MICHEL
FABER

CARTEA LUCRURILOR NOI ȘI CIUDATE

buzz
BOOKS

MICHEL FABER

CARTEA LUCRURILOR NOI ȘI CIUDATE

buzz BOOKS

MICHEL FABER

CARTEA LUCRURILOR NOI ȘI CIUDATE

buzz BOOKS

MICHEL FABER

CARTEA LUCRURILOR NOI ȘI CIUDATE

buzz BOOKS

în topurile internaţionale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi - cărţi provocatoare pe care abia aştepţi să le citeşti

Michel Faber s-a născut în 1960 în Olanda şi şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în Australia şi Scoţia (unde trăieşte în prezent). A studiat literatura engleză (specializându-se în secolul al XIX-lea), apoi a lucrat ca asistent medical, îngrijitor şi cobai experimental. A scris şase romane: Sub piele (Under the Skin, 2000), The Hundred and Ninety-Nine Steps (2001) , The Courage Consort (2002), The Crimson Petal and the White

, The Fire Gospel (2008), Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate (The Book of Strange New Things, 2014) şi mai multe volume de povestiri. Scrierile sale au fost traduse în peste douăzeci şi cinci de limbi

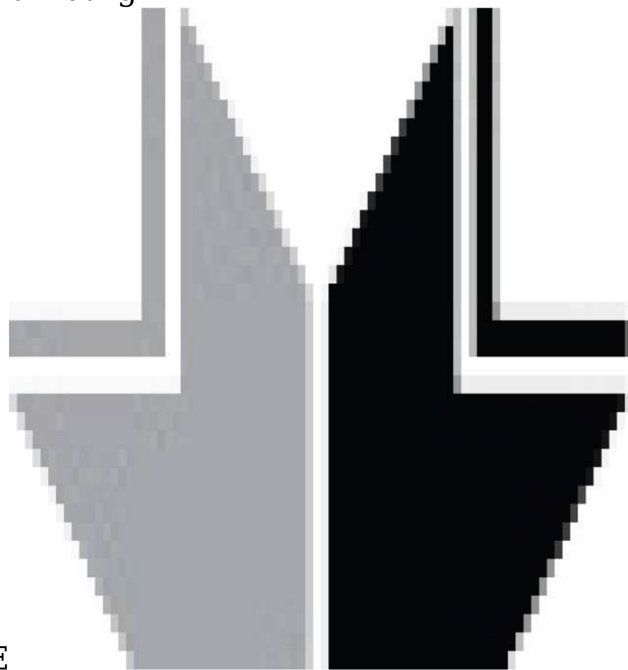
.CARTEA LUCRURILOR NOI ŞI CIUDATE

Traducere din limba engleză BOGDAN PERDIVARĂ

EDITURA LITERA

Bucureşti 201

8*The Book of Strange New Things*

E
LITERA

[1]Editura Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel:

0213196390; 0314251619; 0752548372; e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe www.litera.ro

Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate Michel Faber

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Andreea Năstase Corector: Păuniţa Ana Copertă: Bogdan Mitea Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşma

nSeria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu

Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României FABER, MICHEL
Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate / Michel Faber; trad.: Bogdan Perdivară - Bucureşti: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2471-0

ISBN EPUB 978-606-33-4132-8

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111(94)-31=135.

1Pentru Eva, întotdeauna

I. Facă-se voia Ta

1. Patruzeci de minute mai târziu se înălţa în văzduh

- Voiam să zic ceva, spuse el.
- Păi zi, făcu ea.

El tăcu, ţinându-şi privirea aţintită asupra drumului. în întunericul de la periferia oraşului nu se desluşea nimic pe lângă luminile de poziţie ale altor maşini aflate în depărtare, nesfârşita întindere a asfaltului şi uriaşele dotări utilitare ale autostrăzii.

- Dumnezeu s-ar putea să fie dezamăgit de mine doar fiindcă am gândit asta.
- Ei bine, oftă ea, ştie deja, aşa că ai putea foarte bine să-mi spui şi mie.

El îi aruncă o privire iute, ca să-şi dea seama în ce dispoziţie se afla, însă jumătatea de sus a capului ei, inclusiv ochii, era învăluită în umbra lăsată de marginea parbrizului. Partea de jos a feţei avea o strălucire ca de lună plină. Priveliştea obrajilor, a bărbiei şi a buzelor ei - care-i erau atât de familiare, care ţineau de viaţă aşa cum o ştia el - şi gândul că ar fi putut s-o piardă îl făcură să simtă o împunsătură dureroasă de mâhnire.

- Lumea arată mai drăguţ cu lumini făcute de mâna omului, spuse în cele din urmă.

Continuară să înainteze în tăcere. Nici unul nu putea îndura pălăvrăgeala de la radio sau agresiunea muzicii înregistrate. Unul dintre multele feluri în care erau compatibili.

- Aşa? zise ea.
- Da. Adică... Natura neatinsă ar trebui să fie culmea perfecţiunii, cred, iar

lucrurile făcute de om să fie o ruşine, o adunătură de chestii alandala. Numai că nu ne-ar plăcea lumea nici pe jumătate cât ne place dacă noi - ăă... adică fiinţele umane...

(Ea icni uşor, vrând parcă să-i transmită: „Treci peste asta".)

- ... dacă n-am fi pus peste tot lumini electrice. Luminile electrice sunt atrăgătoare, de fapt. Datorită lor, un drum ca ăsta e suportabil. Ba chiar frumos. Imaginează-ţi cum ar fi să-l facem prin beznă. Fiindcă, nu-i aşa, asta- i starea naturală a lumii pe timp de noapte. închipuie-ţi doar. Cât de încordat ai fi să nu ai pic de habar încotro te îndrepţi, să nu vezi la mai mult de câţiva metri în faţă. Şi dacă te-ai îndrepta spre un oraş mare - ei, într-o lume nontehnologică nici n-ar fi metropole, presupun -, dar dacă te-ai îndrepta spre un loc unde trăiesc alţi oameni, trăiesc natural, poate în jurul unor focuri de tabără... nici n-ai putea să-i vezi până ce n-ai ajunge lângă ei. N-ar exista priveliştea aceea magică din

momentul când ajungi la câţiva kilometri de oraş şi toate luminiţele sclipesc precum stelele peste coasta dealului.
-Aha.
- Şi chiar şi în maşină, presupunând că ai putea să ai o maşină sau vreun soi de vehicul în lumea asta naturală, ceva tras de cai presupun... ar fi beznă. Şi foarte frig, dacă ar fi o noapte de iarnă. Numai că uite ce-avem noi aici.
îşi luă o mână de pe volan (conducea întotdeauna cu ambele mâini aşezate simetric pe volan) şi arătă spre tabloul de bord. Licăreau indicatoarele obişnuite. Temperatura. Ora. Nivelul apei. Uleiul. Viteza. Consumul de combustibil.
- Peter...
- Uite!
La câteva sute de metri în faţă se zărea o siluetă minusculă şi gheboşată stând în peticul de lumină al unui stâlp stradal.
- Un autostopist. Ce zici, opresc?
- Nu, nu face asta!
Tonul imperativ al vocii ei îl făcu să şovăie, chiar dacă arareori ratau vreo ocazie de a se arăta buni cu străinii.
Autostopistul înălţă capul cu speranţă. Când îl învălui lumina farurilor, corpul - pentru o clipă doar - i se transformă dintr-o siluetă vag umanoidă într-o persoană pe deplin recognoscibilă. Ţinea în mână un carton pe care scria HETHROW.
- Ce ciudat, spuse Peter în vreme ce treceau în viteză pe lângă omul acela. Te-ai gândi că ar putea să ia metroul.
- Ultima zi în Marea Britanie, zise Beatrice. Ultima ocazie să se distreze. Probabil că şi-a cheltuit banii britanici prin vreo crâşmă, gândindu-se că o să- i rămână destui cât să-i ajungă de bilet. Dar după încă şase băuturi a ajuns la aer curat, a început să-i treacă pileala şi a descoperit că nu mai are decât biletul de avion şi o liră şi şaptezeci prin buzunare.
Suna plauzibil. Dar, dacă era adevărat, de ce să lase de izbelişte această mioară pierdută? Nu-i stătea în fire lui Bea să lase pe cineva în drum. Se întoarse iarăşi către chipul ei întunecat şi văzu cu îngrijorare că pe bărbie şi pe la colţurile ochilor îi licăreau lacrimi.
- Peter... murmură ea.

îşi luă iarăşi mâna de pe volan, de data asta ca s-o aşeze pe umărul ei. Suspendat deasupra autostrăzii, se vedea un indicator cu simbolul unui avion.

- Peter, e ultima noastră ocazie.

- Ultima ocazie?

- Să facem dragoste.

Luminile de semnalizare pâlpâiră blând, scoţând un tic-tic-tic, în vreme ce el încadră maşina pe banda ce ducea spre aeroport. Cuvintele „să facem dragoste" îi bocăneau în creier, încercând să pătrundă, deşi nu exista loc acolo pentru ele. Aproape că zise: „Te ţii de glume". însă, cu toate că Bea avea un simţ al umorului dezvoltat şi-i plăcea să râdă, nu glumea niciodată în privinţa lucrurilor importante.

în timp ce şofa, senzaţia că nu se aflau pe aceeaşi lungime de undă - că aveau nevoie de lucruri diferite în acest moment de-o importanţă crucială - se insinuă în maşină ca o prezenţă descumpănitoare. Socotise - simţise aşa - că ieri-dimineaţă îşi spuseseră propriu-zis adio şi că acest drum până la aeroport era doar... un post-scriptum, cumva. Ieri-dimineaţă fusese aşa de în regulă. Izbutiseră, în cele din urmă, să ajungă la capătul listei cu lucruri „De făcut". Bagajul era deja gata. Bea îşi luase liber de la slujbă, dormiseră buştean, se treziseră în strălucirea soarelui ce încălzea pilota galbenă de pe pat. Motanul Joshua se întinsese la picioarele lor, luând o poziţie comică; îl înghiontiseră de-acolo şi făcuseră dragoste, fără să vorbească, încetişor şi cu infinită tandreţe. După aceea, Joshua sărise la loc pe pat şi-şi lăsase şovăielnic una din labele din faţă pe gamba goală a lui Peter, parcă zicând: „Nu pleca; o să te ţin aici". Un moment cu greutate fusese acela, exprimând situaţia mai bine decât ar fi putut s-o facă orice vorbe, sau poate că drăgălăşenia exotică a pisicii învăluise într-un strat blănos, protector, durerea umană crudă, făcând-o suportabilă. Nu conta. Era perfecţiunea întruchipată. Rămăseseră acolo, întinşi, ascultând torsul gutural al lui Joshua, cuprinzându-se în braţe unul pe celălalt, cu sudoarea evaporându-se în soare şi inimile revenindu-şi, treptat, la normal.

- încă o dată, îi zicea ea acum, acoperind huruitul motorului, după ce intraseră pe o cale de acces întunecată, în drumul spre avionul care avea să-l ducă în America şi mai departe de-atât.

Aruncă o privire la ceasul digital de la bord. Trebuia să se înregistreze în două ore; se aflau la cincisprezece minute distanţă de aeroport.
- Eşti minunată, îi spuse.
Poate că, dacă pronunţa cuvintele pe tonul corect, ea avea să priceapă mesajul că nu trebuia să încerce să îmbunătăţească în vreun fel ziua de ieri, că trebuia să lase lucrurile aşa cum erau.
- Nu vreau să fiu minunată, replică ea. Te vreau în mine.
El şofă în tăcere câteva secunde, adaptându-se iute la împrejurări. Adaptarea promptă la schimbările de situaţie era un alt lucru pe care-l aveau în comun.
- Sunt o groază de hoteluri din astea oribile, corporatiste pe lângă aeroport, zise în cele din urmă. Am putea închiria o cameră doar pentru o oră.
Regretă partea cu „oribile"; era ca şi cum ar fi încercat s-o descurajeze pretinzând totodată că n-o făcea. Dar nu voia să spună decât că hotelurile erau din soiul acela pe care-l evitau amândoi dacă era cu putinţă.
- Poate găseşti un loc liniştit undeva, pe margine. Putem s-o facem în maşină, spuse ea.
- Criză! făcu el, şi izbucniră în râs amândoi. „Criză" era cuvântul pe care, cu eforturi serioase, învăţase să-l spună în loc de „Cristoase" după ce devenise creştin. Cele două cuvinte erau suficient de asemănătoare ca rezonanţă ca să-l ajute să amortizeze o blasfemie după ce-i ieşea deja pe gură pe jumătate.
- Vorbesc serios, zise ea. E bine oriunde. Doar să nu parchezi în vreun loc unde poate să dea altă maşină peste noi.
Autostrada i se părea acum altfel lui Peter. Era, teoretic, aceeaşi întindere de asfalt, îngrădită de aceleaşi panouri de semnalizare şi garduri metalice şubrede, însă fusese transformată de perspectiva lor cea nouă. Nu mai era o linie dreaptă ce ducea la aeroport, era un tărâm misterios de ocolişuri umbroase şi de ascunzişuri ferite. Dovadă, din nou, că realitatea nu era obiectivă, ci aştepta mereu să fie remodelată şi redefinită de atitudinea unei persoane.
Fireşte, oricine de pe pământ avea puterea de a modela realitatea. Era unul dintre lucrurile despre care Peter şi Bea discutau adesea. Provocarea de a-i lămuri pe oameni că viaţa este exact atât de cenuşie şi de împovărătoare pe cât o percepi. Provocarea de a-i determina să

vadă că evenimentele imuabile ale existenţei nu sunt, până la urmă, atât de imuabile. Provocarea de a găsi un cuvânt mai simplu decât „imuabile"pentru „imuabile".

- Ce zici de locul ăsta?

Fără să răspundă, Beatrice îşi lăsă palma pe coapsa lui. Peter îndreptă maşina uşurel către un popas pentru camioane. Trebuia să aibă încredere că strivirea lor de un camion de 44 de tone nu se afla în planul lui Dumnezeu.

- N-am mai făcut aşa ceva, zise el când opri motorul.
- Crezi că eu am mai făcut? Ne descurcăm noi. Hai să trecem în spate.

Ieşiră şi, peste câteva secunde, se regăsiră pe bancheta din spate. Se aşezară ca pasagerii, umăr lângă umăr. Tapiţeria mirosea a alţi oameni - prieteni, vecini, enoriaşi, autostopişti. îl făcea pe Peter să se îndoiască şi mai tare că putea sau că ar fi trebuit să facă dragoste acolo, acum. Cu toate că... în asta era şi ceva ce-l făcea să se simtă surescitat. întinseră braţele unul spre altul, încercând să se îmbrăţişeze, însă mâinile le erau stângace pe întuneric.

- Cât de repede o să consume becul din habitaclu bateria maşinii? îl întrebă ea.
- Habar n-am. Dar mai bine să nu riscăm. Plus că ne-am da în spectacol pentru cei care trec.
- Mă îndoiesc, zise Bea întorcându-şi chipul spre farurile ce treceau vâjâind pe lângă ei. Am citit un articol odată, despre o fată care a fost răpită. A reuşit să sară din maşină la un moment dat, când răpitorul a încetinit. Bărbatul a înhăţat-o, fata s-a luptat din răsputeri şi a început să ţipe după ajutor. Trecea un şir întreg de maşini. N-a oprit nici una. Mai târziu l-au luat la întrebări pe unul dintre şoferii ăia, care a zis: „Mergeam aşa de repede, că nu mi-a venit să cred ce vedeam".

El se foi stingherit.

- Ce poveste groaznică. Şi poate nu-i nici cel mai bun moment s-o spui.
- Ştiu, ştiu, îmi pare rău. Sunt un pic... nu-s în apele mele acum. Cu un hohot de râs nervos, Bea adăugă: Doar că e aşa de greu... să te pierd.
- Nu mă pierzi. O să fiu plecat un timp, atâta tot. O să fiu...
- Peter, te rog. Nu acum. Am trecut de partea aia. Ne-am descurcat cum am putut cu partea aia.

Când se aplecă în faţă, Peter crezu că avea să izbucnească în plâns. însă culegea ceva din spaţiul dintre scaune. O lanternă mică. O aprinse şi-o puse în echilibru pe tetiera pasagerului din faţă; căzu. O vârî apoi în

spaţiul strâmt dintre banchetă şi portieră, înclinând-o astfel încât raza de lumină să fie îndreptată spre podea.

- Drăguţă şi discretă, zise ea izbutind să-şi controleze iarăşi vocea. Suficientă lumină cât să ne desluşim unul pe altul.

- Nu-s sigur că pot s-o fac, spuse el.

- Hai să vedem ce se-ntâmplă, replică ea şi începu să-şi descheie cămaşa, dezvăluindu-şi sutienul alb şi umflătura sânilor.

Lăsă cămaşa să-i cadă de-a lungul braţelor, apoi îşi scutură umerii şi coatele ca să-şi elibereze materialul mătăsos de pe încheieturile mâinilor. îşi scoase fusta şi-şi trase, în acelaşi timp, ciorapii şi chiloţii; îi apucase cu degetele ei mari, puternice, izbutind să dea mişcării graţie şi uşurinţă.

- Acum tu.

Peter îşi desfăcu pantalonii, iar ea îl ajută să şi-i scoată, după care se lăsă să alunece pe spate, sucindu-şi braţele ca să-şi scoată sutienul. El încercă să-şi regăsească poziţia iniţială fără s-o înghesuie cu genunchii, însă dădu cu capul de plafonul maşinii.

- Suntem ca o pereche de adolescenţi care n-au habar de nimic, se plânse el. E cam...

Ea îi puse palma pe faţă, acoperindu-i gura.

- Suntem doar eu şi cu tine, zise. Noi doi. Soţ şi soţie. Totul e în regulă.

Era goală acum, cu excepţia ceasului de pe încheietura subţire a mâinii şi a colierului de perle de la gât. în lumina lanternei, colierul nu mai era un cadou elegant de aniversare a căsătoriei, ci devenise o podoabă primitivă, erotică. Sânii i se zguduiau de tăria bătăilor inimii.

- Haide, zise. Dă-i drumul.

Şi începură. Presaţi unul într-altul, nu se mai vedeau; lanterna nu-şi mai avea rostul. Gurile le erau lipite, ochii închişi, trupurile lor puteau fi trupurile oricui de la facerea lumii încoace.

- Mai tare, gâfâi după un timp Beatrice.

Vocea ei avea un ton asprit, o tenacitate brutală pe care n-o mai auzise până atunci. împreunările lor fuseseră întotdeauna reţinute, prietenoase, de o politeţe impecabilă. Uneori senine, alteori pline de energie, câteodată atletice chiar - însă niciodată disperate.

- Mai tare!

înghesuit într-o poziţie incomodă, cu degetele de la picioare izbind în geam şi genunchii frecându-se de tapiţeria din blană artificială, încercă să se descurce, dar ritmul şi unghiul nu erau potrivite, şi nu calculase bine cât îi mai trebuia ei şi cât se putea ţine el.

- Nu te opri! Haide! Haide! însă se sfârşise.

- E OK, zise Bea strecurându-se de sub el, lipicioasă de la sudoare. E

OK.

Mai era timp din belşug când ajunseră la Heathrow. Doamna de la ghişeul liniei aviatice verifică încă o dată paşaportul lui Peter.

- Mergeţi doar dus la Orlando, Florida, aşa-i?
- Da, răspunse el.

îl întrebă dacă avea bagaje de trimis în cală. Lăsă pe bandă o geantă sport şi un rucsac. Totul părea oarecum dubios, însă călătoria era prea complicată şi nesigură ca să-şi poată programa drumul de întoarcere.

îşi dori ca Beatrice să
nu fi stat lângă el, ascultând aceste confirmări ale plecării sale iminente către văzduhuri; îşi dori ca ea să fi fost scutită să audă cuvintele „doar dus".

Şi apoi, fireşte, odată ce primi tichetul de îmbarcare, îi mai rămânea ceva timp de omorât înainte să i se permită accesul în avion. Unul lângă altul, el şi Beatrice porniră fără ţintă, depărtându-se de zona ghişeelor, copleşiţi de lumina în exces şi de dimensiunile monstruoase ale terminalului. Oare acea fluorescenţă de la care te dureau ochii făcea chipul lui Beatrice să arate tras şi neliniştit? Peter îşi trecu braţul pe după talia ei. Ea îi zâmbi liniştitor, însă asta nu-l convinse. CE-AR FI SĂ-ŢI ÎNCEPI VACANŢA ÎN DORMITOR? se răţoiau panourile cu reclame. CU OPORTUNITĂŢILE NOASTRE DE CUMPĂRĂTURI, DIN CE ÎN CE MAI VARIATE, S-AR PUTEA SĂ NU MAI VREI SĂ PLECI!

La această oră a serii, aeroportul nu era foarte aglomerat, însă tot erau destui pasageri care-şi târau bagajele după ei şi se opreau să caşte gura prin magazine. Peter şi Beatrice se aşezară lângă un ecran cu informaţii despre zboruri ca să aştepte numărul porţii de îmbarcare. Se luară de mână fără să se privească, uitându-se în schimb la zecile de oameni care le treceau pe dinainte. O ceată de fete drăguţe, îmbrăcate ca nişte dansatoare la bară la începutul programului, ieşiră deodată dintr-un magazin duty-free, încărcate cu plase de cumpărături. O porniră clătinându-se pe tocurile înalte, abia în stare să-şi care trofeele. Peter se aplecă spre Beatrice şi îi murmură:

- De ce-ar vrea cineva să se urce într-un avion cu tot calabalâcul ăla? Şi după ce ajung unde or ajunge, o să-şi cumpere şi mai multe chestii. Uite, abia dacă pot merge.
-Aha.
- Dar poate că asta-i chestia, de fapt. Poate că vor să dea un spectacol pentru noi. La cât de nepractic e... cu pantofii ăia ridicoli care anunţă pe toată lumea că fetele alea sunt aşa de bogate, încât nu trebuie să-şi facă griji în privinţa lumii reale. Avuţia le face creaturi diferite, ceva exotic care nu trebuie să aibă însuşirile unui om.
Bea scutură din cap.
- Fetele alea nu-s bogate. Bogaţii nu călătoresc în gaşcă. Şi femeile bogate nu păşesc de parcă n-ar fi obişnuite să umble pe tocuri. Fetelor ăstora pur şi simplu le place la cumpărături. Au o aventură. Se dau în stambă una pentru cealaltă, nu ca să ne scoată nouă ochii. Suntem invizibili pentru ele.
Peter le privi pe fete cum înaintau nesigure către Starbucks. Fundurile le tresăltau pe sub fustele încreţite; vocile lor erau stridente, trădând accente provinciale. Bea avea dreptate.
Oftă şi-i strânse tare palma într-a lui. Ce-avea să se facă fără ea acolo, în lumea largă? Cum avea să se descurce dacă nu putea să-şi analizeze percepţiile? Ea era cea care-l oprea de la pompoşenii, care-i stăvilea tendinţa de a construi teorii grandioase, atotcuprinzătoare. îl aducea cu picioarele pe pământ. Ar fi dat un milion de dolari s-o aibă lângă el în misiunea asta.
însă costa mult mai mult de-un milion de dolari să-l trimită pe el singur, iar USIC achita nota de plată.

- Ţi-e foame? Să-ţi iau ceva?

- Am mâncat amândoi acasă.

- Un baton de ciocolată, ceva? Bea zâmbi, însă arăta vlăguită.

- Sunt în regulă. Serios.

- îmi pare aşa de rău că te-am dezamăgit.

- Că m-ai dezamăgit?

- Ştii tu... în maşină. Pare nedrept, neterminat, şi încă astăzi, dintre toate zilele... nu suport să te las aşa.
- O să fie oribil, zise ea. Dar nu din cauza asta.
- Unghiul, înclinaţia aia cu care nu eram obişnuit m-a făcut să.
- Te rog, Peter, nu-i nevoie. Nu ţin nici un scor, nici o socoteală de felul ăsta. Am făcut dragoste. E suficient pentru mine.
- Simt că am...
Îl opri din vorbit punându-i un deget pe buze, apoi îl sărută.
- Eşti cel mai bun bărbat din lume, spuse ea sărutându-l iar, pe frunte. Dacă e să analizezi greşelile, sunt sigură că vor exista motive mult mai bune pentru discuţia asta la finalul misiunii.
Peter se încruntă sub buzele ei. Ce voia să spună cu „greşeli"? Se referea la inevitabilele obstacole şi blocaje? Sau era convină că misiunea, ca întreg, avea să eşueze, avea să se termine cu un rezultat mortal?
Se ridică, iar Bea se ridică în acelaşi timp. Se cuprinseră în braţe, strâns. Un grup mare de turişti năvăli în hol, abia coborât din autobuz şi dornic să călătorească spre soare. Curgând puhoi spre poarta de îmbarcare, pălăvrăgind încântaţi, turiştii se despicară în două râuleţe, ocolindu-i pe Peter şi Bea. După ce se duseră şi holul rămase din nou relativ tăcut, se auzi o voce din difuzor: „Vă rugăm să păstraţi asupra dumneavoastră obiectele personale. Cele lăsate nesupravegheate vor fi ridicate de personalul aeroportului şi ar putea fi distruse".

- Ai vreo... presimţire, cumva, că misiunea mea o să eşueze? o întrebă.

Ea clătină din cap, apăsându-şi creştetul în bărbia lui.

- Nu simţi mâna Domnului în asta? insistă el. Fără un cuvânt, Bea

încuviinţă.

- Crezi că El m-ar trimite atâta drum ca să...
- Te rog, Peter. Nu vorbi, îi ceru ea cu voce răguşită. Am mai trecut prin toate astea de atâtea ori. Nu mai are sens acum. Trebuie doar să avem credinţă.
Se aşezară iar, căutând să stea cât mai comod pe scaunele tari. Bea îşi lăsă

capul pe umărul lui. Peter se gândi la istorie, la anxietăţile umane ascunse după evenimente însemnate. Lucrurile mărunte, triviale care-i deranjaseră probabil pe Darwin sau Einstein când îşi formulaseră teoriile: dispute cu proprietăreasa poate, sau îngrijorări privind vreo sobă înfundată. Piloţii care bombardaseră Dresda agitându-se din cauza vreunei fraze dintr-o scrisoare primită de acasă: „Ce-a vrut ea să spună cu asta?" ori Columb, când naviga spre Noile Tărâmuri... oare ce-o fi avut în minte? Ultimele cuvinte pe care i le spusese un prieten vechi poate, o persoană care nici măcar nu e menţionată în cărţile de istorie...

- Ai decis care vor fi primele tale cuvinte? îl întrebă ea.

- Primele cuvinte?

- Adresate lor. Când îi întâlneşti.

Peter cugetă câteva clipe, apoi spuse şovăielnic:

- O să depindă de... N-am idee ce-o să găsesc acolo. Dumnezeu o să mă călăuzească. O să-mi dea cuvintele de care am nevoie.
- Dar când ţi-o închipui... întâlnirea... ce imagine îţi vine în minte?
Peter îşi aţinti privirea în faţă. Un angajat al aeroportului, purtând o salopetă cu benzi reflectorizante de un galben strălucitor, descuia o uşă pe care scria: A SE ŢINE MEREU ÎNCUIATĂ.
- Nu-mi imaginez asta dinainte, zise. Doar mă ştii. Nu pot trăi ceva până ce nu se întâmplă... Şi, oricum, felul în care ies până la urmă lucrurile e întotdeauna diferit de ce ne-am putea imagina.

Ea oftă.

- Am o imagine. O imagine mentală.

- Spune-mi.
- Promite că n-o să râzi de mine.
- Promit.
Bea vorbi cu faţa îngropată în pieptul lui.
- Te văd stând în picioare pe malul unui lac imens. E noapte, şi cerul e plin de stele. Pe apă sunt sute de bărcuţe de pescuit care se leagănă în sus şi-n jos. Fiecare barcă are cel puţin o persoană la bord, unele au câte trei sau patru, însă nu pot vedea pe nimeni cum trebuie, fiindcă e

prea întuneric. Nici o barcă nu se duce nicăieri, toate au aruncat ancora, fiindcă toată lumea ascultă. Aerul e aşa de calm, că nici măcar nu trebuie să strigi. Vocea ta pur şi simplu se întinde peste apă.

El îi mângâie umărul.

- Frumoasă... Era pe cale să spună „închipuire", dar ar fi sunat dispreţuitor, aşa că rosti: Viziune.

Ea scoase un sunet ce putea fi un murmur de aprobare sau un geamăt înăbuşit de durere. Deşi trupul i se lăsa greu pe al lui, Peter o sprijini, încercând să nu se foiască.

în partea diagonal opusă era un chioşc de ciocolată şi biscuiţi. Vânzarea încă mergea bine, în ciuda orei târzii; cinci clienţi stăteau la rând şi alţi câţiva cântăreau din priviri marfa. Peter urmări cum o femeie tânără şi bine îmbrăcată îşi alegea un braţ de cumpărături de pe rafturi. Cutii mari de praline, ambalaje lungi şi subţiri conţinând biscuiţi cu unt, o ciocolată Toblerone lungă cât un baston de poliţist. Strângându-le pe toate la piept, femeia porni agale către pilonul ce susţinea tavanul chioşcului, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu mai erau şi alte bunătăţi expuse afară. în clipa următoare, se îndepărtă pur şi simplu, apucând-o spre toaleta femeilor prin vălmăşagul de trecători.

- Tocmai am fost martor la o infracţiune, murmură Peter în părul lui Beatrice. Ai văzut?

-Da.

- Credeam că poate ai aţipit.

- Nu, am văzut-o şi eu.

- Trebuia s-o înhăţăm? Ca o arestare cetăţenească, adică?

- Sau măcar să-i anunţăm pe angajaţii magazinului.

Beatrice îşi apăsă capul pe umărul lui în vreme ce-o urmăreau pe femeie dispărând în toaletă.

- Ar ajuta asta pe cineva?

- S-ar putea să-i aducă aminte că e greşit să furi.

- Mă îndoiesc. Dacă ar fi prinsă, n-ar face decât să-i urască pe cei care au prins-o.

- Aşadar, în calitate de creştini, ar trebui pur şi simplu s-o lăsăm să scape basma curată?

- în calitate de creştini ar trebui să răspândim iubirea lui Cristos. Dacă ne facem bine treaba, vom crea oameni care nu vor să facă lucruri rele.

- Să creăm?
- Ştii ce zic. Să-i inspirăm. Să-i educăm. Să le arătăm calea. îşi înălţă creştetul şi-l sărută pe sprânceană, murmurând: Exact ce eşti tu pe cale să faci. în misiunea asta. Soţul meu curajos.
îmbujorat, Peter înghiţi recunoscător complimentul, ca un copil însetat. Nu-şi dăduse seama cât de multă nevoie avea de asta acum. Era o nevoie lăuntrică atât de puternică, încât i se părea că o să-i explodeze pieptul.
- Mă duc în sala de rugăciune, îi zise. Vii şi tu?
- Imediat. Du-te tu înainte.
Se ridică şi porni fără ezitare spre capelă. Era singurul loc din aeroporturile Heathrow, Gatwick, Edinburgh, Dublin şi Manchester pe care ştia cum să-l găsească fără greş. Era mereu camera cea mai urâtă şi mai mizeră din întregul
complex, la distanţă bună de zonele comerciale pline de sclipici. însă exista suflet acolo.
Când ajunse, cercetă orarul afişat pe uşă, sperând că avea şansa să participe la împărtăşanie. însă următoarea era programată abia joi după-amiază la ora trei, moment în care avea să fie deja la o distanţă inimaginabilă, iar Beatrice îşi va fi început lungile luni de dormit singură cu Joshua.
Deschise cu grijă uşa. Cei trei musulmani îngenuncheaţi înăuntru nu dădură nici un semn că l-ar fi băgat în seamă. Erau îndreptaţi spre o foaie de hârtie prinsă de perete, o pictogramă înfăţişând o săgeată mare, ca un semn de circulaţie. Arăta către Mecca. Musulmanii se înclinară, ridicându-şi dosurile, şi sărutară ţesătura covoraşelor strident colorate care făceau parte din mobilier. Erau îmbrăcaţi impecabil, cu ceasuri scumpe şi costume făcute la comandă. Pantofii de lac fuseseră aruncaţi într-o parte. Picioarele lor, în şosete lungi, scormoneau în duşumea cu entuziasmul obedienţei.
Peter aruncă o privire după draperia ce trecea prin mijlocul încăperii. Cum bănuise, era o femeie acolo, musulmană şi ea, înfăşurată într-un văl cenuşiu, executând acelaşi ritual mut. Avea cu ea un copil, un băiat miraculos de cuminte îmbrăcat ca Micul Lord Fauntleroy. Stătea lângă picioarele mamei, ignorându-i plecăciunile, şi citea o revistă de benzi desenate. Omul-păianjen.
Peter se duse la dulăpiorul unde erau ţinute Cărţile Sfinte şi publicaţiile religioase. Biblia (o ediţie Gideon), un volum cu Noul Testament şi

Psalmii, un Coran, o carte soioasă în limba indoneziană, probabil tot Noul Testament. Pe un raft de mai jos, lângă Turnul de Veghe şi ziarele Armatei Salvării, era un teanc optimist de mare de fluturaşi. însemnele îi păreau familiare, aşa că se aplecă să le identifice. Erau de la o sectă evanghelică americană foarte mare, al cărei pastor din Londra candidase pentru aceeaşi misiune. Peter îl şi întâlnise în foaierul USIC, tocmai când pastorul pleca tunând şi fulgerând. „O gloată de pierde-vară", şuierase tipul în drum spre ieşire. Peter se aşteptase să nu aibă nici el succes, însă... fusese ales. De ce el şi nu cineva de la o biserică plină de bani şi cu influenţă politică? încă nu era sigur. Deschise una dintre foile volante şi văzu îndată obişnuitele comentarii despre semnificaţiile numerologice ale lui 666, coduri de bare şi Curva Babilonului. Poate că asta şi era problema: USIC nu era interesat de fanatism.

Un mesaj emis printr-un difuzor ataşat de tavan ca o moluscă puse capăt liniştii.

- Allied Airlines regretă să vă anunţe că zborul AB31 în direcţia Alicante va mai întârzia, din cauza unor probleme tehnice la aeronavă. Următorul anunţ va fi făcut la ora 22.30. Pasagerii care încă nu şi-au ridicat bonurile pentru masa gratuită sunt rugaţi să o facă. Allied Airlines îşi cere încă o dată scuze pentru orice eventuale neplăceri.

Lui Peter i se păru că aude afară un geamăt colectiv, un vaiet de nemulţumire, însă era probabil doar imaginaţia lui.

Deschise Jurnalul Vizitatorilor, care arăta ca un registru contabil, şi-l răsfoi citind comentariile mâzgălite unul sub altul de călători din toate colţurile lumii. Nu-l dezamăgiră, niciodată nu se întâmpla asta. Doar cele scrise astăzi umpleau trei pagini. Unele erau cu caractere chinezeşti sau în alfabet arab, însă majoritatea erau în engleză, stângace sau nu. Domnul era acolo, se zărea printre urmele groase de pastă de pix şi petele de cerneală.

îl izbea mereu, ori de câte ori se afla într-un aeroport, faptul că acel complex vast şi multietajat pretindea că ar fi un loc de joacă plin de delicii laice, o galaxie a consumerismului în care credinţa religioasă pur şi simplu nu exista. Orice prăvălie, orice panou de afişaj, orice centimetru din clădire, până la şuruburile şi piuliţele din toalete, iradiau presupoziţia că nimeni n-avea acolo nici o nevoie de Dumnezeu. Mulţimile care se aşezau la coadă la gustări şi flecuşteţe, fluxul

continuu de pasageri înregistrat de camere erau dovezi minunate ale imensei varietăţi a specimenelor umane, cu excepţia faptului că erau prezumaţi la fel de superficiali şi în viaţa lăuntrică, „duty-free" în toate sensurile cuvântului. Şi totuşi, hoardele acestea de vânători de chilipiruri, cupluri în luna de miere, pasionate de modă târguindu-şi noile veşminte de sezon... nimeni n-ar fi ghicit câţi dintre ei se strecurau în odăiţa asta şi le scriau mesaje din inimă Atotputernicului şi celorlalţi tovarăşi întru credinţă.

Dragă Doamne, te rog să iei toate părţile rele din lume - Johnathan.

Un copil, cel mai probabil.

Yuko Oyama, Japonia. Mă rog pentru copii de boală şi pace planetă. Şi mă rog să găsesc un partener bun.

Unde e CRUCEA lui CRISTOS DOMNUL NOSTRU ÎNVIAT? TREZIŢI-vă!

Charlotte Hogg, Birmingham. Rugaţi-vă ca scumpa mea fiică şi iubitul meu nepot să fie în stare să-mi accepte boala. Şi o rugăciune pentru oricine are necazuri.

Marijn Tegelaars, Londra/Belgia. Draga mea prietenă G, fie să găsească curajul de a fi cine este.

Jill, Anglia. O rugăciune pentru sufletul răposatei mele mame, ca să se odihnească în pace. Rugaţi-vă şi pentru cei din familia mea, care sunt dezbinaţi şi se urăsc unii pe alţii.

Allah e cel mai bun! Dumnezeu e tare!

Următorul mesaj era tăiat, indescifrabil. Cel mai probabil o respingere urâtă, intolerantă a mesajului musulman de mai sus, ştearsă de alt musulman ori de îngrijitorul sălii de rugăciune.

Coralie Sidebottom, Slough, Berks. Mulţumesc pentru minunata creaţie a lui Dumnezeu.

Pat şi Ray Murchiston, Langton, Kent. Pentru dragul nostru fiu, Dave, omorât ieri într-un accident de maşină. Mereu în inimile noastre.

Thorne, Frederick, Co. Armagh, Irlanda. Mă rog pentru vindecarea planetei şi trezirea TUTUROR oamenilor de pe ea.

O mamă. Inima mi-e frântă, fiindcă fiul meu n-a mai vorbit cu mine de când m-am recăsătorit, acum 7 ani. Fiţi buni şi rugaţi-vă pentru împăcare.

Iz nasol de odorizant, puteţi mai bine de-atât.

Moira Veger, Africa de Sud. Dumnezeu stăpâneşte peste toţi şi toate.

Michael Lupin, Hummock Cottages, Chiswick. Alt miros decât cel de dezinfectant.

Jamie Shapcott, 27 Pinley Grove, Yeovil, Somerset. Te rog, se poate să nu se prăbuşească avionul meu spre Newcastle? Mulţumesc.
Victoria Sams, Tamworth, Staffs. Drăguţ decor, doar că becurile se tot sting şi aprind.
Lucy, Lossiemouth. Adu-mi-l înapoi cu bine pe bărbatul meu.
închise cărţulia. Mâinile îi tremurau. Ştia că exista o probabilitate destul de însemnată să moară în următoarele treizeci de zile; şi dacă ar fi supravieţuit călătoriei, era posibil să nu se mai întoarcă. Era momentul său din grădina Ghetsimani. Strânse pleoapele şi-l imploră pe Domnul să-i spună ce trebuia să facă; nu cumva l-ar fi slujit mai bine dacă o apuca pe Beatrice de mână şi o luau la fugă spre ieşire, apoi săreau în maşină şi se întorceau direct acasă înainte ca Joshua să fi băgat de seamă că stăpânul lui plecase?
Ca răspuns, Dumnezeu îl lăsă să-şi asculte trăncăneala isterică a propriei voci, îi lăsă gândurile să răsune în tainiţa craniului. Apoi, în spatele lui, auzi un zornăit de mărunţiş: unul dintre musulmani se săltase în picioare şi-şi recupera pantofii. Peter întoarse capul. Musulmanul îl salută politicos cu o înclinare a bărbiei, apoi se îndreptă spre ieşire. Femeia de după draperie îşi împrospăta rujul, îşi îndrepta genele cu degetul mic, îşi ascundea pe sub marginea hijabului şuviţe rebele de păr. Săgeata de pe perete se bălăngăni uşurel când bărbatul deschise uşa.
Mâinile lui Peter nu mai tremurau. I se oferise perspectiva de ansamblu. Aici
nu era Ghetsimani: nu se îndrepta spre Golgota, ci se angaja într-o aventură măreaţă. Fusese ales dintre mii de candidaţi ca să îndeplinească cea mai importantă misiune de când apostolii porniseră să cucerească Roma cu puterea iubirii; avea să facă tot ce putea.
Beatrice nu mai era pe scaun, unde o lăsase. Se gândi câteva clipe că se pierduse cu firea şi fugise din terminal mai degrabă decât să-şi ia un ultim rămas-bun. Simţi o împunsătură de mâhnire. însă apoi o zări câteva şiruri de scaune mai încolo, pe lângă chioşcul cu brioşe şi cafea. Era pe jos, în patru labe, cu faţa ascunsă de părul desfăcut. Ghemuit înaintea ei, tot în patru labe, era un copil - un bebeluş gras, ai cărui pantaloni elastici erau umflaţi de un scutec prost ascuns.
- Uite!... zece degete! îi spunea copilului. Tu ai zece degete?

Bebeluşul cel gras îşi lăsă mâinile să alunece în faţă pe podea, aproape atingându-le pe ale lui Beatrice. Bea îşi numără cu gesturi largi degetele, apoi zise:
- O sută! Nu, zece!
Băiatul râse. O fetiţă mai mare se ţinea timidă mai în spate, sugându-şi un deget. Se tot uita după mama ei, însă mama respectivă nu se uita nici la copii, nici la Beatrice, ci era concentrată asupra unui dispozitiv electronic pe care-l ţinea în mână.
- A, salut, zise Beatrice când îl văzu pe Peter sosind. îşi dădu părul de pe faţă şi-l potrivi pe după urechi. Ei sunt Jason şi Gemma. Se duc la Alicante.
- Aşa sperăm, spuse cu voce trudită mama copiilor.
Dispozitivul din mâna ei scoase un bip slab, după ce-i analizase nivelul de glucoză din sânge.
- Lumea aşteaptă de la două după-amiaza, explică Beatrice. Sunt cam încordaţi.
- Nu mai fac asta-n veci, îngăimă femeia în vreme ce scormonea într-o borsetă în căutarea dozatorului de insulină. Jur. îţi iau banii şi-i doare-n cur.
- Joanne, el este soţul meu, Peter. Peter, ea e Joanne.
Joanne schiţă din cap un salut, însă era prea prinsă în propria nefericire ca să aibă chef de conversaţii despre nimic.
- Totul pare ieftin ca braga pe broşură, remarcă ea amar, însă după aia plăteşti de te-ndoaie.
- N-o lua în tragic, Joanne, o sfătui Beatrice. O să vă simţiţi bine. Nu s-a întâmplat, de fapt, nimic rău. Gândeşte-te numai: dacă avionul ar fi fost programat să plece cu opt ore mai târziu, ai fi făcut exact acelaşi lucru pe care-l faci acum - ai fi aşteptat, doar că acasă.
- Ăştia doi ar trebui să fie în pat, mormăi femeia dezvelindu-şi un petic de piele de pe abdomen şi înfigând acolo acul.
Jason şi Gemma, pe bună dreptate ofensaţi de afirmaţia că erau mai degrabă somnoroşi decât rău trataţi, păreau gata să izbucnească într-o serie nouă de toane. Beatrice se puse iarăşi în patru labe.
- Cred că mi-am pierdut picioarele, zise plecând capul către podea şi prefăcându-se că se uită cu atenţie. Unde s-au dus oare?

- Aici! ţipă micul Jason.

- Unde? îl întrebă ea răsucindu-se.

- Slavă Domnului, zise Joanne. Uite că vine şi Freddie cu mâncarea.
Un tip cu expresie iritată, fără bărbie şi cu o geacă subţire de culoarea terciului de cereale se îndrepta spre ei mergând legănat, cu câteva pungi de hârtie în fiecare mână.
- Jaful de pe lume, anunţă bărbatul. Te pun să stai acolo cu bonul tău prăpădit, de parcă-i coada la ajutorul de şomaj. Pe cuvânt, dacă-n douăj' de minute nu se-apucă naibii să....

- Freddie, zise cu vioiciune Beatrice, el e soţul meu, Peter. Omul lăsă

pungile jos şi dădu mâna cu Peter.
- Nevastă-ta e un soi de înger, Pete. Mereu i se face aşa milă de vagabonzi şi de amărâţi?
- Noi... noi credem că-i bine să fii amabil, spuse Peter. Nu te costă nimic, şi- ţi face viaţa mai interesantă.

- Când o să vedem marea? se interesă Gemma căscând.

- Mâine, când te trezeşti, îi răspunse mama.

- Şi doamna cea drăguţă o să fie acolo?

- Nu, ea se duce în America.
Beatrice îi făcu semn fetiţei să vină la ea în braţe. Celălalt copilaş se cufundase deja în somn, lungit pe un rucsac de pânză plin de să pocnească.

- Nu tocmai, zise Beatrice. Soţul meu pleacă, nu eu.

- Tu rămâi acasă cu copiii, ha?

- N-avem copii. Nu încă.

- Fă-ţi o favoare şi nu te apuca să-i faci, oftă bărbatul. Lipseşte-te.

- Ei, nu vorbeşti serios, spuse Beatrice.

Iar Peter, văzând că bărbatul era pe cale să dea o replică deplasată,

adăugă:

- Nu chiar serios.

Şi conversaţia porni de aici. Beatrice şi Peter intrară în ritm, perfect uniţi în scopul lor. Făcuseră asta de sute de ori. Conversaţie, conversaţie autentică, fără strădanie, însă cu potenţialul de a deveni ceva mai profund dacă venea momentul potrivit pentru a aduce vorba despre Isus. Poate că momentul avea
să vină, poate că nu. Poate că, la despărţire, aveau să spună numai „Doamne ajută!" şi asta să fie tot. Nu orice întâlnire putea fi transformatoare. Unele discuţii erau doar schimburi amabile de răsuflări.
Ademeniţi în conversaţie, cei doi străini simţeau că se relaxează fără să vrea. în câteva minute chiar râdeau. Erau din Merton, aveau diabet, respectiv depresie, lucrau amândoi într-un magazin mare de obiecte de uz casnic şi economisiseră pentru excursia asta un an întreg. Nu erau nici prea isteţi şi nici tocmai fascinanţi. Femeia pufnea într-un fel neatrăgător, iar bărbatul duhnea teribil a loţiune după ras cu iz de mosc. Erau fiinţe umane, preţioase în ochii lui Dumnezeu.
- O să înceapă îmbarcarea pentru zborul meu, spuse Peter la un moment dat.
Beatrice era încă pe podea, cu capul copilului unor străini legănându-i-se pe coapsă. Avea ochii sticloşi de lacrimi.
- Dacă vin cu tine la controlul de securitate şi te-mbrăţişez chiar înainte să treci, n-o să fac faţă, serios. O să mă pierd cu firea, o să fac vreo scenă. Aşa că sărută-mă aici.
Peter simţi că i se rupe inima. Ceea ce păruse o grandioasă aventură în sala de rugăciune îl îndurera acum ca un sacrificiu. îşi găsi tăria în cuvintele apostolului: Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist. Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură, şi clipa plecării mele este aproape.
Se aplecă spre ea, şi Beatrice îl sărută repezit, aspru pe buze, agăţându-se cu o mână de ceafa lui. Buimac, se îndreptă de şale. întregul scenariu cu necunoscuţii ăştia... ea aranjase să se întâmple aşa, acum îşi dădea seama.

- O să-ţi scriu, îi promise.
Ea încuviinţă din cap, iar mişcarea îi făcu lacrimile să se prelingă pe obraji.
Peter o porni iute spre terminalul Plecări. Patruzeci de minute mai târziu se înălţa în văzduh.

2. Niciodată n-avea să-i mai privească în acelaşi fel pe ceilalţi oameni

Şoferul de la USIC ieşi din benzinărie cu o sticlă de Tang şi o banană impecabilă, supranatural de galbenă. Izbit de tăria soarelui, cercetă parcarea în căutarea limuzinei ce conţinea preţioasa încărcătură din străinătate. încărcătura era Peter, care folosea oprirea ca să-şi mai întindă picioarele şi să încerce un ultim apel telefonic.
- Scuză-mă, mă poţi ajuta cu telefonul ăsta?
Omul păru încurcat de solicitarea lui şi începu să-şi agite mâinile, indicând că amândouă erau ocupate. Cu sacou albastru-închis şi cravată, era prea îmbrăcat pentru vipia din Florida şi încă nu se calmase după sosirea întârziată a avionului. Era aproape ca şi cum l-ar fi învinuit pe Peter, personal, de condiţiile atmosferice turbulente de deasupra Atlanticului de Nord.
- Care-i problema cu el? îl întrebă în vreme ce aşeza băutura şi banana pe capota pârjolită de soare a limuzinei.
- Probabil nimic, zise Peter cercetând cu ochi mijiţi dispozitivul din palma sa. Probabil că nu ştiu eu cum să-l folosesc.
Era adevărat. Nu se pricepea la flecuşteţe electronice şi utiliza telefonul doar când împrejurările îl sileau; în restul timpului, aparatul hiberna în husă, ajungând până la urmă să fie depăşit. Cam o dată pe an, Beatrice îi spunea care era noul lui număr, fiindcă furnizorul de servicii ori devenise prea enervant, ori dăduse faliment. în ultima vreme, afacerile se prăbuşeau cu o frecvenţă alarmantă; spre deosebire de Peter, Bea se ţinea la curent cu asemenea chestii. El ştia doar că nu-i era uşor să ţină minte două numere noi pe an, în ciuda abilităţii de a memora pasaje lungi din Scriptură. Şi stângăcia lui când venea vorba de tehnologie era atât de mare încât, dacă apăsa semnul de apel de pe dispozitiv şi nu se întâmpla nimic - cum tocmai făcuse în acest purgatoriu orbitor care era Florida -, nu ştia ce să mai facă în continuare.

Şoferul era nerăbdător să reia cursa: aveau încă drum lung în faţă. Muşcă zdravăn din banană, apoi luă telefonul lui Peter şi-l cercetă neîncrezător.
- Are-n el cartela care-i trebuie? îl întrebă el cu gura plină. Ca să sune în... ăăă... Anglia?

- Aşa mă gândesc, zise Peter. Cred că da.

Şoferul i-l dădu înapoi, cu o expresie ce arăta că n-avea chef să-şi bată

capul.

- Mie îmi pare un mobil care merge.

Peter păşi sub umbra unei copertine metalice care se ridica peste pompele de benzină şi încercă din nou să tasteze secvenţa corectă de simboluri. De data asta fu răsplătit cu o melodie cu ritm sacadat: codul internaţional, urmat de numărul lui Bea. Duse la ureche capsula metalică, îndreptându-şi ochii spre cerul de un albastru nefamiliar şi spre copacii sculptaţi ce înconjurau popasul pentru camioane.

-Alo?

- Eu sunt. -...Io?

- Mă auzi?

- ... aud..., zise Bea.

Vocea îi era învăluită într-un vifor de pârâieli. Din micul amplificator al telefonului izbucneau cuvinte la întâmplare, ca nişte scântei rătăcite.
- Sunt în Florida, spuse Peter.
- ... miez... noapte, răspunse ea.
- îmi pare rău, te-am trezit?
- ... iubesc... ce mai... ştii ce...?
- Sunt bine sănătos, zise el, simţind cum telefonul îi aluneca printre degete din cauza transpiraţiei. Scuze că te sun acum, dar s-ar putea ca mai târziu să nu mai apuc. Avionul a avut întârziere, şi ne grăbim foarte tare.
- ... e... o... în... eu... tipul ştie despre...?
Se depărtă şi mai mult de vehicul, părăsind umbra copertinei metalice.

- Tipul ăsta nu ştie nimic despre nimic, zise cu glas coborât, încredinţat că la ea cuvintele ajungeau mai limpezi decât soseau ale ei către el. Nici nu-s sigur că lucrează pentru USIC.
- ... n-ai întrebat...?
- Nu, încă n-am întrebat. O să-ntreb.
Se simţea un pic ruşinat. Petrecuse deja douăzeci, treizeci de minute în maşină cu şoferul şi nu stabilise încă dacă era propriu-zis un angajat al USIC sau doar un şofer de închiriat. Până acum nu aflase decât că fata din poza de pe bord era fiica şoferului, că şoferul abia divorţase de mama fetiţei şi că mama fetiţei era o avocată care se străduia din răsputeri să-l facă pe şofer să regrete ziua în care se născuse.
- Totul e foarte... alandala în momentul ăsta. Şi nici n-am dormit în avion. O să-ţi scriu când... ştii, când ajung la capătul celălalt. După aceea o să am timp berechet şi-o să te ţin la curent cu tot ce se întâmplă. O să fie ca şi cum am călători împreună.
Se auziră nişte pârâieli puternice; nu era sigur dacă ea tăcuse brusc sau dacă nu i se mai auzeau cuvintele. Ridică vocea:
- Ce face Joshua?
- ... primele câteva... el doar... o... afară...
- îmi pare rău, se întrerupe. Şi tipul ăsta vrea să mă opresc din vorbit. Trebuie să plec. Te iubesc. Aş vrea... te iubesc.
- ... pe tine...
Şi convorbirea se opri.
- Era nevastă-ta? întrebă şoferul după ce Peter îşi ocupă locul în maşină şi ieşiră din popasul pentru camioane.
„De fapt nu, îi veni să răspundă, nu era nevastă-mea, era o hârâială electronică ce ieşea dintr-un aparat mic de metal."
- Da, zise.
Preferinţa lui apoape obsesivă pentru comunicarea faţă în faţă era prea dificil de explicat unui străin. Chiar şi Beatrice avea probleme să înţeleagă asta uneori.
- Aveţi un puşti pe nume Joshua?
Şoferului părea să nu-i pese de nici un tabu social în privinţa trasului cu urechea.
- Joshua e motanul nostru. Nu avem copii.
- Te scapă de-o groază de probleme.
- Eşti a doua persoană în două zile care-mi spune asta. Dar sunt sigur că-ţi iubeşti fiica.

- N-am încotro! râse şoferul întinzând o mână către parbriz ca să indice o lume întreagă de experienţă, destin şi toate cele. Cu ce se ocupă soţia ta?
- E asistentă medicală.
- O slujbă bună. Mai bine, în orice caz, decât să fii avocată. Faci vieţile oamenilor mai bune, nu mai rele.

- Păi, sper că şi dacă eşti reverend realizezi acelaşi lucru.

- Sigur, spuse vioi şoferul, dar nu părea deloc sigur.
- Şi tu? Eşti... ăăă... membru în echipa USIC, sau doar te angajează pentru servicii de transport?
- Lucrez de vreo nouă sau zece ani pentru USIC. Duc mai mult mărfuri. Uneori şi profesori universitari. USIC ţine o groază de conferinţe. Apoi, când şi când, mai e câte un astronaut.

Peter încuviinţă. Şi-l imagină preţ de o clipă pe şofer luând un astronaut de la aeroportul din Orlando, îşi închipui un individ masiv, cu fălci pătrate, într-un costum spaţial umflat, trecând greoi prin holul de la Sosiri şi îndreptându-se spre şoferul care ţinea un carton cu numele lui. Apoi pricepu.
- Nu m-am gândit niciodată la mine ca la un astronaut, zise.
- E un cuvânt învechit, se învoi şoferul. îl folosesc din respect pentru tradiţie, presupun. Lumea se schimbă prea repede. îţi iei ochii de pe ceva care-a fost întotdeauna acolo şi, într-un minut, a ajuns doar o amintire.

Peter se uită pe geam. Şoseaua semăna cu cele din Regatul Unit, dar nişte indicatoare uriaşe de metal informau că unele atracţii splendide precum râul Econlockhatchee şi Rezervaţia naturală regională Hal Scott se aflau prin apropiere, ascunse de liziere. Ilustraţiile stilizate de pe panouri evocau bucuriile campării şi ale echitaţiei.
- Unul dintre lucrurile bune în privinţa USIC, zise şoferul, e că au ceva respect pentru tradiţie. Sau doar recunosc valoarea unei mărci. Au cumpărat Cape Canaveral, ştiai? Tot locul ăla e-al lor. Probabil i-a costat o avere. Ar fi putut să construiască altundeva staţia spaţială, că doar sunt o groază de proprietăţi pe care poţi pune mâna zilele astea, dar au vrut Cape Canaveral. Eu numesc asta să ai clasă.

Peter scoase un sunet vag de încuviinţare. Dacă corporaţiile multinaţionale

aveau sau nu clasă nu era un subiect în privinţa căruia să aibă opinii bine conturate. Unul dintre puţinele lucruri pe care le ştia despre USIC era că deţinea o puzderie de fabrici dezafectate în orăşele defuncte de prin zone gloduroase şi uitate de lume ale fostei Uniuni Sovietice. Se îndoia că un cuvânt precum „clasă" era potrivit pentru ce se petrecea pe-acolo. Cât despre Cape Canaveral, istoria călătoriilor spaţiale nu-l interesase niciodată, nici măcar când era copil. Nici nu băgase de seamă când NASA încetase să mai existe. Erau genul de informaţii inutile scoase la iveală de Beatrice când citea ziarele care mai târziu aveau să fie puse sub castronul lui Joshua.

Deja îi era dor de Joshua. De obicei, Beatrice pleca la muncă în zori, când Joshua încă dormea adânc, lungit pe pat. Chiar dacă se foia şi mieuna, Bea se grăbea să plece, zicând: „O să te hrănească tati." Şi, cum altfel, peste o oră sau două, Peter se găsea în bucătărie ronţăind cereale dulci, în vreme ce Joshua ronţăia şi el cereale savuroase alături, pe podea. După care Joshua sărea pe masa din bucătărie şi lingea resturile de lapte din castronul lui Peter. Asta nu i se permitea atunci când Mami era de faţă.

- Antrenamentul e dur, nu-i aşa? îl iscodi şoferul.

Peter simţi că bărbatul aştepta să audă poveşti despre exerciţii în stil militar şi teste de rezistenţă de nivel olimpic, însă n-avea asemenea poveşti de spus.

- Există nişte examinări fizice, recunoscu el. Dar cea mai mare parte din testare e formată din... întrebări.

- Aşa? făcu şoferul. Câteva momente mai târziu porni radioul maşinii.

„... continuă în Pakistan, rosti o voce gravă, în timp ce forţele antiguvernamentale..."

Şoferul schimbă pe un post de muzică, şi sunetul din alte vremuri al celor de la A Flock of Seagulls răsună în habitaclu.

Peter îşi lăsă spinarea pe banchetă şi-şi prefiră prin minte întrebările pe care i le puseseră la interviul de selecţie. Şedinţele acelea, ţinute în sala de la etajul zece al unui hotel de fiţe din Londra, duraseră de fiecare dată cu orele. O americancă fusese prezentă de fiecare dată: o tipă elegantă, micuţă şi anorexică, care păşea ca o coregrafă faimoasă sau balerină retrasă din activitate. Cu ochi strălucitori şi voce nazală, avea lângă ea căni cu cafea decofeinizată în timp ce lucra, asistată de un grup de anchetatori

a cărui componenţă se tot schimba. Poate că „anchetatori" nu era cuvântul potrivit, de vreme ce toţi erau prietenoşi, lăsând impresia ciudată că-şi doreau ca el să reuşească.

- Cât poţi să rezişti fără îngheţata ta preferată?

- N-am o îngheţată preferată.

- Ce miros îţi aminteşte mai mult de copilărie?

- Nu ştiu. Poate crema de vanilie.

- îţi place crema de vanilie?

- E OK. în ultima vreme am parte de ea mai ales la budinca de Crăciun.

- Ce-ţi vine în minte când te gândeşti la Crăciun?
- Slujba de Crăciun, sărbătorirea naşterii lui Isus, ţinută în perioada solstiţiului de iarnă roman. Ioan Hrisostomul. Sincretism. Moş Crăciun. Zăpadă.
- Tu însuţi îl sărbătoreşti?
- Facem o mulţime de activităţi la biserică. Oferim daruri copiilor dezavantajaţi, ţinem o cină de Crăciun la centrul nostru de zi. Foarte mulţi oameni se simt cumplit de părăsiţi şi deprimaţi în perioada asta a anului. Trebuie să-ncerci să-i ajuţi să depăşească momentul.
- Cât de bine dormi într-un pat care nu-i al tău?
La asta trebuise să se gândească puţin. Trecuse în revistă hotelurile ieftine în care stătuse cu Bea când participase la adunări de evanghelizare prin alte oraşe. Canapelele extensibile ale prietenilor. Sau, mai demult, alegerea grea între a-ţi ţine paltonul pe tine ca să tremuri mai puţin ori a-l folosi pe post de pernă ca să-ţi fie mai moale betonul de sub cap.
- Cred că-s... normal în privinţa asta, spusese în cele din urmă. Câtă vreme e pat şi e-n poziţie orizontală, nu fac nazuri.

- Eşti nervos înainte de prima ceaşcă de cafea a zilei?

- Nu beau cafea.

- Ceai?

- Uneori.

- Uneori eşti nervos.

- Nu mă enervez repede.

Era adevărat, iar reacţia la interogatoriul comisiei nu făcea decât s-o confirme. îi plăcea confruntarea, simţea că era testat mai degrabă decât judecat. întrebările la foc automat erau o schimbare înviorătoare faţă de slujbele din biserică, când trebuia să vorbească o oră întreagă în vreme ce toţi ceilalţi ascultau în tăcere. Voia slujba, o voia tare mult, însă rezultatul stătea în mâinile lui Dumnezeu şi n-avea nimic de câştigat agitându-se, răspunzând necinstit sau străduindu-se să placă. Avea de gând să fie el însuşi, spera că nu i se cerea mai mult.

- Cum te-ai simţi să porţi sandale?

- De ce, o să trebuiască?

- S-ar putea.

Asta venise de la un bărbat ale cărui picioare erau vârâte în nişte încălţări scumpe de piele, atât de lustruite, încât Peter îşi vedea faţa reflectată în ele.

- Cum te-ai simţi să nu ai acces la reţelele de socializare o zi întreagă?
- Nu accesez reţele de socializare. Nu cred c-o fac, cel puţin. Ce vreţi să spuneţi, mai exact, cu „reţele de socializare"?
- E OK.

Când o întrebare ducea într-un punct mort, tindeau să schimbe unghiul.

- Ce politicieni urăşti cel mai tare?

- Nu urăsc pe nimeni. Şi nici nu prea urmăresc chestiuni legate de

politică.

- E ora nouă seara şi cade reţeaua electrică. Ce faci?

- Dacă pot, o repar.

- Dar cum ţi-ai petrece timpul dacă n-ai putea?

- Aş vorbi cu soţia mea, dacă ar fi acasă în momentul acela.

- Cum crezi că o să facă faţă dacă tu vei pleca de-acasă un timp?

- E o femeie foarte independentă şi capabilă.

- Ai spune că tu eşti un bărbat independent şi capabil?

- Aşa sper.

- Când te-ai îmbătat ultima oară?

- Cam cu şapte sau opt ani în urmă.

- Ai avea chef să bei ceva acum?

- Nu m-ar deranja încă un pic de suc de piersici.

- Cu gheaţă?

- Da, mulţumesc.

- Imaginează-ţi asta, zisese femeia. Vizitezi un oraş în străinătate şi gazdele te invită la cină. Restaurantul la care te duc are o atmosferă plăcută. E acolo şi un spaţiu mare, separat printr-un panou din sticlă transparentă, în care sunt răţuşte care aleargă ţinându-se după mama lor. La fiecare câteva minute, bucătarul-şef înhaţă una dintre răţuştele astea şi-o aruncă într-un cazan cu ulei
în clocot. Când s-a prăjit, e servită unor clienţi, şi toată lumea e bucuroasă şi relaxată. Gazda ta comandă răţuşcă şi-ţi spune că ar trebui s-o încerci, e fantastică. Ce faci atunci?

- Mai e şi altceva în meniu?

- Sigur, multe altele.

- Atunci aş comanda altceva.

- Dar ai putea să stai acolo şi să mănânci, totuşi?

- Ar depinde de ce făceam de la bun început în tovărăşia oamenilor

ălora.

- Dar dacă n-ai fi de acord cu ei?
- Aş încerca să îndrept conversaţia spre lucrurile cu care nu sunt de acord, apoi aş spune cinstit ce nu mi se pare în regulă.
- Nu te deranjează în particular povestea cu răţuştele?
- Oamenii mănâncă tot soiul de animale. Măcelăresc porci, care sunt mult mai inteligenţi decât păsările.
- Deci dacă un animal e prost, e OK să-l omori?
- Nu sunt măcelar. Şi nici bucătar. Am ales să fac altceva cu viaţa mea. E o alegere împotriva uciderii, dacă vrei.
- Şi cu răţuştele cum rămâne?
- Ce-i cu răţuştele?
- Nu ai simţi impulsul să le salvezi? Nu te-ai gândi, de pildă, să spargi panoul de sticlă, ca să poată scăpa?
- S-ar putea, instinctiv. Dar probabil că nu le-ar face nici un bine răţuştelor. Dacă m-ar preocupa cu adevărat ce-am văzut în restaurant, mi-aş putea dedica întreaga viaţă, presupun, reeducării persoanelor din acea societate, aşa
încât să ucidă răţuşte într-un mod ceva mai uman. Dar aş prefera să-mi dedic viaţa unui lucru care ar putea să-i convingă pe oameni să se trateze mai omenos unii pe alţii. Fiindcă oamenii suferă mult mai mult decât raţele.
- S-ar putea să nu crezi asta dacă ai fi raţă.
- Nu cred că m-aş gândi prea mult la orice dacă aş fi raţă. Nivelul ridicat de conştiinţă este cel care produce toate necazurile şi chinurile noastre, nu crezi?

- Ai călca pe un greier? intervenise alt anchetator. -Nu.

- Pe un gândac?

- Poate.

- Atunci nu eşti budist.

- N-am pretins niciodată că aş fi budist.

- N-ai spune deci că orice viaţă e sacră?

- E un concept frumos, dar de fiecare dată când mă spăl ucid creaturi microscopice care sperau să trăiască pe mine.

- Atunci unde tragi linia? îl întrebase femeia. La câini? Cai? Dacă restaurantul ar fi prăjit pisoi vii?

- Să te întreb eu ceva, spusese Peter. Mă trimiteţi într-un loc unde lumea tratează alte creaturi de o manieră oribilă, crudă?

- Sigur că nu.

- Atunci de ce-mi pui asemenea întrebări?

- OK, ce zici de asta: vasul tău de croazieră s-a scufundat, şi acum eşti pe o plută cu un tip extrem de iritant, care se-ntâmplă să mai fie şi homosexual...

Şi aşa mai departe, o zi după alta. Durase atât de mult, încât Bea îşi pierduse răbdarea şi-l întrebase dacă n-ar fi trebuit să le spună celor de la USIC că timpul lui era prea preţios ca să-l piardă cu şaradele acelea.

- Nu, mă vor, o asigurase el. îmi dau seama.

Acum, într-o dimineaţă înmiresmată, în Florida, după ce primise ştampila de aprobare a corporaţiei, Peter se întoarse cu faţa spre şofer şi-i puse înrebarea la care, în toate lunile acelea, nu primise un răspuns limpede.

- Ce este, mai exact, USIC? Bărbatul ridică din umeri.

- în zilele noastre, cu cât e mai mare compania, cu atât îţi dai seama mai greu cu ce se ocupă. Pe vremuri, o companie auto făcea maşini, o companie minieră săpa mine. Acum nu mai e aşa. Dacă-i întrebi pe ăia de la USIC ce specializare au, o să-ţi spună chestii gen... logistică. Resurse umane. Proiecte pe scară largă.

Şoferul sorbi cu paiul ultimele picături de Tang, scoţând un gâlgâit neplăcut.

- Dar de unde vin toţi banii ăştia? zise Peter. Doar nu primesc fonduri de la guvern.

Şoferul, neatent la conversaţie, se încruntă. Trebuia să se asigure că vehiculul era pe banda corectă.

- Investiţii.

- Investiţii în ce?

- într-o mulţime de lucruri.

Peter îşi feri ochii cu palma; lumina orbitoare a soarelui îi provoca migrene, îşi aminti că le pusese aceleaşi întrebări anchetatorilor săi de la USIC, la unul dintre primele interviuri, când Beatrice încă-l mai însoţea.

- Investim în oameni, răspunsese femeia aceea elegantă scuturându-şi coama gri, coafată artistic, şi lăsându-şi palmele delicate pe tăblia mesei.

- Toate corporaţiile spun asta, remarcase Beatrice, puţin cam grosolan

poate.

- Ei bine, noi chiar vorbim serios, zisese cealaltă femeie, mai vârstnică.

Ochii săi cenuşii erau sinceri şi însufleţiţi de inteligenţă.

- Nimic nu se poate înfăptui fără oameni. Indivizi, indivizi unici cu abilităţi foarte speciale, continuase ea întorcându-se spre Peter. De aceea vorbim cu tine.

Iscusinţa acestei formulări îl făcuse să zâmbească, deoarece putea fi luată drept o măgulire - vorbeau cu el fiindcă, evident, era unul dintre acele persoane speciale - sau putea fi un preambul pentru respingere - vorbeau cu el pentru a menţine înaltele standarde ce aveau, în cele din urmă, să-l descalifice. Un lucru era sigur: indiciile pe care le aruncaseră el şi cu Bea, despre ce bună echipă ar fi făcut ei dacă ar fi fost posibil să meargă împreună în misiune, căzuseră nebăgate în seamă ca nişte firimituri de prăjitură şi dispăruseră în mochetă.

- Unul din noi trebuie, oricum, să rămână ca să aibă grijă de Joshua, zisese Bea când discutaseră despre asta, mai târziu. Ar fi o cruzime să-l părăsim atâta vreme. Şi mai e şi biserica. Apoi casa, cheltuielile; trebuie să continui să lucrez.

Toate aceste preocupări erau întemeiate - deşi o plată în avans de la USIC, chiar şi un procent mic din suma totală, ar fi fost de-ajuns pentru o groază de mâncare de pisici, vizite ale vecinilor şi facturi de încălzire.
- Ar fi fost drăguţ să mă invite şi pe mine, atâta tot.
Da, ar fi fost drăguţ. Totuşi, înţelegeau foarte bine că dăduse norocul peste ei. Peter fusese ales dintre mulţi alţii, care fuseseră respinşi.
- Deci, îi zise şoferului, cum ai ajuns dumneata să ai de-a face cu USIC?
- Banca ne-a pus sechestru pe casă.
- îmi pare rău să aud asta.
- Banca a pus sechestru pe mai toate afurisitele de case de prin Gary. Le-a recuperat, nu le-a putut vinde, aşa că le-a lăsat să se părăginească şi să se dărâme. însă USIC a făcut o înţelegere. Au luat datoria pe seama lor, am putut păstra casa şi, în schimb, am început să lucrăm la ei pentru... să zicem... mărunţiş. Unii dintre vechii mei amici au zis că asta-i sclavie. Eu zic că-i ceva... umanitar. Şi amicii ăştia ai mei de demult locuiesc prin parcuri de rulote acum. Pe când eu, uite-mă, conduc o limuzină.
Peter încuviinţă din cap. Uitase deja numele locului de unde era tipul şi avea doar o idee vagă despre starea curentă a economiei americane, însă înţelegea prea bine ce înseamnă să ţi se arunce un colac de salvare.
Limuzina viră uşor spre dreapta şi fu învăluită de umbra răcoroasă a pinilor de pe margine. Un panou rutier de lemn - genul care indică îndeobşte prezenţa unor locuri de camping, a grătarelor în aer liber sau a cabanelor de agrement - anunţa o ieşire lăturalnică ce ducea în direcţia USIC.
- Dacă te duci în oricare dintre oraşele astea ruinate din ţară, continuă şoferul, o să vezi o mulţime de oameni care-s în aceeaşi barcă. Poate c-o să-ţi spună că lucrează pentru compania aia sau ailaltă, dar dacă zgârii un pic suprafaţa, o să vezi că muncesc pentru USIC.
- Nici nu ştiu de la ce vin literele din „USIC", mărturisi Peter.
- Pe mine mă-ntrebi? făcu şoferul. în ziua de azi, o mulţime de companii au nume fără sens. Toate numele cu sens au fost luate deja. E o chestiune de marcă comercială.
- Presupun că partea cu US înseamnă „United States".
- Probabil. Dar sunt o multinaţională. Cineva mi-a spus chiar c-au început în Africa. Ştiu numai că e bine să lucrezi pentru ei. Nu mi-au tras niciodată vreo ţeapă. O să fii pe mâini bune.

în mâinile tale îmi încredinţez sufletul, îi veni în minte lui Peter, fără efort.
Luca 23:46, îndeplinirea profeţiei din Psalmi 31:5. Doar că nu era limpede pe ale cui mâini urma să încapă.
- O să înţepe un pic, zise negresa în halat alb. De fapt, o să fie foarte neplăcut. Ca şi cum o jumătate de litru de iaurt rece ţi-ar trece prin vene.
- Mamă, mersi, abia aştept.
Nu tocmai în apele lui, îşi aşeză capul în spaţiul capitonat cu polietilenă al locaşului ce aducea cu un sicriu şi încercă să nu se uite la tubul gros ce se apropia de braţul său legat cu garou.
- N-am vrea să crezi că e ceva în neregulă, atâta tot.
- Dacă mor, vă rog să-i spuneţi....
- N-o să mori. Nu cât timp ai chestia asta în tine. Relaxează-te doar şi gândeşte-te la lucruri plăcute.
Branula era în venă; perfuzia intravenoasă fu pornită; substanţa translucidă începu să-i intre în corp. Simţea c-o să vomite de frică. Ar fi trebuit să-i dea un sedativ sau ceva. Se întrebă dacă cei trei tovarăşi de călătorie erau mai curajoşi decât el. Erau adăpostiţi în cuve identice, prin alte părţi ale clădirii, unde nu-i putea vedea. Aveau să se întâlnească abia peste o lună, când se trezeau.
Femeia care-i administrase perfuzia rămase lângă el, supraveghindu-l cu calm. Fără avertizare - dar cum ar fi putut să fie avertizat? -, gura ei dată cu ruj începu să se deplaseze către partea stângă a feţei, buzele i se mişcară ca o canoe mică şi roşie. Gura nu se opri până ce nu ajunse în dreptul frunţii, unde încremeni, mai jos de sprâncene. Apoi ochii femeii, cu tot cu pleoape şi gene, căzură spre mandibulă, clipind cât se poate de normal în vreme ce-şi schimbau locul.
- Nu te împotrivi, lasă lucrurile să-şi urmeze cursul, îl povăţui gura de pe frunte. E temporar.

Era prea îngrozit ca să vorbească. Asta nu era o halucinaţie. Asta se întâmpla cu universul când nu mai erai în stare să-l ţii la un loc. Pâlcuri de atomi, raze de lumină alcătuind forme efemere înainte de a

continua să se mişte. Simţi că frica lui cea mai mare, în timp ce se dizolva în întuneric, era că niciodată n- avea să-i mai privească la fel pe ceilalţi oameni

.3. Măreaţa aventură n-avea decât să mai aştepte

- Măi, măi omule!

O voce groasă, abătută, venind din vidul inform.

- Mizeria aia e un căcat dat naibii.

- Măsoară-ţi vorbele, B.G. Avem cu noi o persoană religioasă.
- Pf, să-mi bag laba-n baba. Dă şi mie o carabă să mă ridic din sicriu' ăsta, gagiule.

O a treia voce:
- Şi mie. Eu primul.
- O să regretaţi, copii. (Vorbele acestea fuseseră rostite cu o condescendenţă cântată.) Dar fie.

Apoi se auziră foieli, icnete şi gâfâieli, indicând o muncă fizică grea. Peter deschise ochii, dar îi era prea greaţă ca să poată întoarce capul către voci. Tavanul şi pereţii păreau să se frământe convulsiv; luminile se bălăngăneau ca un yoyo. Era ca şi cum structura solidă a încăperii devenise elastică, pereţii se scurgeau şi tavanul se zbătea. închise ochii ca să se apere de delir, însă acum era şi mai rău: convulsiile continuau în ţeasta lui, era ca şi cum globii oculari i se umflau ca nişte baloane, iar interiorul cărnos al feţei i- ar fi putut ţâşni pe nări în orice clipă. îşi imagină creierul umplându-se cu - sau golindu-se de - un soi de băutură scârboasă, caustică.

De undeva din cabină, foielile şi icnetele continuau, acompaniate de râsete demente.
- Ştiţi ce, e destul de distractiv să mă uit la voi, băieţi, cum vă zbateţi pe podea ca nişte gândaci daţi cu otravă, remarcă vocea batjocoritoare şi controlată, aflată mai departe de celelalte două.

- Hei, nu-i cinstit. Al naibii sistem trebuia să ne trezească pe toţi deodată. Şi vedeam noi atunci cine-i mai în formă.
- Hmm... (Din nou vocea cu ton superior.) Cineva trebuie, presupun, să fie primul. Să facă cafea şi să verifice că totul funcţionează.
- Păi du-te şi verifică, Tuska, şi pe mine şi B.G. lasă-ne să ne târâm ca melcii pentru locul doi.
- Cum vreţi. (Paşi. O uşă deschizându-se.) Credeţi că o să aveţi intimitate? Vise deşarte, oameni buni. Vă pot vedea pe camerele de supraveghere cum vă zvârcoliţi. Zâmbiţi, vă rog!

Uşa se închise cu un clic.

- Ăsta se crede buricul pământului, îngăimă o voce de pe podea.

- Fiindcă-l pupi tu-n cur mereu, de-aia.

Peter rămase nemişcat, adunându-şi puterile. înţelegea intuitiv că urma să-şi revină la normal într-un anumit timp şi că n-aveai nimic de câştigat încercând să te pui pe picioare prea devreme, asta dacă nu erai genul competitiv. Cei doi bărbaţi de pe podea continuau să icnească, să chicotească şi să încerce să se salte de pe jos, în ciuda chimicalelor care le permiseseră să supravieţuiască Saltului.
- O să te ridici tu primul, sau io?
- Deja-s în picioare, frăţie... vezi?
- Numai rahat ai în cap, omule. Aia nu se cheamă că stai, aia se cheamă că atârni. Dă drumul băncii.
Zgomotul unui corp căzând pe jos şi alte râsete.

- Să te văd pe tine că te descurci mai bine, moşule...

- E-un fleac.

Bufnetul altui corp căzând pe podea; hlizeală prostească.

- Am uitat cât de naşpa e, frate.

- Nimic care să nu poată fi reparat cu vreo şase cutii de coca.

- Dă-o-n mă-sa, omule. O liniuţă de coca, şi-apoi vorbim.

- Dacă mai vrei droguri după toată treaba asta, eşti mai tâmpit decât

credeam.

- Doar mai puternic, frăţie, mai puternic.

Şi aşa mai departe. Cei doi se înfoiau unul la celălalt, emanând lăudăroşenie în atmosferă, trăgând de timp, până ce izbutiră să se pună pe picioare. Gemură şi gâfâiră scormonind prin nişte pungi de plastic, îşi bătură joc fiecare de gusturile vestimentare ale celuilalt, se încălţară, îşi testară capacitatea de a fi bipezi păşind prin încăpere. Peter zăcea în cuva lui, respirând alert, aşteptând ca încăperea să nu se mai învârtă. Tavanul, cel puţin, se liniştise.

- Salut, frăţie!

O faţă lată îi acoperi câmpul vizual. Preţ de o secundă, Peter n-o putu recunoaşte ca fiind umană: părea prinsă invers de gât, cu sprâncene pe bărbie şi barbă în creştet. Dar nu, era umană, sigur, numai că foarte diferită de a lui. Ten cafeniu-închis, nas inform, urechi mici, ochi frumoşi, căprui, tiviţi cu roşu. Nişte muşchi la gât care ar fi putut ridica şi coborî un ascensor într-o clădire cu douăzeci de etaje. Şi chestiile acelea ca nişte sprâncene de pe bărbie. O barbă. Nu o barbă deplină, păroasă, ci una dintre acele opere de artă dăltuite în păr pe care le poţi căpăta de la un stilist scump. Cu ani în urmă trebuie să fi arătat ca o liniuţă netedă, trasă parcă cu un marker negru, însă acum bărbatul ajunsese la maturitate, şi barba era inegală şi presărată cu fire cărunte. O chelie care avansa îl lăsase cu doar câteva smocuri de păr cârlionţat pe cap.

- Mă bucur să te cunosc, hârâi Peter. Sunt Peter.

- B.G., frăţie, se recomandă tipul de culoare întinzând mâna. Vrei să te trag de acoloşa?

- Ăă... cred că aş prefera să mai zac aici un picuţ.

- Dar să n-aştepţi prea mult, frăţie, zise B.G. cu un zâmbet alb, radios. Că o să te caci în pantaloni, şi nava e mică.

Peter zâmbi, nesigur dacă fusese un avertisment privitor la ce s-ar fi putut întâmpla ori o observaţie legată de ce se petrecuse deja. Căptuşeala de vâscoză a cuvei lui părea umedă şi grea, însă aşa o simţise încă de când îl înfăşurase în ea femeia în halat.

O altă figură îi apăru dinaintea ochilor. Un chip alb, ars de soare, în jur de cincizeci de ani, cu păr cărunt şi rărit, tăiat scurt, în stil militar. Ochi la fel de injectaţi ca ai lui B.G., însă albaştri, lăsând să se întrevadă o copilărie dureroasă, un divorţ urât şi schimbări bruşte de ocupaţie.
- Severin, zise el.
- Pardon?
- Artie Severin. Tre' să te scoatem de-acolo, amice. Cu cât începi să bei mai curând, cu atâta o să te simţi mai iute om iarăşi.
B.G. şi Severin îl ridicară din cuvă de parcă ar fi extras din cutie o piesă nouă de echipament: nu tocmai cu blândeţe, dar cu destulă grijă cât să nu strice ori să rupă ceva. Picioarele abia îi atinseră podeaua cât îl scoaseră din cameră, ducându-l pe un coridor scurt şi apoi într-o baie. Acolo îl dezbărară de legătura de pânză care-i acoperise şalele în ultima lună, îl dădură cu un spray albastru din creştet până-n tălpi şi-l şterseră bine cu şerveţele de hârtie. Când terminară, un sac de gunoi mare şi transparent era umplut până la jumătate cu chestii vâscoase albastre şi cafenii.
- Există şi vreun duş? întrebă el, simţindu-se tot lipicios. Cu apă, adică?
- Apa e aur curat, frăţie, zise B.G. Toată, până la ultima picătură, ajunge aici, adăugă el atingându-şi cu vârful degetelor gâtlejul. N-are nici un rost pentru nimenea s-o trimitem acoloşa.
Şi arătă cu bărbia spre perete, spre învelişul extern al navei, bariera dintre ei şi pustiul vast, lipsit de aer, în care erau suspendaţi.
- Scuze, spuse Peter. Am fost naiv.
- Naiv nu-i problemă. Toţi tre' să urcăm pe curba învăţării. Eu am mai făcut drumul ăsta o dată. Prima dată n-am ştiut nici pe naiba.
- O să ai câtă apă pofteşti odată ce ajungem pe Oază, interveni Severin. Ai face bine să bei niţică şi-acuma.
Lui Peter i se întinse o sticlă de plastic cu picurător care se putea închide. Luă o sorbitură bună şi, zece secunde mai târziu, leşină.
Recuperarea după Salt îi luă mai mult decât i-ar fi convenit. I-ar fi plăcut să poată sări în picioare ca un boxer după ce încasase o lovitură şi să-i impresioneze pe ceilalţi. însă ceilalţi se dezbăraseră iute de efectele Saltului şi-şi vedeau de treburile lor, în vreme ce el zăcea neajutorat pe un pat, reuşind când şi când să ia câte o gură de apă. Fusese prevenit, înainte de lansare, că avea să se simtă ca şi cum ar fi fost dezasamblat şi apoi asamblat la loc, cu toate că Saltul nu funcţiona tocmai aşa, ştiinţific vorbind, însă chiar aşa se simţea.

îşi petrecu după-amiaza... ei, nu, cuvintele acelea nu aveau sens, nu-i aşa? Nu exista nimic care să aducă a după-amiază, dimineaţă sau noapte pe-acolo. în încăperea întunecoasă unde-l lepădaseră B.G. şi Severin după ce-i făcuseră toaleta, se mai trezea când şi când şi se uita la ceas. Numerele erau doar nişte simboluri. Timpul adevărat n-avea să reînceapă decât odată ce simţea iarăşi pământ sub picioare, odată ce vedea din nou un soare pe cer, care să răsară şi să apună.
Pe Oază urma să aibă posibilitatea de a-i trimite un mesaj lui Beatrice. „O să- ţi scriu zilnic, îi promisese. în fiecare zi, dacă Dumnezeu îmi dă voie." încercă să-şi imagineze ce făcea ea în clipa asta, cum era îmbrăcată, dacă-şi prinsese părul ori şi-l lăsase liber pe umeri. Acestui scop îi servea, de fapt, ceasul: nu pentru a-i spune ceva folositor despre propria situaţie, ci ca să-i permită să şi-o imagineze pe Beatrice existând în aceeaşi realitate ca şi el.
Se uită iarăşi la ceas. în Anglia era 2.43 dimineaţa. Beatrice dormea acum, cu Joshua lungit oportunist pe partea lui de pat, cu picioarele desfăcute. Joshua adică, nu Beatrice. Ea era probabil pe partea stângă, partea ei, cu un braţ atârnându-i peste marginea patului şi celălalt ridicat, cu cotul acoperindu-i urechea şi degetele atât de aproape de perna lui, încât le putea săruta de-acolo de unde se afla întins. Dar nu acum, fireşte.
Poate că Beatrice era trează. Poate că-şi făcea griji din cauza lui. Trecuse o lună fără să poată lua legătura unul cu altul, în condiţiile în care erau obişnuiţi să comunice în fiecare zi.

- Dacă soţul meu moare pe drum? îi întrebase pe cei de la USIC.

- N-o să moară pe drum, i se răspunsese.

- Dar dacă moare?

- Vă informăm imediat. Cu alte cuvinte, dacă n-aveţi noutăţi, asta e o veste bună.
Veste bună, atunci. Şi totuşi... Bea îşi petrecuse aceste treizeci de zile conştientă de absenţa lui, în vreme ce el nu avusese ştire de absenţa ei. îşi imagină dormitorul lor, luminat blând de veioza de lângă pat; îşi închipui uniforma ei bleu aruncată peste scaun, vălmăşagul de pantofi de pe duşumea, pilota galbenă plină de părul lui Joshua. Beatrice aplecată peste tăblia patului, cu picioarele goale, însă cu un pulover pe

ea, citind şi recitind pachetul deloc informativ de informaţii trimis de USIC.

„USIC nu poate şi nu garantează siguranţa nici unui călător în vehiculele sale, în timpul şederii în clădirile sale sau pe parcursul oricărei activităţi legate sau nu de programul USIC. «Siguranţa» este definită ca sănătate fizică şi mentală şi include, fără a se limita la aceasta, supravieţuirea şi/sau revenirea de pe Oază, fie în perioada de timp specificată contractual, fie după trecerea acestei perioade. USIC se angajează să minimizeze riscul pentru orice persoană care participă la proiectele sale, însă semnarea acestui document echivalează cu recunoaşterea şi acceptarea faptului că eforturile USIC în această privinţă (minimizarea riscului) pot fi influenţate de circumstanţe dincolo de controlul USIC. Aceste circumstanţe, fiind necunoscute şi fără precedent, nu pot fi descrise în detaliu înaintea producerii lor. Pot include, fără a se limita la această enumerare, cazurile de boală, accident, defecţiuni mecanice, vreme nefavorabilă şi orice alte evenimente ce pot fi socotite îndeobşte drept Acţiuni ale Divinităţii."

Uşa celulei-dormitor se deschise, lăsând să se vadă silueta trupului masiv al lui B.G.

- Hei, frăţie.
- Salut.

Din experienţa lui Peter, era mai bine să vorbeşti pe limba ta decât să imiţi idiomurile şi accentele altora. Rastafarienii şi pakistanezii vorbitori de cockney nu veneau spre Cristos dacă erau trataţi cu condescendenţă de nişte misionari care făceau încercări ridicole de a vorbi ca ei, şi n-avea motive să creadă că lucrurile ar fi stat altfel cu negrii americani.

- Dacă vrei să haleşti cu noi, ai face bine să-ţi mişti curu', frăţie.
- Mi se pare în regulă, zise Peter legănându-şi picioarele peste marginea patului de campanie. Cred că sunt gata.

Braţele groase ale lui B.G. erau întinse, gata să ofere ajutor.

- Tăiţei, îl informă. Tăiţei cu aromă de vită.

- E foarte bine.

încă în picioarele goale, îmbrăcat doar în chiloţi şi cu o cămaşă

descheiată,
Peter ieşi clătinându-se din cameră. Era ca şi cum ar fi avut iarăşi şase ani, ca atunci când fusese năuc de la siropul cu paracetamol şi maică-sa îl ridicase din pat ca să-i sărbătorească ziua de naştere. Perspectiva deschiderii cadourilor nu fusese suficient de ademenitoare cât să înlăture efectele vărsatului de vânt.
B.G. îl călăuzi pe un culoar ai cărui pereţi erau acoperiţi de sus până jos cu fotografii color înfăţişând pajişti verzi, genul de postere adezive pe care era mai obişnuit să le vadă lipite pe autobuze.Vreun designer grijului decisese probabil că priveliştea ierburilor, a florilor primăvăratice şi a cerului de azur era tocmai ce trebuia pentru combaterea claustrofobiei în spaţiul lipsit de aer.
- Nu eşti vegetarian, aşa-i, frăţie?
- Ăă... nu.
- Ei bine, eu sunt, declară B.G. îndrumându-l pe după un colţ, unde scena înverzită, chiar dacă un pic neclară, se repeta. Dar o chestie pe care tre' s-o înveţi când pleci într-o călătorie ca asta, omule, e că uneori o laşi mai moale cu principiile.
Cina fu servită în camera de control, adică în încăperea care conţinea dispozitivele de pilotaj şi de navigaţie. Contrar aşteptărilor lui Peter, nu găsi acolo vreo privelişte care să-i taie respiraţia. Nu exista nici o fereastră uriaşă care să dea către vasta întindere a spaţiului, către stele şi nebuloase. Nu era nici un fel de fereastră, nici un punct central de concentrare a atenţiei, ci doar pereţi de plastic gros străpunşi de ventilatoare pentru aer condiţionat, de comutatoare electrice, dispozitive pentru ajustarea umidităţii şi vreo două postere laminate. Peter mai văzuse acele imagini înainte, pe fluturaşii USIC, când îşi depusese candidatura pentru misiune. Posterele, expresii lucioase ale gândirii corporatiste, înfăţişau o navă stilizată şi o pasăre stilizată cu o rămurică stilizată în cioc, plus câteva rânduri ce ridicau în slăvi înaltele standarde ale USIC în privinţa corectitudinii în afaceri şi potenţialul nelimitat al corporaţiei de a aduce beneficii umanităţii.
Panourile de control ale navei erau şi ele mai puţin impresionante decât şi-ar

fi imaginat Peter: nici vorbă de şiruri uriaşe de manete, comutatoare şi lumini pâlpâitoare, ci doar câteva tastaturi compacte, nişte monitoare plate şi un dulăpior pentru computer ce aducea mai degrabă cu un automat de distribuit gustări ori cu un bancomat. Până la urmă, camera de control era mai puţin o punte de comandă a unei nave cât mai degrabă un birou - un birou banal. Nimic din ce se găsea acolo nu scotea în evidenţă faptul că pluteau într-un sistem solar străin, la miliarde de kilometri de casă.
Tuska, pilotul, se răsucise cu scaunul întorcând spatele monitoarelor şi se holba la un castronel de plastic pe care-l ţinea aproape lipit de faţă. Aburii îi acopereau trăsăturile. Picioarele, puse relaxat unul peste altul, erau goale şi păroase, înveşmântate doar într-un şort prea mare şi nişte tenişi fără şosete.
- Bine te-ai întors pe tărâmul celor vii, zise el coborând de la gură recipientul şi sprijinindu-l de burta rotunjoară. Ai dormit bine?
- Nici nu ştiu dacă am dormit, de fapt, spuse Peter. Mai degrabă am aşteptat să mă simt uman din nou.
- Durează un pic, încuviinţă Tuska, după care îşi apropie de faţă castronul cu tăiţei.
Avea o barbă şoricie şi era, se vedea bine, antrenat în arta de a-şi feri părul facial de mâncărurile unsuroase. învârti pe furculiţă câţiva tăiţei şi, cu o precizie desăvârşită, îşi închise buzele roşii peste ei.
- Uite şi porţia ta, Pete, zise Severin. Ţi-am rupt folia.
- Foarte drăguţ din partea ta, spuse Peter aşezându-se la masa de plastic negru unde B.G. şi Severin se apucaseră să-şi mănânce propriile porţii de tăiţei cu propriile furculiţe de plastic. Trei cutii nedeschise de coca-cola erau puse la îndemână. Peter închise ochii şi recită în gând o rugăciune de mulţumire pentru ce era pe cale să primească.
- Eşti creştin, aşa-i? zise B.G.
- Aşa-i
Tăiţeii cu aromă de vită fuseseră gătiţi inegal la microunde: prin unele părţi bolboroseau de fierbinţeală, prin altele încă aveau o pojghiţă subţire de gheaţă. îi amestecă bine, obţinând un compromis călduţ.
- Acu' ceva timp am făcut parte din Nation of Islam, zise B.G. M-a ajutat să trec peste multe necazuri. Dar e greu de ţinut, omule. Aia nu poţi face, ailaltă nu. Deschise o gură cât o şură, îndesă înăuntru un ghem de tăiţei tremurători, mestecă de trei ori şi înghiţi, apoi adăugă: Da' tre' să-i urăşti pe evrei şi pe albi, şi rahaturi din astea. Chipurile, n-ar fi

obligatoriu, zic ei, dar pricepi mesajul, omule. E tare şi limpede. Eu decid singur pe cine urăsc şi alea, pricepi ce spun? bolborosi el molfăind o nouă îmbucătură. Dacă se ia vreunul de mine, îl urăsc, n-are decât să fie el alb, negru, bleumariiin, frate; nu-mi pasă nici atâtica.

- înseamnă că tot tu decizi şi pe cine să iubeşti, zise Peter.

- Al dracului de-adevărat. Păsărică neagră, păsărică albă, toată-i bună.

Tuska pufni.

- Tare bună impresie-i mai faci reverendului nostru!

Terminase de mâncat şi-şi ştergea faţa şi barba cu un şerveţel umed.

- Nu mă scandalizez aşa de uşor, zise Peter. Nu din cauza cuvintelor, în orice caz. în lume este loc pentru multe feluri de-a vorbi.

- Nu mai suntem în lume acum, îi aminti Severin cu un rânjet lugubru. Desfăcu o cutie de cola, şi un jet înspumat de lichid cafeniu se ridică până-n tavan.

- Isuuuse, exclamă Tuska, cât pe ce să cadă de pe scaun. B.G. se

mulţumi să chicotească.

- Mă ocup eu, mă ocup eu, zise Severin înhăţând o mână de şerveţele de hârtie de la un distribuitor.

Peter îl ajută să şteargă lichidul lipicios de pe tăblia mesei.

- Fir-ar să fie, de fiecare dată păţesc chestia asta, bombăni Severin tamponându-se cu şerveţelul peste piept, peste antebraţ, ştergând scaunele şi cutia frigorifică de unde scosese doza de cola. Se apleacă să şteargă şi podeaua, a cărei mochetă, din fericire, era deja cafenie.

- De câte ori ai făcut călătoria asta? întrebă Peter.

- De trei ori. Şi de fiecare dată m-am jurat că nu mai vin.

- De ce?

- Oaza îi înnebuneşte pe oameni.

- Tu eşti nebun deja, frăţie, mârâi B.G.

- Domnul Severin şi domnul Graham sunt amândoi indivizi profund dezechilibraţi, Pete, rosti Tuska solemn ca un magistrat. îi ştiu de ceva ani. Oaza e cel mai potrivit loc pentru tipi ca ei. Măcar aşa nu ajung pe stradă. îşi aruncă la coşul de gunoi recipientul gol, apoi zise: Şi mai sunt şi extrem de buni la ce fac. Cei mai buni. De aia continuă firma să cheltuie bani cu ei.

- Şi tu, frăţie? îl întrebă B.G. pe Peter. Eşti cel mai bun?

- Cel mai bun ce?

- Cel mai bun predicator.

- Nu prea mă gândesc la mine ca la un predicator.

- Atuncia cum te gândeşti la tine, frăţie?

Peter înghiţi tare în sec. Creierul îi era încă afectat de aceleaşi forţe violente care zguduiseră cutiile de cola. îşi dorea ca Beatrice să fi fost acolo cu el, să pareze întrebările, să schimbe natura acestei atmosfere îmbibate cu masculinitate, să abată conversaţia către cărări mai fructuoase.

- Sunt doar cineva care iubeşte oamenii şi vrea să-i ajute, în orice stare ar fi ei.

Un rânjet cuprinzător se răspândi pe faţa lată a lui B.G., de parcă ar fi fost pe cale să dezlănţuie încă una dintre remarcile sale batjocoritoare. Apoi, brusc, deveni serios.

- Vorbeşti chiar serios? Să mori tu? Peter îl privi drept în ochi şi zise:

- Să mor eu.

B.G. dădu din cap aprobator. Peter simţi că, în judecata celuilalt, trecuse un soi de test. Fusese reclasificat. Nu exact „din gaşcă", dar nu mai era un animal exotic care-ar fi putut reprezenta o iritare majoră.

- Hei, Severin! strigă B.G. Nu te-am întrebat niciodată, ia zi, ce religie ai, omule?

- Io? Nici una. Şi aşa o să şi rămână treaba. Severin terminase de curăţat după coca-cola şi-şi ştergea acum gelul albastru de pe degete cu şervete de hârtie. Tot lipicioase le am, se plânse el. O să înnebunesc până ce ajung la săpun şi apă.
Dulăpiorul computerului începu să scoată un sunet blând, sacadat.
- Se pare că rugăciunea ţi-a fost ascultată, Severin, remarcă Tuska îndreptându-şi atenţia către unul dintre monitoare. Sistemul tocmai şi-a dat seama pe unde suntem.
Tuspatru bărbaţii tăcură, în vreme ce Tuska cerceta detaliile. Era ca şi cum i- ar fi dat ocazia să caute e-mailuri noi sau să participe la o licitaţie pe internet. De fapt, încerca să-şi dea seama dacă aveau să trăiască sau să moară. Nava încă nu-şi începuse faza pilotată a călătoriei; fusese pur şi simplu catapultată în timp şi spaţiu de tehnologia Saltului, care sfida fizica. Se învârteau acum fără ţintă în jurul axei, undeva prin apropierea zonei în care ar fi trebuit să se afle, într-o navă de forma unei căpuşe umflate: un burtoi plin cu combustibil şi un căpşor minuscul. Şi înăuntrul acelui cap, patru bărbaţi respirau dintr-o
provizie limitată de azot, oxigen şi argon. Respirau mai iute decât era necesar. Nerostită, însă prezentă în aerul filtrat, sălăşluia teama că Saltul îi dusese prea departe de destinaţie şi că nu aveau suficient combustibil pentru ultima parte a călătoriei. O marjă de eroare atât de mică încât era aproape nemăsurabilă se putea mări până devenea o enormitate fatală la celălalt capăt.
Tuska studie numerele, bătu în tastatură cu degetele sale subţiri şi păroase şi compară nişte forme geometrice, hărţi a ceva ce nu putea fi pus pe hartă.
- Veşti bune, băieţi, zise el în cele din urmă. Se pare că practica e mama succesului.
- Adică? făcu Severin.
- Adică ar trebui să le trimitem o rugăciune de mulţumire tehnicienilor din Florida.
- Şi asta ce înseamnă mai exact pentru noi, aici?
- înseamnă că atunci când împărţim combustibilul la distanţa pe care o mai avem de parcurs iese că mai avem o grămadă de suc. Putem să-l folosim ca pe berea de la o petrecere studenţească.
- Câte zile adică, Tuska?

- Zile? repetă Tuska. După o pauză de efect anunţă: Patruzeci şi opt de ore cel mult.
B.G. sări în picioare şi dădu cu pumnul prin aer.
- Iu-huuu!
Din momentul acela, atmosfera din camera de control deveni triumfală, uşor isterică. B.G. se tot plimba încoace şi-ncolo flexându-şi necontenit braţele, iar Severin rânjea dezvăluindu-şi dinţii pătaţi de nicotină şi bătea pe genunchi ritmul unei melodii doar de el auzite. Ca să simuleze loviturile în cinele, ridica din când în când pumnul în aer şi se schimonosea la faţă, de parcă un zgomot vesel l-ar fi izbit în ureche. Tuska se duse să-şi schimbe hainle - poate fiindcă se alesese cu o pată de mâncare pe pulover sau fiindcă simţea că
operaţiunile de pilotaj iminente necesitau un gest ceremonial. După ce se găti cu o cămaşă albă şi apretată şi nişte pantaloni gri, îşi luă locul la tastatura pe care urma să introducă traiectoria lor către Oază.

- Fă-o odată, Tuska, îl îndemnă Severin. Ce vrei, o fanfară? Majorete?

Tuska îi aruncă un sărut, apoi execută apăsarea de tastă decisivă.

- Dragi domni şi curve ale echipajului, declară el pe un fals ton oratoric. Bun venit la bordul vehiculului de transport către Oază. Vă rugăm să acordaţi întreaga atenţie demonstrării măsurilor de securitate, chiar dacă zburaţi frecvent. Centura de siguranţă se prinde şi se desface aşa cum vă este arătat. Nu aveţi centură de siguranţă? Asta e, descurcaţi-vă cum puteţi.
Izbi o altă tastă. Podeaua începu să vibreze.
- în eventualitatea depresurizării cabinei, va fi furnizat oxigen, pompat direct în gura pilotului. Restul n-aveţi decât să staţi cuminţi şi să vă ţineţi respiraţia. (Râsete dinspre Severin şi B.G.) în eventualitatea unei coliziuni, luminile din partea de jos vă vor conduce către o ieşire, unde veţi fi absorbiţi instantaneu către moarte. Vă rugăm să nu uitaţi că cea mai apropiată planetă utilizabilă poate fi la trei miliarde de kilometri în spatele dumneavoastră.
Mai lovi o tastă. Pe ecran, liniile începură să se ridice şi să coboare ca nişte valuri.
- Acest aparat de zbor este echipat cu un modul de salvare în caz de urgenţă: unul în faţă, nici unul în mijloc şi zero la coadă. Este loc în el pentru pilot şi cinci gagici beton (hohote dinspre B.G., chicoteli

înfundate din partea lui Severin.) Scoateţi-vă tocurile, fetelor, înainte să utilizaţi modulul de salvare. La naiba, scoateţi totul de pe voi. Suflaţi-mi în tub dacă cumva nu se umflă. Aveţi o lanternă şi un fluier ca să atrageţi atenţia, dar nici o grijă, ajung la toate când vă vine rândul. Vă rugăm să consultaţi pliantul cu instrucţiuni care vă arată ce poziţie trebuie să adoptaţi atunci când auziţi comanda „Suge, suge". Vă recomandăm să ţineţi capul jos pe tot parcursul operaţiunii.
Apăsă pe încă o tastă, apoi ridică pumnul în aer.
- Apreciem faptul că nu aveţi altă alegere pentru zborul de astăzi, aşa că dorim să vă mulţumim pentru că aţi ales USIC.
Severin şi B.G. aplaudară şi ovaţionară. Peter îşi lipi timid palmele, dar fără să facă vreun zgomot cu ele. Spera că putea să participe neintruziv, să fie parte a adunării, dar fără să atragă atenţia. Era, o ştia, un start deloc impresionant pentru misiunea de a câştiga inimile şi sufletele unei întregi populaţii. Trăgea însă nădejde că va fi iertat. Era departe de casă, capul îl durea şi-i zvâcnea, tăiţeii i se proptiseră în stomac ca un pietroi, continua să halucineze că părţile corpului îi fuseseră dezasamblate şi apoi prinse la loc, dar oarecum greşit, şi nu voia decât să se vâre în pat cu Beatrice şi cu Joshua şi să se pună la somn. Măreaţa aventură n-avea decât să mai aştepte

.4. „Salutare tuturor", zise

Dragă Bea,

în sfârşit, o ocazie să comunic cu tine cum trebuie! Să numim asta Prima Epistolă către Joshuani? Of, ştiu că avem amândoi problemele noastre cu Sf. Pavel şi felul în care vede el lucrurile, dar omul chiar ştia să scrie o scrisoare ca lumea, pe când mie o să-mi trebuiască toată inspiraţia pe care-o pot aduna, mai ales în starea în care mă aflu acum. (Pe jumătate delirând de extenuare.) Aşa că, până-mi vine în minte ceva minunat de original: „Har vouă şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, şi de la Domnul Isus Cristos." Mă îndoiesc că Pavel va fi avut vreo femeie în minte când a scris urarea asta, date fiind problemele sale cu partea femeiască, dar poate că, dacă te-ar fi cunoscut pe tine, aşa ar fi stat lucrurile!

Mi-ar plăcea să te lămuresc cum se prezintă lucrurile pe-aici, dar nu-i mare lucru de descris deocamdată. Nu-s ferestre pe nava asta. Sunt milioane de stele pe-afară şi posibil şi alte privelişti uimitoare, însă eu nu văd decât pereţii, tavanul şi podeaua. Bine măcar că nu sufăr de claustrofobie.

Scriu toate astea cu creionul pe hârtie (am avut nişte stilouri, dar probabil că au explodat în timpul Saltului - am numai cerneală prin geantă. Nici nu mă mir că n-au supravieţuit călătoriei, după cum mă durea pe mine capul...!) în orice caz, când tehnologia sofisticată eşuează, tehnologia primitivă îi ia locul. M-am întors la băţul ascuţit, cu o aşchie de grafit înăuntru, şi la foile de celuloză presată...

Am înnebunit, te-ntrebi? Nu, nu-ţi face griji (încă). Nu trăiesc cu iluzia că pot să vâr scrisoarea asta în plic şi să-i lipesc un timbru. Sunt încă în tranzit - ne mai rămân cam 25 de ore. De îndată ce ajung pe Oază şi mă instalez, o să transcriu mâzgălelile astea. Cineva o să mă conecteze la reţea şi-o să-ţi pot trimite un mesaj pe chestia pe care USIC a instalat-o la noi în casă. Şi nu e cazul să-i mai zici „Zhou-23 Transmiţător Mesaje", cum ni s-a spus. Le-am

menţionat termenul tipilor de aici, şi s-au pus pe râs. Ei îi zic Glonţ. Tipic pentru americani să scurteze totul la o singură silabă. (Totuşi, e un nume care prinde.)

Aş putea, presupun, în loc să aştept o zi întreagă, să folosesc Glonţul de aici, de la bord, mai ales că sunt prea surescitat ca să pot dormi şi ar fi o soluţie bună ca să-mi omor timpul până aterizăm. Dar n-ar fi tocmai

privat, şi am nevoie de spaţiu privat pentru ce urmează să spun. Ceilalţi bărbaţi de pe navă nu sunt - cum să formulez - tocmai nişte modele de discreţie şi sensibilitate. Dacă aş scrie pe aparatul lor, îmi imaginez că unul dintre ei ar recupera mesajul şi l-ar citi cu voce tare, spre amuzamentul general.
Bea, iartă-mă că nu pot să las asta deoparte, dar încă sunt supărat pentru ce s-a întâmplat în maşină. Simt că te-am dezamăgit. Aş vrea să te pot lua în braţe şi să îndrept lucrurile. E ridicol să stărui atât, ştiu. Cred că e un mecanism prin care mă opun depărtării la care suntem unul de altul. Au mai fost vreodată un soţ şi o soţie separaţi de o distanţă atât de uriaşă? Mi se pare că mai ieri puteam să întind braţele şi să te găsesc lângă mine. în ultima noastră dimineaţă petrecută împreună în pat, arătai atât de mulţumită şi de senină! în maşină, însă, păreai preocupată.
Pe lângă faptul că mă cam sperie, nu pot spune că mă simt încrezător în reuşita misiunii mele. E probabil doar ceva de natură fizică, ceva temporar, dar mă întreb dacă sunt în stare. Ceilalţi tipi de pe navă, aşa stridenţi cum sunt, au fost foarte de treabă cu mine, într-un fel cam condescendent. Dar sunt sigur că se întreabă de ce ar plăti USIC o avere ca să mă transporte pe Oază, şi trebuie să recunosc că sunt cam nedumerit şi eu. Fiecare membru al echipei are un rol definit clar. Tuska (nu sunt sigur că ăsta îi e numele de botez) e pilotul, iar pe Oază se ocupă de computere. Billy Graham, zis B.G., e un inginer cu experienţă imensă în industria de extracţie a petrolului. Arthur Severin e un alt soi de inginer, ceva cu procese hidrometalurgice; mă depăşesc cu mult specializările lor. Când stai de vorbă cu ei, tipii ăştia au un limbaj de şantier (şi cred că au de-a face cu şantiere!), însă sunt mult mai deştepţi decât par şi, spre deosebire de mine, par să fie extrem de calificaţi pentru sarcinile lor.
Ei bine, cred că pentru o zi am exprimat destule îndoieli în privinţa propriei persoane!
Partea din scrisoare pe care am notat-o cu creionul pe navă e acum la final - n-am reuşit să realizez mare lucru cu creionul şi hârtia, este? De aici încolo totul va fi scris (în fine, tastat) pe Oază. Da, am ajuns. Sunt aici! Şi primul lucru pe care-l fac e să-ţi scriu.
Aterizarea a fost fără probleme - ciudat de lină, de fapt, n-am simţit nici măcar zguduitura uşoară pe care o au avioanele când ating pământul.

Mai degrabă ca un lift care soseşte la etajul corect. Aş fi preferat ceva mai dramatic, sau înspăimântător, ca să spulbere senzaţia asta de ireal. în loc de asta ţi se spune că nava a aterizat, uşile se deschid şi păşeşti într-unui dintre burdufurile acelea, exact ca la un aeroport, după care te trezeşti într-o clădire mare şi urâtă care arată ca toate clădirile mari şi urâte pe care le-ai văzut. Mă aşteptam la ceva mai exotic, la ceva care să aibă o arhitectură nepământeană. Dar poate că locul ăsta a fost conceput de aceiaşi oameni care au conceput halele USIC din Florida. Oricum, sunt în camera mea. Crezusem că, imediat după sosire, o să fiu trimis altundeva, că o să urmeze o călătorie pe un tărâm uimitor. însă aeroportul - dacă-i poţi spune aşa - aduce mai degrabă cu o parcare imensă; are câteva dependinţe cu spaţii de locuit. M-au mutat dintr-o cutie într-alta.

Să nu crezi că apartamentul meu e mic. Dormitorul e mai mare decât cel de- acasă, e şi o baie cu duş cum scrie la carte (pe care sunt prea obosit să-l folosesc deocamdată), un frigider (gol-goluţ, cu excepţia unei tăviţe pentru gheaţă, goală şi ea), o masă, două scaune şi, fireşte, Glonţul la care tastez toate astea. Ambianţa e foarte „hotelieră"; aş putea la fel de bine să fiu la centrul de conferinţe din Watford. Dar mă aştept să adorm curând. Severin mi-a spus că e ceva obişnuit ca vreo două zile după Salt oamenii să se confrunte cu insomnia, apoi să doarmă douăzeci şi patru de ore neîntorşi. Sunt sigur că ştie despre ce vorbeşte.

Am avut o despărţire un pic cam ciudată, Severin şi cu mine. Faptul că Saltul a fost mult mai precis decât se aşteptau a însemnat că, deşi am putut folosi combustibil fără restricţii ca să ajungem pe Oază în cel mai scurt timp cu putinţă, încă ne-a mai rămas o cantitate imensă. Aşa că l-am aruncat în spaţiu înainte să coborâm. îţi imaginezi una ca asta? Mii de litri de combustibil zvârlit în spaţiu odată cu reziduurile corporale, şerveţelele murdare, recipientele goale de tăiţei. Nu m-am putut abţine să nu zic: „Sigur trebuie să fie şi o variantă mai bună". Severin s-a supărat (cred că-l susţinea pe Tuska, cel care a fost responsabil, tehnic vorbind, pentru decizia asta - ăştia doi au o chestie între ei, de iubire/ură.) Oricum, Severin m-a întrebat dacă eu cred că pot să aterizez cu o navă care are atâta combustibil „ atâr- nându-i la cur". A zis că ar fi ca şi cum ai arunca o sticlă cu lapte de pe un zgârie-nori şi ai spera că n-o să păţească nimic când se izbeşte de pământ. Am răspuns

că, dacă ştiinţa a putut născoci o chestie cum e Saltul, cu siguranţă putea să rezolve o problemă de felul ăsta. Severin s-a legat de cuvântul ăsta, „ştiinţă". Ştiinţa, a spus, nu e o forţă misterioasă mai presus de viaţă, e doar un nume pe care-l dăm unor idei strălucite pe care nişte tipi le- au avut stând noaptea întinşi în pat, şi că, dacă faza cu combustibilul mă deranja atât de tare, nu mă oprea nimic să am o idee strălucită pe care să le- o transmit celor de la USIC. Vorbea pe un ton aparent degajat, dar dincolo de tonul ăsta era ceva agresiv. Ştii cum pot să fie bărbaţii.

Nu pot crede că vorbesc despre o ciorovăială pe care am avut-o cu un inginer! Prin harul Domnului, am fost trimis într-o altă lume, primul misionar creştin care a ajuns aici vreodată, iar eu stau şi-mi bârfesc tovarăşii de călătorie!

Draga mea Beatrice, te rog să priveşti această Primă Epistolă ca pe un preludiu, ca pe un eseu, o răscolire grosolană a solului înainte de a planta ceva frumos în el. în parte, de asta am şi decis să transcriu ca atare mâzgălelile făcute cu creionul pe navă în acest mesaj Glonţ către tine. Dacă aş schimba fie şi o propoziţie, aş fi tentat apoi să le schimb pe toate; dacă mi- aş îngădui să omit vreun amănunt plicticos, aş ajunge probabil s-o las baltă cu totul. Mai bine să primeşti balivernele astea de după drum, abia coerente, decât nimic.

O să mă duc la culcare acum. E noapte. O să fie noapte în următoarele trei zile, dacă-nţelegi ce vreau să zic. încă n-am văzut cerul, nu cum trebuie, am putut doar să-i arunc un ochi prin tavanul transparent din holul de la Sosiri, în vreme ce eram condus spre camera mea. O tipă foarte amabilă de la USIC, de la relaţii publice, al cărei nume l-am uitat, tot pălăvrăgea cu mine şi încerca să-mi ducă bagajul, aşa că m-am trezit că ajung aici fără să-mi dau seama cum. Apartamentul meu are ferestre mari, însă sunt acoperite cu jaluzele care se ridică probabil electronic, şi sunt prea obosit şi dezorientat ca să-ncerc acum să-mi dau seama cum funcţionează. Ar trebui să dorm un pic înainte să mă apuc de apăsat butoane. Fireşte, cu excepţia butonului pe care o să-l apăs acum ca să-ţi trimit ţie mesajul. Zboară prin spaţiu, mică rază de lumină, şi reflectă-te în toţi sateliţii potriviţi ca să ajungi la femeia pe care-o iubesc! Dar cum pot cuvintele astea, tranfórmate în clipiri de cod binar, să străbată o asemenea distanţă imposibilă? N-o să cred asta pe

deplin decât când voi primi un răspuns de la tine. Dacă mi se acordă acest miracol mărunt, vor urma şi altele, sunt sigur.
Cu dragoste,
Peter
Adormi, iar peste un timp se trezi de la sunetul ploii.
Rămase întins vreme îndelungată, prea extenuat ca să se mişte, ascultând. Ploaia suna altfel decât cea de acasă. Intensitatea ei creştea şi se diminua într- un ritm rapid, ciclic, cu maximum trei secunde între rafale. Sincroniză fluctuaţiile cu propria respiraţie, inspirând când ploaia cădea mai domol şi expirând când apa se prăvălea cu putere. Ce făcea ploaia să se poarte astfel? Era ceva natural, sau provocat de felul în care era concepută clădirea: o capcană pentru vânt, o gură de aerisire, o poartă ce funcţiona prost, închizându-se şi deschizându-se neîntrerupt? Putea fi ceva atât de banal ca propria fereastră zgâlţâită de briză? Nu vedea mai încolo de benzile orizontale ale jaluzelelor.
în cele din urmă, curiozitatea îi învinse osteneala. Se dădu jos din pat clătinându-se, pipăi după întrerupătorul de la baie şi fu orbit momentan de lumina prea puternică a becului cu halogen. îşi privi cu ochi mijiţi ceasul, singurul obiect pe care-l păstrase pe el când se băgase în pat. Dormise... cât? Doar şapte ore... asta dacă nu dormise treizeci şi una. Nu, doar şapte. Ce-l trezise? Poate erecţia.
Baia era întru totul identică cu una obişnuită de hotel, doar că toaleta, în loc să aibă un mecanism de tras apa, era genul care-şi aspira conţinutul cu un şuierat de aer comprimat. Peter urină încet şi cu oarecare neplăcere, aşteptând ca penisul să i se înmoaie. Urina avea o culoare arămie. Alarmat, umplu un pahar cu apă de la chiuvetă.
Lichidul avea o culoare verzuie. Era curat şi transparent, însă verzui. Pe perete, deasupra chiuvetei, se vedea un anunţ printat: CULOAREA APEI ESTE VERDE. ACEST LUCRU ESTE NORMAL ŞI VERIFICAT CA FIIND SIGUR. DACĂ AVEŢI VREO ÎNDOIALĂ, LA MAGAZINUL USIC VĂ STAU LA DISPOZIŢIE APĂ ÎMBUTELIATĂ ŞI BĂUTURI RĂCORITOARE, LA 50 DE DOLARI RECIPIENTUL DE 300 ML.
Peter se holbă la paharul cu lichid verde, ars de sete, însă îngrijorat. Erau atâtea poveşti cu turişti britanici care băuseră apă prin străinătate, în concediu, şi se otrăviseră. Diareea călătorului şi toate cele. în minte îi veniră două citate liniştitoare din Scripturi: „Nu gândi la ceea ce vei bea", din Matei 6:25, şi „Totul este curat pentru cei curaţi", Tit 1:15, însă acelea erau clar destinate altor contexte. Se uită

iarăşi pe foaie la varianta îmbuteliată: voiau 50 de dolari pentru 300 de ml. Nici nu intra în discuţie. Stabilise deja cu Bea cum aveau să folosească banii câştigaţi în misiune. Voiau să renoveze camera pentru copii de la biserica lor, pentru ca micuţii să aibă parte de mai multă lumină şi căldură de la soare. Să cumpere o dubă adaptată pentru scaune cu rotile. Şi lista continua. Orice dolar cheltuit aici avea să scoată de pe listă o cauză meritorie. Ridică paharul şi bău.
Avea gust bun. Divin, de fapt. Era acesta un gând blasfemator? „Hai, mai las- o acuma, l-ar fi povăţuit Beatrice. Sunt pe lume lucruri mai importante cu care să-ţi baţi capul." Cu ce lucruri puteai să-ţi baţi capul în această lume? Avea să afle destul de curând. Se ridică, apăsă butonul toaletei, mai bău nişte apă verde. Avea un gust foarte vag de pepene galben, ori poate că-şi imagina el.
încă gol puşcă, se duse la geamul dormitorului. „Trebuie să fie o cale de a ridica jaluzelele", îşi zise, chiar dacă nu se vedea nici un comutator sau buton. Pipăi pe la marginile benzilor metalice până când degetele i se încurcară într- o coardă. Trase de ea, şi jaluzeaua se ridică. îi trecu prin cap, în vreme ce trăgea mai departe de coarda aceea, că-şi expunea poate goliciunea oricui s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo, însă acum era prea târziu să-şi mai facă griji în privinţa asta. Fereastra - un panou mare de plexiglas - era vizibilă în
întregime.
Afară încă stăpânea întunericul. Zona ce înconjura complexul aeroportului USIC era un pustiu, o zonă moartă cu asfalt inform, cu clădiri posomorâte arătând ca nişte barăci şi stâlpi de iluminat din oţel. Era ca o parcare de supermarket care continua la nesfârşit. Şi totuşi, Peter simţi că inima începuse să-i bată cu putere, iar respiraţia i se iuţise de încântare. Ploaia! Ploaia nu cădea în linii drepte, ci... dansa! Se putea spune asta despre rafalele de ploaie? Apa nu avea inteligenţă. Şi totuşi, ploaia asta se răsfira dintr-o parte într-alta, sute de mii de liniuţe argintii descriind cu toatele aceleaşi arcuiri elegante. Nu semăna defel cu ploaia de acasă, care era purtată haotic de suflul vântului. Nu, aici aerul părea calm, iar mişcarea ploii era graţioasă, mutându- se alene de pe o parte a cerului pe cealaltă - de unde şi răpăitul ritmic de pe fereastra sa.
îşi lipi fruntea de geam. Era binecuvântat de rece. îşi dădu seama că avea un pic de febră şi se întrebă dacă nu cumva arcuirile ploii erau doar o halucinaţie. încercând să desluşească prin întuneric, se strădui

să-şi concentreze privirea asupra peticelor difuze de lumină din jurul becurilor de pe stâlpi. înăuntrul acestor sfere luminoase, ca nişte halouri, picăturile de ploaie erau lucitoare ca nişte confetti din staniol. Unduirea lor senzuală n-ar fi putut apărea mai clar.
Peter se dădu un pas înapoi. Reflexia sa în geam era fantomatică, traversată din toate direcţiile de ploaia nepământeană. Chipul lui, de obicei rubicond, voios, era acum tulbure, iar licărul de tungsten incadescent al unui corp de iluminat aflat departe îi strălucea în abdomen ca o flamă. Organele genitale căpătaseră aspectul sculptural, de alabastru, al statuilor greceşti. Ridică un braţ ca să rupă vraja, ca să se poată reorienta către propria umanitate familiară. Dar imaginea din fereastră ar fi putut, la fel de bine, să fie a unui străin ce făcea cu mâna.
Draga mea Beatrice,
Nici un cuvânt de la tine. Mă simt ca şi cum aş fi literalmente suspendat - ca şi cum nu pot lăsa răsuflarea să-mi iasă din piept până ce nu am dovada faptului că putem comunica. Am citit cândva o povestire ştiinţifico-fantastică în care un tânăr călătorea pe o altă planetă, lăsându-şi acasă soţia. După ce a stat acolo câteva săptămâni doar, s-a întors acasă. însă schepsisul povestirii era că timpul trecuse altfel pentru ea decât pentru el. Aşa că, la întoarcerea acasă, a descoperit că acolo trecuseră şaptezeci şi cinci de ani şi că soţia îi murise cu o săptămână în urmă. A ajuns exact la timp ca să participe la înmormântare, şi toţi bătrânii se întrebau cine putea să fie tinerelul ăsta aşa de îndurerat. Povestea e banală, destul de dulceagă, dar am citit-o la o vârstă când eram uşor de impresionat, aşa că mi-a rămas în minte. Iar acum, normal, mi-e frică să nu se adeverească. B.G., Severin şi Tuska au fost cu toţii pe Oază şi înapoi de mai multe ori, de-a lungul anilor, şi presupun că ar trebui să iau asta ca pe o dovadă că în momentul ăsta nu te-ai scofâlcit deja ca o prună uscată! (Deşi te-aş iubi chiar şi aşa!)
Cum probabil îţi dai seama din ceea ce îngaim, încă sufăr teribil de pe urma discordanţei spaţio-temporale. Am dormit bine, dar nici pe departe suficient. Aici e încă întuneric, suntem fix în mijlocul nopţii lungi de trei zile. încă n- am fost pe-afară, dar am văzut ploaia. E minunată ploaia. Se întinde înainte şi înapoi, se prefiră ca draperiile alea de mărgele.

Am o baie dotată cu orice mi-aş putea dori, şi tocmai am făcut un duş. Şi apa e verde! Bună de băut, aşa se pare. E fantastic să mă pot spăla ca lumea în sfârşit, deşi încă miros cam aiurea (ce-ai mai râde să mă vezi aici, adulme- cându-mi încruntat subsuorile!), iar urina are o culoare ciudată.
Hm, nu în nota asta voiam să închei, dar nu mă mai pot gândi la nimic ce ţi- aş putea spune acum. Am doar nevoie să primesc veşti de la tine. Eşti acolo? Vorbeşte, te rog!
Cu dragoste,
Peter
După ce trimise misiva, începu să se plimbe de colo colo prin apartament, neştiind ce să mai facă. Reprezentanta USIC care-l escortase de la navă scosese toate zgomotele corecte pentru a-i transmite că-i stătea la dispoziţie dacă avea nevoie de ceva. Dar nu specificase cum anume funcţiona disponibilitatea asta. îşi divulgase numele măcar? Peter nu-şi amintea. Cu siguranţă nu era nici un bileţel pe masă care să-i ureze bun venit, să-i dea cîteva indicii şi să-i spună cum să ia legătura. Exista un buton roşu pe perete cu eticheta URGENŢĂ, însă nici un buton cu însemnul ULUIRE. îşi petrecu ceva timp căutându-şi cheia de la apartament, conştient că aceasta ar fi putut să nu arate a cheie normală, ci să fie vreun card de plastic, cum se dau pe la hoteluri. Nu găsi nimic care să aducă fie şi vag cu o cheie. în cele din urmă, deschise uşa şi examină încuietoarea, ori mai degrabă locul în care ar fi trebuit să fie dacă ar fi existat. însă nu era decât o clanţă de modă veche, de parcă apartamentul lui ar fi fost doar un dormitor într-o casă neobişnuit de mare. în casa Tatălui meu multe lăcaşuri sunt. Evident, cei de la USIC nu erau preocupaţi de securitate sau intimitate. OK, poate că personalul lor n- avea nimic de furat şi nimic de ascuns, dar chiar şi aşa... ciudat lucru. Peter se uită în dreapta şi-n stânga; coridorul era pustiu, iar uşa lui era singura care se vedea. Intră iarăşi, deschise frigiderul, verifică încă o dată că tăviţa de gheaţă era singurul lucru de-acolo. Un măr n-ar fi fost cine ştie ce, nu? Sau ar fi fost. Tot uita cât de departe era de casă.
Se făcuse vremea să iasă şi să înfrunte situaţia.
Se îmbrăcă în hainele pe care le purtase în ajun - şort, blugi, cămaşă de flanel, geacă de blugi, şosete şi pantofi cu şireturi. Se pieptănă, mai luă o gură de apă verzulie. Stomacul gol îi chioräia fiindcă digerase şi eliminase tăiţeii mâncaţi pe navă. Porni cu paşi mari spre uşă, dar, după

o clipă de ezitare, se lăsă în genunchi şi-şi plecă fruntea în rugăciune. încă nu-i mulţumise Domnului că-l adusese teafăr la destinaţie; îi mulţumi acum. îi mulţumi şi pentru altele, însă la un moment dat începu să aibă senzaţia distinctă că Isus era la spatele lui, îndemnându-l, acuzându-l în glumă că trăgea de timp. Aşa că sări în picioare şi plecă fără să mai stea pe gânduri.

Sala de mese a USIC zumzăia, nu de activitate umană, ci de muzică înregistrată. Era o încăpere largă, cu un perete făcut aproape cu totul din sticlă, iar muzica stăruia în aer ca o pâclă, suflată din ţevi aflate în tavan. în
afara unei senzaţii vagi de licărire apoasă pe fereastră, ploaia de afară mai degrabă se simţea decât se vedea; adăuga ceva confortabil, intim atmosferei din sală.

M-am oprit, şi-n noapte era o salcie plângătoare Ce plângea în zare

Poate pentru mine plângea...

Vocea feminină, fantomatică, părea să fi fost adusă prin kilometri întregi de tunele subterane pentru a izbucni în sfârşit acolo, printr-o deschizătură accidentală.

Şi când cerul se-ntunecă Florile nopţii îmi şoptesc Singură-n lume

vieţuiesc...

Erau patru angajaţi USIC în sala de mese, cu toţii bărbaţi tineri, necunoscuţi lui Peter. Un chinez supraponderal, tuns periuţă, moţăia într-un fotoliu de lângă un raft plin ochi cu reviste, cu faţa sprijinită în pumn. Alt tip lucra la bar, purtând pe corpul înalt şi subţire un tricou supradimensionat. îşi făcea de lucru cu un ecran sensibil la atingere pe care-l ţinea în echlibru pe tejghea, împungându-l cu un stilus de metal. îşi muşca buza cu dinţii mari, albi. Părul îi era dat cu un produs cosmetic gelatinos. Avea un aspect slav. Ceilalţi doi erau negri. Stăteau la o masă, studiind împreună o carte. Era prea mare şi prea subţire ca să fie Biblia; părea mai degrabă un manual tehnic. Lângă coate aveau căni mari cu cafea şi nişte farfurioare pentru desert, unde nu se mai aflau decât firimituri. Peter nu simţi miros de mâncare în încăpere.

Ies să mă plimb la miez de noapte în lumina stelelor Sperând că ai

putea fi...

Cei trei bărbaţi treji înclinară vag din capete în semn de bun venit, fără să se oprească însă din ce făceau. Asiaticul aţipit şi cei doi bărbaţi cu cartea erau cu toţii îmbrăcaţi la fel: cămăşi largi în genul celor din Orientul Mijlociu, pantaloni largi de bumbac şi pantofi de sport masivi, fără şosete. Arătau ca nişte baschetbalişti islamici.

- Salut, sunt Peter, zise el proţăpindu-se la tejghea. Sunt nou aici. Tare mi-ar plăcea să mănânc ceva, dacă aveţi.

Tânărul cu aspect slav îşi clătină încet, dintr-o parte într-alta, faţa cu prognatism.

- Prea târziu, frăţie.

- Prea târziu?

- Raţie la ore fixe, frăţie. S-a dat drumul acum o oră.

- Cei de la USIC mi-au zis că mâncarea e furnizată ori de câte ori avem nevoie de ea.

- Corect, frăţie. Trebuie doar să te asiguri că nu ai nevoie de ea la momentul nepotrivit.

Peter digeră mesajul. Vocea feminină din sistemul de amplificare îşi terminase cântecul. Urmă un anunţ rostit de o voce de bărbat cu o familiaritate teatrală.

- „Ascultaţi Florile Nopţii, o cronică-document despre interpretările date de Patsy Cline piesei „Walkin' After Midnight" din 1957 până la duetele postume din 1999. Dragi ascultători, mai ţineţi minte ce v-am rugat? Aţi păstrat în memorie timiditatea de fetiţă ce radia din vocea lui Patsy în versiunea pe care a cântat-o la debutul ei, în emisiunea Arthur Godfrey, vânătorul de talente? Ce diferenţă pot face unsprezece luni! A doua versiune, pe care tocmai aţi ascultat-o, a fost înregistrată pe 14 decembrie 1957 pentru Grand Ole Opry. Deja începea să se manifeste ciudata putere a acestui cântec, însă aura de înţelepciune şi de insuportabilă tristeţe pe care o veţi sesiza în următoarea versiune se datorează într-o măsură şi unei tragedii personale. Pe 14 iunie 1961, Patsy aproape că a fost ucisă într-un accident de maşină. Incredibil,

după doar câteva zile de la externarea din spital o găsim interpretând „After Midnight" la Cimarron Ballroom din Tulsa, Oklahoma. Ascultaţi, oameni buni, ascultaţi bine şi veţi auzi durerea acelui teribil accident auto, supărarea pe care trebuie s-o fi simţit din cauza cicatricelor adânci de pe frunte, care nu s-au vindecat niciodată..."
Vocea feminină fantomatică susură iarăşi dinspre tavan.

Ies să mă plimb la miez de noapte în lumina lunii, cum făceam noi doi

cândva Mă plimb mereu la miez de noapte Să te găsesc aş vrea...
- Când se primeşte următoarea porţie de mâncare? întrebă Peter.
- Mâncarea e deja aici, frăţie, zise slavul bătând cu palma în tejghea. Va fi eliberată pentru consum în şase ore şi... douăzeci şi şapte de minute.
- îmi pare rău, sunt nou pe-aici, n-am ştiut care-i sistemul. Şi mi-e foarte
foame. N-ai putea... ăă... să-mi eliberezi o porţie mai devreme şi s-o treci că ai servit-o în şase ore de-acum încolo?
Slavul îşi miji ochii.
- Asta ar însemna... să încalc regulile, frăţie.
Peter zâmbi şi-şi plecă în piept bărbia, înfrânt. în timp ce Patsy Cline cânta „Ei, ăsta-i felul meu de-a spune că te iubesc...", el se îndepărtă de tejghea şi se aşeză într-unui dintre fotoliile de lângă raftul cu reviste, chiar în spatele tipului adormit.
De îndată ce spinarea i se cufundă în tapiţeria scaunului, se simţi epuizat şi ştiu că, dacă nu se ridica iute de-acolo, avea să adoarmă în curând. Se aplecă spre reviste, inventariindu-le rapid în minte. Cosmopolitan, Retro Gamer, Men's Health, Your Dog, Vogue, Vintage Aircraft, Dirty Sperm Whores, House & Garden, Innate Immunity, Autosport, Science Digest, Super Food Ideas... De toate pentru toţi. Destul de răsfoite şi doar puţin expirate.
- Hei, predicatorule!
Se răsuci în scaun. Cei doi negri aflaţi la aceeaşi masă închiseseră cartea, hotărând că terminaseră cu ea pentru noaptea aceea. Unul din ei agita demonstrativ un obiect de mărimea unei mingi de tenis, înfăşurat în folie. De îndată ce avu parte de atenţia lui Peter, azvârli obiectul prin cameră. Peter îl prinse cu uşurinţă, fără nici un pic de ezitare. Mereu fusese un bun prinzător. Cei doi ridicară fiecare câte un pumn prietenos, felicitându-l. Desfăcu folia şi descoperi o bucată de brioşă cu afine.

- Mulţumesc!
Vocea îi răsuna bizar în sala de mese, la competiţie cu a DJ-ului, care trecuse iarăşi la exegeza despre Patsy Cline. în etapa asta a naraţiunii, Patsy pierise deja într-un accident de avion.
- „... lucruri personale rămase după vinderea casei sale. Caseta a trecut din mână în mână, fără să-şi dea seama cineva că era o comoară, până la urmă ajungând în debaraua unui bijutier, unde a stat câţiva ani. Imaginaţi-vă, prieteni! Sunetele acelea divine pe care tocmai le-aţi auzit, lâncezind pe o bandă magnetică deloc bătătoare la ochi, încuiată într-un dulap întunecos, cu riscul de a nu mai vedea vreodată lumina zilei. însă îi putem fi recunoscători pe vecie bijutierului, care, în cele din urmă, s-a dezmorţit şi a negociat un contract cu MCA Records..
Brioşa cu afine era delicioasă, se număra printre cele mai bune lucruri gustate vreodată de Peter. Şi ce plăcut era, totodată, să ştie că nu se afla într-un teritoriu complet ostil.
- Bun venit în Rai, predicatorule! strigă unul dintre binefăcătorii săi, făcând să râdă pe toată lumea, cu excepţia asiaticului adormit.
Peter se răsuci spre ei şi le zâmbi.
- în mod clar, situaţia e mai bună decât era acum câteva minute.
- Drept înainte şi tot mai sus, predicatorule! Ăsta-i mottoul USIC, mai mult sau mai puţin.

- Aşadar, vă place aici? îi întrebă Peter.

Cel care-i aruncase brioşa căzu pe gânduri, căutându-şi cuvintele.

- E bine, omule, la fel de bine ca oriunde.

- Vremea e mişto, îi ţinu hangul tovarăşul său.

- Adică aşa, caldă.

- Ceea ce e mişto, asta zic.

- Ştiţi, încă n-am fost pe-afară, spuse Peter.
- A, ar trebui să te duci, zise primul tip, ca şi cum i-ar fi trecut prin minte că Peter ar fi preferat să-şi petreacă întregul sejur pe Oază închis la el în cameră. Dă o tură înainte să se lumineze.
Peter se ridică.

- Mi-ar plăcea. Unde-i... ăă... uşa cea mai apropiată?
Ospătarul de la cafenea întinse un deget lung, osos către un indicator de plastic iluminat, pe care scria cu litere mari POFTĂ BUNĂ! şi dedesubt, cu litere mai mici, MÂNCAŢI ŞI BEŢI CUMPĂTAT. NU UITAŢI CĂ APA ÎMBUTELIATĂ, BĂUTURILE CARBOGAZOASE, PRĂJITURILE, DULCIURILE ŞI PRODUSELE CU ETICHETĂ GALBENĂ NU SUNT INCLUSE ÎN RAŢIILE DE HRANĂ ŞI BĂUTURĂ ŞI VOR FI DEDUSE DIN VENITURILE DUMNEAVOASTRĂ.
- Mersi de informaţie, zise Peter în vreme ce ieşea. Şi pentru mâncare!
- Să-ţi fie de bine, frăţie!
Ultimul lucru pe care-l auzi fu vocea lui Patsy Cline, de data asta într-un duet cu o celebritate, înregistrat, prin miracolul tehnologiei moderne, la decenii de la moartea ei.
Peter ieşi pe uşa glisantă în aerul din Oază şi, contrar temerilor sale, nu muri pe loc, supt de un vortex în vid, şi nici nu se prăji ca o felie de slănină pe plită. Fu cuprins, în schimb, de o briză umedă, călduţă, un balsam rotitor pe care-l simţi ca pe un abur, cu excepţia faptului că nu-l jena pe gâtlej. înaintă prin beznă cu paşi mari, fiindcă drumul său nu era luminat, cu excepţia câtorva becuri aflate la ceva distanţă. Prin împrejurimile searbede ale aeroportului USIC nu era oricum nimic de văzut, doar hectare de bitum negru şi ud, însă voise să iasă pe-afară, şi iată-l acum păşind afară.
Cerul era întunecat, cu o tentă de bleumarin. Bleumariiin, cum ar fi zis B.G. Se vedeau doar vreo câteva zeci de stele, mult mai puţine decât era obişnuit, însă toate străluceau cu putere, fără să pâlpâie, şi aveau o aură palidă, verzuie. Nu exista lună.
Ploaia se oprise acum, dar atmosfera încă părea alcătuită în mare parte din apă. Dacă închidea ochii, aproape că-şi putea imagina că se cufundă într-o piscină cu apă caldă. Aerul i se vălurea peste obraji, îi gâdila urechile, se scurgea peste buzele şi mâinile lui. îi pătrundea prin haine, sufla prin gulerul
cămăşii şi peste umeri, acoperindu-i de rouă omoplaţii şi pieptul, făcându-i nasturii de la manşete să i se lipească de încheieturi. Căldura - era o căldură extremă, însă nu arzătoare - îi umplu pielea de bobiţe de transpiraţie, făcându-l conştient, în mod intim, de părul de la subsuori, de adânciturile pântecelui, de forma degetelor în încălţămintea umedă. Era îmbrăcat cu totul nepotrivit. Tipii ăia de la USIC, cu ţoalele lor arăbeşti largi, ştiau ei ce ştiau. Trebuia să-i imite cât de curând.

Pe când mergea, încercă să-şi dea seama ce fenomene neobişnuite se produceau în interiorul său şi care erau realităţi exterioare. Inima îi bătea ceva mai repede decât de obicei, dar puse asta pe seama surescitării. Păşea niţel cam câş, de parcă ar fi fost beat; se întrebă dacă era vorba doar de efectele post-Salt, de diferenţa spaţio-temporală şi de extenuare. Picioarele păreau să-i ricoşeze uşor la fiecare pas, de parcă bitumul ar fi fost cauciucat. îngenunche şi lovi suprafaţa cu pumnii. Era tare, neclintită. Din orice material va fi fost făcută - probabil o combinaţie de sol local şi substaţe chimice de import - avea o consistenţă ca a asfaltului. Se ridică, şi această acţiune i se păru cumva mai uşoară decât ar fi trebuit. Un efect de trambulină abia sesizabil. însă era contrabalansat de densitatea apoasă a aerului. Ridică mâna şi-şi împinse palma înainte în văzduh, testându-i rezistenţa. Nu exista aşa ceva, şi totuşi aerul se învârteji în jurul încheieturii sale şi pe antebraţ, gâdilându-l. Nu-şi dădea seama dacă-i plăcea sau dacă i se părea înfricoşător. Atmosfera, din câte ştia el, fusese întotdeauna o absenţă. Aici, aerul era o prezenţă, o prezenţă atât de palpabilă, încât avea impresia că se putea lăsa să cadă şi aerul l-ar fi oprit pur şi simplu, ca o pernă. Doar că, fireşte, n-ar fi fost aşa. însă, după cum îi atingea pielea, aproape că promitea că ar fi făcut-o.

Inspiră profund, concentrându-se asupra texturii atmosferei care-i intra în plămâni. Nu părea să se simtă şi să aibă alt gust decât cel al aerului normal. Ştia din broşurile USIC că era în principiu cam acelaşi amestec de azot şi oxigen pe care-l respirase o viaţă întreagă, cu ceva mai puţin dioxid de carbon, cu un pic mai mult ozon şi câteva elemente secundare de care nu mai avusese parte. Broşurile nu spuneau nimic despre vaporii de apă, deşi climatul Oazei fusese descris drept „tropical", aşa că poate această menţiune li se păruse suficientă autorilor.

Ceva îi gâdilă urechea stângă şi, ca reacţie, dădu cu palma. Un lucruşor moale, ca un fulg de porumb ud, îi trecu printre degete, însă căzu înainte să apuce să-l ridice la ochi şi să-l examineze. Pe degete îi rămăsese o dâră de fluid lipicios. Sânge? Nu, nu era sânge. Sau, dacă era, nu era al lui. Era verde ca spanacul.

întoarse capul şi se uită la clădirea din care ieşise. Era monumental de urâtă, ca toate edificiile ce nu fuseseră construite de credincioşi ori de excentrici demenţi. Singurul aspect care o salva era transparenţa ferestrei de la sala de mese, ilumintă ca un ecran video în întuneric. Deşi mersese destul de mult, încă putea recunoaşte cafeneaua şi raftul

cu reviste, ba chiar i se păru că-l putea desluşi şi pe tipul asiatic, lăţit pe un fotoliu. De la distanţa asta, detaliile apăreau ca o aglomerare de obiecte aşezate în ordine într-un distribuitor automat. O cutiuţă luminoasă, înconjurată de o mare gigantică de aer ciudat; şi, deasupra, miliarde de kilometri de întuneric.
Mai avusese parte de asemenea momente, pe planeta care se presupunea că i- ar fi casă. Nedormit şi hoinărind pe străzile mizere ale unor orăşele britanice la ora două sau trei dimineaţa, se trezea prin câte o staţie de autobuz din Stockport, vreun mall prăpădit de prin Reading sau pe la tarabele goale de la piaţa din Camden, în orele de dinaintea răsăritului - şi la acele ore, prin acele locuri, îl izbea, cu tot patosul său insuportabil, lipsa de însemnătate a omenirii. Oamenii şi adăposturile lor erau ca un fir de praf pe suprafaţa globului, ca nişte adunături invizibile de bacterii pe o portocală, iar luminile slabe ale prăvăliilor cu kebab şi ale supermarketurilor nu izbuteau nicicum să lase vreo urmă în infinitatea spaţiului de deasupra. Dacă n-ar fi fost Dumnezeu, atotputernicul vid ar fi fost prea strivitor ca să poată fi îndurat, însă odată ce Dumnezeu era cu tine, povestea se schimba.
Se întoarse şi-şi continuă drumul. Avea speranţa nedesluşită că, dacă ajungea suficient de departe, asfaltul inform din zona aeroportului avea să se sfârşească odată, îngăduindu-i să pătrundă în peisajul Oazei, adevărata Oază.
Geaca de denim i se îngreunase de umezeală, iar cămaşa de flanel se umflase de sudoare. Blugii scoteau un pleoscăit comic când păşea, bumbac ud şi aspru frecându-se de bumbac ud. Cureaua începea să-l bată pe la şolduri; printre fese i se scurgea un râuleţ de sudoare. Se opri să-şi salte pantalonii şi să-şi şteargă faţa. îşi apăsă pe urechi vârfurile degetelor, ca să scape de un ţiuit surd pe care-l atribuise sinusurilor. însă zgomotul nu venea dinăuntru.
Atmosfera era plină de sunete. Şoapte fără cuvinte, foşnet de frunze stârnite de vânt, doar că nu se vedea pe nicăieri nici un pic de vegetaţie. Era ca şi cum curenţii de aer, atât de similari cu cei ai apelor, nu se puteau deplasa în tăcere, ci trebuiau să se vânture şi să susure precum valurile oceanului.
Era sigur că se va adapta cu timpul. Ca şi cum ai fi locuit lângă nişte linii de cale ferată ori chiar lângă ocean. După o vreme, nu mai auzeai nimic.

Merse mai departe, rezistând impulsului de a-şi scoate hainele şi de a le azvârli pe jos, ca să le recupereze la întoarcere. Pista de asfalt nu dădea vreun semn că s-ar termina. La ce le trebuia celor de la USIC o întindere atât de mare de bitum gol? Poate plănuiau să extindă secţiunile de locuit sau să construiască terenuri de squash ori un centru comercial. Oaza era menită ca, „în viitorul foarte apropiat", să devină „o comunitate înfloritoare". O comunitate înfloritoare de colonişti străini, fireşte. Locuitorii indigeni ai planetei, fie că prosperau ori nu, abia dacă erau menţionaţi în documentele USIC, cu excepţia unor asigurări anoste că nimic nu se plănuia sau implementa fără consimţământul lor deplin şi informat. USIC era în „parteneriat" cu cetăţenii Oazei - oricine ar fi fost aceştia.

Peter, fireşte, abia aştepta să-i cunoască. Erau, până la urmă, chiar motivul pentru care venise aici.

Scoase din buzunar un aparat de fotografiat compact. Fusese avertizat de literatura pregătitoare pe care o parcursese că „nu era practic" să foloseşti un aparat foto pe Oază, însă adusese unul oricum. „Nu era practic", ce însemna asta? Era o ameninţare voalată? Autorităţile ar fi putut să-i confişte aparatul? Hm, avea să rezolve cu asta la momentul potrivit. Deocamdată voia să facă nişte poze. Pentru Bea. La întoarcere, orice fotografie pe care se obosea s-o facă avea să valoreze cât o mie de cuvinte. Ridică dispozitivul şi-l orientă spre asfaltul cel atât de nefiresc, clădirile singuratice, licăririle de lumină ce veneau dinspre sala de mese. încercă să surprindă şi cerul acvamarin, însă o scurtă cercetare a imaginii îi confirmă că nu pozase decât un dreptunghi de negru pur.

Băgă aparatul în buzunar şi continuă să meargă. De când umbla aşa? Ceasul lui nu era din acelea digitale, cu cadran luminos, ci unul de modă veche, cu limbi, primit de la tatăl lui. îl apropie de faţă, încercând să-l încline în aşa fel

încât să prindă un pic de lumină de la becul cel mai apropiat. însă cel mai apropiat era la cel puţin o sută de metri.

Ceva îi licări pe antebraţ, lângă cureaua ceasului. Ceva viu. Un ţânţar? Nu, era prea mare pentru asta. O libelulă sau o creatură ce aducea cu o libelulă. Un trupşor mic, tremurător, în formă de chibrit, înveşmântat în aripi translucide. Peter agită mâna, şi creatura căzu. Sau poate sări ori zbură, sau fu absorbită în curenţii atmosferici. în orice caz, dispăruse.

îşi dădu seama deodată că susurul din aer era suplimentat de un sunet nou, un huruit mecanic, în spatele lui. Un vehicul apăru în raza sa vizuală. Era de culoarea oţelului şi avea forma unui proiectil, cu roţi late şi cauciucuri groase, vulcanizate, menite unui teren accidentat. Şoferul era greu de desluşit prin parbrizul fumuriu, însă avea formă umanoidă. Vehiculul încetini şi se opri chiar lângă el, cu partea laterală la câţiva centimetri de locul unde stătea. Farurile maşinii străpunseră întunericul în direcţia către care se îndrepta, dezvăluind un gard de sârmă împletită la care ar fi ajuns peste nici două minute de mers.

- Salutare.

O voce de femeie, cu accent american.

- Bună, îi răspunse.

- Hai să te duc înapoi.

Era femeia de la USIC care-l întâmpinase, cea care-l escortase în cameră şi-i spusese că-i stătea la dispoziţie dacă avea nevoie de ceva. Îi deschise portiera din dreapta şi aşteptă, bătând darabana cu degetele pe volan.

- Speram să mai pot merge puţin, zise Peter. Poate să întâlnesc vreun... ăă... localnic.

- Facem asta după ce răsare soarele, spuse femeia. Aşezarea e cam la optzeci de kilometri de-aici. O să ai nevoie de un vehicul. Conduci?

-Da.

- Bine. Ai făcut cerere pentru rechiziţionarea unui vehicul?

- Nu cred.

- Nu crezi?

- Ăă... nevastă-mea s-a ocupat de majoritatea detaliilor practice cu USIC. Nu ştiu dacă au abordat şi subiectul ăsta.

Urmă o secundă de tăcere, apoi un râs binevoitor.

- Intră, te rog, sau aerul condiţionat o să se dea peste cap.

Sări în maşină şi închise portiera. Aerul uscat şi răcoros îl făcu îndată conştient de faptul că era ud leoarcă. Labele picioarelor, scăpate de greutatea corpului, scoteau un pleoscăit în şosete.

Femeia era îmbrăcată într-o tunică albă, pantaloni subţiri de bumbac alb şi o eşarfă de culoarea plumbului ce-i atârna desfăcută pe piept. Nu era machiată, şi pe frunte i se vedea linia unei cicatrice, chiar unde se termina părul. Acesta, de un şaten fără luciu, era foarte scurt; ar fi putut trece drept un soldat tânăr dacă n-ar fi avut gene moi şi negre, urechi micuţe şi o gură drăguţă.

- îmi pare rău, zise Peter. Ţi-am uitat numele. Eram foarte obosit...

- Grainger, zise femeia.

- Grainger, repetă el.
- Numele de botez nu-s foarte la modă printre angajaţii USIC, în caz că n-ai observat.

- Am observat.

- E un pic ca în armată. Doar că noi nu facem rău nimănui.

- Aşa sper şi eu.

Ambală motorul şi întoarse spre complexul de clădiri al aeroportului.

Şofa
aplecată în faţă, încruntându-se de la concentrare, şi, cu toate că interiorul cabinei era slab luminat, Peter observă marginile lentilelor de contact pe globii ei oculari. îşi dăduse seama, deoarece Beatrice purta şi ea lentile de contact.

- Ai venit special ca să mă aduci pe mine înapoi? -Da.

- îmi urmăreşti orice mişcare? Ţii socoteala oricărei jumătăţi de brioşă?

Femeia nu pricepu aluzia.

- Am trecut pe la cantină, şi unul dintre tipi mi-a zis că ai ieşit la

plimbare.

- Şi asta te-ngrijorează? întrebă el menţinându-şi un ton degajat şi amabil.

- Abia ai sosit, spuse Grainger fără să-şi ia ochii de la drum. N-am vrea să păţeşti ceva chiar de la prima ieşire.

- Dar documentul pe care l-am semnat? Care subliniază în douăsprezece locuri diferite că USIC nu acceptă nici o responsabilitate pentru orice mi s-ar putea întâmpla?

Asta păru s-o pună pe jar.

- Ăla era un document legal scris de avocaţi paranoici care n-au pus niciodată piciorul pe Oază. Sunt o persoană de treabă, sunt aici, te-am aşteptat la sosire şi-am spus că o să te ţin sub ochi. Aşa că asta şi fac.

- Apreciez, spuse el.

- Mă preocupă oamenii. Uneori intru în belele din cauza asta.

- O să-ncerc să nu te bag în nici o belea, îi promise Peter.

Iluminată straniu, sala de mese părea să se deplaseze către ei în întuneric, de parcă ar fi fost un alt vehicul ameninţând să se ciocnească cu al lor. îşi dori să nu fi fost adus înapoi atât de curând.

- înţeleg, sper, că n-am venit aici ca să stau şi să citesc reviste la cantină. Vreau să ies şi să-i descopăr pe locuitorii Oazei, oriunde ar fi. O să trăiesc în mijlocul lor, dacă mă lasă. Ar fi deci nefezabil să... mă ţii sub ochi.

Ea manevră vehiculul într-un garaj; ajunseseră.

- O să trecem podul ăla când ajungem la el.

- Eu sper să-l trec destul de curând, zise Peter păstrând tonul prietenos. Cât de curând e cu putinţă. Nu vreau să fiu pisălog, dar... o să fiu. Când eşti disponibilă să mă duci de aici?

Grainger opri motorul şi-şi ridică de pe pedale picioarele mici.

- Dă-mi o oră să aranjez chestiile.

- Chestiile?

- Mâncare, în principal. Ai observat, poate, că nu se serveşte nimic în clipa asta.

El încuviinţă din cap, făcând un pârâiaş de sudoare să i se prelingă pe faţă.
- Nu prea îmi pot da seama cum merge rutina zi-noapte, dacă bezna durează trei zile întregi. Acum, adică, e oficial noapte, da?
- Da, e noapte, zise ea frecându-şi ochii cu pumnii, însă delicat, ca să nu-şi deranjeze lentilele.
- Deci laşi ceasul să decidă când începe şi când se termină ziua?
- Sigur. Nu-i mult diferit de traiul la Cercul Polar, presupun. îţi ajustezi perioadele de somn ca să fii treaz când e trează toată lumea.

- Şi tipii ăia din sala de mese ce fac acum? Femeia ridică din umeri.

- Stanko e în tură de noapte, deci trebuie să fie acolo. Ceilalţi... ei bine,

pe
unii îi mai apucă insomnia uneori. Sau se satură de-atâta somn.
- Şi cum e cu cei de pe Oază... ăăă... nativii? Dorm şi ei acum? Adică ar trebui să aşteptăm până se ridică soarele?
Grainger îi aruncă o uitătură defensivă, fără să clipească.
- Habar n-am când dorm ei. Sau dacă dorm. Sinceră să fiu, nu ştiu aproape nimic despre ei, deşi ştiu probabil mai multe decât oricine de pe-aici. Ei sunt... e cam greu să ajungi să-i cunoşti. Nu sunt sigură că vor să fie cunoscuţi.
Peter zâmbi larg.
- Oricum ar fi... sunt aici ca să-i cunosc.
- OK, oftă ea. De tine depinde. Dar arăţi obosit. Eşti sigur că te-ai odihnit destul?
- Sunt bine. Tu?
- Şi eu la fel. Dă-mi o oră, cum am zis. Dacă în perioada asta te răzgândeşti şi vrei să mai dormi, anunţă-mă.
- Cum fac asta?
- Glonţul. E un meniu pe care-l poţi accesa, în spatele logoului USIC. Mă găseşti acolo.
- Mă bucur că există şi-un meniu care conţine ceva.
Zisese asta ca un comentariu răutăcios în privinţa sălii de mese, însă de îndată ce cuvintele-i ieşiră pe gură se temu ca nu cumva ea să le înţeleagă greşit.
Grainger deschise portiera, Peter făcu la fel pe partea lui, şi coborâră în întuneric, în curentul umed.
- Mai ai vreun sfat? strigă peste maşină.

- Da, îi strigă şi ea. Poţi să renunţi la geaca aia de blugi.
Puterea sugestiei? în momentul în care-i spusese că arăta obosit nu se simţea astfel, însă acum i se închideau ochii. Şi mintea îi amorţise. Ca şi cum umiditatea în exces i s-ar fi insinuat în creier şi i-ar fi înceţoşat gândurile. Sperase ca Grainger să-l conducă până la camera lui, dar n-o făcu. îl călăuzi în clădire pe o altă uşă decât cea pe care ieşise el şi, peste un minut, îşi luă rămas-bun la o intersecţie de coridoare.
Peter o porni în direcţia opusă faţă de ea, cum văzuse că aştepta de la el, însă nu avea nici o idee clară în privinţa locului spre care se îndrepta. Pasajul era pustiu şi tăcut; nu-şi amintea să-l mai fi văzut. Pereţii erau zugrăviţi într-un albastru voios (întunecat într-o anumită măsură de luminile cu intensitate slabă), însă altfel erau totuna, fără semne sau indicatoare. Şi nici n-ar fi avut motive să spere că vreo săgeată ar fi arătat spre camera lui. Reprezentanţii USIC îi spuseseră limpede, într-unui dintre interviuri, că nu avea să fie „în nici o modalitate sau formă" pastorul oficial al bazei şi că n-ar fi trebuit să fie surprins dacă nu exista multă cerere pentru serviciile sale. Adevărata sa responsabilitate era faţă de locuitorii indigeni. Asta, de fapt, era trecut pe fişa postului: Misionar (creştin) pentru Populaţia Indigenă.

- Dar aveţi vreun cleric pentru nevoile personalului USIC? întrebase.

- Momentan nu, replicase intervievatorul.

- Asta înseamnă că oficial colonia e ateistă? voise Bea să ştie.

- Nu-i o colonie, intervenise o altă anchetatoare a USIC, pe un ton mai aspru. E o comunitate. Nu folosim cuvântul „colonie". Şi nu promovăm nici o credinţă sau lipsă de credinţă. Căutăm oamenii cei mai buni, atâta tot.
- Un pastor desemnat special pentru echipa USIC e o idee bună, în principiu, îl asigurase primul intervievator. Mai ales dacă el sau ea ar avea şi alte competenţe folositoare. Am inclus asemenea persoane în echipă, în diverse momente din trecut. în momentul de faţă nu este o prioritate.
- Dar misiunea mea este o prioritate? făcuse Peter, încă nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Am trece-o la categoria „urgent", zisese anchetatorul. Atât de urgent este, de fapt, încât trebuie să te întreb... şi aici se aplecase înainte şi-l privise drept în ochi: Cât de repede poţi să pleci?
Pe coridor se auzea un sunet slab şi armonios pe care, după o clipă, îl identifică drept muzică ambientală. Ajunsese prea departe, nu-şi văzuse camera şi nimerise iarăşi în sala de mese.
Când intră acolo, pentru a doua oară, observă că se petrecuseră câteva schimbări. Susurul vocii fantomatice a lui Patsy Cline fusese înlocuit de un jazz relaxant la un volum atât de mic, încât abia dacă erai conştient de existenţa lui. Cei doi negri nu mai erau acolo. Chinezul se trezise şi răsfoia o revistă. O femeie micuţă, de vârstă mijlocie, poate coreeancă sau vietnameză, cu o şuviţă vopsită în portocaliu iţindu-i-se prin părul negru, se uita gânditoare la o ceaşcă pe care o ţinea în poală. Tipul cu aspect slav de la bar era încă de serviciu. Păru să nu observe intrarea lui Peter, absorbit de un joc pe care-l înjghebase cu două recipiente de plastic ce conţineau ketchup şi muştar. încerca să le echilibreze unul cu celălalt, într-un unghi din care să li se atingă doar tubuleţele ascuţite din capete. Degetele sale lungi zăboveau deasupra fragilei instalaţii, gata în orice moment să apuce sticlele de plastic atunci când cădeau.
Peter se opri în prag, străbătut deodată de un fior de frig. Cât de ridicol arăta probabil, cu părul jilav şi blugii uzi de sudoare! Pentru câteva secunde doar, stranietatea pură a acestor oameni şi irelevanţa lui pentru ei ameninţară să-i umple spiritul de groază, de teroarea pe care o simte un copil când dă ochi cu clasa plină de necunoscuţi. Apoi Dumnezeu îi oferi o doză de curaj, aşa că păşi înainte.
- Salutare tuturor, zise.

5. Chiar în clipa în care-şi dădu seama ce anume erau

în ochii Domnului, toate femeile şi toţi bărbaţii sunt dezgoliţi. Hainele nu-s altceva decât o frunză de smochin. Şi trupurile de sub ele sunt doar încă un strat de veşminte, o îmbrăcăminte de carne cu un exterior cam nepractic de piele subţire în diverse nuanţe de roz, galben şi cafeniu. Doar sufletele sunt reale. Odată ce vezi astfel lucrurile, nu ai cum să mai suferi de anxietate socială, timiditate sau stânjeneală. Tot ce ai de făcut e să-ţi întâmpini cu bunăvoinţă sufletul tovarăş.

La salutul lui Peter, Stanko lăsă deoparte sticlele, ridică privirea şi zâmbi larg. Chinezul îl salută cu un deget mare ridicat. Iar femeia, care aţipise cu ochii deschişi, se sperie şi zvâcni din picioare, vărsându-şi din păcate cafeaua pe haine.
- O, fir-ar...! strigă Peter grăbindu-se către ea. îmi pare aşa de rău!
Femeia era acum cât se poate de trează. Era îmbrăcată într-un sarafan larg şi pantaloni, haine ce aduceau mult cu ale lui Grainger, doar că erau bej. Lichidul vărsat adăugase o pată mare, cafenie.
- E-n regulă, e-n regulă, zise ea. Nu era aşa de fierbinte.
Un obiect trecu în zbor pe lângă faţa lui Peter şi ateriză pe genunchiul femeii. Era un şerveţel aruncat de Stanko. Calmă, începu să şteargă şi să tamponeze, îşi ridică poalele rochiei, lăsând la vedere două porţiuni umede pe pantalonii de pânză subţire.
- Pot să te-ajut? o întrebă Peter.
Ea râse.
- Nu prea cred.
- Soţia mea pune oţet pe petele de cafea, zise el lăsându-şi privirea să stăruie pe chipul ei, ca femeia să nu creadă cumva că-i privea pofticios coapsele.
- Nu-i cafea adevărată. Nu-ţi face probleme.
Făcu ghemotoc şerveţelul şi-l aşeză pe masă cu o mişcare tihnită, metodică. Apoi se lăsă iarăşi în scaun, nepărând grăbită să se schimbe de haine. Jazzul ambiental se opri o clipă, apoi cinelele şi premierul fură gâdilate de o pereche de măturici, saxofonul scoase un vaiet, iar improvizaţia îşi urmă cursul. Cu tact, Stanko îşi văzu de-ale lui în mod ostentativ, în vreme ce chinezul se cufundă în cititul revistei. Ce oameni de treabă, încercau să-i dea un pic de spaţiu...
- Mi-am ratat şansa de a mă prezenta? îi zise femeii. Sunt Peter.
- Moro. Mă bucur să te cunosc, replică ea întinzându-i mâna dreaptă.
Ezită să o ia într-a lui, fiindcă observase că un deget era retezat de la prima falangă, iar degetul mic îi lipsea cu totul. în cele din urmă i-o apucă, iar femeia i-o strânse încrezătoare.
- Ştii, e tare neobişnuit, spuse Peter aşezându-se lângă ea.
- Accident în fabrică. Se-ntâmplă mai mereu.
- Nu, mă refeream la felul în care mi-ai întins mâna. Am cunoscut o mulţime de oameni cărora le lipseau degete de la mâna dreaptă. întotdeauna oferă mâna stângă, fiindcă nu vor să-l facă pe celălalt să se simtă stingher.
Ea păru uşor uimită.

- Chiar aşa? îl întrebă, apoi zâmbi şi scutură din cap, ca şi cum ar fi spus: „Unii oameni chiar că-s ciudaţi".
Căutătura îi era directă şi totuşi precaută; căuta semne particulare care puteau fi adăugate la dosarul deocamdată gol cu eticheta „Misionar din Anglia".
- Tocmai am fost la o plimbare, spuse el arătând cu o mână spre întunericul de afară. A fost prima dată pentru mine.

- Nu-i mare lucru de văzut.

- Păi, e noapte.

- Chiar şi pe lumina zilei nu-i mare lucru de văzut. Dar lucrăm la asta.

N-o spusese cu mândrie sau cu înfumurare, ci părea doar să descrie o stare de fapt.
- Cu ce te ocupi aici?
- Inginer tehnolog.
El îşi îngădui o expresie uimită, care transmitea: „Explică-mi, te rog". Ea i-o pară cu o privire ce voia să zică: „E târziu şi sunt obosită". Peste câteva clipe spuse cu glas tare:
- Pe lângă asta, mai fac câte ceva şi pe la bucătărie, gătesc o dată la nouăzeci şi şase de ore. îşi trecu degetele prin păr. Sub negrul şi portocaliul lucitor se vedeau rădăcini cărunte. E destul de amuzant, abia aştept să-mi vină rândul.
- Muncă voluntară?
- Nu, ţine de programul meu. O să vezi că destui dintre noi au mai mult de-o ocupaţie pe aici.
Se ridică. Abia când îi întinse iarăşi mâna îşi dădu Peter seama că întrevederea se sfârşise.

- Aş face bine să mă curăţ un pic, îl lămuri ea.

- Mă bucur că te-am cunoscut, Moro.

- La fel şi eu, spuse femeia, după care ieşi din încăpere.

- Ştie să facă nişte dim sum gustos, spuse chinezul.
- Pardon?

- Aluatul pentru dim sum e greu de făcut. E fragil. Şi trebuie să fie subţire, altfel nu-i dim sum. E complicat. Dar ea se pricepe. Mereu ne dăm seama când e de serviciu la bucătărie.

Peter se mută pe un scaun liber de lângă chinez.

- Sunt Peter, îi spuse.

- Werner, se recomandă chinezul.

Palma lui avea cinci degete, era grăsulie şi exercita o presiune atent dozată la strângere.

- Deci ai explorat un pic.
- Nu prea mult. încă sunt foarte obosit. Abia am ajuns aici.
- Durează un timp să te obişnuieşti. Moleculele alea din tine trebuie să revină la normal. Când ai prima tură?
- Ăă... nu prea... sunt aici ca pastor. Presupun că ar trebui să fiu tot timpul de serviciu.

Werner încuviinţă, însă pe faţă îi stăruia o expresie cumva uluită, de parcă Peter tocmai ar fi mărturisit că semnase un contract îndoielnic fără să fi beneficiat de consiliere juridică.

- Să faci munca Domnului e un privilegiu şi o bucurie, spuse Peter. Nu-mi trebuie pauze de la asta.

Werner încuviinţă iarăşi. Peter observă că revista pe care-o citea acesta era Informaţii Pneumatice & Hidraulice, cu o copertă color ce înfăţişa măruntaiele unei maşinării, anunţând titlul voios „Cum să faci mai versatilă o pompă rotativă".

- Chestia asta de pastor... zise Werner. Ce-o să faci, mai precis? într-o zi obişnuită?

Peter zâmbi.

- O să aştept şi-o să văd.

- Să vezi cum stă treaba la faţa locului, sugeră Werner.

- Exact.

Oboseala îl cuprindea iarăşi. Simţea că ar fi putut să se cufunde în somn chiar acolo, pe scaun, şi să se prelingă pe podea, de-ar fi trebuit ca Stanko să-l culeagă cu mopul.
- Trebuie să admit, spuse Werner, că nu ştiu prea multe despre religie.
- Iar eu nu ştiu prea multe despre pneumatice şi hidraulice, recunoscu Peter.
- Nu-i domeniul meu, oricum, spuse Werner întinzând cu oarecare efort braţul ca să aşeze la loc revista pe stand. Am luat-o aşa, de curiozitate.

Se întoarse iarăşi către Peter. Voia să lămurească ceva.

- China nici n-a avut religie mult timp, preţ de-o dinastie întreagă.

- Ce dinastie?

Din nu se ştie ce motiv, cuvântul „Tokugawa" îi veni brusc în minte lui Peter, dar îşi dădu seama că încurca istoria chineză cu cea japoneză.
- Dinastia Mao, zise Werner. A fost rău tare, frate. Oamenii erau omorâţi care-ncotro. Apoi s-au mai relaxat lucrurile, şi au putut să facă ce vor. Dacă voiai să crezi în Dumnezeu, în regulă. Ori în Buddha. Sau în şintoism. Orice.

- Dar tu? Te-a interesat vreodată credinţa religioasă? Werner aruncă o

privire spre tavan.
- Am citit odată un cărţoi, cred că avea vreo patru sute de pagini. Scientologie. Interesant. Material pentru gândire.
„Of, Bea, gândi Peter, ce nevoie am de tine să-mi fii alături!"
- Tre' să înţelegi, continuă Werner, că am citit o grămadă de cărţi. Am învăţat cuvinte din ele. Mi-am construit vocabularul. Aşa că, dacă dau uneori de câte un cuvânt ciudăţel, sunt pregătit să mi-l însuşesc.
Saxofonul îndrăzni un măcănit ce-ar fi putut trece drept impertinent, însă reveni imediat la melodicitatea suavă de dinainte.
- Sunt mulţi creştini prin China în zilele noastre, observă Peter. Milioane.
- Mda, dar în totalul populaţiei asta înseamnă, gen, un procent. Nici nu ştiu dacă am cunoscut vreunul în copilărie. E ceva exotic.
Peter trase aer adânc în piept, luptându-se cu greaţa. Spera că senzaţia din cap, impresia că i se deplasa creierul, ajustându-şi poziţia în cochilia lubrifiată a craniului, era doar rodul imaginaţiei sale.

- Chinezii... chinezii sunt foarte familişti, nu? Werner păru că stă pe

gânduri.

- Aşa se zice.

- Tu nu?

- Am trăit într-o familie de adopţie. Cu un cuplu de militari germani din Chengdu. Apoi, când aveam paisprezece ani, s-au mutat în Singapore. Se opri o clipă, apoi, ca să nu rămână nici o îndoială, completă: Cu mine cu tot.
- Trebuie să fie o poveste neobişnuită pentru China.
- N-aş putea spune exact. Dar până la urmă cred că da, neobişnuită. Şi erau oameni foarte de treabă.
- Ce părere au despre călătoria ta încoace?
- Au murit, zise Werner fără să-şi schimbe expresia. La puţin timp după ce am fost selectat.
- îmi pare rău.
Werner dădu din cap, confirmând că sfârşitul părinţilor săi vitregi era, până la urmă, un eveniment regretabil.
- Erau oameni buni. M-au sprijinit. Mulţi, pe-acolo, n-au avut parte de aşa ceva. Eu da. Am fost norocos.

- Mai ţii legătura cu cineva de acasă?

- Cu multă lume aş vrea să mai ţin legătura. Nişte oameni grozavi.

- Cu cineva în special? Werner înălţă din umeri.

- N-aş pune pe nimeni deasupra celorlalţi. Sunt unici toţi, ştii. Talentaţi. Unora le datorez multe, m-au ajutat, gen. Mi-au dat sfaturi bune, mi-au creat... ocazii.

Ochii îi erau sticloşi acum, că se reconectase cu trecutul îndepărtat.

- Şi când te-ntorci? se interesă Peter.

- Să mă întorc?

Lui Werner îi trebui o secundă sau două ca să decodeze întrebarea, ca şi cum Peter ar fi rostit-o cu un accent greu de desluşit.
- N-am nici un plan pentru viitorul apropiat. Unii, cum e de pildă Severin, tot vin şi pleacă odată la câţiva ani. Eu, unul, nu văd de ce. îţi ia trei sau patru ani să-ţi găseşti locul. Aclimatizare, specializare, concentrare. E un proiect major. Ajungi, după un timp, la momentul în care vezi cum totul se leagă. Cum munca unui inginer are de-a face cu cea a unui instalator, a unui electrician, a unui bucătar sau... horticultor.
Mâinile sale grăsulii cuprinseră o sferă invizibilă, indicând astfel un soi de concept holistic. Pe neaşteptate însă, părură să se mărească. Fiecare deget se umflase, ajungând cât un braţ de copil. Faţa îşi schimbă forma şi ea,
zămislind ochi şi guri multiple care se desprinseră de carne şi, ca un roi, începură să se rotească prin cameră. Şi ceva îl izbi peste frunte pe Peter. Era podeaua.
La câteva secunde sau minute după aceea, nişte braţe puternice îl apucară pe după umeri şi-l întoarseră pe spate.
- Eşti bine? îl întrebă Stanko, nepărând impresionat de unduirile delirante ale pereţilor şi tavanului.
Werner, ale cărui mâini şi faţă reveniseră la normal, nu sesiza nici el vreo problemă - cu excepţia problemei reprezentate de acest misionar ud de sudoare, îmbrăcat prosteşte, care zăcea, fără să se mişte, pe pardoseală.

- Eşti cu noi, frăţie?

Peter clipi cu putere. Rotirea camerei se mai domoli.

- Sunt cu voi.

- Trebuie să te bagi în pat, zise Stanko.

- Cred că ai dreptate, spuse Peter. Dar... nu ştiu unde...
- O să aflăm din tabelul cu personalul, îl linişti Stanko, după care se duse să verifice.
în nici şaizeci de secunde, Peter era scos pe braţe din cantină şi purtat pe coridorul albastru întunecos de ceilalţi doi. Nici unul nu era atât de

puternic ca B.G., aşa că avansau greu, cu opinteli, oprindu-se la fiecare câţiva metri ca să-l apuce mai bine. Degetele osoase ale lui Stanko intrau în subsuorile şi-n carnea umerilor lui Peter, unde aveau cu siguranţă să lase vânătăi, în timp ce Werner se ocupa de partea cea mai uşoară, gleznele.

- Pot să merg, pot să merg, spuse Peter, însă nu era sigur dacă aşa stăteau lucrurile, iar cei doi buni samariteni nu-i dădeau oricum nici o atenţie.

în orice caz, apartamentul lui nu era departe de sala de mese. Până să se dezmeticească, se trezi întins pe pat - ori mai degrabă lepădat acolo.

- Mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine, zise Werner cu un gâfâit uşor. Noroc cu... ce faci tu.

- închide ochii şi relaxează-te, frăţie, îl povăţui Stanko, deja pe jumătate ieşit din cameră. Dormi şi-o să treacă.

„Dormi şi-o să treacă." Erau cuvinte pe care le mai auzise de multe ori în viaţă. Le auzise şi din gura unor oameni care-l culeseseră de pe jos şi-l căraseră - însă de obicei ca să-l azvârle prin locuri mult mai puţin plăcute decât un pat. Uneori, tipii care-l săltau de prin cluburi şi alte bombe în care se făcuse de râs îi dădeau şi câteva şuturi în coaste înainte să-l ridice de acolo. Odată, când îl aruncaseră pe o alee dosnică, o dubă de aprovizionare trecuse exact peste el, iar cauciucurile acesteia îi rataseră miraculos capul şi membrele, smulgându-i doar o şuviţă de păr. Asta fusese înaintea momentului când admisese că exista o putere în ceruri care-l ţinea în viaţă.

Efectele abuzului de alcool şi cele ale Saltului erau nefiresc de similare. în ultimul caz însă, erau mai rele. Se simţea de parcă ar fi avut cea mai zdravănă mahmureală de pe lume, combinată cu o porţie de ciuperci halucinogene. Nici B.G. şi nici Severin nu pomeniseră despre halucinaţii, dar poate că ei erau pur şi simplu mai robuşti decât el. Sau poate că dormeau duşi amândoi în clipa asta, revenindu-şi pe îndelete, în loc să se facă de râs.

Aşteptă ca încăperea să devină un spaţiu geometric cu unghiuri drepte, ancorat în gravitaţie, apoi se încumetă să se ridice. Verifică dacă avea mesaje pe Glonţ. Nimic de la Bea. Poate că ar fi trebuit s-o roage pe Grainger să vină în cameră la el şi să-i verifice maşinăria, să se asigure că o folosea cum trebuie. însă era noapte, ea era femeie şi abia dacă o cunoştea. Iar relaţia lor n-ar fi început sub auspicii prea favorabile dacă

se apuca să halucineze că-i creşteau ochi şi guri multiple şi apoi cădea lat la picioarele ei.
în plus, Glonţul era aşa de uşor de folosit, că nici măcar un tehnofob ca el n- ar fi trebuit să dea greş. Chestia trimitea şi recepţiona mesaje, atât şi nimic mai mult. Nu rula filme, nu scotea sunete, nu-i oferea produse spre vânzare, nu-l informa despre suferinţele măgarilor chinuiţi sau despre pădurea ecuatorială braziliană. Nu-i oferea posibilitatea de a verifica starea vremii în sudul Angliei, numărul actual de creştini din China ori denumirile dinastiilor şi perioadele istorice corespunzătoare. Nu făcea decât să confirme că mesajul fusese trimis şi că nu exista răspuns.
Văzu, ca într-o străfulgerare - nu pe ecranul gri mat al Glonţului, ci în propria minte -, o imagine cu fiare contorsionate pe o şosea din Anglia, noaptea, luminată crud de farurile vehiculelor de intervenţie. Bea, moartă undeva pe drumul dintre aeroportul Heathrow şi casă. Perle răspândite pe asfalt, dâre negre de sânge. Toate petrecute deja cu o lună în urmă. Istorie. Asemenea lucruri se puteau întâmpla. O persoană se îmbarcă pentru o călătorie enervant de periculoasă şi soseşte fără să-şi clintească un fir de păr din cap; alta iese să facă un drum scurt, de rutină, şi e ucisă. „Dumnezeu are un simţ al umorului dement", cum spusese odată un părinte îndurerat (şi care avea să părăsească, nu peste mult timp, biserica). Preţ de câteva secunde, imaginea de coşmar a lui Beatrice zăcând moartă pe stradă i se păru reală lui Peter, gând care-i trimise prin măruntaie un val greţos de teroare.
Dar nu. Nu trebuia să se lase înşelat de orori imaginare. Dumnezeu nu era niciodată crud. Viaţa putea fi crudă, nu şi Dumnezeu. într-un univers pe care darul liberului arbitru îl făcuse primejdios, pe Dumnezeu te puteai baza pentru sprijin orice s-ar fi întâmplat, iar El aprecia potenţialul şi limitările fiecăruia dintre copiii Săi. Peter ştia că, dacă lui Bea i s-ar fi întâmplat ceva groaznic, n-ar fi izbutit cu nici un chip să-şi vadă de treabă aici. Misiunea s-ar fi sfârşit înainte de a începe. Şi dacă era ceva ce înţelesese în toate aceste luni de cugetare şi de rugăciune care duseseră la călătoria sa pe Oază, acest lucru era faptul că Dumnezeu voia cu adevărat ca el să fie acolo. Era în siguranţă în mâinile Domnului, la fel ca şi Bea. Aşa trebuia să fie.
Cât despre Glonţ, exista o cale să afle dacă-l folosea corect. Descoperi pe ecran iconiţa USIC - un scarabeu verde, stilizat - şi deschise cu un clic meniul pe care-l ascundea. Nu era cine ştie ce listă, ci avea doar

trei elemente: întreţinere (reparaţii), Admin şi Grainger, fiind evident că ultimul nume fusese adăugat în grabă de Grainger însăşi. Dacă voia o listă de corespondenţi mai substanţială, depindea de el să şi-o organizeze.
Deschise o pagină nouă de mesaje şi scrise:
Dragă Grainger
Şterse „Dragă" şi înlocui cuvântul cu „Salut", după care îl şterse şi pe acesta şi lăsă doar „Grainger". Repuse „Dragă" şi din nou îl şterse. Intimitate nejustificată versus răceală neprietenoasă... o sumedenie de gesturi confuze înainte ca adevărata comunicare să poată începe. Probabil că era mai uşor să întocmeşti o scrisoare pe vremuri, când toată lumea, chiar şi bancherul sau omul de la fisc, era „Dragă".

Salut, Grainger.

Ai avut dreptate. Sunt obosit. Ar trebui să mai dorm. Scuze pentru

deranj.

Toate cele bune,

Peter
Cu mult chin, izbuti până la urmă să se dezbrace. Toată îmbrăcămintea îi era umflată de umezeală, ca şi cum l-ar fi prins o aversă de ploaie. Şosetele i se dezlipiră cu greu de pe pielea încreţită a picioarelor, lăsându-i senzaţia de frunze lipicioase, înnămolite. Pantalonii şi geaca se agăţau de el cu încăpăţânare, rezistând încercărilor sale zmuncite de a se elibera. în prima clipă i se păru că bucăţi din haine chiar se rupseseră şi căzuseră fâşii pe duşumea, însă văzu, privind mai atent, că era vorba despre fragmente de insecte moarte. Luă un specimen între degete. Aripile îşi pierduseră acea nuanţă argintie translucidă şi erau pătate cu vopsea roşie. Picioare nu mai avea. Făcea, de fapt, un efort ca să perceapă rămăşiţele acestea făcute terci drept o insectă: arătau şi se simţeau la atingere mai degrabă ca rămăşiţele pulverizate ale unei ţigarete rulate de mână. De ce-şi căutaseră făpturile acelea adăpost în hainele lui? Probabil că le ucisese prin simpla frecare, păşind.
Amintindu-şi de aparatul foto, îl pescui din buzunarul gecii. Era alunecos de la umiditate. îl porni, cu intenţia de a se uita peste cadrele

pe care le făcuse cu perimetrul USIC şi dorind să mai facă vreo câteva, să-i arate lui Bea unde locuia, hainele îmbibate cu apă, poate una dintre insecte. Din mecanism sări o scânteie, curentându-l, şi lumina se stinse. Ţinu aparatul de fotografiat în palmă, uitându-se ţintă la el, de parcă ar fi fost o pasăre a cărei inimioară ar fi plesnit de frică. Ştia că aparatul nu se mai putea repara, şi totuşi, spera, cumva, că dacă mai aştepta un pic avea să-şi revină sughiţând la viaţă. Cu doar o secundă în urmă fusese un mic depozit ingenios de amintiri pentru Bea, o colecţie de imagini de care s-ar fi folosit într-un viitor apropiat, pe care şi-l şi imaginase deja. El şi Bea pe pat, dispozitivul lucind între ei, ea arătând cu degetul, el urmând cu privirea degetul ei, el zicând „Asta? A, asta a fost când... şi asta... şi asta când..Acum, deodată, nu mai era nimic. în palmă îi zăcea o mică formă de metal fără nici un scop.

în vreme ce minutele treceau, deveni conştient de faptul că trupul său dezgolit mirosea ciudat. Era acelaşi miros slab, de pepene galben, pe care-l simţise în apa de băut. Atmosfera care se învârtejise pe-afară nu se mulţumise doar să-i lingă şi să-i dezmierde pielea, ci-l făcuse să capete şi un iz parfumat, după cum îl făcuse să transpire abundent. Era prea obosit ca să se spele, şi un uşor tremur în linia dreaptă a plintei îl preveni că întreaga cameră putea începe curând să se mişte iarăşi dacă nu închidea ochii şi nu se odihnea. Se prăvăli pe pat şi dormi o eternitate care, atunci când se trezi, se dovedi a fi durat doar vreo patruzeci şi ceva de minute.

Căută mesaje noi în Glonţ. Nimic. Nici măcar de la Grainger. Poate că totuşi nu ştia să folosească maşinăria. Mesajul pe care i-l trimisese lui Grainger nu era o dovadă irefutabilă, fiindcă îl formulase fără să fi solicitat expres un răspuns. Cugetă un minut, apoi scrise:

Salut din nou, Grainger,

Scuză-mă că te deranjez, dar n-am observat nici un telefon pe aici şi nici vreo altă metodă să contactez direct pe cineva. Există vreuna?

Numai bine, Peter

Făcu un duş, se şterse superficial cu prosopul şi se întinse iarăşi în pat, tot gol. Dacă mesajele către Grainger nu ajunseseră, şi ea urma să apară în câteva minute, avea să se înfăşoare într-un cearşaf şi să vorbească cu ea prin uşă. Asta dacă nu cumva intra direct, fără să bată. Dar de ce să facă asta? Doar convenţiile sociale ale USIC nu erau chiar

atât de diferite de normal, nu? Se uită prin încăpere, căutând un obiect bun de proptit în uşă, însă nu exista aşa ceva.
Odată, cu ani în urmă, când trecuse prin complicatul proces de zăvorâre a bisericii (încuietori, lacăte, zăvoare, ba chiar şi un lanţ), îi sugerase lui Beatrice că ar fi trebuit să aibă o politică a uşilor deschise.
- Dar aşa şi facem, replicase ea uimită.
- Nu, adică fără nici un fel de încuietori. Uşile să fie deschise oricui, la orice oră. „Unii au găzduit, fără să ştie, pe îngeri", zice Scriptura.

Ea îl mângâiase pe păr ca pe un copil.

- Eşti dulce.

- Sunt serios.

- Aşa sunt şi problemele dependenţilor de droguri.
- Nu avem droguri pe aici. Şi nimic din ce-ar putea fi vândut pentru droguri, zisese el arătând spre pereţii împodobiţi cu desene ale copiilor, şirurile de bănci cu pernuţele lor vechi şi confortabile, amvonul şubred, raftul cu Biblii uzate, spaţiul din care lipseau candelabrele de argint, sculpturile vechi şi ornamentele preţioase.
Bea oftase.
- Orice se poate vinde pe droguri. Sau, în fine, cineva poate să încerce, dacă e îndeajuns de disperat.
Şi-i aruncase o privire care spunea: „Tu ştii prea bine cum merg lucrurile astea, nu?"
într-adevăr, ştia prea bine. Doar că avea tendinţa să uite.
în ciuda deciziei de a rămâne treaz până în momentul în care Grainger ar fi putut să apară dacă nu primise mesajul, Peter adormi. Trecură două ore, iar la trezire camera era stabilă, şi priveliştea ce se vedea pe geam era neschimbată: întinderi singuratice de beznă presărate cu lumina nepământeană a corpurilor de iluminat. Coborî greoi din pat şi dădu cu piciorul într-un obiect uşor: era una dintre şosetele lui, uscată şi ţeapănă, transformată din bumbac în carton. Se aşeză la ecranul Glonţului şi citi răspunsul lui Grainger, care transmitea, la rându-i, un „scuze că te deranjez" subînţeles.
Un apel telefonic m-ar fi deranjat mult mai mult, mai ales dacă aş fi dormit. Nu, nu există telefoane. USIC a încercat să pună aşa ceva mai

pe la început, dar recepţia era de la proastă la inexistentă. Atmosfera are o chestie, e prea densă sau ceva. Aşa că ne-am descurcat fără. Şi a fost în regulă. Să recunoaştem, de obicei folositul telefoanelor e o pierdere totală de vreme. Avem butoane roşii peste tot, în caz de urgenţe (şi nu le folosim niciodată!) Programele de muncă sunt imprimate, aşa că ştim când să venim şi când nu. în ce priveşte conversaţia, stăm de vorbă faţă în faţă dacă nu suntem foarte ocupaţi - şi oricum, dacă am fi foarte ocupaţi nici n-am avea de ce să stăm de vorbă. Când e nevoie să se facă anunţuri speciale, le transmitem prin difuzoare. Putem folosi şi Glonţul, dar majoritatea aşteaptă până se poate discuta faţă în faţă. Toţi de pe-aici sunt experţi în câte ceva şi discuţiile pot fi foarte tehnice, apoi mai apar şi probleme care trebuie rezolvate la faţa locului. Să scrii chestii în aşa fel ca altcineva să le priceapă şi după aceea să aştepţi un răspuns e un coşmar. Sper că toate astea te ajută, Grainger.

Zâmbi. într-o singură propoziţie reuşise să arunce pe gârlă mii de ani de comunicare în scris, după ce, cu propoziţia de dinainte, izbutise deja să dea de-azvârlita cu o sută cincizeci de ani de utilizare a telefonului. Finalul cu „sper că toate astea te ajută" era totuşi un amănunt simpatic. Femeia avea un pic de tupeu.

Cu zâmbetul pe buze, imaginându-şi figura băieţească a lui Grainger, verifică dacă avea mesaje de la Beatrice, fără să aştepte de fapt să găsească vreunul. Pe ecran se desfăşură un text lung şi, fiindcă apăruse instantaneu, fără mare tam-tam, nu-şi dădu seama din primul moment ce era. Ecranul devenise neîncăpător. Cercetă prin păienjenişul de cuvinte şi-i sări în ochi numele Joshua.

Un grupuleţ de şase litere, fără însemnătate pentru alţii, care pe el îl mişca profund, stârnindu-i în suflet imagini vii: lăbuţele lui Joshua, pline de praf de ipsos de la renovările făcute de vecini; Joshua executându-şi saltul mortal de pe frigider până pe masa de călcat; Joshua zgâriind la geamul din bucătărie şi mieunând slab, fără să se audă în zgomotul traficului de la orele de vârf; Joshua adormit în coşul cu rufe; Joshua pe masa din bucătărie, frecându-şi botul blănos de ceainicul din teracotă care nu era folosit niciodată în alt scop; Joshua în pat, cu el şi cu Bea. O văzu apoi pe Bea: acoperită doar pe jumătate de pilota galbenă, ezitând să se mişte fiindcă pisica adormise lipită de coapsa ei. Coşul pieptului şi sânii lui Beatrice ţâşnind prin materialul subţiat al tricoului ei favorit,

care era prea vechi ca să mai poată fi purtat în public, însă era numai bun de pijama. Gâtul ei, lung şi neted în afară de două încreţituri palide, ca şi cum i-ar fi fost mototolită pielea acolo. Gura, buzele ei.
„Dragă Peter", începea scrisoarea.
O, cât de preţioase erau acele cuvinte pentru el! Dacă s-ar fi repetat de-a lungul textului, ar fi fost peste poate de mulţumit. „Dragă Peter", „Dragă Peter" iarăşi şi iarăşi, nu din vanitate, ci fiindcă acele cuvinte erau de la Bea pentru el.
Dragă Peter,
Plâng de uşurare în timp ce-ţi scriu. Acum, că ştiu că eşti în viaţă, am început să tremur şi să simt că m-am înmuiat toată, de parcă vreme de-o lună mi-aş fi ţinut răsuflarea, şi-acum i-am dat în sfârşit drumul din piept. Lăudat fie Domnul că ţi-a purtat de grijă!
Cum e viaţa pe-acolo? Nu mă refer la camera ta, vreau să zic pe afară, tot locul ăla în general. Povesteşte-mi, te rog, abia aştept să aflu. Ai făcut vreo poză?
în ce mă priveşte, stai liniştit, n-am îmbătrânit cincizeci de ani şi nici alte riduri n-am făcut de când m-ai văzut ultima oară. Doar nişte pungi sub ochi, de la lipsa de somn (îţi zic mai încolo mai multe).
Serios, ultimele patru săptămâni au fost grele. Nu ştiam dacă o să ajungi acolo întreg ori dacă nu cumva ai murit deja şi nimeni nu vrea să-mi spună. M-am tot învârtit pe lângă maşinăria asta, deşi ştiam că n-o să apară nimic încă multă, multă vreme.
Apoi, când în cele din urmă a sosit primul tău mesaj, nu eram aici să-l citesc. Eram prinsă la serviciu, cu treabă. Am făcut o tură de dimineaţă care a fost în regulă şi eram cât pe ce să pornesc spre casă, însă pe la 2.45 a devenit limpede că aveau să lipsească trei oameni - Leah şi Owen au dat telefon că-s bolnavi şi nu pot să vină, iar Susannah pur şi simplu n-a apărut. Agenţia nu ne-a găsit nici un înlocuitor, aşa că a trebuit să rămân şi să mai fac o tură. Apoi, la 11, ghici ce? N-a apărut nici jumătate din echipa de noapte. Aşa că n-am avut încotro şi-a trebuit să fac şi a treia tură! Complet ilegal, dar crezi că le pasă?
Tony de alături a trecut să-i dea lui Joshua de mâncare, dar nu mi s-a părut prea entuziast când l-am sunat. „Avem probleme cu toţii", cică. Un motiv în plus să ne ajutăm unii pe alţii, mai că i-am zis. Dar părea încordat. Dacă se mai întâmplă asta, o să fiu nevoită să-i rog pe studenţii de pe partea cealaltă. Probabil o să trebuiască să-i învăţ cum se foloseşte un deschizător de conserve.

Vorbind de Joshua, nu se împacă prea bine cu absenţa ta. Mă trezeşte la 4
dimineaţa, îmi miaună în ureche şi după aia se aşază demonstrativ pe partea ta de pat. Şi rămân trează până ce se face ora să mă pregătesc de mers la serviciu.
Verificam obsesiv ştirile pe telefon, în caz că apărea ceva despre tine. Ştiu că-i o prostie. USIC nu-s tocmai genul care ies în ochii lumii, aşa-i? Nici n- auziserăm de ei înainte să te contacteze. Şi totuşi...
în orice caz, eşti în siguranţă acum - nu pot să-ţi spun cât de uşurată mă simt. Am reuşit să mă opresc din tremurat şi nu mă mai simt aşa de sleită. Am citit şi-am răscitit cele două mesaje ale tale! Şi da, ai dreptate să presupui că-i mai bine să-mi scrii când ai creierul terci decât să nu-mi scrii deloc. Perfecţiunea nu ţine de noi, ca s-o putem dobândi vreodată.
Mi-am amintit, apropo: nu-ţi mai face griji pentru ultima dată când am făcut dragoste. Am spus că a fost în regulă, şi chiar aşa a fost (şi este). Nu orgasmul l-am căutat eu atunci în principal, crede-mă.
Şi nu-ţi mai face griji despre ce gândesc tipii ăia (Severin etc.) despre tine. Nu te-ai dus pe Oază ca să-i impresionezi. Te-ai dus pe Oază ca să fii martor pentru nişte suflete care n-au auzit niciodată de Isus. Oricum, ăştia de la USIC au o grămadă de treabă, aşa că n-o să-i vezi prea mult. Nu prea îmi pot imagina ploaia de pe Oază din descrierea ta, însă ideea de apă verde e cam alarmantă. Pe aici vremea a fost groaznică după ce-ai plecat. în fiecare zi a plouat mult, cu găleata. N-aş zice că ploaia e ca o perdea de mărgele, ci mai degrabă ca şi cum cineva ţi-ar turna peste cap o găleată plină. în unele oraşe au fost inundaţii, prin Midlands apa a luat maşini pe sus etc. Noi suntem bine, cu excepţia faptului că vasul de toaletă se goleşte mai greu după ce tragi apa, şi la fel e şi cu duşul. Nu-s sigură ce se petrece. Am prea multă treabă ca să apuc să chem pe cineva să se uite.
în parohia noastră, viaţa e la fel de agitată ca înainte. Situaţia cu Mirah (Meerah?) şi cu soţul ei a atins un punct de criză. I-a zis, în sfârşit, că a tot fost pe la biserica noastră, iar asta l-a scos din minţi. Şi a lovit-o pe Mirah. De multe ori. Toată faţa îi e numai o umflătură, abia dacă mai vede. Zice că vrea să-l părăsească şi că are nevoie de ajutorul nostru (al meu) cu formalităţile legale - locuinţă, slujbă, ajutor social etc. Am dat nişte

telefoane preliminare (acum câteva ore, de fapt), dar în principiu n-am făcut decât să-i spun vorbe bune. Şansele ei la independenţă nu-s prea grozave. Abia dacă vorbeşte engleza, e total neinstruită şi, sinceră să fiu, cred că are o inteligenţă sub medie. îmi văd rolul ca sprijin emoţional până-i mai trec vânătăile şi se întoarce la soţ. Sper ca, între timp, casa noastră să nu devină scena unei crime de onoare între arabi. Sunt sigură că l-ar traumatiza fără măsură pe Joshua.
Ştiu că sună cam superficial ce zic, dar la capătul zilei nu cred că Meerah (Mirah? - o să trebuiască să-nvăţ cum se scrie dacă e să-i completez formularele pentru împrumuturi de Criză şi celelalte) e gata să primească sprijinul şi puterea pe care le-ar căpăta dacă şi-ar oferi inima lui Cristos. Cred că e atrasă de atmosfera prietenoasă şi tolerantă din biserica noastră şi o încântă ideea de a fi o femeie liberă. Vorbeşte despre a fi creştină de parcă ar fi vorba de o sală de sport la care te-ai putea înscrie.
Eh, văd că s-a făcut cam 1.30, ceea ce nu-i de bine, fiindcă Joshua o să mă trezească fără îndoială în două ore şi jumătate şi nici măcar nu m-am băgat încă în pat. Aud iarăşi ploaia. Te iubesc şi mi-e dor de tine. Nu-ţi face griji pentru nimic. Ai încredere în Isus. A făcut călătoria cu tine (îmi doresc s-o fi făcut şi eu.) Nu uita că Isus lucrează prin tine chiar şi în momente ca ăsta, când simţi că eşti depăşit de situaţie.
Cât despre vechiul nostru prieten, Sfântul Pavel, s-ar putea să nu fie de acord cu cât de mult aş vrea să mă lipesc de tine în pat în momentul ăsta. Dar fie, hai să-i cităm poveţele înţelepte legate de alte chestiuni.
Dragul meu, ştim amândoi că efectele călătoriei vor trece până la urmă şi că te vei simţi odihnit şi n-o să mai poţi sta în camera ta confortabilă scriindu-mi mie epistole şi uitându-te cum plouă afară. O să trebuiască să deschizi uşa şi să te apuci de lucru. Cum spune Pavel: „Purtaţi-vă cu înţelepciune faţă de cei de afară; răscumpăraţi vremea". Şi ţine minte că mă gândesc la tine.
Sărutări, îmbrăţişări şi-o împingere cu capul de la Joshua,
Beatrice
Peter citi de opt sau nouă ori scrisoarea înainte să se poată îndura s-o închidă, îşi luă apoi geanta, cea în privinţa căreia fata de la ghişeul din aeroport îşi exprimase îndoiala că ar fi suficientă pentru un zbor transatlantic doar dus, o aruncă pe pat şi-i deschise fermoarul. Era vremea să se îmbrace pentru lucru.

în afară de Biblie, nişte agende, o a doua pereche de blugi, pantofi negri lustruiţi, pantofi de sport, sandale, trei tricouri şi trei perechi de şosete şi de chiloţi, geanta conţinea un obiect de vestimentaţie care i se păruse de un exotism superfluu când făcuse bagajul, un obiect despre care gândise că era la fel de probabil să-l poarte pe cât ar fi fost o rochiţă de balerină sau un frac. Intervievatorii USIC îl anunţaseră că nu exista vreun cod vestimentar anume pe Oază, dar că, dacă plănuia să petreacă mult timp pe afară, ar fi fost înţelept să investească într-o ţinută în stil arăbesc. Ba chiar puseseră accent pe faptul că era posibil să regrete dacă nu făcea asta. Aşa că Beatrice îi cumpărase o dishdasha de la prăvălia musulmană locală.
- A fost cea mai simplă pe care am putut s-o găsesc, îi spusese cu două seri înainte de plecare. Avea şi din cele cu modele aurite, cu dunguliţe şi broderii...
I-o ridicase în faţa ochilor, să se uite la ea.
- E foarte lungă, observase Peter.
- Asta înseamnă că n-o să ai nevoie de pantaloni, replicase Bea surâzând. Poţi să stai în pielea goală pe dedesubt, dacă vrei.
îi mulţumise, însă n-o probase.
- Nu crezi că-i prea femeiască, sper? chicotise Bea. Mie mi se pare foarte masculină.
- E-n regulă, o liniştise el punând-o în bagaj.
Nu efeminarea îl preocupa; doar că nu se putea imagina umblând maiestuos în chestia aia, ca un actor dintr-un film vechi despre poveştile biblice. Părea ceva plin de mândrie deşartă, fără nici o legătură cu creştinismul modern.
O simplă plimbare prin atmosfera Oazei fusese de ajuns ca să-şi schimbe părerea. Geaca de blugi, făcută încă ghemotoc pe podea, se uscase, devenind ţeapănă ca o prelată. Un cămăşoi în stil arab şi nişte pantaloni ca de pijama, cum văzuse că purtau unii angajaţi USIC, reprezentau probabil alternativa ideală, însă şi dishdasha lui, lungă până la glezne, avea să meargă de minune. Şi ce dacă arăta ca un şeic de bal mascat? Era vorba să fie practic. Scoase dishdasha din geantă şi-o despături.
Spre neplăcerea sa, era mânjită şi pătată cu cerneală neagră. Avusese nişte stilouri care explodaseră pe timpul zborului, deversându-şi conţinutul direct pe ţesătura albă. Ca să înrăutăţească şi mai tare lucrurile, se vedea bine că înghesuise îmbrăcămintea către fundul

genţii când se pregătea să părăsească nava, astfel că petele de tuş se multiplicaseră în maniera celor din testele Rorschach.
Şi totuşi... totuşi... Scutură haina, îndreptând-o, şi o ţinu la o lungime de braţ. Se petrecuse ceva uluitor. Modelul din cerneală, creat la întâmplare, se transformase într-o cruce, o cruce creştină, aşezată exact în piept. Dacă ar fi fost roşie şi nu neagră, aproape că ar fi semănat cu însemnele de pe tunica unui cruciat medieval. Aproape. Petele de tuş erau cam neregulate, cu picuri şi linii în plus care afectau perfecţiunea desenului. însă... însă... acele liniuţe slab conturate care se iţeau pe sub bara orizontală puteau fi interpretate ca nişte braţe slabe, scheletice ale Cristosului crucificat... Iar petele acelea cu contur ascuţit din partea de sus semănau cu spinii din coroana lui Isus. Clătină din cap: era o slăbiciune de-a lui să interpreteze prea mult lucrurile. Dar nu putea să nege că pe veşmântul lui se afla acum o cruce. Atinse tuşul să verifice dacă se lua pe degete. în afară de o parte uşor cleioasă chiar din mijloc, se uscase. Era gata de purtare.
îşi trase peste cap dishdasha şi dădu voie ţesăturii răcoroase să-i alunece pe piele, pavăză goliciunii. Se întoarse să-şi cerceteze reflexia în geam şi avu confirmarea că Bea alesese bine. îmbrăcămintea i se potrivea de parcă un croitor din Orientul Mijlociu i-ar fi măsurat umerii, ar fi tăiat pânza şi ar fi cusut-o special pentru el.
Fereastra pe care o folosise ca oglindă deveni iarăşi fereastră, fiindcă afară se aprinseseră nişte lumini. Două puncte ce licăreau, apropiindu-se, precum ochii unui organism monstruos. Se apropie de geam ca să vadă mai bine, însă

farurile vehiculului dispărură chiar în clipa în care-şi dădu seama ce anume erau

.6. întreaga sa viaţă dusese spre acest punct

O întâlnire între un bărbat însurat şi o femeie străină, amândoi departe de casă, în orele obscure de dinainte de răsărit. Dacă exista ceva nepotrivit sau potenţial complicat în privinţa asta, Peter nu-şi risipi energia făcându-şi griji. El şi Grainger aveau treabă, iar Dumnezeu privea de sus.

Plus că reacţia lui Grainger, când bătu şi el îi deschise uşa, nu se dovedi tocmai încurajatoare. Făcu o mutră lungă, uluită, o mutră lungă clasică, de desene animate. Tresări şi smuci atât de tare din cap, trăgându-se înapoi, încât lui Peter i se păru că era pe cale să se împiedice şi să cadă pe coridor, însă nu făcu decât să se clatine pe picioare şi să se holbeze. Provocarea, fireşte, era reprezentată de crucea mare, din tuş, de pe piept. Văzând-o cu ochii ei, se simţi deodată stânjenit.
- Ţi-am urmat sfatul în privinţa gecii, încercă el să glumească trăgându-se de mânecile dishdashei.
Grainger continua să se holbeze crispată.
- Puteai, ştii, să te duci la un atelier şi să le ceri să-ţi facă treaba asta... ăă... profesionist.
îmbrăcămintea ei era neschimbată de ultima oară când o văzuse: acelaşi cămăşoi ca un halat, pantaloni largi şi batic pe cap. Nu o îmbrăcăminte occidentală convenţională, nici vorbă, însă pe ea hainele acelea păreau cumva mai naturale, aveau un aer mai puţin afectat decât propria lui ţinută.
- Crucea a fost... un accident, îi explică. Mi-au explodat nişte stilouri.
- Aha, făcu ea. în regulă, păi cred că are un aer de... ceva făcut de mână. Amatoricesc... în sens bun.

Răspunsul diplomatic îl făcu să zâmbească.

- Crezi că arăt ca un papiţoi.

- Un ce?

- Unul care se dă în stambă.

Ea aruncă o privire în lungul coridorului, către ieşire.

- Nu-i treaba mea să-mi dau cu părerea. Eşti gata?

Ieşiră din clădire umăr la umăr şi păşiră în întuneric. Aerul cald îi cuprinse cu un entuziasm mângâietor, şi Peter se simţi deodată mai puţin preocupat de îmbrăcăminte, fiindcă era perfectă pentru climatul respectiv. N-avusese sens să-şi transporte toate hainele acelea pe Oază, îşi dădea seama acum. Trebuia să se reinventeze, iar dimineaţa asta era un moment bun ca să înceapă.

Vehiculul lui Grainger era parcat chiar lângă clădire, luminat de un bec ce ieşea din faţada de beton. Era o chestie mare, cu aspect militar, cu siguranţă mai puternic decât maşinuţa fragilă pe care o aveau Peter şi Bea.

- îţi sunt recunoscător că mi-ai făcut rost de-o maşină, zise Peter. îmi închipui că se face economie la combustibil şi tot restul.

- Mai bine să le folosim, spuse Grainger, că altfel se duc naibii. Tehnic vorbind. Umiditatea le omoară. Să-ţi arăt ceva.

Se duse în faţa vehiculului şi deschise capota, arătându-i motorul. Peter îi făcu pe plac şi se aplecă să se uite, deşi nu ştia nimic despre componentele interne ale unei maşini, nu învăţase nici măcar chestii elementare, cum făcuse Bea, gen completatul uleiului, pusul de antigel sau fixarea cablului de alimentare. Chiar şi aşa, putea să-şi dea seama că era vorba de ceva neobişnuit acolo.

- E... dezgustător, spuse, apoi râse de propria lipsă de tact.

însă era adevărat: întregul motor era acoperit cu o mâzgă păstoasă şi verzuie ce duhnea ca mâncarea veche pentru pisici.

- Sigur, zise Grainger, dar sper că înţelegi că asta nu-i defecţiunea, ăsta e leacul. Prevenţia.

-Aha.

Lăsă jos capacul cu suficientă forţă cât să se închidă cu un pocnet.

- Ia o oră întreagă să ungi un vehicul ca ăsta. Dacă faci două, o să puţi o zi întreagă.

Peter încercă instinctiv s-o adulmece, ori măcar să-şi aducă aminte cum mirosea când păşiseră în aerul îmbibat cu umezeală. Dar mirosea neutru, ba chiar plăcut.

- E una dintre sarcinile tale? Să ungi maşinile? Ea îi făcu semn să urce.

- Toţi avem câteodată de făcut treburi mai unsuroase.

- Foarte democratic. Nu se plânge nimeni?

- Ăsta nu-i un loc pentru plângăreţi, spuse ea săltându-se pe scaunul şoferului.

Peter deschise portiera din dreapta şi i se alătură. în clipa în care se aşeză pe banchetă, Grainger răsuci cheia şi porni motorul.

- Şi tipii sus-puşi? întrebă el. Le vine şi lor rândul la unsoare?

- Tipii sus-puşi?

- Administraţia... ăă... managerii. Cum s-or numi pe-aici.

Grainger clipi nedumerită, de parcă i s-ar fi pus o întrebare despre dresori de lei sau clovni de circ.

- Nu prea avem manageri, spuse ea în vreme ce apuca volanul şi băga în viteză. Cu rândul, punem toţi osul la treabă. E foarte limpede ce trebuie făcut.

Dacă apare vreo neînţelegere, votăm. în mare parte, urmăm ghidurile de conduită ale USIC.

- Pare prea frumos ca să fie adevărat.

- Prea frumos să fie adevărat? pufni Grainger clătinând din cap. Nu te supăra, dar asta ar spune unii despre religie, nu despre simpla mentenanţă a vehiculelor dintr-o bază.

Retorica era convingătoare, însă ceva în tonul vocii lui Grainger îl făcu pe Peter să suspecteze că nu credea cu totul ce spunea. De obicei reuşea să simtă îndoielile pe care oamenii le ascundeau după bravadă.

- Dar trebuie să fie cineva care-şi asumă responsabilitatea pentru proiect ca întreg, nu?

- Sigur.

Maşina prinsese viteză acum, şi luminile complexului scăzuseră rapid, dispărând în pâclă.

- Numai că oamenii ăia sunt tare departe. Nu ne putem aştepta la strângeri de mână din partea lor, nu-i aşa?

în vreme ce se îndreptau prin bezna către orizontul invizibil, se apucară să ronţăie nişte pâine cu stafide. Grainger aşezase o bucată mare şi proaspătă în spaţiul dintre banchete, sprijinită de schimbătorul de viteze, şi de acolo rupeau dumicat după dumicat.

- E bună, zise el.

- E făcută aici, îl informă ea cu o urmă de mândrie în glas.

- Inclusiv stafidele?

- Nu, stafidele nu. Şi nici ouăle. însă făina, uleiul, îndulcitorul şi bicarbonatul de sodiu de aici sunt. Şi pâinea se coace la faţa locului. Avem o brutărie.

- Foarte drăguţ.
Mai mestecă o bucată, o înghiţi. Părăsiseră perimetrul bazei cu cincisprezece minute în urmă. încă nu se petrecuse nimic remarcabil. în raza farurilor, singura lumină pe kilometri întregi, nu erau multe de văzut. Nu pentru întâia oară, Peter se gândi la cât de mult din viaţă petrecem închişi în spaţii mici, iluminate electric, orbi la la tot ce nu se află în lumina acelor becuri fragile.
- Când răsare soarele?
- în trei sau patru ore. Sau poate două, nu-s sigură. E un proces gradual, nu-i aşa de dramatic.
Mergeau drept înainte peste pământuri pustii, necultivate. Nu exista vreo şosea, cărare sau vreo dovadă că altcineva ar mai fi trecut cu maşina sau pe jos pe-acolo, deşi Grainger îl asigurase că făcea traseul cu regularitate. în absenţa drumului ori a luminii, era uneori dificil să crezi că se mişcau, în ciuda vibraţiei blânde a şasiului. Priveliştea, în orice direcţie, era aceeaşi. Când şi când, Grainger mai arunca o privire la tabloul de bord computerizat, care o informa când erau pe cale să se abată de la itinerarul corect.
Peisajul - sau puţinul pe care Peter îl putea desluşi pe întuneric - era surprinzător de golaş, ţinând seama de climă. Pământul era ciocolatiu şi atât de compact, că anvelopele treceau cu uşurinţă peste el, fără zguduieli ale suspensiei. Ici şi colo, terenul era presărat cu porţiuni pe care creşteau ciuperci albe sau era acoperit cu o pâclă verzuie ce putea să fie muşchi. Nu erau copaci, nici tufe, nici măcar iarbă. O tundră întunecoasă şi umedă.
Mai rupse o bucată de pâine cu stafide. îşi cam pierduse din farmec, dar îi era foame.
- Nu m-aş fi gândit că ouăle ar putea rezista la impactul Saltului, spuse el peste câteva clipe. Eu, unul, m-am simţit făcut omletă când am trecut prin el.
- Praf de ouă, zise Grainger. Folosim praf de ouă.
- Sigur.
Prin geamul portierei zări o trombă singuratică de ploaie pe un cer altminteri gol: o licărire curbată de picuri cam de mărimea unei roţi de carusel, croindu- şi drum peste pământuri. Se deplasa într-un unghi diferit de al lor, aşa că Grainger ar fi trebuit să facă un ocol ca să treacă prin ea. Se gândi s-o întrebe dacă nu puteau face asta, de pură distracţie, cum urmăresc copiii stropitorile rotative de grădină. Vârtejul

scânteietor de ploaie îşi pierdu din strălucire după ce lumina farurilor îl depăşi, apoi fu cuprins de întunericul din spatele lor.

- Aşadar, spune-mi ce ştii, îi ceru.

- Despre ce?

Purtarea ei relaxată dispăruse într-o clipită.

- Despre poporul pe care urmează să-l vedem.

- Nu-i un popor.

Peter trase aer adânc în piept.
- Uite ce zic eu, Grainger. Dacă am fi de acord să folosim termenul „popor" cu sensul lărgit de „locuitori"? Etimologia latină originară nu e limpede, deci, cine ştie, poate că însemna oricum „locuitori". Fireşte, am putea să folosim „creaturi" în schimb, dar asta ridică anumite probleme, nu crezi? Mie, unuia, mi-ar plăcea să folosesc „creaturi" dacă ne-am referi la sensul latin originar: creatura, „lucruri create". Fiindcă suntem cu toţii lucruri create, nu? Dar termenul a suferit un declin de-a lungul secolelor. Până la punctul la care a ajuns, pentru mulţi, să însemne „monstru" sau cel puţin „animal". Ceea ce-mi aminteşte de altceva: n-ar fi drăguţ să folosim „animal" pentru toate făpturile care respiră? Fiindcă, până la urmă, cuvântul grecesc anima înseamnă „răsuflare" sau „suflet", care acoperă în mare parte subiectul căutărilor noastre, nu-i aşa?
în habitaclu se lăsă linişte. Grainger conducea cu ochii aţintiţi asupra luminii farurilor, ca şi mai înainte. După treizeci de secunde, perioadă ce păru lungă, date fiind împrejurările, zise:

- Ehei, se vede bine că nu eşti un lătrău fără şcoală de prin Ţărănoaia.

- N-am spus niciodată că aş fi.

Ea îl privi pieziş, îi surprinse surâsul şi-i surâse la rându-i.

- Spune-mi, Peter, ce te-a făcut să iei decizia să vii aici, să faci asta?

- N-am decis eu. Dumnezeu a făcut-o.

- Ţi-a trimis un e-mail?

- Sigur, zise el lărgindu-şi zâmbetul de pe chip. Te trezeşti de dimineaţă, cauţi în mesageria inimii tale, vezi ce-a apărut nou. Uneori e un mesaj.

- E-un fel cam simpluţ de-a descrie situaţia.

Peter se opri din zâmbit, nu fiindcă se simţea ofensat, ci fiindcă discuţia devenise serioasă.

- Multe lucruri adevărate sunt simpluţe, de fapt, nu crezi? Dar le complicăm din simplă stânjeneală. Adevăruri simple cu veşminte simandicoase. Singurul scop al înzorzonării lingvistice e ca lumea să nu se uite la conţinutul dezgolit al inimilor şi minţilor noastre şi să spună că n-are nici un chichirez.

Ea se încruntă.

- Chichirez?

- Aşa zic britanicii în argou, înseamnă trivial sau banal, dar cu o nuanţă în plus de... ceva de nătărău. Varză total. Fraier trist.

- Uau, te-au învăţat şi argou american la Şcoala Biblică? Peter luă

câteva înghiţituri dintr-o sticlă cu apă.

- N-am fost la Şcoala Biblică. Am urmat Universitatea de Pilit Zdravăn şi Băgat Droguri la Greu. Mi-am luat diploma în Decorat Interior Vase de Toaletă şi... ăăă... Ajuns la Urgenţe Distrus.

- Şi apoi l-ai găsit pe Dumnezeu?

- Apoi am găsit o femeie pe nume Beatrice. Ne-am îndrăgostit.

- Tipii nu se exprimă aşa de obicei.

- Tipii zic de obicei „am rămas împreună" ori „restul îl ghiceşti" sau ceva de genul. Ceva care să aibă totuşi un...

- Chichirez?

- Exact.

- Ei bine, ne-am îndrăgostit, zise Peter. M-am lăsat de băut şi de droguri ca s- o impresionez.

- Sper că a fost impresionată. -Da.
Luă încă o înghiţitură, înşurubă dopul la loc şi lăsă sticla să alunece pe podeaua maşinii, între picioare.
- Cu toate că nu mi-a zis asta decât după nişte ani. Dependenţii nu se descurcă bine cu laudele. Presiunea de a se ridica la înălţimea lor îi duce iar spre băutură şi droguri.

-Mda.

- Ai avut şi tu de-a face cu aşa ceva în viaţă? -Mda.

- Vrei să vorbeşti despre asta?

- Nu chiar acum.
Grainger se îndreptă în scaun şi ambală motorul, accelerând. îmbujorarea de pe chipul ei o făcea să arate mai feminină, deşi îi accentua totodată şi
cicatricea albă de pe frunte. îşi trăsese baticul de pe cap, aşa că acum îi atârna pe gât; părul scurt, şoriciu, se mişca în bătaia aerului condiţionat.
- Iubita ta pare o fată isteaţă.
- E soţia mea. Şi da, e isteaţă. Mai isteaţă - ori cel puţin mai înţeleaptă - decât mine, asta-i sigur.

- Atunci de ce ai fost ales tu pentru misiune? Peter îşi lăsă capul pe

banchetă.

- M-am întrebat şi eu. Dumnezeu are probabil alte planuri cu Beatrice,

acasă.
Grainger nu comentă. Peter se uită pe geamul lateral. Cerul se mai luminase parcă. Ori poate că-şi imagina doar. Un pâlc de ciuperci mai mare decât altele se zgudui la trecerea lor.
- Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el.
- Ţi-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta, replică ea.
- Nu, mă refeream la întrebarea despre cei pe care mergem să-i vedem. Ce ştii despre ei?

- Sunt... ăă... Se chinui vreme de câteva secunde să găsească vorbele potrivite, apoi spuse: Nu le place să fie deranjaţi.
- Asta aş fi putut să ghicesc. Nu e nici măcar o fotografie în toate broşurile şi rapoartele pe care mi le-au dat cei de la USIC. Mă aşteptam măcar la o poză cu vreun şef de-al vostru, strângând zâmbitor mâna localnicilor.

Ea chicoti.

- Ar fi dificil de aranjat.

- N-au mâini?

- Sigur că au mâini. Doar că nu le place să fie atinşi.

- Bun, păi, descrie-i.

- E greu, oftă ea. Nu mă pricep la descrieri. Şi o să-i vedem destul de

curând.

- Măcar încearcă, zise el bătând din gene. Ţi-aş fi recunoscător.

- Păi... poartă robe lungi şi glugi. Ca nişte călugări, cred.

- Deci au aspect umanoid?

- Aşa cred. E greu de zis.

- Dar au două braţe, două picioare, un tors...

- Sigur.

Peter clătină din cap.
- Asta mă surprinde. în tot timpul ăsta mi-am zis că aspectul umanoid n-are de ce să fie vreun soi de standard universal. Aşa că am încercat să-mi imaginez... hmm... nişte chestii ca nişte păianjeni mari, ori nişte ochi pe prăjini, sau nişte oposumi gigantici fără păr...

- Oposumi gigantici fără păr? chicoti ea luminându-se la faţă. Ce-mi place! E foarte S.F.

- Dar de ce a trebuit să aibă formă umană, Grainger, dintre toate formele care se pot concepe? Nu exact asta ai aştepta de la S.F.?

- Da, cred că... sau de la religie, poate. N-a creat Dumnezeu bărbatul după imaginea proprie?

- N-aş folosi cuvântul „bărbat". Cuvântul ebraic este ha-adam, care se poate argumenta că încadrează, ca sens, ambele sexe.

- Mă bucur să aud asta, zise ea luându-şi o mutră serioasă.

Preţ de câteva minute străbătură în tăcere o bucată de drum. Către linia orizontului, Peter era sigur că zărea acum o geană de lumină. O aureolă
subtilă ce transforma întrepătrunderea dintre pământ şi cer din bleumarin- închis pe negru în verde pe cafeniu. Dacă te uitai prea mult, începeai să te întrebi dacă nu era cumva doar o iluzie optică, o halucinaţie, o năzuinţă iscată din frustrare ca noaptea să se termine odată.

Şi înăuntrul acelei licăriri şovăielnice se vedea...? Da, mai era ceva în zare. Nişte structuri înălţate. Munţi? Stânci? Clădiri? Un oraş? O metropolă? Grainger spusese că „aşezarea" era cam la optzeci de kilometri depărtare. Până acum sigur străbătuseră cel puţin jumătate din distanţă.

- Au şi sexe diferite? întrebă el într-un târziu.

- Cine?

- Oamenii ăştia pe care o să-i vedem. Grainger arăta exasperată.

- De ce nu poţi să te dai în rând cu lumea şi să foloseşti cuvântul extratereştri?

- Fiindcă noi suntem extratereştii aici! Ea râse în hohote.

- Ce-mi place! Un misionar lovit de corectitudinea politică! Iartă-mă că ţi-o spun, dar pare o totală contradicţie de termeni.

- Te iert, Grainger, zise el făcându-i cu ochiul. Şi atitudinile mele n-ar trebui să ţi se pară contradictorii. Dumnezeu iubeşte la fel pe oricare dintre făpturile sale.

Zâmbetul i se şterse femeii de pe faţă.

- Nu şi din ce ştiu eu.
Tăcerea se lăsă din nou în cabină. Peter se gândi dacă să insiste şi decise că nu. Nu în direcţia aceea, în orice caz.
Nu încă.
- Bun, reluă el pe un ton mai voios, există sexe?
- Habar nu am, spuse Grainger pe un ton plat, profesional. O să trebuiască să le ridici robele şi să te uiţi pe sub ele.
Mai merseră zece sau cincisprezece minute fără să-şi vorbească. Partea de deasupra a pâinii cu stafide se uscase. Lumina neclară de la linia orizontului se făcu mai limpede. Structurile misterioase din faţă erau cu siguranţă opere de arhitectură, cu toate că cerul era încă prea întunecat pentru ca Peter să poată desluşi forme sau detalii.

Zise în cele din urmă:

- Trebuie să fac pipi.

- Nici o problemă, spuse Grainger şi încetini, apoi opri cu totul.
Pe tabloul de bord, cadranul electric ce estima consumul de combustibil afişă un simbol abstract.
Peter deschise portiera şi, când păşi pe pământ, fu iarăşi înfăşurat de aerul umed, şoptitor. Uitase de el, după ce stătuse atâta vreme în bula cu aer condiţionat a vehiculului. Brusca luxurianţă a atmosferei era plăcută, însă reprezenta şi o agresiune: felul în care aerul i se strecură îndată pe sub mâneci, îi linse pleoapele şi urechile, îi umezi pieptul. îşi sumese poalele dishdashei şi urină direct pe pământ, de vreme ce peisajul nu oferea copaci sau bolovani după care să se ascundă. Pământul era umed deja şi de un cafeniu-închis, aşa că urina nu-i schimbă cu mai nimic culoarea sau consistenţa, pătrunzând fără ezitare în sol.
O auzi pe Grainger deschizând şi închizând portiera dinspre partea ei. Ca să-i dea un pic de intimitate, stătu aşa un timp şi admiră priveliştea. Plantele pe care le luase drept ciuperci erau flori, nişte flori verzui-albicioase cu un pic de mov, aproape luminoase în semiîntuneric. Creşteau în pâlcuri micuţe, ordonate. Nu era nici o distincţie între floare, frunză şi tulpină; întreaga plantă era uşor păroasă, părea rezistentă şi flexibilă, dar în acelaşi timp atât de

subţire, că arăta aproape transparentă, ca urechea unei pisici. Evident, alte plante nu erau vizibile în partea asta de lume. Ori poate că pur şi simplu sosise el în perioada nepotrivită a anului.
Auzi izbitura portierei lui Grainger şi se întoarse să i se alăture. Când se aşeză pe locul lui, o găsi îndesând o cutie de carton cu şerveţele igienice în torpedou.
- OK, mai avem vreo câţiva kilometri, îl înştiinţă ea.
închise portiera lui, şi aerul condiţionat refăcu prompt atmosfera neutră a habitaclului. Peter se lăsă pe spate în scaun, înfiorându-se când un fuior de aer înmiresmat din Oază, captiv în maşină, i se strecură printre omoplaţi şi pe după guler.
- Trebuie să spun că aţi construit baza de aterizare la o distanţă respectuoasă. Cei care au conceput aeroporturile din Londra n-au avut niciodată atâta grijă pentru rezidenţii din zonă.
Grainger desfăcu o sticlă cu apă, sorbi, tuşi. Pe bărbie i se scurse un râuleţ, pe care îl şterse cu o mişcare a baticului.
- De fapt... îşi drese glasul, apoi continuă: De fapt, când am construit prima oară baza... ăă... rezidenţii din zonă locuiau la numai trei kilometri distanţă. S-au mutat. Au luat totul cu ei. Şi vreau să zic totul. La final, vreo doi dintre oamenii noşti au aruncat o privire prin vechea aşezare. Cum ar veni, poate învăţăm ceva din ce-au lăsat după ei. Dar era gol-goluţ. Erau doar scheletele caselor. Nici măcar o ciupercă-n pământ. Aruncând o privire la unul dintre cadranele de bord, adăugă: Trebuie să le fi luat o grămadă să meargă pe jos optzeci de kilometri.
- Se pare că ţin cu adevărat la intimitatea lor. Dacă nu cumva...
Ezită, căutând o manieră diplomatică de a întreba dacă nu cumva USIC săvârşise ceva teribil de insultător. înainte ca el să poată formula întrebarea, Grainger îi răspunse:
- A fost din senin. Pur şi simplu ne-au spus că se mută. I-am întrebat dacă am greşit noi cu ceva. Era, adică, vreo problemă pe care-o puteam rezolva, ca să- i facem să se răzgândească? Au zis că nu, nu-i nici o problemă.

Grainger porni motorul şi o luară iarăşi din loc.

- Când ai spus „noi i-am întrebat", te-ai referit la „noi" gen...?

- N-am luat parte personal la negocieri, nu.

- Le vorbeşti limba? -Nu.

- Nici un cuvânt?

- Nici un cuvânt.

- Atunci... hmm... cât de bună este engleza lor? Fiindcă am încercat să aflu mai multe despre asta înainte să vin, dar n-am putut căpăta un răspuns direct.

- Nu există un răspuns direct. Unii... poate majoritatea... nu... Vocea i se stinse. îşi muşcă buza, apoi murmură: Uite, o să sune aiurea. Dar nu asta e ideea. Chestia e că... nu ştim exact câţi sunt. în parte, fiindcă se ţin ascunşi şi, în parte, fiindcă nu putem să-i deosebim... Nu-i vorba de lipsă de respect, pur şi simplu nu reuşim. Sunt câţiva indivizi cu care avem de-a face. Poate o duzină. Ori poate sunt aceiaşi cinci-şase în haine diferite, nu ne putem da seama. Şi vorbesc un pic de engleză. Suficient.

- Cine i-a învăţat?

- Cred că au prins-o ei, nu ştiu. Aruncă o privire în spate, prin lunetă, de parcă vreo ameninţare în trafic ar fi împiedicat-o să conducă în siguranţă, după care zise: Puteai să-l întrebi pe Tartaglione. Dacă mai era cu noi.

- Pardon?

- Tartaglione era un lingvist, a venit aici să le studieze limba. Avea de gând să pună cap la cap un dicţionar şi aşa mai departe. Doar că... ăă... a dispărut.

Peter reflectă câteva clipe la acest lucru.

- Aşa deci, zise. Laşi să cadă destule bucăţele de informaţie, dacă aştept suficient...

Ea pufni, agasată din nou.

- Deja ţi-am spus mare parte din chestiile astea la prima noastră întâlnire, când te-am aşteptat la navă.

Era ceva nou pentru el. Se strădui să-şi aducă aminte cum fusese în acea zi dintâi. Cuvintele se evaporaseră. Nu-şi amintea, vag, decât prezenţa ei alături.

- Iartă-mă. Eram foarte obosit.

- Eşti iertat.

Continuau să înainteze. La câţiva metri înaintea lor, într-o parte, era o altă învolburare izolată de ploaie, rostogolindu-se peste pământ.

- Putem trece prin aia? întrebă Peter.
- Sigur.
Grainger viră uşor şi străbătu vârtejul de stropi diamantini, care îi cuprinse o clipă în lumile sale feerice.
- Psihedelic, ha, remarcă Grainger cu o expresie cât se poate de serioasă, pornind ştergătoarele de parbriz.
- Frumos, răspunse el.
După încă vreo câteva minute de condus, la marginea orizontului începură să se înfiripe contururile de neconfundat ale unor clădiri. Nimic pretenţios sau monumental. Blocuri pătrate, clădiri ieftine, utilitare. Nu tocmai turlele de briliant ale unei metropole fantastice.
- Cum se numesc pe ei înşişi? întrebă Peter.
- Habar n-am. Ceva ce n-am putea pronunţa, presupun.

- Păi... cine a numit locul ăsta Oaza?

- O fetiţă din Oskaloosa, Iowa.

- Glumeşti.

îi aruncă o privire amuzată.

- N-ai citit despre asta. Cred că-i singurul lucru pe care aproape oricine îl ştie despre locul ăsta. Au fost articole prin reviste despre fetiţa cu pricina, a apărut la TV...

- Nu citesc reviste şi n-am televizor.

Acum veni rândul ei să se întoarcă spre el uimită.

- Glumeşti!

- Nu glumesc, spuse el zâmbind. într-o zi, am primit un mesaj de la Domnul, care zicea aşa: „Scapă de televizor, Peter, e o imensă pierdere de timp".
Grainger scutură din cap.
- Nu ştiu cum să te iau.
- Pe de-a dreptul. Mereu pe de-a dreptul. în fine, ziceai de fetiţa asta din... mmm...
- Oskaloosa. A câştigat un concurs, „Numiţi O Lume Nouă". Nu pot să cred că n-ai auzit despre asta. Au fost sute de mii de propuneri,

majoritatea incredibil de greşite. Era ca la Festivalul Nătărăilor. Echipa USIC din clădirea unde lucram a ţinut un dosar intern cu numele cele mai stupide. în fiecare săptămână se schimbau preferinţele. Am ajuns să le folosim la un concurs între noi, ca să numim debaraua omului de serviciu. „Nuovo Opportunus", asta a fost una tare, „Sion II". „Atlanto". „Arnold" - ăsta avea ceva aparte, mi s-a părut. „Splendoramus". Ăă... „Einsteinia". Le-am uitat pe restul. A, da: „Odihna Călătorului", ăsta era încă unul. „Planetanougăsită". „Cervix".
„Hendrix". „Elvis". O tot ţineau aşa.
- Şi fetiţa?
- A avut noroc, cred. Trebuie să fi fost sute de oameni care au zis şi ei „Oaza". A câştigat cincizeci de mii de dolari. Şi familia ei chiar avea nevoie de bani, fiincă maică-sa rămăsese fără serviciu, iar taică-său fusese diagnosticat cu nu ştiu ce boală gravă.
- Şi cum s-a terminat povestea?
- Cum te-ai aştepta să se termine. Tatăl a murit. Mama a vorbit la televizor despre asta şi a devenit alcoolică. Apoi presa a trecut la altele şi nu se mai ştie ce s-a întâmplat după.

- Mai ţii minte numele fetei? Aş vrea să mă rog pentru ea. Grainger îşi

izbi iritată palmele de volan şi-şi dădu ochii peste cap.
- Ei, hai acuma. Un milion de americani s-au rugat pentru ea, şi asta tot nu i-a oprit viaţa să se ducă de râpă.

El tăcu, privind drept înainte. Merseră în tăcere vreo patruzeci de

secunde.

- Coretta, zise ea într-un final.

- Mulţumesc.
Peter încercă să şi-o imagineze pe Coretta, ca să nu fie doar un nume pentru el când se ruga. Orice fel de chip era mai bine decât nici unul. Se gândi la toţi copiii pe care-i ştia, la puştii din parohia de-acasă, însă cei care-i veneau în minte erau prea mari, prea mici sau de sexul nepotrivit. în orice caz, ca reverend, în propria-i biserică, nu avea prea mult de-a face cu micuţii; Bea îi ducea în altă cameră, să se joace, cât îşi ţinea slujbele. Fireşte, era conştient de prezenţa lor cât predica:

pereţii erau atât de subţiri încât, dacă făcea o pauză de efect între fraze, tăcerea era adesea umplută de râsete, crâmpeie de cântecele sau chiar de tropăitul unor picioruşe. însă nu-i cunoştea foarte bine pe copii.
- Coretta asta, zise el forţându-şi norocul cu Grainger, e de rasă albă sau neagră?
îi venise în minte un copilaş: fiica unui cuplu somalez nou-venit în biserică, fetiţa aceea îndrăzneaţă care era mereu îmbrăcată ca o domnişoară în miniatură din Sudul de secol nouăsprezece... cum o chema? Lulu. Adorabil copil.
- Albă, răspunse Grainger. Blondă. Sau roşcată parcă, am uitat. A fost de mult, şi n-avem cum să verificăm acum.

- N-o poţi căuta? Femeia clipi nedumerită.

- S-o caut?

- Pe un computer sau ceva.

îşi dădu seama, chiar în clipa în care rosti vorbele, că sugerase ceva prostesc. Oaza era departe de orice nod de informaţii digitale. Nu existau reţele globale pline ochi cu flecuşteţe, nu erau nici motoare de căutare vrednice care-ar fi putut să-ţi aducă înaintea ochilor milioane de Oskaloose şi de Corette. Dacă ceea ce voiai să ştii nu se găsea în lucrurile aduse de-acasă - cărţile, discurile, stickurile de memorie, exemplarele vechi ale revistei Hidraulica -, puteai să- ţi iei adio.
- Scuze, nu gândesc limpede, spuse el oftând.
- Atmosfera asta îţi mai joacă feste, zise ea. Nu suport felu-n care te împinge. Până şi în timpane. Nu te slăbeşte defel. Uneori îţi vine să... Nu-şi continuă gândul, ci doar pufni, suflându-şi o şuviţă umedă de pe frunte. N-are sens să vorbeşti despre asta cu tipii de pe-aici. Ei sunt obişnuiţi, n-au nici o problemă, nici n-o mai bagă de seamă. Poate chiar le place.
- Poate că o urăsc, dar nu se plâng.
Faţa ei se crispă.
- OK, mesaj recepţionat.
Peter scoase un geamăt lăuntric. Ar fi trebuit să se gândească la implicaţii înainte să deschidă gura. Ce tot avea astăzi? De obicei era plin de tact. Oare să fi fost atmosfera de vină, cum zicea Grainger? îşi

imaginase mereu creierul ca pe un lucru bine sigilat, în siguranţă în carapacea sa de os, dar poate că, în acest mediu bizar, pecetea era mai permeabilă, şi creierul îi era infiltrat de vapori insidioşi. îşi şterse sudoarea de pe pleoape şi făcu un efort să se ţină sută la sută alert, privind în faţă şi scrutând prin parbrizul acoperit cu o pâclă prăfoasă. Terenul era mai moale aici, tot mai puţin stabil pe măsură ce se apropiau de destinaţie. Particulele de sol lipicios azvârlite de cauciucuri făceau ca vehiculul să fie cuprins de un halo de noroi. Contururile aşezării nativilor păreau triste şi cumva neprimitoare.
Deodată, Peter simţi în plin magnitudinea provocării la care era supus. Fusese, până acum, vorba doar despre el şi capacitatea sa de a rămâne întreg: de a supravieţui călătoriei, de a-şi reveni după Salt, de a se obişnui cu aerul nou şi ciudat şi cu şocul separării. însă era vorba despre mult mai mult de- atât. Scala necunoscutului rămânea la fel de imensă fie că se simţea el bine sau nu; se apropia de bariera monolitică a unei lumi străine ce exista fără să-i pese de el, de cât de odihnit sau de ostenit era, de cât de adormit sau de atent era, de cât era de vioi sau de pleoştit.
îi veni în minte Psalmul 139, aşa cum se întâmpla adesea când simţea nevoia de îmbărbătare. Astăzi însă, reamintirea omniscienţei divine nu-l alina defel, ci mai degrabă îi sporea senzaţia de stinghereală. Cât de nepătrunse mi se par gândurile tale, Dumnezeule, şi cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Fiecare particulă de noroi aruncată de roţile vehiculului era ca un adevăr pe care trebuia să-l înveţe, un număr de adevăruri ridicol de mare, pentru înţelegerea cărora n-avea nici destul timp, nici înţelepciunea necesară. Nu era Dumnezeu, şi poate că doar Dumnezeu putea face ce trebuia făcut aici.
Grainger porni iar ştergătoarele de parbriz. Priveliştea se mânji preţ de o clipă, apoi sticla se curăţă şi aşezarea băştinaşilor apăru limpede, acum luminată de soarele ce răsărea. Soarele schimba complet peisajul.
Da, misiunea îl băga în sperieţi şi da, nu era în cea mai bună formă. Dar era acolo, pe cale să întâlnească un nou fel de fiinţe raţionale, o întâlnire pe care Dumnezeu o

alesese pentru el. Orice ar fi fost menit să se întâmple, cu siguranţă avea să fie uimitor şi de nepreţuit. întreaga sa viaţă - înţelegea asta acum, când faţadele oraşului necunoscut se ridicau înaintea sa, străjuind minuni de neînchipuit - întreaga sa viaţă dusese spre acest punct

.7. Aprobat, transmis

- Ei, am ajuns, zise Grainger.

Uneori, afirmarea afurisitei de evidenţe era singurul fel potrivit de comunicare. Ca şi cum i-ai fi dat vieţii o permisiune ceremonioasă de a se desfăşura.

- Eşti bine? îl întrebă ea.

- Ăă... da, zise el clătinându-se în scaun, căci îl cuprinsese iarăşi ameţeala pe care o simţise la bază. Sunt probabil surescitat. E prima dată, totuşi.

Grainger îi aruncă o privire pe care o recunoscu prea bine, o privire pe care o văzuse pe mii de feţe de-a lungul anilor săi de păstorit, o privire ce însemna: „Nimic nu merită să te agiţi prea tare, totul e-o dezamăgire." Trebuia să facă ceva cu privirea aceea dacă putea, mai târziu.

între timp, trebuia să admită că împrejurimile nu-i tăiau răsuflarea cu frumuseţea lor. Aşezarea nu era tocmai ce s-ar fi numit un oraş. Mai degrabă aducea cu o suburbie ridicată în mijlocul pustietăţii. Nu erau străzi în sensul propriu al termenului, nici caldarâm, nu erau indicatoare, nici vehicule şi - cu toate că afară era încă întuneric şi zorii mijiţi întindeau umbre vaste peste tot - nu exista iluminat public sau vreo dovadă că se foloseau cumva electricitatea ori focul. Era doar o adunătură de clădiri făcute pe pământul gol. Câte adăposturi să fi fost? Peter nu putea ghici. Poate cinci sute. Poate mai multe. Erau adunate în grupuri neregulate, ce variau ca mărime de la clădiri cu un singur nivel până la unele cu trei niveluri, toate cu acoperişul plat. Cărămizile din care erau alcătuite zidurile aveau la bază acelaşi material argilos ca

solul, însă arătau netede ca marmura şi aveau culoarea caramel. Nu se vedea nici un suflet. Toate uşile şi ferestrele erau închise. Ei bine, asta nu era pe deplin adevărat: uşile nu erau făcute din lemn şi nici ferestrele din sticlă; nu erau altceva decât găuri în zid astupate cu perdele de mărgele.

Bobiţele erau cristaline, ca nişte şiraguri extravagante de perle. Se legănau blând în briză. însă nimeni nu dădea deoparte acele draperii ca să se uite afară ori ca să iasă pe uşă.

Grainger parcă maşina în faţa unei clădiri care arăta exact ca şi restul, cu excepţia faptului că pe ea se vedea zugrăvită o stea albă, din al cărei ascuţiş din partea de jos cursese un pic de vopsea, lăsând o dâră pe zid. Peter şi Grainger coborâră şi se lăsară cuprinşi de îmbrăţişarea văzduhului. Grainger îşi acoperi faţa cu baticul, astupându-şi nasul şi gura, de parcă ar fi socotit aerul impur. Dintr-un buzunar al şalvarilor scoase un dispozitiv de metal despre care Peter presupuse că era o armă. îl îndreptă spre vehicul şi apăsă de două ori pe trăgaci. Motorul se opri, iar portbagajul se deschise în spate.

în absenţa zgomotului motorului, sunetele aşezării oazane se aventurară în aer ca nişte sălbăticiuni oportuniste. Susurul apei curgătoare, venind de la o sursă invizibilă. Câte un clănţănit şi zăngănit înfundat, ce dovedea manipularea unor obiecte casnice. Chiţăieli şi uguieli depărtate ce puteau fi păsări, copii sau maşinării. Şi, mai aproape, murmurul ininteligibil al unor voci, subtil şi difuz, emanând ca un zumzăit dintr-o clădire. Locul ăsta, chiar dacă aşa putea să pară din afară, nu era un oraş fantomă.

- Bun, acuma ne apucăm să ţipăm „salutare"? întrebă Peter.
- Ştiu că suntem aici, zise Grainger. De aceea se ascund.

Vocea ei, diminuată de batic, părea încordată. Avea braţele încrucişate pe piept, şi la subraţul cămăşii se întrezărea o limbă întunecată de sudoare.

- De câte ori ai mai fost pe-aici?

- De zeci de ori. Le aduc provizii de medicamente.

- Glumeşti.

- Sunt farmacistă.

- Nu ştiam asta.
Ea oftă.
- Se pare că degeaba m-am obosit să-ţi explic cum stau lucrurile prima dată când ne-am întâlnit. N-ai reţinut o vorbă din ce ţi-am spus, este? Marele meu discurs de bun venit, descrierea amănunţită a procedurii prin care poţi să iei chestii de la farmacie dacă-ţi trebuie...

- Scuze, cred că aveam creierul afectat.

- Saltul le face asta unora.

- Ălora mai nepricopsiţi, ha?
- N-am zis aşa ceva. Brusc încordată, Grainger adăugă: Haide, să isprăvim cu povestea asta.

Nu cu el vorbise de această dată; se uita ţintă la clădirea cu stea.

- Suntem în vreun peicol?

- Nu, din câte ştiu.
Peter se sprijini de bara de protecţie a vehiculului şi porni să cerceteze mai atent cu privirea ce se putea zări din aşezare. Clădirile, deşi cu bază dreptunghiulară, nu aveau muchii drepte; fiecare cărămidă era ca o capsulă rotunjită, o bucată sticloasă de chihlimbar. Mortarul nu se prindea de ele; era ca o pastă de silicon izolantă. Nu se vedea nici un ascuţiş pe nicăieri, nimic tăios sau contondent. Era ca şi cum estetica arhitecturală ar fi fost un omagiu adus locurilor de joacă pentru copii. Totuşi, clădirile nu erau în nici un fel infantile sau simpliste: aveau o demnitate în uniformitatea lor şi se vedea bine că erau tari ca piatra, iar culorile calde ale zidurilor erau... ei bine... calde, însă, per ansamblu, lui Peter oraşul nu-i făcea o impresie plăcută. Dacă Dumnezeu îl binecuvânta oferindu-i ocazia de a construi o biserică acolo, avea să arate cu totul altfel, avea să se deosebească de toată rotunjimea asta gheboşată. Avea să-i trebuiască, în cel mai rău caz... da, asta era: îşi dăduse seama ce avea locul acela de era atât de descurajant. Nu exista nici o năzuinţă către ceruri pe-acolo. Nu exista nici un turn, nici o clopotniţă, nici un catarg de steag, nici măcar un acoperiş modest, triunghiular. Da, trebuia o turlă!

Imaginea unei biserici ridicându-se zveltă îi ocupă gândurile îndeajuns cât să- 1 împiedice să bage de seamă că perdeaua de mărgele de la ieşirea cea mai apropiată se mişca. Până să clipească el şi să-şi aţintească într-acolo privirea, silueta ieşise deja şi se aşezase în faţa lui Grainger. Evenimentul se petrecuse prea brusc, i se păru; îi lipsea elementul dramatic necesar primei sale întâlniri cu un nativ oazan. Ar fi trebuit să se deruleze cu o lentoare ceremonioasă, într-un amfiteatru, sau în capătul unui şir lung de trepte. în loc de asta, întâlnirea era în toi, iar Peter pierduse începutul.
Creatura - persoana - stătea în picioare, însă nu era înaltă. Un metru şaizeci, poate un metru şaizeci şi cinci. El sau ea era, în orice caz, o făptură delicată. Cu oase mici, umeri înguşti şi o prezenţă deloc impunătoare - nu avea defel aspectul înfricoşător cu care se pregătise Peter să se confrunte. Cum i se spusese, o glugă şi un fel de sutană ca de călugăr - făcute dintr-o ţesătură de un albastru pastel ce aducea într-un fel deconcertant cu un prosop de baie - îi acopereau corpul aproape complet, cu poalele ajungând până în vârful unor cizme din piele moale. Nu se vedea nici o umflătură în zona pieptului, aşa că Peter - conştient că asta era o dovadă firavă pe care să-şi bazeze judecata, dar nedorind să-şi încurce mintea cu repetări obositoare ale formulei „un el sau o ea" - decise să socotească făptura drept un mascul.
- Bună, zise Grainger întinzând mâna.
Oazanul o întinse şi el pe a lui, însă nu o strânse pe a lui Grainger; mai degrabă o atinse uşor pe încheietură cu buricele degetelor. Purta mănuşi. Mănuşile aveau cinci degete.
- pu, aici, acum... O Surpriză.
Vocea îi era blândă, vibrantă, cu un sunet parcă astmatic. Unde ar fi trebuit să se audă „s"-ul era un soi de fâşâit, ca şi cum ai fi desfăcut în două un fruct bine copt.

- Nu e o surpriză neplăcută, sper, zise Grainger.

- Sper şi eu alăPuri de pine.

Oazanul se răsuci să-l privească pe Peter, înclinându-şi uşor capul,

astfel

încât umbrele de sub glugă se retraseră. Peter, pe care silueta familiară a oazanului şi cele cinci degete de la mâini îl păcăliseră să se aştepte la un chip mai mult sau mai puţin uman, tresări.
Acolo era o faţă ce nu semăna defel cu o faţă. Mai degrabă aducea cu un miez mare şi roz de nucă. Sau nu: semăna şi mai mult cu o placentă la care erau legaţi doi fetuşi - poate nişte gemeni de trei luni, fără păr şi orbi - aşezaţi cap lângă cap, genunchi lângă genunchi. Capetele umflate alcătuiau fruntea despicată a oazanului, dacă se putea spune aşa; spinările lor mărunte formau obrajii, braţele lungi şi slăbănoage şi picioruşele membranoase se întrepătrundeau într-o învălmăşeală de carne translucidă ce putea conţine - într-o formă de nerecunoscut pentru el - o gură, nas şi ochi.
Fireşte, nu exista nici un fetus acolo, nu cu adevărat: faţa era ce era, chipul unui oazan şi nimic altceva. însă, oricât ar fi încercat, Peter n-o putea decoda în termeni proprii; izbutea doar s-o compare cu ce ştia. Trebuia s-o vadă ca pe o pereche grotescă de fetuşi căţăraţi pe umerii cuiva şi pe jumătate învăluiţi în glugă. Fiindcă, dacă nu-şi îngăduia să facă această comparaţie, alternativa era să se holbeze prosteşte, retrăind şocul iniţial, cuprins de ameţeala absenţei, de acel moment de vertij de dinainte ca o comparaţie adecvată, de care să te poţi agăţa, să fie găsită.
- Tu şi eu, zise oazanul, niciodată înainte de acum.
Despicătura verticală din mijlocul feţei se mişcă uşurel la rostirea vorbelor. Fetuşii îşi atingeau genunchii. Peter zâmbi, însă nu izbuti să alcătuiască un răspuns.
- Vrea să spună că nu v-aţi mai întâlnit până acum, îi explică Grainger. Spune, cu alte cuvinte, salut.

- Bună, zise Peter. Eu sunt Peter. Oazanul încuviinţă înclinând capul.
- Eşti PePer. îmi voi aminPi. Se întoarse către Grainger: Aduci medicamenPe?
- Puţine.
- CâP de puţine?
- îţi arăt, spuse Grainger dând ocol vehiculului şi deschizând portbagajul.
Scormoni prin vălmăşagul de obiecte de acolo - sticle cu apă, hârtie igienică, genţi de pânză, unelte, prelate - şi extrase un tub de plastic nu mai mare decât cutia pentru gustări a unui elev. Oazanul îi urmărea

fiece mişcare, deşi Peter încă nu izbutea să-şi dea seama în care parte a feţei erau ochii creaturii. Ai persoanei, pardon.
- Doar atâta am putut scoate de la farmacie, zise Grainger. Azi nu este una dintre zilele de aprovizionare oficiale, înţelegi? Suntem aici din alt motiv. Dar n-am vrut să vin cu mâna goală. Aşa că ăsta - îi întinse flaconul - e în plus. Un dar.
- SunPem dezamăgiţi, replică oazanul. Şi în aceeaşi răSuflare recunoScăPori.
Urmă un moment de tăcere. Oazanul rămase cu tubul de plastic în mână, sub privirile lui Grainger şi Peter. O rază de soare îşi găsi drum pe capota vehiculului, făcând-o să lucească.

- Deci... ăă... ce mai e nou? întrebă Grainger. Picuri de sudoare îi

sticleau în sprâncene şi pe obraji.

- Cu mine doar? vru oazanul să ştie. Sau cu noi Poţi?

- Cu voi toţi.

Oazanul păru să cugete profund şi, în cele din urmă, zise:

- SunPem bine.

Alte momente de tăcere.

- Mai vine şi altcineva azi? se interesă Grainger. Să ne vadă, adică?
Din nou, oazanul chibzui un timp, ca şi cum întrebarea ar fi fost de o complexitate copleşitoare.
- Nu, răspunse el într-un târziu. ASPăzi doar eu.
Făcu un gest solemn către Grainger şi Peter, exprimându-şi poate regretul în privinţa proporţiei dezechilibrate, de doi la unu, între numărul de vizitatori şi cel al grupului de întâmpinare.
- Peter e un musafir special al USIC, zise Grainger. E... e un misionar creştin. Vrea să... ăă... locuiască cu voi, adăugă ea aruncându-i o privire nesigură lui Peter. Dacă am înţeles eu bine.
- Da, încuviinţă el cu vioiciune. Cam pe la jumătatea despicăturii centrale de pe faţa oazanului era ceva sclipitor, aducând cu pălăria unei ciuperci, şi, decizând că acela era ochiul, se uită drept acolo,

străduindu-se pe cât putea să iradieze prietenie când rosti: Am să vă aduc veşti bune. Cele mai bune veşti pe care le-aţi auzit vreodată.
Oazanul îşi lăsă capul pe-o parte. Cei doi fetuşi - „nu, nu fetuşi, sprâncenele şi obrajii, te rog frumos!" - se îmbujorară, dezvăluind un păienjeniş de capilare aflate chiar sub piele. Vocea, când se auzi, rezonă chiar mai astmatic decât înainte.
- ScripPura?
Cuvântul zăbovi în aerul şoptitor înainte ca Peter să-l poată înţelege pe deplin. Nu-i venea a crede că auzise bine. Apoi observă că mâinile înmănuşate ale oazanului erau împreunate într-un gest pios.
- Da! ţipă Peter, în culmea încântării. Lăudat fie Isus!
Oazanul se întoarse iarăşi spre Grainger. Mâinile înmănuşate îi tremurau pe tub.
- Am aşPepPaP mulP omul numit PePer, rosti. Mulţumesc, Grainger.
Şi, fără vreo explicaţie, se grăbi să intre pe uşă, făcând mărgeluşele cristaline să se legene.
- Să fiu a naibii, mormăi Grainger smulgându-şi baticul de pe cap şi ştergându-şi faţa cu el. Niciodată nu mi-a mai zis pe nume până acum.
Rămaseră aşa, aşteptând, încă vreo douăzeci de minute. Soarele continua să se înalţe, un bulgăre oranj, de o strălucire arzătoare, ca un bulbuc uriaş de lavă la orizont. Zidurile clădirilor luceau de parcă fiecare cărămidă ar fi avut o luminiţă înăuntru.
în cele din urmă, oazanul reveni, tot cu tubul de plastic în mână, însă acum tubul era gol. l-l întinse lui Grainger, încetişor şi cu multă grijă, lăsându-l doar după ce mâna ei îl cuprinse ferm.
- MedicamenPul s-a dus. înăunPrul celor recunoScăPori.
- îmi pare rău că n-am avut mai mult, zise Grainger, Data viitoare o să fie mai mult.
Oazanul încuviinţă.
- Vom aşPepPa.
Grainger, ţeapănă de încordare, se duse la portbagaj să pună la loc flaconul gol. De îndată ce le întoarse spatele, oazanul se apropie pieziş de Peter, ajungând faţă în faţă cu el.

- Ai carPea?

- Cartea?

- CarPea Lucrurilor Noi şi CiudaPe.

Peter clipi şi încercă să respire normal. De aproape, pielea oazanului mirosea dulceag: nu dulceag ca lucrurile putrede, ci ca fructele proaspete.
- Vrei să zici Biblia.
- Nu Spunem niciodaPă numele. PuPerea cărţii inPerzice. Flacăra dă căldură...
Cu braţele desfăcute, oazanul mimă că se încălzeşte la un foc, că se apropie prea tare şi că se arde.
- Dar te referi la Cuvântul lui Dumnezeu, zise Peter. Evanghelia.
- Evanghelia. Pehnica lui ISuS.
Peter dădu din cap a încuviinţare, însă îi trebuiră câteva clipe ca să descifreze ultimul cuvânt, lăsat să iasă cu greutate prin despicătura capului oazanului.
- Isus, zise la rându-i, uluit.
Oazanul întinse un braţ şi, cu o mişcare ce nu putea însemna altceva decât gingăşie, îşi apropie marginea mănuşii de obrazul lui.
- îi mulţumim lui ISuS penPru venirea Pa.
întârzierea lui Grainger de a li se alătura era de-acum bătătoare la ochi. Peter aruncă o privire împrejur şi-o văzu sprijinită de spatele vehiculului, prefăcându-se că cerceta dispozitivul cu care deschisese portbagajul. în acea fracţiune de secundă, înainte să întoarcă iarăşi privirea spre oazan, îi percepu acut stinghereala.
- CarPea? Ai carPea? repetă oazanul.
- Ăă... nu o am la mine acum, spuse Peter, mustrându-se pentru că lăsase Biblia la bază. Dar da, fireşte! Fireşte!
Oazanul bătu din palme, un gest de încântare sau de rugăciune sau amândouă.
- Alinare şi bucurie. Zi de veSelie. înPoarce-Pe repede, PePer, foarPe repede, mai repede decâP poţi. CiPeşPe-ne din CarPea Lucrurilor Noi şi CiudaPe, ciPeşPe şi ciPeşPe până înţelegem. în Schimb îţi dăm... dăm...
Oazanul tremura de la efortul de a găsi cuvintele potrivite; îşi desfăcu larg braţele, indicând parcă tot ce se afla sub soare.
- Da, zise Peter lăsând o palmă liniştitoare pe umărul interlocutorului său. Repede.
Sprânceana oazanului - capetele fetuşilor, altfel spus - se umflă uşor. Peter decise că aşa arăta zâmbetul acelor făpturi miraculos de noi.
Dragă Peter, scria Beatrice.
Te iubesc şi sper că eşti bine, dar trebuie să încep scrisoarea asta cu nişte veşti foarte rele.

Era ca şi cum ai fi alergat către o uşă deschisă, copleşit de entuziasm, şi te-ai fi izbit de un geam de sticlă. îşi petrecuse întregul drum înapoi către bază aproape plutind de încântare; mare minune că nu zburase prin acoperişul vehiculului lui Grainger. „Dragă Bea", „Domnul fie lăudat", „Cerem un lucru mic, şi Dumnezeu ne oferă un miracol" - acestea erau câteva dintre felurile în care se gândise să-şi înceapă mesajul către Beatrice la întoarcerea în camera lui. Degetele îi erau gata să tasteze la o viteză delirantă, să-şi trimită nespusa bucurie prin spaţiu, cu greşeli de ortografie şi toate cele.

S-a petrecut o nenorocire groaznică în Maldive. Un tsunami. Era la apogeul sezonului turistic. Se aflau acolo o mulţime de turişti, pe lângă populaţia de vreo trei sute de mii pe care-o are arhipelagul. O avea. Ştii cum, când se produc dezastre, de obicei media vorbeşte despre câte persoane se estimează că ar fi murit? De data asta, se vorbeşte despre câţi ar mai putea FI ÎN VIAŢĂ. E o mlaştină gigantică de corpuri. Vezi asta filmat, la ştiri, dar mintea refuză să priceapă. Toţi oamenii ăia, fiecare cu felul lui de-a fi şi cu secrete de familie şi cu tunsori anume etc., reduşi la ceva ce seamănă cu un smârc imens de carne ce se întinde pe kilometri întregi.

în Maldive sunt (AU FOST) zeci, sute de insule, mare parte cu risc de inundaţie, aşa că guvernul a tot făcut, de ani întregi, presiuni asupra populaţiei să se mute pe atolul cel mai mare, cel mai bine fortificat. Ca o coincidenţă, era acolo o echipă de filmare care făcea un documentar despre câţiva insulari de pe unul dintre atolurile mai mici, care protestau faţă de decizia de strămutare. Camerele mergeau când a lovit valul. Am văzut filmuleţe pe telefon. E absolut incredibil. Acum auzi un prezentator american vorbind despre livezile de papaya, şi-n următoarea secundă un catralion de tone de apă se revarsă peste ecran. Echipele de salvare au scos din apă câţiva americani, câţiva turişti, câţiva localnici. Şi camerele de filmat, fireşte. Sună cinic. Cred că au făcut şi ei ce-au putut.

Biserica noastră se gândeşte cum le poate fi de ajutor. Să trimitem oameni acolo nu-i o variantă. Nu avem ce face acolo. Insulele sunt în mare parte rase complet, n-a mai rămas nimic decât nişte ridicăturipe ocean. Nici insulele mai mari n-o să-şi mai revină probabil niciodată. Toată apa dulce a fost contaminată. N-a mai rămas nici o clădire intactă, utilizabilă. Nu se poate ateriza nicăieri în siguranţă, n-ai unde

să faci un spital, n-ai cum să îngropi morţii. Elicopterele zumzăie pe deasupra, ca nişte pescăruşi peste o pată de petrol plină cu peşti morţi. în faza asta, tot ce putem face este să ne rugăm pentru rudele maldivienilor de pretutindeni. Şi poate că, în timp, o să apară refugiaţi. îmi pare rău că am început aşa. îţi imaginezi că mintea şi sufletul meu sunt pline cu asta. Dar să nu crezi că nu m-am gândit la tine.

Peter se lăsă cu spinarea pe speteaza scaunului şi-şi ridică faţa spre tavan. Lămpile erau încă aprinse, degeaba acum, când soarele lumina înăuntru aproape prea strălucitor ca să poată fi îndurat. îl scutură un frison, simţind că umezeala din haine se răcea de la aerul condiţionat. Era şi el îndurerat pentru cei din Maldive, dar, spre ruşinea sa, mâhnirea i se împletea cu o tristeţe absolut egoistă: senzaţia că el şi Beatrice, pentru prima oară de la începutul relaţiei lor, nu treceau prin aceleaşi peripeţii împreună. în trecut, ce se întâmplase li se întâmplase amândurora, ca de pildă o cădere a curentului electric, o vizită în miez de noapte a unui prieten tulburat sau o zgâlţâire a cadrului ferestrei în vreme ce încercau să doarmă. Sau sexul.

Mi-e dor de tine, scria Beatrice. Povestea asta cu Maldivele nu m-ar fi supărat atâta dacă ai fi fost lângă mine. Mai spune-mi despre misiunea ta. E
înfiorător de dificilă? Nu uita că unele rezolvări neaşteptate apar adesea îndată după ce totul a ajuns să pară imposibil. Cei care insistă că nu-l vor sau că n-au nevoie de Dumnezeu sunt aceia care-l vor şi au nevoie cel mai mult de El.

Joshua încă se ţine de giumbuşlucuri. Mă gândesc serios să-i pun câte-o pastiluţă în laptele de seară. Sau să-l croiesc peste cap cu o bâtă când mă mai trezeşte la 4 dimineaţa. Mai există şi varianta să fac un manechin care să arate ca tine, în mărime naturală, şi să-l pun lângă mine în pat. Poate-l păcăleşte. Din păcate, pe mine nu m-ar păcăli.

Situaţia cu Mirah e sub control acum. M-am întâlnit cu o asistentă socială musulmană, Khadija, care ţine legătura cu imamul de la moscheea pe care-o frecventează Mirah. încercăm să-i prezentăm imamului cazul ca pe o situaţie umană, o problemă de bună-cuviinţă (violenţa şi lipsa de respect a soţului), şi nu ca pe o chestiune de religie contra religie. E diplomaţie de calibru greu, cum îţi poţi imagina, e ca şi cum ai negocia o pace între Siria şi SUA. Dar Khadija e fantastică.

Am primit de la USIC un mesaj care spune că eşti bine. De unde să ştie ei? Presupun că asta se referă la faptul că pot să verifice că nu ai fost vaporizat. Mesajul a fost trimis de Alex Grainger. L-ai cunoscut? Să-i spui că nu ştie să scrie „conexiune". Sau o fi vorba de vreo modalitate americană simplificată de a scrie cuvântul? Sunt o scorpie scorpie scorpie. Dar am fost tolerantă toată ziulica, pe cuvânt! (Am o pacientă nouă foarte dificilă în salon. Se zice c-ar fi transferată de la Psiho pe motive medicale, dar cred că abia aşteptau să scape de ea.) în fine, am şi eu chef să mă port jignitor de nedrept cu cineva, trei minute doar, să mă dezlănţui. N-o s-o fac, evident. O să fiu foarte drăguţă cu toată lumea, chiar şi cu Joshua când IARĂŞI mă trezeşte dis-de- dimineaţă!
Serios, mi-e teribil de dor de tine. Aş vrea să pot sta doar câteva minute în braţele tale (OK, poate o oră). Vremea s-a mai îmbunătăţit, astăzi e plăcut, e soare, dar asta nu mă-nveseleşte. Am fost la supermarket să-mi iau ceva pentru îndulcit zilele negre (cremă de ciocolată, tiramisu, ştii genul). Se pare că mulţi alţii a avut aceeaşi idee. Tot ce voiam se terminase, erau rafturile goale. M-am mulţumit cu nişte rulouri din alea mici, cu cremă falsă în ele.
Capul plin de tragedia din Maldive, stomacul plin cu desert Ce norocoşi suntem noi, ăştia care ne distrăm prin Occident... Ne uităm la filme cu morţi străini şi-apoi dăm buzna la supermarket să ne căutăm gustările preferate. Sigur că atunci când zic „noi", nu mă refer şi la tine. Eşti departe de toate astea. Departe de mine.
Ignoră-mi smiorcăielile, mâine o să mă simt mai bine. Spune-mi cum îţi mai merge. Sunt tare mândră de tine.

Te sărut şi te-mbrăţişez,

Beatrice

P.S. Vrei cumva o pisică?
Draga mea Bea, îi răspunse el.
Nu prea ştiu ce să spun. E îngrozitor ce s-a întâmplat în Maldive. Magnitudinea unei asemenea tragedii e, cum spuneai, aproape imposibil de imaginat. O să mă rog pentru ei.
Propoziţiile acelea, aşa scurte cum erau, îi luară mult timp. între trei şi cinci minute fiecare. îşi scormoni creierul pentru încă o frază care să

facă o tranziţie decentă de la dezastru către propriile veşti îmbucurătoare. Nu-i veni nimic în minte.

Am avut prima întâlnire cu un nativ oazan, continuă el, cu încrederea că Bea avea să înţeleagă. Nici în visurile mele n-am sperat c-o să fie atât de însetaţi după Cristos. Au ştire de Biblie. Pe a mea n-am avut-o cu mine pe moment - asta o să mă-nveţe minte să nu mă mai duc nicăieri fără ea! Nici nu ştiu de ce-oi fi lăsat-o acasă. Am presupus, cred, că prima vizită o să fie în principiu de recunoaştere şi că reacţia va fi negativă. însă, cum spune Isus în Ioan cap. 4: „Nu ziceţi voi că mai sunt patru luni până la seceriş? Iată, eu vă spun:

Ridicaţi-vă ochii şi priviţi holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriş!"

Aşezarea nu-i defel aşa cum m-am aşteptat. Nu există vreo dovadă de industrializare, ar putea fi un soi de Orient Mijlociu în Evul Mediu (cu arhitectură diferită, fireşte). Nici electricitate nu au, se pare! E şi în pustietate, foarte, foarte departe de baza USIC. Nu cred c-o să pot să locuiesc aici şi să-i vizitez cu regularitate. O să trebuiască să mă mut cu oazanii, de îndată ce e posibil. N-am discutat încă aspectele practice. (Da, da, ştiu... chiar am mare nevoie de tine. Dar Domnul ştie bine că în zona aceea sunt novice.) O să trebuiască să mă încred că toate o să iasă cum trebuie. Se pare că am multe motive să sper!

Oazanii - presupunând că cel pe care l-am cunoscut era un băştinaş tipic - sunt de înălţime mijlocie şi arată remarcabil de asemănător cu noi, cu excepţia feţelor, care sunt un soi de tocătură hidoasă, imposibil de descris, ca nişte fetuşi. Nici nu ştii unde să te uiţi când li te adresezi. Vorbesc engleza cu cu un accent puternic. Cel pe care l-am întâlnit eu, cel puţin. Poate că-i singurul care vorbeşte vreun pic de engleză, şi presupunerea mea iniţială - că va trebui să-mi petrec nişte luni învăţând limba până să fac vreun progres - încă rămâne în picioare. Dar am sentimentul că Dumnezeu şi-a făcut deja lucrarea pe aici, mai mult decât am îndrăznit să-mi închipui.

Oricum, mă întorc direct acolo de îndată ce am ocazia. Era cât pe ce să spun „mâine", dar fiindcă perioadele diurne durează aici câteva „zile", cuvântul „mâine" e o problemă. Trebuie să descopăr ce face personalul USIC ca să rezolve asta. Sunt sigur că au o soluţie. Poate aflu de la Grainger în timpul drumului, dacă nu uit să întreb. Mintea mi-e un pic surescitată, îţi dai seama! Abia aştept să mă-ntorc în aşezarea aia, să-

mi ocup locul printre aceşti locuitori extraordinari şi să le potolesc setea de Evanghelie.
Ce privilegiu să
Se opri din tastat, în mijlocul propoziţiei Ce privilegiu să-l slujesc pe Domnul. îşi amintise de Maldive sau, mai la obiect, devenise conştient de faptul că uitase de asta în febra entuziasmului său. Dispoziţia tensionată, aproape agitată a lui Bea - şi nu-i stătea deloc în fire - se bătea cap în cap cu exuberanţa lui, ca un cortegiu funerar întrerupt de chiotele vesele ale unui carnaval aflat în trecere. Recitind începutul mesajului său, îşi dădu seama că trecuse destul de rapid peste necazurile ei. în circumstanţe normale ar fi îmbrăţişat-o; apăsarea braţelor sale pe spatele ei şi obrazul său lipit de părul ei ar fi spus tot ce era de spus. însă acum nu avea la îndemână decât cuvintele scrise. Se gândi să-i explice mai în detaliu ce simţea faţă de Maldive. Doar că nu simţea mare lucru, cel puţin nu în privinţa Maldivelor însele. Mai degrabă regreta - ori era poate dezamăgit - că tragedia o afectase atât de puternic pe Beatrice chiar când ar fi vrut s-o ştie fericită şi în regulă, să ştie că-şi vedea de rutina cotidiană şi că era receptivă la minunatele veşti pe care le avea el despre oazani.
Stomacul îi chiorăi zgomotos. Nu mai mâncase de pe drumul de întoarcere la bază, când isprăvise cu Grainger rămăşiţele uscate ale pâinii cu stafide („Cinci biştari felia", remarcase ea răutăcioasă. El nu întrebase cine achita nota.) Ca şi cum s-ar fi înţeles dinainte, nu discutaseră reacţia extraordinară a oazanului la apariţia lui Peter. în loc de asta, Grainger explicase diverse proceduri de rutină având de-a face cu rufăria, aparatele electrice, disponibilitatea vehiculelor şi comportamentul la cantină. Era iritată, insista că-i mai vorbise despre toate acestea când îl escortase de la navă. Gluma cu iertarea nu funcţionase şi a treia oară.
Peter se ridică şi se apropie de fereastră. Soarele - arătând ca un gălbenuş cu margini pâcloase în această parte a zilei - se vedea bine din camera lui, proţăpit exact în mijlocul cerului. Era de patru sau de cinci ori mai mare decât soarele cu care crescuse acasă şi făcea ca barăcile urâte ale complexului să pară poleite cu aur. Băltoacele de apă de la potopul de aseară se evaporaseră încetişor între timp. Vaporii se răsuceau şi dansau ridicându-se, trecând de acoperişuri şi ducându-se spre niciunde; era ca şi cum bălţile ar fi emis semnale complicate, ca nişte inele de fum.

Aerul condiţionat din cameră era mai rece decât ar fi fost nevoie. Descoperise că dacă se apropia mai mult de fereastră, aproape lipindu-se de ea, căldura de afară iradia prin plexiglas şi-i pătrundea prin haine. Trebuia s-o întrebe pe Grainger cum se reglează aerul; era unul dintre punctele pe care nu le parcurseseră.
Se întoarse la ecranul pentru mesaje, termină de tastat să-l slujesc pe Domnul şi începu un paragraf nou.
Cu toată bucuria pe care mi-o produce această minunată ocazie oferită de Dumnezeu, mă încearcă mâhnirea de a nu putea să te ţin în braţe şi să te alin. Doar azi mi-am dat seama că este prima oară când stăm despărţiţi mai mult de una-două seri consecutiv. Nu puteam să mă duc mai întâi într-o minimisiune prin Cardiffsau Manchester, ca să fac practică, înainte să străbat tot drumul până aici?
Cred că Oaza ţi s-ar părea la fel de frumoasă cât mi se pare mie. Soarele e imens şi galben. Aerul se învârtejeşte continuu, şerpuieşte prin haine şi iarăşi afară. Poate că sună neplăcut, ştiu, dar ajungi să te obişnuieşti. Apa e verde, şi urina îmi iese oranj. Mă descurc de minune să fac reclamă, nu? Trebuia să fac un curs de scris romane înainte să mă ofer voluntar aici. Ar fi trebuit să insist la USIC că ori mergem împreună, ori nu mai merg deloc.
Poate că, dacă le-am fi forţat mâna în privinţa asta, am fi putut insista să-l luăm şi pe Joshua. Nu ştiu totuşi cum s-ar fi descurcat în timpul Saltului. Probabil că ar fi fost transformat într-o carpetă blănoasă. Glume proaste cu pisica. Echivalentul meu la rulourile tale cu ciocolată, presupun.
Scumpa mea, te iubesc. Ai grijă de tine. Ascultă povaţa mea înţeleaptă, pe care mi-ai dat-o şi tu de atâtea ori: nu fi aşa de dură cu tine şi nu lăsa relele să te orbească. O să mă rog odată cu tine pentru rudele celor morţi în Maldive. La rândul tău, roagă-te alături de mine pentru oamenii de aici, care sunt încântaţi de posibilitatea unei noi vieţi întru Cristos. Şi încă ceva: e o fată în Oskaloosa, pe nume Coretta, al cărei tată a murit nu de mult şi a cărei mamă s-a pus pe băutură. Roagă-te şi pentru ea, dacă-ţi aduci aminte.
Cu drag,
Peter
Citi mesajul de la un capăt la altul, însă nu-l mai modifică, simţindu-se brusc

slăbit de foame şi de oboseală. Apăsă un buton. Preţ de câteva minte, cele 793 de cuvinte nepotrivite zăboviră acolo, tremurând uşor pe ecran, parcă nesigure ce să facă. Era ceva normal pentru Glonţ, după cum decoperise. Procesul te ţinea mereu în suspans, te ispitea să te temi că va eşua. Apoi cuvintele dispărură şi ecranul se înnegri, cu excepţia logoului automat care spunea: APROBAT, TRANSMIS

.8. Respiră adânc şi numără până la un milion

Totul arăta altfel la lumina zilei. Cantina USIC, ce păruse atât de pustie şi arătase atât de nefiresc pe parcursul orelor lungi de întuneric, era acum un stup ce zumzăia de activitate voioasă. O congregaţie fericită. Peretele de sticlă din partea estică a clădirii, deşi fumuriu, lăsa să pătrundă atât de multă lumină şi căldură, încât Peter trebui să-şi ferească faţa. Sala era cuprinsă într- o aureolă ce transforma automatele de cafea în sculpturi ca nişte giuvaiere, scaunele de aluminiu în metal preţios, suporturile pentru reviste în zigurate, capetele rase în surse de lumină. Treizeci sau patruzeci de oameni erau adunaţi acolo, mâncând, pălăvrăgind, aducând pahare de la bar, întinşi pe fotolii, gesticulând peste mese, ridicând vocile ca să acopere glasurile ridicate ale celorlalţi. Majoritatea erau îmbrăcaţi în alb, ca şi Peter, deşi le lipsea, normal, marele crucifix de pe piept. Erau destule feţe de africani, inclusiv cea a lui B.G. Acesta nu ridică privirea la sosirea lui Peter, fiindcă era implicat într-o discuţie animată cu o femeie

de rasă albă, care avea trăsături mai degrabă masculine. Grainger nu se vedea pe nicăieri.
Peter pătrunse în mulţime. Sistemul de difuzoare încă transmitea muzică ambientală, însă aceasta abia dacă se auzea prin zarva discuţiilor; Peter nu-şi putu da seama dacă era acelaşi documentar despre Patsy Cline, o piesă disco- electronică sau o bucată de muzică clasică. Era doar o voce în rumoarea colectivă.
- Hei, predicatorule!
Era negrul care-i aruncase brioşa cu afine. Stătea la aceeaşi masă ca seara trecută, însă avea un alt tovarăş lângă el, un alb gras. Erau, de fapt, graşi amândoi: aceeaşi greutate şi trăsături similare. Asemenea coincidenţe erau de folos spre a reaminti că, în afara variaţiilor de pigment, oamenii făceau parte cu toţii din aceeaşi specie.
- Salutare, zise Peter trăgându-şi un scaun şi aşezându-se lângă ei. Ambii aruncară o privire spre pieptul lui, la crucifixul desenat cu cerneală, însă, constatând că era un crucifix şi nu vreun alt lucru în privinţa căruia ar fi avut poftă să comenteze, îşi lăsară iarăşi capetele în jos.

- Cum merge, omule? îl întrebă tipul negru întinzându-i mâna.

Pe mâneca cămăşii lui erau mâzgălite formule matematice, până sus

către cot.

- Foarte bine, răspunse Peter.
Nu-i trecuse prin minte până atunci că oamenii cu pielea închisă nu aveau opţiunea de a-şi scrie numere direct pe piele. în fiecare zi aveai de învăţat lucruri noi despre diversitatea umană.
- Ai apucat să mănânci?
Negrul tocmai curăţase o farfurie ce conţinuse ceva cafeniu, cu sos. Ţinea la îndemână o cană uriaşă cu cafea. Amicul lui îl salută pe Peter cu o înclinare a capului şi desfăcu un şerveţel unsuros în care era ambalat un sendviş mare.
- Nu, încă funcţionez pe jumătatea aia de brioşă, făcu Peter clipind des, orbit de lumină. De fapt, nu-i chiar adevărat, am mai mâncat nişte pâine cu stafide de atunci.
- Las-o mai moale cu pâinea cu stafide, omule. E NCR.

- NCR? repetă Peter consultându-şi baza de date mentală de acronime. Nu Consuma Rece?
- Nu-i Cola Reală.
- Nu pricep.
- E felul nostru drăgălaş de-a spune că a fost făcută aici, nu acasă. Conţine probabil monocicloparafine sau acid ciclohexildodecanoic ori alte mizerii din astea.
Negrul zisese asta surâzând, însă privirea îi era serioasă. Termenii polisilabici din chimie îi ieşiseră din gură cu uşurinţa cu care se rostesc cuvintele obscene. Peter, din nou, îşi aminti că toţi membrii personalului aveau abilităţi care justificaseră costul aducerii pe Oază. Toţi membrii, cu excepţia lui.

Tipul de culoare sorbi zgomotos din cafea.

Peter întrebă:

- Niciodată nu mănânci nimic din ce a fost făcut aici?

- Trupul mi-e templu, predicatorule, şi trebuie să-l păstrez pur. Zice şi

Biblia.
- Biblia zice o mulţime de chestii, Mooney, remarcă amicul său, apoi muşcă zdravăn din sendviş, din care picură nişte sos cenuşiu.
Peter se uită la B.G., aflat de partea cealaltă a sălii. Femeia cu aer masculin râdea, aproape cocoşată de hohote. Ca să-şi ţină echilibrul, îşi pusese palma pe genunchiul lui B.G. Muzica ambientală se auzi într-un moment rar de tăcere, dezvăluindu-se drept un cor ce interpreta un cântec de pe Broadway de la jumătatea secolului douăzeci, din cele pe care Peter le asociase întotdeauna cu asociaţiile caritabile din provincie sau cu înregistrările vechi, de colecţie, ale unor bătrânei singuratici.

- Cum e sendvişul? întrebă. Arată binişor.

- Mhm, încuviinţă grasul cel alb. Chiar e bun.

- Ce-i în el?

- Fină-albă.

- în afară de pâine, vreau să zic.

- Fină-albă, predicatorule, nu făină albă. Fină-albă coaptă. Mooney îi

veni în ajutor.

- Amicul Roussos vorbeşte despre un fel de floare. Făcu un gest elegant

cu
mâna, desfăcându-şi degetele groase şi imitând o inflorescenţă care se deschide. O floare care creşte aici. E cam singurul lucru care creşte aici...
- Seamănă la gust cu cea mai bună pastramă pe care-ai halit-o vreodată, explică Roussos.
- E foarte adaptabilă, se arătă Mooney de acord. în funcţie de ce arome pui, poate fi făcută să aibă gust de cam orice. Pui. Chec cu ciocolată. Friptură de vită. Banană. Porumb dulce. Ciuperci. Adaugă apă, şi-ai făcut supă. Fierbe-o bine, şi-i jeleu. Macin-o, coace-o, şi te alegi cu pâine. Mâncarea universală.
- Te descurci fantastic să-i faci reclamă, pentru cineva care refuză să se atingă de aşa ceva, observă Peter.
- Ba cum să nu mănânce, zise Roussos. Fursecurile cu banane îi plac la nebunie!
- Sunt decente, pufni Mooney. Nu-mi fac din asta un obicei. în mare parte, insist pe chestii reale.
- Dar nu-i scump să mănânci şi să bei doar... ăăă... chestii importate? se interesă Peter.
- Poţi să pui rămăşag, predicatorule. La viteza cu care consum cola reală, estimez că deja datorez la USIC în jur de... cincizeci de mii de dolari.
- Pe puţin, confirmă Roussos. Asta, şi mai sunt şi prăjiturelele Twinkie.
- Da, la naiba! Ce preţuri cer rechinii ăştia pentru o Twinkie! Ori pentru un baton Hershey. îţi zic, dacă n-aş fi genul relaxat, aşa...
Mooney îşi împinse farfuria goală către Peter.
- Dacă n-aş fi halit tot, puteam să-ţi arăt altceva. îngheţată de vanilie şi sos de ciocolată. Esenţa de vanilie şi ciocolata sunt de import, sosul are

nişte fină- albă prin el, dar îngheţata... asta-i pură entomofagie, ştii ce zic?
Peter reflectă o clipă.
- Nu, Mooney, nu ştiu ce zici.
- Gândăcei, omule. Larve. Tu ţipi, eu ţip, toţi mâncăm gândaci un pic![1]
- Foarte amuzant, mormăi Roussos continuând să-şi mestece dumicatul, dar cu mai puţin entuziasm ca mai devreme.

- Şi fac un desert cu orez delicios în care se pun - îţi vine a crede? -

viermi. Roussos lăsă sendvişul pe masă.

- Mooney, eşti tovarăşul meu, ţin mult la tine, dar...
- Nu din ăia jegoşi, pricepi, explică Mooney. Sunt unii curaţi, proaspeţi, crescuţi special.
Roussos nu mai putea îndura.
- Mooney, mai închide şi tu gura aia. Sunt unele chestii pe care-i mai bine să nu le ştim.

Alertat parcă de zarva disputei, B.G. se ridică brusc de la masa lui.

- Hei, Peter! Cum o duci, frăţie? Femeia albă nu mai era lângă el.

- Excelent, B.G. Tu?
- Pe cai mari, omule. Scoatem de la panourile solare cu două sute cincizeci la sută mai multă energie decât consumăm. Suntem gata să pompăm surplusul în nişte sisteme tare deştepte.
Arătă cu bărbia spre un loc invizibil, undeva după sala de mese, în partea opusă celei pe care o explorase Peter.
- Ai văzut clădirea cea nouă de colo?
- Mie toate mi se par noi, B.G.
- Mda, bun, da' asta chiar că-i nouă. Chipul lui B.G. era iluminat de mândrie. Să te duci acolo şi să te uiţi cândva, când ai oportuniitatea. E-o piesă frumoasă de inginerie. Noua noastră centrifugă pentru colectarea ploii.
- Cunoscută şi ca Marele Sutien, se băgă Roussos, curăţând orice urmă de sos cu o bucăţică de coajă de pâine.
- Hei, nu ne băgăm la câştigat premii de arhitectură, rânji B.G. Doar ne-am dat seama cum să prindem apa aia.

- De fapt, zise Peter, acum, că ai adus vorba, tocmai mi-am dat seama: cu toată ploaia... n-am văzut nici un râu sau lac. Nici măcar un bazin.
- Pământu-i ca un burete. Ce intră acolo nu mai capeţi înapoi. Dar mare parte din ploaie se evaporă în ceva gen cinci minute. Nu vezi asta să se-ntâmple, e constant. Ca un abur invizibil. Ăsta-i un oximoron, nu?
- Aşa cred.
- în fine, tre' să punem gheara pe ploaia aia înainte să dispară. Şi asta am conceput, io şi echipa mea. Nişte reţele de vidare. Concentratoare de debit. Jucării mari, mari. Dar tu, frăţie? Ţi-ai făcut rost de-o biserică deja?
întrebarea fusese pusă cu voioşie, ca şi cum bisericile ar fi fost unelte sau alte provizii necesare ce se puteau rechiziţiona - şi de fapt, dacă te gândeai, aşa şi stăteau lucrurile.
- Nu clădirea fizică, B.G., spuse Peter. Dar nu asta înseamnă o biserică. O biserică e făcută din inimi şi minţi.
- Costuri mici de construcţie, comentă Roussos.
- Fii mai respectuos, dobitocule, îl boscorodi Mooney.
- De fapt, B.G., zise Peter, încă sunt cumva într-o stare de şoc - ori mai degrabă uluire bucuroasă ar fi termenul potrivit. Noaptea trecută... ăă... în dimineaţa asta... mai devreme, Grainger m-a dus până la aşezarea oazană.
- La ce, frăţie?

- Aşezarea oazană.

Cei trei râseră cu hohote.

- Vrei să zici în Oraşul Dement, spuse Roussos.

- C-2, îl corectă B.G., deodată cât se poate de serios. îl numim C-2.
- în fine, continuă Peter, am avut parte de o primire uimitoare. Oamenii ăştia abia aşteaptă să afle despre Dumnezeu.

- Să-mi bag laba-n baba, zise B.G.

- Deja au auzit de Biblie!

- Asta merită sărbătorit, frăţie. Să-ţi iau ceva de băut.

- Nu beau, B.G.

B.G. ridică o sprânceană.

- Ziceam de-o cafea, frăţie. Dacă vrei alcool, o să trebuiască să-ţi aranjezi repejor biserica aia.
- Poftim?
- Donaţii, frăţie, o grămadă de donaţii. O singură bere o să te dea înapoi cu ani-lumină.

B.G. porni mătăhălos spre tejghea. Peter rămase cu cei doi grăsani, care sorbeau sincron din cănile de plastic.

- E extraordinar cum poţi să umbli printr-un peisaj cu orele şi să nu bagi de seamă aspectul care sare cel mai mult în ochi, reflectă Peter. Atâta ploaie şi nici un lac sau rezervor... Mă-ntreb cum se descurcă oazanii.
- Nici o problemă, zise Roussos. Plouă în fiecare zi. îşi iau cât le trebuie. E ca la robinet, adăugă el întinzându-şi cana de plastic spre un cer imaginar.
- De fapt, spuse Mooney, ar fi o problemă dacă pământul n-ar absorbi toată apa. închipuie-ţi ce potopuri, omule.
- A! exclamă Peter, amintindu-şi deodată. Aţi auzit de Maldive?
- Maldive?

Roussos părea deodată precaut, de parcă l-ar fi suspectat pe Peter că era pe cale să se lanseze în vreo parabolă evanghelică.

- Maldivele. O mână de insule din Oceanul Indian. Au fost distruse de un tsunami. Aproape toată lumea care trăia acolo a murit.
- N-am ştiut, zise impasibil Mooney, de parcă Peter tocmai îi comunicase o informaţie din altă ramură a ştiinţei decât a lui.

- Distruse? făcu Roussos. E de rău.

B.G. se întoarse la masă cu câte o cană de cafea aburindă în fiecare

mână.

- Mersi, spuse Peter luându-şi-o pe a lui.

Pe cană era imprimat un mesaj glumeţ: NU-I NEVOIE SĂ FII UMAN CA SĂ LUCREZI AICI, DAR AJUTĂ. Pe a lui B.G. scria altceva.

- Hei, tocmai mi-am dat seama! zise Peter. Cănile astea-s făcute din plastic adevărat. Adică... plastic gros, nu polistiren, nu din cel care se aruncă la...
- Avem chestii mai bune de transportat peste jumătate de univers decât ceşti de unică folosinţă, frăţie, spuse B.G.
- Da, gen batoane Hershey, făcu Mooney.
- Gen misionari creştini, replică B.G. fără cel mai mic semn că ar fi vorbit în batjocură.
Draga mea Bea, scrise Peter după o oră.
încă nici un răspuns de la tine, şi poate că e cam devreme să-ţi scriu iarăşi. Dar abia aşteptam să-ţi spun - am avut cu nişte tipi de la USIC o conversaţie care mi-a deschis bine ochii. Se pare că nu sunt primul misionar creştin care a fost trimis aici. înaintea mea a mai fost un bărbat pe nume Marty Kurtzberg. Baptist, se pare, în ciuda numelui evreiesc. Demersurile lui au fost bine primite de băştinaşi,dar apoi preotul a dispărut. Asta a fost acum un an. Nimeni nu ştie ce s-a ales de el. Sigur, lumea glumeşte că oazanii probabil l-au mâncat, ca în desenele alea animate vechi cu misionari legaţi burduf şi puşi în cazane de sălbaticii înfometaţi. N-ar trebui să vorbească aşa, e rasist, dar ştiu oricum, în adâncul inimii, că locuitorii, oazanii, nu sunt primejdioşi. Nu pentru mine, în orice caz. Poate că-i o afirmaţie pripită, de vreme ce n-am cunoscut până acum decât unul. Dar sigur îţi aminteşti vremurile când tu şi cu mine mărturiseam pentru Domnul în locuri/contexte nefamiliare şi simţeam deodată că ar trebui s-o ştergem în grabă dacă voiam să rămânem în viaţă! Ei bine, nu simt aşa ceva aici.
în ciuda glumelor cu canibali, USIC şi oazanii se pare că au o relaţie comercială decentă. Nu-i modelul colonial de exploatare la care te-ai aştepta. Există un schimb regulat de bunuri, formal şi fără tam-tam. Oazanii ne furnizează alimente de bază. Din ce înţeleg, principalul lucru pe care-l furnizăm noi oazanilor sunt medicamentele. Nu cresc foarte multe plante pe aici, lucru surprinzător la cât de mult plouă. Dar de vreme ce majoritatea medicamentelor sunt făcute din plante, bănuiesc că indigenii n-au avut cum să descopere ori să fabrice analgezice, antibiotice şi altele asemenea. Sau poate e un plan malefic al USIC ca să-i facă pe localnici dependenţi de droguri? N-o să pot face afirmaţii sigure despre asta până ce n-o să-i cunosc mai bine.
Stai jos, confortabil? - fiindcă am nişte veşti uluitoare care s-ar putea să te facă să leşini. Oazanii vor un singur lucru (în afară de medicamente):

cuvântul lui Dumnezeu. Le-au tot cerut celor de la USIC să le furnizeze alt pastor. Le-au cerut? Au solicitat imperios! Potrivit celor cu care am stat de vorbă, oazanii au anunţat, cu toată politeţea, că de asta depinde continuarea cooperării cu USIC! Şi noi, care credeam că tipii de la USIC au fost fantastic de generoşi oferindu-mi şansa de a veni aici... Ei bine, se pare că nici vorbă să fiu a cincea roată la căruţă, dimpotrivă, întregul proiect s-ar putea să depindă de mine! Să fi ştiut asta mai din timp, aş fi INSISTAT să vii şi tu. Dar
poate că atunci USIC ar fi preferat pe altcineva, care să dea mai puţine bătăi de cap. Probabil că au fost sute de persoane care au vrut postul. (Tot nu înţeleg De Ce Eu. Dar poate că întrebarea corectă este De Ce Nu?)
Oricum ar fi, e limpede că o să primesc orice fel de sprijin voi solicita pentru întemeierea unei biserici. Un vehicul, materiale de construcţie, chiar şi lucrători. Din felul în care încep să se înfiripe lucrurile, se pare că jugul o să-mi fie mai uşor decât cel al oricărui misionar de la începutul evanghelizării creştine. Când te gândeşti la Sfântul Pavel, bătut, lovit cu pietre, naufragiat, flămând, băgat în temniţă... aproape că aştept primele piedici!
(APROAPE:)
Se opri. Era tot ce voia să spună, însă credea că ar fi fost nimerit să facă o referire şi la Maldive. Apoi îl năpădi vinovăţia: simţea că ar fi fost nimerit, însă nu voia s-o facă.

Cu drag, Peter

Se simţi mai bine după ce vomită cafeaua. Şi aşa nu era el mare băutor de cafea - licoarea era totuşi un stimulent, şi renunţase la stimulenţii artificiali cu ani în urmă -, însă chestia pe care i-o adusese B.G. fusese oribilă la gust. Poate că era făcută din flori oazane sau, cine ştie, cafeaua importată se combina prost cu apa din zonă. Oricum ar fi fost, se simţea mai bine acum că o eliminase. Se simţea, de fapt, aproape normal. în fine, efectele Saltului îi ieşeau din sistem. Sorbi o gură bună de apă direct de la robinet. Delicioasă. Hotărî ca de-acum înainte să nu mai bea decât apă.
Energia îi revenea în corp, ca şi cum fiecare celulă ar fi fost un burete microscopic ce se umfla, recunoscător că era alimentat. Poate că aşa şi stăteau lucrurile. îşi încheie curelele de la sandale şi ieşi din cameră, în

principal ca să se familiarizeze cu împrejurimile, dar şi pentru a sărbători faptul că se simţea din nou viguros. Stătuse prea mult în carantină. Era în sfârşit liber!
Liber, adică, să hălăduiască prin labirintul bazei USIC. O schimbare binevenită de la decorul camerei lui, însă nu tocmai întinderea vastă a preriei. Doar coridoare pustii, tuneluri puternic luminate alcătuite din pereţi, tavan şi podea. Apoi, la fiecare câţiva metri, o uşă.
Fiecare uşă avea câte o plăcuţă cu nume - adică doar cu nume de familie şi iniţiala prenumelui, sub care era trecută şi ocupaţia persoanei, cu caractere mai mari. Ca, de pildă, W. Hek, BUCĂTAR, S. Mortellaro, CHIRURG DENTAR, D. Rosen, TOPOGRAF, L. Moro, INGINER TEHNOLOGIC, B. Graham, INGINER CENTRIFUGĂ, J. Money, INGINER ELECTRICIAN şi aşa mai departe.
De după acele uşi nu se auzea nici un sunet, iar coridoarele erau la fel de tăcute. Evident, personalul USIC era ori la lucru, ori cu ceilalţi la cantină. Nu era nimic sinistru în absenţa lor, nimic care să-ţi dea frisoane, însă Peter se simţi înfiorat. Uşurarea iniţială provenită din faptul că izbutea să cerceteze de unul singur împrejurimile, nesupravegheat, îi trecuse; tânjea acum după semne de viaţă. Mări pasul şi dădu colţul pe coridor cu hotărâre sporită, însă de fiecare dată îl întâmpinau aceleaşi căi de acces dreptunghiulare şi şiruri de uşi. într-un asemenea loc nu ştiai sigur nici măcar dacă te-ai rătăcit ori nu.
Chiar în momentul în care începea să asude, fiindcă în minte îi apăruseră amintiri din vremea adolescenţei, când fusese ţinut cu de-a sila prin şcoli de corecţie, vraja se rupse: dădu încă un colţ şi mai că se lovi piept în piept cu Werner.
- Hopa! Unde arde? zise Werner bătându-se cu palma peste trupul gras, parcă pentru a se asigura că surpriza nu-i făcuse vreun rău.
- Pardon, murmură Peter.
- Eşti bine?
- Da, mulţumesc.
- în regulă atunci, spuse Werner amabil, însă fără chef de vorbă. Ai grijă de tine, omule.
Era un salut, sau o avertizare? Greu de spus.
în nici câteva secunde, Peter rămase iarăşi singur. Momentul de panică îi trecuse. Vedea acum că era o diferenţă între a umbla printr-o clădire cu care nu era familiarizat şi a fi ţinut cu de-a sila într-o închisoare. Werner avea dreptate: trebuia să-şi vină în fire.

întors la el în apartament, se rugă. Se rugă pentru călăuzire. Nu primi nici un răspuns, pentru moment cel puţin.
Extraterestrul - oazanul - îl implorase să se întoarcă în aşezare cât mai iute cu putinţă. Aşadar... ar fi trebuit să se ducă imediat? Claustrofobia care-l ameninţase pe coridoare sugera că încă nu-şi revenise cu totul - de obicei nu intra aşa de uşor în panică... Şi nu trecuse mult de când leşinase, vomitase şi delirase. Poate că trebuia să-şi vadă de odihnă până ce era sută la sută sigur că era din nou el însuşi. însă oazanul îl implorase să se întoarcă, iar USIC nu-l adusese acolo, cale atât de lungă, ca să zacă în pat şi să se holbeze la degetele de la picioare. Trebuia să se ducă. Trebuia să se ducă.
Asta, însă, ar fi însemnat să nu mai fie, un timp, în legătură cu Bea. Ar fi fost o situaţie grea pentru amândoi, dar inevitabilă în circumstanţele date. Putea cel mult să-şi întârzie plecarea încă puţin, ca să mai aibă un pic de timp să-şi scrie unul altuia.
Verifică Glonţul. Nimic.
înpoarce-pe repede, Peper, foarpe repede, mai repede decâp poţi. Cipeşpe-ne din Carpea Lucrurilor Noi şi Ciudape. încă auzea vocea oazanului, gâjâită şi înfundată, ca şi cum fiece cuvânt ar fi fost aproape imposibil de produs, ca un sunet scos dintr-un instrument muzical construit din materiale ridicol de nepotrivite. Un trombon cioplit dintr-un pepene verde şi ţinut la un loc cu elastice.
însă chestiunile de natură fizică n-aveau a face: acolo erau suflete înfometate după Cristos, care-l aşteptau să se întoarcă, aşa cum promisese.
Dar promisese oare cu atât de multe cuvinte? Nu-şi mai amintea.
Răspunsul lui Dumnezeu îi răsună în minte. Nu face totul să fie aşa de complicat. Fă ce ai venit să faci.
Da, Doamne, răspunse, însă se poate să mai aştept încă o scrisoare de la Bea?
Sleit de aşteptare, o porni pe coridoare din nou. Erau la fel de tăcute, tot pustii, fără vreun miros, nici măcar a detergent de pardoseală, cu toate că erau foarte curate. Nu chiar imaculate, ca de expoziţie, însă fără murdărie sau praf vizibile. Rezonabil de curate.
Atacul de claustrofobie nu avusese nici o bază. Doar câteva căi de acces erau închise; altele aveau ferestre, geamuri mari prin care pătrundeau raze de soare. Cum de nu le observase mai înainte? Cum de izbutise să aleagă doar culoarele fără ferestre? Era genul de lucru pe care-l fac

oamenii cu mintea tulburată - aleg instinctiv experienţele care le confirmă atitudinile negative. Cândva, fusese campion la aşa ceva; Dumnezeu îi arătase o cale mai bună. Dumnezeu şi Bea.
Păşi mai departe, recitind numele de pe uşi, încercând să şi le întipărească în memorie în caz că ar fi trebuit vreodată să dea de cineva. îl izbi iarăşi ciudăţenia faptului că nici una dintre uşi nu avea încuietoare, ci doar clanţe pe care le putea apăsa orice străin.
- Plănuieşti să-mi furi pasta de dinţi? îl tachinase Roussos mai devreme, când Peter remarcase asta.
- Nu, dar s-ar putea să ai lucruri foarte personale.
- Plănuieşti să-mi furi pantofii?
Peter furase cândva pantofii cuiva şi se gândise dacă era cazul să aducă vorba despre asta, însă fusese întrerupt de Mooney:
- îţi vrea brioşele, omule! Stai geană pe brioşe!
întâmplător, Peter observă acum că numele de pe plăcuţa din dreptul lui era
F. Roussos, INGINER OPERATOR. Păşi mai departe. După câteva secunde băgă de seamă alt nume şi fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul când îl înregistră conştient: M. Kurtzberg, PASTOR.
De ce era aşa de surprins? Kurtzberg dispăruse în misiune, însă nu spusese nimeni că ar fi mort. Până i se stabilea cu certitudine soarta, nu erau motive ca spaţiul său de locuit să fie repartizat altcuiva sau ca numele să fie luat de pe uşă. Se putea întoarce oricând.
Din impuls, Peter bătu la uşă. Nici un răspuns. Bătu iar, mai tare. Tot nimic. Ar fi trebuit, fireşte, să-şi vadă de drum. însă n-o făcu. în câteva clipe se trezi că intră în încăpere. Era o cameră identică aceleia pe care-o ocupa el, cel puţin ca design şi decoraţiuni. Jaluzelele erau coborâte.
- Aloo? rosti încetişor, ca să verifice dacă era singur.
încercă să se convingă că, de-ar fi fost acolo, Kurtzberg l-ar fi invitat napărat să intre; cu toate că asta era probabil adevărat, nu schimba cu nimic faptul că nu se cuvenea să intri neinvitat în casa unui străin.
„Dar asta nu-i o casă, nu? îşi zise. Baza USIC nu-i casa nimănui. E doar un mare loc de muncă."
Sofisme autojustificative? Poate. Dar nu, exista un instinct ce mergea mai în profunzime. Bea ar fi simţit asta şi ea. Era ceva ciudat cu personalul USIC, ceva ce Bea l-ar fi putut ajuta să descrie. Oamenii

aceia trăiau acolo de nişte ani; se bucurau, era limpede, de un anumit nivel de camaraderie; şi totuşi... şi totuşi.
înaintă în apartamentul lui Kurtzberg. Nu se vedea vreun semn al altor vizite ilicite în afară de a lui. Aerul era stătut, şi o pojghiţă de praf acoperea suprafeţele plane. Pe masă nu exista vreun Glonţ, ci se vedeau doar o sticlă cu apă filtrată (goală pe jumătate, părând pură) şi o cană de plastic. Patul era nefăcut, cu o pernă atârnând pe-o margine, gata să cadă, rămasă în poziţia aceea parcă pentru vecie. Pe pat, întinsă, era una dintre cămăşile lui Kurtzberg, cu mânecile ridicate, închipuind parcă un gest de predare. Subsuorile erau decolorate de un mucegai albicios.
Nu existau, din păcate, documente scrise; nu erau nici jurnale şi nici agende. Pe un scaun era o Biblie - o ediţie standard cu coperţi cartonate, legată frumos. Peter o deschise, o răsfoi. Kurtzberg, îşi dădu seama iute, nu era genul de persoană care subliniază versetele ce i se par a avea o semnificaţie aparte sau care face notaţii pe margini. Nu se găsea acolo decât Scriptura pură. în timpul slujbelor pe care le oficia, lui Peter i se mai întâmpla să spună câte o glumă sau câte un aforism, şi una dintre zicalele pe care-i plăcea să le citeze, ori de câte ori simţea că cei din congregaţie se holbau la exemplarul lui ponosit, decrepit şi mototolit din Noul Testament, era: „Biblie curată - creştin murdar. Biblie murdară - creştin curat". Marty Kurtzberg, se vedea bine, nu-i împărtăşea părerea.
Deschise şifonierul. Un sacou de un albastru pal era pus pe un umeraş lângă o pereche de pantaloni albi cu pete cenuşii, abia vizibile, pe la genunchi. Kurtzberg era un tip îndesat, nu mai înalt de un metru şaptezeci, iar umerii îi erau înguşti. Pe alte două umeraşe erau cămăşi asemănătoare cu cea de pe pat, accesorizate cu cravate elegante din mătase petrecute pe după gulere. în fundul dulapului se afla o pereche de pantofi de piele, lustruiţi să strălucească, şi o pereche de şosete crem, făcute ghemotoc, ce prinseseră o pojghiţă păroasă de mucegai.
„N-o să aflu nimic de aici", îşi zise Peter luând-o spre uşă. Totuşi, când întoarse capul, observă ceva întins sub fereastră, nişte rămăşiţe ce aduceau cu petalele unei flori. La o cercetare mai amănunţită, petalele se dovediră fragmente sfâşiate dintr-un bandaj adeziv. Erau cu zecile. Ca şi cum Kurtzberg ar fi stat la geam, privind la Dumnezeu ştie ce, şi-ar fi făcut bucăţele un pachet de bandaje cu leucoplast, rupându-le în fragmente cât mai mici cu putinţă şi lăsându-le să-i cadă la picioare.

După vizita în apartamentul lui Kurtzberg, Peter îşi pierdu orice motivaţie să se mai preumble prin complexul USIC. Şi era păcat, fiindcă asta era şansa lui de a se răscumpăra pentru că uitase toate indicaţiile pe care i le dăduse Grainger la sosire. Plimbarea era totodată un exerciţiu fizic bun; muşchii lui aveau nevoie de asta, fără îndoială, însă... ei bine, dacă era sincer, locul acela îl deprima.
Nu ştia exact de ce. Complexul era spaţios, curat, zugrăvit în culori vii şi cu o mulţime de ferestre. Bine, existau şi câteva coridoare ce aduceau a tunele, dar nu puteau toate să dea spre cer, nu? Şi, sigur, nişte ghivece cu flori puse ici şi colo ar fi fost drăguţe, dar cei de la USIC nu puteau fi învinuiţi că pe solul de pe Oază nu creşteau ferigi şi rododendroni. Şi nu era ca şi cum nu se făcuse nici un efort de înfrumuseţare a decorului. La intervale neregulate, pe coridoare, erau atârnate postere frumos înrămate, probabil cu intenţia de a stârni zâmbete. Peter observă nişte cadre cu succes garantat, cum erau de pildă pisoiul atârnând cu capul în jos dintr-un smochin, cu inscripţia OH, FIR-AR..., câinele care îşi împărţea coşul cu nişte raţe, Stan şi Bran cu mutre nedumerite, încercând să construiască o casă, un elefant balansându-se pe o minge, şirul de oameni păşind din benzile desenate ale lui Robert Crumb şi - la o scară impresionantă, întinsă de la înălţimea pieptului până sub tavan - faimoasa lucrare monocromă a lui Charles Ebbet cu muncitorii în construcţii luându-şi prânzul pe o grindă de fier suspendată la o uriaşă înălţime deasupra străzilor din Manhattan. Ceva mai în faţă, Peter se întrebă dacă afişul de propagandă din anii '40, intitulat Putem s-o facem! şi înfăţişând-o pe „Roşie de la uzină" încordându-şi braţul musculos, chiar era menit să inspire personalul ori fusese pus acolo ca o împunsătură şugubeaţă. în orice caz, vreun şmecher adăugase cu carioca un NU, MERSI, ROŞIE.
Nu toate imaginile făceau aluzie la proiecte de construcţii şi provocări dure; exista şi un număr de lucrări din categoria artă-pentru-artă. Peter observă câteva reproduceri după lucrări clasice de Mucha şi Toulouse-Lautrec, un colaj de Braque sau cam pe-acolo, şi o fotografie gigantică cu titlul „Andreas Gursky: Rin II", care era aproape abstractă cu fâşiile ei de câmp verde şi râu albastru. Mai erau şi copii ale unor vechi afişe de cinema ce înfăţişau idoli ai matineelor dintr-un trecut îndepărtat: Bing Crosby, Bob Hope, Marlene Dietrich, ba chiar şi Rudolf Valentino. De toate pentru toţi. Gama era într- adevăr largă, deşi lipseau, în mod

curios, orice fel de imagini care să evoce vreun loc anume de pe Pământ ori vreo emoţie intensă.
Cum tânjea după aer proaspăt, Peter se îndreptă spre cea mai apropiată uşă care ducea afară. Se putea, fireşte, dezbate dacă oceanul de aer umed care dădu buzna să-l întâmpine când ieşi în soare putea sau nu să fie numit „proaspăt". Cu siguranţă nu stătea pe loc. Suflări nestatornice îi ridicară şuviţe de păr şi-i alintară ţeasta, în vreme ce alţi curenţi i se strecurară în haine, către
pielea pe care încercase s-o protejeze. Dar de data asta era mai bine. Dishdasha lui era un singur strat de material care-l separa de atmosferă, şi odată ce deveni umedă - adică în câteva secunde -, căzu pe el pleoştită, un pic cam greoaie pe la umeri, dar altminteri confortabilă. Ţesătura, deşi îndeajuns de subţire ca să nu-l împiedice în mişcări, era totuşi suficient de groasă ca să mascheze faptul că nu purta nimic pe dedesubt şi suficient de tare ca să nu i se lipească de piele. Se împăca bine cu atmosfera.
Porni cu paşi iuţi pe asfalt, pe lângă zidul exterior al clădirii USIC, folosindu- se de umbra lăsată de monstruozitatea de beton. Sandalele îi lăsau picioarele să respire; sudoarea dintre degete se evapora de îndată ce se forma. Aerul îi gâdila gambele şi gleznele, ceea ce ar fi trebuit să fie neplăcut, însă era de fapt încântător. Dispoziţia îi era mult mai bună acum, iar strângerea de inimă pe care-o simţise înăuntru, aproape uitată.
Dădu colţul şi descoperi că ajunsese în dreptul ferestrei de la sala de mese. Soarele bătea cu putere în sticlă, împiedicându-l să vadă detaliile, însă desluşi vag mesele, scaunele şi pe cei adunaţi acolo. Făcu orbeşte din mână, în caz că-l observase cineva care i-ar fi putut răspunde la salut. Nu voia să creadă cineva că se ţinea cu nasul pe sus.
Pe când îşi ferea ochii de lumina orbitoare, observă ceva neaşteptat: un pavilion mare, situat la câteva sute de metri de clădirea principală. Avea acoperământul de un galben intens, făcut din pânză de cânepă sau de velă, întins peste pilonii de susţinere; mai văzuse asemenea construcţii pe malul mării şi prin grădinile publice. Protejau de soare şi de ploaie şi puteau fi demontate uşor, deşi cel de aici nu părea temporar. în umbra din interior sesiză mişcare, aşa că porni agale într-acolo, să cerceteze.

Patru - nu, cinci persoane - se aflau sub copertina pavilionului, dansând. Nu în perechi, ci singuri. De fapt nu, poate că nu dansau: poate că era o lecţie de Tai Chi.
Apropiindu-se şi mai mult, Peter văzu că făceau exerciţii fizice. Locul era un soi de sală de sport în aer liber, echipată nu cu benzi de alergare electrice şi ergometre sofisticate, ci cu structuri simple de lemn şi metal ce aminteau de locurile de joacă pentru copii. Moro era acolo, pedalând la o roată cu greutăţi. B.G. era şi el acolo, ridicând nişte saci cu nisip prinşi de un scripete. Ceilalţi îi erau necunoscuţi lui Peter. Lac de sudoare, toţi cinci se dedicau de zor exerciţiilor la maşinăriile vopsite în culori vii, întinzându-şi muşchii, păşind, răsucindu-se şi aplecându-se.
- Uhu, Peter! strigă B.G. fără să-şi întrerupă ritmul exerciţiilor.
Braţele sale, încordate ca să ridice şi să coboare sacii, erau cât picioarele lui Peter de groase, iar muşchii, noduroşi, stăteau umflaţi ca nişte baloane. Purta un şort larg ce-i ajungea până sub genunchi şi un maiou subţirel de bumbac prin care sfârcurile i se iţeau ca nişte şuruburi de metal.
- Pare muncă grea ce faci, B.G., zise Peter.
- Muncă, joacă, pentru mine e totuna.
Moro nu reacţionă la apariţia lui Peter, însă i-ar fi fost şi greu în poziţia în care se afla - lungită pe spate, cu picioarele în aer, pedalând. Purta şalvari albi care-i alunecaseră până în dreptul şoldurilor şi un tricou fără mâneci care-i expunea zona buricului. Sudoarea se îmbibase în ţesătură, făcând-o semitransparentă; respira tare, ritmic. B.G. avea parte de o privelişte pe cinste.
- Stau deasupra, omule, stau deasupra, exclamă el.
Lui Peter i se păru o glumă obscenă. S-ar fi potrivit cu limbajul plin de aluzii sexuale de pe navă şi cu aerul de şmecher pe care-l emana B.G. însă, privindu-i chipul, îşi dădu seama că omul era absorbit în propria minte, că privea în gol, concentrat pe propriul exerciţiu. Moro exista în conştiinţa lui precum ceva ce se mişca acolo nedesluşit, însă ca femeie, era invizibilă pentru el.
Mai era o femeie acolo, o tipă înaltă şi vânoasă de rasă caucaziană, care-şi prinsese părul rar, roşcat într-o coadă la spate. Picioarele i se bălăngăneau la câţiva centimetri de podea în vreme ce stătea în echilibru pe două bare paralele. îi zâmbi lui Peter, însă era un zâmbet ce transmitea: „Hai să facem cunoştinţă cum trebuie cândva, când n-o

să fiu atât de ocupată". Cei doi bărbaţi pe care nu-i ştia păreau la fel de absorbiţi de ceea ce făceau. Unul stătea pe un piedestal nu foarte înalt, cu pivot, cu ochii fixaţi asupra picioarelor în vreme ce-şi rotea şoldurile. Celălalt era aşezat pe o structură ce semăna cu un păianjen, cu multe bare, şi-şi lipea obrajii de genunchi. Avea palmele împreunate la ceafă, la fel de strâns ca şi laba piciorului pe care şi-o trecuse pe după una dintre bare. Era un circuit închis de efort. Se împinse în faţă, iar una dintre vertebrele sale noduroase păru să-i ţâşnească din piele şi să zboare prin aer. De fapt, era o insectă. Pavilionul era un loc de popas pentru un soi de gândaci ce semănau cu greierii şi care se mai puneau pe oameni câteodată, fără zarvă, cu toate că le plăcea mai degrabă să se aşeze pe pânză, verzi pe galbenul ţesăturii.
Zona pavilionului conţinea destule echipamente pentru o duzină de oameni. Peter se întrebă dacă ar fi fost nepoliticos să nu li se alăture. Poate trebuia să apuce un dispozitiv şi să facă un pic de efort la el, câteva minute - suficient pentru ca după aceea să poată pleca de-acolo fără să lase impresia că venise doar să caşte gura. însă nu fusese niciodată genul care să se ţină de mers la sală, şi ar fi fost o neghiobie să se prefacă. Era, până la urmă, un novice, şi fireşte că lumea înţelegea că era necesar ca mai întâi să arunce o privire pe- acolo.
- Plăcută zi, remarcă Moro, care se oprise din pedalat şi-şi trăgea acum sufletul.
- Mai mult decât plăcută. Frumoasă, zise Peter.
- Chiar că aşa-i, făcu Moro, apoi dădu pe gât nişte apă dintr-o sticlă.
O insectă verde se prinsese de tricoul ei, între sâni, ca o broşă. Nu-i dădu nici o atenţie.

- A ieşit cafeaua? întrebă Peter. Ea îl privi fără să înţeleagă.

- Cafeaua?

- Cafeaua pe care te-am făcut eu s-o verşi.
- A, aia. Expresia ei sugera că de atunci făcuse zeci de treburi şi de activităţi
şi nu prea te puteai aştepta să-şi mai amintească ceva atât de banal. Nu era cafea.
- Fină-albă?

- Cicoare şi extract de secară. Şi da, un pic de fină-albă. Ca să-i dea consistenţă.
- Trebuie să încerc şi eu cândva.
- Merită. Nu te aştepta la cel mai minunat lucru de pe pământ şi n-o să fii dezamăgit.
- O filosofie de bun-simţ, în principiu, spuse Peter.

Din nou, ea îl privi de parcă ar fi bolborosit ceva de neînţeles. El zâmbi, făcu din mână şi se depărtă. Erau pe lume oameni cu care n-aveai cum să ajungi pe aceeaşi lungime de undă, indiferent de numărul experienţelor comune, şi poate că Moro intra în această categorie. însă nu conta. Cum nu pierduseră nici o ocazie intervievatorii USIC să-i reamintească, nu se afla acolo pentru ea.

încă ezitând să se întoarcă în complex, Peter se depărtă tot mai mult de baza USIC. Avea să dea de necaz dacă-l apuca vreun puseu de greaţă sau de oboseală, însă era un risc pe care se simţea dispus să şi-l asume. Sănătatea şi rezistenţa fizică aveau să-i fie testate oricum la maximum cât de curând, când se muta în aşezarea oazană cu nimic altceva în afară de Biblie şi de hainele pe care le purta acum.

La orizont, ţepene, se înălţau două silozuri sau coşuri, nu era sigur. în mod clar nu era vorba de Marele Sutien, judecând după formă, însă nu putea ghici ce era. Nu se vedea fum ieşind, aşa că poate erau totuşi silozuri. Oare să fi fost un altul dintre multele lucruri pe care Grainger i le explicase în vreme ce- 1 escorta de la navă? Conversaţia asta, pe care cică o avuseseră şi pe care el o uitase în chip atât de stânjenitor, ameninţa să capete proporţii mitice: fusese vorba de un tur complet a tot şi a toate, cu comentarii ce acoperiseră toate întrebările cu putinţă. Totuşi, cantitatea de informaţii pe care i-o putuse transmite Grainger în acea seară dintâi era inerent limitată.

Merse căre silozuri vreme de zece sau douăzeci de minute, însă nu păreau să se apropie. O iluzie a perspectivei. în oraşe, clădirile şi străzile te ajutau să-ţi dai seama cât de departe sau aproape era linia orizontului. în mijlocul unor peisaje naturale, neafectate de influenţa umană, nu mai pricepeai nimic. Ce părea să se afle la o distanţă de un kilometru sau doi putea, de fapt, să fie la câteva zile de drum.

Trebuia să-şi conserve energia. Trebuia să se întoarcă şi să ajungă înapoi la bază. Chiar când lua decizia asta, în raza vizuală îi apăru un vehicul, venind dinspre silozuri. Era o maşină de teren identică cu cea a lui Grainger, însă, când se apropie, văzu că nu Grainger era la volan.

Era femeia solidă, cu aspect masculin, care stătuse mai devreme de vorbă cu B.G. la cantină. Opri maşina cu iscusinţă lângă el şi se aplecă pe geamul portierei.

- Ai fugit de-acasă?

- Exploram doar, îi răspunse el zâmbind. Femeia îl măsură din priviri.

- Şi ai terminat.

- Da, râse Peter.

Femeia înclină capul, făcând un gest ce însemna „Urcă", iar el se conformă. Interiorul maşinii era dezordonat - în spate n-ar fi avut loc - şi umed, fără aer condiţionat. Spre deosebire de Grainger, femeia asta nu simţea nevoia să ţină deoparte atmosfera oazană. Pielea îi lucea de sudoare, şi firele ţepoase ale părului ei decolorat erau pleoştite de la umezeală.

- E vremea prânzului, îl informă ea.
- Mi se pare că tocmai am mâncat de prânz. Sau ăla era micul dejun?
- Sunt în creştere.

îşi dădu seama din tonul ei că era conştientă de proporţiile trupului său, însă nu-i păsa defel. Braţele îi erau musculoase, iar pieptul, cuprins de un sutien al cărui cadru de sârmă împingea în ţesătura tricoului, avea dimensiuni impunătoare.

- Mă întrebam ce sunt alea, spuse Peter arătând spre silozuri.

Fără să încetinească, femeia aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

- Acolo? Sunt depozite de combustibil.

- Petrol?

- Nu tocmai. Ceva de genul.

- Dar se poate converti în combustibil, nu? Ea oftă a lehamite.

- Ce să-ţi spun, asta-i o întrebare care vine cu alte întrebări agăţate de coadă, încotro s-o apuci, adică? Să concepi motoare noi care să meargă cu gazul ăsta nou, sau îţi faci de lucru cu combustibilul ca să meargă pe

motoarele vechi? Am avut nişte... discuţii pe tema asta, de-a lungul anilor.
Felul în care pronunţase cuvântul sugera că se implicase personal în chestiune, dar lăsa să se întrevadă şi o anumită exasperare.
- Şi cine-a câştigat?
Femeia îşi dădu ochii peste cap.
- Ăştia, chimiştii. S-au prins cum să adapteze combustibilul. E ca şi cum... ai schimba designul curului ca să se potrivească cu scaunul. Dar na, cine-s eu să mă pun împotrivă?
Trecură de pavilionul galben. Moro plecase, însă ceilalţi se munceau din răsputeri.
- Te antrenezi vreodată aici? întrebă Peter.
Femeia încă nu se prezentase, şi acum i se părea ciudat s-o întrebe cum o chema.
- Câteodată. Dar slujba mea e mai fizică decât a multora, aşa că...
- Eşti prietenă cu B.G.?
Urmau să ajungă la bază în câteva secunde, moment în care conversaţia avea să se termine.
- E-un tip de gaşcă, zise femeia. Ar trebui să-i zică Spurcatul, la câte-i ies pe gura aia. Cu el nu te plictiseşti niciodată.

- El ce poziţie a avut în privinţa combustibilului? Femeia pufni.
- Nici o opinie. Ăsta-i B.G.! îi trebuie mulţi muşchi ca să fie aşa de slab. încetini şi parcă vehiculul cu grijă, în umbra clădirii principale, apoi adăugă: Dar e un băiat de nota zece. Ne-nţelegem perfect. Toată lumea se-nţelege perfect. E o echipă de nota zece.
- Mai puţin atunci când nu vă puneţi de acord.
Femeia întinse mâna şi scoase cheia din contact. Pe braţ, ceva mai jos de umăr, se dezvălui un tatuaj. „Se dezvălui" nu era probabil tocmai bine spus, de vreme ce era cu un nume ce fusese făcut ilizibil cu un alt tatuaj realizat pe deasupra, înfăţişând un şarpe ce sufoca un rozător.
- Mai bine să nu te gândeşti la cine câştigă şi cine pierde pe-aici, Domnule predicator, zise ea împingând uşa şi vârându-şi trupul masiv prin deschizătură. Respiră adânc şi numără până la un milion.

9. Corul îşi reluă cântecul

Peter n-avea chef să numere până la un milion. Era gata acum. Se tot învârtea prin camera lui, abia aşteptând s-o ia din loc. îşi făcuse

rucsacul şi-i probase deja greutatea pe umeri. Imediat ce Grainger era gata, voia s-o pornească.
Biblia sa, plină de însemnări pe margini, cu file îndoite şi o mulţime de semne de carte din hârtie, fusese vârâtă în rucsac împreună cu şosetele, agenda şi celelalte. N-avea nevoie să se uite prin ea acum: versetele relevante îi erau bine întipărite în memorie. Psalmii erau resursa cea mai evidentă, primul ajutor dacă aveai nevoie de îmbărbătare înaintea unei provocări uriaşe, posibil primejdioase. Valea umbrei morţii. Se îndoia totuşi că avea să fie dus acolo.
Pe de altă parte, nu se pricepea deloc să adulmece pericolul. Atunci, la Tottenham, când fusese cât pe ce să fie înjunghiat - ar fi continuat să vorbească cu tipul ăla din gaşca de cartier, în vreme ce în jurul lui se adunau alţii, împingându-se în el tot mai agresiv, dacă n-ar fi fost Beatrice, care-i făcuse vânt într-un taxi.
- Eşti complet dus cu sorcova, îi spusese după ce portierele se trântiseră şi înjurăturile încetaseră să se mai audă.
- Dar uite, unii ne fac cu mâna, protestase el în timp ce maşina se grăbea să iasă din mulţime.
Ea privise, şi era adevărat.
Dragă Peter, veni mesajul ei.
Ce încântătoare veste că oazanii au aflat deja despre Isus. însă nu mă surprinde. Mai ţii minte când am întrebat la USIC ce contacte au fost până acum cu creştinii? Au dat-o cotită, s-au arătat dornici să-şi menţină „poziţia non-religioasă". Dar trebuie să fi fost şi nişte creştini printre membrii personalului, de-a lungul anilor, şi ştim amândoi că dacă pui un creştin adevărat undeva, se-ntâmplă lucruri! Până şi sământa cea mai mititică poate rodi.
Şi-acum eşti tu acolo, dragul meu, şi poţi să plantezi mai multe. Mult mai multe!
Peter observă că nu menţionase nimic despre Kurtzberg. Evident, când scrisese toate acestea nu primise încă ultimul lui mesaj. Poate că-l citea chiar acum, în exact acelaşi moment când îl citea şi el pe al ei. Puţin probabil, însă gândul unei asemenea intimităţi sincronizate era prea seducător ca să-i poată rezista.
Nu te frământa din cauza faptului că nu sunt acolo cu tine. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să fim împreună în misiunea asta, ar fi găsit o cale să fim. Am şi eu micuţa mea „ misiune" pe-aici, chiar dacă nu-i aşa de epocală sau de exotică precum a ta, însă merită şi ea tot efortul.

Oriunde am fi, viaţa aduce înspre noi suflete pierdute. Suflete furioase, înspăimântate, care ignoră lumina lui Cristos în vreme ce blestemă întunericul.
Ei, dar sunt şi creştini în stare să ignore lumina lui Cristos. De când ai plecat, în biserica noastră se face mare caz, într-un mod ridicol - o furtună într-un pahar cu apă, dar m-a cam supărat. Câţiva din parohie - membri mai vârstnici, majoritatea - au început să mormăie că „n-avem noi treabă" să predicăm cuvântul lui Dumnezeu „extratereştrilor". Argumentul lor e că Isus a murit doar pentru oameni. De fapt, dacă ai lua-o la bani mărunţi pe doamna Shankland, ţi-ar spune probabil că Isus a murit pentru clasa de mijloc engleză din suburbiile Londrei! Geoffs-a descurcat onorabil ca pastor, însă e foarte conştient de statutul lui de „ suplinitor" şi vrea să fie popular. Slujbele lui sunt sincere, dar nu provoacă, nu pune nimic pe muchie de cuţit cum faci tu. Şi... bolboroselile nemulţumite continuă. „De ce nu în China? Sunt milioane în nevoie acolo, drăguţă." Mersi, doamnă Shanks, pentru vorbele-ţi înţelepte.
Bun, dragule, chiar trebuie să mă bag la un duş (asta dacă nu s-au înfundat iarăşi ţevile) şi să scormonesc după ceva de mâncare. Dulciurile mele preferate continuă să lipsească, într-un mod de-a dreptul dubios, de pe rafturile supermarketului (nici măcar groaznicele, dar tolerabilele rulouri „cu conţinut redus de grăsime" nu se mai găsesc de zile întregi!), aşa că am fost silită să mă arunc în braţele altui desert, un soi de ecler cu ciocolată şi stafide pe care-l face patiserul din cartier. Poate că-i mai bine aşa: ar trebui, oricum, să-i sprijin pe micii întreprinzători locali.
închei pe această notă înălţătoare, asigurându-te de toată iubirea soţiei tale încântate şi cuprinse de admiraţie!
Bea
Peter încercă să şi-o imagineze pe doamna Shankland. Era limpede că o cunoscuse şi că vorbise cu ea, fiindcă se întâlnise şi vorbise cu toţi membrii parohiei. însă mintea îi era pustie. Poate că o cunoscuse sub alt nume decât doamna Shankland. Edith, Millicent, Doris. Suna a Doris.
Dragă Bea, scrise,
S-o pregătim pe doamna Shankland pentru o misiune în China. Cu câteva cuvinte bine ţintite, ar putea converti o mie de persoane pe oră.

Serios, lucrurile au început să se mişte repede pe-aici, şi pentru un timp s-ar putea să nu mai am altă ocazie de a-ţi scrie. Poate chiar vreo două săptămâni. (Două săptămâni pentru tine - câteva zile pentru mine, dacă înţelegi la ce mă refer.) Perspectiva mă înfricoşează, dar simt că mă aflu în mâinile Domnului - ironia face ca în acelaşi timp să am senzaţia că sunt folosit de USIC pentru un scop care încă rămâne a fi dezvăluit.
îmi pare rău că vorbele mele sună atât de enigmatic. Felul secretos în care s- a purtat USIC în privinţa lui Kurtzberg şi felul opac în care tratează problema indigenilor în general m-a făcut să mă simt aşa. Spre marea mea uşurare, am scăpat în cele din urmă de efectele diferenţei de fus orar, sau cum ar trebui să se cheme ele în aceste circumstanţe. Sunt sigur că mi-ar prinde bine să mai dorm un pic; nu ştiu cum o să izbutesc asta când mă aşteaptă 72 de ore cu soare, dar cel puţin nu mai am starea aia de dezorientare. Urina iese tot de un portocaliu intens, însă nu cred că-i vorba despre deshidratare, cred că are ceva de-a face cu apa. Mă simt bine, altfel. Odihnit, chiar dacă un pic agitat. Cred că, de fapt, radiez energie. Primul lucru pe care am de gând să-l fac (după ce termin scrisoarea asta) e să-mi adun bagajul şi să plec înapoi la aşezare (e numită oficial C-2, deşi pe-aici unii îi zic Oraşul Dement - fermecător, nu?), urmând să fiu lăsat acolo. Lepădat, dacă vrei. Nu-i cine ştie ce ispravă să fii purtat într-un soi de balon protector, să te aventurezi afară la o scurtă întâlnire şi câteva salutări în vreme ce şoferul USIC a parcat alături, cu motorul încă pornit. Şi dacă aş avea propriul meu vehicul, asta tot ar părea că transmite: „ Vă fac o vizită şi-o să plec când m-am săturatMesaj eronat! Dacă Dumnezeu are un plan cu mine aici, printre localnici, atunci trebuie să mă las pe mâna lor. OK, s-ar putea să nu fi fost cea mai isteaţă acţiune a lui Pavel printre corinteni şi efeseni, dar nu prea pot susţine că aş fi pe teritoriu inamic, nu? Cea mai mare ostilitate de până acum a trebuit s-o suport când m-a luat Severin la trei păzeşte, pe drum. (Apropo, de atunci nu l-am mai văzut.)
Cu toată încântarea mea privitoare la ce-o să vină, trebuie să-mi aduc aminte ce anume ţi-am descris şi ce nu ţi-am descris încă. Ce n-aş da să fii aici cu mine, să poţi vedea cu ochii tăi! Nu fiindcă m-ar scuti de sarcina de a-ţi zugrăvi fiecare detaliu (deşi trebuie să admit că lipsa mea de talent în privinţa asta devine din ce în ce mai evidentă), ci fiindcă mi-e dor de tine. Fără tine alături mă simt ca şi cum ochii mi-ar

fi doar o cameră de filmat, o cameră de filmat cu circuit închis care înregistrează totul, secundă după secundă, şi apoi lasă cadrele să dispară pentru a le înlocui cu alte imagini, nici unele apreciate cum trebuie.
Dacă măcar ţi-aş putea trimite o poză sau un filmuleţ! Cât de iute ne obişnuim cu ce ni se oferă şi vrem MAI MULT... Tehnologia care-mi permite
să-ţi trimit cuvintele astea, peste distanţe de neînchipuit, e cu adevărat miraculoasă (am rostit o blasfemie??) şi totuşi, după ce am folosit-o de câteva ori, mă gândesc: „Dar de ce nu pot să trimit şi fotografii?"
Peter rămase cu privirea aţintită asupra ecranului. Era sidefiu, şi pe el textul rămânea suspendat în plasmă, însă dacă schimba unghiul îşi putea zări acolo oglindirea vagă: părul nefiresc de blond, ochii mari, lucitori, pomeţii puternici. Faţa lui, străină şi familiară.
Arareori se uita în oglindă. în zilele obişnuite, petrecute acasă, pornea de la presupoziţia că, după ce făcea duş, se bărbierea şi-şi trecea un pieptăn prin păr (pe care şi-l pieptăna pe spate, simplu) sub nici o formă o oglindă nu l-ar fi ajutat să arate mai bine. în anii când fusese permanent beat sau drogat până la inconştienţă, îşi începea multe dimineţi examinându-şi imaginea, evaluând cu ce se alesese în noaptea de dinainte: tăieturi, vânătăi, ochi injectaţi, icter, buze vinete. De când se îndreptase, nu mai avea nevoie de asta; putea să se încreadă în faptul că nu se petrecuse nimic drastic cu el de când verificase ultima oară. Băga de seamă că-i crescuse părul doar când începea să-i intre în ochi, moment în care o ruga pe Bea să i-l scurteze; îşi amintea de cicatricea adâncă dintre sprâncene doar când, după ce făceau dragoste, Bea îşi trecea blând degetele peste ea, încruntându-se preocupată, de parcă ar fi fost pentru întâia oară când o observa. Forma bărbiei sale devenea reală pentru el doar când şi-o odihnea în scobitura molatică a umărului ei. Gâtul i se materializa în palma lui Bea.
îi ducea dorul. Doamne, ce dor îi era!
Vremea e uscată momentan, încep să tasteze. Mi s-a spus că o să fie foarte uscat pentru următoarele zece ore, după care va ploua alte câteva ore, după care iar se va usca, iar va ploua şi aşa mai departe. Totul la intervale foarte regulate. Soarele dă căldură, dar nu te pârjoleşte. Sunt nişte insecte, însă nu pişcă. Tocmai am avut parte de o masă decentă. Tocană de linte cu lipie. Foarte săţioasă, chiar dacă un

pic cam greu de digerat. Lipia era făcută din nişte flori locale. Lintea e importată, cred. După care am mâncat o budincă
de ciocolată care nu era cu adevărat ciocolată. Mă întreb dacă s-ar fi ridicat la înălţimea aşteptărilor tale, ţinând cont de gusturile fine pe care le ai în domeniul ăsta! Mie mi s-a părut bună la gust. Poate că ciocolata o fi fost adevărată, dar budinca era făcută din altceva - da, despre asta e vorba.
Se ridică de la masă şi păşi spre fereastră, lăsând lumina caldă să-i joace pe piele. Era conştient că dreptunghiul fumuriu, aşa mare cum era, lăsa să se vadă doar o porţiune infimă din vastitatea cerului, însă chiar şi bucăţica asta mărginită, îmbibată de o varietate indescriptibilă de nuanţe subtile, era prea mare ca să poată fi cuprinsă dintr-odată cu privirea. Bea, primindu-i misivele, avea să se uite şi ea pe un dreptunghi de sticlă. Dar n-avea să vadă nimic din ce vedea el, nici măcar reflexia lui, abia sesizabilă în geam. Doar cuvintele. Cu fiecare mesaj stângaci, imaginea lui avea să devină tot mai ceţoasă şi mai nedesluşită. N-avea ce face decât să şi-l imagineze în vid, cu detalii bizare plutind împrejur ca rămăşiţele prin spaţiu: o tăviţă de plastic pentru gheaţă, un pahar cu apă verde, un castron cu supă de linte.
Draga mea Bea, te vreau. Aş vrea să stai cu mine aici, cu lumina şi căldura soarelui pe pielea ta goală, cu braţul meu pe după talie şi degetele mele dezmierdându-ţi spatele. Sunt gata pentru tine. Mi-aş dori să poţi verifica în ce măsură sunt gata! Dacă închid ochii, aproape că-mi pot simţi pieptul lipit de sânii tăi, picioarele tale înnodându-se în jurul meu, urându-mi bun venit acasă.
în Noul Testament se spun foarte puţine lucruri despre iubirea sexuală, în cea mai mare parte fiind vorba de Pavel, care oftează din rărunchi, tolerând- o ca pe o slăbiciune. Dar sunt sigur că Isus nu vedea aşa lucrurile. El a vorbit despre cei doi îndrăgostiţi care devin unul. El le-a arătat compasiune prostituatelor şi adulterinelor. Dacă El a simţit asta pentru persoane care foloseau greşit dorinţa sexuală, cu ce l-ar fi nemulţumit nişte oameni fericiţi în căsnicie? E semnificativ faptul că singura minune pe care a săvârşit-o din motive „ne-urgente", doar fiindcă voia să înveselească lumea, a fost la o nuntă. Ştim chiar că Isus nu avea nici o problemă să fie mângâiat de persoane de sex feminin, altfel n-ar fi îngăduit ca femeia din Luca 7 să-i sărute picioarele şi să i le şteargă cu părul ei. (Chestia asta e la fel de sexy ca orice de prin

Cântarea Cântărilor). Mă-ntreb, oare ce faţă avea El în timpul ăsta? Picturile religioase de modă veche L-ar înfăţişa uitându-se drept înainte, cu faţa împietrită, ignorând-o pe femeie ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic. Dar Isus nu ignora oamenii. Era blând şi atent cu ei. N-ar fi făcut-o să se simtă o neghioabă.

Ştiu că Ioan spune: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Căci tot ce este în lume, pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşenia vieţii, nu este de la Tatăl. Şi lumea, şi pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac". Numai că asta-i despre altceva, despre toate lucrurile lumeşti cu care ne preocupăm, tot bagajul nostru de fiinţe fizice. Şi cred că Ioan e prea aspru. Presupunea că A Doua Venire se va produce pe parcursul vieţii sale - putea să se întâmple oricând, mâine după-amiază poate, cu siguranţă nu peste secole în viitor. Toţi creştinii timpurii credeau asta, lucru care-i făcea intoleranţi la orice altă activitate ce nu se concentra exclusiv pe împărăţia Cerurilor. însă Isus înţelegea - Dumnezeu înţelege - că oamenii au o viaţă întreagă de trăit înainte să moară. Au prieteni, familie şi slujbe, au copii de născut şi de crescut şi iubiţi pe care să-i preţuiască.

Draga, minunata, atrăgătoarea mea soţie, ştiu că eşti cu mine în spirit, dar mă-ntristează că trupul tău e atât de departe. Sper ca, atunci când citeşti ce scriu, asta să fie după o noapte lungă şi înviorătoare de somn, plin cu vise frumoase (şi netulburat de Joshua!). în câteva ore sau zile începând de acum, dorinţa mea de a te ţine în braţe va rămâne tot neîmplinită, însă nădăjduiesc ca pe alt front să izbândesc întru totul.

Cu dragoste,
Peter

Grainger ieşi din vehicul clipind des, gata de întâlnirea stabilită. Nu-şi schimbase hainele - aceeaşi tunică de bumbac şi pantalonii largi, un pic mototoliţi acum. Baticul îi atârna lipsit de eleganţă în jurul gâtului, stropit cu picuri de apă ce-i căzuseră din păr, care-i stătea lipit de ţeastă precum blana unei pisici udate leoarcă de ploaie. Peter se întrebă dacă nu cumva soneria o

făcuse să sară dintr-un somn adânc, astfel că n-apucase decât să-şi azvârle pe faţă câţiva pumni de apă. Poate că era urât din partea lui s-o oblige să-l ducă iarăşi cu maşina acolo, atât de curând. însă, când se despărţiseră ultima oară, ea pusese accent pe faptul că-i stătea la dispoziţie.

- îmi pare rău dacă e un moment nepotrivit, zise el.

Stătea în umbra aripii de locuit a clădirii USIC, chiar lângă cea mai apropiată ieşire de propria cameră. Rucsacul îi atârna în spinare, deja alunecos de la transpiraţie.

- Nu-i nepotrivit, spuse Grainger. Părul ei umed, expus aerului zbuciumat, începea să scoată fuioare subţiri de vapori. Şi-mi pare rău că am fost certăreaţă când ne-am întors, azi-dimineaţă. Pasiunea religioasă mă bagă întotdeauna în sperieţi.

- O să-ncerc să nu mai fiu aşa de pasionat de data asta.

- Mă refeream la extraterestru, zise ea pronunţând cuvântul fără să dea vreun semn că mica lecţie a lui Peter ar fi influenţat-o cumva.

- N-a vrut să te neliniştească nicicum, evident. Grainger ridică din

umeri.

- Mă apucă tremuriciul când îi văd, zise ea întorcând capul spre linia orizontului. Să te uiţi la feţele lor e ca şi cum te-ai holba la un morman de măruntaie.

- Eu, unul, m-am gândit la fetuşi. Ea se cutremură.

- Hai, te roog!

- Ei bine, făcu el cu vioiciune păşind spre vehicul, iar am pornit-o cu

stângul.

Observă cu coada ochiului că Grainger îi măsura din priviri rucsacul în momentul în care şi-l coborî de pe umeri. Aruncă o a doua privire, surprinsă,

când pricepu că era singurul lui bagaj.

- Arăţi de parcă te-ai duce să te plimbi pe deal. Cu rucsăcelul la

spinare. El zâmbi larg şi făcu vânt rucsacului în portbagaj.

- Val-de-rii! intonă, imitând o voce de bariton de operă. Val-de-raa! Val-de- rii! Val-de-rra-ha-ha.

- Acuma-ţi baţi joc de unul dintre idolii mei, zise ea punându-şi mâinile în şolduri.

- Pardon?

- Bing Crosby.
Peter o privi uluit. Soarele era încă aproape de linia orizontului, iar Grainger stătea înaintea lui, în contre-jour, cu braţele curbate încadrând triunghiuri rozalii de lumină.

- Ăă... şi Bing Crosby cânta „Drumeţul fericit"[2]?

- Eu credeam că-i cântecul lui, zise ea.

- E un vechi cântec popular german.

- Nu ştiam. Eu credeam că-i parte din show-ul lui Bing. Anul trecut îl dădeau tot timpul la radio.
El se scărpină la ceafă, bucurându-se de ciudăţenia lucrurilor şi a evenimentelor de care avusese parte în acea zi: cerul nesfârşit cu soarele supradimensionat, locul de joacă de sub pavilion, bizarii săi enoriaşi care aşteptau o porţie nouă de Evanghelie şi această dispută despre autorul „Drumeţului Fericit". Când ridică braţul, aerul se folosi de mişcarea lui pentru a-şi găsi diverse puncte de intrare prin haine.
- Nu ştiam că Bing Crosby e din nou la modă.
- Artiştii ca el sunt mai presus de modă, declară Grainger cu fervoare deloc
ascunsă. Nimeni nu mai vrea acum muzică dance fără creier sau rock ieftin şi infect, făcu ea imitând gestul unui star rock arogant de a lua un acord pe o chitară falică.
Deşi mişcarea era plină de dispreţ, lui Peter i se păru atrăgătoare: braţul ei subţire, izbind în corzile invizibile ale chitarei, îi împinsese înainte sânii, reamintindu-i cât de moale şi de maleabilă era carnea unei femei.
- Lumea s-a săturat de chestii din astea, continuă Grainger. Vrea ceva care să aibă clasă, ceva care a trecut testul timpului.
- Complet de acord, spuse el.
Odată ce intrară în cabina închisă ermetic a vehiculului şi porniră în sălbăticie, Peter ridică din nou problema comunicării.

- I-ai scris nevestei mele.

- Da, i-am trimis un mesaj standard. S-o anunţ că ai ajuns cu bine.

- Mersi. Să ştii că-i scriu şi eu, ori de câte ori am ocazia.

- Foarte drăguţ, zise ea cu ochii aţintiţi asupra orizontului cafeniu,

indistinct.

- Eşti sigură că nu e posibil să-mi puneţi un Glonţ în satul oazanilor?

- Ţi-am mai spus că nu au curent electric acolo.

- Dar nu merge cu baterii?

- Ba da, sigur. Poţi scrie pe el oriunde. O carte întreagă, dacă vrei. Dar ca să trimiţi un mesaj ai nevoie de mai mult decât o maşină care-şi aprinde ecranul când o porneşti. îţi trebuie o legătură cu sistemul USIC.

- Nu există vreun... nu ştiu exact cum să-i zic... vreun releu? Un turn pentru transmis semnalul?

Chiar în clipa când le rosti, cuvintele îi părură prosteşti. Teritoriul se întindea monoton şi pustiu.

- Nu, replică ea, niciodată nu ne-a trebuit aşa ceva. Nu uita că aşezarea iniţială era lângă bază.

Peter oftă şi se lăsă greoi pe banchetă.

- O să-mi lipsească teribil comunicarea cu Bea, zise, mai mult ca pentru el.

- Nimeni nu ţine morţiş să te duci şi să stai cu... localnicii, îi reaminti Grainger. Tu ai ales aşa.

Peter rămase tăcut, însă obiecţia sa nerostită ar fi putut prea bine să se fi scris singură pe parbriz, înaintea lui, cu litere mari şi roşii: DUMNEZEU DECIDE ASEMENEA LUCRURI.

- îmi place să conduc, spuse Grainger după un minut sau două. Mă relaxează. Nu m-ar deranja nicidecum să te duc acolo şi să te-aduc înapoi la fiecare douăsprezece ore.

El încuviinţă.

- Ai putea să comunici zilnic cu soţia ta, urmă ea. Ai putea să faci duş, să mănânci ca lumea...

- Sunt sigur că n-o să mă lase să mor de foame sau să mă umplu de jeg pe- acolo. Cel care ne-a ieşit în întâmpinare mi s-a părut destul de curat.

- Cum pofteşti, zise Grainger apăsând pe acceleraţie.

Se năpustiră înainte cu o unduire uşoară, stropind în jur cu pământ umed.

- Nu-i cum poftesc, spuse Peter. Dac-ar fi cum poftesc, ţi-aş accepta oferta atât de generoasă. Dar trebuie să mă gândesc la cum e mai bine pentru poporul ăsta.
- Dumnezeu ştie, murmură ea, apoi, dându-şi seama ce zisese, îl regală cu un zâmbet mare, forţat.
Peisajul nu era mai variat ori mai plin de culoare, acum că soarele răsărise, însă avea o frumuseţe sobră ce aducea cu toate priveliştile nesfârşite din aceeaşi categorie, fie că era vorba despre mare, cer sau deşert. Nu erau munţi ori dealuri pe nicăieri, însă relieful avea înclinaţii blânde şi moviliţe vălurite ce aminteau de deşerturile bătute de vânturi. Inflorescenţele ca nişte ciuperci - fină-albă, presupunea - luceau cu putere.
- E o zi minunată, spuse.
- Îhî, replică fără entuziasm Grainger.
Culoarea cerului era înşelătoare; gradaţiile de nuanţă erau prea subtile pentru ca ochiul să le poată deosebi. Nu existau nori, deşi câte o porţiune de aer începea să se unduiască şi să devină uşor ceţoasă preţ de câteva secunde, înainte de a redeveni transparentă. Prima dată când observă fenomenul, Peter se holbă la el încercând să-l înţeleagă ori poate să-l aprecieze. însă ajungea să se simtă de parcă ochii i-ar fi fost defecţi, aşa că învăţă iute să-şi mute privirea ori de câte ori începea să se producă înceţoşarea. Pământul fără drumuri, întunecat, moale şi presărat cu floricele albicioase, era o privelişte mult mai odihnitoare. Una peste alta, trebuia să admită că văzuse şi locuri mai frumoase în viaţa lui. Se aşteptase la peisaje superbe, uluitoare, la canioane acoperite de vârtejuri de ceaţă, la mlaştini tropicale pline de sălbăticiuni exotice. Dintr-odată, îi veni în minte că lumea asta, comparată cu a lui, putea fi socotită destul de cenuşie. Şi împunsătura puternică a acestui gând îl făcu să simtă un val de iubire pentru băştinaşi, care nu aveau ştire de nimic altceva.
- Hei, tocmai mi-am dat seama! îi zise lui Grainger. N-am văzut deloc animale. Doar nişte gândaci.
- Mda, diversitatea-i cam scăzută pe-aici. Nu prea ai cu ce să faci o grădină zoologică.
- E o planetă mare. Poate că noi suntem pe-o bucăţică mai izolată.
Ea încuviinţă.
- Ori de câte ori mă duc la C-2, aş putea să jur că acolo-s mai multe gângănii decât la bază. Şi ar trebui să existe şi nişte păsări pe undeva.

Eu, personal, nu le-am văzut, dar Tartaglione, care bântuia mereu pe lângă C-2, mi-a zis că a văzut păsări odată. Poate că a fost o halucinaţie. Traiul în sălbăticie poate să producă în creier nişte chestii de te ia groaza.
- O să-ncerc să-mi menţin creierul într-o stare rezonabilă, promise el. Dar serios acum, ce crezi că s-a întâmplat de fapt cu Tartaglione? Şi cu Kurtzberg?

- Habar n-am. Amândoi au dispărut în misiune.

- De unde ştii că nu-s morţi? Grainger oftă.

- N-au dispărut peste noapte. A fost treptat, cumva. Veneau la bază tot mai rar. Au devenit... distanţi. Nu voiau să rămână prea mult. Tartaglione era un tip foarte sociabil la început. îi cam plăcea trăncăneala, dar îl simpatizam. Kurtzberg era şi el prietenos. Capelan al armatei. Avea obiceiul să-mi povestească despre soţia lui; era unul dintre văduvii ăia bătrâni şi sentimentali care nu se mai recăsătoresc. Acum patruzeci de ani era pentru el ca ieri, era ca şi cum femeia nici nu murise. Ca şi cum întârzia cu îmbrăcatul, dar urma să i se alăture dintr-o clipă în alta. Romantic, deşi cam trist.
Observând că figura ei era traversată de o umbră de melancolie, Peter se simţi împuns de invidie. Era poate ceva copilăresc, dar voia ca Grainger să-l admire şi pe el la fel de mult cât îl admirase pe Kurtzberg. Sau chiar mai mult.

- Cum ţi s-a părut ca pastor? o întrebă.

- Cum mi s-a părut?

- Cum era? Ca predicator?

- N-aş putea spune. A fost aici de la bun început, înainte să vin eu. Şi...

îi

sfătuia pe oamenii din echipă care aveau probleme de adaptare. în primii ani erau destui care nu se prea potriveau cu locul ăsta. Kurtzberg încerca să discute cu ei, să-i ajute să treacă peste dificultăţi. Numai că

n-avea nici un rost, oricum o ştergeau înapoi. Aşa că USIC a înăsprit procesul de selecţie. Să mai reducă din pierderi.
Umbra de melancolie se dusese de-acum de pe chipul ei; faţa îi căpătase din nou o expresie neutră.
- Trebuie să fi luat asta drept un eşec, sugeră Peter.
- Nu aşa părea. Oricum, era voios din fire, şi când a venit Tartaglione parcă a prins aripi. Se-nţelegeau de minune amândoi, erau o echipă. Au avut succes mare la extratereştri, la nativi, cum vrei să le zici. Progrese însemnate. Băştinaşii învăţau engleză, Tartaglione învăţa... chestia lor.
Două insecte se loviră de parbriz, iar trupurile li se dezintegrară de la impact. Pe geam se scurse o zeamă cafenie.

- Apoi au păţit ceva.

- Poate s-au molipsit de vreo boală?

- Nu ştiu, sunt farmacistă, nu doctor.

- Apropo de asta, zise Peter. Ai mai luat medicamente să le duci

oazanilor? Grainger se încruntă.
- Nu, n-am apucat să dau pe la farmacie. îţi trebuie permisiune pentru chestii din astea.

- Chestii gen morfină? Ea inspiră cu putere.

- Nu-i ce crezi.
- Nu ţi-am spus ce cred.
- Crezi că le dăm narcotice. Nu-i aşa. Le dăm medicamente, leacuri. Antibiotice, antiinflamatoare, analgezice simple. Am încredere că sunt folosite pentru scopul corect.
- Nu te acuzam de nimic. încerc doar să pricep ce au şi ce n-au băştinaşii. Spitale nu au, aşa e?
- Cred că nu. Tehnologia nu e punctul lor forte.
Rostise cuvântul „for-te" cu o exagerare aproape batjocoritoare, cum au americanii tendinţa să facă atunci când pronunţă cuvinte franţuzeşti.

- Ai spune deci că sunt primitivi? Ea ridică din umeri.

- Presupun că da.

Peter se lăsă iarăşi cu spatele pe banchetă şi trecu în revistă ce ştia până acum despre turma lui. întâlnise doar unul, adică un eşantion mic oricum ai fi pus problema. Persoana aceea purta o robă cu glugă ce părea să fi fost lucrată manual. Şi mănuşile, cizmele...? Probabil lucrate tot de mână, deşi după un standard sofisticat. Ţi-ar fi trebuit o maşină ca să coşi atât de drept şi egal. Ori poate nişte degete foarte puternice. îşi aminti ce impresie îi făcuse arhitectura aşezării. în ce priveşte complexitatea, aceasta era superioară colibelor de pământ sau mormintelor megalitice, însă nu era tocmai un vârf al tehnologiei. îşi putea imagina că fiecare cărămidă fusese modelată manual, arsă în cuptoare rudimentare, aşezată la locul ei în zidărie prin simplul efort uman - sau inuman. Poate că înăuntrul clădirilor, ascunse de ochii celor precum Grainger, se aflau tot soiul de minunăţii mecanice. Ori poate că nu. însă un lucru era sigur: nu exista electricitate şi n-ar fi avut unde să bage în priză un Glonţ.

Se întrebă ce părere ar fi avut Dumnezeu dacă ar fi anunţat acolo, în maşină, că simţea nevoia disperată de a şti dacă Bea îi scrisese, şi că Grainger trebuia, prin urmare, să întoarcă vehiculul şi să revină la bază. Grainger ar fi luat-o drept o cădere nervoasă. Sau ar fi fost, cine ştie, mişcată de ardoarea

dragostei lui. Dar poate că ceea ce i se părea acum un pas înapoi era de fapt voia lui Dumnezeu care-l împingea înainte, folosind această întârziere ca să-l pună în exact locul potrivit la exact timpul potrivit. Nu cumva se dădea de ceasul morţii ca să găsească o justificare teologică pentru lipsa lui de curaj? Era supus unei încercări, asta era limpede, însă care era natura acestei încercări? Dacă avea tăria să se arate slab în ochii lui Grainger, sau dacă avea tăria să continue?

„Doamne, se rugă. Sunt conştient că e imposibil, dar aş vrea să ştiu dacă Bea mi-a răspuns deja la scrisoare. Aş vrea să pot închide ochii, pur şi simplu, şi să-i văd cuvintele dinainte, aici, în maşină."

- OK, Peter, e ultima ta şansă.

- Ultima şansă?

- Să verifici dacă ai primit vreun mesaj de la soţia ta.

- Nu înţeleg.

- E un Glonţ în maşina asta. încă suntem în raza de emisie a clădirii USIC. Peste cinci sau zece minute o s-o pierdem.
Peter simţi că se îmbujorează, că un rânjet larg, de prostănac îi face obrajii să- 1 usture. îi venea s-o îmbrăţişeze.
- Da, te rog!
Grainger opri vehiculul, însă nu şi motorul. Deschise un sertar din torpedou şi trase de-acolo un dispozitiv subţire de plastic şi oţel, care, desfăcându-se, se dovedi a fi un monitor şi o tastatură miniaturală. Peter scoase icnetul de uimire şi admiraţie care trebuia emis în asemenea circumstanţe. Urmă un moment de confuzie când nu se hotărau care din ei avea să pornească aparatul, şi degetele li se întâlniră pe spatele consolei.
- Nu te grăbi, zise Grainger cuibărindu-se în scaunul ei şi întorcându-şi faţa spre geam, în semn că-i respecta spaţiul personal.
Timp de un minut - şaizeci de secunde chinuitoare - nimic nu se înfăţişă pe ecranul Glonţului, cu excepţia unei promisiuni computerizate că se executa o căutare. Apoi ecranul se umplu de sus şi până jos cu nişte cuvinte nefamiliare: era mesajul de la Beatrice. Dumnezeu s-o aibă în pază, răspunsese.
Dragă Peter, scria.
Sunt sus, în birouaşul nostru. E ora şase seara, încă e lumină afară, şi e mai plăcut decât a fost toată ziua. Soarele e jos acum, blând şi galben ca un gogoloi de unt; razele bat pe geam drept în colajul acela pe care l-au făcut pentru mine Rachel, Billy şi Keiko. Puştii cred că-s mari acum, dar modul în care au reprezentat arca şi animalele de pe ea mi se pare la fel de excentric şi drăgălaş ca atunci când l-am văzut prima oară. Felul ingenios în care a folosit Rachel lână portocalie pentru coama leului încă mă uimeşte, mai ales în lumina soarelui de după-amiază, ca acum. Gâtul uneia dintre girafe se bălăngăne, totuşi. O să trebuiască să-l lipesc la loc.
Tocmai am ajuns acasă de la muncă -eun deliciu să pot sta în sfârşit aşezată. încă-s prea ostenită ca să mă duc la duş. Mesajul tău mă aştepta când am suit în fugă scările.
înţeleg că abia aştepţi să te duci la oazani, să locuieşti cu ei cât mai curând cu putinţă. Sigur că Dumnezeu e cu tine şi n-ar trebui să amâni asta fără motiv. încearcă totuşi să nu te laşi luat de val! Mai ţii minte

când tipul ăla nebun, suedezul din grupul nostru de studiu al Bibliei, s-a dedicat lui Isus? Zicea că are o credinţă aşa de puternică în Domnul, că poate să nu bage de seamă notificarea de evacuare, deoarece Dumnezeu o să găsească în ultimul minut o soluţie! Şi, două zile mai târziu, apare la uşa noastră cu boarfele în braţe... Nu zic că eşti dus cu pluta ca el, îţi amintesc doar că detaliile practice nu-s tocmai punctul tău forte şi că diverse lucruri neplăcute li se pot întâmpla unor creştini prost pregătiţi pentru călătorie, aşa cum se pot întâmpla oricui. Trebuie să menţinem un echilibru între încrederea pusă în Domnul şi respectul cuvenit darului vieţii şi acestui trup care ni s-a dat.

Ceea ce înseamnă: când te duci să te muţi cu noii tăi enoriaşi, asigură-te că ai: (1) o cale de a cere ajutor dacă ai nevoie, (2) o provizie de hrană şi apă pentru urgenţe, (3) MEDICAMENTE PENTRU DIAREE, (4) coordonatele geografice ale bazei USIC şi ale aşezării oazane, (5) o busolă, fireşte.

Peter se uită înspre Grainger, în caz că-i citea peste umăr. însă femeia se uita ţintă pe geam, prefăcându-se foarte interesată de peisaj. Ţinea mâinile în poală, cu degetele întrepătrunse uşor. Mâini mici, bine conturate, cu degete alburii şi unghii pătrăţoase.

Se simţea stânjenit de faptul că, în afară de o sticlă cu apă verzuie de la robinet, nu-şi luase nici una dintre precauţiile la care-l îndemna Bea. Nici măcar pilulele pentru diaree nu le luase, cele pe care Bea i le cumpărase special. N-ar fi atârnat cine ştie ce în rucsac, însă le scosese de-acolo. De ce le scosese? Era la fel de neghiob ca suedezul ăla? Poate că-şi permisese să arate, cu bagajul său sumar, o mândrie încăpăţânată, să declare un interes unic, neabătut: avea două Biblii (King James şi New Living Translation, ediţia a patra), şase markere, caiet, prosop, foarfecă, bandă adezivă, pieptăn, lanternă, portofel de plastic cu fotografii, tricou, lenjerie intimă. închise ochii şi se rugă, întrebând: „M-am îmbătat oare de misiunea ce mi-a fost încredinţată?"

Răspunsul veni, cum se întâmpla adesea, sub forma unei senzaţii de bine, de parcă o substanţă benefică din sângele lui şi-ar fi făcut brusc efectul.

- Ai adormit? îl întrebă Grainger.

- Nu, nu... mă... gândeam doar.

- Îhî, făcu ea.

Se întoarse la mesajul lui Beatrice, iar Grainger se întoarse la cercetatul împrejurimilor pustii.

Joshua, ca de obicei, mă ajută cu scrisul: s-a întins între tastatură şi monitor, cu picioarele din spate şi coada acoperind primul şir de taste. Poate că par
pedantă că scriu numeralele în litere sau „ lire" în loc de „£", dar adevărul este că trebuie să ridic un motan lăţit ori de câte ori trebuie să folosesc tastele acelea. Noaptea trecută a dormit liniştit, n-a făcut nici pâs (a tors un pic, totuşi)! Poate că, în fine, se obişnuieşte cu absenţa ta. Aş vrea să pot şi eu! Dar nici o grijă, mă descurc cu toate.

Presa nu mai este interesată de tragedia din Maldive. încă mai apar articolaşe prin paginile interioare ale unor ziare, se mai văd câteva anunţuri publicate de organizaţii caritabile, însă pe primele pagini şi pe coperţi (din ce văd eu pe telefon, cel puţin) au trecut la alte chestii. Un congresman american tocmai a fost arestat pentru că şi-a împuşcat nevasta. De aproape, cu o carabină, în cap, în timp ce înota în piscina lor privată cu iubitul ei. Cred că ziariştii sunt aşa de uşuraţi - cu Maldivele trebuiau să evoce grozăvia fără să sune a obscenitate, în vreme ce aici pot să fie cât de greţoşi le place. Capul femeii a fost zburat de împuşcătură de la mandibulă în sus, iar creierii (detaliu spumos!) au fost găsiţi plutind în apă. Iubitul a fost şi el împuşcat, în abdomen („ţinta fiind, posibil, organele genitale"). Plus o groază de articole complementare despre congresmanul ăsta, povestea vieţii lui, realizările, unde a termint facultatea, poze şi celelalte. Soţia arăta (când mai avea încă un cap pe umeri) exact cum te-ai aştepta: strălucitor de frumoasă, parcă ireală cumva.

Mirah şi bărbatul ei se înţeleg mult mai bine. Ne-am întâlnit în staţia de autobuz şi se hlizea, aproape că flirta. N-a mai adus vorba despre convertirea la creştinism, a vorbit doar despre vreme (a început iarăşi să plouă cu găleata). A fost serioasă doar cât a vorbit despre Maldive. Mare parte dintre locuitori erau musulmani suniţi: teoria lui Mirah e că probabil l- au supărat pe Allah „fiindcă au făcut lucruri rele cu turiştii". Foarte confuză e tânăra, dar mă bucur că nu mai e în criză şi voi continua să mă rog pentru ea. (Şi pentru fetiţa ta, Coretta.)

Că veni vorba despre musulmani, ştiu că ei socotesc un păcat grav să arunci exemplare vechi sau deteriorate ale Coranului. Ei bine, sunt pe

cale să comit un păcat similar. Ştii cutia cea mare de carton cu exemplare din Noul Testament pe care-o aveam în camera din faţă. Arată ca şi cum ar fi cazul să fie aruncate. îmi imaginez că asta s-ar putea să te supere, după ce mi-ai povestit despre cât de dornici sunt oazanii de Evanghelie, dar am avut o inundaţie. A fost o ploaie cumplită, a turnat cinci ore fără oprire. Pe cărări erau adevărate torente; canalizarea pur şi simplu nu-i concepută să facă faţă la atâta apă. E în regulă acum, de fapt, vremea e foarte plăcută, dar jumătate dintre casele de pe strada noastră au avut de suferit. în ce ne priveşte, ne-am ales doar cu câteva porţiuni de mochetă ude leoarcă, dar din păcate cărţile erau exact pe porţiunile acelea şi a trecut un timp până să-mi dau seama că se îmbibaseră cu apă. Am încercat să le usuc la radiator. Mare greşeală! Ieri erau Noul Testament, astăzi s-au transformat în nişte calupuri lemnoase.

Oricum, asta nu-i problema ta. Sper ca mesajul să ajungă înainte să pleci!

Bea

Peter trase în piept o gură bună de aer, încercând să-şi înghită nodul

din gât.

- Am timp să-i răspund? Grainger zâmbi.

- Poate că trebuia să-mi iau ceva de citit.

- Nu durează mult, promise el.

Dragă Bea, începu, apoi se blocă. Inima îi bătea cu putere, Grainger aştepta cu motorul pornit. Era imposibil.

Nu-i vreme de o „ epistolă " în toată puterea cuvântului - gândeşte-te la ce-ţi scriu mai degrabă ca la o carte poştală. Sunt pe drum!

Cu drag,

Peter

- OK, asta-i, zise el după ce apăsă pe buton.

Cuvintele zăboviră pe ecran mai puţin decât de obicei; transmisiunea fu aproape instantanee. Poate că aerul liber ajuta ca funcţiile Glonţului să fie mai rapide, sau poate avea de-a face cu cantitatea mică de text.
- Pe bune? făcu Grainger. Ai terminat?
- Da, am terminat.
Se aplecă peste el şi puse la loc Glonţul în compartimentul său. Peter simţi izul proaspăt de pe sub hainele ei.
- Bine, zise Grainger. Să-i dăm bătaie.
Cât mai ţinu drumul vorbiră puţin. Discutaseră deja lucrurile esenţiale - sau se puseseră de acord să nu le mai discute - şi nu voiau să se despartă purtându-şi pică.
Aşezarea oazană se arătă vederii cu mult înainte să ajungă la ea. în lumina deplină a zilei lucea precum chihlimbarul. Nu era tocmai magnifică, însă avea o anume frumuseţe. O turlă de biserică avea să îmbunătăţească mult priveliştea.
- Sigur o să fii în regulă? îl întrebă Grainger când mai aveau vreo doi kilometri.

- Da, sigur.

- Poate te-mbolnăveşti.

- Da, posibil. Dar aş fi surprins dac-aş muri.

- Dar dacă chiar e nevoie să te întorci?

- Atunci Domnul va face să mă pot întoarce cumva.

Ea rumegă asta câteva clipe, de parcă ar fi fost un codru de pâine

uscată.
- Următoarea vizită oficială din partea USIC - schimbul nostru comercial periodic - este în cinci zile, îl informă pe un ton eficient, de neutralitate profesională. Adică cinci zile reale, nu după ceasul tău. Cinci cicluri de răsărit şi apus. Trei sute... (aici se uită la ceasul de bord)... trei sute şaizeci şi ceva de ore de acum înainte.
- Mersi, făcu el.
Părea nepoliticos să nu-şi noteze asta pe undeva, fie şi în palmă, însă ştia prea bine că nu era în stare să facă acel calcul, după ce avea să se

culce şi să se trezească în diferite momente din intervalul de trei sute şaizeci de ore. Cel mai bine era să nu-şi bată capul.
Când ajunseră, C-2 părea pustiu. Maşina de teren opri la marginea aşezării, în acelaşi loc ca data trecută, însemnat cu steaua albă. Doar că acum clădirea era însemnată şi cu altceva: un mesaj mare, proaspăt vopsit cu litere albe, fiecare de câte un metru.

BUN VENIT

- Uau, se miră Grainger. Habar n-aveam că-s capabili de aşa ceva.
Opri motorul şi deschise portbagajul. Peter coborî şi-şi scoase rucsacul, punându-şi-l în spate pentru ca braţele să-i fie libere. Se întrebă care ar fi fost felul corect de a-şi lua rămas-bun de la Grainger: o strângere de mână, un semn politicos din cap, un fluturat din mână?
Perdeaua cristalină ce acoperea intrarea cea mai apropiată scânteie când şirurile de mărgele fură date deoparte, îngăduind cuiva să treacă - o siluetă scundă şi solemnă, cu trăsăturile ascunse de o glugă. Peter nu reuşi să-şi dea seama dacă era aceeaşi persoană cu care se întâlnise şi prima oară. îşi amintea că straiul oazanului fusese albastru, în vreme ce haina acestuia era de un galben pastelat. Nici nu apucă bine să iasă în lumină, că-l urmă un altul, desfăcând cu mănuşile delicate şirurile de mărgele. Roba acestuia era verde- deschis.
Unul câte unul, oazanii ieşeau din clădire. Aveau cu toţii glugi şi mănuşi,
erau cu toţii mici de statură şi purtau cu toţii aceleaşi cizme din piele moale. Veşmintele lungi erau croite la fel, însă culorile nu se prea repetau. Roz, mov, măsliniu, arămiu, vernil, lavandă, piersică, azuriu...
Veneau unul câte unul, făcând loc fiecărui nou-sosit, dar se ţineau laolaltă, ca o familie. în câteva minute se adună o mulţime de vreo şaptezeci sau optzeci de suflete, printre care şi făpturi mai micuţe, evident copii. Feţele le erau în mare parte ascunse, însă se mai iţea ici şi colo câte o bucată de carne rozalie.
Peter îi privi cu gura căscată, ameţit de încântare.
Oazanul aflat cel mai în faţă se întoarse către poporul său, ridică braţele şi făcu un semn.
O, haaaaar... începură să cânte cu voci dulci, cristaline şi pure. Primul a pluti în văzduh vreme de cinci secunde fără pauză, o uriaşă expiraţie comună, ţinut atât de mult, încât Peter îl interpretă ca pe un sunet abstract, fără legătură cu vreo limbă sau melodie. însă apoi cântecul

înglobă şi o consoană - deşi greu de identificat - şi melodia porni să curgă:... măăreeeţ! Ce duuuuulce cânp un răpăcip Salvă!
Ascultând de un gest energic al mâinii făcut de oazanul din frunte, se opriră deodată şi-şi traseră cu toţii răsuflarea, un oftat scos de şaptezeci de piepturi. Peter căzu în genunchi, fiindcă abia atunci recunoscuse piesa: era imnul evanghelismului de modă veche, plicticoşenia arhetipală gen Armata Salvării, întruchiparea a tot ce dispreţuise pe când fusese un delincvent tânăr ce trăgea pe nas linii de coca de pe capace de veceuri pătate de pişat, a tot ce socotise mai prostesc în vremea când i se întâmpla să se trezească în câte o baltă de vomă îngheţată, a tot ce considerase mai demn de batjocură pe când fura bani din poşetele prostituatelor, a tot ce luase în râs şi judecase drept neghiobie curată pe vremea când el însuşi nu era decât o adunătură de reziduu toxic şi fără sens. Eram pierdut, am fost găsit.

Dirijorul ridică iarăşi braţul. Corul îşi reluă cântecul

.II Pe Pământ

10. Cea mai fericită zi din viaţa mea

Peter atârna între pământ şi cer, într-o plasă, cu corpul acoperit de insecte albastru-închis. Nu se hrăneau din el, ci îl foloseau doar ca loc de popas. Ori de câte ori se întindea sau tuşea, gângăniile se ridicau în aer ori săreau altundeva, după care se aşezau iarăşi pe el. Nu-i păsa. Picioruşele lor nu gâdilau. Nu scoteau nici un zgomot.
Era treaz de câteva ore bune şi stătea cu obrazul rezemat de braţul întins, în aşa fel ca ochii să-i fie îndreptaţi către orizont. Soarele răsărea. Era sfârşitul nopţii celei lungi, a cincea noapte petrecută printre oazani.
Nu se afla, de fapt, printre oazani în momentul acela. Era singur în hamacul improvizat, întins între doi stâlpi ai bisericii sale. Biserica pe cale să fie construită. Patru pereţi, patru piloni interiori, fără acoperiş deocamdată, înăuntru nu se afla nimic în afara câtorva unelte, colaci de funie, găletuşe cu mortar şi tipsii cu ulei. Tipsiile cu ulei erau reci acum şi licăreau în lumina zorilor. Departe de a servi vreunui scop religios, aveau o funcţie pur practică - pe parcursul îndelungatei perioade de beznă, erau aprinse cât ţinea fiecare „zi" de muncă, pentru a oferi

lumină lucrătorilor, şi stinse iarăşi când ultimul dintre oazani se ducea acasă, iar „părinPele PePer" era gata să se retragă.
Congregaţia trudea cât de repede era în stare pentru a construi lăcaşul, dar acum oazanii nu sosiseră încă. Probabil că dormeau pe la casele lor. Oazanii dormeau mult; oboseau repede. Lucrau o oră sau două, după care, indiferent dacă munca fusese solicitantă sau nu, se duceau acasă pentru o siestă.
Peter se întinse în hamac, bucuros că nu era într-un pat de-al localnicilor. Semănau cu nişte căzi de baie de modă veche, sculptate dintr-un soi de muşchi dur şi dens, la fel de uşor ca lemnul de balsa. Căzile erau căptuşite cu multe straturi dintr-un material ce aducea cu bumbacul, cuprinzându-l pe cel ce dormea într-un cocon moale şi pufos. Cu trei sute de ore în urmă, când căzuse pentru prima dată pradă oboselii, după surescitarea primei zile, lui Peter i se oferise un asemenea pat. îl acceptase în semn de respect pentru ospitalitatea gazdelor sale şi avusese parte de multe urări ceremonioase pentru o odihnă profundă şi îndelungată, însă nu izbutise să adoarmă.
Mai întâi fiindcă era ziuă, iar oazanii nu simţeau defel nevoia de a-şi face întuneric, ci îşi aşezau paturile sub razele cele mai strălucitoare. Se băgase totuşi în patul-cadă, cu ochii mijiţi din cauza luminii insuportabile, sperând să-şi piardă cunoştinţa din cauza epuizării. Din păcate, patul însuşi constituia un obstacol pentru somn. Păturile pufoase se îmbibaseră curând cu sudoare şi vapori; pe lângă asta emanau un miros dezagreabil, asemănător cu cel de nucă de cocos, iar cada era cam prea mică, deşi mai spaţioasă decât modelul standard. Bănuia că fusese cioplită special pentru el, lucru care-i sporea hotărârea de a se adapta dacă putea.
însă nu izbutise nicicum. în afara patului absurd şi a excesului de lumină, mai era şi o problemă cu zgomotul. în acea zi dintâi fuseseră pe lângă el patru oazani adormiţi - cei patru care-şi spuneau IubiPor de ISuS Unu, IubiPor de ISuS Cincizeci şi Cinci, IubiPor de ISuS ŞapPezeci şi OpP şi IubiPor de ISuS ŞapPezeci şi Nouă - şi cu toţii aveau o respiraţie foarte grea, creând o simfonie asurzitoare de ţocăieli şi gâlgâituri. Paturile lor erau în altă încăpere, însă oazanii nu aveau uşi ce se puteau închide, aşa că Peter auzise fiecare icnet şi respiraţie, fiecare clefăit vâscos. Acasă la el, în pat, era obişnuit cu respiraţia abia audibilă a lui Beatrice şi, uneori, cu vreun oftat de-al motanului Joshua;

nu suporta hărmălaia de aici. întins în covata aceea, în casa oazană, îi apăruse în minte un episod de mult uitat din viaţa sa trecută: data când un asistent social reuşise să-l momească de pe stradă, convingându-l să se culce într-un azil pentru oameni cu probleme, majoritatea alcoolici şi dependenţi ca şi el. Şi momentul când o ştersese de-acolo în miez de noapte şi se întorsese pe străzile neprimitoare ca să-şi caute un locşor liniştit unde să-şi întindă oasele.

Aşa că acum era aici, în hamac, atârnând în biserica pe jumătate construită, în aer liber, în nemişcarea pustie a zorilor de pe Oază. Dormise bine, profund. Mereu fusese capabil să doarmă în aer liber: se alesese cu asta după anii petrecuţi pe stradă, când zăcuse lat prin parcuri publice şi pe praguri de case, atât de neclintit încât multora le părea mort.

Fără alcool era un pic mai greu să te cufunzi în uitare, însă nu cu mult. Descoperise că atmosfera oazană intruzivă era mai uşor de îndurat dacă nu-i opuneai rezistenţă. Să fii înăuntru şi totuşi să nu fii izolat cu adevărat de exterior era combinaţia cea mai proastă. Casele oazanilor nu erau închise ermetic şi dotate cu aer condiţionat precum baza USIC; erau ventilate de ferestre deschise, prin care atmosfera insidioasă pătrundea în voie, învârtejindu-se. Era bizar să zaci în pat înfofolit, imaginându-ţi în fiece clipă că aerul dimprejur ridica păturile cu degete invizibile şi se strecura în pat lângă tine. Mult mai bine să fii expus, fără să porţi nimic în afara unei bucăţi de pânză de bumbac. După un timp, dacă erai îndeajuns de somnoros, te simţeai ca şi cum te-ai fi lăsat cuprins de un pârâiaş, cu apa curgând alene peste tine.

Acum, la trezire, observă că, pe unde fusese expusă, pielea braţelor sale căpătase nişte modele complicate, romboidale, de la plasa hamacului. Aducea cu un crocodil. Un minut sau două, până ce urmele se estompară, se distră imaginându-şi că se transformase într-un om-şopârlă.

Gazdele sale reacţionaseră foarte bine atunci când le refuzase patul. în acea primă zi, la câteva ore după începerea oficială a somnului comun, după ce Peter apucase deja să stea în capul oaselor vreme îndelungată, rugându-se, cugetând, foindu-se, sorbind din sticla cu apă, omorându-şi timpul până să îndrăznească să iasă afară, simţise că cineva intră în încăpere. Era Iubitorul de Isus Unu, oazanul care-l întâmpinase întâia oară. Peter se gândise să pretindă că tocmai fusese smuls dintr-un somn

adânc, însă decisese că o purtare atât de copilărească n-ar fi păcălit pe nimeni. Zâmbise deci şi fluturase din mână în semn de salut.
Iubitorul de Isus Unu se apropiase de capătul patului lui şi rămăsese acolo, cu capul plecat. Era îmbrăcat în roba sa albastră, completată cu glugă, cizme şi mănuşi, şi-şi ţinea mâinile încleştate în faţa abdomenului. Capul plecat şi acoperământul îi ascundeau chipul dătător de fiori, lăsându-l pe Peter să-şi închipuie trăsături umane în acea fâşie umbroasă.
Vocea Iubitorului Unu era slabă, ca o şoaptă, pentru a nu-i trezi pe ceilalţi. Un sunet moale, înfundat, straniu precum scârţâitul unei uşi auzindu-se dintr- o clădire aflată departe.
- Pe rogi.
- Da, şoptise Peter.
- Şi eu mă rog, spusese Iubitorul Unu. Mă rog Sperând Să-l aud pe Dumnezeu.
Tăcuseră amândoi un timp. în încăperea alăturată, ceilalţi oazani continuau să sforăie, netulburaţi. în cele din urmă, Iubitorul Unu adăugase:

- Mă Pem rugăciunile mele răPăceSc.

Peter îşi purtă prin minte de câteva ori cuvântul aproape nedesluşit.

- Rătăcesc? rostise ca un ecou.
- RăPăceSc, confirmase Iubitorul Unu descleştându-şi mâinile şi arătând cu una în sus. Dumnezeu aşPeapPă acolo. îndreptase cealaltă mână spre pământ. Rugăciunea merge aici.
- Rugăciunile nu călătoresc prin spaţiu, Iubitor Unu, zisese Peter. Nu se duc nicăieri, doar sunt. Dumnezeu este aici cu noi.
- Auzi pe Dumnezeu? Acum?
Oazanul ridicase capul, în alertă; despicătura din mijlocul feţei pornise să vibreze.
Peter îşi întinsese membrele înţepenite, simţind deodată că avea vezica plină.
- în clipa asta nu-mi aud decât corpul care-mi transmite că mă trece udul.
Oazanul încuviinţase şi-i făcuse semn că puteau ieşi. Peter se ridicase din covată cu stângăcie, clătinându-se, şi-şi căutase sandalele. în locuinţele oazane nu existau toalete, din câte-şi putuse da seama în

primele douăzeci şi ceva de ore ale vizitei sale. Rămăşiţele erau aruncate pe uşă afară.
împreună, Peter şi Iubitorul de Isus Unu ieşiseră din încăpere. în camera adiacentă, ceilalţi adormiţi stăteau întinşi în coveţile lor, nemişcaţi precum
cadavrele dacă nu ţineai cont de respiraţiile şuierătoare. Peter trecuse în vârful picioarelor pe lângă ei; Iubitorul Unu păşea normal, fiindcă pielea mătăsoasă a încălţărilor sale nu făcea deloc zgomot pe podea. Străbătuseră un coridor boltit şi, ferind perdeaua de mărgele, ieşiseră în aer liber (dacă se putea spune aşa ceva despre aerul de pe Oază). Soarele bătea în ochii umflaţi ai lui Peter, făcându-l şi mai conştient de proasta dispoziţie pe care i-o stârnise şederea în patul acela.
Aruncase o privire asupra clădirii din care ieşise, observând că, la doar câteva ore de la sosirea sa, atmosfera oazană îşi exercitase puterea asupra inscripţiei cu BUN VENIT de pe peretele exterior, înmuind zugrăveala şi transformând- o într-o spumuială asudată ce picura acum spre pământ; literele deveneau nedesluşite, se transformau parcă în semne din alfabetul chirilic.
Iubitorul de Isus Unu îl văzuse că studia rămăşiţele mesajului.
- CuvânP pe perePe Se duce curând, spusese. în aminPire cuvânPul SPăruie.
îşi atinsese pieptul, părând să arate unde stăruia amintirea pentru cei de-un neam cu el, sau poate voind să indice prezenţa unei emoţii adânci, din inimă. Peter încuviinţase din cap.
Apoi Iubitorul de Isus Unu îl călăuzise pe străzi (se puteau numi străzi potecile fără pavaj, erau îndeajuns de largi?) către centrul aşezării. Nu mai era nimeni, nici un semn de viaţă, deşi Peter ştia că mulţimea pe care o întâlnise mai devreme trebuia să fie acolo, pe undeva. Clădirile arătau toate aidoma. Alungit, alungit, alungit; ambră, ambră, ambră. Dacă această aşezare şi baza USIC erau singurele tipuri de arhitectură de pe Oază, atunci asta era o lume unde deliciile estetice nu erau dorite şi care se afla sub imperiul utilitarismului. Constatarea îl deranja, deşi n-ar fi trebuit. în tot acest timp presupusese că biserica pe care urma s-o clădească aici trebuia să fie simplă şi nepretenţioasă, ca să transmită mesajul că exteriorul nu contează, ci doar sufletele dinăuntru; acum însă simţea impulsul de a construi ceva frumos.
Cu fiecare pas, devenea din ce în ce mai nerăbdător să urineze, şi se întreba acum dacă Iubitor Unu nu exagera cumva încercând să-i

găsească un loc privat în care să-şi facă nevoile. Oazanii înşişi nu aveau asemenea preocupări legate de intimitate, cel puţin nu când venea vorba despre mersul la toaletă.
Peter îi văzuse evacuându-şi reziduurile corporale fără jenă, în plină stradă, cu un aer mai degrabă absent. Păşeau solemn, concentraţi asupra locului în care voiau să ajungă, şi din senin, prin dosul robei, un şir de căcăreze răpăia pe pământ: bobiţe cenuşiu-verzui care nu miroseau şi care, dacă erau călcate din greşeală de alţii, se dezintegrau devenind o pastă prăfoasă, ca o bezea. Fecalele, în orice caz, nu rămâneau mult la suprafaţa pământului. Le sufla vântul ori erau înghiţite de sol. Peter nu văzuse nici un oazan să elimine reziduuri lichide. Poate că n-aveau nevoie s-o facă.
însă el avea, cu siguranţă, nevoie. Era pe cale să-i spună lui Iubitor Unu că trebuia să se oprească în clipa aceea, oriunde, când oazanul se oprise brusc în faţa unei structuri circulare, echivalentul arhitectural al unei cutii de tablă pentru biscuiţi, însă de dimensiunile unui depozit. Acoperişul jos era înfrumuseţat cu hornuri... nu, tuburi - tuburi largi, conice, care păreau a fi făcute dintr-o ceramică termorezistentă - îndreptate către văzduh. Iubitor Unu îi făcuse semn să intre pe deschizătura cu şiruri de mărgele. Peter îl ascultase, înăuntru dăduse peste o vastă întindere de recipiente, poloboace, canistre şi găleţi cu forme artizanale, alimentate de tuburile care se ridicau spre tavan. Recipientele erau aranjate către marginile încăperii, lăsând mijlocul liber. Un bazin artificial, cam de mărimea unei piscine de prin părţile mai înstărite ale Los Angelesului, lucea plin cu apă de culoarea smaraldului.
- Apă, zisese Iubitor Unu.
- Foarte... iscusit, îl complimentase Peter, renunţând la cuvântul „măiestrie" pentru că i se părea prea dificil.
Priveliştea bazinului plin şi a zecilor de tuburi aburite de umezeală îl convinsese de-a binelea că era pe cale să se scape pe el.

- DeSPul? voise să ştie Iubitor Unu, întorcându-se să iasă.

- Ăă... ezitase Peter, perplex.

- DeSPul ud? Prece acum?

în fine, Peter pricepuse unde fusese neînţelegerea. La „mă trece udul" - fireşte! O asemenea coliziune între denotativ şi conotativ - doar citise despre asta de-atâtea ori, în relatările altor expediţii misionare, şi-şi promisese că avea să evite orice fel de ambiguitate. însă răspunsul lui Iubitor Unu la solicitarea sa fusese atât de discret, de molatic, încât nu lăsase nicicum să se întrevadă vreo problemă de comunicare.
- Scuză-mă, zisese Peter şi-o pornise înaintea lui Iubitor Unu cu paşi mari, către mijlocul străzii, unde-şi săltase poalele dishdashei şi lăsase urina să curgă şuvoi.
După ce-şi golise vezica preţ de câteva minute, cum i se păruse, fusese gata să se întoarcă la Iubitorul de Isus Unu. Şi, de îndată ce se aflase înaintea lui, Iubitorul Unu lepădase o singură biluţă de fecale pe pământ. Un gest de respect pentru un ritual incomprehensibil, cum era de pildă acela de a săruta un european pe obraji de numărul potrivit de ori.
- Acum dormi iar? îl întrebase oazanul arătând cu mâna spre locul de unde veniseră: înapoi la covata căptuşită, asudată şi duhnind a nucă de cocos din casa sforăitorilor.
Peter zâmbise vag.
- Du-mă întâi la locul unde va fi biserica. Vreau s-o văd iarăşi.
Şi astfel ieşiseră amândoi din aşezare, peste pământul cu vegetaţie pitică, către locul ce fusese ales. încă nu se construise nimic acolo. Locul era însemnat cu patru scobituri făcute în sol, pentru demarcarea celor patru colţuri ale viitoarei construcţii. Şi, între acele demarcaţii, Peter scrijelise pe jos concepţia schematică a interiorului, explicându-le celor şaptezeci şi şapte de suflete adunate în jurul său ce însemnau liniile acelea. Privindu-şi desenul iarăşi, pe bucata golaşă de pământ, după o pauză de multe ore şi cu ochii înceţoşaţi de extenuare, îl văzuse aşa cum trebuie să-l fi văzut oazanii: şănţuleţe primitive şi misterioase, făcute în pământ. Se simţea incapabil, de o nepricepere strigătoare la cer. Bea i-ar fi spus, fără îndoială, că pur şi simplu confunda realitatea obiectivă cu perioada de somn de care avusese parte, şi fireşte că ar fi avut dreptate.
Locul unde urma să se ridice construcţia conţinea şi alte urme lăsate de adunarea Iubitorilor de Isus. O pată minusculă de vomă, pe care unul dintre copilaşii oazani o eliminase în timpul discursului inaugural al lui Peter. O pereche de cizme, făcute special pentru a-i fi dăruite lui Peter, dar cu vreo câţiva centimetri prea mici (o greşeală care păruse să nu

stârnească nici stânjeneală şi nici amuzament: doar acceptare mută.) Un clondir semitrans- parent cu apă, de culoarea ambrei, aproape gol. O folie metalică de pastile (medicamente oferite de USIC) din care fuseseră scoase toate tabletele. Două pernuţe lăsate la voia întâmplării, pe care aţipiseră doi copilaşi când discuţiile adulţilor se abătuseră prea departe, înspre tărâmuri invizibile.
Peter ezitase câteva secunde, apoi luase pernuţele şi le pusese una lângă alta. Se lăsase apoi la pământ, cu pernele sub cap şi sub şold. Extenuarea începuse să-i îngreuneze îndată trupul, de parcă s-ar fi cufundat în sol. îşi dorea să fi fost singur.

- FoSP nemulţumiP în paPul noSPru, remarcase Iubitorul de Isus Unu.

Grupurile de sibilante făceau cuvintele greu de desluşit pentru Peter.

- Scuză-mă, n-am auzit prea bine ce ai...?
- Nu... dormi, zisese Iubitorul Unu, încleştându-şi mănuşile de la efortul de a găsi un cuvânt pronunţabil. în culcuş la noi. Somnul nu vine.
- Da, e adevărat, recunoscuse zâmbind Peter. Somnul nu vine. Sinceritatea, simţea, era cea mai bună conduită. Existau oricum neînţelegeri şi fără să mai creeze altele cu excesul de diplomaţie.

- Aici, Somnul va veni penPru Pine.

- Da, somnul va veni pentru mine.

- Bun, conchisese oazanul. APunci PoPul va fi bine.
Avea să fie totul bine? Existau motive pentru a spera asta. Peter presimţea că misiunea sa avea să se desfăşoare netulburată. Se întâmplaseră deja lucruri îmbucurătoare, inexplicabile - erau lucruri mărunte, sigur, nu miraculoase în sens strict, dar suficient cât să indice că Dumnezeu era foarte interesat de felul în care evolua situaţia. De pildă, când spusese povestea lui Noe şi a Potopului (la cererea Oazanilor), începuse să plouă cu adevărat în chiar momentul când în Scripturi se deschideau baierele Cerurilor. Şi mai fusese şi ocazia de-a dreptul uimitoare când, după ce se opriseră din lucru pentru odihna nocturnă, stinseseră tipsiile cu ulei şi rămăseseră în beznă, el începuse să recite versetele de la începutul Genezei (tot la cererea lor) şi, exact

în clipa când Dumnezeu spune „Să fie lumină", una dintre tipsii se trezise iarăşi la viaţă, scăldându-i într-o lumină aurie. Coincidenţe, neîndoielnic. Peter nu era superstiţios din fire. Mult mai aproape de adevăratele miracole, în opinia sa, erau declaraţiile sincere de credinţă şi solidaritate venite de la acest popor atât de incredibil de diferit de el însuşi.

Fuseseră totuşi şi anumite dezamăgiri. Sau nu tocmai, ci doar blocaje de comunicare. Şi nici măcar nu-şi putea da seama de ce nu merseseră bine lucrurile în acele ocazii; ceva îi scăpase, şi nu înţelegea ce anume. Fotografiile, de pildă. învăţase de-a lungul timpului că cel mai bun şi mai rapid mod de a deveni intim cu străinii era să le arăţi poze cu soţia, cu casa ta, cu tine în tinereţe, îmbrăcat cu haine cum se purtau odată şi cu frizuri ce nu mai erau de mult la modă, cu părinţii, fraţii şi surorile, animalele de casă şi copiii. (Bine, copii nu avea, însă şi ăsta era, în sine, un punct de pornire. „Şi copiii?" întrebau mereu oamenii, de parcă ar fi sperat că lăsase pentru final cele mai bune cadre.)

Cea mai probabilă cauză era mărimea grupului. Şaptezeci şi ceva de persoane examinând fotografiile, dându-le din mână în mână, fiecare privind câte o imagine fără legătură cu explicaţia pe care o dădea el în clipa aceea. Cu toate că, dacă era sincer, reacţiile Iubitorilor de Isus aflaţi mai aproape, care avuseseră ocazia să facă legătura dintre imagini şi lămuririle sale, fuseseră la fel de greu de priceput.

- Aici e soţia mea, zisese luând fotografia cea mai de deasupra din portofelul de plastic şi întinzându-i-o lui Iubitor de Isus Unu. Beatrice.

- BeaPriS, repetase Iubitor de Isus Unu, cu umerii contorsionaţi de efort.

- Bea, pe scurt.

- BeaPriS, rostise Iubitor Unu.

Ţinea fotografia cu delicateţe între degetele înmănuşate, cât mai orizontal cu putinţă, de parcă silueta în miniatură a lui Bea, în blugii de culoarea dudei şi în puloverul de imitaţie de caşmir, ar fi fost în pericol să alunece de pe bucata de hârtie. Peter se întrebase atunci dacă băştinaşii puteau măcar vedea în sensul convenţional al termenului, de vreme ce pe feţele lor nu exista nimic ce se putea identifica drept ochi. Orbi nu erau, asta era limpede, însă... poate că nu erau capabili să decodeze imagini bidimensionale?

- Soţia Pa. Păr foarPe lung.

- Atunci da, aşa îl avea. Acum e mai scurt, explicase Peter întrebându-se dacă părul lung era atrăgător pentru nişte fiinţe cărora aşa ceva le lipsea cu totul.
- Soţia Pa iubeşPe pe ISuS?
- Sigur că da.
- Bine, rostise Iubitor Unu întinzând fotografia persoanei de lângă el, care o acceptase de parcă ar fi fost o relicvă sfântă.
- Următoarea, continuase Peter, e cu casa în care stăm. E într-o suburbie... ăăă... un orăşel nu departe de Londra, în Anglia. Cum vedeţi, casa noastră seamănă mult cu cele din jur. Dar înăuntru arată altfel. Exact cum o persoană poate să arate la fel ca cei din jur, dar lăuntric, din cauza credinţei în Domnul, e foarte diferită.
Aruncase o privire ca să aprecieze cum fusese primită această comparaţie. Zeci de oazani îngenuncheaseră în jurul lui, în cercuri concentrice, aşteptând cu solemnitate ca pătrăţelele de hârtie cu imagini să ajungă în dreptul lor. în afara culorilor robelor şi a unor variaţii mici de înălţime, arătau cu toţii la fel.
Nu existau indivizi graşi, musculoşi, nu erau lungani pe-acolo şi nici babornițe aduse de spate. Nici femei şi nici bărbaţi. Doar şiruri de fiinţe compacte, aidoma, aşezate în aceeaşi poziţie, purtând veşminte cu croială identică. Şi, înăuntrul fiecărei glugi, o tocană coagulată de cărnuri care nu putea, sub nici un chip, să fie socotită o faţă.
- Ac, zisese făptura numită Iubitor de Isus Patruzeci şi patru, cutremurându- se. Şir de ac. Şir de... cuţiP.
Peter habar n-avea despre ce vorbea. Fotografia, care nu înfăţişa decât clădirea banală a fostului consiliu local şi un gard prăpădit de metal, fusese dată mai departe.
- Aici, urmase el, e pisica noastră, Joshua.
Iubitor de Isus Unu contemplase fotografia preţ de cincisprezece-douăzeci de secunde.

- IubiPor de ISuS? întrebase într-un târziu. Peter râsese.

- Nu-l poate iubi pe Isus, e doar un motan. Informaţia fusese

întâmpinată cu tăcere.
- Nu este... e un animal. Nu poate gândi, nu este... îi venise în minte „conştient de sine însuşi", dar respinse expresia. Prea multe consoane

sibilante, pentru început. Se străduise să explice: Creierul lui e foarte mic. Nu se poate gândi la bine şi la rău, sau la motivul pentru care este în viaţă. Poate doar să mănânce şi să doarmă.
Părea necinstit să spună una ca asta. Joshua putea mult mai mult de-atât. Pe de altă parte, era o creatură amorală şi nu-l preocupa motivul pentru care apăruse pe faţa pământului.

- îl iubim totuşi, adăugase peste câteva clipe. Iubitorul de Isus Unu

încuviinţase din cap.

- Şi noi iubim cei care nu au iubire de ISuS. Ei, PoPuşi, vor muri. Peter

scosese o altă poză din portofel.
- Aici e biserica mea de acasă.
Fusese cât pe ce să repete glumiţa lui B.G. despre premiul de arhitectură pe care n-avea să-l câştige vreodată clădirea, dar reuşise să-şi înghită vorbele.
De transparenţă şi simplitate avea nevoie acolo, cel puţin până ce-şi dădea seama cum funcţiona mintea oazanilor.
- Ace, mulP ace, zisese un oazan al cărui număr de Iubitor de Isus Peter nu-l aflase încă.
Peter se aplecase să se uite de-a-ndoaselea la imagine. Nu se vedeau ace pe nicăieri. Doar exteriorul pătrăţos şi urât al bisericii, care căpăta un pic de ştaif de la arcada imitaţie de gotic a porţii metalice care înconjura clădirea. Observă apoi ţepuşele de pe gard.
- Trebuie să ţinem hoţii departe, le explicase.
- Hoţii vor muri, încuviinţase unul dintre oazani.
în teanc mai era încă o poză cu Joshua, cuibărit pe plapumă, acoperindu-şi ochii cu laba.
Peter băgase poza pe după celelalte şi alesese alta.
- Aici e curtea din spate a bisericii noastre. Cândva era o parcare. Doar ciment. Am scos cimentul şi l-am înlocuit cu pământ. Ne-am zis că lumea poate să meargă şi pe jos până la biserică, ori să-şi găsească altundeva loc de parcare...
Chiar de când deschisese gura, ştiuse că jumătate din ce spunea - ori poate chiar totul - era de neînţeles pentru oazani. însă nu se putea opri.

- A fost un risc, dar a meritat... a dus la un lucru bun. A crescut iarbă. Am plantat tufe şi flori, ba şi nişte copaci. Ei, vremea nu-i adesea prea caldă, de unde vin eu...
începuse să vorbească fără noimă. „Revino-ţi."
- Unde Pu?

- Pardon?

Oazanul ridicase fotografia.

- Unde Pu?

- Nu apar acolo.

Oazanul dăduse din cap şi transmisese poza vecinului.

Peter scosese din portofelul de plastic următoarea imagine. Şi dacă aerul Oazei n-ar fi fost atât de umed, tot ar fi fost lac de sudoare.
- Aici sunt eu copil. Mi-a făcut-o o mătuşă, cred. Sora mamei mele.
Iubitor de Isus Unu examinase cadrul cu Peter la trei ani. Băieţelul părea minuscul datorită împrejurimilor, dar sărea în ochi în paltonaşul galben-citron şi cu mănuşile portocalii cu un deget, făcând din mână. Era una dintre puţinele fotografii de familie găsite în casa mamei sale după moartea acesteia. Peter spera că oazanii nu-i vor cere o fotografie cu tatăl lui, fiindcă maică-sa le distrusese pe toate.
- FoarPe înalPă clădire, comentase Iubitor de Isus Patruzeci şi Patru, referindu-se la turnul de pe fundalul fotografiei.
- Era oribil locul, zisese Peter. Deprimant. Şi periculos.
- FoarPe înalP, confirmase Iubitor de Isus trecând următorului oazan pătrăţelul cartonat.
- Nu peste mult timp ne-am mutat într-un loc mai bun. Era, oricum, mai sigur.
Oazanii scoseseră zumzete aprobatoare. Să te muţi undeva unde era mai bine şi mai sigur era un concept pe care-l înţelegeau.
Fotografiile pe care le dăduse deja începuseră să circule. Unul dintre oazani avea o întrebare despre fotografia cu biserica lui Peter. în poză, câţiva enoriaşi erau adunaţi lângă clădire, aşteptându-şi rândul să intre. Unul era Ian

Dewar, veteranul din Afghanistan care mergea în cârje. Ian refuzase oferta Armatei de a i se pune un picior artificial, deoarece preţuia orice ocazie de a vorbi despre război.
- BărbaP fără picior, observase oazanul.
- Aşa-i. A fost un război. Piciorul i-a fost grav rănit, şi doctorii au fost nevoiţi să i-l taie.
- BărbaP morP acum?
- Nu, e bine, se se simte foarte bine.
Urmase un murmur comun de uimire şi câteva strigăte de „LăudaP fie Domnul".
- Şi aici, continuase Peter, e ziua nunţii mele. Eu şi soţia mea Beatrice, în ziua când ne-am căsătorit. Voi aveţi căsătorie?
- Avem căSăPorie, zisese Iubitor de Isus Unu.
O mustrare amuzată? Exasperare? Lehamite? Ton simplu, informativ? Din intonaţie, Peter nu-şi putea da seama. Nu exista intonaţie, din ce putea el să audă. Doar strădania cărnii exotice de a imita coardele vocale.

- Ea mi l-a dezvăluit pe Cristos, adăugase Peter. M-a adus către

Dumnezeu. Asta provocase o reacţie mai agitată decât pozele.
- Soţia Pa găSip carPea, zisese Iubitor de Isus Şaptezeci şi ceva. CiPiP, ciPiP înainPea Pa. învăţaP Pehnica lui ISuS. Apoi înPorS penPru Pine şi ziS: Am găSiP CarPea Lucrurilor Noi şi CiudaPe. CiPeşPe acum, Pu. Nu vom pieri, ci vom avea viaţă veşnică.
Astfel rezumată, întâmplarea aducea mai mult cu ispitirea Evei de şarpe în Grădina Edenului decât cu aluziile la creştinism mai degrabă lipsite de patimă pe care le aruncase Bea în salonul spitalului, când îl cunoscuse. Era însă interesant că oazanul făcuse un asemenea efort chinuitor ca să citeze cuvânt cu cuvânt din Ioan 3:16. Probabil că-i învăţase Kurtzberg.

- Kurtzberg te-a învăţat? Iubitorul de Isus nu răspunsese.

- „Oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică", zisese Peter.
- Amin, făcuse Iubitor de Isus Unu, şi întreaga congregaţie murmurase acelaşi cuvânt.

„Amin" părea să fie un cuvânt milostiv, care nu le chinuia gurile, sau ce parte a trupului foloseau ei ca să vorbească.
- Amin, amin, amin.
Fotografia cu nunta ajunsese la un oazan cu robă măslinie. Acesta - ori poate era o „ea" - tresărise speriat.
- CuţiP, îngăimase. CuţiP.
Era adevărat: în acea fotografie, Peter şi Bea ţineau amândoi mânerul unui cuţit mare, gata să taie felia ceremonială din tortul de nuntă.
- E un obicei, explicase Peter. Un ritual. Era o zi foarte fericită.
- Zi foarPe ferciPă, repetase oazanul cu un glas ce aducea cu sunetul scos de un mănunchi de ferigi strivite sub talpă.
Peter se răsuci în hamac, ferindu-şi faţa de soarele ce se înălţa. Lumina lichidă, portocalie devenea un pic cam intensă. Se întinse pe spate, îşi aţinti privirea spre cer şi se uită la umbrele purpurii pe care i le lăsase soarele pe retină, dansând pe întinderea lipsită de nori. Curând iluziile optice dispărură, şi soarele deveni de un auriu uniform. Oare acasă văzuse vreun răsărit auriu, ca aici? Nu-şi amintea. Ţinea minte lumina aurie din dormitor, scăldând blana lui Joshua şi curbura piciorului dezvelit al lui Beatrice, dacă era o dimineaţă caldă şi se dezbărase de cearşaf. însă nu era la fel cu auriul complet al acestui văzduh; cerul, dacă ieşeai din dormitorul lor, ar fi fost albastru, nu? îi era ciudă pe el însuşi fiindcă putuse să uite aşa ceva.
Avea atâtea să-i spună lui Bea şi pusese atât de puţine pe hârtie! Când i se ivea următoarea ocazie să transmită o scrisoare, avea să-i prezinte, cu ajutorul notiţelor pe care le mâzgălise prin caiete, cele mai de seamă lucruri care se petrecuseră în ultimele trei sute şaizeci de ore. Totuşi, nuanţele aveau să se piardă. Avea să uite momentele tăcute, de nespusă intimitate, dintre el şi noii săi prieteni, neaşteptatele semne de înţelegere în zone de comunicare despre care ar fi crezut că vor fi iremediabil scufundate în beznă. Cine ştie, poate că avea să omită şi descrierea cerului auriu.
Caietele erau undeva la fundul rucsacului. Poate că ar fi trebuit să le ţină cu el în hamac, ca să-şi poată nota cugetările îndată ce-i treceau prin minte. însă s- ar fi putut înţepa în somn cu creionul, ori creionul ar fi putut să cadă prin plasă pe pământul de dedesubt. Un creion putea să cadă în aşa fel încât întreaga mină de grafit din interior să ajungă fărâme, făcându-l imposibil de ascuţit. Creioanele erau preţioase pentru Peter. Dacă avea grijă de ele, urmau să-i fie de folos şi după ce se

termina tot tuşul din stilouri, după ce toate vârfurile de pix se uscau şi toate părţile mecanice n-aveau să mai meargă.
Pe lângă asta, îi plăceau orele petrecute în hamac fără să aibă ceva de făcut. Cât se afla pe sol, trudind cu turma sa, creierul îi era un zumzet continuu, un ghem viu de provocări şi oportunităţi. Orice întâlnire se putea dovedi crucială pentru misiune. Nimic nu putea fi socotit mai presus de orice îndoială. Oazanii se considerau creştini, dar cunoştinţele lor despre învăţăturile creştine erau remarcabil de puţine. Aveau inimile pline de credinţă amorfă, însă minţilor lor le lipsea înţelegerea - şi ei înşişi o ştiau. Un pastor trebuia să fie mereu extrem de concentrat, să-i asculte, să le urmărească reacţiile, să simtă dacă se înfiripa vreo scânteiere de lumină.
Şi, mai lumeşte, trebuia să se concentreze şi asupra treburilor fizice: căratul pietrelor, întinsul mortarului, săpatul gropilor. Când ziua de muncă se termina şi oazanii se duceau pe la casele lor, era o binecuvântare imensă să se suie în hamac ştiind că altceva nu mai putea face. De parcă prin ochiurile plasei s-ar fi strecurat orice responsabilitate, suspendându-l într-un spaţiu intermediar. Nu în purgatoriul catolic, fireşte, ci într-un stadiu benign între ziua de azi şi cea de mâine. O ocazie de a fi un animal leneş care nu are decât propria-i piele, întins la umbră ori moţăind în soare.
Plasa din care era făcut hamacul lui era doar una dintre cele aflate acolo.
Plasele erau folosite de oazani pentru cărat cărămizi. Aduceau cărămizile de... de unde? Din locul de unde veneau cărămizile. Apoi, peste pământul golaş, la biserică. Patru oazani, fiecare cu câte o bucată de plasă înnodată peste umăr, păşeau solemn, ca nişte ciocli, cu un vraf de cărămizi atârnând între ei. Cu toate că şantierul bisericii nu era departe de grupul principal de clădiri - ci doar îndeajuns de departe cât să-i confere statutul necesar de loc ce se sustrage regulilor obişnuite - era un drum destul de lung, îşi imagina Peter, dacă trebuia să-l străbaţi cărând cărămizi. Părea să nu existe nici un mijloc de transport dotat cu roţi.
Lui Peter asta i se părea cam greu de crezut. Roata era o invenţie a cărei utilitate practică era imposibil de trecut cu vederea, nu? Te-ai fi gândit că oazanii, chiar dacă nu se gândiseră până atunci la aşa ceva, aveau să împrumute roata de îndată ce o vedeau folosită de personalul USIC. Stilul de viaţă pretehnologic era foarte demn, nimic de zis, însă

desigur că nimeni, dacă ar fi avut de ales, n-ar fi târât după el cărămizi într-o plasă de pescuit.
Plasă de pescuit? O denumise astfel fiindcă aşa arăta, dar fusese cu siguranţă concepută pentru alte scopuri - poate tocmai pentru a se căra cu ea cărămizi. Pentru altceva n-aveai trebuinţă de plase. Pe Oază nu existau oceane, nici alte întinderi mari de apă, şi se putea presupune că nici peşte.
Nu exista peşte. Se întrebă dacă asta putea duce la probleme de înţelegere în legătură cu unele istorii de bază din Biblie, unde peştii ocupau un loc central. Erau o mulţime: Iona şi balena, minunea cu înmulţirea pâinii şi a peştilor, discipolii din Galileea care erau pescari, întreaga analogie cu „pescarii de oameni"... Bucata din Matei 13 în care împărăţia cerurilor e comparată cu o vârşă aruncată în mare, adunând peşti de toate soiurile... Până şi în capitolul de început al Genezei, primele animale create de Dumnezeu fuseseră făpturile mărilor. La cât din Biblie trebuia să renunţe, pe motiv că era imposibil de tradus?
Dar nu, nu se putea lăsa descurajat. Problemele lui nu erau nici pe departe unice, ci mai degrabă lucruri la care ar fi trebuit să se aştepte. în secolul douăzeci, misionarii din Papua Noua Guinee constataseră că băştinaşii nu ştiau ce sunt oile, şi că echivalentul local - porcii - nu se potriveau prea bine în contextul parabolelor creştine, fiindcă papuaşii îşi socoteau porcii o pradă ce trebuia măcelărită. Aici, pe Oază, urma să se confrunte cu încercări
similare; trebuia pur şi simplu să găsească cele mai bune soluţii de compromis.
La urma urmei, el şi oazanii comunicaseră foarte bine până atunci.
Se răsuci pe burtă şi se uită dedesubt prin ochiurile plasei. îşi aşezase sandalele, alăturate frumos, exact sub el, pe podeaua netedă de ciment. Cimentul oazan aproape că nu trebuia nivelat; se aşeza aproape de la sine şi se usca neted şi mătăsos, simţindu-se la atingere mai degrabă ca lemnul nelăcuit. Avea suficientă priză, totuşi, cât să nu alunece pe el cizmele oazanilor.
Alături de sandale zăcea una dintre puţinele unelte de la faţa locului: o lingură mare, mare cât o... cum să i-o descrie lui Bea? Cât un hârleţ mai mic? Pompă de bicicletă? Baston de poliţist? Oricum, nu era făcută din metal ori lemn, ci dintr-un soi de sticlă, la fel de tare ca oţelul. Scopul său era să amestece mortarul din cuvă, împiedicându-l să se usuce prea iute. Noaptea trecută - adică în urmă cu cinci sau şase ore - înainte să

se suie în hamac ca să doarmă, petrecuse vreo douăzeci de minute bune cu curăţatul mortarului de pe lingură, frecându-l cu degetele. Resturile se vedeau împrăştiate. în ciuda oboselii, făcuse treabă bună. Lingura era gata pentru o nouă zi de învârtit în cuvă. Părintele Peter era singurul care făcea treaba asta, de vreme ce era cel mai puternic. Gândul ăsta îl făcu să zâmbească. Nu fusese niciodată prea voinic. în trecut fusese bătut de alţi alcoolici şi târât cu uşurinţă de poliţie la arest. Odată, îl luaseră durerile de şale după o încercare de a o duce pe Bea în braţe până la pat. („Sunt prea grasă, sunt prea grasă!" strigase ea, sporindu-i astfel stinghereala când n-avusese încotro şi trebuise să-i dea drumul.) Aici, printre oazani, era preaputernic. Stătea lângă cada cu mortar şi învârtea o lingură uriaşă, admirat de fiinţele mai plăpânde din jurul său. Era ridicol, o ştia, însă povestea avea darul de a-i ridica moralul.

întregul proces de construcţie era absurd de simplu şi totuşi, eficient. Cuva pentru mortar, un fel de ceaun în care se amesteca manual, era tipică pentru nivelul tehnologic al oazanilor. în pereţii bisericii, pe măsură ce căpătau formă, nu se introdusese nici o structură de rezistenţă: nici armături de metal şi nici bârne de lemn. Cărămizile în formă de capsule alungite erau pur şi

simplu lipite de fundaţie şi clădite apoi unele peste celelalte, strat după strat. Părea o cale periculos de simplistă de a construi o clădire.

- Dar dacă e o furtună? îl întrebase pe Iubitorul de Isus Unu.
- FurPună?

Partea de sus a despicăturii faciale a Iubitorului Unu - frunţile bebeluşilor, altfel zis - se contorsionase puţin.

- Dacă vine un vânt foarte mare? O să dărâme biserica?

Peter suflase tare printre buze şi fluturase din mâini, imitând prăbuşirea unei clădiri.

Chipul grotesc al Iubitorului Unu se schimonosise şi mai mult încă, luând o formă ce ar fi putut arăta amuzament, uimire sau poate nimic special.

- LipiPura nu Se rupe niciodaPă, zisese. LipiPura Pare, foarPe Pare.

întinsese braţul şi mângâiase părul lui Peter, abia răvăşindu-i-l, ca să arate cât de ineficient era vântul.

Această atitudine liniştitoare i se păruse la fel de copilărească precum metoda de contrucţie, însă Peter hotărâse să aibă încredere în oazani.

Aşezarea lor, cu toate că nu era tocmai impresionantă arhitectural,

părea îndeajuns de stabilă. Şi trebuia să admită că mortarul care ţinea laolaltă cărămizile era uimitor de rezistent. Când era întins proaspăt arăta ca siropul de arţar, însă în doar o oră se întărea precum chihlimbarul, şi lipitura era imposibil de desfăcut.
Nu existau schele, nici scări, nimic care să conţină lemn sau metal. în loc de asta, accesul spre părţile mai înalte ale zidurilor se făcea printr-o metodă ce era totodată teribil de incomodă şi minunat de practică. Blocuri mari, decupate din muşchi întărit - materialul pe care-l foloseau şi pentru confecţionarea paturilor oazane - erau asamblate ca să alcătuiască şiruri late de trepte, puse pe lângă ziduri în exteriorul clădirii. Fiecare asemenea şir de trepte era lat cam de doi metri şi cât de înalt era nevoie; trepte adiţionale puteau fi adăgate pe măsură ce se ridicau straturi noi de cărămizi. în ultimele câteva zile, aceste trepte ajunseseră de două ori mai înalte ca Peter, însă, cu toată masivitatea lor, se vedea limpede că erau temporare, un echipament auxiliar ce nu făcea parte din proiectul final, aşa cum s-ar fi întâmplat şi cu o scară de lemn. Ba chiar erau portabile - deşi cu greu. Puteau fi mutate, la nevoie, în lateral. Peter ajutase de câteva ori la mutarea unui asemenea eşafodaj, şi, cu toate că nu putea să estimeze cu precizie cât anume cântărea, deoarece fusese deplasat printr-un efort comun, nu i se păruse mai greu decât, de pildă, un frigider.
Simplitatea perfectă a tehnologiei îl fermeca. N-ar fi fost, fireşte, adecvată pentru construirea unui zgârie-nori sau a unei catedrale, asta dacă nu cumva în zona înconjurătoare ar fi fost loc pentru un eşafodaj cât un stadion. însă pentru o biserică mică şi modestă era o soluţie numai bună. Oazanii urcau pur şi simplu pe trepte, fiecare cu câte o cărămidă. Se opreau în vârf şi-şi aruncau ochii (sau ochiul, sau despicătura vizuală ori ce aveau) peste coama zidului, privind-o aşa cum un instrumentist de concert îşi contemplă clapele pianului. Lipeau apoi cărămida la locul potrivit şi coborau s-o ia pe următoarea.
După orice standarde, metoda asta de lucru era solicitantă. Erau poate patruzeci de oazani prezenţi în partea cea mai agitată a zilei, iar Peter avea impresia că ar fi venit şi mai mulţi dacă n-ar fi existat riscul să se împiedice unii pe alţii. Munca se desfăşura în chip ordonat, fără grabă, dar şi fără oprire - până ce fiecare oazan îşi atingea în mod evident limita lui (sau a ei?) şi se ducea acasă să se odihnească. Lucrau în tăcere în cea mai mare parte a timpului, discutând doar când apărea o problemă ce trebuia rezolvată. Nu-şi dădea seama dacă erau fericiţi.

Voia din tot sufletul să ajungă să-i cunoască suficient de bine încât să-şi dea seama dacă erau sau nu fericiţi.
Se bucurau când cântau? Te puteai gândi că, dacă imnurile ar fi fost o tortură, nu le-ar fi intonat... Ca pastor al lor, nu se aşteptase, desigur, să fie întâmpinat de un cor care să interpreteze „O, har măreţ"; oazanii ar fi putut cu uşurinţă să pregătească un alt fel de festivitate de primire. Poate că aveau nevoie de un canal prin care să-şi exteriorizeze bucuria. Fericirea era un lucru tare greu de observat, ca o molie camuflată care putea să fie ascunsă în pădurea ce ţi se întindea înainte, dacă nu cumva îşi luase deja zborul. O tânără, nouă întru Cristos, îi spusese cândva: „Dacă mă vedeaţi acum un an cum mă trotilam cu gaşca, ce fericire era pe capul nostru, râdeam de ne spărgeam, ne hlizeam întruna, lumea întorcea capul după noi să vază ce-i aşa de hazos, voiau şi ei să se distreze ca noi, parcă zburam, eram în buricu' lumii, şi-n toată vremea asta mă gândeam: «Doamne, ajută-mă, aşa-s de singură, aşa-s de ruptă de tristă, mai bine aş muri naibii, nu mai suport viaţa asta nici o clipită», înţelegeţi ce zic?"
Mai era şi Ian Dewar, cu izbucnirile lui despre cum fusese militar odată, plângându-se de scârbele şi de zgârciobii care privaseră trupele de echipamente esenţiale, „cumpără-ţi binoclul singur, tăticu', iote acilea o vestă antiglonţ la doi oameni, şi dacă-ţi sare-n aer piciorul, ia două pastiluţe dân astea, fincă n-avem morfină dăfel pentru tine". La un moment dat, după ce-l ascultase cum tuna şi fulgera vreo cincisprezece minute, Peter îl întrerupsese: „Ian, iartă-mă, dar nu-i nevoie să-ţi tot aduci aminte de lucrurile astea. Dumnezeu a fost acolo, a fost acolo cu tine. A văzut când s-a întâmplat. A văzut totul". Iar Ian se ghemuise pe bancă, începuse să plângă şi zisese că ştia, ştia asta, şi că pe sub toată chestia, pe sub toată furia şi nemulţumirea, era fericit, fericit pe bune.
Şi mai era şi Beatrice, în ziua în care-o ceruse de soţie, o zi în care mersese prost cam tot ce putea merge prost. O ceruse la zece şi jumătate dimineaţa, pe o căldură sufocantă, în vreme ce stăteau la un bancomat pe strada mare, pregătindu-se să facă cumpărături de la supermarket. Poate că ar fi trebuit să se lase într-un genunchi, fiincă acel „Da, haide" al ei sunase ezitant şi deloc romantic, de parcă ar fi privit propunerea ca pe nimic altceva decât o soluţie pragmatică la neplăcerile unei chirii mari. Apoi se duseseră la cumpărături, însă reuşiseră să-şi permită abia jumătate din lucrurile de pe lista ei şi, când

ieşiseră în parcare, descoperiseră că un vandal scrijelise o zvastică grosolană pe vopseaua maşinii. Să fi fost altceva decât o zvastică - un penis, o înjurătură, orice - probabil că nu şi-ar fi bătut capul, însă pentru aşa ceva nu exista altă soluţie decât să ducă maşina la atelier, şi vopsitul urma să coste o avere.

Şi-apoi ziua se scursese mai departe aşa: telefonul lui Beatrice se descărcase de tot, primul garaj unde se duseseră era închis, al doilea era plin de clienţi programaţi şi deloc interesat, o banană pe care încercaseră s-o mănânce la prânz se dovedise putredă, o baretă şubredă se rupsese la pantoful lui Bea, silind-o să şchiopăteze, motorul maşinii începuse să scoată un zgomot misterios, un al treilea atelier auto le dăduse veşti proaste despre cât avea să-i coste vopsitul, meşterul arătându-le totodată că aveau toba de eşapament corodată. Le luase apoi atât de mult să se întoarcă la apartamentul lui Beatrice, încât pulpele scumpe de miel pe care le cumpăraseră se decoloraseră de la căldură. Pentru Peter, asta fusese picătura ce umpluse paharul. Furia i se răspândise cu o iuţeală nemaipomenită prin sistemul nervos; apucase platoul şi fusese cât pe ce să-l azvârle la gunoi, să-l trântească tare, să pedepsească bucata aceea de carne pentru că era atât de vulnerabilă la descompunere. însă nu el plătise pentru cumpărături, aşa că se străduise să se controleze. Pusese alimentele în frigider, îşi dăduse cu apă pe faţă şi se dusese să vadă ce făcea Bea.

O găsise pe balcon, uitându-se la zidul de cărămidă ce înconjura blocul ei, un zid încoronat cu sârmă ghimpată şi cioburi de sticlă. Obrajii îi erau uzi.

- îmi pare rău, zisese el.

Ea bâjbâise după mâna lui, şi degetele li se întrepătrunseseră.

Plâng fiindcă sunt fericită, îi explicase în vreme ce soarele îngăduia să fie învăluit de nori, aerul se răcorea niţel şi un vânticel blând le răsfira părul. E cea mai fericită zi din viaţa mea

.11. îşi dădu seama, pentru întâia oară, că şi ea era frumoasă

- Dumnezeu binecuvânPeze adunarea noaSPră, auzi o voce.
Orbit de lumină, se răsuci neîndemânatic, cât pe ce să cadă din hamac. Oazanul care se apropiase era un contur pe fondul răsăritului. Peter ştia doar că vocea nu-i aparţinea lui Iubitor de Isus Patruzeci şi Patru, singurul glas pe care-l putea asocia cu un nume fără indicii suplimentare.
- Bună dimineaţa, răspunse.
„Dumnezeu să binecuvânteze..nu însemnase mai mult decât asta. Oazanii invocau binecuvântarea lui Dumnezeu pentru orice, ceea ce însemna ori că înţelegeau noţiunea de binecuvântare mai bine decât mulţi creştini, ori că n-o pricepeau deloc.
- VeniP să conSPtruim biSerica noaSPră iar.
Două săptămâni petrecute cu localnicii îi ascuţiseră lui Peter auzul; înţelese îndată că era vorba despre „biserica noastră". Se gândi bine la voce, potrivind-o cu galbenul-canar al veşmântului lung.

- Iubitor de Isus Cinci? -Da.

- îţi mulţumesc că ai venit.

- Pentru Dumnezeu face orice doreşPe, orice, oricând.

Ascultând vorbele Iubitorului Cinci, Peter se întrebă ce făcea acea voce să sune altfel decât, de pildă, vocea Iubitorului Patruzeci şi Cinci. Nu felul în
care suna, cu siguranţă. Uluitoarea varietate a vocilor cu care fusese învăţat acasă - ba chiar şi la baza USIC - era inexistentă printre oazani. Nu se găseau pe-aici baritoni sonori, soprane piţigăiate, altiste răguşite, tenori vibranţi. Nu exista în glasul lor nici o tentă acută sau opacă, nici urmă de timiditate sau agresiune, sânge-rece ori seducţie, aroganţă ori umilinţă, vioiciune sau mâhnire. Poate că, fiind străin şi nepriceput, pierdea nuanţele, însă era destul de sigur că nu aşa stăteau lucrurile. Era ca şi cum s-ar fi aşteptat ca un pescăruş, un porumbel sau o mierlă să ţipe ori să cânte altfel decât celelalte păsări din soiul lor. Pur şi simplu nu erau menite să facă asta.

însă ce puteau oazanii să facă era să folosească limba în feluri aparte. Iubitorul de Isus Patruzeci şi Cinci, de pildă, evita cu ingeniozitate cuvintele pe care nu le putea pronunţa, izbutind mereu să găsească o variantă fără consoane sibilante. Aceste ocolişuri („lungire-dormi" pentru „somn", „lucruri-noi-în-aflare" pentru „cunoştinţe") îi făceau vorbirea excentrică însă fluentă, promovând iluzia că se descurca uşor cu limba de pe altă planetă. Prin constrast, Iubitor de Isus Cinci nu se obosea să evite nimic; încerca pur şi simplu să vorbească engleza convenţională, şi dacă erau mulţi de „t" şi „s" în cuvintele care-i trebuiau, atunci cu atât mai rău. în plus, făcea eforturi mai mici decât semenii săi ca să pronunţe cuvintele clar - umerii nu i se zguduiau la fel de mult când icnea câte o consoană - şi asta o făcea mai greu de înţeles uneori.

O făcea. Pe ea. De ce se gândea la Iubitorul Cinci ca fiind de sex feminin? Să fi fost din cauza robei galben-canar? Sau simţea totuşi vreun lucru, la un nivel prea instinctiv ca să-l poată analiza?

- Nu putem face prea multe până sosesc ceilalţi, zise el coborând din hamac. Puteai să mai dormi.

- M-am treziP cu frică. Peamă că vei pleca.

- Să plec?

- USIC vine azi, îi reaminti ea. Pe ia acaSă.

- Baza USIC nu e casa mea, zise Peter legându-şi curelele de la sandale. Ghemuindu-se să facă asta, aproape că dădu cap în cap cu Iubitor de Isus Cinci. Era măruntă pentru un adult. Dacă era adultă. Poate era un copil - nu, nu putea fi. Poate era incredibil de bătrână. Ştia că era directă, chiar şi după standardele oazane; că putea lucra doar câte treizeci sau patruzeci de minute odată înainte să se întoarcă acasă; mai ştia că era înrudită cu cineva care nu era Iubitor de Isus, lucru care-i provoca tristeţe, sau ceva ce interpreta el drept tristeţe. De fapt, n-ar fi băgat mâna în foc că necredinciosul respectiv îi era rudă de sânge; poate că era doar un prieten. Iar partea cu tristeţea era mai degrabă o bănuială de-a lui; oazanii nu plângeau, nu oftau, nu-şi acopereau feţele cu mâinile, aşa că probabil vreo remarcă de-a sa îl dusese la concluzia cu pricina.

încercă să-şi amintească alte lucruri despre Iubitor de Isus Cinci, însă nu izbuti. Aşa era, din păcate, creierul uman: filtra intimităţi şi percepţii, permiţându-le să picure prin sita memoriei, până ce nu mai rămâneau coagulate decât câteva, poate nici măcar cele mai semnificative dintre toate.
Data viitoare trebuia să-şi ia notiţe mai detaliate.
- USIC Pe ia, repetă Iubitor de Isus Cinci. Mă Pem că nu o Să Pe mai înPorci.
Peter păşi până la un spaţiu gol în perete, unde avea să fie pusă, în cele din urmă, o uşă; trecu prin deschizătură, se opri în umbra bisericii sale şi se uşură pe pământ. Urina avea o culoare şi mai închisă decât înainte, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva bea prea puţine lichide. Oazanii abia dacă luau câte o înghiţitură, aşa că învăţase să facă la fel. Sorbea îndelung din sticla de plastic, îndată după trezire, apoi lua câteva înghiţituri pe parcursul zilei de lucru şi asta era tot. Oazanii îi umpleau fără fasoane sticla ori de câte ori era aproape să se golească, ducându-se cu ea până în orăşel şi înapoi, însă nu voia să-i deranjeze din cale-afară.
De fapt, îi purtau o grijă ieşită din comun. Deşi îşi preţuiau spaţiul privat mai mult decât orice şi-şi petreceau cea mai mare parte a timpului în case, stând de vorbă cu prietenii apropiaţi şi cu familia, îl primiseră cu braţele deschise. Metaforic vorbind. Nu erau genul care să se dea în vânt după îmbrăţişări şi dulcegării. însă bunăvoinţa lor era de neconfundat. La anumite intervale, pe parcursul fiecărei zile, în vreme ce lucra la construcţia bisericii, zărea pe
cineva venind pe pământul golaş cu câte un dar. Un platou cu cocoloaşe prăjite aducând cu colţunaşii, o căniţă cu lichid călduţ, cremos şi savuros, câte un codru de ceva sfărâmicios şi dulce. Tovarăşii săi lucrători mâncau arareori la locul de muncă, preferând să ia nişte mese mai temeinice pe la casele lor; când şi când, cineva se mai întâmpla să culeagă direct de pe pământ câţiva muguri de fină-albă, dacă erau proaspeţi şi zemoşi. însă gustările gătite, micuţele ofrande, erau doar pentru el. Le accepta cu neprefăcută recunoştinţă, fiindcă se simţea tot timpul înfometat.
Cu toate aste, foamea îl rodea din ce în ce mai puţin. Nevrând să fie socotit un îmbuibat, învăţase, pe parcursul ultimelor trei sute şaizeci şi ceva de ore, să-şi reducă drastic numărul de calorii ingerate şi-şi amintise un lucru pe care-l ştiuse bine pe parcursul anilor săi pierduţi:

că un om putea supravieţui, ba chiar rămâne activ, cu foarte puţin combustibil. Dacă nu avea încotro. Sau dacă era prea beat să-i pese. Ori - cum era cazul acum - cufundat în bucuria muncii sale.
Când se întoarse la Iubitor de Isus Cinci, o găsi aşezată pe jos, cu spinarea sprijinită de un perete. Poziţia făcuse ca roba să i se ridice, iar coapsele slabe şi spaţiul dintre ele erau expuse neglijent. Aruncând o privire iute către goliciunea ei, lui Peter i să păru că detectează un anus, însă nimic care să aducă a organe genitale.

- Spune-mi mai mulP din CarPea Lucrurilor Noi şi CiudaPe, îi ceru

oazana. *Bărbat şi femeie i-a făcut, fu versetul care îi veni în minte.*

- Ştii istoria lui Adam şi a Evei? o întrebă.

- Dumnezeu Să binecuvânPeze Poate poveşPile din CarPe. SunP Poate

bun.

- Da, dar o ştii? Ai mai auzit-o?

- MulP Pimp înainPe, recunoscu ea. Acum din nou.

- Ai auzit-o de la Kurtzberg?
-Da.
- De ce nu-i Kurtzberg aici, să-ţi spună povestea iar, cu gura lui?
Peter pusese întrebarea asta în vreo şase feluri diferite, de la sosirea în aşezare. încă nu primise un răspuns satisfăcător.
- PărinPele KurPSberg plecaP. LăSaP cu lipSa lui. Cum vei şi Pu pleca.
Faţa ei despicată, care avea de obicei o culoare roz, sănătoasă, era acum alburie în contururile sale sinuoase.
- Plec doar puţin. Mă întorc repede.
- Da, ţine profeţia, Pe rog.
Rostise vorbele, din câte-şi dădea Peter seama, pe un ton care nu era nici glumeţ şi nici implorator. Era doar serioasă şi, cu toate că nu vorbea mai tare decât alţi oazani, glasul ei avea ceva emfatic. Poate că-şi imagina totul, sesizând diferenţe care nu existau, fiindcă era atât de dornic să priceapă ce era cu poporul acesta. El şi cu Bea citiseră cândva un articol care explica faptul că pisicile nu erau cu adevărat

indivizi, indiferent ce-ar fi crezut stăpânii lor. Toate sunetele aparte şi comportamentele ciudate ale pisicilor nu erau decât trăsături genetice standard cu care se născuse o anume subspecie. Un articol oribil, scris de vreun jurnalist de doi bani, plin de sine, cu părul rărit. Bea fusese zguduită de cele citite. Şi aveai mult de lucru ca s-o zgudui pe Bea.
- Spune-mi, Iubitor de Isus Cinci, zise Peter. Persoana pe care o iubeşti şi care te întristează, cea care nu crede în Isus. E fiul tău?

-E... fraPele.

- Şi ai alţi fraţi şi surori?

- Unul viu. Unul în pământP.

- Şi copii ai tăi?

- Dumnezeu plăcuP Să nu.

Peter încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi înţeles. Ştia că nu aflase cine

ştie ce şi
că încă n-avea nici o dovadă în privinţa sexului lui Iubitor Cinci.
- Iartă-mi te rog stupiditatea, Iubitor de Isus Cinci, dar eşti parte bărbătească sau femeiască?
Ea nu răspunse, ci doar îşi înclină capul pe-o parte. Peter observase că, spre deosebire de Iubitor de Isus Unu, despicătura facială nu-i zvâcnea când era nedumerită. Se întrebă dacă asta însemna că era mai deşteaptă, ori pur şi simplu se controla mai bine.
- Tocmai ai zis... mi-ai spus de fratele tău. L-ai numit frate, nu soră. Ce-l face să fie frate şi nu soră?

Ea cugetă câteva clipe.

- Dumnezeu.

Peter mai făcu o încercare.

- Eşti fratele fratelui tău, sau sora fratelui tău? Ea căzu iarăşi pe

gânduri.

- PenPru Pine, mă voi numi cu vorba fraPe. Fiindcă vorba Soră e mai greu de SpuS.

- Dar dacă ai putea spune mai uşor „soră", aşa ai spune?

Ea îşi schimbă poziţia, făcând ca veşmântul să-i acopere din nou

pântecele.

- Nu aş roSpi nimic.

- în povestea cu Adam şi Eva, insistă Peter, Dumnezeu a creat bărbat şi femeie. Parte bărbătească şi parte femeiască. Două feluri diferite de oameni. Aveţi şi printre voi două feluri?

- SunPem Poţi diferiţi.

Peter zâmbi, privind în zare. Ştia când e vremea să se dea bătut. Printr-o gaură în zid, care avea într-o zi să devină o frumoasă fereastră cu vitralii, observă, departe, o procesiune de oazani care duceau plase pline cu cărămizi.

Un gând îi veni brusc şi, odată cu gândul, îşi dădu seama că nu ceruse nimănui de la USIC să-i arate vechea aşezare oazană, cea pe care o abandonaseră în mod misterios. Era una dintre acele scăpări de care Bea, dacă ar fi fost acolo, nu s-ar fi făcut niciodată vinovată. Simpla menţionare a unui loc numit C-2 ar fi făcut-o curioasă în privinţa lui C-l. Acuma, pe bune, ce era în neregulă cu el? Beatrice, în rarele ocazii când aceste scăpări amnezice ale lui ajungeau s-o exaspereze, îl acuza că are câte un „moment Korsakoff." Era o glumă, fireşte. Amândoi ştiau că alcoolul n-avea nimic a face cu asta.

- Iubitor Cinci? zise.

Ea nu răspunse. Oazanii nu risipeau cuvintele. Puteai fi sigur că te ascultă, că aşteaptă să ajungi la acea parte a întrebării la care să poată răspunde.

- Când Kurtzberg era cu voi, urmă Peter, în aşezarea anterioară... în care aţi trăit înainte, cea de lângă baza USIC, aţi construit o biserică acolo?

-Nu.

- De ce nu?

Iubitor Cinci se gândi un minut întreg la asta.

- Nu, zise iarăşi.

- Unde vă rugaţi?

- PărinPele KurPSberg venea în caSele noaSPre. întreaga zi, merS din caSă în caSă şi alPă caSă. AşPepPam penPru el. AşPepPam mulP. Apoi veniP, ciPea din CarPe, ne rugam, apoi plecaP.
- E şi ăsta un fel de-a o face, zise cu diplomaţie Peter. Un fel foarte bun. Isus însuşi a spus: „Unde sunt doi sau trei adunaţi în numele meu, sunt şi eu în mijlocul lor".
- Nu am niciodaPă văzuP pe ISuS, zise Iubitor de Isus Cinci. BiSerica e mai
bine.
Peter zâmbi, incapabil să-şi suprime un puseu de mândrie. Spera sincer că o biserică materială avea să fie un pas spre mai bine.
- Dar Kurtzberg unde locuia? o iscodi. Unde dormea, adică, în timpul în care era cu voi?
Şi-l imagină pe Kurtzberg cufundat în covata-pat, în nişte pijamale pretenţioase, asudând întreaga noapte. Fiind mai scund, pastorul ar fi putut, cel puţin, să încapă într-un pat oazan.

- PărinPele KurPSberg avuP maşină, zise Iubitor de Isus Cinci.

- Maşină?

- Maşină mare.

Cu mâinile, schiţă în aer forma unei maşini: un dreptunghi aproximativ ce nu ducea cu gândul spre nici un fel anume de vehicul.
- Adică... se ducea cu maşina să petreacă noaptea... ăăă... să doarmă la baza USIC?
- Nu. Maşina avuP paP. Mâncare. Maşina avuP PoP.
Peter încuviinţă din cap. Desigur. Era o soluţie evidentă. Şi neîndoielnic că un asemenea vehicul - poate chiar acelaşi folosit de Kurtzberg - i-ar fi

fost pus la dispoziţie şi lui dacă l-ar fi cerut. însă hotărâse să nu pornească pe calea aceea, şi acum nu regreta. Existase, simţea, o distanţă între Kurtzberg şi turma sa, o barieră pe care nici un fel de respect reciproc şi tovărăşie nu reuşiseră s-o doboare. Oazanii îşi priveau primul pastor ca pe un străin de acele locuri, şi nu doar în sensul literal. Dormind în maşină, Kurtzberg arătase că în orice clipă ar fi fost capabil să pornească motorul, să apese pe acceleraţie şi s-o ia din loc.

- Unde crezi că e acum Kurtzberg?

Iubitor Cinci rămase tăcută un timp. Ceilalţi Iubitori de Isus erau foarte aproape acum, iar cizmele le fâşâiau uşor pe pământ. Cărămizile erau grele, însă oazanii le duceau fără să arate, prin sunete sau gesturi, pic de nemulţumire.

- Aici, spuse Iubitor de Isus Cinci într-un târziu, fluturând din mână.

Părea să arate către lume în general.

- Eşti de părere că e viu?

- Cred. Voia lui Dumnezeu.

- Când el... ăă... Peter se poticni, încercând să compună o întrebare care să fie suficient de precisă pentru ca ea să răspundă. A zis la revedere? Când l-aţi văzut ultima oară, adică. Când a plecat, a zis: „Plec şi nu mă mai întorc" sau „Ne vedem săptămâna viitoare" ori... ce-a zis?

Ea tăcu iarăşi. Apoi:

- Fără la revedere.

- Dumnezeu binecuvânPeze adunarea noaSPră, părinPe PePer, i se adresă o voce.

Şi astfel oazanii veniră să-şi clădească biserica, ori mai degrabă biSerica, cum îi spuneau ei. Peter spera ca, la un moment dat, să-i facă să renunţe la cuvântul acela şi să-l înlocuiască cu un altul. Fiindcă erau acolo, construind cărămidă după cărămidă o biserică, şi totuşi nu puteau rosti bine numele a ceea ce construiau cu atâta devotament. Era ceva necinstit în asta.

în ultima vreme, ori de câte ori avea prilejul, Peter folosea termenul „lăcaş" în loc de „biserică". „Ne construim lăcaşul", zicea (fără consoana cea supărătoare), ori făcea legătura între cele două cuvinte în aceeaşi propoziţie. Şi, cu grija de a nu provoca alte neînţelegeri,

explicase cu grijă că acest „lăcaş" era diferit de „lăcaşul din Ceruri". Ambele ofereau o locuinţă pentru cei care-l primeau pe Isus în inimi, însă unul era o filială materială, iar celălalt, locul eternei uniri spirituale cu Dumnezeu.
Câţiva dintre oazani începuseră să utilizeze cuvântul, însă nu mulţi. Majoritatea preferau să zică „biserică", deşi le făcea trupurile să se cutremure. Oricum, nu făceau diferenţa între cele două, deşi îl asiguraseră de contrariu.
- Lăcaş acolo, făcuse Iubitor de Isus Cincisprezece, arătând către cer, apoi, arătând către biserica pe jumătate construită: Lăcaş aici.
Peter, auzindu-l, zâmbise. Pentru el, împărăţia Cerurilor nu se afla, de fapt, în ceruri; nu avea coordonate astronomice; coexista cu toate lucrurile de pretutindeni. Dar poate că era prea curând să le complice oazanilor viaţa cu asemenea metafore. Puteau face distincţia între locul pe care-l construiau şi Dumnezeirea din care voiau să facă parte: asta era bine.
- Bine, rostise.
- LăudaP fie ISuS, replicase Iubitor de Isus Cincisprezece, cu vocea rezonându-i precum sunetul scos de un picior tras din noroiul unei mlaştini.
- Lăudat fie Isus, încuviinţase Peter, cu o anume tristeţe.
Cumva, era cam neplăcut că Isus primise numele de „Isus". Era un nume bun, un nume plăcut, însă „Daniel", „David" ori „Neemia" ar fi fost mai uşor de rostit aici. Cât despre „C-2" ori numele fetiţei din Oskaloosa care dăduse numele planetei, era mai bine nici să nu fie aduse în discuţie.
- Cum numiţi locul ăsta? întrebase, de mai multe ori, persoane diferite.
- Aici, spuseseră cu toţii.
- întreaga lume, precizase el. Nu doar casele voastre, ci tot terenul din jur, cât de departe se poate vedea, şi toate locurile aflate şi mai departe încă, dincolo de orizontul unde coboară soarele.

- Viaţă, răspunseseră.

- Dumnezeu.

- Şi în limba voastră? insistase Peter.

- N-ai puPea Să roSPeşPi cuvânP.

- Aş putea să încerc.

- N-ai puPea Să roSPeşPi cuvânP.

Era imposibil de spus dacă repetarea asta indica iritabilitate, căpoşenie, o forţă de neclintit sau dacă Iubitor Unu nu făcuse decât să afirme paşnic acelaşi lucru de două ori la rând.

- Kurtzberg putea rosti cuvântul? -Nu.

- Atunci... cât a fost cu voi, a învăţat Kurtzberg vreun cuvânt din limba voastră?
-Nu.
- Dar voi vorbeaţi câtuşi de puţin limba noastră când v-aţi întâlnit prima oară cu Kurtzberg?

- Puţin.

- Cred că asta a complicat mult lucrurile.

- Dumnezeu ajuPă.

Peter nu-şi dăduse seama dacă era vorba de o văitare glumeaţă - un fel de dat ochii peste cap, dacă ar fi existat ochi care să fie daţi peste cap - sau dacă oazanul afirma literalmente că Dumnezeu ajutase.
- Vorbiţi atât de bine limba mea, îi complimentase. Cine v-a învăţat? Kurtzberg? Tartaglione?
- Frank.
- Frank?
- Frank.

Probabil era prenumele lui Tartaglione. Şi, că tot venise vorba....

- Era Frank Creştin? Iubitor de Isus?

- Nu. Frank era... un IubiPor de limbă.

- Kurtzberg v-a învăţat şi el?

- Limbă, nu. învăţaP doar cuvântul lui Dumnezeu. Citea din CarPea Lucrurilor Noi şi CiudaPe. La începuP nu înţelegeam nimic. Apoi, cu

ajuPor de Frank şi cu ajuPor de Dumnezeu, cuvânP după cuvânP înţeleS.

- **Şi Tart... Frank, unde e acum?**
- Nu cu noi, se auzise o voce dinăuntrul unei glugi măslinii.
- PlecaP deparPe, zisese vocea dinăuntrul glugii galben-canar. LăSaP în lipSa de el.

Peter încercase să-şi imagineze ce întrebări ar fi pus Bea dacă ar fi fost acolo - ce imagine de ansamblu ar fi văzut ea. Avea un simţ de observaţie care nu se limita la ceea ce era prezent, ci se extindea şi asupra lucrurilor absente. îşi cuprinsese cu privirea enoriaşii, zeci de indivizi mărunţi înveşmântaţi în culori pastelate, cu feţe bizare pe sub glugi, un pic murdari de noroi pe cizme. Ei îl priveau ca pe un obelisc exotic ce transmitea mesaje din altă lume. în spate, înceţoşate de pâcla umedă, structurile cubice ale oraşului lor luceau chihlimbariu. Era loc acolo pentru un număr mult mai mare de oazani decât cei aflaţi înaintea lui.

- Frank i-a învăţat doar pe Iubitorii de Isus? întrebase mai departe. Sau pe oricine care voia să înveţe?
- Cei fără iubire de ISuS nu au aSemenea dorinţă Să înveţe. Ei Spun: „De ce să roSPim limbă făcuPă penPru alte corpuri?"
- Ei sunt... cei care nu doresc să înveţe engleza sunt supăraţi că USIC a venit aici?

însă n-avea nici un rost să-i întrebe pe oazani despre simţăminte. în special despre simţămintele altora. Prin urmare, încercase o cale diferită.

- E dificil de produs mâncarea pe care o daţi la USIC?
- Furnizăm.
- Dar cantitatea... este... vă vine greu să adunaţi atâtea alimente? E prea mult?

- Furnizăm.

- Dar asta e... dacă USIC n-ar fi aici, nu v-ar fi mai uşoare vieţile?

- USIC Pe aduS la noi. SunPem recunoScăPori.

- Bine, dar...

Era hotărât să afle cum priveau prezenţa USIC oazanii care nu erau Iubitori de Isus.
- Munciţi cu toţii să obţineţi mâncarea, aşa e? Şi Iubitorii de Isus şi... ăăă... ceilalţi. Munciţi împreună.
- Mâini mulPe ScurPează munca.
- OK, sigur. Dar există printre voi cineva care zice: „De ce am face asta? Cei de la USIC n-au decât să-şi cultive mâncarea lor"?

- Poţi şPiu nevoia de leacuri. Peter chibzuise la asta o clipă.

- Asta înseamnă că voi toţi... că luaţi cu toţii leacuri?
- Nu. Doar puţini. PoP IubiPori de ISuS aici de faţă nu au nevoie de leac, lăudaP fie ISuS.
- Şi cei care nu-l iubesc pe Isus? Ei se îmbolnăvesc mai des?
Asta provocase o anume neînţelegere - lucru rar printre oazani. Unele voci păreau să spună că da, ne-Iubitorii erau mai sensibili la boli. Alţii păreau să spună că nu, era acelaşi lucru indiferent de credinţă. Ultimul cuvânt fusese rostit de Iubitorul de Isus Unu, care susţinea că toată lumea pierdea din vedere esenţialul.
- Vor muri, zisese. Cu leacuri Sau fără, vor muri penPru PoPdeauna.
Apoi, prea iute, se făcu momentul să plece. Grainger sosi aproape de ora la care promisese că o să apară: la trei sute şaizeci şi opt de ore de când vorbiseră ultima dată. Sau aşa presupuse el.
îl avertizase că data viitoare avea să conducă un vehicul mai mare, o camionetă cu provizii şi nu o maşină de teren. Şi chiar o camionetă apăru, apropiindu-se de C-2 dinspre orizontul pâlpâitor, indistinct, camuflată de lumina puternică a dimineţii. Peter presupuse că pentru Grainger aşezarea arăta părăsită, fiindcă nu exista, ca de obicei, nici un semn exterior al vieţii sociale care zumzăia înăuntru. Pentru mintea oazană, străzile nu erau altceva decât căi de acces de la o casă la alta, nu spaţii publice care să fie frecventate.
Camioneta se opri lângă clădirea cu stea. Era mai degrabă ceva ce puteai numi dubă, un vehicul de soiul celor pe care le puteai găsi pe străzile oraşelor britanice, aducând lapte sau pâine. Emblema USIC de pe capotă era mică şi discretă, mai degrabă un tatuaj decât un simbol al vanităţii. Florarii USIC. Pescarii USIC. Nu aducea defel cu însemnul unei megacorporaţii preaputernice.

Peter lucra la învârtit mortarul, în perimetrul bisericii, când sosi vehiculul. îi observă apropierea de la câteva sute de metri. Oazanii, a căror concentrare pe treaba pe care o aveau momentan era intensă şi neabătută, care nu vedeau bine la distanţă şi a căror acuitate auditivă era dificil de estimat, nu-l zăriră. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi prefăcut şi el că nu-l observă şi şi-ar fi văzut pur şi simplu de treabă alături de enoriaşii săi. Ar fi ieşit în cele din urmă Grainger din maşină şi-ar fi mers până la ei? Ar fi venit cu camioneta până la biserică? Şi-ar fi pierdut răbdarea şi-ar fi plecat?
Ştia că era nepoliticos, ba chiar copilăros din partea lui s-o facă să aştepte, dar îşi dorea ca Grainger să iasă din cochilia ei de metal şi să aibă un contact adecvat cu aceste persoane pe care refuza să le numească „persoane", cu aceste persoane care o „băgau în sperieţi". Nu aveau, de fapt, nimic înspăimântător sau dezgustător. Dacă-i priveai îndeajuns de mult, fizionomia lor nu mai părea atât de fioroasă, iar despicătura lipsită de ochi înceta să mai fie diferită de un nas sau nişte sprâncene omeneşti. îşi dorea ca Grainger să poată pricepe asta.
Tocmai când era pe cale să-şi anunţe colegii de echipă că trebuiau să se despartă pentru puţin timp, observă mişcare în uşa clădirii însemnate cu stea. Ieşise un oazan. Nu se număra printre cei pe care-i întâlnise el, din câte îşi dădea seama. Roba oazanului era cenuşiu-deschis. Portiera vehiculului lui Grainger se deschise şi ea ieşi, o arătare îmbrăcată în alb.
Peter se întoarse spre oazani ca să-şi facă anunţul. însă nu era nevoie: tovarăşii săi de lucru remarcaseră sosirea maşinii şi se opriseră din muncit. Toată lumea lăsase deoparte ce ţinea în mână, încetişor şi cu grijă. Iubitor de Isus Cincizeci şi Doi - o femelă, după estimarea arbitrară a lui Peter - era pe la jumătatea şirului de trepte, cu o cărămidă în mână. Se opri şi aruncă o privire asupra cărămizii, apoi către zidul pe care mortarul siropos avea să se usuce curând. Alegerea dintre a continua şi a înceta lucrul era, se vedea bine, una dificilă pentru ea, dar după ce şovăi încă vreo câteva secunde, începu să coboare treptele. Era ca şi cum ar fi decis că lipitul cărămizii era o sarcină prea importantă ca s-o efectueze când apăruseră asemenea lucruri ieşite din comun care-i distrăgeau atenţia.
Ceilalţi oazani vorbeau între ei, în limba lor. Singurul cuvânt pe care Peter izbuti să-l înţeleagă - singurul pe care nu-l aveau în vocabular - era „medicamenPe". Iubitor de Isus Unu se apropie şovăielnic de el.

- Pe rog, PePer. Dacă Dumnezeu nu dezamăgiP... laS acum clădirea biSericii şi ajuP la împarP medicamenPe.
- Sigur, zise Peter. Merg şi eu.
Se simţi o uşurare palpabilă trecând printre oazani, ca un fior colectiv. Peter se întrebă dacă Kurtzberg băgase în ei frica de a-l nemulţumi pe Dumnezeu
sau dacă nu erau decât excesiv de dornici să-i facă pe plac noului lor pastor, îşi făcu o notiţă mentală să discute cu ei, cu prima ocazie, despre compasiunea şi indulgenţa lui Dumnezeu. Jugul meu este bun şi sarcina mea uşoară, lucruri de genul ăsta. Doar că trebuia să găsească o alternativă la metafora ce-avea de-a face cu înjugatul animalelor.
Peter şi Iubitor de Isus Unu o porniră peste întinderea dintre biserică şi sat. Ceilalţi oazani rămaseră pe loc, ca şi cum nu ar fi vrut s-o alarmeze pe reprezentanta USIC cu apariţia lor în grup, ori poate din respect pentru Iubitor de Isus Unu, mijlocitorul lor oficial.
Oazanul cu robă cenuşie, care ieşise s-o întâmpine pe Grainger, nu se mişcase de lângă vehicul. I se dăduse o cutie albă de carton, pe care o ţinea cu toată solemnitatea cu care ar ţine un preot anafura, deşi cutia semăna cu un ambalaj mare pentru pizza. Părea să nu se grăbească s-o ducă de acolo. Dacă schimbase vreo vorbă cu Grainger, conversaţia încetase acum; se uita ţintă la Peter şi la Iubitor de Isus Unu, care traversau distanţa dintre şantier şi aşezare.
Grainger se uita şi ea. Era îmbrăcată tot cu tunica ei albă şi cu nădragii subţiri de bumbac, cu baticul trecut peste păr şi gât. Chiar cu silueta ei subţiratică, părea masivă pe lângă băştinaş.

- Cine-i acela? întrebă Peter pe când se apropiau.

- SBDFPH, replică Iubitor Unu.

- Nu-i un Iubitor de Isus? -Nu.
Peter se întrebă dacă avea să înveţe vreodată limba oazană. Fără engleza care să o lege, suna ca şi cum un câmp de ierburi uscate şi de lăptuci ude de ploaie ar fi fost tăiate cu o macetă.
- Ai pierdut ocazia să-ţi iei partea de leacuri?
- Leacuri penPru Poţi, zise Iubitor Unu.
Peter nu reuşea să-şi dea seama dacă vocea acestuia transmitea încredere senină, indignare plângăreaţă sau dârzenie încrâncenată.

Se întâlniră tuspatru în umbra clădirii cu stea. Inscripţia cu BUN VENIT se transformase într-o mâzgăleală de neînţeles. Ar fi putut să fie rămăşiţele unei băşici cu vopsea azvârlite în zid.

Iubitor de Isus Unu se înclină înaintea lui Grainger.

- RegreP zăbava Pa aici.

- O să-ncerc să plec rapid.

Chiar dacă glumise, era vizibil încordată. Motorul maşinii încă mergea, sfidând un abţibild USIC de pe un geam, pe care scria ECONOMISEŞTE COMBUSTIBILUL, VENEZUELA E DEPARTE.
- Bună, Grainger, zise Peter.
- Sal'tare, cum îţi merge?
Vocea îi suna mai americănească decât îşi amintea, cu un accent yankeu caricatural. Simţi dintr-odată că-i lipsea Bea, simţi asta tare, ca pe un pumn în stomac. Era de parcă, după ce-i suportase lipsa în tot acest timp, şi-ar fi promis sieşi că ea avea să fie acolo, să-l aştepte. Camioneta USIC ar fi trebuit să fie un Vauxhall de culoarea prunei, iar Bea, lângă portieră, i-ar fi făcut din mână în felul acela al ei avântat şi copilăros şi l-ar fi salutat cu vocea ei drăgălaşă, cu unduiri de Yorkshire.

- Ai dormit sub cerul liber? îl întrebă Grainger.

- Se vede?

Ochii ei se îngustară, măsurându-l din creştet până în tălpi.

- Unii se bronzează. Alţii se ard.
- Nu simt că m-am ars.

- Te-ai mai privit în oglindă în ultimul timp?

- Am uitat să-mi aduc una.

Ea dădu din cap, de parcă ar fi spus: „Se-nţelege".
- O să punem nişte unguent pe tine într-un minut. E cam târziu pentru primul ajutor, dar na... Aruncă o privire către Iubitor Unu şi celălalt

oazan şi adăugă: Apropo de ajutoare, încă am de pasat medicamentele astea. Ăă... cu cine am de-a face? Căruia dintre voi îi explic ce şi cum?
- înţeleg mai mulP decâP celălalP aici, zise Iubitor de Isus Unu. Explică mie medicamenP de azi.
Apoi rosti către compatriotul său:
- kjDFrH, DjF rNFDN.
Celălalt oazan păşi mai aproape şi săltă capacul cutiei, înclinându-l în aşa fel încât Iubitor de Isus Unu şi Grainger să aibă acces la conţinut. Peter se ţinu deoparte, însă tot zări o mulţime de flacoane de plastic şi pacheţele cartonate, câteva colorate comercial, majoritatea cu etichete de farmacie imprimate.
- OK, zise Grainger arătând pe rând către fiecare categorie de obiecte. Avem aspirină şi acetaminofen, ca de obicei. Astea de aici sunt generice.
- Nume de unde PoaPe alPe nume veniP, zise Iubitor de Isus Unu.
- Exact, spuse Grainger. Apoi mai avem zece pachete de acetaminofen de firmă: Tylenol. V-am mai adus. Şi pacheţelele astea albastru cu galben, Soothers, sunt ca nişte bombonele, dar au în ele dextrometorfan şi fenilefrină - combat tuşea şi opresc scurgerile nazale. Nu ştiu, adică, dacă voi... ăăă...
Tuşi.
Nu era limpede dacă imita o tuse ca să priceapă oazanii ori dacă chiar îşi curăţa ceva de prin gâtlej.
- Şi ăsta de aici e diclofenac. E analgezic şi antiinflamator, bun la artrită - dureri în muşchi şi articulaţii.
Mişcă antebraţul din cot şi îşi roti un umăr, pentru a mima neplăcerile artritei.
- Mai e bun şi pentru migrene şi... ăă... dureri menstruale.
Vocea lui Grainger trăgea a lehamite. Nu părea convinsă că vorbele ei aveau vreun sens pentru băştinaşi, aşa că le rostea tot mai iute şi mai nedesluşit. Peter mai văzuse felul ăsta de comportament pe la evangheliştii nepricepuţi sau lipsiţi de experienţă, care, încercând să câştige un public ostil şi simţind că pierdeau bătălia, încheiau cu invitaţii bolborosite de a mai trece câteodată pe la biserică, lansate mai degrabă ca să asigure un Dumnezeu atoatevăzător că fuseseră făcute decât cu speranţa că avea să apară cineva.
- Mai sunt şi creme cu cortizon, din cele care vă plac, în tuburi alb-albastre, continuă Grainger. Şi o mulţime de antibiotice. Gentamicină. Neomicină. Flucloxacilină. Gamă variată de utilizări, cum v-am mai

explicat. Depinde de cine le ia. Dacă vreodată... ăăă... vreţi să-mi spuneţi ce reacţii v-a provocat un antibiotic anume, v-aş putea sfătui mai bine.
- AnPibiotice bine-veniPe, zise Iubitor de Isus Unu. Dar mai bine-veniPe leacuri penPru dureri. Ai alte aSpirine şi paracePamol, în alPe culori şi nume?
- Nu, ţi-am spus, asta-i tot ce am adus acum. Dar nu uita că mai e şi diclofenacul. E foarte eficient şi bine tolerat de... ăăă... majoritatea. Poate să aibă unele efecte secundare gastrointestinale, spuse Grainger schiţând gestul de a se freca pe abdomen.
Peter îşi dădea seama că nu era deloc în largul ei, şi asta nu din cauze gastrointestinale.
- în plus, continuă femeia, avem ceva complet diferit de data asta, n-are de-a face cu durerea. N-am mai adus aşa ceva până acum. Nu ştiu dacă vă e de vreun folos. Nu vouă personal, adică, ci... oricui de aici.
- Nume?
- Numele de pe pachet este GlucoRapid. Aşa se cheamă marca. Dar conţine insulină. E pentru diabet. Ştiţi ceva despre diabet? Când corpul nu-şi poate regla nivelul de glucoză?
Oazanii nu spuseră nimic şi nici nu gesticulară, dar îşi ţineau feţele îndreptate spre Grainger.
- Glucoza e, ăă, ca zahărul, zise ea cu voce pierită în timp ce-şi apăsa degetele pe o sprânceană asudată, de parcă i-ar fi prins bine ei înseşi nişte analgezice. îmi pare rău, cred că n-are nici un fel de sens pentru voi. Dar insulină nu prea avem, aşa că...
- SunPem recunoScăPori, zise Iubitor de Isus Unu. RecunoScăPori.
După aceea lucrurile se mişcară iute. Oazanul în strai cenuşiu şi Iubitorul Unu duseră cutia în clădirea însemnată cu stea. Reveniră după câteva minute cărând fiecare câte un sac voluminos, sprijinit de piept ca şi cum ar fi purtat un copil în braţe. Puseră sacii în spatele dubei şi plecară după alţii. După câteva asemenea drumuri, alţi oazani, dintre care nici unul nu-i era familiar lui Peter, veniră să ajute. Odată cu sacii - ce conţineau fină-albă în diverse forme, uscată sau făcută pulbere - aduceau şi tuburi mari de plastic pentru amestecurile iscusite al căror destin, după ce bucătarii USIC adăugau apă, era să devină supe, creme tartinabile, deserturi şi Dumnezeu ştia câte altele. în nişte tuburi şi saci mai mici se găseau mirodenii. Fiecare traistă, sac şi tub avea ceva însemnat cu markerul, cu majuscule grosolane. Imposibil de spus dacă

o făcuse vreun membru al personalului USIC ori vreo mânuţă oazană înmănuşată.
La cererea lui Grainger, Peter urcă alături de ea în maşină. Se plângea de umiditatea insuportabilă, dar Peter îşi dădu seama, de pe chipul ei, că nu se aştepta să fie crezută şi că împărţirea medicamentelor o sleise psihologic şi fizic. Cabina cu aer condiţionat - separată de partea din spate unde se ţinea mâncarea - era un refugiu în care-şi putea reveni. Ochii şi-i ferea şi acum de siluetele cu robă ce treceau pe lângă geamul portierei. La fiecare câteva minute, şasiul era legănat uşurel de aşezarea altui sac sau tub în spate. Evident, o experienţă îndelungată confirmase că oazanii erau demni de
încredere şi-şi îndeplineau întotdeauna partea lor de înţelegere. Ori poate că Grainger ar fi trebuit să verifice, însă nu-şi putea aduna puterile s-o facă.
- O să te alegi cu cancer dacă n-ai grijă, zise ea desfăcând capacul unui tub cu alifie.
- Mă simt bine, protestă Peter în vreme ce ea îi întindea, cu degetul mijlociu, crema pe nas şi frunte.
Atingerea mâinii unei femei - care nu era Bea - îi dădu un frison de melancolie.
- Soţia ta n-o să se bucure prea tare dacă află că te-ai fript pe faţă.
Grainger întinse braţul spre oglinda retrovizoare şi o mişcă pieziş, ca Peter să-şi poată vedea reflexia. Stratul de unguent nu arăta prea grozav, însă, din ce-şi dădea seama, pe dedesubt faţa nu-i fusese afectată prea mult: era înroşit pe ici, pe colo, prin câteva locuri pielea i se jupuia.
- O să supravieţuiesc, zise. Dar mersi.
- Zi-mi ce-ţi mai trebuie, doar să mă anunţi după ce ne întoarcem la civilizaţie, răspunse ea curăţându-şi degetele cu un şerveţel de hârtie.
- Oazanii sunt destul de civilizaţi, din câte am văzut. Dar ţie, ca farmacistă, trebuie să-ţi fie greu, din moment ce nu ştii cum îşi îngrijesc sănătatea.

Grainger îşi lăsă mâna să cadă moale pe banchetă şi oftă.

- Peter... Să nu ajungem acolo.

- Asta zic mereu oamenii despre locuri în care au ajuns deja.

Grainger potrivi oglinda cum fusese înainte, aşa încât acum în ea se reflecta propria-i faţă. Cu o bucăţică de hârtie, trasă o linie sub ochiul stâng, ca să îndrepte uşoara alunecare a rimelului. La fel făcu şi cu cel drept. Peter era destul de sigur că ultima dată când o văzuse nu avusese rimei pe la ochi.

Afară, un mic incident. Unul dintre oazani, încercând să care câte un tub în
fiecare mână, scăpase un recipient pe jos. De pe pământ săltă un nor de pulbere roşcovană, acoperindu-i încălţările, gambele şi poalele robei albastru- deschis. Un alt oazan se opri să evalueze paguba şi zise:

- Scorţişoară.
- Scorţişoară, confirmă vinovatul.

Amândoi rămaseră o clipă tăcuţi. Suflarea umedă şi vioaie a vântului duse departe scorţişoara de fină-albă, absorbind-o în atmosferă. Pulberea de pe robă se înnegri, devenind o pată lucioasă. Apoi, fără să mai zică nimic, oazanii se apucară iarăşi de treabă.

Peter coborî geamul, să verifice dacă aerul avea iz de scorţişoară. N-avea. în clipa următoare însă, peste răcoarea artificială din maşină se năpusti un curent de aer îmbălsămat.

- Te rog, se plânse Grainger.

Ridică geamul la loc şi lăsă aerul condiţionat să-şi facă treaba. Curenţii umezi ai atmosferei de afară, captivi în cabină, se foiau de colo colo, de parcă s-ar fi simţit fugăriţi. încercând să scape de maşinăria care voia să-i absoarbă, îi trecură lui Peter peste faţă, peste genunchi şi peste ceafă. Grainger îi simţi şi ea; o scutură un fior.

- I-ai văzut cum au vărsat scoţişoara? zise Peter.
- Îhî.
- Ce drăguţ că n-au făcut mare caz de asta. Cel care a scăpat tubul n-a părut deloc să se simtă vinovat ori frustrat. Iar amicul lui nu l-a criticat şi n-a făcut gălăgie. Au luat doar notă de cele întâmplate şi şi-au văzut de treabă mai departe.
- Da, o adevărată plăcere. Aş putea sta aici toată ziua să mă uit cum scapă mâncarea noastră pe jos.
- Cu toate că, trebuie să spun, şi personalul USIC pare cumsecade şi relaxat.

Chiar în clipa în care rosti cuvintele, Peter trebui să recunoască existenţa potenţială unei excepţii: Grainger.

- Mda, zise ea. Emoţiile puternice sunt interzise.

- Vrei să zici că... există ceva stabilit în privinţa asta? Ca un fel de

regulă? Grainger râse.

- Nu. Suntem liberi să fim noi înşine, drăguţi şi frumuşei. în limita bunului- simţ.

Aerul se răcea iarăşi; îşi trase baticul peste gât.

Oazanii tot mai cărau provizii în spatele dubei. Sacii fuseseră aşezaţi, însă tuburile de plastic continuau să sosească, toate pline cu creaţii ingenioase făcute din fină-albă. Multă trudă intrase în alimentele acelea, atât din punct de vedere agricol, cât şi culinar; părea o cantitate excesivă de muncă şi de material la schimb cu doar câteva pacheţele cu medicamente. Destul de multe pacheţele, dar...

- Cum de are USIC la dispoziţie atâtea substanţe farmaceutice în plus?

- N-avem, de fapt. Primim provizii suplimentare exact în scopul ăsta. Fiecare navă aduce un stoc nou, pe care-l împărţim cu ei.

- Pare ditamai operaţiunea, comentă Peter.

- Nu chiar. Din punctul de vedere al costurilor de expediţie, al logisticii, nu-i nici o problemă. Medicamentele nu ocupă mult spaţiu şi cântăresc foarte puţin. Comparativ cu revistele sau... stafidele... ori dozele de pepsi. Sau cu fiinţele umane, normal.

O zisese ca şi cum ultimul dintre bunurile menţionate s-ar fi găsit depozitat în portbagaj. Peter se uită pe geamul fumuriu, căutându-l cu privirea pe Iubitor de Isus Unu. Nu-l mai zări.

- O să fac tot ce pot ca să-mi justific costurile de transport, simţi nevoia să spună.

- Nu se plânge nimeni, replică Grainger. Localnicii... oazanii, cum le spui tu - te-au vrut pe tine şi te-au căpătat. Deci toată lumea-i fericită, nu?

Doar că Grainger nu arăta fericită defel. Ajustă poziţia oglinzii retrovizoare, moşmondind o vreme la reglaj, iar mâneca i se ridică pe braţ tocmai până la cot. Peter observă pe antebraţul ei nişte

cicatrice: urme vechi de auto- agresiune, de mult vindecate, însă cu neputinţă de şters. Istorie scrisă în carne. Văzând cicatricele lui Grainger, îşi dădu seama pentru întâia oară că şi ea era frumoasă

.12. Dacă stau să socotesc, sunt aproape sigură că atunci s-a întâmplat

Motorul torcea, purtându-i înapoi către ceea ce Grainger numea civilizaţie, înăuntrul cabinei, atmosfera era răcoroasă şi filtrată. Afară, peisajul suferise o transformare abruptă. Timp de sute de ore fusese pământul de sub tălpile sale, mediul înconjurător ce-i găzduise rutina zilnică, tare ca o stâncă sub cerurile ce se schimbau cu încetineală, familiar până la ultimul detaliu. Acum, priveliştea era lipsită de substanţă: o înşiruire de imagini succedându-se iute pe geamul fumuriu. Soarele alunecase în afara vederii, ascuns de tavanul maşinii. Peter îşi aplecă faţa spre geam şi încercă să se uite înapoi, să mai prindă cu privirea un pic din aşezare. Dar dispăruse deja.

Grainger conducea cu obişnuita ei competenţă nepăsătoare, însă părea preocupată, iritabilă. în afară de ţinutul volanului drept, mai tasta câte ceva şi pe echipamentul de bord, făcând diverse numere şi simboluri să danseze pe ecranul verde-smarald. Se frecă la ochi, clipi tare şi, hotărând că-i sufla prea mult aer în lentilele de contact, schimbă direcţia curentului.

Cât de ciudat era să se afle din nou în interiorul unei maşinării! O viaţă întreagă se aflase în maşinării, fie că-şi dăduse seama ori nu. Casele moderne erau maşinării. Centrele comerciale, maşinării. Şcolile, maşinile, trenurile, oraşele erau toate alcătuiri sofisticate tehnologic, echipate cu lumini şi motoare. Le porneai şi nu te mai gândeai nici o clipă la ele în vreme ce te răsfăţau cu servicii nenaturale.

- Se pare că ai ajuns rege în Oraşul Dement, remarcă ea pe un ton vesel. Apoi, înainte s-o poată trage de urechi pentru lipsa crasă de

respect, continuă: Aşa ar pune problema, fără-ndoială, unii dintre colegii mei de la USIC.
- Lucrăm împreună, spuse Peter. Oazanii şi cu mine.
- Sună frumos. Dar fac exact ce vrei tu, este?
întoarse capul spre ea. Avea privirea aţintită asupra terenului din faţă. Aproape că se aşteptase s-o vadă mestecând gumă. S-ar fi potrivit cu tonul ei.
- Vor să înveţe mai mult despre Dumnezeu, zise el. Aşa că ne construim o biserică. Sigur, nu-i esenţial să existe un loc fizic, pe Dumnezeu îl poţi sluji oriunde. Dar o biserică furnizează un punct de concentrare.
- Un semnal că afacerea-i serioasă, ha?
Din nou întoarse capul să se uite la ea, şi de data asta o ţintui cu privirea până ce-i răspunse cu o uitătură piezişă.
- Grainger, de ce am impresia că rolurile noastre sunt pe dos? în conversaţia asta, adică. Tu eşti angajata unei corporaţii gigantice care a întemeiat o colonie aici. Eu sunt pastorul cu vederi umaniste, care ar trebui să fie preocupat dacă micuţii sunt exploataţi.
- OK, o să-ncerc să corespund mai bine stereotipului, zise ea cu voce mai blândă. Poate o cafea ajută.
Ridică de pe podea un termos, ţinându-l în echilibru la nivelul coapsei. Cu mâna stângă pe volan, încercă, folosind dreapta, să deşurubeze capacul bine strâns. încheietura îi tremura.
- Lasă-mă pe mine.
Peter desfăcu capacul şi-i turnă o porţie de cafea. Lichidul cafeniu, uleios, nu mai era suficient de fierbinte cât să scoată aburi.
- Mersi, zise ea luând o înghiţitură. Are gust de căcat.
El râse. Văzută de aproape, faţa lui Grainger i se părea ciudată. Frumoasă şi totuşi ireală, ca materialul plastic din care erau făcute capetele păpuşilor. Buzele îi erau prea perfecte, pielea prea albă. Dar poate că era vorba, iarăşi, despre răsăritul auriu: poate că se adaptase deja, în ultimele trei sute şaizeci şi opt de ore, la felul în care arătau oazanii şi începuse să le accepte chipurile drept normă. Grainger nu se potrivea.
- Hei, tocmai mă gândeam la ceva. Medicamentele pe care le dai oazanilor sunt aduse special pentru ei, aşa-i?

- Aşa-i.

- Dar din ce ziceai acolo, când vorbeai cu Iubitor de Isus Unu...

- Iubitor de ce?

- Iubitor de Isus Unu. E numele lui.

- Numele pe care i l-ai dat tu?

- Nu, pe care şi l-a dat singur. -A, OK.

Figura îi era impasibilă, nelăsând la iveală decât un vag surâs insolent. Peter nu-şi dădea seama dacă-l dezaproba profund ori dacă întreaga istorie i se părea pur şi simplu ridicolă.

- Oricum, îşi urmă el ideea, când vorbeai despre diabet am avut impresia că oazanii nici măcar nu ştiu ce-i ăla. Aşa că de ce să le oferi insulină?

Grainger îşi termină cafeaua şi înşurubă capacul-pahar la loc pe termos.

- Cred că nu voiam să ajungă la gunoi. Insulina nu era pentru ei iniţial, era din provizia noastră proprie. Dar nu ne mai trebuie. Se opri preţ de câteva bătăi de inimă, apoi spuse: Severin a murit.

- Severin? Tipul cu care am făcut călătoria încoace? -Mda.

- E diabetic?

- Era.

Peter încercă să-şi amintească timpul petrecut cu Severin. I se părea ceva întâmplat pe un alt plan al existenţei, cu mult mai mult timp în urmă decât vreo câteva săptămâni.

- Când a murit?

- Noaptea trecută. Ştiu că nu e o formulare prea precisă aici. Spre finalul nopţii, zise ea uitându-se la ceas. Cam cu optsprezece ore în urmă. Peste câteva clipe îl informă: O să te ocupi de serviciul funerar. Dacă vrei, adică.

Din nou, Peter încercă să rememoreze perioada petrecută cu Severin. B.G. îl întrebase la un moment dat de ce religie era, iar Severin răspunsese: „Nu-s nimic, şi aşa vreau să rămână".

- Severin poate că n-ar fi vrut o slujbă funerară. Nu aparţinea de nici o religie.

- Multă lume, pe-aici, n-are religie. Dar faza e că nu putem, iac-aşa, să aruncăm o persoană decedată într-un incinerator fără să-i spunem o vorbă de rămas-bun.
Peter chibzui la asta câteva clipe.
- Poţi... ăăă... să-mi dai aşa, în mare, o idee despre genul de rămas-bun la care s-ar gândi majoritatea personalului...
- Ţine întru totul de tine. Avem catolici, vreo câţiva baptişti, nişte budişti... nu ne lipseşte nici o confesiune. Nu mi-aş bate capul prea tare. Ai fost ales fiindcă... Ei bine, hai să spunem că dacă erai un penticostal strict sau ceva strict n-ai fi fost aici. Cineva ţi-a studiat CV-ul şi a considerat că te poţi descurca.
- Să mă descurc cu înmormântările?
- Să te descurci cu... ce-o fi, zise ea strângând în palmă volanul şi trăgând aer adânc în piept. Ce-o fi.
Peter rămase tăcut o vreme. Afară, peisajul se perinda cu repeziciune. Un miros intens şi parfumat de fină-albă în forme diverse începea să se facă
simţit în cabină, strecurându-se din spate.
Dragă Peter, scria Bea. Am dat de bucluc.
Se afla acum în apartamentul lui, dezbrăcat, gata să se spele. Simţi că i se făcuse pielea ca de găină: „bucluc".
Cuvintele soţiei sale fuseseră trimise acum două săptămâni, sau mai precis cu douăsprezece zile în urmă. Bea nu zisese nimic pe parcursul primelor patruzeci şi opt de ore ale şederii sale printre oazani, spunându-şi, fireşte, că tot ce ar fi scris ar fi rămas oricum necitit până la întoarcerea lui. însă, după două zile, îi scrisese oricum. Şi iarăşi îi scrisese în următoarea zi, şi în cea de după. îi scrisese încă unsprezece mesaje, aflate acum în capsule înşirate la baza ecranului. Fiecare capsulă purta un număr: data transmiterii. Pentru soţia lui, mesajele erau deja Istorie. Pentru el, erau un Prezent îngheţat, ce urma să fie trăit. Capul îi vuia de nevoia de a le deschide pe toate, de a sparge capsulele cu unsprezece împunsături rapide ale degetului - dar ştia că putea să le citească doar unul câte unul.
Ar fi putut să se apuce de ele cu o oră mai devreme, în vehicul, pe drumul de întoarcere, însă, dată fiind dispoziţia ciudată a lui Grainger, nu-i venise să-i ceară să-l informeze când ajungeau îndeajuns de aproape de baza USIC ca să poată folosi Glonţul. Deşi nu era secretos din fire şi nici genul care să se simtă stingherit cu uşurinţă, nu-i picase

tocmai bine gândul de a-şi citi mesajele personale primite de la soţie cât timp se afla lângă Grainger. Dacă Bea făcuse nişte remarci de natură intimă, necenzurate? Vreun gest de afecţiune sexuală? Nu, era mai bine să-şi domolească nerăbdarea şi să aştepte până când avea parte de spaţiu privat.

Intrase în apartamentul său de la baza USIC şi-şi dăduse jos toate hainele, decis să facă duş înainte de a se apuca de orice altceva. în ultimele două săptămâni, muncind cu oazanii şi dormind în aer liber, ajunsese să se înveţe cu sudoarea şi praful, însă drumul înapoi către bază, în vehiculul cu aer

condiţionat, îl făcuse conştient de pojghiţa de jeg pe care o căpătase. O senzaţie pe care şi-o amintea bine din anii când fusese vagabond: să fii invitat în locuinţa imaculată a cuiva şi să te aşezi timid pe margina unei canapele de velur, ştiind prea bine că o s-o mânjeşti cu curul tău slinos. Prin urmare, de îndată ce pusese piciorul în apartament, decisese că, până se încălzea Glonţul şi-şi făcea verificările de rutină ale măruntaielor sale electronice, putea să facă un duş scurt. însă, neaşteptat lucru, mesajele lui Beatrice se încărcaseră toate deodată, silindu-l să se aşeze, aşa murdar cum era.

Am dat de bucluc, zicea Bea. Nu vreau să te îngrijorez când eşti aşa de departe şi nu poţi face nimic, dar lucrurile se duc iute de râpă. Nu mă refer la noi doi, fireşte, dragule. Mă refer la lucruri în general, la întreaga ţară (probabil). La supermarketul nostru local sunt fluturaşi cu scuze pe majoritatea rafturilor şi spaţii pustii peste tot. Ieri n-am găsit nici pâine şi nici lapte proaspăt. Astăzi nu mai erau de găsit lapte pasteurizat, lapte cu arome, lapte condensat, până şi laptele pentru cafea a dispărut, la fel şi toate brioşele, baghetele, fursecurile, turtele etc. La coadă la casă am auzit doi oameni ciondănindu-se pe seama numărului de porţii de cremă de ouă pe care ar trebui să le poată cumpăra o persoană. Au folosit termenul „responsabilitate morală".

La ştiri se spune că problemele de aprovizionare au legătură cu haosul de pe autostrăzi, din cauza cutremurului din Bedworth, produs cu câteva zile în urmă. Are ceva sens, dacă judeci după filmări. (Ştii cum plesneşte partea de sus a unei prăjituri când se umflă în cuptor? Ei bine, o bucată lungă din M6 aşa arăta.) Sigur că celelalte drumuri pe care s-a deviat traficul sunt pline ochi.

Pe de altă parte, te-ai gîndi că trebuie să fie o mulţime de brutării şi lăptării mai la sud de locul cutremurului. Doar n-om fi dependenţi de un camion care vine pe M6, tocmai de la Birmingham, ca să ne aducă un codru de pâine! Am senzaţia că tot ce vedem aici e pura rigiditate cu care funcţionează supermarketurile; pun pariu că nu-s gata să negocieze cu un colectiv nou de furnizori aşa, pe nepusă masă. Dacă pieţei i s-ar da voie să răspundă mai organic (n-am vrut să fac nici o poantă) la un asemenea eveniment, sunt convinsă că brutăriile şi lăptăriile din Southampton sau de altundeva ar fi
încântate să intre în joc.
în orice caz, nu e vorba doar de cutremurul din Bedworth, orice s-ar spune la ştiri. Aprovizionările se fac haotic de când lumea. Iar vremea e tot mai ciudată. Am avut cer senin şi căldură pe-aici (şi mochetele s-au uscat în sfârşit, slavă Domnului), însă prin alte părţi au fost căderi de grindină de te ia groaza, închipuie-ţi că două persoane au şi murit. Omorâte de grindină!
Pentru canalele de ştiri a fost, ce să zic, o săptămână bună. Filmările cu cutremurul, grindina şi - staţi aşa, oameni buni! - o revoltă spectaculoasă în centrul Londrei. A început ca un protest paşnic împotriva intervenţiei militare din China şi s-a sfârşit cu incendieri de maşini, altercaţii, intervenţii ale poliţiei, tot tacâmul. Până şi curăţenia de după a prilejuit nişte poze spectaculoase: leii de piatră din Trafalgar Square erau acoperiţi cu sânge fals (vopsea roşie), iar caldarâmul era stropit cu sânge adevărat. Cred că operatorii s-au pişat pe ei de încântare. îmi pare rău că am tonul ăsta cinic, dar presa parcă înnebuneşte la asemenea chestii. Nimeni nu mai pare să se- ntristeze, nu mai e nici o dimesiune morală, doar agitaţia provocată de evenimente. Şi, după ce se iau cadre de la calamităţile astea fotogenice, oamenii obişnuiţi îşi văd de vieţile lor, făcând şi ei ce pot ca s-o scoată la capăt cu nefericirea de zi cu zi.
N-ar trebui, până la urmă, să mă străduiesc aşa de tare să pricep Imaginea de Ansamblu. Doar Dumnezeu o pricepe, şi El are controlul. Eu am o viaţă de dus, o slujbă la care să merg. E dimineaţa devreme aici, lumina e frumoasă, calmă, Joshua dormitează pe fişet într-o rază de soare. încep tura abia la 2.30, aşa că o să mai fac nişte treburi prin casă şi-o să gătesc cina pentru diseară, ca atunci când mă-ntorc de la lucru să am ce băga la ghiozdan, nu să mă îndop cu unt de arahide pe pâine, cum fac de obicei. Ar trebui să mănânc ceva şi acum, să-mi mai

cresc nivelul de energie, dar n-am în casă nimic din ce mi-ar plăcea. Jelania unui dependent de fulgi de cereale privat de obiectul adicţiei sale! Sorb ceai de iasomie (a rămas de când stătea Ludmila la noi), fiindcă ceaiul normal fără zahăr nu-mi place deloc. Până unde pot să merg cu compromisurile?
OK, am revenit. (Mă dusesem până la uşă să iau corespondenţa.) Avem o vedere frumoasă de la nişte oameni din Hastings care ne mulţumesc pentru bunătate - nu-mi dau seama la ce s-or referi mai exact, dar ne invită să le
facem o vizită. Ar putea fi cam dificil pentru tine în momentul de faţă! Mai e şi o scrisoare de la Sheila Frame. O mai ştii? E mama lui Rachel şi a lui Billy, puştii care ne-au făcut colajul/poster cu Arca lui Noe. Rachel are doisprezece ani acum şi se descurcă „bine" (orice ar însemna asta), iar Billy are paisprezece ani şi e foarte deprimat. De aceea ne-a scris Sheila. Nu prea pricep eu ce-i cu scrisoarea, o fi aşternut-o pe hârtie când era stresată. Tot aduce vorba despre „ leopardul zăpezilor", presupunând că noi ştim totul despre „ leopardul" ăsta. Am încercat s-o sun, dar e la serviciu, şi până o să ajung acasă diseară, o să se facă cel puţin 11.30. Poate o sun de la spital, în pauza de masă.
Dar destul cu viaţa mea plină de rutină şi plictiseală fără dragul meu soţ. Spune-mi, te rog, ce s-a mai întîmplat pe la tine. Aş vrea să-ţi văd faţa. Nu înţeleg de ce tehnologia care ne permite să comunicăm în felul ăsta nu se poate adapta un pic ca să putem trimite şi câteva poze, acolo! Dar cred că mă întind mai mult decât mi-e plapuma. Şi-aşa e minunat că ne putem citi vorbele unul altuia, de la o distanţă aşa de mare că-ţi stă mintea-n loc. Asta dacă le mai poţi citi, normal... Te rog, scrie-mi cât de curând şi spune-mi dacă eşti bine.
Simt că ar trebui să am întrebări şi comentarii mai precise despre misiunea ta, dar, sinceră să fiu, nu mi-ai spus prea multe despre asta. Eşti mai degrabă vorbitor decât scriitor, o ştiu prea bine. Au fost dăţi când stăteam la slujbă, ascultându-ţi predica, şi te vedeam cum arunci câte o privire la notiţe - cele pe care ţi le alcătuiseşi în ajun cu scrisul tău mărunţel. Pe bucăţica aia de hârtie nu erau decât câteva însemnări fără cap şi coadă, şi totuşi, ce discurs minunat, coerent şi elocvent ieşea la iveală, ce poveste frumos închegată, care-i ţinea pe toţi ca în transă timp de o oră! Te admiram tare mult pe atunci, dragule. Aş vrea

să pot auzi ce spui noii tale turme. Presupun că nu-ţi scrii nimic după aceea, nu? Sau... ţii cumva vreun jurnal cu ce-ţi spun ei ţie? Mi se pare că nu-i CUNOSC deloc; e frustrant. înveţi o limbă nouă? Presupun că n-ai încotro.
Cu dragoste,
Bea
Peter se frecă pe faţă, iar mizeria unsuroasă, asudată se strânse în particule închise la culoare, ca nişte seminţe, în palmele lui. Scrisoarea de la soţie îl făcuse să se simtă agitat şi nedumerit. Până acum nu se mai simţise astfel. Pe parcursul şederii la oazani fusese calm şi stabil emoţional, îşi văzuse de treabă şi-atât. Se simţise perplex câteodată, dar era un soi fericit de perplexitate. Acum nu se simţea defel în largul său. O greutate îl apăsa în piept.
Deplasă cursorul Glonţului spre următoarea capsulă în ordine cronologică şi dechise un mesaj pe care Beatrice i-l trimisese la nici douăzeci de ore după primul. Probabil că fusese, pentru ea, în miez de noapte.
Mi-e dor de tine, scria. Cât de tare mi-e dor! N-am ştiut că o să mă simt aşa. Am crezut că timpul o să zboare iute şi-o să te întorci. Dacă te-aş putea ţine doar o dată în braţe, să te strâng tare câteva minute, aş putea să mă împac din nou cu lipsa ta. Ar ajunge şi zece secunde. Zece secunde cu braţele petrecute în jurul tău. După aceea aş putea dormi.
Şi în ziua următoare:
Lucruri oribile, înfiorătoare la ştiri; nu suport să citesc, nu suport să mă uit. Am fost cât pe ce să-mi iau zi liberă astăzi. în pauza de masă am stat în toaletă şi-am plâns. Eşti aşa de departe, aşa de incredibil de departe, mai departe decât s-a depărtat vreodată un bărbat de femeia lui: numai gândul la distanţa asta mă-mbolnăveşte. Nu ştiu ce-i cu mine. Iartă-mă că-mi dau drumul în felul ăsta, ştiu că nu te poate ajuta nicicum să faci ceea ce faci. Of, ce-aş vrea să putem ţine legătura acum. Să ne ţinem în braţe. Să ne sărutăm.
Cuvintele îl loviră dur. Erau genul de mesaje pe care ar fi vrut să le capete de la ea, însă acum, că le primise, îl tulburau. Cu două săptămâni în urmă, îi simţise lipsa din punct de vedere sexual şi tânjise după confirmarea că şi ea simţea la fel. Bea îl asigurase că-i ducea dorul, că voia să-l strângă în braţe, însă tonul general al scrisorii era raţional, preocupat, de parcă prezenţa lui ar fi fost un lux mai degrabă decât o necesitate. Păruse atât de independentă, încât îl făcuse se se-

ntrebe dacă nu cumva îşi plângea de milă de la prea mult testosteron - ori dacă Bea chiar aşa vedea lucrurile.
Odată ce-şi luase locul printre oazani, nesiguranţa se evaporase. Nu mai avusese timp pentru aşa ceva. Şi, încrezându-se în calda reciprocitate de care se bucuraseră mereu în cuplu, presupusese - dacă se gândise totuşi vreun pic la asta - că şi Bea era în aceeaşi dispoziţie, că nu făcea decât să-şi vadă de treburile obişnuite de peste zi, că dragostea ei pentru el era precum culoarea ochilor săi: întotdeauna acolo, însă fără a-i împiedica în vreun fel activităţile cotidiene.
Iată însă că, în vreme ce el clădea zidul bisericii sale şi moţăia fericit în hamac, ea suferea enorm.
Degetele îi rămaseră suspendate deasupra tastaturii, gata să-i răspundă. Dar cum putea s-o facă, dacă Bea îi mai scrisese încă nouă mesaje la ore şi zile care deja pentru ea nu mai existau, despre care el nu ştia nimic?
Deschise o nouă capsulă.
Dragă Peter,
Te rog să nu-ţi faci griji în privinţa mea. Mi-am mai revenit. Nu ştiu de ce m- am dat aşa de ceasul morţii. Prea puţin somn ? în ultimele săptămâni, atmosfera a fost apăsătoare. Da, ştiu că am zis că afară e plăcut, şi aşa e, vremea e caldă şi însorită. Dar noaptea, aerul e închis şi greu de respirat.
O bucată mare din Coreea de Nord a fost ştearsă de pe faţa pământului acum câteva zile. Nu de vreun atac nuclear, nici măcar de un accident nuclear, ci de un ciclon pe nume Toraji. A venit de pe Marea Japoniei şi a retezat ţărmul „ca o sabie de ceremonie". (N-am făcut eu comparaţia asta, evident.) Au murit zeci de mii de persoane, probabil mai mult de un milion au rămas fără adăpost. Iniţial, guvernul nu a recunoscut gravitatea pagubelor produse, aşa că n-am avut decât fotografii din satelit. Era suprarealist. O femeie cu taior galben, cu păr imaculat şi unghii îngrijite, stătea în faţa unei imagini proiectate pe un ecran uriaş şi arăta la diverse pete şi umflături, explicând ce însemnau. Mesajul era că fuseseră distruse multe case şi că erau cadavre peste tot, însă nu puteai să vezi decât acele degete cu manichiură frumoasă gesticulând înspre ceva ce aducea cu o pictură abstractă.
Apoi guvernul a lăsat să intre în ţară voluntari din Coreea de Sud şi din China şi au început să vină filmările propriu-zise. Peter, am văzut lucruri pe care tare aş vrea să nu le fi văzut. Poate de aceea m-a apucat

febrilitatea asta, cu dorul de tine. Sigur că te iubesc şi-ţi simt lipsa şi am nevoie de tine, dar aveam nevoie şi să văd lucrurile astea CU TINE ori să fiu scutită să le văd.
Am văzut o clădire imensă, de beton, ca un ţarc uriaş pentru porci, sau cum se cheamă locul unde se ţin porcii în fermă, cu acoperişul abia zărindu-se dintr-un lac gigantic de apă noroioasă. Nişte oameni dintr-o echipă de intervenţie dădeau cu topoarele în acoperiş, dar fără prea mult succes. Apoi au făcut o gaură cu explozibil. Şi din gaură a început să bolborosească o amestecătură ciudată, ca o ciorbă. Erau oameni. Oameni şi apă. O amestecătură, ca... nici nu vreau să descriu. N-o să uit asta în veci. De ce ni se arată lucrurile astea? De ce, când nu putem ajuta cu nimic?Apoi am văzut săteni folosind cadavre pe post de saci cu nisip. Persoane din echipele de intervenţie cu lumânări prinse pe frunte şi cu ceara curgându-le pe obraji. Cum sunt posibile asemenea lucruri în secolul XXI? Urmăresc un videoclip cu rezoluţie ridicată, care a fost înregistrat cu o cameră fixată pe cozorocul şepcii cuiva, şi totuşi, tehnologia de salvare a vieţilor e desprinsă direct din Epoca Pietrei! Vreau să scriu mai mult, deşi nu mai vreau să-mi amintesc. Aş vrea să-ţi pot trimite imaginile, deşi, în acelaşi timp, mi-aş dori să mi le pot şterge din minte. E oare cea mai josnică formă de egoism să vrei să-ţi împărţi în felul ăsta povara? Şi care ESTE mai exact povara mea, când stau pe canapea în Anglia şi ronţăi dulciuri în timp ce mă uit cum nişte cadavre străine băltesc în gropi noroioase, cum nişte copii străini stau la cozi pentru o fâşie de prelată?
Cineva, la muncă, mi-a zis de dimineaţă: „ Unde-i Dumnezeu în toate astea?" N-am muşcat momeala. Nu pot înţelege deloc de ce pun oamenii întrebarea asta, când adevărata întrebare, pentru cei care asistă la o tragedie, este:
„ Unde suntem NOI în toate astea?" Am încercat întotdeauna să vin cu un răspuns la o asemenea încercare. Nu ştiu dacă în momentul ăsta pot. Roagă- te pentru mine.
Cu dragoste,
Bea
Peter îşi încleştă mâinile. Erau cleioase de la mizerie: sudoare nouă peste sudoare veche. Se ridică în picioare şi păşi spre cabina de duş. Erecţia i se bălăngănea comic la fiecare pas. Se aşeză sub capul de duş metalic şi dădu drumul la apă, lăsând-o să cadă mai întâi pe faţa îndreptată în sus. Pielea capului îl înţepă când şuvoiul îi pătrunse prin

părul încâlcit, descoperind zgârieturi mici şi cojiţe pe care nu le ştiuse acolo. Mai întâi rece ca gheaţa, apa se încălzi iute, dizolvându-i murdăria de pe corp, învăluindu-l ca într-un nor. Ţinu ochii închişi şi-şi lăsă faţa să fie scăldată de jetul fierbinte. îşi cuprinse în palme testiculele şi, cu încheieturile, îşi frecă tare penisul de burtă până ce sământa ţâşni. Apoi se săpuni din cap până-n picioare şi se clăti bine. Apa ce forma un vârtej în jurul orificiului de scurgere rămase cenuşie pentru mai mult timp decât ar fi crezut că era posibil.
După ce se curăţă, mai rămase sub şuvoiul de apă fierbinte; poate că ar mai fi stat vreo jumătate de oră dacă apa nu şi-ar fi redus brusc debitul, reducându- se la un firicel. Un indicator luminos aflat în robinetul duşului arăta 0:00. Nu- şi dăduse seama, până acum, la ce servea. Sigur! Era perfect logic ca durata de utilizare a duşului să fie limitată prin includerea unui temporizator. Doar că USIC era o corporaţie americană, şi ideea unei corporaţii americane cumpătate, atente la risipă, i se părea incredibilă.
De îndată ce canalizarea încetă să mai bolborosească, înţelese că un zgomot pe care-l percepea de câteva minute, dar pe care-l pusese pe seama ţevilor, era de fapt o bătaie în uşă.
- Salut, îi spuse Grainger când deschise.
Ochii abia dacă-i arătară o vagă surpriză la vederea sa acolo, ud, înveşmântat

doar într-un prosop înnodat peste mijloc. Strângea la piept un dosar.

- Scuze, nu te-am auzit, zise Peter.

- Am bătut foarte tare.

- Cred că mă aşteptam să fie vreo sonerie, un interfon sau alt sistem de comunicaţii.
- USIC nu pune preţ pe tehnologia care nu-i necesară.
- Da, am băgat de seamă. E unul dintre lucrurile neaşteptate şi admirabile de la voi.
- A, mersi. Spui nişte lucruri tare drăguţe.
în spatele lui, Glonţul emise un sunet moale, ca un oftat electronic: sunetul pe care-l scotea când ecranul se întuneca pentru a economisi energie. îşi aminti de Coreea de Nord.

- Ai auzit de Coreea de Nord?

- O ţară din... Asia, făcu ea.

- A fost un ciclon teribil acolo. Au murit zeci de mii de oameni. Grainger

clipi tare, însă după o clipă îşi recăpătă expresia impasibilă.
- E tragic. N-avem ce face în privinţa asta, totuşi. îi întinse dosarul, explicând: Tot ce-ai vrut să ştii despre Arthur Severin, dar ţi-a fost frică să întrebi.

Peter luă mapa.

- Mulţumesc.

- Funeraliile sunt în trei ore.

- Bine. Cât de mult e asta în... ăă, murmură Peter cu un gest vag,

sperând că

fluturarea mâinii avea să exprime diferenţa dintre timpul aşa cum îl ştiuse dintotdeauna şi timpul de aici şi de acum.
Grainger zâmbi, răbdătoare cu neghiobia lui.
- Trei ore, repetă ea ridicând braţul ca să-şi arate ceasul de mână. Trei ore înseamnă trei ore.
- Nu mă aşteptam să fie chiar aşa, deodată.
- Relaxează-te. Nimeni nu se aşteaptă să scrii cincizeci de pagini de poezie cu rimă în onoarea lui. Zi şi tu câteva cuvinte. Toată lumea ştie că nu l-ai cunoscut prea bine. Şi asta, cumva, ajută.
- O perspectivă impersonală?
- Păi asta oferă marile religii, nu? zise Grainger arătându-i iarăşi ceasul. O să vin să te iau la unu jumate.
Plecă fără să mai spună o vorbă; trase uşa după ea exact în clipa în care prosopul lui Peter căzu.
- Ne-am strâns aici ca să cinstim un om care, cu doar un răsărit în urmă, era o persoană vie, care răsufla, exact ca şi noi, spuse Peter în faţa adunării tăcute şi solemne.
Aruncă o privire spre sicriu, care stătea pe o rampă metalică rotativă în faţa unui incinerator. Instinctiv, toţi cei prezenţi se uitară şi ei într-acolo. Sicriul era făcut din carton reciclat, căruia un strat de lac vegetal

îi oferea aspectul de lemn masiv. Rampa era exact ca acelea pe care se pun bagajele la aeroport, ca să treacă prin aparatele cu raze X.

- O persoană care trăgea aer în plămâni, continuă Peter, plămâni un pic uzaţi de folosinţă poate, însă funcţionali, care-i trimiteau oxigen în sânge, acelaşi sânge care curge în noi toţi, cei aflaţi astăzi aici.

Vocea i se auzea tare şi clar, însă îi lipsea reverberaţia tipică pentru biserici şi aule. Camera funerară, deşi mare, nu avea o acustică bună, iar cuptorul dinăuntrul incineratorului scotea un zumzet ce aducea cu cel al unui avion trecând în depărtare.

- Ascultaţi-vă bătăile inimii, zise Peter. Simţiţi uşorul tremur din coşul pieptului, în vreme ce trupul, în mod miraculos, continuă să funcţioneze. E o vibraţie aşa de blândă, un sunet aşa de molcom, că nu apreciem cât de mult contează. Se poate să nici nu fim întotdeauna conştienţi de el, poate că ne gândim arareori la asta, însă am împărţit lumea cu Art Severin, şi el a împărţit-o cu noi. Soarele s-a ridicat acum, începând o zi nouă, iar Art Severin s-a schimbat. Suntem astăzi, aici, să luăm aminte la această schimbare.

îndoliaţii erau în număr de cincizeci şi doi. Peter nu ştia sigur cât reprezenta asta ca procent din personalul total al USIC. Erau doar şase femei, inclusiv Grainger; restul erau bărbaţi, ceea ce-l făcea pe Peter să se întrebe dacă Severin nu ştiuse să-şi câştige respectul colegelor de sex feminin, sau pur şi simplu asta reflecta proporţia dintre sexe în cadrul bazei. Toată lumea purta hainele obişnuite, de lucru. Nimeni nu se îmbrăcase în negru.

B.G. şi Tuska se aflau în primele rânduri. Tuska, înveşmântat într-o cămaşă largă, verde, cu pantaloni de camuflaj şi tenişi de firmă, era aproape de nerecunoscut, fiindcă îşi răsese barba. B.G. era ca întotdeauna de neconfundat, cel mai masiv din încăpere, cu părul facial întreţinut cu precizie milimetrică. Un tricou alb i se lipea ca un strat de vopsea de musculatură. Nişte nădragi largi, în stil indian, îi atârnau de pe şolduri, iar manşetele acestora cădeau peste pantofii lustruiţi, deloc asortaţi cu restul ţinutei. îşi încrucişase braţele pe piept şi avea o figură calmă, de o toleranţă imperială. Alţii câţiva, din spatele lui, aveau un aer întrebător, părând surprinşi de salva de deschidere a necrologului.

- Arthur Laurence Severin a murit tânăr, zise Peter, însă a trăit multe vieţi. S- a născut în Bend, Oregon, acum patruzeci şi opt de ani, din părinţi pe care nu i-a cunoscut, şi a fost adoptat de Jim şi Peggy

Severin. Ei i-au oferit o copilărie fericită şi activă, petrecută în mare parte în aer liber. Jim repara şi întreţinea locuri de camping, cabane de vânătoare şi avanposturi militare. Art a învăţat să conducă un tractor la nici zece ani, să folosească o drujbă, să împuşte o căprioară; numai lucruri periculoase pe care copiii n-ar trebui să
aibă voie să le facă. Era decis să preia afacerea familiei. Apoi părinţii săi adoptivi au divorţat, şi Art a început să aibă probleme. Anii adolescenţei şi i-a petrecut prin diverse şcoli de corecţie şi programe de reabilitare socială. Când a ajuns la majorat, avea deja un lung istoric infracţional ce includea abuzul de cocaină şi conducerea în stare de ebrietate.
îndoliaţii nu mai erau atât de impasibili acum. Printre ei trecea un fior de stânjeneală, de interes şi de nelinişte. Capetele se înclinau, sprâncenele se încruntau, buzele de jos se ascundeau sub cele de sus. Răsuflau mai iute. Erau nişte copii prinşi de o poveste.
- Art Severin a fost eliberat înainte de termen pentru bună purtare şi a ajuns înapoi pe străzile din Oregon. însă pentru puţină vreme. Frustrat de lipsa ocaziilor de angajare pentru foştii deţinuţi juvenili din Statele Unite, s-a mutat în Sabah, Malaezia, unde a început o afacere de vânzare de scule, cu nişte trafic de droguri pe deasupra. Acolo, în Sabah, a cunoscut-o pe Kamelia, o întreprinzătoare locală care furniza companie feminină lucrătorilor din industria lemnului. S-au îndrăgostit, s-au căsătorit şi, cu toate că ea trecuse deja de patruzeci de ani, au avut două fiice, Nora şi Pao-Pei, cunoscută drept May. Când bordelul Kameliei a fost închis de autorităţi şi afacerea lui Art a fost distrusă de concurenţă, a găsit de lucru în industria lemnului. Abia aici şi-a descoperit fascinaţia ce avea să dureze o viaţă pentru mecanica şi chimia eroziunii solului.
Cu demnitate măsurată, Peter înaintă spre sicriu. îşi ridică pe lângă corp, din cot, braţul cu care ţinuse Biblia, şi toată lumea văzu că avea degetul mare apăsat peste un petic de hârtie pe care-l vârâse între paginile Scripturii.
- Următoarea viaţă a lui Art Severin a fost în Australia, rosti el pironindu-şi privirea pe suprafaţa lăcuită a coşciugului. Finanţat de o companie care i-a recunoscut potenţialul, a studiat geotehnica şi mecanica solului la Universitatea din Sydney. A absolvit într-un interval record - acest tânăr care abandonase liceul cu doar nouă ani în urmă -

şi curând a ajuns să fie dorit de o mulţime de firme de inginerie, deoarece înţelegea în profunzime comportamentul solului şi, în plus, construia tot felul de echipamente inovatoare. Ar fi putut face o avere cu patentele, însă nu s-a văzut niciodată pe el însuşi drept un inventator, ci s-a socotit un simplu tehnician pe care, cum spunea singur, „sculele de rahat" îl înnebuneau.
în mulţime se auzi un murmur de recunoaştere. Peter îşi lăsă peste capacul sicriului mâna liberă, cu blândeţe dar şi cu fermitate, ca şi cum ar fi pus-o pe umărul lui Art Severin.
- Ori de câte ori vedea că aparatura pe care o avea la dispoziţie nu izbutea să furnizeze o calitate a datelor potrivită cu nevoile sale, pur şi simplu concepea şi construia o tehnologie care să-i dea satisfacţie. Printre invenţiile sale s-au numărat - aici se uită la peticul de hârtie vârât în Biblie - un nou instrument pentru colectarea mostrelor din nisipuri necoezive de sub nivelul pânzei freatice. Printre lucrările sale ştiinţifice - scrise, repet, de un om pe care profesorii de la şcoală îl socotiseră un delincvent fără speranţă - avem „Teste triaxiale de dezumidificare pe nisipuri saturate şi însemnătatea lor pentru o teorie generală a rezistenţei la forfecare", „Obţinerea de presiune constantă pentru testul triaxial de compresie", „Obţinerea stabilităţii prin disiparea presiunii porilor în terenuri moi argiloase", „Completări la principiul lui Terzaghi privind stresul efectiv: unele sugestii pentru rezolvarea anomaliilor la gradienţi hidraulici scăzuţi" şi încă vreo câteva zeci.
Peter închise Biblia şi şi-o apăsă pe abdomen, chiar sub pata în formă de crucifix. Dishdasha îi fusese spălată şi călcată, însă dâre de sudoare proaspătă se răspândeau deja peste tot. Şi cei prezenţi la ceremonie traspirau.
- Acum, n-o să pretind că am idee ce înseamnă titlurile astea, zise el cu un surâs abia schiţat. Unii dintre voi ştiu. Alţii nu. Important este că Art Severin s-a transformat într-un expert de nivel mondial într-un domeniu mai folositor decât consumul de droguri. Deşi... nu şi-a neglijat întru totul vechile abilităţi, înainte să înceapă lucrul pentru USIC, obişnuia să fumeze cincizeci de ţigări pe zi.
Un freamăt de chicoteli se auzi din mulţime. Fusese şi un pufnet singuratic, reţinut, mai devreme, când se referise la compania feminină

furnizată de afacerea Kameliei, însă acum râsetele erau relaxate, nestingherite.
- Dar uite că am mers prea repede cu povestea noastră, îi avertiză pe ascultători. Şi lăsăm deoparte unele dintre vieţile lui. Fiindcă următoarea viaţă a lui Art Severin a fost cea de consultant la proiecte majore de îndiguire dintr-o duzină de ţări, din Zair până în Noua Zeelandă. Timpul petrecut în Malaysia l-a învăţat că e important să nu stea în lumina reflectoarelor, aşa că
rareori şi-a asumat meritele pentru realizările sale, preferând să le lase toată gloria politicienilor şi şefilor de corporaţii. însă cu adevărat glorioase au fost digurile pe care le-a făcut. Era mândru mai ales de barajul Aziz din Pakistan, care, dacă-mi iertaţi expresia, chiar era beton: făcut din pământ, cu umplutură de piatră şi cu miez de argilă impenetrabil. întregul proiect a necesitat extrem de multă atenţie, fiindcă zona era cu risc seismic. Barajul e în picioare şi-n ziua de azi. Peter ridică bărbia şi privi, pe fereastra cea mai apropiată, la pustiul de pe planeta străină. Se uitară şi ascultătorii. Ce se găsea acolo însemna reuşită, o reuşită trudnică într-un mediu vast care nu se putea schimba fără contribuţia unor profesionişti dedicaţi. Câţiva aveau ochii umezi.
- Următoarea viaţă a lui Art Severin n-a fost tocmai fericită, zise Peter începând iarăşi să se mişte prin încăpere, inspirat parcă de însăşi energia frenetică a lui Severin. Kamelia l-a părăsit, din motive pe care el nu le-a putut înţelege. Fiicele lui au fost grav afectate de separarea părinţilor: Nora l-a învinuit pe el, iar May a fost diagnosticată cu schizofrenie. Câteva luni mai târziu, după un divorţ chinuitor şi costisitor, Art a fost investigat de autorităţile fiscale şi i s-au cerut bani pe care nu-i avea. A ajuns, în nici un an, să bea mult, să trăiască din ajutorul social şi să locuiască într-o rulotă cu May, văzând cum starea i se înrăutăţea pe zi ce trece şi îmbolnăvindu-se el însuşi, tot mai rău, de diabet nediagnosticat.
Dar aici povestea ia o turnură neaşteptată, spuse Peter răsucindu-se brusc şi căutând să-şi privească ascultătorii în ochi. May nu şi-a mai luat tratamentul, s-a sinucis, şi toată lumea care asistase la declinul lui Art Severin a presupus că o s-o ia razna de tot şi că într-o bună zi o să fie găsit mort în rulotă. în loc de asta, şi-a îngrijit sănătatea, l-a găsit pe tatăl său natural, a împrumutat ceva bani, s-a întors în Oregon şi şi-a găsit de lucru ca ghid turistic. A făcut asta vreme de zece ani, refuzând

ofertele de promovare, refuzând ocaziile de a se întoarce în industria geotehnică - până ce, în sfârşit, şi-a făcut apariţia USIC. USIC i-a făcut o ofertă pe care n-a putut-o refuza: ocazia de a-şi testa, la scară mare, teoriile despre utilizarea solurilor şi a rocilor moi ca materiale inginereşti.
Acest test la scară mare este chiar aici. Este locul pe care stăm acum. Capacităţile lui Art Severin au ajutat la înfăptuirea acestui experiment fantastic şi, mulţumită generozităţii lui Art în a-şi împărtăşi cunoaşterea, abilităţile sale vor trăi mai departe în colegii săi, în voi, cei care l-aţi cunoscut. Am vorbit mai mult despre trecutul lui Art, un trecut de care mulţi dintre voi poate nu aveaţi idee, fiindcă Art vorbea arareori despre asta. Era, şi cred că unii dintre voi îmi veţi da dreptate, o persoană greu de cunoscut. Eu n-o să susţin că l-am cunoscut. S-a purtat bine cu mine pe parcursul drumului încoace, dar când eram aproape de sosire, am avut cu el nişte schimburi de replici mai tensionate. Voiam să mă mai văd cu el, după ce-mi aranjam şi eu treburile pe-aici; aş fi vrut să nu rămânem certaţi. Dar aşa stau lucrurile cu morţii şi cu cei pe care-i lasă în urmă. Fiecare dintre voi veţi avea o ultimă amintire cu Art Severin, ultimul lucru pe care i l-aţi spus, ultimul lucru pe care vi l-a spus el. Poate că aţi zâmbit împreună, vorbind despre vreun amănunt al muncii voastre, zâmbet care acum va însemna mai mult: simbolul unei relaţii care era cumva în ordine, gata să fie oprită elegant. Ori poate că vă veţi aminti vreo privire pe care v-a aruncat-o, unul dintre acele momente „ce naiba a vrut să zică cu asta", un amănunt care vă face să vă-ntrebaţi dacă n-aţi fi putut să faceţi atunci ceva pentru ca acum absenţa lui să vă pară mai firească. Dar, oricum ar fi, ne zbatem să găsim un sens în faptul că nu se mai poate ajunge la el acum, în faptul că se află într-o dimensiune diferită de a noastră, nu mai respiră acelaşi aer, nu mai este o fiinţă. Ştim că a însemnat mai mult decât trupul pe care l-am aşezat aici, în coşciug, la fel cum ştim că noi înşine însemnăm mai mult decât rinichii, intestinele şi ceara din urechile noastre. însă nu avem o terminologie exactă pentru a defini acest lucru suplimentar. Unii dintre noi îi spun suflet, însă ce este cu adevărat? Există vreo lucrare pe care s-o putem citi despre subiect, care să ne explice proprietăţile sufletului lui Art Severin, să ne spună cum erau acestea diferite de Art Severin pe care l-am cunoscut noi, tipul cu dinţi pătaţi de nicotină şi temperament iritabil, tipul căruia i se părea greu să aibă încredere în femei, tipul

care avea obiceiul să bată pe genunchi ritmuri de muzică rock pe care le auzea în minte?
Peter se apropiase treptat de adunare, iar acum ajunsese la o lungime de braţ de primul rând. Fruntea lui B.G. era contorsionată de încreţituri, în ochi îi licăreau lacrimi. Femeia de lângă el plângea. Falca lui Tuska era înţepenită, şi o cută de amărăciune, tremurând uşor, îi curba în jos colţurile gurii. Grainger, undeva prin rândul din spate, se albise la faţă, iar chipul i se înmuiase de durere.
- Oameni buni, ştiţi că sunt creştin. Pentru mine, cea mai importată lucrare de cercetare este Biblia. Pentru mine, informaţia vitală lipsă este Isus Cristos. Dar ştiu că unii dintre voi au alte credinţe. Şi mai ştiu că Art Severin susţinea că nu crede în nimic. Când l-a întrebat B.G. ce confesiune are, a zis că el „nu- i nimic". N-am apucat să discut cu el, să pricep ce anume voia să spună cu asta. Şi acum n-o să mai am ocazia. Şi nu fiindcă Art Severin zace întins aici, mort. Nu. E fiindcă acest trup pe care-l vedeţi nu este Art Severin: ştim asta cu toţii, instinctiv. Art Severin nu se mai află printre noi, e altundeva, undeva unde noi nu putem fi. Stăm aici, trăgând aer în băşicile astea ridicole, buretoase pe care le numim plămâni, piepturile ni se zguduie uşurel de la acţiunea de pompare a muşchiului pe care-l numim inimă, picioarele încep să ne deranjeze pentru că am stat prea mult în aceeaşi poziţie. Suntem suflete închise în cuşti de oase, suflete înghesuite în hălci de carne. Zăbovim pe-aici un număr de ani şi apoi ne ducem unde se duc sufletele. Eu cred că la Dumnezeu se duc. Voi poate credeţi că altundeva. însă ceva e sigur: undeva se duc, aici nu rămân.
Peter reveni lângă sicriu şi puse mâna pe capac.
- Nu pot spune cu siguranţă dacă Art Severin credea sincer că nu e mai mult decât conţinutul acestui sicriu. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci s-a înşelat. Poate că n-ar trebui să mă iau iarăşi la harţă cu el; poate e de prost gust. Dar Art, scuză-mă, trebuie să ţi-o spunem: nu e adevărat că ai fost nimic. Nu-i adevărat că nu te-ai dus nicăieri. Ai întreprins grandioasa călătorie umană şi ieri ai ajuns la punctul final, la destinaţie. Ai fost un bărbat curajos care a trăit multe vieţi, şi pentru fiecare viaţă ţi-a trebuit mai mult curaj decât pentru cea de dinainte, iar acum eşti în următoarea viaţă, una în care corpul n-o să te mai lase baltă, unde n-o să mai ai nevoie de insulină şi n-o să mai tânjeşti după nicotină, unde nimeni n-o să-ţi mai înşele încrederea şi toate misterele cu care ţi-ai frământat creierii sunt limpezi ca lumina zilei şi orice durere de care ai

suferit nu mai e; unde ţi-e milă de noi, ăştia de-aici, care încă ne târâm trupurile încoace şi-ncolo.
Din rândurile publicului se auzi un geamăt surprins: B.G. îşi ridicase braţul uriaş ca să se şteargă la ochi şi lovise cu cotul, accidental, capul cuiva.
- Art Severin, declamă Peter - şi, în ciuda acusticii slabe, păru să stârnească o reverberaţie ca de biserică -, ne-am adunat aici, astăzi, ca să scăpăm de
fosta ta cuşcă de oase, de halca ta de carne. Nu-ţi mai trebuie chestiile astea. Sunt scule de rahat. Dar, dacă eşti de acord, lasă-ne să păstrăm ceva: amintirile noastre. Vrem să te ţinem cu noi chiar dacă te lăsăm să pleci. Vrem să trăieşti mai departe în minţile noastre, chiar dacă acum locuieşti într-un loc mai mare şi mai frumos. într-o zi, ne vom duce şi noi unde se duc sufletele, acolo unde ai pornit-o înaintea noastră. Până atunci, la revedere, Arthur Laurence Severin. La revedere.
întors în camera lui, după ce mai stătuse de vorbă cu câţiva participanţi la funeralii care nu voiseră să plece nici după ce sicriul fusese mistuit, Peter se aşeză iarăşi în faţa Glonţului. Hainele îi erau îmbibate de sudoare. Se întrebă cât de lung era intervalul dintre alimentările cu apă ale duşului. Capul îi zumzăia de intimităţile şi confidenţele pe care tocmai i le făcuseră angajaţii USIC, fapte din vieţile lor pe care trebuia să le depoziteze în memorie, nume pe care trebuia să se asigure că nu le uită. Capsulele nedeschise pluteau suspendate pe ecran. încă nouă mesaje pe care nu apucase să le citească până atunci.
Dragă Peter,
Iartă-mă dacă mesajul de faţă o să fie scurt şi incoerent. Sunt moartă de oboseală. Sheila Frame şi cei doi copii - Rachel şi Billy - au fost pe-aici şi- au stat toată după-amiaza şi mare parte din seară. Pentru ei era sfârşit de săptămână, eu însă lucram de dimineaţă, după ce cu o zi înainte am lucrat după-amiază. Rachel te consumă. E tot drăguţă, dar plină de obiceiuri obsesiv-compulsive, te oboseşte numai când te uiţi la ea. Hormonii, presupun. N-ai recunoaşte-o, fizic. Arată ca o starletă porno/vedetă pop/animatoare de petrecere - amestecul ăla atât de obişnuit pentru adolescentele din zilele noastre. Billy e dureros de politicos şi de timid. E mărunţel pentru vârsta lui şi un pic grăsuţ, pe deasupra. Abia dacă a deschis gura cât timp a fost aici, şi era limpede că devenea cu atât mai stânjenit, cu cât mai mult trăncănea şi se agita maică-sa. Sheila mirosea un pic a băutură, sau doar a parfum foarte

puternic, nu-mi dau seama. Pocneşte de stress, încă se simte în toată casa, deşi au plecat de o oră. Tare aş vrea să ne fi putut ocupa amândoi de ei - unul s-o calmeze pe Sheila, celălalt să stea de vorbă cu copiii, poate să facem cu rândul. Nu ştiu de ce au stat aşa de mult; nu-mi imaginez că le-o fi folosit la ceva. Singurul şi unicul moment de candoare al lui Billy a fost când l-am pus la computerul meu să se joace. A aruncat o privire la poza cu Arca lui Noe de pe ecran şi i s-a schimonosit faţa, de parcă l-ar fi lovit cineva. Mi-a spus că leopardul zăpezilor a dispărut ca specie, ultimul exemplar a murit într-o grădină zoologică, acum câteva săptămâni. „Leopardul zăpezilor era preferatul meu", a zis. Apoi s-a aşezat la computer şi în nici treizeci de secunde era prins într-un interior de închisoare realizat realist, zburând capetele gardienilor, spărgând uşi, lăsându-se omorât.
Trebuie să mă bag imediat în pat. Mâine-dimineaţă mă scol la cinci jumate. Am băut un pic din vinul adus de Sheila, ca să nu se simtă prost că bea singură. O să regret când o să sune ceasul!
Mai povesteşte-mi, te rog, despre cum merge cu misiunea. Vreau să discutăm în amănunt. Mi se pare foarte ciudat că n-o facem. Peter, E DUREROS să n- o facem. Mă simt de parcă aş fi sora ta şi ţi-aş trimite o listă lungă cu plângeri ori aş trăncăni despre lucruri de care nu are cum să-ţi pese. Sunt aceeaşi persoană pe care o cunoşti, cea pe care te poţi mereu baza să-ţi ofere confirmări şi să pună lucrurile în perspectivă. Trebuie doar să mă lămuresc mai bine în privinţa activităţii tale de acolo, dragul meu. Dă-mi nişte nume, nişte detalii. Ştiu că nu poţi acum, fiindcă eşti la băştinaşi şi n-ai cum să citeşti mesajul. Dar poate când te-ntorci. Te rog. Ia-ţi nişte timp de gândire. Dă-mi voie să fiu acolo pentru tine.

Chiar TREBUIE să mă bag în pat.

Cu dragoste,

Bea

Peter începu să se legene cu scaunul, încărcat de adrenalină, însă totodată şi ostenit. Nu era sigur dacă trebuia sau dacă putea măcar să citească şi celelalte opt mesaje ale lui Beatrice fără să răspundă la acesta. I se părea crud şi pervers să nu răspundă. De parcă Bea ar fi strigat după ajutor, iarăşi şi iarăşi,

iar el i-ar fi ignorat strigătele.
Dragă Bea, începu pe o pagină nouă.
Azi am oficiat un serviciu funerar. Art Severin. N-am ştiut că era diabetic; a murit subit, cât eram plecat în aşezarea oazană. Mi s-au dat un dosar cuprinzător despre viaţa lui şi vreo trei ore să pregătesc ceva. Am făcut ce- am putut. Toată lumea a părut să aprecieze.
Cu dragoste,
Peter
Se holbă la cuvintele de pe ecran, conştient că trebuia să scrie mai mult, Detalii, detalii. O femeie pe nume Maneely îi spusese că nu se mai gândise la creştinism de când era copilă, dar în acea zi simţise prezenţa lui Dumnezeu. Era ceva ce lui Bea i-ar fi plăcut să audă. Inima îi bubuia ciudat. Lăsă mesajul neterminat şi deschise altă capsulă.
Dragă Peter,
Stai aşezat undeva. Aşa sper.
Dragule, sunt însărcinată. Ştiu că o să crezi că nu-i posibil. Dar n-am mai luat pilula cu o lună înainte să pleci tu.
Te rog să nu fii supărat pe mine. Ştiu că ne-am înţeles să mai aşteptăm încă doi ani. M-am temut să nu fie vreo explozie la lansare şi misiunea ta să se termine înainte să-nceapă. Sau că o să dispari undeva pe drum, că o să te evapori în spaţiu şi n-o să mai ştiu ce s-a ales de tine. Aşa că, pe măsură ce data plecării se tot apropia, deveneam tot mai dornică să fac cumva ca o parte din tine să rămână aici cu mine, orice ar fi.
M-am rugat mult pentru asta, dar n-am simţit că primesc vreun răspuns. Până la urmă am lăsat în grija Domnului dacă voi fi fertilă atât de repede după renunţarea la pilulă. Sigur că tot decizia mea a fost, n-o să neg asta. Aş vrea să fi fost decizia amândurora. Poate că a fost - ori ar fi putut fi. Poate că, dacă aduceam vorba, ai fi zis că exact despre asta voiai şi tu să discutăm. Dar am fost îngrozită că o să spui nu. Aşa ar fi fost? Spune-mi verde în faţă, nu mă cruţa.
Orice ai simţi, sper că are vreo însemnătate pentru tine că sunt mândră şi exaltată că port copilaşul tău, al nostru. Până o să te întorci tu o să fiu în 26 de săptămâni şi de-a dreptul enormă. Asta

dacă nu pierd sarcina. Sper să nu. N-ar fi un capăt de lume şi-am putea să-ncercăm iar, însă ar fi un alt copil. Cel pe care-l am în mine acum e atât de scump - deja! Ştii la ce mă gândeam când făceam dragoste în drum spre aeroport? Mă gândeam: „Sunt gata, ăsta e momentul, e exact momentul potrivit, nu trebuie decât un pic de sămânţă Şi pun pariu că exact atunci s-a întâmplat. Dacă stau să socotesc, sunt aproape sigură că atunci s-a întâmplat

.13. Motorul prinse viaţă

- Şi aici a început totul, zise cu solemnitate femeia. Aşa arăta la început.

Peter încuviinţă din cap. îşi ţinea mandibula rigidă şi nu îndrăznea să scoată sunete aprobatoare, de teamă să nu-l apuce vreun rânjet sau chiar vreun hohot de râs. Inaugurarea oficială a instalaţiei era o ocazie înălţătoare pentru toţi cei adunaţi acolo.

- Am pus un strat extragros de răşină izolantă în partea de sus a suprafeţei de scurgere pentru a controla migraţia apei, îndreptând-o spre fundaţie, continuă femeia arătând spre modelul la scară. Tuburile de aici au fost conectate la convertoarele de presiune.

Dacă ar fi avut un ton voios sau relaxat ar fi fost mai suportabil, însă era cât se poate de serioasă, şi asta făcea totul să sune şi mai nostim. Era ceva comic într-un model arhitectonic la scară (demn, plin de importanţă simbolică, dar totodată aşa de... mărunţel, ca şi cum ar fi fost luat de pe terenul de joacă al copiilor). Şi, pe lângă asta, forma însăşi a modelului: două cupe puse invers, alăturate, justificând pe deplin numele de „Marele Sutien".

Adevăratele corpuri de clădire, văzute de la distanţă, nu i se păruseră chiar într-atât de comice. Le admirase odată cu ceilalţi în acea după-amiază, când un convoi de maşini traversase terenul plat, fiecare vehicul încărcat cu şase angajaţi. Mărimea structurilor şi faptul că una din părţi o ascundea vederii pe cealaltă din direcţia din care veneau le făcea să apară drept ceea ce erau: nişte realizări arhitectonice remarcabile. Când convoiul se oprise în cele din urmă în faţa primei structuri, vehiculele parcaseră într-o zonă de umbră atât de vastă, încât contururile acesteia erau greu de desluşit. Abia după ce Peter şi ceilalţi angajaţi USIC se adunaseră în holul de la intrare, contemplând macheta ce avea doar un metru înălţime, concepţia instalaţiei li se dezvăluise în întreaga ei simetrie globulară. Femeia care îndeplinea rolul de gazdă, Hayes, o ingineră care lucrase îndeaproape cu Severin, îşi flutura mâna pe
deasupra structurilor gemene, nedându-şi seama că părea, prin gestul acela, să imite mângâierea unei perechi de sâni de dimensiunea unei canapele.

- ... nivelul de gravitaţie dorit... dispunerea greutăţilor artificiale... simularea nivelului de umiditate... ridicarea presiunii cu ajutorul a cinci convertoare... sondă de proximitate...

Pofta de a râde îi trecuse lui Peter. Acum abia mai putea ţine ochii deschişi, în holul de la intrare era sufocant de cald, iar aerisirea era proastă; avea senzaţia că se afla în măruntaiele unui motor - cum, de fapt, şi stăteau lucrurile. Se clătină uşor pe picioare, trase o gură bună de aer în piept şi făcu un efort să-şi îndrepte ţinuta. Picuri de sudoare captivi îi plescăiau în sandale; ochii îl usturau şi începea s-o vadă pe Hayes ca prin ceaţă.

- ... înregistrat în timp real...

Clipi. Imaginea lui Hayes îşi recăpătă claritatea. Era o femeie micuţă, cu tunsoare masculină în stil militar şi genul de gust vestimentar ce făcea ca tot ce purta să aducă a uniformă, chiar şi când nu era aşa ceva. Făcuseră cunoştinţă cu câteva zile în urmă, în sala de mese, pe când ea se îndopa vârtos dintr-un castron cu piure de fină-albă şi sos. Stătuseră de vorbă vreo zece, cincisprezece minute şi tipa i se păruse simpatică, deşi într-un fel mai degrabă plictisitor. Era din Alaska, îi plăceau câinii şi mersul cu sania, însă acum se mulţumea să citească despre asta în reviste. Nu credea în religia de nici un fel, deşi era „cumva deschisă la minte în privinţa spiritelor", fiindcă avusese o experienţă ciudată în

casa unui unchi, la vârsta de doisprezece ani. Vocea ei scăzută şi monotonă i se păruse oarecum atrăgătoare, amintindu-i întru câtva de vocea blândă şi melodioasă a lui Beatrice. însă era mai puţin plăcut urechilor s-o asculţi ţinând o prelegere despre termodinamică şi concepţia digurilor.
Chiar şi aşa, faptul că abia reuşea să stea treaz îl agasa. De obicei, experienţele plictisitoare nu-l afectau în acest fel. Avea mai degrabă o toleranţă excepţională la lehamite; viaţa de vagabond îl învăţase asta. Cumva însă, i se părea mai rău să trăiască în baza USIC decât să fie fără adăpost. Se întorsese de o săptămână deja, şi faţa arsă de soare i se jupuise şi se vindecase, însă creierul nu-şi revenea la fel de bine. Era concentrat şi alert atunci când ar fi trebuit să adoarmă şi-l apuca pleoşteala când trebuia să fie
alert. Şi iată-l aici, picotind în loc să admire geniul ingineresc al nouă-nouţei Unităţi Energetice şi de Centrifugare a USIC.
- ... funcţii care se exclud reciproc... nu se putea face... Severin... reţea de vidare... planul de a renunţa la fotovoltaice....
Era impresionant ce se clădise acolo: o realizare inginerească ce lărgea limitele posibilului, aşa cum fusese văzut până atunci. în condiţii normale - adică acelea cu care erau obişnuiţi cu toţii acasă -, ploaia cădea pe spaţii extinse şi se acumula în bazine mari sau se scurgea în râuri ce străbăteau teritoriul căpătând viteză. în ambele cazuri, o substanţă care, pentru o persoană udată de o ploaie abundentă, era percepută drept picuri individuali căzând prin aer era transformată de timp, volum şi acceleraţie într-o forţă uriaşă ce putea alimenta cu energie o sută de mii de motoare. Principiul nu se aplica însă pe Oază. Picăturile de ploaie apăreau, cădeau pe pământul buretos şi dispăreau. Dacă se întâmpla să fii pe afară când ploua şi ţineai în mână o ceaşcă, puteai s-o umpli; sau îţi puteai potoli setea şi într-un fel mai simplu, întinzându-te pe spate cu gura căscată. însă când se termina, terminată era, până la următoarea aversă.
Structura bipartită a Marelui Sutien sfida aceste limitări. O parte a sa era concepută să soarbă ploaia din văzduh, să adune picurii mărunţi într-un vârtej circular, să strângă apa condensată astfel într-o centrifugă gigantică. însă asta era doar jumătate din ingeniozitatea temerară a proiectului. Cantitatea de energie necesară funcţionării centrifugei era, fireşte, colosală - cu mult mai mare decât ar fi putut

furniza panourile solare ale USIC. Aşa că apa colectată nu era pur şi simplu lăsată să curgă într-un rezervor; era mai întâi pusă la muncă într-un fierbător uriaş, de unde jeturi fioroase de vapori făceau să se învârtă palele unor turbine.

Cele două corpuri de clădire se alimentau reciproc, furnizând energia necesară pentru capturarea apei şi apa necesară pentru generarea energiei. Nu era tocmai un perpetuum mobile, fiindcă două sute de panouri solare dispuse de jur împrejurul instalaţiei adunau acolo energia soarelui - însă eficienţa era uimitoare. O, dacă vreo câteva Sutiene s-ar fi putut instala în ţări răvăşite de foamete precum Angola ori Sudan! Ce mult ar fi însemnat! Probabil că USIC, care tocmai se alesese cu această bijuterie tehnologică, se afla deja în negocieri pentru asemenea proiecte. Trebuia să se intereseze, îşi spuse Peter.

însă acum nu era momentul potrivit.

- Şi, în concluzie, un ultim aspect de natură practică, zise Hayes. Ştim că există o anumită reţinere în ceea ce priveşte folosirea denumirii oficiale a instalaţiei, Unitatea Energetică şi de Centrifugare. Mai ştim şi că există o poreclă ce se utilizează actualmente. Ei bine, nu-i chiar ce vrem să auzim. Unora poate că li se pare amuzantă, însă nu-i tocmai demnă, şi cred că-i datorăm lui Severin, care şi-a dat atâta silinţă cu proiectul, alături de noi toţi, să găsim un nume care să ne sune bine tuturor. Prin urmare, ştiind că există o preferinţă pentru nume scurte şi care prind, uitaţi ce propun. Oficial, ne aflăm aici pentru a sărbători deschiderea Unităţii Electrice şi de Centrifugare. Neoficial, propunem să o numim... Mama!

- Fiindcă-i ditamai futerea de mamă! strigă cineva.

- Fiindcă nevoia este mama invenţiei, explică răbdătoare Hayes.

Cu asta, ceremonia de deschidere se apropia de sfârşit. Mai rămânea, sau aşa se pretindea, un tur ghidat al unităţii, pentru demonstrarea felului în care erau puse în practică principiile ce fuseseră explicate cu ajutorul machetei. însă, cum foarte multe dintre echipamentele şi dispozitivele instalaţiei erau îngropate în beton, scufundate sub apă sau accesibile doar dacă te urcai pe nişte scări de oţel vertiginos de abrupte, nu prea mai era cine ştie ce de văzut.

Abia după ce-o porniră spre baza USIC, în micul lor convoi, simţi Peter inspiraţia care-l ocolise pe parcursul cuvântării lui Hayes. înghesuit între doi necunoscuţi, pe bancheta din spate a unui vehicul aburit, simţea că lumea se întuneca treptat. Uriaşa instalaţie se făcea deja tot

mai mică în spatele lor, lucind uşor în pâcla de gaze de eşapament ce ieşeau în spatele vehiculului, însă acum vedea mai clar mulţimea de panouri solare - heliostate - aranjate într-un semicerc larg în jurul Mamei. Fiecare dintre ele trebuia să prindă lumina soarelui şi s-o transmită direct la centrala electrică. însă o coincidenţă făcea ca soarele să fie ascuns parţial de nişte nori. Heliostatele se mişcară pe stativele lor, potrivindu-şi unghiul de expunere, ajustându-se, ajustându-se şi iar ajustându-se. Erau doar bucăţi dreptunghiulare de oţel şi sticlă, aspectul lor nu avea nimic uman, însă Peter tot se simţi mişcat de nedumerirea lor mecanică. Precum toate creaturile din univers, nu făceau decât să aştepte lumina mereu mişcătoare ce avea să le dea un scop.
Ajuns în camera lui, se grăbi să verifice mesajele de pe Glonţ. Se simţea vinovat că spera să găsească scrisori noi de la Bea când el însuşi lăsase atâta timp să treacă fără să-i scrie. în ultima sa epistolă o asigurase că era încântat să audă că era însărcinată şi că nu, fireşte că nu era supărat pe ea. Restul scrisorii era plin cu chestii legate de misiune, pe care nu şi le mai amintea exact. întreaga scrisoare avusese poate cincisprezece rânduri, cel mult douăzeci, şi-l costase câteva ore de strădanie şi de sudoare ca s-o compună.
Era drept că nu simţea furie, dar simţea îngrijorător de puţin din orice altceva, în afara încordării pe care i-o stârnea incapacitatea de a răspunde. Era dificil, în circumstanţele actuale, să-şi scormonească simţămintele şi să le pună alte nume. Dacă se străduia din răsputeri, abia dacă reuşea să priceapă ce se întâmpla pe Oază, însă asta doar fiindcă el şi evenimentele cu care avea de-a face se desfăşurau în acelaşi spaţiu. Mintea şi inima îi erau prinse în trup, iar trupul era aici. Veştile despre sarcina lui Beatrice erau precum veştile despre vreun eveniment crucial contemporan din Marea Britanie: ştia că e important, dar nu ştia ce-ar fi putut sau ce-ar fi trebuit să facă în privinţa asta. Presupunea că orice alt bărbat şi-ar fi imaginat viitoarele realităţi intime ale calităţii de tată: copilul în braţe, fiul sau fiica săltându-i pe genunchi, copilul absolvind liceul sau altele asemenea. îşi putea imagina scene de felul ăsta numai la modul cel mai general şi schematic, ca şi cum ar fi fost casete bidimensionale într-o carte cu benzi desenate realizate de nişte desenatori mediocri şi fără bun-simţ. îi era imposibil să şi-o închipuie pe Bea cu un copil în pântece: încă nu exista nici un copil, şi dacă încerca să invoce imaginea burţii ei, ochiul

minţii îi derula o peliculă veche cu abdomenul ei tonifiat, pe sub tricoul pe care-l purta noaptea. Ori, dacă încerca mai tare, o imagine ca de raxe X a unui pelvis ce putea fi al oricui, presărat cu umbre şi lumini criptice care ar fi putut fi un embrion ca o larvă, gaz intestinal sau cancer.

Trebuie să ai mare grijă, să ai grijă de tine, scrisese. Cuvântul „grijă" repetat de două ori într-o frază scurtă nu era tocmai ideal, dar îi luase şi aşa destul de mult să scoată cuvintele din el şi era sincer, aşa că le trimisese. Oricât de sincer ar fi fost sentimentul însă, trebuia să admită că era genul de lucru pe care l-ar fi zis mai degrabă o mătuşă ori un frate.

Şi de atunci nu fusese în stare să-i mai scrie, cu toate că mai primise câteva mesaje. De mai multe ori îşi impusese să ia loc şi să înceapă, dar se blocase la Dragă Bea şi nu mai continuase. Acum plănuia să tasteze câteva vorbe despre vizita la Marele Sutien, însă se îndoia că soţia lui aştepta cu sufletul la gură informaţii pe subiectul respectiv.

în acea zi nu primise nimic de la ea, lucru neobişnuit. Spera să nu se fi întâmplat nimic rău. Lui Beatrice, adică. Lucruri rele se întâmplau peste tot în lume, se părea.

Sigur, lumea mustise întotdeauna de nenorociri şi dezastre, la fel cum fusese binecuvântată cu realizări deosebite şi fapte de seamă pe care media tindea să le ignore - fie şi fiindcă onoarea şi mulţumirea erau greu de prins pe film. Chiar şi aşa, lui Peter i se părea că mesajele pe care le trimitea Beatrice conţineau un număr alarmant de veşti proaste. Mai multe decât putea să ducă. Numai calamităţi, evenimente ce rescriau lucrurile pe care le crezuseşi ştiute, până ce creierul înceta să le mai digere şi te agăţai de vechile realităţi. Accepta că Mirah se întorsese la soţul ei şi că soţia politicianului american fusese împuşcată în piscină. îşi amintea că la Oskaloosa exista o fetiţă pe nume Coretta care-şi pierduse tatăl. Accepta, cu o anume greutate, că Maldivele fuseseră distruse complet de un val seismic. însă, când se gândea la Coreea de Nord, îşi imagina un peisaj calm cu arhitectură totalitară, cu puzderii de cetăţeni pe biciclete văzându-şi de treburi. în imaginea asta nu exista loc pentru un ciclon catastrofal.

Fără dezastre noi azi. Să n-ai veşti e veste bună, cum ar fi zis unii. Nu tocmai satisfăcut, deschise una dintre scrisorile mai vechi ale lui Bea şi o reciti.

Dragă Peter,

Am primit mesajul tău aseară. Mă simt tare uşurată că nu te-ai supărat pe mine, asta dacă nu cumva scurtimea mesajului tău arată că de fapt EŞTI supărat, dar ţii asta sub control. Dar nu cred să fie aşa. Cred că eşti nespus de preocupat cu misiunea ta, cu învăţatul limbii şi cu soiul de încercări prin care n-a mai trecut nimeni până acum. (Povesteşte-mi un pic despre toate astea, te rog, când ai un minut.)

Din ce ai SPUS, pare că te obişnuieşti cu vremea, cel puţin. Aici nu prea-i posibil, fiincă iar a luat-o razna. Alte ploi torenţiale, cu câte o vântoasă ca bonus, când şi când. Casa miroase a umezeală. Mucegaiul se pune pe mobilă şi pereţi. Dacă deschid geamul, intră aer curat, dar şi ploaie, aşa că-i greu să-mi dau seama ce-i de făcut. Ştiu că şi pe acolo e foarte umed, dar din puţinul pe care mi l-ai spus despre felul de viaţă oazan, locul pare „ conceput" pentru asta. Aici, în Anglia, totul e construit pe premisa că vremea o să fie mai mult uscată şi moderată. Nu ne prea pricepem să ne descurcăm cu urgenţele. Negare, presupun.

Am veşti noi de la Sheila. Billy e deprimat clinic, zice. Deloc bine pentru un băiat de paisprezece ani. Am aranjat să-l scot undeva în ziua în care familia intenţionează să se mute din casă. (A, am apucat să-ţi spun că Sheila şi Mark s-au despărţit? Nici unul nu putea plăti ratele la casă singur, aşa că au decis să vândă şi să se mute în nişte apartamente. Mark, de fapt, pleacă în România.) Nu-s convinsă că e o mişcare înţeleaptă mutatul fără să-i implici şi pe copii, dar Sheila spune că Billy chiar nu vrea să ştie şi e mai bine să-i arate apartamentul când toate pregătirile sunt gata. Mi-a dat nişte bani ca să-l duc la film, dar o să-l duc, de fapt, la un Târg de Pisici care se-ntâmplă să se ţină la Centrul Cultural şi Sportiv în ziua aceea. E riscant, deoarece (A) s-ar putea să fie genul care s-o ia razna când vede animale ţinute în cuşti mici şi (B) o să-i amintească de leopardul zăpezilor, dar sper că, dacă vede toate pisicile acelea adunate acolo, o să se simtă mai liniştit cumva.

Pfl Dacă auzeai ce pocnet a răsunat prin toată casa! Aproape c-am făcut infarct. Fereastra de la balcon e zob, sunt sute de cioburi în cadă şi pe podea. Am crezut mai întâi că-s nişte vandali, dar a fost de la vânt. A suflat tare, a smuls un măr din pomul din spate şi l-a aruncat în geam. Dar nu te teme! Vine cineva de la biserică să-l repare cât de curând, în maxim două ore, aşa a zis. Graeme Stone. îl mai ţii minte? Nevasta lui a murit de ciroză.

M-am dus la supermarket azi, era închis. Fără nici o explicaţie, era doar o bucată de hârtie lipită cu scotch pe care scria că va rămâne închis pe un termen nedeterminat. Era destulă lume pe-afară, clienţi care încercau să vadă ceva prin geamuri. înăuntru s-au aprins luminile, totul arăta normal, pe rafturi erau alimente. Lângă uşă stăteau doi tipi de la pază. Câţiva angajaţi se plimbau printre raioane vorbind calm, ca şi cum nu i-ar fi putut vedea nimeni, de parcă erau la ei în sufragerie şi nu în ochii lumii, pe strada mare. Foarte ciudat. Am stat acolo vreo cinci minute, nu ştiu de ce. în cele din urmă, un tânăr indian cu tupeu l-a strigat prin geam pe unul dintre oamenii de la pază: „Pot şi io să-mi iau un pachet de Benson&Hedges, douăj de bucăţi?" Nici un răspuns, aşa că a insistat: „Iepentru maică-mea, nene!" Cei de afară au început să râdă. A fost unul dintre lucrurile acelea împărtăşite, când se întâmplă un fleac amuzant şi toată lumea „seprinde" şi, pentru un moment, cu toţii se simt uniţi. îmi plac la nebunie momentele alea. Oricum, distracţia începea să se cam strice, aşa că am mers până la chioşcul non-stop şi-am încercat să găsesc nişte lapte, dar n-am avut noroc.
Tu ce mănânci, dragul meu? Mi-arplăcea şi mie?
Cantina USIC era scăldată într-o lumină portocalie. Era după-amiază, şi avea să mai fie o groază de timp după-amiază. Comandă la tejghea supă de pui cu smântână şi pâine. Astăzi era de serviciu o femeie, o frumuseţe cu aspect grecesc, cu care încă nu făcuse cunoştinţă. Stătuse de vorbă, cât de cât, cu majoritatea celor din echipa USIC, ca să-şi dea seama dacă putea fi de folos cuiva la nivel spiritual, şi descoperise că erau cu toţii mai degrabă interiorizaţi şi neobişnuit de flegmatici. Femeia cu aer grecesc era însă nouă, iar privirea ei îl făcea să spere că, cine ştie, în adâncul sufletului aştepta un loc gol pe care i-l putea umple Dumnezeu. Se întrebă dacă era cazul să folosească ocazia. Dar îi era foame şi, pe lângă asta, mintea îi era plină de oazani. Urma să plece în mai puţin de o oră.
Supa era gustoasă, deşi nu conţinea nici smântână şi nici carne. Avea o aromă pronunţată de concentrat de pui, fără îndoială adusă aici sub formă de pulbere. Ruloul de fină-albă era crocant pe dinafară şi elastic pe dinăuntru, încă un pic cald - exact cum trebuia să fie. în timp ce-l mânca, îi mulţumi Domnului pentru fiece îmbucătură.
Sunetul emis de sistemul de amplificare era un soi de jazz dixieland pe care nu izbutea să-l identifice. Muzica veche nu era specialitatea lui. La

fiecare câteva minute, un anunţ înregistrat recita o listă de trombonişti, trompetişti, pianişti şi aşa mai departe.

îşi isprăvi masa şi se duse să lase castronul pe tejghea.

- Mulţumesc, zise.

- Cu plăcere, răspunse femeia.

încheietura mâinii ei, observă Peter când femeia apucă bolul, era noduroasă, însă delicată, ca a lui Bea. îşi dori să-şi poată lipi degetele de ale lui Beatrice pentru doar trei secunde, să-i simtă oasele încheieturii pe piele. Lovit de această nevoie, zăbovi câteva clipe aşa, cu ochii înceţoşaţi, apoi îşi veni în fire.

Se întoarse la locul lui, ca să dea timp mâncării să se aşeze în stomac. Trecându-şi palma peste partea din faţă a tunicii, simţi că-l înţeapă un curent de electricitate statică, un fenomen pe care-l observase adesea în momente în care aştepta cu nerăbdare ceva anume. închise ochii şi se rugă lui Dumnezeu pentru calm. Şi căpătă nişte calm.

în sistemul de amplificare, jazzul lăsase locul unei forme mai organizate de muzică. începu să răsfoiască revistele de pe standul de lângă fotoliul său, oprindu-se asupra fiecăreia câteva minute înainte de-a o lua pe următoarea.

Impresia sa iniţială fusese că USIC oferea o selecţie cuprinzătoare de publicaţii ce ar fi putut fi găsite la un chioşc de presă de-acasă. Acum însă, după ce le analizase cu mai multă atenţie, nu mai era atât de sigur. House & Garden, Hot Goss, Aquarium Fish, Men's Health, Lesbian Action, The Chemical Engineer, Classic Jazz, Vogue... da, erau relativ recente, fiindcă sosiseră cu aceeaşi navă care-l adusese şi pe el. Şi da, acopereu o gamă largă de interese, dar... nu existau pe nicăieri ştiri serioase. Se uită la titluri şi la cuprinsul trecut pe coperţi. Erau aceleaşi care apăreau de decenii în asemenea publicaţii. Lipseau de la stand orice fel de reviste care prezentau ce se petrecea în linia întâi, dacă se putea spune aşa.

Puteai citi despre jazz sau despre cum să-ţi întăreşti muşchii abdominali ori despre mâncarea pentru peşti, însă unde erau crizele politice, cutremurele, războaiele, falimentele marilor corporaţii? Luă Hot Goss, o revistă de cancan, şi o răsfoi. Articol după articol despre vedete de care nu auzise niciodată. Două pagini îi rămaseră în mână, desprinse,

avertizându-l despre faptul că alte două pagini de mai încolo fuseseră rupte. Descoperi locul cu pricina. Numărul paginilor sărea, fireşte, de la 32 la 37. Răsfoi până la cuprins şi se uită la prezentările pe scurt ale articolelor, ca să-şi facă o idee despre ce lipsea: „Umber Rosaria se duce în Africa! Petrecăreaţă noastră preferată schimbă centrul de dezintoxicare cu taberele de refugiaţi".

- Hei, predicatorule!

Ridică privirea. Un bărbat cu expresie sardonică şi cu o barbă de câteva zile îl privea de sus.

- Salut, Tuska, zise Peter. Mă bucur că te văd. Ţi-ai lăsat barbă iar?

Tuska ridică din umeri.

- Nu-i mare lucru. Ecran diferit, aceeaşi maşinărie pe dinăuntru. Se aşeză în scaunul cel mai apropiat şi făcu un semn din bărbie spre revista Hot Goss din mâinile lui Peter. Mizeria aia o să-ţi transforme creierul în peltea.

- Mă uitam doar la ce este disponibil pe-aici, se apără Peter. Şi-am băgat de seamă că două pagini au fost rupte.

Tuska se lăsă pe spătar şi-şi încrucişă picioarele.

- Doar două? Măiculiţă! Ar trebui să te uiţi la Lesbian Action. Cam o treime din ea s-a dus, pe puţin, zise el făcând cu ochiul. O să trebuiască să dăm o spargere în camera lui Hayes ca să luăm foile înapoi.

Peter păstră contactul vizual cu Tuska, însă nu permise figurii sale să exprime vreo reacţie. De obicei asta funcţiona ca o oglindă morală, retransmiţându-i interlocutorului vorbele pe care le rostise mai devreme.

- N-am vrut să sune lipsit de respect, înţelegi, adăugă Tuska. E-o ingineră al naibii de bună. îşi vede de treaba ei. Cum facem şi noi, ceilalţi, presupun.

Peter aşeză Hot Goss la loc pe raft.

- Eşti însurat, Tuska?

Tuska ridică din sprânceana stufoasă.

- Acum mult timp, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată, declamă el teatral, încârligându-şi în aer degetele pentru a accentua referinţa la cultura pop de odinioară. Apoi, cu voce normală: Nu mai ştiu nimic de ea de vreo douăzeci de ani. Mai mult.

- Ai vreo persoană specială în viaţa ta, acum?

Tuska miji ochii a cugetare, imitând cercetarea temeinică a unei baze

de date.

- Nu, spuse după patru sau cinci secunde. N-aş putea zice că am.

Peter zâmbi ca să indice că pricepuse gluma, însă undeva în ochii lui trebuie să fi rămas o scânteie minusculă de milă, fiindcă Tuska se simţi îndemnat să dea detalii.

- Ştii, Peter, sunt surprins că ai trecut prin procesul de selecţie al USIC. Uimit pe bune, de fapt. Dacă te uiţi la toate tipele şi tipii care lucrează aici, o să descoperi că majoritatea dintre noi suntem... ăă... liberi de contract. Fără neveste ori soţi care s-aştepte acasă. Fără iubite stabile, fără copii dependenţi de noi, fără mame care se uită în cutia poştală. Fără legături.

- Din cauza riscului mare de a muri pe drum încoace?

- Moarte? Cine să moară? Un singur accident am avut în toţi anii ăştia şi n-a avut de-a face cu Saltul, a fost o porcărie nasoală care se putea întâmpla în orice zbor comercial în drum spre L.A. Genul de chestie pe care companiile de asigurări o numesc „forţă majoră", la mâna lui Dumnezeu. Clipi cu subînţeles, apoi reveni la subiect: Noo, procesul de selecţie... are de-a face cu condiţiile de-aici, cu viaţa de aici. Ce să zic? „Izolare" ar fi un cuvânt bun. Riscul cel mare, pentru toată lumea, ar fi să înnebunească. Nu la genul criminal dement, ucigaş cu toporul, doar... nebun. Aşa căăă... o lungi Tuska trăgând o gură bună de aer, e mai bine să ai o echipă de indivizi care înţeleg cum e să fii într-o stare intermediară permanentă. Să n-ai alte planuri... să n- ai unde să te duci... să n-ai pe nimeni căruia să-i pese cine ştie ce de tine. înţelegi ce zic? Oameni care pot face faţă unei situaţii de felul ăsta.

- O echipă de singuratici? Pare o contradicţie în termeni.

- E Legiunea Străină, asta-i.

- Pardon?

Tuska se aplecă spre el. I se declanşase dispoziţia de povestitor.

- Legiunea Străină franceză. Un corp de armată de elită. Au luptat în multe războaie pe vremuri. O echipă grozavă. Nu trebuia să fii francez ca să intri, puteai să fii de oriunde. Nu trebuia nici să le spui numele tău adevărat, trecutul tău, cazierul, nimic. Aşa că, după cum îţi poţi imagina, o mulţime din tipii ăştia erau belea cu „B" mare. Nu-şi aveau nicăieri locul. Nici măcar în armata obişnuită. Nu conta. Erau légionnaires.

Peter se gândi câteva secunde la asta.

- Vrei să spui că pe aici toată lumea e belea cu B mare? Tuska râse.

- A, suntem nişte pisicuţe. Nişte cetăţeni de ispravă, toţi unul şi unul.
- La interviul cu cei de la USIC, reflectă Peter, am avut impresia că n-aş fi putut minţi despre nimic. îşi făcuseră cercetările temeinic. A trebuit să aduc analize medicale certificate, recomandări...
- Sigur, sigur, făcu Tuska. Suntem toţi aleşi pe sprânceană. Analogia mea cu Legiunea n-avea de-a face cu ideea că nu se pun întrebări. Nici vorbă. Analogia e că putem trăi aici, punct. Legio Patria Nostra, ăsta era mottoul legionarilor. Legiunea este patria noastră.

- Şi totuşi, te-ai întors, observă Peter. -Păi... sunt pilotul.

- Şi B.G., şi Severin s-au mai întors şi ei de câteva ori.
- Da, dar între călătorii au stat pe-aici cu anii. Cu anii. Ai văzut fişele lui Severin. Ştii cât timp petrecea în locul ăsta, făcându-şi treaba zi după zi, bând apă verde, pişându-se oranj, cărându-şi hoitul în sala de mese în fiecare seară şi mâncând mucegai prelucrat sau ce naiba e chestia aia, răsfoind poate vreo revistă veche în genul ălora pe care le găseşti pe la cabinetele dentiştilor, du- cându-se la culcare şi holbându-se în tavan. Asta facem pe-aici. Şi ne descurcăm. Ştii cât au rezistat primii muncitori USIC? Primele serii de lucrători, în zilele dintâi? în medie, trei săptămâni. Vorbim despre persoane în superformă, bine pregătite, echilibrate, din familii iubitoare, bla, bla, bla. Ei bine, şase săptămâni cel mult. Uneori şase zile. După care se luau de cap, porneau cu văicăreala, boceala, suitul pe pereţi, şi USIC trebuia să-i trimită înapoi. înapoi acaa-să.

Când rosti ultimul cuvânt făcu un gest grandilocvent, o rotire împrejur a braţelor, ca să adauge o aureolă de sarcasm întregii idei.
- OK, ştiu că USIC are o căruţă de bani. Da nu chiar atâţia.
- Şi cum a fost cu Kurtzberg? întrebă Peter cu voce scăzută. Şi Tartaglione? Ei nu s-au dus acasă, nu?
- Nu, recunoscu Tuska. S-au dat cu băştinaşii.
- Nu-i şi ăsta un alt fel de adaptare?
- Tu să-mi spui, zise Tuska cu o undă de răutate în glas. Tu abia ce te-ai întors din Oraşul Dement şi vrei să te duci iarăşi. Ce te grăbeşti aşa? Nu ne mai iubeşti deloc?
- Ba da, vă iubesc, spuse Peter pe un ton vioi şi binevoitor, menit să transmită că iubea pe toată lumea de acolo. Dar n-am fost adus aici... ăăă... tipii de la USIC mi-au zis clar că n-ar trebui să mă aştept la...
Se opri, nemulţumit de el însuşi. în ciuda strădaniilor sale, tonul nu-i fusese nici voios şi nici sincer, ci defensiv.
- Nu noi suntem treaba ta, rezumă Tuska. Ştiu asta.
Cu coada ochiului, Peter observă că Grainger intrase în cantină. Sosise momentul să plece spre aşezarea oazanilor.
- Chiar îmi pasă, spuse el stăvilindu-şi impulsul de a aduce vorba despre funeraliile lui Severin, ca să-i amintească lui Tuska de eforturile pe care le făcuse într-un timp atât de scurt. Dacă tu... dacă oricine, de fapt... vrei să apelezi la mine, îţi stau la dispoziţie.

- Sigur că da, făcu pilotul ridicând din umeri.

O observă pe Grainger apropiindu-se şi-o salută relaxat.

- Te aşteaptă caleaşca, îl anunţă Grainger pe Peter.
în loc să treacă prin ieşirea de la cafenea şi apoi să ocolească toată clădirea până la parcare, Grainger îl escortă printr-un labirint de coridoare interne, întârziind momentul în care urmau să fie loviţi de aerul îmbibat cu umezeală. Traseul prin interiorul bazei îi duse pe lângă farmacia USIC, domeniul lui Grainger. Era închisă, şi Peter ar fi trecut pe lângă ea fără s-o bage în seamă dacă n-ar fi fost crucea mare şi verde din plastic pusă deasupra uşii care, altminteri, n-avea alte însemne. Se opri ca să se uite mai bine, iar Grainger se opri şi ea.
- Şarpele din Epidaur, murmură Peter surprins că persoana care confecţionase crucea aceea se obosise s-o înfrumuseţeze cu un insert de

metal argintiu înfăţişând străvechiul simbol al şarpelui înfăşurat pe toiag.

-Da?

- Simbolizează înţelepciunea. Nemurirea. Vindecarea.

- Şi mai înseamnă „farmacie", zise Grainger. Peter se întrebă dacă uşa

era descuiată.

- Dacă apare cineva cât lipsim şi are nevoie de tine?
- Puţin probabil.
- Cei de la USIC nu te ţin aşa de ocupată?
- Fac o mulţime de chestii în afară de treaba cu medicamentele. Analizez mâncarea, să văd dacă nu ne otrăvim. Fac cercetare. îmi aduc contribuţia.

Nu-i ceruse să-şi justifice salariul; fusese doar curios în privinţa uşii. Fiindcă spărsese ceva farmacii la vremea lui, nu-i venea a crede că un depozit de medicamente n-ar fi fost o tentaţie pentru unii de-acolo.

- E încuiată?
- Sigur că e încuiată.

Grainger îi aruncă o privire bănuitoare. Peter simţi că i se uitase drept în conştiinţă, că trăsese cu ochiul la amintirile sale vinovate de a fi intrat fără permisiune în apartamentul lui Kurtzberg. Ce-i venise să facă una ca asta?

- Nu fiindcă m-aş teme de vreun furt, spuse ea. Doar că... aşa-i procedura.Putem să mergem acum?

Când ajunseră la capătul coridorului, Grainger îşi umplu plămânii cu aer şi deschise uşa ce dădea spre exterior. Aerul rece şi neutru fu absorbit, pe la spatele lor, în atmosferă, dându-le câte un brânci când puseră piciorul afară. Apoi şuvoiul de umezeală gazoasă îi cuprinse brusc, fiind ca întotdeauna, până se obişnuiau, un şoc pentru organism.

- Am auzit fără să vreau că-i făceai o declaraţie de dragoste lui Tuska, spuse Grainger în vreme ce se apropiau de vehicul.
- Mă lua peste picior şi... ăă... i-am răspuns la fel.

Curenţii de aer îi răvăşeau părul, îi alergau pe sub haine, îi tulburau vederea. Neatent, fu cât pe ce să dea peste Grainger, fiindcă se luase

după ea spre partea şoferului până să-şi aducă aminte că trebuia să ocupe locul pasagerului.
- Dar la un nivel mai profund, e adevărat, adăugă el în vreme ce dădea ocol maşinii. Sunt creştin şi încerc să iubesc pe toată lumea.
Se aşezară şi trântiră portierele, închizându-se ermetic în cabina cu aer condiţionat. Timpul scurt pe care-l petrecuseră în spaţiu deschis fusese suficient cât să-i umple de umezeală, aşa că începură să tremure sincron, coincidenţă care-i făcu să zâmbească.
- Tuska nu-i foarte uşor de iubit, remarcă Grainger.
- Are intenţii bune, zise Peter.
- Serios? făcu ea cu acreală. Cred că-i mai amuzant dacă eşti tip. îşi tamponă faţa cu un colţ al baticului şi, aruncând o privire la oglindă, îşi trecu mâna prin păr. Numai despre sex îi merge gura. Ar trebui să-l asculţi cândva. Numai porcoşenii, numai aluzii deocheate.
- N-ai vrea să fie mai mult decât aluzii deocheate, presupun?
- Doamne fereşte, pufni ea. îmi imaginez de ce l-a părăsit nevastă-sa.
- Poate că el a părăsit-o pe ea, zise Peter întrebându-se de ce-l atrăgea Grainger în conversaţia asta ciudată şi de ce n-o luaseră încă din loc. Sau a fost o decizie reciprocă.
- Sfârşitul unei căsnicii nu-i niciodată o decizie reciprocă.
El încuviinţă din cap, ca şi cum i-ar fi recunoscut plusul de înţelepciune pe tema respectivă. însă Grainger tot nu făcea vreun gest să pornească vehiculul.

- Există şi cupluri căsătorite pe-aici? Ea clătină din cap.

- Nţţ. Avem treabă de făcut, trebuie să ne-nţelegem bine cu toţii.
- Eu mă înţeleg cu soţia mea. Mereu am lucrat împreună. Mi-aş dori să fie aici cu mine.
- Crezi că i-ar plăcea aici?
Aproape că zise: „N-ar conta, ar fi cu mine", apoi îşi dădu seama ce incredibil
de arogant ar fi sunat.
- Aşa sper.
- Eu aş pune rămăşag că n-ar fi numai un zâmbet, spuse Grainger. Nu-i un loc pentru o femeie adevărată.
„Tu eşti o femeie adevărată", îi veni lui să zică, însă intuiţia profesională îl opri.

- Păi... sunt o mulţime de femei care lucrează pe-aici. Mi se par destul de reale.
- Mda? Poate ar trebui să te uiţi mai bine la ele.
Se uită mai bine la ea. îi ieşise un coş pe tâmplă, pe pielea sensibilă de deasupra sprâncenei drepte. Părea dureros. Se întrebă dacă era înainte de ciclu. Bea avea puseuri de acnee în anumite perioade ale lunii, şi căpăta o înclinaţie spre conversaţii cumva fără finalitate, îşi critica aspru colegii de lucru şi vorbea despre sex.
- La început, când am venit să lucrez aici, continuă Grainger, nici măcar nu observam că nimeni nu se combina cu nimeni altcineva. Mă gândeam că probabil o fac cumva pe furiş. După cum vorbeau B.G. sau Tuska... Dar uite că timpul a trecut, sunt ani de-acum, şi ştii ce? Nu se-ntâmplă niciodată. Nu vezi doi oameni care să se ţină de mână ori să se sărute. Nimeni nu o şterge de la muncă vreo oră ca să se întoarcă cu părul zbârlit şi fusta vârâtă în chiloţi.
- Dar vor asta?
Rezerva plină de demnitate a oazanilor îl făcuse să se simtă mai puţin impresionat ca oricând de ritualurile sexuale bătătoare la ochi ale oamenilor.

Ea oftă exasperată.

- Mi-ar plăcea, pur şi simplu, să mai văd şi ceva semne de viaţă uneori.

Peter fu cât pe ce să-i spună că era prea aspră. Zise doar:
- Oamenii nu trebuie să fie activi sexual ca să fie vii.
Grainger îi aruncă o privire întrebătoare.
- Ăă... tu nu eşti... ăă... când preoţii fac legământul ăla... am uitat cum îi zice...
- De celibat? zâmbi el. Nu, sigur că nu. Doar ştii că sunt căsătorit.
- Da, dar n-am ştiut care era combinaţia. Sunt, adică, fel de fel de combinaţii între un bărbat şi o femeie.
Peter închise ochii, încercând să călătorească înapoi în patul cu plapumă galbenă, unde Bea se afla întinsă, goală, aşteptându-l. Nu şi-o putu închipui. Nici măcar plapuma galbenă nu şi-o putu imagina, nu-şi mai amintea nuanţa exactă. Văzu, în schimb, galbenul straiului lui Iubitor de Isus Cinci, un galben-canar aparte pe care învăţase să-l distingă de alte nuanţe de galben purtate de alţi Iubitori de Isus, fiindcă îi plăcea cel mai mult.

- A noastră e... cu de toate, o asigură pe Grainger.

- Ca lumea, zise ea. îmi pare bine.

Şi îndată, de la o atingere a mâinii ei, motorul prinse viaţă

.14. Vocea i se pierdu în şuvoiul puternic de glasuri

Tresări şi se îndreptă de spate.

- Scuză-mă, n-am vrut să adorm pe tine, zise el.

- E OK.

- Am aţipit mult?

Grainger îşi consultă cadranele de bord.

- Poate douăzeci de minute. Ai moţăit un pic. La început am avut impresia că te gândeai profund la ceva.

Peter se uită prin geamul lateral, apoi îşi mută privirea în faţă. Peisajul arăta exact ca înainte să-l fure somnul.

- Nu-i mare lucru de văzut, ştiu.

- E frumos. Doar că n-am apucat să dorm prea bine la bază.

- Mă bucur să fiu de ajutor, dă-i bătaie.

Peter îi cercetă chipul, încercând să-şi dea seama dacă o călca pe nervi, dar îşi pusese la un moment dat ochelarii cu lentile negre, şi întreg capul îi era aureolat de lumina soarelui.

- Buzele tale sunt prea uscate, zise ea. Nu bei destulă apă.

Ţinându-şi o mână pe volan, o folosi pe cealaltă ca să culeagă o sticlă cu apă de pe podea. I-o întinse, luându-şi doar o clipă ochii de la drum, şi-şi luă o altă sticlă pentru ea. A ei era desfăcută deja, a lui era sigilată.

- Nu uita să bei apă. Deshidratarea te omoară. Şi ai grijă cu soarele. Să nu te mai arzi ca data trecută.
- Vorbeşti ca nevastă-mea, zise el.
- Ei bine, poate că împreună te putem ţine în viaţă.

Desfăcu dopul şi bău. Lichidul incolor era rece şi aspru la gust - aşa de aspru, că aproape-l făcu să tuşească. Cât de discret putu, aruncă o privire la etichetă, pe care scria, simplu, APĂ: 50$ LA 300 ML. îi oferise un cadou costisitor, de import.

- Mulţumesc, spuse el încercând să-şi ia un ton încântat, însă, de fapt, gândindu-se cât de bizar era ca oricine care locuise pe Oază mai mult decât el să nu poată aprecia superioritatea apei locale. La sfârşitul misiunii, când se întorcea acasă, cu siguranţă avea să-i lipsească gustul acela proaspăt, dulceag.

Spre finalul lungii lor călătorii cu maşina, Peter decise că aşezarea oazană merita un nume mai bun decât C-2 sau Oraşul Dement. încercase să afle cum îi spuneau oazanii, ca să-i spună la fel şi el, însă aceştia nu păruseră să priceapă întrebarea, continuând s-o desemneze, în engleză, prin cuvântul „aici". Mai întâi presupusese că numele real al satului era de nepronunţat, însă nu, nu exista un nume real. Ce minunată dovadă de smerenie! Rasa umană s-ar fi scutit de multă jale, chin şi vărsare de sânge dacă oamenii n-ar fi fost atât de ataşaţi de nume precum Stalingrad, Fallujah şi Roma şi s-ar fi mulţumit, pur şi simplu, să trăiască „aici", oriunde ar fi fost acel „aici".

Chiar şi aşa, „Oraşul Dement" era o problemă ce trebuia rezolvată.

- Spune-mi, i se adresă lui Grainger când oraşul începu să se zărească la orizont, dacă ar trebui să dai locului ăstuia un nume, cum i-ai zice?

Grainger se întoarse spre el fără să-şi scoată ochelarii de soare.

- Dar ce are C-2?

- Pare o inscripţie de pe o canistră cu gaz otrăvitor.

- Mie îmi sună neutru.

- Bun, atunci poate că ceva mai puţin neutru ar fi o îmbunăţire.

- Ca de pildă... ia se vedem... Noul Ierusalim?

- Ar fi o lipsă de respect pentru cei care nu sunt creştini. Şi oricum, le vine tare greu să pronunţe S-urile.

Grainger se gândi vreun minut.

- Poate e o treabă pentru Coretta. Ştii, fata din Oskaloosa...
- îmi amintesc. Mă rog pentru ea. Anticipând că Grainger putea să aibă probleme cu aşa ceva, continuă pe un ton mai glumeţ: Dar poate că totuşi nu e o treabă pentru Coretta. Poate îi plac S-urile. Poate o să sugereze „Oskaloosa".
Gluma rămase fără ecou, iar Grainger păstră tăcerea. Menţionarea rugăciunii părea să fi fost o greşeală.
Sălbăticia se sfârşi brusc şi ajunseră în perimetrul oraşului. Grainger îndreptă vehiculul spre aceeaşi clădire ca mai înainte. Cuvintele BUN VENIT, cu litere cât un stat de om, fuseseră zugrăvite proaspăt pe perete, deşi de data asta scria BUN BUN VENIT, ca pentru a pune accent pe urare.
- Poţi să mergi direct la biserică, zise Peter.
- La biserică?
Se îndoia că ea nu observase şantierul ultima dată când îl luase de-acolo, dar bine, dacă simţea nevoia să joace jocul acela, avea să-i facă pe plac. Arătă către linia orizontului, unde structura cea mare, vag gotică, lipsită încă de acoperiş ori turlă, se profila pe cerul după-amiezii.
- Clădirea aceea de colo, spuse. Nu-i terminată, dar acolo o să locuiesc.
- OK, făcu ea, dar tot trebuie să-mi distribui medicamentele.
Şi zvâcni din cap, arătând spre clădirea cu zugrăveală, pe care tocmai o lăsaseră în urmă.

Peter se uită în spate şi văzu pe banchetă cutia cu medicamente.

- Scuze, am uitat. Vrei nişte sprijin moral?

- Nu, mersi.
- Chiar nu mă deranjează să stau cu tine câtă vreme e nevoie. Ar fi trebuit să- mi amintesc.
- Nu-i treaba ta.
îndrepta deja maşina către biserică. N-avea rost să încerce să o convingă să se întoarcă şi să rezolve mai întâi cu distribuţia proviziilor medicale, deşi era convins că ar fi fost mai puţin încordată dacă ar fi avut tovărăşie. însă nu putea să insiste. Grainger era un personaj dificil - şi se făcea tot mai dificilă cu cât o cunoştea mai bine.

Se opriră lângă peretele vestic al bisericii. Chiar şi fără acoperiş, clădirea era îndeajuns de mare ca să-şi lase umbra peste ei şi peste tot ce-i înconjura.
- Bun, atunci, zise Grainger scoţându-şi ochelarii. Distracţie plăcută!
- Sunt sigur că o să fie interesant, spuse Peter. Mulţumesc din nou că m-ai adus până aici.

- Tocmai până la... Peterville, îi aruncă ea descuind portiera. El râse.

- Nici nu se pune problema. Au probleme şi cu pronunţia T-urilor.
Atmosfera umedă, ţinută prea mult la distanţă, se învârteji voioasă în cabină, lingându-le feţele, aburind geamurile, strecurându-se prin mânecile lor, rătăcindu-le prin păr. Figura lui Grainger, mică şi palidă pe după batic, se
acoperi în câteva secunde cu picuri de sudoare. Se încruntă agasată, iar broboanele sclipiră, adunându-se în perişorii cafenii din locul în care sprâncenele aproape că i se atinseseră.
- Chiar te rogi pentru ea? îl întrebă dintr-odată, chiar când Peter era pe cale să se dea jos.

- La Coretta te referi? -Da.

- în fiecare zi.

- Dar n-o ştii deloc.

- Dumnezeu o ştie. Grainger făcu o grimasă.

- Te mai poţi ruga pentru încă cineva?

- Sigur. Cine?

- Charlie, zise ea cu şovăială. Charlie Grainger.

- Tatăl tău?
Era o încercare de a ghici, o intuiţie. Un frate era o posibilitate; un fiu nu i se părea tocmai probabil.

- Da, spuse ea împurpurându-se în obraji.

- Care-i marea grijă a vieţii lui?

- O să moară curând.

- Sunteţi apropiaţi?

- Nu, deloc. Dar... îşi trase de pe creştet baticul şi scutură din cap ca un

animal ud. Nu vreau să sufere. - S-a înţeles. Mersi. Ne vedem

săptămâna viitoare. Acestea fiind zise, Peter intră pe uşa bisericii sale. Oazanii îi făcuseră un amvon. Dumnezeu să-i binecuvânteze, îi făcuseră un amvon, sculptat şi modelat din acelaşi material precum chihlimbarul, ca şi cărămizile. Stătea mândru între cei patru pereţi de parcă ar fi răsărit din pământ, un arbore în formă de amvon crescând în aer liber. Chiar înainte de plecare, Peter dăduse de înţeles că acoperişul trebuia pus cât mai curând cu putinţă, însă nu era nici un acoperiş. Nici la ferestre nu se făcuse vreun progres; rămăseseră simple găuri în ziduri. îi veni în minte o vizită făcută în copilărie la nişte ruine medievale, unde turiştii dădeau roată rămăşiţelor unei abaţii cândva înfloritoare, abandonată între timp elementelor naturii. Cu excepţia faptului că biserica asta nu era o ruină şi nu era nevoie să se teamă de efectele intemperiilor. Acoperişul şi ferestrele, când aveau să fie în sfârşit terminate, ar fi însemnat un gest grandios marcând finalizarea construcţiei, însă, de fapt, biserica fusese gata să fie folosită încă din momentul conceperii. Nu avea să ajungă un buncăr sigilat ermetic, precum baza USIC. Acoperişul avea să protejeze lăcaşul de averse, însă aerul dinăuntru avea să fie la fel cu cel de afară, iar podeaua tot din pământ bătătorit avea să fie făcută. în biserică n-aveau să se afle flecuşteţe perisabile sau ţesături fragile pe care vremea să le poată distruge; oazanii priveau acest loc pur şi simplu ca pe un punct de adunare pentru trupuri şi suflete - semn bun pentru sporirea lor întru Cristos.
Iată că totuşi îi construiseră un amvon. Şi terminaseră intrarea. Cele două canaturi ale uşii pe care le lăsase întinse pe jos, abia scoase din cuptorul olarului, fuseseră ridicate şi prinse la locul lor. Peter le deschise şi le-nchise, le-nchise şi le deschise, admirând mişcarea lină şi

linia absolut dreaptă în care se întâlneau canaturile. Nu se folosiseră şuruburi ori balamale de metal; în schimb, erau îmbinate cu iscusinţă: apendicele ca nişte degete din partea interioară a uşilor se potriveau fără greş în scobiturile făcute în cadru. Era sigur că, dacă apuca uşile şi le ridica, ar fi ieşit din cadru la fel de uşor cum iese piciorul din încălţăminte - şi că puteau, cu aceeaşi uşurinţă, să fie puse la loc. Era oare o neghiobie să construieşti o clădire într-un asemenea fel încât vreun golan răuvoitor să-i poată scoate uşile după voie? Chiar dacă nu existau aici asemenea golani? Şi construirea unei biserici pe solul acesta buretos era un fel de „casă clădită pe nisip", cum se arăta în Matei 7:24-26? Se îndoia. Matei vorbise metaforic, referindu-se nu la arhitectură, ci la punerea în practică a credinţei. Oazanii erau lucrători lenţi, grijulii la modul patologic, dar se străduiau încontinuu să facă tot ce le stătea în puteri. Uşa fusese împodobită cu ornamente sculptate complicat. Când le aduseseră aici peste câmp, cele două canaturi fuseseră netede ca sticla. Acum erau pline cu zeci de cruciuliţe executate într-o asemenea varietate de stiluri, încât Peter bănui că fiecare Iubitor de Isus o adăugase pe a sa. Către partea de sus a uşii se vedeau trei ochi umani supradimensionaţi, formând o piramidă. Aveau însă un aspect opac, fiindcă, deşi fuseseră realizaţi cu eleganţă, în mod clar, artistul nu înţelegea ce face un ochi să fie un ochi. Mai erau şi nişte adâncituri ce ar fi putut fi confundate cu nişte ornamentaţii abstracte, însă Peter îşi dădu seama că erau toiege de ciobani - sau poiege, cum le ziseseră oazanii când vorbiseră despre asta.

Se oferise să le înveţe limba, însă ezitaseră să-i arate, şi până la urmă acceptase şi el că era pierdere de vreme. Ca să imite sunetele pe care le scoteau localnicii ar fi trebuit să-şi smulgă probabil capul de pe umeri şi să bolborosească prin gaura rămasă. Pe de altă parte, oazanii, mulţumită eforturilor inovatoare ale lui Tartaglione şi Kurtzberg, ca şi zelului propriei credinţe, făcuseră progrese extraordinare la engleză - şi era o limbă la fel de nepotrivită pentru ei pe cât era pentru un miel să se suie pe-o scară. Şi totuşi, se suiau, iar Peter simţea cu acuitate intensitatea străduniei lor. îşi dădea seama, din versetele biblice pe care le învăţaseră pe de rost, că Kurtzberg nu făcuse nici o concesie deficienţelor lor fizice: aşa era tipărit în Scriptură, aşa trebuia să fie rostit.

Peter era hotărât să arate mai multă înţelegere. Pe parcursul săptămânii petrecute în nesomn la baza USIC muncise mult la

traducerea unor termeni biblici în echivalente pe care enoriaşii lui să-i găsească mai uşor de pronunţat. „Păşunile" aveau, de pildă, să fie „locuri verzi". „Dreaptă purtare" avea să fie, simplu, „bine". „Păstor" avea să se transforme în „cel ce are grijă de mine" (amănuntele gramaticale erau mai puţin importante decât sensul şi, în orice caz, formularea avea ceva poetic). „Toiag" avea să fie „băţ al grijii". Acesta din urmă îi dăduse multă bătaie de cap. Suna un pic ridicol şi din „băţ al grijii" lipsea vigoarea „toiagului", însă era mai bine decât „ciomag" (care ducea prea uşor cu gândul la „ciomăgeală"), nu forţa gâtlejul oazan şi încorpora elementele potrivite de preocupare pastorală şi putere divină.

Roadele trudei sale se aflau în rucsac. Şi-l trase de pe umăr şi-l lepădă lângă amvon, apoi se aşeză alături. Simţea că de sus se coboară o stare de calm, ca o infuzie de alcool călduţ curgându-i prin vene. Drumul stânjenitor parcurs cu Grainger i se ştersese din minte; conversaţia cu Tuska părea deja să se fi petrecut cu mult timp în urmă; nici din ultima scrisoare a lui Beatrice nu mai reţinea decât că avea de gând să-l ia pe Billy Frame la o expoziţie de pisici. Ciudat lucru, dar vedea limpede în minte posterul făcut de Billy şi Rachel, cel cu Arca lui Noe, de parcă l-ar fi luat cu el în călătorie şi l-ar fi ţinut pe vreun perete din apropiere. Abia aştepta să stea din nou cu oazanii. Era cu adevărat un privilegiu. Şi să-şi oblăduiască enoriaşii din Anglia era un privilegiu, dar şi un lucru dificil câteodată, din cauza comportamentului pervers şi imatur de care puteau fi capabili unii dintre ei. Femeia aceea din Asia, Mirah, şi soţul ei cel violent... ea toată numai bârfă şi chicoteală, el umflat şi morocănos, purtându-se copilăreşte, ca un sultan îmbuibat... erau suflete preţioase, fireşte, dar nu tocmai o tovărăşie odihnitoare. Oazanii erau tonici pentru spirit.

Rămase acolo un timp, ca într-o rugăciune fără cuvinte, lăsând ca membrana dintre el şi Ceruri să devină permeabilă. O insectă mică şi roşie, aducând cu o buburuză, însă cu picioare mai lungi, i se puse pe palmă. Făcu un triunghi din degete şi lăsă creatura să urce dealul unui deget, apoi să coboare pe panta celuilalt. îngădui făpturii să apuce o fărâmă de piele moartă, cojită. Insecta nu era lacomă; abia dacă o simţi înainte să-şi ia zborul.

Ah, puterea liniştii. O simţise întâia oară când era un băieţel, lângă mama lui, la întâlnirile ei cu quakerii. O încăpere plină de oameni

mulţumiţi să păstreze liniştea, care nu simţeau nevoia să-şi apere frontierele ego-urilor. Era atâta energie pozitivă în încăperea aceea, încât nu l-ar fi surprins ca scaunele să înceapă să se ridice de la pământ, să leviteze pe deasupra credincioşilor până sus, în tavan. Aşa se simţea şi acum, cu oazanii.
Poate că ar fi trebuit să se facă quaker. însă aceştia nu aveau preoţi şi nici Dumnezeu - nu în felul acela real, părintesc. Sigur, era plăcut să stai într-o adunare de tovarăşi şi să te uiţi cum se joacă razele soarelui pe puloverul bătrânului de alături, îngăduindu-ţi să te laşi fascinat de fibrele lucitoare de lână, în vreme ce lumina se deplasa încetişor de la o persoană la alta. O stare de pace sufletească similară o puteai uneori obţine când erai vagabond: cândva, în toiul după-amiezii, când găseai un loc confortabil şi în sfârşit reuşeai să te încălzeşti şi n-aveai nimic de făcut decât să te uiţi la mişcarea razelor de soare de la o piatră de caldarâm la următoarea. Unii i-ar fi zis meditaţie. însă, până la urmă, prefera ceva mai puţin pasiv.
Se aşeză la amvon şi-şi odihni buricele degetelor pe suprafaţa de culoarea caramelului, unde putea să-şi aşeze foile cu notiţe. Amvonul era cam prea scund, de parcă oazanii l-ar fi făcut pentru o făptură pe cât de înaltă îşi putuseră imagina, însă, în absenţă, îi subestimaseră totuşi talia. Era făcut după modelul acelor pupitre spectaculoase, sculptate, din catedralele europene vechi, unde o Biblie masivă, legată în piele, se odihnea între aripile desfăcute ale unui vultur de lemn.
De fapt, oazanii aveau de la Kurtzberg o fotografie cu un asemenea amvon, ruptă dintr-o revistă veche. I-o arătaseră cu mândrie lui Peter. încercase să-i convingă că ruga era o comunicare intimă între o persoană şi Dumnezeu, că n-avea nimic grandios şi că decorul trebuia să reflecte cultura locală a credincioşilor, însă acesta nu era un concept uşor de lămurit când aveai împrejur o îmbulzeală de capete ce arătau a fetuşi, murmurându-şi admiraţia pentru un petic de supliment duminical ca şi cum ar fi fost o relicvă sfântă.
în orice caz, pupitrul său nu semăna prea mult cu vulturul acela plin de pene din poză. Suprafaţa, inscripţionată cu litere ale alfabetului alese la întâmplare, arăta mai curând ca nişte aripi de avion.
- E bine?
O voce molcomă, pe care o recunoscu pe loc. Iubitor de Isus Cinci. Lăsase deschisă uşa bisericii şi ea intrase, îmbrăcată, ca de obicei, în straiul său galben-canar.

- E frumos, zise. O primire minunată.
- Dumnezeu binecuvânPeze revederea noaSPră, părinPe PePer.
Privi, dincolo de silueta ei măruntă, prin deschizătura uşii. Câteva zeci de băştinaşi veneau peste câmp, dar erau departe încă. Iubitor Cinci se grăbise. Graba era un lucru neobişnuit printre ai ei, însă asta nu părea s-o afecteze defel.
- Mă bucur să te văd, zise Peter. De îndată ce am plecat, am vrut să mă întorc.
- Dumnezeu binecuvânPeze revederea noaSPră, părinPe PePer.
Avea pe umăr un sac de plasă, şi în el un ghemotoc blănos, galben - aceeaşi nuanţă intensă ca şi roba ei. Peter se gândi că era un şal, însă ea scoase obiectul şi i-l întinse spre cercetare. Era o pereche de cizme.
- PenPru Pine.
Cu un surâs timid, i le luă din mâinile înmănuşate. Spre deosebire de botoşeii pe care-i primise la prima sa vizită, de data asta încălţămintea arăta ca şi cum exista o şansă să i se potrivească. îşi scoase sandalele - a căror talpă interioară se strâmbase şi se înnegrise de la purtarea neîntreruptă - şi-şi trase cizmele. îi veneau perfect.
Râse. Cizme galben strălucitor şi o cămăşoaie islamică ce aducea a rochie: dacă ar fi avut vreodată ambiţia de a fi macho, combinaţia asta i-ar fi fost sfârşitul. Ridică un picior, apoi altul, arătându-i lui Iubitor Cinci cât de iscusită îi fusese lucrarea mâinilor. Fiindcă mai văzuse oazani făcând haine la vizita precedentă, ştia acum câtă trudă trebuie s-o fi costat această întreprindere - şi câtă concentrare neclintită. Oazanii se purtau cu acele de cusut cu aceeaşi grijă şi respect cu care manipulau pământenii drujbele sau aparatele de sudat cu flacără. Fiecare împunsătură era un ritual atât de elaborat, încât Peter nu îndura să se uite.
- Sunt nemaipomenite, zise. Mulţumesc foarte mult.
- PenPru Pine, repetă ea.
Rămaseră alături, în cadrul uşii deschise, privind cum se apropiau ceilalţi Iubitori de Isus.

- Cum e fratele tău, Iubitor de Isus Cinci? întrebă Peter.

- în pământP.

- Vreau să spun celălalt. Cel care te întristează fiindcă nu-l iubeşte pe

Isus

- în pământP. Apoi, ca să se facă înţeleasă mai bine, adăugă: La fel.

- A murit? Săptămâna asta?

- SăpPămâna aSPa. Da.

Peter se uită în despicătura umbrită a capului acoperit de glugă, dorindu-şi să poată ghici emoţia care sălăşluia dincolo de vorbirea ei sacadată. Experienţa de până acum îl învăţase că oazanii îşi exprimau emoţiile prin foşnetele, gâlgâielile şi plescăielile pe care le emiteau când nu se chinuiau să imite limba străinilor de pe altă lume.

- De ce a murit? Ce s-a întâmplat?

Iubitor Cinci se lovi uşor cu palmele peste braţe, piept şi torace, ca să indice întregul corp.

- în el, mulPe lucruri merS proSP. CuraPul a ajuns murdar. Lucruri deschiSe au ajunS închiSe. Lucruri uScaPe umpluPe cu apă. Şi alPele mulPe. Nu am cuvinPe penPru PoP.

- îmi pare foarte rău să aud asta.

Ea înclină capul, poate un gest de tristeţe împărtăşită.

- MulP Pimp deja fraPele meu bolnav. Viaţă rămânea în el, dar cu plan Să plece. MerS zi de zi la fraPele, şi viaţa lui vorbea cu mine când adormea el. Spunea: SunP aici încă o zi, dar nu mai rămân alPa, nu SunP bine-veniP în aceSP corp. Acum el e în pământP, durerea mea e în pământP. Dumnezeu binecuvânPeze revederea noaSPră, părinPe PePer. Azi va fi duminică.

Peter încuviinţă, deşi nu ştia cu adevărat dacă era sau nu duminică. Pierduse şirul obişnuit al zilelor. Dar nu conta. El şi oazanii erau pe cale să se roage Domnului. Neîndoielnic că asta voise să zică Iubitor Cinci cu „duminică". Şi avea dreptate.

- Am şi eu ceva pentru tine, spuse el îndreptîndu-se spre locul unde-şi lăsase rucsacul.

Capul ei se mişcă în sus şi-n jos, urmărindu-i mişcarea mâinilor în vreme ce scotea cărticelele pe care le pregătise.

- Biblii. Sau începuturi ale Bibliei, în orice caz. Pentru tine, să o păstrezi.

Izbutise să scoată cărţulii de douăzeci de pagini cu Scriptura, într-un limbaj pe care oazanii să-l poată rosti cu cât mai puţin chin. Erau imprimate în coloane, în stil vechi, fiecare pe câte zece coli de hârtie tăiate la mijloc şi capsate. Nu tocmai cea mai frumoasă lucrare de legătorie de la Gutenberg încoace, dar atâta reuşise cu uneltele disponibile la baza USIC. Pe pagina întâi a fiecărui fascicul desenase de mână o cruce şi o colorase în auriu cu un marker.
- CarPea Lucrurilor Noi şi CiudaPe, confirmă Iubitor de Isus Cinci, în vreme ce tovarăşii săi intrau în biserică.
Mişcându-se lent în încălţămintea cu talpă moale, aproape că nu scoteau nici un sunet, însă Iubitor Cinci îi auzi intrând şi se întoarse spre ei să-i întâmpine:
- CarPea Lucrurilor Noi şi CiudaPe, repetă arătând către broşurile pe care Peter le punea teanc pe amvon. PenPru noi, Să păSPrăm.
Se auziră murmure şi oftaturi printre nou-sosiţi. Spre ruşinea lui, Peter îi deosebea doar după culorile straielor. Spera că acest cod al culorilor nu se schimbase de săptămâna trecută. Se învăţase să vadă diferenţa dintre cafeniu, culoarea bronzului, arămiu, roşu burgund, purpuriu şi coral, cel puţin în mintea lui. Fiecare nuanţă îi aducea în cap conversaţii - fie ele şi scurte, împiedicate - avute cu acea persoană.
- Prieteni, spuse el după ce intră toată lumea. Mă bucur mult să vă revăd. V- am adus aceste daruri. Daruri mărunte de la mine, conţinând darurile cu mult mai de seamă ale Mântuitorului nostru.
Erau cam nouăzeci de suflete adunate între cei patru pereţi, o turmă pestriţă, înveşmântată în culori intense. Ca predicator, era învăţat să-şi arunce la iuţeală privirea peste o adunare şi să aproximeze numărul celor prezenţi. Dacă estima corect, se părea că numărul creştinilor se mărise cu zece până la douăzeci cât fusese plecat.
- Cum le-am mai explicat unora dintre voi, Biblia pe care m-aţi văzut că o port cu mine - şi pe care o avea şi Kurtzberg - e o carte foarte groasă. Prea groasă pentru ca mulţi s-o citească. Dar nu a fost nicicând menită să fie citită toată deodată. Biblia e un depozit de mesaje care s-a tot mărit de-a lungul sutelor de ani, pe măsură ce Stăpânul nostru şi-a împărtăşit tot mai mult din gânduri şi intenţii cu cei gata să le asculte. în vreme ce vorbea, îi întinse lui Iubitor Cinci cărticelele, iar ea începu să le distribuie celorlalţi credincioşi. Fiecare persoană le primi în palmele întinse şi înmănuşate, ca şi cum ar fi fost un ou cu coajă subţire.

- Când Isus a păşit pe pământ, continuă Peter, au fost unii care au scris ce a spus şi a făcut El, apoi au consemnat şi întâmplările prin care au trecut ucenicii lui. însă Biblia îşi are începutul în vremuri de dinainte de venirea lui Isus, când Dumnezeu părea mult mai depărtat şi mai misterios şi era mai greu să ştii cu siguranţă care-i este voia. Pe atunci, oamenii spuneau poveşti despre Dumnezeu, iar poveştile acelea se găsesc şi ele în Biblie. Pentru a le înţelege, avem nevoie de multe cunoştinţe despre obiceiurile şi locurile ce au existat înainte de Isus. Chiar şi printre cei din poporul meu nu sunt mulţi care să aibă această cunoaştere.
Observă, în timp ce vorbea, că fiecare a zecea persoană, în loc să ia o cărticică de la Iubitor Cinci, alegea s-o împartă cu un vecin. Peter adusese optzeci de cărticele, căci nu se aşteptase ca numărul credincioşilor să crească. Era limpede că oazanii socotiseră dintr-o clipire câte exemplare erau şi - fără să se întindă la vorbă ori să se simtă stingheri - adaptaseră logica distribuţiei pentru a se asigura că nici unul nu avea să rămână cu mâna goală.
- Mi-aţi zis, rosti el arătând cu mâna către o robă ca de şofran şi alta de culoarea lavandei - voi, Iubitor de Isus Doisprezece şi Iubitor de Isus Optsprezece - că, odată, Kurtzberg v-a spus povestea lui Nabucodonosor, povestea lui Balaam şi a îngerului şi pe cea a distrugerii Ierusalimului, ca şi alte istorii pe care v-aţi străduit mult să le înţelegeţi, dar nu le-aţi înţeles. Sus inimile, prieteni! Va fi vreme să înţelegeţi mai târziu istoriile acestea, când veţi fi crescut întru Cristos. Deocamdată, Nabucodonosor poate să aştepte. Când Dumnezeu a decis să devină Isus, a făcut-o fiindcă voia să-şi răspândească cuvântul printre străini, printre cei care nu auziseră niciodată de el, printre aceia cărora nu le păsa de religie ori de înţelegerea ei. Aşa că poveştile pe care le-a spus erau simple. Am încercat să adun aici, în Bibliile voastre, câteva dintre cele mai bune, dintre cele mai de folos.
Luă o cărticică şi-o deschise.
- Cărţile voastre sunt micuţe şi subţiri nu fiindcă m-aş îndoi de foamea voastră de Scriptură ori de puterea gândirii voastre, ci fiindcă am încercat să folosesc doar cuvinte pe care voi şi cu mine să le putem rosti împreună în biserică şi pe care să le puteţi rosti între voi cu uşurinţă. Am lucrat cât de repede am putut şi totuşi, cum vedeţi din micimea cărţilor, m-am mişcat încet. Promit ca pe viitor să fiu mai iute. Pe măsură ce veţi creşte întru Cristos, se vor mări şi Bibliile voastre.

Dar de undeva trebuie să începem. Şi, în această minunată duminică, plin de fericirea de a vă vedea pe toţi alături de mine, vă propun să începem cu... asta.
Şi, de pe prima pagină, citi Psalmul 23. „Domnul e cel care are grijă de mine. Vreau d o a r . . ş i aşa mai departe, până ajunse la „voi fi în lăcaşul Domnului de-a pururi".
Apoi citi iarăşi.
Şi iarăşi.
La fiecare recitare, tot mai mulţi oazani citeau împreună cu el, cu voce tare. Citeau, sau recitau? Nu avea importanţă. Vocea lor comună creştea şi suna melodios şi limpede, eliberată aproape cu totul de dificultăţile de pronunţie. „El mă duce în locuri verzi. Mă duce la râul unde nu Pe îneci. îmi face SuflePul iarăşi ca nou. Aşa face El, fiind Domnul."

La a cincea repetare, vocea i se pierdu în şuvoiul puternic de glasuri

.15. Erou al momentului, rege al zilei

Un om înţelept îl întrebase cândva pe Peter:

- Ştii ce eşti?

- Ce sunt? -Da.

Era o întrebare ce s-ar fi putut referi la o mulţime de lucruri, în funcţie de cine o punea. îi fusese pusă, de pildă, de golani furioşi, care îi oferiseră şi răspunsul: „O pizdă proastă" sau vreo insultă similară - după care îl bătuseră măr. îi fusese pusă de oficialităţi şi birocraţi care-l socoteau, dintr-un motiv sau altul, un ghimpe în coastă. Fusese întrebat cu afecţiune, admirativ, de persoane care continuaseră prin a-i spune că era „un drăguţ", „o comoară" sau chiar „om de bază". Calităţi la înălţimea cărora trebuia să se ridice.
- încerc să nu mă gândesc la mine prea mult. Sper că sunt doar un om care-l iubeşte pe Dumnezeu.
- Eşti un om ce-ndrăgeşte lumea, zisese înţeleptul înclinând cu hotărâre din cap. Asta o să te ducă departe.

înţeleptul era pastorul unei biserici pe care Peter avea curând s-o moştenească. Era un suflet bătrân şi avea în el acel amestec aparte de toleranţă benignă şi dezamăgire stoică tipică unui predicator care se ocupase cu asta prea multă vreme. Cunoştea îndeaproape modurile în care enoriaşii săi se arătau rezistenţi la schimbare, felurile în care puteau să fie nişte căcăcioşi daţi naibii - deşi, fireşte, n-ar fi folosit niciodată un asemenea limbaj.

- îţi plac oamenii, şi asta e o calitate destul de rară, continuase bătrânul pastor.

- Nu-i în firea omului să fie sociabil?

- Nu vorbesc despre asta. Nu cred că eşti neapărat atât de sociabil. Ba chiar eşti un pic singuratic. Vreau să spun că nu te dezgustă sau irită animalul uman. Iei lumea aşa cum e. Sunt unii care nu se mai satură de câini; ăia îndrăgesc câinii. Nu contează ce fel de câine, mare sau mic, pleoştit sau săltăreţ, cu purtare frumoasă sau obraznic - toţi merită iubiţi în felul lor, fiindcă-s câini, şi câinii sunt ceva bun. Un pastor ar trebui să simtă asta despre fiinţele umane. Dar ştii ce? Nu li se întâmplă prea multora. Ba chiar mai deloc. O să ajungi departe, Peter.

I se păruse ciudat să i se spună asta de la obraz, cu o asemenea siguranţă, de un bătrân ştiutor într-ale vieţii, care nu era uşor de păcălit. în definitiv, coexistenţa lui Peter cu semenii săi nu fusese întotdeauna fericită. Putea cineva care se purtase aşa de rău ca el în adolescenţă şi-n prima tinereţe - minţind, călcându-şi promisiunile şi furând de la orice neghiob altruist care-i oferea beneficiul îndoielii - să iubească oamenii cu adevărat? Şi totuşi, bătrânul îi cunoştea bine istoria personală. între păstori nu existau secrete.

Acum, Peter stătea cu picioarele încrucişate sub el, moleşit de lumină, pe jumătate delirând. Chiar în faţa lui, tot cu picioarele încrucişate, se afla un băieţel - el însuşi la opt sau nouă ani. Era un cercetaş aspirant. Era mândru şi bucuros să fie cercetaş aspirant, posesor al unei cămăşi verzi, cu insigne şi cunoştinţe misterioase despre cum să faci noduri, cum să montezi un cort şi cum să aprinzi un foc în natură. Aştepta să ajungă cercetaş în toată puterea cuvântului, nu doar un aspirant, ca să înveţe să tragă cu arcul, să plece în expediţii montane şi să salveze vieţile unor străini îngropaţi de avalanşe sau muşcaţi de şerpi. însă n-avea să mai ajungă cercetaş niciodată - fiindcă situaţia familiei sale urma să devină în curând prea stânjenitoare, iar statutul său de membru avea să fie anulat şi uniforma avea să rămână împăturită

frumos în dulap până ce moliile aveau s-o distrugă, însă la opt ani nu ştia toate acestea şi stătea cu picioarele încrucişate sub el, în pantaloni scurţi şi cu eşarfă la gât, aproape levitând de plăcerea de a se afla acolo, printre ai săi.

Sudoarea i se prelinse de pe frunte şi îi căzu în ochi. Clipi, iar lumea înceţoşată se ivi iarăşi înaintea sa. Copilul aflat în faţa lui nu era el însuşi la opt ani. Nici măcar nu era un copil. Era Iubitor de Isus Şaptesprezece, o făptură ce nu aducea cu el în nici un fel imaginabil, cu excepţia faptului că

putea să stea cu picioarele încrucişate sub şezut şi cu mâinile împreunate în rugăciune. Roba ei avea culoarea spanacului, la fel ca şi cizmele moi, deşi aveau pe ele câţiva stropi de noroi cafeniu. Soarele, aflat aproape deasupra lor, făcea ca gluga să-i umbrească faţa, întunecându-i-o cu totul.

- La ce te gândeşti, Iubitor de Isus Şaptesprezece? o întrebă.

Urmă, ca întotdeauna, o pauză. Oazanii nu erau obişnuiţi să se gândească la gândit, ori poate că le era greu să-şi transpună gândurile în engleză.

- înainPe Să vii, zise Iubitor de Isus Şaptesprezece, eram Singuri şi Slabi. Acum, împreună, SunPem puPernici.

Era ceva izbitor în faptul că limba ei, sau corzile vocale, în fine, organul pe care-l folosea la vorbit reuşea să pronunţe cuvinte ca „acum" ori „împreună" fără multă greutate, dar cuvinte precum „suntem" erau pentru ea aproape imposibil de rostit. Silueta micuţă o făcea să arate şi mai vulnerabilă, însă, de fapt, toţi cei care se aflau prin preajmă arătau micuţi şi vulnerabili, cu braţe slabe, umeri înguşti, mănuşi şi cizme murdare. Parcă era pastorul unui trib de copii şi bătrâni intraţi la apă, un trib care-şi pierduse toţi adulţii de talie normală.

Nu era o perspectivă corectă, fireşte; ar fi trebuit să perceapă trupurile lor ca pe normă şi pe al său ca pe o aberaţie. încercă din răsputeri să-şi adapteze percepţia, până ce făpturile care stăteau ghemuite înaintea lui, în număr de peste o sută, crescură până la o scală matură, iar el deveni un monstru mătăhălos.

- Biblia, sugeră Iubitor de Isus Unu din locul lui preferat, din mijlocul congregaţiei. Dă cuvânp din Cârpe.

- Biblia, încuviinţară alţi câţiva, probabil uşuraţi să rostească un cuvânt ce nu-i umilea.

Peter încuviinţă din cap. Biblia îi era mereu la îndemână, înfăşurată în folie de plastic şi ţinută în rucsac, la adăpost de umezeală, şi ori de câte ori o aducea la lumină, oazanii scoteau zgomote apreciative. însă adeseori nu avea nevoie s-o scoată, fiindcă avea o memorie excepţională pentru cuvintele
Scripturii. Căută în minte acum şi găsi aproape instantaneu ceva potrivit, din Epistola lui Pavel către Efeseni. Creierul lui era un organ ciudat, cu siguranţă; uneori şi-l imagina ca pe un soi de inflorescenţă de conopidă mânjită, plină de cicatrice şi urme de arsuri din cauza vieţii pe care o dusese, însă alteori i se părea mai degrabă un depozit spaţios în care orice verset i-ar fi trebuit se găsea la vedere, deja înzestrat cu sublinierea de rigoare.
- Deci, dar, nu mai sunteţi străini şi locuitori vremelnici, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii şi casnici ai lui Dumnezeu, zidiţi fiind pe temelia apostolilor şi a prorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuşi Isus Cristos; întru el orice zidire bine alcătuită creşte ca să ajungă un lăcaş sfânt în Domnul, în care voi împreună sunteţi zidiţi, spre a fi lăcaş al lui Dumnezeu în Duh.
Un murmur de aprobare - satisfacţie chiar - emană de la făpturile îmbrăcate ţipător ce se aflau aşezate înaintea sa. Versetele din Biblie erau ca o băutură alcoolică deosebit de bună la gust care fusese dată din mână în mână. Era versiunea standard, băutura originală. Oazanii, sigur, fuseseră recunoscători pentru cărticelele parafrazate pe care le pregătise Peter. Paginile erau deja încreţite de la răsfoitul repetat şi de la umezeală, iar cuvintele fuseseră cântate şi recitate adesea în aceste zile lungi, înmiresmate pe care le petrecuse cu turma sa. Şi totuşi, Peter îşi dădea seama că broşura nu era tocmai soluţia pe care o sperase. Oazanii se refereau la ea ca la „Vorbele-din-Mâini", o frază care la început îl încântase, până ce-şi dăduse seama că era folosită pentru a diferenţia fasciculele de Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate cea originală. Cărţuliile erau văzute ca o marcă locală, un rachiu de casă, pe când Biblia regelui Iacob, cu coperta sa îmbrăcată în imitaţie de piele şi cotorul aurit, era considerată pură şi definitivă - Adevărata Sursă. Acum, sorbind versetele din Efeseni, oazanii erau cu adevărat satisfăcuţi. Capetele cu glugi le cădeau peste piepturi, îngropându-le feţele în petice încă şi mai întunecate de umbră. Mâinile împreunate li se mişcau încetişor în poale, de parcă ar fi urmărit ritmul frazei.

Asemenea mişcări subtile erau echivalentul strigătelor de „Aleluia!" într-o comunitate baptistă din Sudul american.
Oricât ar fi fost de ataşat de Biblia sa în versiunea regelui Iacob, pe Peter îl stânjenea veneraţia pe care cartea o stârnea printre enoriaşii săi. Era, până la
urmă, doar o traducere, fără mai multe pretenţii de autenticitate decât alte traduceri. Isus nu se exprimase în engleza postmedievală, nici Pavel şi nici profeţii din Vechiul Testament. Oare oazanii înţelegeau asta? Se îndoia. Neplăcut lucru, fiindcă odată ce începeai să pricepi că oricine care nu era vorbitor nativ al ebraicei canaanite, al elinei sau aramaicii galileene se afla într-un dezavantaj similar, puteai să te relaxezi şi să simţi că Scriptura, în limba ta, suna la fel de bine ca în orice altă limbă. Sesiza totuşi la oazani un sentiment de inferioritate, şi asta îl preocupa. Nu voia să fie unul dintre misionarii aceia imperialişti de modă veche, stând ţanţoşi ca însuşi Moise în costum de safari şi trăgându-şi prestigiul de la greşeala făcută de băştinaşi, care-l credeau din acelaşi trib cu Isus şi socoteau că Dumnezeu era englez.
Se gândise să-i dezobişnuiască treptat pe oazani de adorarea „Cărţii", ducând cu ei o discuţie informativă despre diversele limbi ce se aflau sub textul din secolul al şaptesprezecelea, dar hotărî că o asemenea prelegere n-ar fi făcut decât să complice lucrurile, mai ales că oazanii erau foarte ataşaţi de pasaje- cheie din Scriptură pe care le învăţaseră pe vremea lui Kurtzberg, iar Kurtzberg, se vedea bine, fusese un admirator al versiunii regelui Iacob. Şi nu era de mirare. Orice predicator creştin nu putea decât să se lase cucerit de versiunea regelui Iacob: cadenţele acelea erau întruchiparea perfecţiunii. Prin urmare, poate că trebuia să recurgă la un text sută la sută iacobin, urmat de o explicaţie în engleza de toate zilele.
- Ce le spune Sfântul Pavel noilor săi prieteni, explică Peter, e că odată ce-ai auzit vocea lui Dumnezeu nu mai contează cât de străin eşti, cât de departe locuieşti. Devii parte a comunităţii de creştini, toţi creştinii care au existat vreodată, inclusiv cei care trăiau în vremea când Isus umbla pe pământ. în continuare, Pavel ne compară cu o casă. O casă este construită din multe cărămizi ori pietre care se potrivesc împreună ca să alcătuiască o clădire mare, şi noi suntem cu toţii pietre în casa pe care o clădeşte Dumnezeu.
Zeci de capuri cu glugă încuviinţară.
- Poţi SunP piePre.

- Ne-am construit împreună biserica, zise Peter, şi e un lucru neasemuit de frumos.
Aproape sincron, ca într-o mişcare coregrafică, oazanii întoarseră capetele şi se uitară la biserică, o clădire pe care o socoteau atât de sacră încât nu puneau piciorul în ea decât când era vremea slujbelor, deşi Peter îi îndemnase s-o trateze ca pe propria casă.
- însă voi, voi toţi cei adunaţi aici azi, stând în soare, sunteţi adevărata biserică pe care a clădit-o Dumnezeu.
Iubitor de Isus Cinci, aflată ca întotdeauna în primul rând, se legănă înainte şi înapoi exprimându-şi dezaprobarea.
- BiSerica e biSerică, declară ea. Noi SunPem noi. Dumnezeu e Dumnezeu.
- Când suntem plini de Sfântul Duh, zise Peter, putem fi mai mult decât noi înşine: putem fi Dumnezeu arătându-şi puterea prin noi.

Iubitor Cinci nu era tocmai convinsă.

- Dumnezeu nu mor. Noi murim.

- Trupurile noastre vor muri, spuse Peter. Sufletele noastre vor trăi pe

vecie. Iubitor de Isus Cinci îndreptă un deget înmănuşat direct către

pieptul lui.

- Prupul Pău nu mor.

- Ba sigur că o să moară, replică Peter. Sunt din carne şi sânge ca oricine altcineva.
în clipa aceea se simţea cât se poate de carnal. Soarele îi dădea dureri de cap, fesele îi amorţiseră şi-i venea să urineze. După un pic de şovăială, îşi relaxă vezica şi lăsă urina să se scurgă în sol. Aşa se proceda pe aici; nu era cazul s- o facă pe pretenţiosul.
Iubitor de Isus Cinci tăcuse. Peter nu-şi dădea seama dacă o convinsese, dacă o liniştise, dacă tăcea posacă. Şi, până la urmă, ce voise oazana să spună? Era Kurtzberg unul dintre acei fundamentalişti de extracţie luterană care credeau că într-o bună zi morţii creştini aveau să fie resuscitaţi în vechile lor corpuri - în mod magic nesupuse alterării, incapabile să simtă durere, foame sau plăcere - şi să

folosească trupurile acelea pentru tot restul eternităţii? Peter n- avea timp pentru doctrina asta. Moartea e moarte, putrezirea e putrezire, doar spiritul rămâne.

- Spuneţi-mi ce aţi auzit despre viaţa de după moarte, le ceru.

Iubitor de Isus Unu, în calitate de custode autodesemnat al creştinismului oazan, vorbi.

- CorinPen.

Lui Peter îi trebui ceva timp să recunoască cuvântul - care-i era familiar în chip intim şi totuşi neaşteptat aici şi acum.

- Corinteni, da, zise. Urmară câteva clipe de linişte.

- CorinPen, repetă Iubitor Unu. Dă cuvânP din CarPe.

Peter consultă Biblia în minte şi localiză Corinteni 15:54, însă nu era un pasaj pe care se simţise vreodată îndemnat să-l citeze în slujbele sale, aşa că vorbele exacte nu le desluşea. „Ceva cu stricăcios, ceva cu nestricăciune.. se gândi. Următorul verset era îndeajuns de memorabil, una dintre acele pepite de aur din Biblie pe care le ştia toată lumea, chiar dacă i-o atribuiau lui Shakespeare. Dar îşi dăduse seama că Iubitor de Isus Unu voia un pasaj mai consistent.

Icnind de efort, se ridică. Un zumzet de plăcută aşteptare se auzi din mulţime cât timp se duse la rucsac şi scoase Cartea din învelitoarea ei de plastic. Literele aurite de pe cotor scânteiară în lumina soarelui. Rămase în picioare, ca să mai ofere muşchilor o schimbare de poziţie, şi începu să dea paginile.

- *Iar când acest trup stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune şi acest trup muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghiţită de biruinţă. Unde îţi este, moarte, biruinţa ta? Unde îţi este, moarte, boldul tău?"*

Citind cuvintele cu voce tare, Peter îşi aduse aminte de ce nu le folosise niciodată în predicile sale. Vorbele erau bine simţite, însă retorica i se părea prea bombastică. Pentru a reliefa acele cuvinte îţi trebuia un aer dramatic, o anume pompoşenie actoricească, iar el nu era genul acela de orator. Sinceritatea în cuvinte simple era mai degrabă stilul lui.

- Ce spune aici Pavel, explică el, este că atunci când ne dăm sufletele lui Cristos, partea aceea din noi care moare şi putrezeşte - trupul - e înveşmântată în ceva ce nu poate muri sau putrezi - spiritul etern. Aşa că nu avem de ce ne teme de moarte.

- Perne, îl îngânară câţiva oazani. MoarPe.
A doua expediţie a lui Peter în locul numit de USIC Oraşul Dement fusese la fel de uluitoare şi îmbucurătoare ca şi prima. învăţase mai multe despre oazani - asta era de aşteptat -, însă văzuse şi schimbări petrecându-se în sine însuşi, schimbări pe care nu le-ar fi putut formula cu claritate, dar pe care le simţea ca profunde şi importante. întocmai cum atmosfera îi pătrundea prin haine şi părea să-i intre prin piele, ceva nefamiliar i se insinua în cap, îi îmbiba mintea. Şi nu era defel sinistru. Era pe cât de benign putea să fie.
însă nu tot ce ţinea de acest proces era şi plăcut. Pe la jumătatea şederii sale, Peter intrase într-o fază bizară pe care, privind înapoi, nu putea s-o numească altfel decât Boceala. Se întâmplase într-una dintre nopţile acelea lungi, atât de lungi: se trezise cu lacrimi în ochi, neştiind ce anume visase de ajunsese să plângă. Apoi, ore întregi, continuase să jelească. Doze de tristeţe continuau să i se verse în sânge, de parcă i le-ar fi administrat un dispozitiv medical implantat în corp. îl apuca plânsul de la toate ciudăţeniile, lucruri pe care le uitase, lucruri care n-ar fi trebuit să se afle foarte sus pe lista supărărilor sale.
Plânsese pentru mormolocii pe care-i ţinuse într-un borcan când era copil, cei care s-ar fi făcut poate broaşte dacă i-ar fi lăsat în pace în balta lor în loc să-i privească cum se transformă într-un terci cenuşiu. Plânsese pentru pisica Cleo, ţeapănă pe duşumeaua din bucătărie, cu blana botului încleiată într-un rest de sos din farfurie. Plânsese pentru banii de prânz pe care-i pierduse în drum spre şcoală; pentru o bicicletă ce-i fusese furată, amintindu-şi întocmai senzaţia ghidonului ei cauciucat în palme. Plânsese pentru o colegă de şcoală victimă a hărţuielilor, care se sinucisese după ce torţionarii săi îi vărsaseră ketchup în păr; pentru revistele care continuaseră să sosească pentru tatăl lui, lună de lună, în folie, la mult timp după ce taică-său plecase de acasă; plânsese pentru chioşcul de ziare şi de băuturi al domnului Aii din colţ, care dăduse faliment; pentru prăpădiţii de militanţi antirăzboinici care mărşăluiau prin ploaia torenţială, cu vopseaua scurgându-li-se de pe pancarte, cu copii posomorâţi alături. Plânsese pentru „Cuverturile Păcii" cusute de mama lui pentru licitaţii caritabile. Chiar şi când se mai milostiveau tovarăşii ei quakeri şi mai licitau câte-un pic, păturile acelea nu aduceau niciodată bani prea mulţi, fiindcă erau nişte cârpăceli în culori stridente ce intrau în conflict cu orice decor domestic cunoscut omului civilizat. Plânsese pentru

cuverturile rămase nevândute şi pentru cele care-şi găsiseră o casă şi plânsese pentru felul în care mama lui explica, singură în entuziasmul ei, că toate culorile simbolizau steaguri naţionale şi că albastrul şi albul puteau fi Israel sau Argentina şi că bulinele roşii erau Japonia, iar dungile verzi, galbene şi roşii cu stele în mijloc puteau fi Etiopia, Senegal, Ghana sau Camerun, în funcţie de poziţia în care dormeai. Plânsese amintindu-şi de uniforma de cercetaş, mâncată de molii. O, ce-o mai bocise! Fiece bucăţică de fibră dispărută, fiecare găurică jalnică din hainele nefolositoare îi făcuse pieptul să i se umfle de suspine şi ochii să-l usture. Plânsese fiindcă nu ştiuse că ultima oară când se dusese la Cercetaşi avea să fie şi cea de pe urmă. Cineva ar fi trebuit să-i spună.
Plânsese şi pentru chestii care i se întâmplaseră lui Bea. Fotografia de familie cu ea la şase ani, cu o spuzeală albicioasă, dreptunghiulară, pe lângă gură şi pe obraji, provocată de banda adezivă. Cum putea cineva să-i facă una ca asta unui copil? Plânsese fiindcă Bea trebuise să-şi facă temele în toaletă, în vreme ce bucătăria era plină de necunoscuţi, iar dormitorul ei era o destinaţie imposibil de atins. Plânsese şi pentru alte incidente din copilăria lui Beatrice, toate petrecute înainte s-o cunoască. Era de parcă recipiente cu vechi tristeţi ar fi fost depozitate în diverse părţi ale minţii sale, iar glandele sale lacrimale ar fi fost la capătul unor fire electrice care nu ajungeau la deceniile recente, ci făceau contact doar cu trecutul îndepărtat. Acea Bea pentru care plânsese era o fantomă mică şi drăguţă trezită la viaţă din fotografiile şi poveştile soţiei sale, însă nu mai puţin demnă de milă din cauza asta.
Spre sfârşit, plânsese pentru colecţia de monede pe care i-o dăruise taică-său. Era cumpărată de la magazin, însă o colecţie serioasă, un set pentru începători frumos ambalat care includea un franc francez, o liră italiană, o monedă de 10 drahme greceşti, un ban nemţesc de 50 de pfennigi ce avea pe el o femeie plantând un copăcel, ca şi alte comori banale care, pentru un băiat neştiutor, păreau relicve din vremuri îndepărtate, din imperiul preistoric al numismaticii. O, fericită inocenţă... însă nu mult după aceea, un prieten de la şcoală îi murmurase în ureche, ca un şarpe ispititor, că amărâta lui de colecţie nu era deloc valoroasă şi-l convinsese s-o schimbe pe un singur bănuţ ce fusese bătut, zicea el, în 333 d.Hr. Moneda avea formă neregulată şi era corodată, însă avea un războinic cu coif gravat pe ea, şi Peter se

simţise fascinat. Taică-său se înfuriase când aflase. Se apucase să repete: „Dacă e originală... dacă e originală" pe un ton ce arăta o îndoială supremă şi să-i ţină lui Peter o prelegere despre cât de uşor de găsit erau monedele de cupru de pe vremea lui Constantin şi despre starea proastă în care se afla cea de faţă şi despre cum toată povestea asta cu colecţionatul era viciată de falsuri. Peter, înflăcărat, se apărase strigând: „Tu n-ai fost acolo!", referindu-se nu doar la domnia lui Constantin, ci şi la momentul când un băiat mic şi uşor de impresionat fusese păcălit de unul mai mare şi mai isteţ. Ani întregi, repetarea veninoasă a acelui „dacă e originală..." îi copsese ca un buboi în minte, dovadă a tot ce era înfiorător şi rece la tatăl lui. Până să priceapă că toată cearta aceea fusese o furtună într-un pahar cu apă şi că tatăl lui se simţise de fapt rănit, bătrânul era deja în pământ.

Peter plânsese pentru toate acestea şi pentru altele încă. Apoi se simţise mai bine, de parcă s-ar fi purificat. Pleoapele jupuite, care ar fi avut nevoie de multă atenţie dacă s-ar fi aflat în altă parte decât acolo, fuseseră alinate de moliciunea uleioasă a aerului cald. Capul, în care începuse să-şi care pumni prin partea finală a episodului de boceală, îi era acum limpede şi plăcut anesteziat.

- Un cânPec foarPe lung, zisese Iubitor de Isus Cinci, cu spinarea sprijinită de strană.

Nu-i observase sosirea. Nu era pentru prima oară când venea la biserică să-l viziteze, la ore când majoritatea semenilor ei dormeau.

- De ce nu eşti în pat? o întrebase săltându-se într-un cot.

Abia dacă o desluşea; întreaga biserică nu era iluminată decât de câteva feştile plutind în nişte boluri de ceramică: tipsii de jucărie.

- Preaz, zisese ea, de parcă asta ar fi explicat totul. Poate că aşa şi era.

îşi repetase în minte cuvintele ei. „Un cântec foarte lung." Evident că, pentru ea, plânsul său nu păruse diferit de un cântec. Amărăciunea din voce nu-i fusese înţeleasă; oazana auzise doar muzica scâncetelor, ritmul icnetelor de plâns. Poate că i-ar fi plăcut să i se alăture, însă nu desluşise cuvintele.

- îmi aminteam lucruri de demult, explicase Peter.

- DemulP, răspunsese ea ca un ecou. „Demulp, Domnul i s-a arăPaP, zicându-i: pe iubeSc cu o iubire veşnică".

Citatul din Ieremia îl surprinsese, nu fiindcă izbutise să-l memoreze, ci fiindcă era dintr-o versiune mai recentă decât cea a regelui Iacob -

Noua Traducere, dacă nu se înşela. Oare Kurtzberg oscilase între diferitele Biblii? în regele Iacob, „demult" apărea sub forma „în vechime", iar în originalul evreiesc sensul era mai degrabă „de departe".
Demult şi de departe... poate că, până la urmă, erau una şi aceeaşi. Alungând din juru-i pâcla scolastică, deschisese gura ca s-o întrebe pe Iubitor de Isus Cinci de ce citase crâmpeiul acela din Scriptură, ce însemna pentru ea.
însă lui Iubitor Cinci îi căzuse capul pe piept. Oricare ar fi fost motivul insomniei care o ridicase din patul de acasă, îşi găsise somnul aici, cu el.
Tot pe parcursul celei de-a doua perioade petrecute printre oazani, Peter avu experienţa primei sale morţi. Adică primul său oazan decedat. încă nu ştia exact cât de mare era populaţia aşezării, dar înclina să creadă că puteau fi până la câteva mii de locuitori şi că Iubitorii de Isus reprezentau doar o minoritate infimă din sufletele trăitoare în marele stup de locuinţe. Naşterea şi moartea se petreceau, desigur, cu frecvenţă firească înăuntrul pereţilor chihlimbarii, însă nu avusese acces la ele - până ce, într-o zi, Iubitor de Isus Unu veni şi-i spuse că mama lui murise.
- Mama mea. MorP.
- O, îmi pare foarte rău! făcu Peter cuprinzându-l instinctiv în braţe pe Iubitor Unu.
îşi dădu seama pe dată că nu făcuse bine, ca şi cum ar fi îmbrăţişat o femeie ce nu dorea nicicum să fie atinsă de nimeni în afara soţului său. Umerii lui Iubitor Unu se strânseră, trupul îi înţepeni, braţele începură să-i tremure; îşi feri brusc faţa, ca să nu şi-o atingă de pieptul lui Peter. Peter îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, jenat.
- Mama ta, bâigui. Ce pierdere teribilă!
Iubitor Unu se gândi un timp la asta înainte de a răspunde.
- Mama m-a făcuP pe mine, spuse într-un târziu. Dacă mama niciodaPă, nici eu nu aş fi niciodaPă. Mama deci foarPe imporPanP bărbaP.

- Femeie.

- Femeie, da.

Trecură alte câteva secunde.

- Când a murit? întrebă Peter.

Din nou tăcere. Oazanii aveau probleme cu casetele lingvistice în care se simţeau nevoiţi, din cauza altora, să-şi aşeze concepţiile despre timp.

- înainPe Să veniP Pu.

- înainte să fi venit... pe Oază.

- ÎnainPe Să veniP Pu cu Vorbele-din-Mâini. Deci de câteva zile. Poate

chiar în ajun.
- Este... a fost vreo înmormântare?
-înmo...?
- Aţi pus-o în pământ?
- Curând, zise Iubitor de Isus Unu cu o mişcare liniştitoare a mâinii înmănuşate, de parcă ar fi promis solemn că procedura avea să fie urmată de îndată ce circumstanţele erau favorabile. După recolPă.

- După...?

Iubitor Unu îşi căută în vocabular o alternativă pe care s-o poată

pronunţa.

- CuleS.

Peter plecă fruntea a încuviinţare, deşi nu înţelegea cu adevărat. Presupunea că recolta asta însemna culesul uneia dintre plantele folosite de oazani în alimentaţie, o ocupaţie atât de precisă ca temporizare şi de trudnică, încât comunitatea pur şi simplu nu putea face loc unui rit funerar în program. Bătrâna trebuia să mai aştepte. îşi imagină o versiune mai scofâlcită şi mai măruntă a lui Iubitor Unu întinsă nemişcată pe pat, una dintre coveţile acelea ce aduceau deja atât de mult cu un sicriu. îşi imagină că aşternuturile pufoase erau înfăşurate peste ea ca un cocon, pregătind-o de îngropăciune.
Se vădi că nu era nevoie să ghicească ori să-şi imagineze. Iubitor Unu, vorbind pe acelaşi ton pe care l-ar fi folosit poate ca să invite un musafir să vadă un monument de seamă sau un arbore impozant (dacă s-ar fi

găsit aşa ceva prin locurile acelea), îl invită să vină şi să vadă corpul mamei lui.
Peter încercă să găsească o replică potrivită momentului, dar nu reuşi. „E o idee bună", „mulţumesc" sau „mi-ar plăcea" păreau toate cumva nepotrivite, în loc de asta, se mulţumi să-şi pună pe tăcute cizmele galbene. Era o dimineaţă strălucitoare, iar umbra din biserică nu-l pregătise pentru soarele orbitor.
îl însoţi pe Iubitor de Isus Unu pe drumul spre sat, făcând câte doi paşi la fiecare trei sau patru de-ai oazanului. învăţase multe cu ocazia acestei vizite,
inclusiv cum să păşească. Era o artă în a şti să păşeşti mai agale decât îţi vine, să te aţii pe lângă cineva mult mai mic de statură, dar fără să pari exasperat ori stângaci. Şmecheria era să-ţi închipui că umbli prin apă adâncă până la piept, urmărit de un juriu care-ţi acorda puncte pentru echilibru.
Unul lângă altul, ajunseră la casa lui Iubitor de Isus Unu. Arăta aidoma cu toate celelalte şi nu fusese împodobită cu vreun steag, cu obiecte de vreun fel ori cu mesaje care să anunţe moartea unuia dintre cei ce sălăşluiau acolo. Câteva persoane ce aveau drum prin preajmă, nu mai multe decât ar fi fost normal, îşi vedeau de-ale lor cu un aer firesc, din ce îşi putu Peter da seama. Iubitor Unu îl conduse prin spatele clădirii, spre peticul de pământ unde se spălau şi puneau la uscat hainele şi unde copiii se jucau adesea cu BL DL, echivalentul oazan al bilelor, mingiuţe moi, de culoare închisă, făcute din muşchi presat.
Astăzi nu se vedeau copii sau BL DL, iar frânghia pentru rufe întinsă între două case era goală. Maidanul fusese cedat mamei lui Iubitor de Isus Unu.
Peter privi lung trupul micuţ, ce zăcea dezgolit pe pământ. Fusese dezbrăcată de straie. Asta ar fi fost oricum suficient pentru a-l împiedica să-şi dea seama dacă o cunoscuse ori nu pe defunctă, fiindcă era încă dependent, într-o măsură ruşinoasă, de culorile ţesăturilor. însă, chiar dacă ar fi reuşit să-şi amintească ceva anume, distinct, din aspectul acelei făpturi - vreo variaţie a texturii pielii sau un detaliu al umflăturilor faciale - nu l-ar fi ajutat cu nimic acum, deoarece corpul era ascuns sub un strat lucitor şi vibrant de insecte.
îi aruncă o privire lui Iubitor de Isus Unu, ca să evalueze cât de alarmat ar fi trebuit să fie la vederea acestei imagini de coşmar. Poate, când

Iubitor de Isus plecase de acasă, ceva mai devreme, cadavrul nu avusese aceşti paraziţi pe el, poate că aceştia se folosiseră de absenţa lui ca să ia în posesie trupul. Dacă aşa stăteau lucrurile, Iubitor Unu nu părea deloc deranjat de roi. Privea insectele calm, de parcă ar fi fost floricele într-un tufiş. Era drept, gândăceii aceştia erau la fel de frumoşi ca florile: aveau aripi iridiscente şi carapace lucioase în nuanţe de lavandă şi galben. Zumzetul lor era muzical. Acopereau aproape fiece bucăţică de carne, dând cadavrului aparenţa unei efigii care zvâcnea şi respira.

- Mama ta... începu Peter, apoi amuţi.

- Mama S-a duS. Doar corpul rămaS.

Peter încuviinţă, străduindu-se să-şi ascundă fascinaţia pe care i-o provoca hoarda de insecte. Atitudinea filosofică a lui Iubitor Unu în situaţia dată era absolut raţională - asta ar fi încercat şi Peter să-l facă să simtă dacă Iubitor Unu s-ar fi arătat teribil de afectat. însă faptul că Iubitor Unu nu era teribil de afectat, sau nu părea să fie, îl încurca. Una era să le ţii o oraţie funebră unor lucrători necredincioşi de la USIC, îndemnându-i să privească trupul doar ca pe un vehicul al sufletului nemuritor, şi cu totul altceva să se afle lângă cineva care-şi însuşise într-atât acest principiu, încât se putea uita cum corpul propriei mame era acoperit de insecte. Ochii lui Peter fură atraşi de un picior de-al femeii: gângăniile, în foiala lor neîncetată, îi dezvăluiseră degetele. Erau opt, foarte mici şi înguste. Presupusese că, de vreme ce oazanii aveau câte cinci degete la mâini, aveau tot atâtea şi la picioare. Greşeala îl lămuri că mai avea o cale lungă de străbătut până să-i înţeleagă pe localnici.

- Iartă-mă că nu-mi mai amintesc, Iubitor Unu, dar am apucat s-o cunosc pe mama ta? înainte de azi?

- NiciodaPă, replică Iubitor Unu. MerS de aici până la biSerică... prea deparPe.

Peter se întrebă dacă acesta era un comentariu ironic, implicând că decedata nu avusese niciodată îndeajuns de multă determinare pentru a veni la rugăciune, ori dacă însemna literalmente că fusese prea slăbită sau bolnavă ca să parcurgă distanţa. Cel mai probabil, sensul era literal.

- Mama mea începuP - doar începuP - să cunoaScă pe ISuS, explică Iubitor Unu făcând un gest prin aer, rotindu-şi uşurel braţul ca să arate un progres încet, greoi. Zi de zi, ducem vorbele Pale deparPe de

biSerică, în mâini, şi le aducem la ea. Zi de zi, cuvinPe intră în ea ca hrana. Zi de zi, PoP mai aproape de Domnul.
Şi se întoarse înspre biserică, de parcă şi-ar fi văzut mama pornind-o până la urmă într-acolo.
în zilele care urmară, Peter învăţă ce însemna cu adevărat „recolta". îşi dădu seama că motivul pentru care Iubitor de Isus Unu îl adusese ca să vadă corpul n-avusese nimic de-a face cu sentimentele. Era educativ. Trupul acoperit de insecte era doar prima etapă dintr-un procedeu complicat, de care oazanii se ocupau în amănunt. Cadavrul, află Peter, fusese pictat cu o otravă ce intoxicase gângăniile, care, după ce terminaseră să-şi depună ouăle, rămăseseră acolo semiconştiente, incapabile să mai zboare. Oazanii le culeseseră apoi şi, cu multă atenţie, le rupseseră în bucăţi. Picioruşele şi aripile, măcinate şi uscate, erau un condiment extrem de puternic: un vârf de cuţit dădea aromă unui cazan întreg cu mâncare. Din corpurile insectelor se storcea un nectar gros care, amestecat cu apă şi fină-albă, era transformat în miere sau procesat mai departe şi transformat într-o vopsea de un galben viu. Şi, în timp ce diverşi membri ai comunităţii oazane se ocupau cu transformarea resturilor insectelor în materiale folositoare, ouăle îşi vedeau de clocit. Peter fu adus la intervale regulate ca să vadă în persoană cum stăteau lucrurile.
Ca majoritatea celor pe care-i cunoscuse, în afară de un profesor de biologie cam dus cu pluta de la şcoală, Peter nu se dădea în vânt după viermi. Oricât de înţelept şi practic ar fi fost să accepţi naturaleţea morţii şi a descompunerii, vederea acelor larve micuţe şi profitoare îl dezgusta. însă viermii de pe trupul mamei lui Iubitor de Isus Unu erau dintr-un soi de care nu mai văzuse. Erau calmi şi graşi, albi ca orezul, fiecare de mărimea unei seminţe mari de fruct. Erau cu miile, denşi şi perlaţi, iar dacă te uitai suficient de mult la ei, nici nu mai arătau a viermi, ci aduceau cu o grămadă de zmeură albicioasă.
Şi pe aceştia îi culeseră oazanii.
Când, în cele din urmă, corpul mamei lui Iubitor de Isus Unu nu mai avu nimic de oferit, rămase sleit pe pământ, în umbra câtorva obiecte de îmbrăcăminte ce se legănau uşor în vânt pe frânghia de rufe de alături. Fiindcă era singurul oazan pe care Peter îl văzuse complet despuiat, n-avea de unde şti cât de mult din lucrurile groteşti pe care le vedea aveau drept cauză descompunerea şi cât era ceea ce-ar fi găsit pe sub hainele oricărui oazan viu

şi sănătos. Carnea, care mirosea a fermentat, dar nu a împuţit, se făcuse cenuşie ca lutul şi era plină de zgaibe şi adâncituri. Nu avea sâni sau altceva ce-ar fi putut sugera feminitate - ori masculinitate. Paradigma pe care o avea el în minte, bazată pe fotografiile unor corpuri umane în vremuri de foamete şi prin lagărele de concentrare, era cea a unei cărni veştejite, reduse la o piele subţire care ţinea laolaltă oasele. însă nu cu asta avea de-a face aici. Mama lui Iubitor de Isus Unu nu părea să aibă coaste, nici schelet, ci doar carne solidă care era pe cale să se lichefieze. Găurile săpate în braţe şi picioare lăsau să se vadă o substanţă vânoasă, neagră, ca o rădăcină de lemn-dulce. „Monstru", acesta era cuvântul care-i veni în minte în vreme ce-şi oprea un fior. Apoi însă îşi luă seama şi-şi zise, ca să nu uite: „Creatură, lucru creat".

- Acum o punem în pământ, spuse Iubitor Unu în a treia zi.

în vocea lui nu era nimic zorit sau ceremonios, şi nici nu se înţelegea limpede la ce se referea zicând „acum". Din ce-şi dădea Peter seama, nu se săpase nici un mormânt şi nici nu vedea vreun semn că oazanii s-ar fi pregătit pentru vreun ritual solemn.

- Ai vrea să... spun ceva? sugeră el. La funeralii?
- Funeralii?
- E un obicei de-al... Când creştinii... de unde vin eu, când un om moare şi e îngropat, cineva spune câteva cuvinte înainte ca trupul să fie băgat în pământ. Vorbeşte despre persoana care a murit şi încearcă să amintească prietenilor şi familiei ce anume făcea ca persoana respectivă să fie specială.

Iubitor Unu îşi plecă politicos capul.

- N-ai cunoscuP niciodaPă mama mea, remarcă el, dovedind un uriaş bun- simţ.
- Aşa e, recunoscu Peter. Dar dacă mi-ai putea spune câteva lucruri despre ea, aş putea transforma acele lucruri într-o... cuvântare.

I se păru absurd chiar din clipa în care avansă oferta.

- CuvinPe nu poP face Schimbare în mama mea acum, zise Iubitor Unu.
- Cuvintele pot alina prietenii şi familia rămase în urmă. Ai vrea să citesc din Biblie?

Iubitor de Isus Unu îşi trecu mâinile peste un muşuroi invizibil din aer, arătând astfel că nu era necesar.

- KurPSberg ne-a daP cuvânP din CarPe, mulP înainPe.

Şi începu să recite, ca pentru a-i cere aprobarea.

Un şuvoi de sâsâieli pătrunse în urechea lui Peter. îi trebuiră vreo câteva secunde să înlocuiască în minte silabele fără sens şi să le transforme într-un verset biblic, unul care nici măcar nu era din Biblie, ci din Cartea de Rugăciuni anglicană:

- PământP în pământP, cenuşă în cenuşă.

Vreo câteva zeci de ore după acest incident, Peter trăi cu teama că vreun suflet generos avea să-i aducă, pe post de ofrandă, vreun fel de mâncare făcut din viermi. Oazanii îi aduceau mereu gustări şi - cine ştie? - poate credeau că s-o fi săturat de fină-albă. „Un desert surpriză pentru părintele Peter!"

Ştia că dezgustul său era iraţional, că mâncarea avea fără îndoială să fie delicioasă şi probabil foarte bună pentru el. Pe lângă asta, era conştient şi de faptul că toate ţările aveau tradiţii culinare care-i umpleau de greaţă pe străinii slabi de stomac - japonezii, cu ochii lor de peşte uriaş, lapţi de cod şi caracatiţă încă mişcându-se, africanii cu capetele de capră, chinezii cu supa din cuib de pasăre, care de fapt era salivă, şi aşa mai departe. Dacă ar fi predicat prin toate acele locuri, ar fi avut şanse mari să i se facă onoarea de a gusta din specialităţile respective. Nu era şi-o brânză italienească împuţită şi plină de viermi? Casu marzu se chema. (I se părea uimitor că-i venise în minte acel termen, întâlnit probabil prin vreo revistă cândva, cu ani în urmă, când în ajun nu izbutise să-şi amintească numele străzii pe care locuia.) Sigur, nu trebuise să ingurgiteze vreodată aceste substanţe nefireşti. Toate misiunile sale evanghelice, până la cea de faţă, avuseseră loc în Anglia. Lucrul cel mai exotic care-i fusese servit, la o conferinţă filantropică în Bradford, fusese caviarul, şi n-avusese o problemă cu icrele în sine, ci cu banii cheltuiţi de organizatori pentru catering, când ar fi trebuit să adune bani pentru oamenii fără adăpost din oraş.

Oricum, nu era vorba de viermi în sine. Era vorba despre amintirea vie a mamei lui Iubitor de Isus Unu şi despre conexiunea de neşters, plină de încărcătură emoţională, dintre ea şi viermii pe care-i văzuse înfruptându-se din trupul ei. Mintea lui nu putea să cuprindă ideea că propriul ei fiu ar fi avut inima să mănânce un aliment produs în acest fel.

La întrebarea asta, ca şi la altele, Dumnezeu avu grijă să-i ofere un răspuns cât se poate de lămuritor. Iubitor de Isus Unu apăru la biserică într-o după- amiază, cu o legăturică în care aducea mâncare. Fără vorbe, desfăcu pachetul înaintea lui Peter şi se aşezară amândoi pe

patul din spatele amvonului. Mâncarea mirosea ispititor şi era caldă încă. Era supă de fină-albă şi ciuperci, însoţită de câţiva codri de pâine de fină-albă cu coajă cafenie şi miez alb, abia scoasă din cuptor.
- Mă bucur că-i fină-albă, zise Peter, hotărând să fie absolut sincer. Mă temeam că o să-mi aduci ceva făcut din... creaturile culese de pe corpul mamei tale. Nu cred că aş putea mânca aşa ceva.
Iubitor Unu încuviinţă din cap.
- Eu la fel. Alţii poP, eu nu.
Peter absorbi cuvintele, însă nu le putu interpreta înţelesul. Poate că Iubitor Unu îl informa despre eticheta ce reglementa acest ritual anume. Sau îşi deschisese inima înaintea lui? „Spune-mi mai multe", îl îndemnă în gând, dar din experienţă ştia că păstratul tăcerii în speranţa că un oazan ar fi putut începe să vorbească nu funcţiona.
- E o idee foarte bună şi... admirabilă să... faci ce face poporul tău. Cu cineva care abia a murit.
Nu ştia cum să continue. Concluzia ar fi fost că, în pofida admiraţiei neţărmurite, nu-şi putea reprima dezgustul. Dacă ar fi formulat-o explicit, ar fi fost ca şi cum i-ar fi ţinut lui Iubitor Unu o prelegere despre diferenţele ireconciliabile dintre speciile lor.

Din nou, Iubitor Unu plecă fruntea aprobator.

- FoloSim PoP ca Să facem mâncare. Facem mâncare penPru mulţi, în

poală, în echilibru, ţinea un bol de supă. încă nu gustase din ea.
- Am visat-o pe mama ta, mărturisi Peter. N-am cunoscut-o ca persoană, nu spun că... Trase aer adânc în piept, apoi murmură: Când am văzut-o aşa, plină de insecte, apoi de viermi, şi toată lumea pur şi simplu...
îşi coborî privirea spre încălţămintea lui Iubitor Unu, deşi oricum n-ar fi existat posibilitatea să-l poată privi în ochi.
Iubitor Unu rămase neclintit. O mână înmănuşată i se odihnea pe abdomen, cealaltă ţinea o bucată de pâine.
- Eu la fel.
- Credeam... aveam impresia că voi... voi toţi... vă temeţi de moarte, continuă Peter. Şi totuşi...
- Ne pemem de moarPe, afirmă Iubitor Unu. PoPuşi. Frica nu ţine viaţă în corp când viaţa S-a SfârşiP. Nimic nu poaPe ţine viaţa în corp. Doar Domnul Dumnezeu.

Peter se uită drept în faţa de nedescifrat a prietenului său şi spuse:
- Pot fi momente în viaţa cuiva când durerea la pierderea cuiva drag se vădeşte mai puternică decât credinţa.
Iubitor Unu aşteptă mult timp până să răspundă. Sorbi câteva înghiţituri de supă, care acum se răcise şi se îngroşase, devenind gelatinoasă. Mâncă şi nişte pâine, rupând dumicaţi mici şi introducându-i uşurel în gaura fără buze şi dinţi din cap.
- Mama mea foarPe imporPanP femeie, zise în cele din urmă. PenPru mine.
în a doua vizită a lui Peter la oazani, Dumnezeu avu grijă să menţină un echilibru între experienţele sale. Prima moarte fu urmată, la nu prea mult timp, de prima naştere. O femeie pe nume kcaw - nu era vorba, evident, de cineva dintre Iubitorii de Isus - urma să aibă un copil, şi Peter fu invitat să asiste la aducerea acestuia pe lume. Iubitor de Isus Unu, escorta sa, îi dădu de înţeles că era o mare onoare; cu siguranţă era o surpriză, fiindcă până atunci locuitorii necredincioşi ai aşezării nu-l acceptaseră oficial. însă evenimentul acesta era un asemenea prilej de bucurie, încât îşi lăsaseră deoparte obişnuita reticenţă, şi întreaga comunitate oazană se unise întru ospitalitate.
Contrastul dintre moarte şi naştere era izbitor. în vreme ce corpul mamei lui Iubitor Unu zăcuse părăsit în curtea din dos, fără să fie jelit de nimeni cu excepţia fiului său, lăsat să atragă insectele şi apoi tratat de parcă n-ar fi fost altceva decât un strat de legume, femeia care urma să nască se afla în centrul unei enorme agitaţii. Străzile ce duceau către casa ei erau aglomerate, şi cu toţii păreau să se îndrepte înspre acelaşi loc. Când văzu casa, Peter crezu mai întâi că luase foc, însă vaporii ce ieşeau în norişori compacţi pe ferestre proveneau de la mirodeniile arse.
înăuntru, mama însărcinată nu era întinsă în pat, înconjurată de echipamente medicale, şi nici nu îndura chinurile facerii sub supravegherea moaşei, ci umbla de colo colo, socializând. îmbrăcată într-o variantă albă ca zăpada a veşmântului oazan obişnuit - însă mai largă şi mai subţire, mai mult ca o cămaşă de noapte - primea musafirii, acceptându-le pe rând felicitările. Peter nu-şi dădu seama dacă era fericită sau neliniştită, dar se vedea bine că nu avea dureri, şi nici nu se observa vreo umflătură pe trupul ei micuţ şi zvelt. Gesturile îi erau elegante şi protocolare, ca un dans medieval în care se schimbă un şir întreg de parteneri. Era Ziua Cea Mare a lui kcaw.

Peter ştia că oazanii nu sărbătoreau căsătoriile. împerecherile sexuale erau aranjamente private, atât de discrete, încât arareori se făcea referire la ele. însă ziua naşterii unui copil era un eveniment public exuberant în viaţa unei femei, o sărbătoare la fel de extravagantă ca o petrecere de nuntă. Casa lui kcaw gemea de lume venită să-i facă urări de bine, zeci de trupuri înveşmântate multicolor se îmbulzeau la intrare. „Toate culorile dintr-un set de acuarele", îşi zise Peter, străduindu-se să distingă între nuanţele straielor. Stacojiu, roşu-coral, piersică, arămiu, vişiniu, roz-somon - acestea erau nuanţele de roşu cărora le ştia numele; celelalte îi depăşeau vocabularul. în încăpere, făcându-şi loc prin mulţime, o persoană îmbrăcată în violet-deschis se întâlni cu o veche cunoştinţă care purta o robă de culoarea prunei necoapte, şi abia când se atinseră, mănuşă pe braţ, îşi dădu Peter seama că hainele pe care le-ar fi perceput drept identice aveau fiecare o culoare unică. La fel se întâmpla prin întreaga casă - lumea se saluta, îşi făcea semne din mână, fără să le trebuiască mai mult de o privire fugară pentru a recunoaşte şi a fi recunoscuţi. în mijlocul acestei forfote intime, Peter se gândi că trebuia să-şi dezvolte o nouă relaţie cu spectrul cromatic dacă voia să identifice mai mult de câteva zeci de indivizi din mulţimea ce locuia în oraş.
„A fost o petrecere drăguţă", ar fi putut spune dacă i s-ar fi cerut s-o descrie pentru cineva care nu fusese de faţă. Singura problemă era că se cam simţea în plus acolo. Iubitor de Isus Unu îl introdusese în casă, dar acum se tot întâlnea cu prieteni care-l atrăgeau în conversaţii reprezentând doar icnete şi bolboroseli pentru urechile pământeanului. Să ceară să i se traducă ar fi fost grosolan; în orice caz, nu exista nici un motiv să presupună că un străin ar fi înţeles prea mult din ce se discuta.
O vreme se simţi nelalocul său, o matahală mai înaltă decât toţi, umbrindu-i literalmente, şi totuşi... irelevant. însă apoi se relaxă şi începu să se simtă bine. Adunarea aceasta n-avea de-a face cu el: asta era toată frumuseţea, de fapt. Avea privilegiul de a observa fără să fie în misiune, nimeni nu aştepta nimic de la el; era, pentru prima oară de când venise pe Oază, turist. Aşa că se aşeză turceşte într-un ungher, îngăduind ca pâcla de ierburi aromatice să-i atingă simţurile, şi se uită cum viitoarea mamă era acoperită cu atenţii.

După ce trecură vreo câteva ore de felicitări şi saluturi, kcaw făcu deodată un semn că era destul. Osteneala părea s-o fi copleşit, aşa că se aşeză pe podea, înconjurată de trena veşmântului său alb. Când prietenii ei se dădură un pas în spate, îşi trase gluga de pe cap, dezvăluind carnea albicioasă pe care licăreau boabe de sudoare, apoi îşi lăsă capul către genunchi, ca şi cum ar fi fost pe cale să leşine ori să vomite.
Atunci, deschizătura fetală din capul ei se căscă, şi de acolo ieşi un bulgăre mare, roz, lucitor, acoperit de o spumă albicioasă. Peter tresări şocat, convins că asista la o moarte violentă. încă o convulsie, şi se termină. Copilul se desprinse cu un ultim spasm alunecos şi se scurse în braţele mamei, care-l aşteptau. Kcaw înălţă capul, iar despicătura i se închise, redevenind o fantă îngustă, cu umflăturile cărnoase ale feţei încă palide. Cu toţii izbucniră într- un ropot de aplauze şi o mulţime de voci se reuniră pentru a scoate un uguit nepământean, la fel de tare precum un acord emis de orga unei catedrale.
Copilaşul era bine, sănătos, deja smucindu-se să scape din braţele mamei. N- avea cordon ombilical şi nu arăta deloc ca un fetus, ci ca o persoană în miniatură, cu braţe, picioare şi cap proporţionate ca ale adulţilor. Şi, precum un mânz sau un viţel nou-născuţi, încercă îndată să se ridice în picioare, dându-şi seama cum să-şi ţină echilibrul chiar dacă avea tălpile încă alunecoase de la mucusul amniotic. Mulţimea aplaudă şi ovaţionă iarăşi, kcaw primi solemn ovaţiile, apoi se apucă să cureţe lichidul vâscos de pe trupul copilului cu o cârpă umedă.

- QBDP, anunţă ea, stârnind noi ovaţii.

- Ce-a spus? îl întrebă Peter pe Iubitor Unu.

- QBDP, răspunse Iubitor Unu.

- E numele copilului?

- Nume, da.

- Numele înseamnă ceva, sau e doar un nume?
- Numele înSeamnă ceva, zise Iubitor Unu. Apoi, după câteva clipe, explică: Speranţă.

Copilul stătea acum bine proptit în pământ, cu braţele întinse ca nişte aripi golaşe. Kcaw îi culese ultimele urme de mucus de pe piele, şi imediat cineva ieşi din mulţime cu un braţ de daruri. O robă, cizmuliţe, mănuşi, toate de un mov umbros, toate exact pe măsura copilului. împreună, kcaw şi persoana care venise cu darurile, probabil o bunică sau mătuşă, se apucară să îmbrace
copilul, care se foi şi mişcă din picioruşe, însă nu opuse rezistenţă. Când terminară, nou-născutul arăta nespus de simpatic, de drăgălaş şi de mulţumit să se afle în centrul atenţiei. Era de sex masculin, decise Peter. De necrezut câtă măiestrie fusese întrebuinţată pentru coaserea acelor mănuşi minuscule, cu fiecare deget catifelat ce-i venea ca turnat! Şi extraordinar cum accepta copilul această a doua piele!
Cum picioarele începuseră să-l doară, Peter se ridicase să le mai dezmorţească. Bebeluşul, minunat de alert, îi măsura din priviri pe toţi cei prezenţi în încăpere, copii virtuale ale propriei persoane. Exista însă şi o creatură ce nu se potrivea cu imaginea aceea, o singură creatură care nu părea să aibă sens în proaspăta sa viziune asupra universului. Cu capul dat uşor pe spate, copilul se opri, fascinat de făptura de pe altă lume.
Kcaw, observând perplexitatea fiului, îşi îndreptă şi ea atenţia asupra lui Peter.

- Vire uwze, strigă din cealaltă parte a încăperii.

- Ce-a spus? întrebă Peter.

- Un cuvânP, răspuse Iubitor Unu. De la Pine.

- Adică... o cuvântare?

Iubitor Unu înclină diplomat din cap.

- Puţin cuvânP. MulP cuvânp, oricâP. Orice cuvânP poţi.

- Dar ea nu e... nu e un Iubitor e Isus, parcă?
- Nu, recunoscu Iubitor Unu, în vreme ce LSBF făcu un gest grăbit, îndemnându-l pe Peter să accepte. în zi aSPa, orice cuvânP e bun.

Şi atinse cotul lui Peter, lucru care, după standardele lui Iubitor Unu, era ceva similar cu un brânci.
Prin urmare, Peter era un subiect de divertisment. O prestaţie bonus ca să sporească succesul Zilei celei Mari a mamei, nimic rău în asta. Creştinismul era folosit mereu pentru asemenea scopuri. Şi cine ştie? Poate că nu de poziţia sa de pastor voia femeia să profite, ci de poziţia sa de vizitator. Păşi în faţă. Fraze şi teme începură să-i zuruie prin minte, însă un lucru era clar: voia ca discursul său să fie întru folosul lui Iubitor Unu, atât de demn în durerea sa, la fel de mult ca pentru mamă şi copil. Adesea, în alte misiuni ale sale, i se întâmplase să simtă la câte un membru de nădejde al congregaţiei, un membru care-şi declara necontenit bucuria de a-l cunoaşte pe Cristos, care se declara binecuvântat cu fericirea credinţei, că acela era - şi Peter îşi dădea seama într-o străfulgerare - dureros, necuprins de trist. Poate că Iubitor de Isus Unu se număra şi el printre sufletele de soiul acela.
- Mi s-a cerut să vorbesc, zise. Pentru câţiva dintre voi cuvintele mele vor avea sens. Pentru cei mai mulţi, poate că nu. Am speranţa ca, într-o zi, să vă învăţ limba... dar staţi! L-aţi auzit? Am rostit acel cuvânt minunat: „speranţă". Numele unui sentiment şi totodată numele acestui copil care a început azi să-şi trăiască viaţa.
Copilul ridică mai întâi o cizmuliţă, apoi pe cealaltă şi căzu pe spate. Maică- sa îl prinse binişor şi-l aşeză pe podea, unde micuţul rămase cuminte, părând căzut pe gânduri.
- Speranţa e un lucru fragil, fragil ca o floare, continuă Peter. Fragilitatea ei o face uşor de înlăturat de către cei care văd viaţa ca pe o corvoadă chinuitoare, de cei care se înfurie când ceva în care nu cred ei înşişi îi alină pe alţii. Preferă să strivească sub talpă floarea, zicând parcă: „Vedeţi cât de fragil este lucrul acesta, cât de iute poate fi distrus". De fapt, speranţa e unul dintre cele mai puternice lucruri din univers. Imperiile cad, civilizaţiile se fac praf şi pulbere, dar speranţa se întoarce mereu, îşi face loc prin cenuşă, creşte din seminţe invizibile şi invincibile.
Congregaţia - dacă putea îndrăzni s-o numească astfel - rămânea tăcută, chibzuind parcă la greutatea fiecărui cuvânt, deşi, mai mult ca sigur, oazanii nu pricepeau mare lucru. îi luau discursul ca pe un soi de muzică, o scurtă izbucnire melodică de la un oaspete străin poftit să arate cum se cântă la un instrument exotic.

- Cea mai preţuită dintre toate speranţele, cum ştim cu toţii, este un copil nou-născut, urmă el. Biblia - cartea pe care unii dintre voi o iubiţi la fel de
mult pe cât o iubesc şi eu - conţine multe poveşti frumoase despre naşteri, inclusiv cea a naşterii lui Isus, Domnul nostru. însă nu este acum momentul şi locul să vă spun istorii biblice. Vreau să vă spun doar că străvechile vorbe ale Eclesiastului m-au ajutat să găsesc sens în ceea ce am văzut în ultimele zile. Eclesiastul spune: „Toate au vremea lor. Naşterea îşi are vremea ei şi moartea îşi are vremea ei; plânsul îşi are vremea lui şi râsul îşi are vremea lui; săditul are vremea lui şi smulgerea celor sădite are vremea ei". O persoană în vârstă - mama lui Iubitor de Isus Unu - a murit. A fost un lucru foarte trist. O persoană nouă - QBDP - s-a născut astăzi. E un lucru foarte îmbucurător. Să preţuim la fel importanţa amândurora: în sărbătorirea unei noi vieţi ne vom aminti că i-am pierdut pe cei care nu mai sunt printre noi, apoi în mijlocul tristeţii ne vom simţi înălţaţi sufleteşte primind printre noi viaţă nouă. Aşadar, micului QBDP, cel mai frumos şi preţios dar făcut comunităţii noastre, îi spun: Bine ai venit!

Spera să fi pus destulă rezonanţă în ultimele cuvinte, arătând prin asta că era sfârşitul intervenţiei sale. După toate aparenţele, reuşise: publicul emise un murmur colectiv, aplaudă şi flutură din braţe. Chiar şi copilul, simţind dispoziţia generală, îşi întinse mănuşile minuscule. Când încăperea, atât de tăcută în minutele de dinainte, se umplu iarăşi de gângureli şi conversaţii, Peter înclină capul şi se retrase la locul său de lângă perete.

Pentru o clipă, în mijlocul sărbătorii ce se relua, se gândi la propriul său copil, crescând în trupul soţiei sale, departe. însă fu doar un gând fugar, nici măcar unul bine alcătuit - o străfulgerare de gând ce nu putea concura cu zarva din jur: mulţimea în haine viu colorate, gesturile surescitate, sunetele nepământene, copilul privind atent, cu mădularele lui subţiratice, erou al momentului, rege al zilei.

16. De parcă s-ar fi desprins de pe o axă, prăbuşindu-se prin spaţiu

în a cincea zi, o zi cu o ploaie de o frumuseţe aproape insuportabilă, Peter uită complet că Grainger urma să vină să-l ia.

Nu din pricină că n-ar fi vrut ca ea să vină; nici fiindcă încetase să mai fie reală pentru el. Când şi când, pe parcursul celor trei sute şaizeci şi ceva de ore până la întâlnirea lor programată, gândul lui se mai dusese spre Grainger. Se întrebase, de pildă, dacă va vrea să-l lase să o ajute cu următoarea distribuţie de medicamente; îşi aminti cicatricele de pe antebraţele ei şi încercă să-şi imagineze ce necaz o făcuse să-şi provoace asta de tânără; şi uneori, noaptea, înainte să se cufunde în somn, îi trecea prin faţa ochilor o imagine a chipului ei palid, îngrijorat. însă viaţa lui aici, printre oazani, îi ocupa fiecare clipă, şi avea multe lucruri pe care să le reţină. Trage folos, cum îndemna Eclesiastul. Nu trece cu vederea nimic, fie mic sau mare.
O, nu uitase să se roage pentru Charlie Grainger şi Coretta, şi se gândea la Grainger ori de câte ori făcea asta. Totuşi, când se trezi în dimineaţa zilei a cincea, când noaptea cea lungă se sfârşise, soarele răsărise şi ploile începură să se arate, se întâmplă. întâlnirea cu farmacista USIC cea cu dispoziţii schimbătoare i se şterse din minte. Nici până atunci respectarea unui program prestabilit nu fusese punctul său forte. Cu cât petrecea mai mult timp cu oazanii, cu atât i se părea mai inutil să se agaţe de feluri de a măsura timpul care erau, ca s-o spună pe de-a dreptul, irelevante. Pentru el, o zi încetase să mai fie un interval de 24 de ore şi cu siguranţă nu însemna 1440 de minute. O zi era perioada cât ţinea lumina, separată de următoarea zi de un interval de întuneric. Cât soarele era pe cer i se întâmpla să rămână treaz câte douăzeci, poate douăzeci şi cinci de ore fără întrerupere. Nici nu ştia exact cât, fiindcă ceasul tatălui său încetase să mai funcţioneze, defectat de umezeală. Trist, însă n-avea sens să-l bocească.
în orice caz, viaţa nu era alcătuită din unităţi de măsură; mai curând, spera să scoată cât mai mult din fiece minut dat de Dumnezeu. Erau atâtea de făcut, atâtea de rumegat, atâta lume cu care să intre în legătură... Când venea întunericul, Peter se cufunda într-un somn adânc, comatos, iar cunoştinţa i se pierdea iute şi irecuperabil, ca o maşină ce se scufunda într-un lac. După o veşnicie petrecută pe fundul apei negre a somnului, urca spre zone mai puţin adânci, unde moţăia şi visa, se ducea să urineze, apoi se punea iarăşi pe moţăit şi visare. Era de parcă ar fi descoperit secretul lui Joshua - motanul Joshua, adică. Secretul de a picoti ore şi zile întregi fără plictis, conservându- şi energia pentru o ocazie viitoare.

Apoi, după ce aduna în el cât de mult somn putea, rămânea întins şi treaz, privind cerul, familiarizându-se cu cele optzeci şi şapte de stele, dându-le nume: Zimran, Jokshan, Medan, Midian, Ishbak, Shuah, Sheba şi aşa mai departe. Toate genealogiile acelea din Geneză îi erau până la urmă bune la ceva. Zămisliseră o nouă constelaţie.
în cea mai mare parte a timpului însă, se aşeza pe pat şi, la flacăra lumânărilor de răşină, lucra la parafrazările Scripturii cu Biblia regelui Iacob desfăcută în poală, o agendă pe antebraţ şi o pernă pe care-şi mai lăsa capul când voia să chibzuiască asupra câte unei variante. Fiecărui ţinut după scrierea lui, fiecărui popor după limba lui - crezul publicistic al lui Mardoheu, apărut cândva în timpul exilului babilonian al israeliţilor. Dacă oazanii nu puteau avea parte de Biblie în propria lor limbă, meritau măcar cel mai bun surogat cu putinţă: o versiune pe care s-o poată rosti şi cânta.
Ieşise de destule ori din biserică pe întuneric, îngenunchease în mijlocul câmpului în care-şi îngropa fecalele şi-l rugase pe Dumnezeu să-i spună dacă nu cumva căzuse pradă păcatului Mândriei. Traducerea asta, cu care consuma atâta energie, era oare necesară? Oazanii nu ceruseră să fie scăpaţi de consoane. Păreau resemnaţi cu umilinţa lor. Kurtzberg îi învăţase să cânte „O, har măreţ", şi ce dulce sunase - şi totodată cât de chinuitor! Şi nu era asta ideea? în strădania lor era har. Mai mult har, cu siguranţă, decât într-o congregaţie plictisită dintr-un sat britanic, care cântă imnuri facile în vreme ce minţile le sunt pe jumătate ocupate cu fotbalul sau telenovelele. Oazanii îşi voiau Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate; poate că n-ar fi trebuit să-i dilueze ciudăţenia.
Se rugase pentru călăuzire. Dumnezeu nu-i zisese să se oprească. în încremenirea îmbălsămată a nopţii oazane, cu stele clipind verzui pe cerurile azurii, copleşitorul mesaj pe care-l simţea în atmosfera din jur era: „Totul va fi bine. Bunăvoinţa şi compasiunea nu pot fi greşite vreodată. Continuă cum ai început". Nimic nu putea întina amintirea zilei în care oazanii îi cântaseră „O, har măreţ" - darul lui Kurtzberg pentru ei, pe care îl transmiseseră mai departe următorului lor pastor. însă el, Peter, voia să le dea alte daruri. Voia să le ofere Scripturi pe care oazanii să le poată rosti cu uşurinţă, cu aceeaşi uşurinţă cu care respirau.

Avea ca enoriaşi, acum, aproape o sută douăzeci de Iubitori de Isus; Peter decisese să-i cunoască pe fiecare în parte, lucru ce presupunea un efort mult mai mare decât simpla listă mentală cu culorile straielor şi numerele de Iubitori de Isus. începea să dea de cap (un fel de-a spune) diferenţelor dintre feţele băştinaşilor. Şmecheria era să nu mai aştepţi ca trăsăturile să se transforme cumva în nas, buze, urechi, ochi şi aşa mai departe. Nu avea să se întâmple. Trebuia, în schimb, să descifrezi o faţă aşa cum ai fi descifrat un copac ori o formaţiune stâncoasă: abstractă, unică, dar (după ce te-ai aflat în preajmă pentru un timp) familiară.
Chiar şi aşa, să recunoască nu era totuna cu să ştie. Puteai să te antrenezi să identifici un anume model de umflături şi culori şi să-ţi dai seama: „Ăsta e Iubitor de Isus Treisprezece". Dar cine era, de fapt, Iubitor de Isus Treisprezece? Peter trebuia să admită că i se părea dificil să-i cunoască pe oazani în vreun fel mai profund. îi iubea. Şi asta, deocamdată, avea să fie de ajuns.
Se întreba uneori dacă avea să fie de ajuns pentru totdeauna. Era greu să-şi amintească indivizi anume dacă nu se purtau precum oamenii, scoţându-şi ego-urile la înaintare, făcând eforturi disperate de a se fixa în mintea celorlalţi. Oazanii nu funcţionau aşa. Nici unul nu se apuca să se poarte ca şi cum ar fi ţipat: „Uită-te la mine! De ce nu mă lasă lumea întreagă să fiu eu însumi?" Nimeni, din câte-şi dădea seama, nu se întreba cu ardoare: „Cine sunt eu?" Se mulţumeau să-şi vadă de viaţă. în primele zile i se păruse de neconceput şi presupusese că această seninătate era doar o faţadă, aşteptându- se să descopere cât de curând că şi oazanii erau la fel de dezechilibraţi ca oricine altcineva. Dar nu. Erau exact aşa cum păreau să fie.
într-un fel, era cumva... odihnitor să fie scutit de melodramele care complicau atât de mult relaţiile dintre oameni. Dar însemna şi că metoda lui verificată de a obţine încredere şi intimitate de la noile sale cunoştinţe era aici cu totul nefolositoare. El şi cu Bea o făcuseră de-atâtea ori, prin locurile pe unde slujiseră, de la săli opulente de hoteluri până la programe de distribuit seringi, cu acelaşi mesaj menit să câştige încrederea oamenilor: „Nu-ţi face griji, văd că nu eşti ca toţi ceilalţi. N-ai teamă, îmi dau seama cât eşti de special".
Oazanii n-aveau nevoie ca Peter să le spună cine sunt. îşi duceau individualitatea cu modestie şi încredere, fără a ieşi în faţă şi fără a-şi apăra excentricităţile ce-i distingeau de alţii din neamul lor. Erau

precum budiştii cei mai budişti cu putinţă - lucru care făcea ca foamea lor pentru religia creştină să pară cu atât mai miraculoasă.
- Eşti conştient, îi zisese cu ceva timp în urmă lui Iubitor de Isus Unu, că unii dintre cei din neamul meu cred în alte religii decât cea creştină?
- Am auziP, răspunsese Iubitor Unu.
- Ai vrea să-ţi spun câte ceva despre religiile acelea?
Părea o ofertă interesantă, însă Iubitor Unu îşi fluturase mânecile robei, aşa cum făcea când nu voia ca o anumită conversaţie să continue.
- Nu avem alP Dumnezeu decâP Dumnezeu SalvaPorul. Doar în el e Speranţa vieţii.
Era ce şi-ar fi dorit orice pastor să audă de la un proaspăt convertit, şi totuşi vorbele acelea rostite cu atâta calm îl zdruncinaseră puţin. Să le slujească oazanilor era o bucurie, însă Peter nu-şi putea scoate din minte senzaţia că era cumva prea uşor.
Aşa să fi fost? Şi de ce să nu fie uşor? Când fereastra sufletului e limpede, când nu e mânjită şi pângărită de mizeria perversităţii, a egoismului şi a urii de sine, nu există nici o piedică pentru pătrunderea luminii. Da, poate că despre asta era vorba. Sau poate că oazanii erau prea naivi, prea impresionabili, şi era responsabilitatea lui să dea credinţei lor o anume rigoare intelectuală. Nu se apucase de asta deocamdată. încă se ruga să fie lămurit.
Mai erau şi cei care nu se numărau printre Iubitorii de Isus, cei ale căror nume nici măcar nu le putea pronunţa. Se bucurau de aceeaşi preţuire în ochii Domnului, şi neîndoielnic aveau nevoi şi mâhniri la fel de serioase ca ale oricui. Ar fi trebuit să ajungă la ei, însă îl ignorau. Nu într-un fel agresiv; se purtau doar ca şi cum n-ar fi fost acolo. Nu, nu era tocmai bine zis; luau notă de prezenţa lui cam în felul în care cineva respectă un obstacol fragil - o plantă ce nu trebuie călcată, un scaun ce nu trebuie răsturnat - dar n-aveau nimic să-i spună. Fiindcă, fireşte, nu aveau, la propriu, nimic să-i spună, şi nici el lor.
Decis să facă mai mult decât să le predice convertiţilor, Peter se străduise să-i cunoască pe aceşti străini, notându-le particularităţile gesturilor, felul în care se purtau unii cu alţii, rolurile pe care păreau să le joace în comunitate. Lucru care, într-o comnitate atât de egalitaristă ca a oazanilor, nu era uşor. Erau zile în care simţea că nu obţinuse din partea lor decât un fel de toleranţă animală: genul de relaţie pe care un musafir ocazional ajunge să-l aibă cu o pisică atunci când, după un timp, pisica nu se mai stropşeşte şi nu se mai ascunde.

Erau, cu totul, cam o duzină de non-creştini pe care-i recunoştea din vedere, ale căror gesturi le desluşea. Cât despre Iubitorii de Isus, îi ştia pe toţi. Lua notiţe despre ei, mâzgăleli indescifrabile scrijelite pe întuneric câteodată, pătate cu sudoare şi umiditate, cu semne de întrebare pe margini. Nu conta. Adevărata cunoaştere,cea practică, era intuitivă, depozitată în ceea ce-i plăcea să numească partea oazană a creierului său.
încă nu ştia cu certitudine câte persoane locuiau în C-2. Casele aveau multe compartimente, ca stupii, şi nu putea ghici câte erau locuite. Prin urmare, nu putea estima nici procentul de creştini. Poate unu la sută. Poate unu la mie. Pur şi simplu nu ştia.
însă chiar şi o sută de creştini ar fi însemnat o realizare uimitoare într-un asemenea loc, mai mult decât suficient pentru împlinirea unor fapte măreţe. Biserica se construia mai departe. Clădirea, adică. Avea acum şi acoperiş, bine înclinat, impermeabil, cu o concepţie care punea pe primul loc utilitatea, nu aspectul. Solicitarea lui politicoasă pentru o turlă fusese tratată cu reticenţă („facem celelalPe lucruri, Pe rog, înainPe"); simţea că aveau s-o amâne la nesfârşit.
în schimb, oazanii promiseseră să decoreze tavanul. Kurtzberg le arătase cândva o fotografie dintr-un loc pe care-l numeau, aproape ininteligibil, Capela SiSTină. Inspiraţi de lucrările lui Michelangelo, oazanii erau nerăbdători să creeze ceva similar, doar că preferau ca întâmplările zugrăvite să fie din viaţa lui Isus şi nu din Vechiul Testament. Peter fusese întru totul de acord. Pe lângă faptul că biserica avea să capete foarte necesara culoare, asta avea să-i ofere şi câteva lămuriri despre natura unică a percepţiei acestor făpturi.
Iubitor Cinci, ca întotdeauna, se abătuse prima de la convenţie, venind cu o schiţă a scenei pe care propunea s-o picteze. Era cea de lângă mormântul lui Isus, unde Salomeea şi cele două Marii descoperă că bolovanul a fost dat deoparte. Fireşte, povestea îi era cunoscută deja. Peter nu putu ghici care evanghelie fusese folosită de Kurtzberg, dacă oazanilor li se vorbise despre cei „doi bărbaţi în veşminte strălucitoare" ai lui Luca, despre tânărul singuratic al lui Marcu, aşezat pe o piatră, sau despre cei doi îngeri aflaţi în mormânt, cum relata Ioan. Oricare variantă va fi fost, Iubitor Cinci respinsese aceste personaje şi le înlocuise cu Cristos ridicându-se la cer. Bocitorii, micuţi şi înveşmântaţi în straie cu glugă precum al ei, se aflau dinaintea unei siluete ce aducea

cu o sperietoare de ciori, purtând o legătură peste mijloc. Acest Isus stătea în picioare, cu braţele larg desfăcute, cu câte o gaură în formă de ochi în palmele în formă de stele de mare. în susul gâtului lui Isus, unde ar fi trebuit să fie capul, Iubitor Cinci lăsase un spaţiu gol înconjurat de un vălmăşag de linii ce aduceau cu spinarea unui porc spinos, indicând astfel aura provenită de la o sursă de lumină incandescentă. Pe pământul dintre el şi femei se afla un obiect în formă de covrig, despre care Peter îşi dădu seama, după un minut de contemplare, că era probabil coroana de spini lepădată deoparte.
- Nu mai morP, explică Iubitor Cinci, sau poate că acesta era titlul desenului ei.
Iubitor Cinci fusese prima care apăruse cu o schiţă, nu şi prima care să zugrăvească pe tavan. Realizarea respectivă îi aparţinea lui Iubitor de Isus Şaizeci şi Trei, un individ extrem de timid care comunica aproape exclusiv prin gesturi, chiar şi cu cei din neamul lui (ei?). Oazanii erau scrupuloşi în respectul acordat altora şi bârfa nu le stătea în fire, însă Peter ajunsese să se lămurească odată cu trecerea timpului că Iubitor Şaizeci şi Trei era desfigurat sau malformat cumva. Nu aflase nimic precis, ci doar se conturase ideea că Iubitor Şaizeci şi Trei era un personaj jalnic, care se chinuia să se poarte ca şi cum ar fi fost normal, deşi toată lumea vedea că nu aşa stăteau lucrurile. Peter încercă să-şi dea seama, fără să se holbeze, care era problema. Observă că figura lui Iubitor Şaizeci şi Trei avea carnea mai puţin rozalie, mai puţin lucioasă decât a altora. Părea să fi fost dată cu talc ori gătită pentru puţin timp, ca un pui a cărui carne devine albicioasă după ce e băgată câteva minute în apă clocotită. în ochii lui Peter, asta îl făcea întru câtva mai uşor de privit, dar pentru semenii oazanului era dovada unei dizabilităţi demne de milă.
Oricare ar fi fost handicapul lui Iubitor Şaizeci şi Trei, nu-i afecta talentul artistic. Panoul său pictat, deja fixat pe tavanul bisericii, exact deasupra amvonului, era singura contribuţie terminată până atunci, şi orice alte lucrări ar fi trebuit să fie cu adevărat impresionante ca s-o egaleze pe aceasta. Lumina iradia din tablou ca dintr-un luminator cu vitralii, şi avea calitatea aparte de a rămâne vizibil chiar şi când soarele începea să scapete şi interiorul bisericii devenea întunecos, de parcă vopselele ar fi fost ele însele luminescente. Combina culori îndrăzneţe, expresioniste cu compoziţii complicate, perfect echilibrate, de altar medieval. Siluetele erau cam la jumătate din dimensiunea naturală,

adunate pe un dreptunghi de pânză catifelată mai mare decât Iubitor de Isus Şaizeci şi Trei.

Alegerea sa era scena biblică cu Toma Necredinciosul întâlnindu-se cu ceilalţi apostoli, care îi spun că l-au văzut pe Isus. Un subiect cât se poate de neobişnuit: Peter era sigur că nici un pictor creştin nu încercase până atunci să-l zugrăvească. Comparat cu mult mai senzaţionala întâlnire cu Isus reînviat, cea cu băgatul degetului în rană, acest episod de mai devreme era lipsit de dramatism vizual: un om ca toţi oamenii, într-o odaie normală, enunţându-şi scepticismul în privinţa celor spuse de alţi câţiva oameni obişnuiţi. însă, în concepţia lui Iubitor Şaizeci şi Trei, episodul era spectaculos. Robele discipolilor - fiecare de câte o culoare, fireşte - erau

pârjolite cu crucifixe mici, negre, de parcă o puzderie de raze laser emanând din strălucirea lui Cristos le-ar fi lăsat urmele acelea pe haine. Din gurile ca nişte fante ale apostolilor ieşeau, ca nişte fuioare de aburi, bule de vorbire. în fiecare balonaş era desenată o pereche de palme lipsite de corp, având aceeaşi formă de stea de mare ca şi cea folosită de Iubitor Cinci. Şi în centrul fiecărei stele de mare era gaura în formă de ochi, împodobită cu un punct de vopsea stacojie ce putea fi ori o pupilă, ori un strop de sânge. Roba lui Toma era monocromă, fără cruciuliţe, iar bula sa de vorbire era de un cafeniu sobru. Nu avea mâini înăuntrul bulei, nici vreo imagine, doar ceva scris caligrafic, de neînţeles, însă elegant, ca o inscripţie în arabă.

- E foarte frumos, îi spusese Peter lui Iubitor Şaizeci şi Trei, când pictura fusese predată oficial.

Iubitor Şaizeci şi Trei îşi coborâse capul. Confirmare, stânjeneală, conştientizare, cugetare, plăcere, durere, cine putea şti?

- Ne aminteşte şi de un adevăr foarte important în privinţa credinţei noastre, adăugase Peter. Un adevăr care e cu deosebire important într-un spaţiu ca acesta, situat atât de departe de locul unde a început creştinismul.

Iubitor Şaizeci şi Trei îşi lăsase şi mai mult capul în piept. Poate că era prea greu pentru gâtul lui.

- Isus i-a îngăduit lui Toma să pună degetul pe rănile lui, fiindcă înţelegea că unii oameni nu pot crede fără dovezi. E o reacţie umană firească.

Peter ezitase, întrebându-se dacă cuvântul „uman" necesita vreo clarificare, apoi decisese că până acum devenise deja limpede că-i socotea pe oazani la fel de umani ca pe el însuşi.
- însă Isus era conştient că nu va fi posibil pentru toţi, peste tot, pentru totdeauna, să-l vadă şi să-l atingă, aşa cum făcuse Toma. Astfel că a zis: „Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut". Ăştia suntem noi, prieteni, încheiase el punând cu blândeţe palma pe umărul lui Iubitor Şaizeci şi Trei. Voi şi cu mine, cu toţii aici.
- Da, zisese Iubitor Şaizeci şi Trei.
Asta, pentru el, era o conversaţie întreagă. Un alt grup de Iubitori de Isus, care-l însoţiseră la biserică pentru predarea picturii, făcuseră din umeri mişcări ce aduceau cu nişte tremurături. Peter îşi dăduse seama că asta era probabil, pentru ei, echivalentul râsului. Râs! Aveau deci simţul umorului! învăţa necontenit lucruri importante de acest fel, lucruri care-l făceau să simtă că prăpastia dintre el şi oazani se micşora cu fiecare răsărit de soare.
Pictura lui Iubitor Şaizeci şi Trei fusese înălţată şi prinsă în tavan cu solemnitate, inaugurând arta religioasă din biserică. în următoarea zi i se adăugase o interpretare a Măriei Magdalena făcută de Iubitor de Isus Douăzeci, în ipostaza purificării de cei şapte demoni ai săi. Demonii - vapori ectoplasmatici cu figuri vag feline - îi explodau din cutia toracică precum artificiile, aprinse de Isus, care se afla în spatele Măriei, în picioare, cu braţele desfăcute. Era o lucrare mai grosolană decât cea a lui Iubitor Şaizeci şi Trei, însă la fel de puternică; de asemenea, emitea o luminescenţă imposibilă.
în ziua următoare nu mai adusese nimeni tablouri, însă Peter primise un pat, menit să înlocuiască ghemul de cârpe şi plase pe care dormea de când dăduse jos hamacul. Oazanii îi acceptaseră hamacul fără să pună întrebări şi ar fi fost probabil în stare să-şi spună rugăciunile chiar dacă el s-ar fi bălăngănit acolo, în mijlocul lor, dar Peter îl desprinsese de pe piloni când socotise că biserica era atât de aproape de a fi isprăvită încât hamacul ar fi impietat asupra demnităţii construcţiei. Oazanii, băgând de seamă că pastorul lor nu avea neapărat nevoie să atârne pe undeva ca să se simtă confortabil, îi construiseră fără zarvă un pat, potrivit modelului lor obişnuit de covată/coşciug, însă mai larg, mai puţin adânc şi mai puţin plin de puf. îl aduseseră pe braţe până la biserică, îl băgaseră pe uşi şi-l instalaseră exact în spatele amvonului, fără să aibă pretenţia că ar fi fost altceva decât un simplu pat. în timpul

primei lor întâlniri de rugăciune de după apariţia patului, Peter glumise zicând că, dacă obosea prea tare vorbind, putea oricând să se trântească pe spate şi să tragă un pui de somn. Congregaţia încuviinţase cu indulgenţă. Pentru ei nu era deloc o idee rea.

*

în dimineaţa în care veni Grainger să-l ducă înapoi, Peter se trezi cu o stare de aşteptare. Aşteptare a ploii. Pentru nativi nu era nimic neobişnuit; ploaia venea la intervale previzibile şi avuseseră o viaţă întreagă la dispoziţie să se înveţe cu ritmurile sale. însă Peter nu era atât de bine antrenat, şi ploile îl luaseră mereu prin surprindere. Până acum. Se foi în pat, alunecos de sudoare, cu capul greu, şi aruncă o privire pe dreptunghiul de lumină în formă de fereastră care-i încălzea pieptul. Chiar aşa, cu mintea încă tulbure de somn cum era, ştiu pe dată că nu era cazul să piardă vremea cu ieşitul din starea aceea ca o mahmureală încercând să-şi amintească visele sau să-şi scormonească creierii în căutarea unei variante pronunţabile pentru „baptist", ci că trebuia să se scoale şi să iasă afară.

Rafalele de ploaie erau la câteva sute de metri de el şi se apropiau iute. Erau cu adevărat ploi, la plural. Trei reţele colosale de apă avansau independent, separate de spaţii întinse de aer limpede. Fiecare reţea avea propria logică internă, multiplicându-şi şi reasamblându-şi modelul sclipitor din nou şi din nou, schimbându-şi structura încetişor şi cu graţie, precum una dintre acele grafici computerizate complexe care pretind că pot înfăţişa un oraş sau o pânză de păianjen în trei dimensiuni, din orice unghi. Doar că aici ecranul era cerul şi imaginea era o privelişte copleşitoare, la acelaşi nivel cu o auroră boreală ori cu norul-ciupercă al unei explozii atomice.

„Dacă ar putea şi Bea să vadă", îşi zise. în fiecare zi, în diverse împrejurări, îi regreta absenţa. Nu tânjea fizic după ea - asta fluctua, iar în clipa aceea dorinţa era un lucru neînsemnat - ci mai degrabă era cuprins de conştientizarea nu tocmai plăcută a faptului că trecea printr-o perioadă complicată a vieţii, împănată cu experienţe semnificative şi extrem de emoţionale pe care Bea nu le vedea, cu care n-avea nici cea mai mică legătură. Şi acum asta: aceste văluri sclipitoare de ploaie, rotindu-se maiestuos pe câmpia ce i se întindea înaintea ochilor: erau de nedescris şi n-avea de gând să le descrie, însă vederea lor avea să-şi lase amprenta asupra lui, o amprentă care n-avea să se regăsească în Bea.

Ploile acoperiră în câteva minute ce mai rămăsese din distanţă. Când ajunseră să cuprindă cu blândeţe aşezarea, Peter nu le mai putea percepe ca pe trei entităţi separate. Aerul din jurul său era cuprins de extazul apei, îmbibat până la saturaţie. Şiraguri de picături argintii se izbiră de pământ, se izbiră de el. îşi aminti cum, copil fiind, se juca cu fata din capătul străzii; ea îl stropea cu furtunul de grădină, iar el ţopăia, ferindu-se, dar stropii tot îl prindeau, aici aflându-se tocmai scopul şi bucuria jocului. Să ştii că aveau să te ajungă, dar că n-aveai să păţeşti nimic şi că o să-ţi placă.
Nu peste mult timp era ud leoarcă; ameţise tot urmărind rotocoalele de ploaie ce se răsuceau înaintea lui. Aşa că, pentru a-şi mai odihni ochii, procedă asemenea oazanilor: îşi înclină capul pe spate, cu gura deschisă, şi lăsă ploaia să-i cadă direct înăuntru. Bău din şuvoi direct de la sursă. Era o senzaţie pe care, acasă, fiecare copil încerca s-o obţină, o dată sau de două ori, până ce învăţa că n-avea rost să stea acolo ca un idiot, străduindu-se să prindă nişte stropi prea rari şi prea mici. Aici însă, frânghiile ondulate ale aversei însemnau că un moment nu te alegeai cu nimic, pentru ca peste o secundă sau două să primeşti o gură bună, o şiroire straşnică de stropi pe limbă. în plus, gustul de pepene era mai puternic atunci când venea direct din cer. Ori poate că doar îşi imagina asta.
Zăbovi acolo vreme îndelungată, lăsându-se udat bine, sorbind ploaia. Apa îi umplu urechile, şi lumea auditivă dinăuntrul capului îi amuţi. Arareori simţise o asemenea mulţumire organică.
însă ploaia, în aşezarea oazană, nu era o experienţă egoistă. Era ceva comunitar şi îndemna la acţiune comunitară. La fel cum cântecul muezinului îi cheamă la rugăciune pe musulmani, ploaia îi chema pe oazani la muncă, la muncă grea. Acum, după ce Peter aflase cât era de grea, insista să lucreze şi el pe câmp alături de oazani, punându-şi la bătaie forţa fizică pentru a-i ajuta.
Fina-albă nu era singura recoltă strânsă de oazani. Mai exista o substanţă ca bumbacul numită SBt, care erupea din sol sub forma unei spume albe şi lipicioase ce se întărea repede, devenind o buruiană fibroasă. Din această buruiană erau făcute plasele, încălţămintea şi hainele oazanilor. Mai era apoi BySB, un soi de muşchi ce creştea cu o viteză uimitoare, completându-şi metamorfoza dintr-un petic de

mucegai într-o plantă verzuie şi pufoasă într-o singură după-amiază. La ce folosea? Nu avea habar, dar învăţase cum să-l culeagă.

Cât despre fina-albă, învăţase că existau nişte subtilităţi în minunata ei versatilitate: fiecare plantă în parte trebuia evaluată des pentru a se stabili în ce stadiu al creşterii se afla, fiindcă se puteau face cu ea lucruri diferite în funcţie de momentul când era scoasă din pământ. într-o anumită zi rădăcinile

plantei erau bune pentru supa de „ciuperci", fibra, bună de „lemn-dulce", florile, bune pentru pâine, nectarul, pentru „miere", pe când, într-o altă zi, rădăcinile puteau fi bune pentru „pui", fibra, potrivită pentru funie, florile, bune de „glazură", seva uscată, pentru „scorţişoară" şi aşa mai departe. Coordonarea era deosebit de importantă în special după ce ploua, fiindcă atunci plantele cele mai în vârstă dădeau ce aveau mai bun. De o porozitate morbidă, se umflau cu apă, încetau să mai fie ţepene, se lăsau pleoştite la pământ şi, dacă nu erau culese, ajungeau curând să putrezească. Găsite la timp, erau cel mai folositor produs agricol, fiindcă furnizau drojdie.

Ştiind că oazanii se îndreptau deja spre câmp, Peter încetă să mai soarbă ploaia şi intră în biserică. Apa i se scurse pe picioare când trecu pe podea, şi fiecare pas lăsă câte o băltoacă în urmă. îşi puse sandalele (cizmele galbene erau prea de preţ pentru munci murdare), îşi trecu mâinile prin păr lipindu-şi-l de ţeastă, luă câteva înghiţituri din substanţa ce aducea cu pâinea de secară pe care Iubitorii de Isus o numeau Pâinea-Noastră-Cea-De-Toate-Zilele şi porni.

Pe măsură ce înainta, ploaia se tot rărea. Vârtejurile de apă încă alcătuiau în aer forme distincte, dar unele curburi se disipau în vapori şi aveau mai puţină forţă, mai puţin impact pe piele. Ştia că aversa avea să mai dureze doar câteva minute, apoi cerul avea să se limpezească o bună bucată de vreme - dacă „limpede" era cuvântul potrivit pentru un văzduh saturat întotdeauna cu umezeală. După aceea, ploile avea să se întoarcă iar, apoi să înceteze vreme de cam douăzeci de ore, după care să revină de încă două ori. Da, începea să priceapă cum stăteau lucrurile. Era aproape un localnic.

Peste trei ore, dacă ar fi stat să le numere, ceea ce cu siguranţă nu făcuse, Peter se întoarse de la câmpul cu fină-albă. Palmele şi antebraţele îi erau murdare, pătate cu alb-cenuşiu de la udătura prăfoasă de pe plantele recoltate. Partea din faţă a dishdashei sale, de

la piept la pântece, era atât de mânjită de fina-albă pe care o cărase cu braţele, încât crucifixul de tuş abia dacă se mai zărea. Mai jos, unde genunchii luaseră contact cu pământul, ţesătura era alunecoasă de la sol şi sevă. Particule de polen cădeau de pe el când păşea.

Pe când străbătea porţiunea de prerie dintre sat şi biserică, tot mai conştient, cu fiecare pas, de halul ridicol de murdărie în care se afla, ridică ochii spre
cer în căutarea semnelor următoarei averse, care ar fi trebuit să cadă curând. Ploaia l-ar fi curăţat bine de tot. Nu trebuia decât să stea gol sub picuri şi să-şi frece trupul cu palmele, poate să se ajute şi de o bucată de săpun pe care şi-o adusese de acasă. Putea să stea chiar lângă biserică, lăsându-se spălat de ploaie, apoi, după ce se curăţa, avea să-şi pună şi hainele în bătaia apei. Urma o perioadă însorită lungă, vreme numai bună de uscat rufe.

Cu privirea aţintită asupra bisericii, îşi apucă poalele veşmântului şi le scutură de câteva ori, ca să îndepărteze excesul de pământ murdar.

- Ehei! strigă o voce.

Se răsuci în direcţia sunetului. La cam douăzeci de metri în stânga sa, parcată lângă zidul pe care inscripţiile de bun venit dispăruseră de mult, se afla duba USIC. Şi, sprijinită de capota cenuşie de metal a vehiculului, strângând la piept o sticlă mare cu apă, o văzu pe Grainger.

- Scuză-mă că te întrerup, zise ea privindu-i fix chipul. Peter îşi potrivi

îmbrăcămintea în dreptul organelor genitale.

- Am... am avut de lucru, bolborosi el apropiindu-se cu paşi şovăielnici.

- Aşa mi se pare şi mie, zise ea, după care mai luă o gură din sticla aproape goală.

- Ăă... ai puţină răbdare cu mine, spuse el arătând cu mâna liberă către biserică. Trebuie să mă spăl, să mai fac nişte chestii. Mă pot ocupa de asta cât distribui tu medicamentele.

- Am terminat cu distribuţia. De două ore.

- Şi cu mâncarea.

- Şi asta s-a făcut. Acum două ore.

Dădu pe gât ultimele picături de apă, ţinând sticla aproape vertical în dreptul buzelor. Gâtlejul alb îi pulsă când înghiţi. Pe pleoape îi licăreau picuri de sudoare.
- O... fir-ar să fie, gemu el când îşi dădu seama ce implica asta. îmi pare aşa de rău!
- E vina mea că nu mi-am luat ceva de citit, presupun.
- Pur şi simplu am pierdut...
Şi-ar fi desfăcut braţele a neputinţă dacă o mână nu i-ar fi ţinut poala veşmântului peste goliciune.
- Noţiunea timpului, completă ea, ca şi cum încă ar fi meritat să salveze nişte secunde preţioase terminând frazele în locul lui.
Pe drumul spre baza USIC, Grainger se purtă cu mai puţin arţag decât s-ar fi aşteptat Peter. Poate că trecuse prin toate fazele - iritare, nerăbdare, furie, îngrijorare, plictiseală, indiferenţă - în cele două ore petrecute aşteptându-l, şi acum se eliberase. Oricare ar fi fost motivul, se afla într-o dispoziţie destul de bună. Poate faptul că-l găsise într-o stare atât de dezgustătoare şi apucase să arunce o privire la penisul lui scofâlcit, agăţat de părul pubian ca un limax albinos, contribuia la starea ei de condescendenţă benignă.
- Ai slăbit, observă Grainger în timp ce accelera pe terenul plat, indistinct. Ţi-a dat cineva de mâncare?
Deschise gura s-o asigure că mâncase ca un rege, dar îşi dădu seama că ar fi spus un neadevăr.
- N-am mâncat prea mult, recunosc, zise el punându-şi o palmă ceva mai jos de coaste. Doar... gustări, presupun că le-ai numi aşa.
- Foarte bune pentru pomeţi.
Din reflex, se apucă să evalueze şi el trăsăturile lui Grainger. Pomeţii ei nu erau neapărat ieşiţi din comun. Avea acel gen de faţă care era frumoasă doar dacă-şi supraveghea dieta şi dacă nu îmbătrânea cu mult mai mult decât vârsta de acum. De îndată ce anii sau delăsarea îi rotunjeau obrajii şi-i îngroşau gâtul, fie şi un pic, avea să depăşească o limită între alura de elf şi genul masculin, neatrăgător. Se simţea trist pentru ea, trist pentru uşurinţa cu care destinul ei fizic putea fi citit de oricine şi-ar fi bătut capul să-i arunce o privire, trist pentru modul fără fasoane în care genele ei trăgeau linia în privinţa a ceea ce ar fi fost dispuse să facă pentru ea în anii ce aveau să vină, trist, ştiind că era acum în floarea vârstei şi încă nu se împlinise. Se gândi la Beatrice, ai cărei pomeţi erau demni de o şansonetistă franţuzoaică. Asta, cel puţin,

îi spunea el când şi când; acum, de fapt, nu-şi putea imagina pometţii lui Beatrice. Prin minte îi fulgera o imagine mai vagă, mai impresionistă a soţiei sale, pe jumătate ascunsă de lumina soarelui ce bătea prin parbriz şi de un vălmăşag de imagini recente ale diverşilor Iubitori de Isus. încurcat, se strădui s-o vadă mai limpede cu ochii minţii. Un şirag de perle în semiîntunericul din alt timp şi spaţiu, un sutien alb cu carne familiară înăuntru. Iubitor de Isus Nouă cerându-şi botezul. Străinul (străina?) de pe câmp, care-i întinsese un petic de stofă pe care era scris cuvântul BlytD, se bătuse în piept cu palma şi zisese „Numele meu". „Mai zi-mi-l o dată", replicase el şi, când el (ea?) o făcuse, îşi schimonosise limba, mandibula, toţi muşchii feţei şi zisese la rându-i BlytD, sau ceva îndeajuns de similar pentru ca ea să bată aprobator din mâinile înmănuşate. BlytD, BlytD. Ea crezuse, probabil, că o să uite numele de îndată ce-i dispărea din vedere. Trebuia să-i arate că se înşelase. BlytD.

- Alo? Mai eşti cu noi? Vocea lui Grainger.

- Scuze, murmură el.

Pe la nări îi veni un miros apetisant. Pâine cu stafide. Grainger desfăcuse un pachet şi mânca o felie.
- Serveşte-te.
Luă nişte pâine, stânjenit de faptul că atingea mâncarea cu degetele murdare de noroi. Pâinea era tăiată în felii groase - de trei ori mai groase decât ar fi tăiat-o oazanii - şi avea o textură bogată, aerată, de parcă ar fi ieşit din cuptor cu abia un sfert de oră în urmă. Şi-o îndesă în gură, simţindu-se deodată hămesit.
Femeia de alături chicoti.
- Nu puteai şi tu să completezi o cerere pentru nişte pâine şi peşte?
- Oazanii au avut grijă de mine, protestă el în timp ce înghiţea hulpav. Doar că ei nu-s prea mâncăi de felul lor, şi... cumva le-am adoptat şi eu obiceiurile. Plus că am avut şi treabă.
- Sunt sigură.
înaintea lor, deasupra, două vârtejuri de ploaie se înfăţişară vederii, întâmplător, soarele era perfect poziţionat în porţiunea senină dintre averse. Periferiile fiecărei perdele de ploaie licăreau în culorile curcubeului ca nişte focuri de artificii nesfârşite, lansate fără zgomot.
- îţi dai seama că ţi-ai fript vârfurile urechilor? îl întrebă Grainger.

- Urechile? făcu el pipăindu-şi-le cu buricele degetelor. Simţi pe lobi, la atingere, pielea rugoasă. Era ca o rămăşiţă de şuncă prăjită care, uitată peste noapte, se întărise în farfurie.
- O să-ţi rămână cicatrice, profeţi Grainger. Nu pot să cred că nu te-a durut ca naiba când s-a întâmplat.
- Poate că m-a durut.
Cele două învârtejiri de ploaie se apropiaseră între timp, şi goana maşinii lăsa impresia că-şi măreau ele însele viteza. Un viraj uşor, dictat de computerul de navigaţie, făcu soarele să alunece sub un văl apos.
- Eşti bine?
- Da, da, zise Peter, dorindu-şi ca Grainger să nu întrerupă atât de des minunăţia naturii. îl călca pe nervi. Apoi, făcând efortul de a comunica sincer cu ea, rosti meditativ: Nu mă prea gândesc dacă sunt sau nu bine. Dar... sunt.
- Păi atunci, toate bune şi frumoase, făcu ea. Dar îţi recomand să iei cu tine nişte loţiune de protecţie solară data viitoare. Şi să te mai uiţi şi tu în oglindă uneori. Ştii, doar aşa, să verifici că ai toate părţile la locul lor.
- Poate ar trebui să te las pe tine să te ocupi.
Nici unul nu intenţionase să insinueze ceva nepotrivit, însă cuvintele, odată rostite, rămaseră suspendate în aer; zâmbiră amândoi.
- Nu m-aş fi gândit c-o să te pună la munci grele, spuse Grainger. Credeam că te vor pentru studii biblice şi altele asemenea.

- Nu a fost ideea lor să muncesc la câmp, ci a mea.

- Bun, păi o să rămâi bronzat, cred. După ce mai scapi de arsuri. Peter

se strădui să-i explice:
- Mi-am dat seama că mâncarea aia, care e suită în fiecare săptămână în camion, nu apare din senin - deşi celor de la USIC s-ar putea să le lase impresia asta.
- Ca să ştii, am crescut la o fermă. Aşa că dacă mă iei drept unul dintre ăia care au impresia că porumbul e fabricat în uzinele de chipsuri, te-nşeli. Dar zi-mi, unde-s terenurile astea agricole? Nu le-am văzut niciodată.

- Sunt exact în mijloc.

- Mijloc?

- Mijlocul aşezării. De aceea nu le-ai văzut. Sunt mascate de clădiri. Ea

clătină din cap.

- Oho, să fiu a naibii!

- Orăşelul înconjoară terenul agricol, o lămuri Peter. Asta înseamnă că, ori de câte ori e treabă de făcut, localnicii vin din toate direcţiile şi se întâlnesc în mijloc; au cu toţii de parcurs cam aceeaşi distanţă. E foarte frumoasă logica ideii, nu? Nu-mi dau seama de ce atâtor generaţii de oameni nu le-a trecut chestia asta prin cap.

Ea îi aruncă o privire scurtă, a „Vino-ţi în fire".

- Chiar nu-ţi dai seama? Pur şi simplu, lucratul pământului e greu şi plicticos, şi majoritatea oamenilor ar prefera s-o facă alţii în locul lor. Cât mai departe, dacă e posibil, fiindcă, în oraş au nevoie de loc ca să-şi facă centru comercial.

- Asta plănuieşte şi USIC să facă aici?

Era genul de comentariu care altădată ar fi jignit-o, însă acum nu părea afectată.

- Nu, oftă ea. Nu în viitorul apropiat. Mai întâi trebuie să construim un mediu sustenabil. Apă potabilă. Energie regenerabilă. O echipă sudată. O populaţie băştinaşă care să nu ne urască de moarte.

- Nobile scopuri, zise el lăsându-se cu spatele pe banchetă, izbit de un val de oboseală. Ciudat că nu s-a mai gândit nimeni la ele până acum.

Intrară în perdeaua de ploaie. Parbrizul, cu o secundă în urmă uscat, fu potopit într-o clipă. Rafale cu modele complicate se năpusteau peste geam, cruciş şi curmeziş, până ce erau îndepărtate de ştergătoare. Se afla într-o cutie de metal şi de sticlă, într-o atmosferă a cărei răcoare era menţinută artificial, separat de ploaia ce i-ar fi putut spăla hainele. Acolo ar fi trebuit să fie, să stea gol sub stropi, să-i lase să-i curgă peste ţeastă, să-i întunece vederea, să-i răpăie pe labele osoase ale picioarelor.

- Chiar te simţi bine?

- Da, sunt în regulă, spuse el cu greutate. Mi se pare doar un pic... ciudat... să fii închis într-un spaţiu atât de strâmt.

Grainger, nu tocmai convinsă, încuviinţă. Peter îşi dădu seama că era îngrijorată din cauza lui. Regreta că n-o rugase să mai aştepte un pic în aşezare, ca să se poată pregăti mai temeinic pentru întoarcerea la bază. S-ar fi prezentat mult mai bine dacă ar fi avut la dispoziţie fie şi zece sau cincisprezece minute înainte să se urce în vehicul.

- Am ajuns în raza Glonţului acum, zise ea după o lungă tăcere.

O privi derutat, de parcă i-ar fi spus că exista o şansă să fie ucişi de lunetişti.

- Glonţul. Sistemul de comunicaţii. Poţi să verifici dacă ai primit vreun mesaj de la soţia ta.

„încă nu, îşi zise Peter. încă nu."

Se gândi să spună: „Mersi, dar aş prefera să aştept până după ce fac un duş, mă schimb, mă liniştesc un pic..." Ar fi fost adevărat. însă adevărul acesta l- ar fi făcut să pară, în ochii lui Grainger, nu tocmai dornic să ştie ce mai făcea soţia lui. Nu voia ca Grainger să se îndoiască de dragostea sa pentru Bea. în plus, Grainger se arăta sensibilă la nevoile lui, sau la cele pe care i le atribuia. Trebuia răsplătită pentru asta.

- Da, te rog, zise.

Ştergătoarele râcâiau pe parbriz: cerul se limpezise de-acum. Peter se suci în scaun ca să se uite la peisajul ce dispărea în urma vehiculului. Ploile se îndreptau spre C-2. Curând, aveau să-şi dezlănţuie susurul dulce peste acoperişul bisericii sale.

- OK, suntem conectaţi, îl anunţă Grainger.

Cu o mână pe volan, o folosi pe cealaltă ca să îndrepte ecranul spre Peter, gata de utilizare.

El îşi tastă parola şi urmă, ca de obicei, instrucţiunile. Erau cel puţin o duzină de mesaje de la Bea, poate chiar douăzeci. Erau datate electronic, însă datele i se păreau fără sens. Deschise mesajul cel mai vechi. O bucată mare de text năpădi ecranul. Soţia lui îi spunea că-l iubea. Peter, te iubesc. îi citi cuvintele de alint de mai multe ori, nu ca să le savureze, ci aşteptând ca acele cuvinte să devină altceva decât nişte pixeli grupaţi pe un ecran de plastic, aşteptând să-i poată auzi vocea.

Tocmai am aflat de ce era închis supermarketul. A dat faliment! Incredibil. De Tesco vorbim, una dintre cele mai mari corporaţii din lume! Au avut averi imense cu care să se joace - şi asta, se pare, i-a şi doborât. A apărut un material amănunţit despre asta pe un site de ştiri, un fel de necrolog, care m- a făcut să-mi dau seama că era musai să se întâmple - absolut inevitabil. Doar că şi inevitabilul poate fi suprinzător,

nu? O parte mare din capitalul Tesco avea legături cu ExxonMobil, care era în dificultate de când au pus chinezii mâna pe câmpurile petrolifere din Irak, Iran şi Kazakstan (am scris bine?). Cei de la ExxonMobil aveau investiţii mari şi în companii de transport, care au fost afectate de intensificarea pirateriei, şi, pe lângă asta, o mare parte din imperiul lor avea Thailanda ca bază, până la lovitura de stat militară. în plus, au fost loviţi dur când Barclays s-a dus pe apa sâmbetei acum câţiva ani, antrenând după sine Tesco Stakeholder şi Tesco Swipe. Astea mi le amintesc din emisiune, mai erau multe altele. Corporaţia era băgată într-o sută de chestii, tot felul de afaceri la care nici nu te-ai gândi când umbli prin faţa raionului cu mâncare de animale ca să-i iei crănţănele lui Joshua, şi un număr foarte mare din afacerile alea s-au pleoştit şi gata, cât ai zice peşte s-a zis cu Tesco. „Sfârşitul unei epoci", cum a zis prezentatorul - mi s-a părut cam emfatic.

Ai observat felul în care crainicii de la ştiri îşi termină mereu relatările cu câte o frază de efect? Chiar îşi modulează şi vocile când citesc ultimele rânduri de pe prompter. E un gen aparte de muzică vocală menită să anunţe „Sfârşitul".

Scuză-mă, bat câmpii. De obicei eu te tachinez când te ia valul cu asemenea cugetări, şi uite că mă las şi eu în voia lor. Poate încerc să umplu tăcerea imitându-ţi vocea! Sau poate e adevărat ce se spune, că oamenii căsătoriţi ajung să aibă identităţi comune, să-şi termine unii altora frazele.

Astăzi a fost ziua mutării pentru familia Frame. Sheila, cum ne înţeleseserăm, l-a adus la mine pe Billy. L-am dus la expoziţia de pisici. A ieşit de minune şi a părut să se distreze grozav, chiar dacă mi-a tot şoptit că totul e o prostie şi că îngrijitorii ăia arată ca nişte tâmpiţi. însă, aşa cum am sperat, farmecul animalelor l-a cucerit! Şi trebuie să recunosc că şi eu m-am bucurat să casc gura la puzderia de mâţe de toate felurile. Dumnezeu probabil că s-a distrat de minune când a conceput atâtea varietăţi de mamifere pufoase. (îmi arăt prejudecăţile aici, poate că s-a distrat mai bine cu peştii, insectele şi aşa mai departe.)

Oricum, eu şi Billy am discutat numai despre fleacuri toată ziua, dar, chiar înainte să vină maică-sa după el, şi-a deschis sufletul. L-am întrebat ce crede

despre plecarea tatălui său în altă ţară. Mi-a spus: „ Tata zice că nu mai sunt ţări. Nu mai există. Anglia şi România sunt doar părţi diferite din

acelaşi lucru". în prima clipă mi-am zis: „Ia uite ce drăguţ, Mark îi spune băiatului că suntem cu toţii parte dintr-o comunitate globală". Dar nu. Potrivit lui Billy, Mark i-a cerut să-şi închipuie harta lumii ca pe un strat gros de plastic plutind pe suprafaţa oceanului, ca o plută, cu mulţi oameni ţinându-se în echilibru pe ea. Uneori, dacă prea mulţi oameni stau laolaltă pe o porţiune, aceasta începe să se scufunde, aşa că te duci pe altă bucată, unde e mai bine. Apoi bucata AIA începe să se ducă la fund, şi te mişti iar. Sunt mereu locuri unde situaţia nu-i atât de rea: locuinţe mai ieftine, mâncare mai ieftină, combustibil mai ieftin.Te duci acolo şi e în regulă un timp. După care nu mai e în regulă, şi te cari naibii de-acolo. Exact cum fac animalele, a zis. „Animalele n-au ţări, doar vieţuiesc pe un teritoriu. Ce le pasă animalelor dacă un loc are nume? Numele nu-nseamnă nici un rahat." Cuvântul ăsta l-a folosit Billy, deci presupun că tot pe ăsta l-a folosit şi taică-său. Cam greu de înghiţit lecţia asta de geopolitică pentru un băieţel! Fireşte, ce-a lăsat Mark deoparte în analiza lui a fost relaţia pe care o are cu o tipă de 27 de ani, promotoare de concerte, pe nume Nicole. Care se-ntâmplă să fie româncă. Dar să lăsăm asta.

Cât îţi scriu toate astea, stau cu o pătură pe genunchi. Tu probabil că năduşeşti, dar aici e frig şi de o săptămână nu mai este gaz. Nu fiindcă a fost vreun accident sau vreo defecţiune a sistemului de furnizare, ci din cauza purei nebunii birocratice. Compania de gaz la care suntem abonaţi - sau eram, ar trebui spus - era plătită prin virament direct din contul nostru de la Barclays. Dar când Barclays a răposat şi-am trecut la Bank of Scotland, ceva n-a mers bine cu autorizarea viramentului. O problemă de computer. Şi deodată m-am trezit cu o somaţie de plată. Am încercat să plătesc, dar aici vine partea dementă - n-au vrut să stea de vorbă cu mine fiindcă nu sunt „titularul contului". M-am tot oferit să plătesc, iar ei au tot ţinut-o cu: „Ne pare rău, doamnă, dar trebuie să vorbim cu titularul contului", adică tu, Peter. Cred că am stat ore bune la telefon cu povestea asta. M-am gândit să-l rog pe vecinul de-alături să vină şi să vorbească la telefon cu voce groasă, dar probabil că l-ar fi întrebat care e numele mamei tale de dinainte de căsătorie. Până la urmă, a trebuit să mă resemnez cu ideea că nu se poate face nimic, şi basta. O să aştept să ajungă în instanţă şi sper să se lămurească acolo. între timp, am făcut contract cu alt furnizor de gaze, dar o să mai treacă nişte zile până să facă racordul. Zic că vremea asta aiurea din diferite părţi ale Angliei a provocat pagube uriaşe reţelei, şi

(ca să-l citez pe inginerul cu care am discutat) „ tehnicienii aleargă peste tot, ca nişte pui fără cap". Omul ăsta merită o slujbă în PR! îl mai ţii minte pe Archie Hartkey? Am dat peste el la cantina spitalului, alaltăieri, şi

Peter îşi lăsă iarăşi capul pe banchetă, respirând adânc. în ciuda răcelii uscate a aerului condiţionat, transpira. Picăturile de sudoare îi acopereau fruntea şi-i curgeau pe sprâncene.

- Ai terminat deja? îl întrebă Grainger.

- Ăă... un minut doar...

Se simţea ca şi cum ar fi fost pe cale să leşine.

- Veşti proaste?

- Nu, n-aş zice. Doar că... ştii, sunt multe de recuperat şi...

- Peter, ascultă-mă, zise Grainger răspicat. Se întâmplă. Ni se întâmplă tuturor.

- Ce vrei să zici?

- Tu eşti aici. Ea e acolo. E normal.

- Normal?

- Distanţa. Creşte şi tot creşte şi până la urmă... e prea mult ca s-o mai poţi traversa. E ca...

Cuvintele nu-i veneau, aşa că recurse la gesturi. îşi luă mâinile de pe volan timp de câteva secunde - fără să rişte mare lucru, căci pământul era neted şi nu se zărea nici un obstacol - şi ridică palmele ţinându-le paralel, la câţiva centimetri una de alta, ca şi cum ar fi fost pe cale să le alăture ca la o rugăciune medievală. în loc de asta, le depărtă mai mult, lăsând degetele să se desfacă

moale, de parcă fiecare mână s-ar fi desprins de pe o axă, prăbuşindu- se prin spaţiu

.17. Pâlpâia încă sub cuvântul „aici"

Fără Peter pe care să-l învăluie, dishdasha atârna ca o fantomă din tavan. Poalele uzate se umplură treptat cu apă şi începură să lase stropi din mâneci şi din cusături, lenţi ca nişte lacrimi melancolice, deşi Peter o storsese cât de bine putuse. Dar nu conta, avea să se usuce curând. Potrivise aerul condiţionat din camera lui, permiţând temperaturii să se ridice la nivelul celei din exterior. Aşa voia să fie, chiar dacă n-ar fi avut rufe de uscat. Revenirea în mediul USIC îl dezorientase suficient, nu avea nevoie şi de senzaţia că era prins într-o bulă artificială de oxigen răcit.
Veşmântul său - curat acum, în afara urmelor de tuş care se decoloraseră, ajungând de un liliachiu cam neclar - era pus pe o frânghie de rufe interioară, operată de un simplu scripete mecanic. Din nou, pe Peter îl izbi preferinţa vizibilă a celor de la USIC pentru soluţii ce nu implicau prea multă tehnologie. S-ar fi aşteptat la un uscător electric cu un meniu de alegeri computerizate; un milion de megawaţi de energie doar ca să clătească sudoarea dintr-o pereche de şosete. Până şi maşina de spălat - pe care încă n- o folosise - avea o plăcuţă prinsă de capac, pe care scria ECONOMISEŞTE APA - N-AI PUTEA S-0 FACI MANUAL? La care un fost ocupant al camerei adăugase cu carioca: TE OFERI, TANTI?
Cine scrisese asta? Unul dintre angajaţii fără nume care nu rezistase mai mult de două săptămâni până să înnebunească? Din felul în care-l privise Grainger când venise să-l conducă de la navă, se văzuse limpede că se întreba dacă o să înnebunească şi el, sau dacă avea de gând să dispară dincolo de acelaşi orizont ca Tartaglione şi Kurtzberg.
încă gol după duş, Peter se proţăpi în faţa oglinzii şi cercetă schimbările produse de sejurul său printre oazani. Era adevărat că avea vârfurile urechilor pârlite. Avea pielea arsă şi între sprâncene. Nimic spectaculos. în general, pielea îi era bronzată şi arăta sănătoasă. Slăbise şi i se vedeau coastele. Cum

tocmai se bărbierise, observă că uşoara umflătură de grăsime de sub bărbie dispăruse, făcându-i figura mai ascuţită, dându-i un aspect mai puţin afabil. Expresia aceea fusese întotdeauna înşelătoare, oricum. în anii săi de vagabondaj, îşi exploatase trăsăturile molcome, iradiind un aer de cum- secădenie burgheză ca să-i facă pe ceilalţi să creadă că era în regulă să-l lase singur în bucătărie ori pe bancheta din spate a maşinii preţ de zece minute. Timp în care le fura aparatele de fotografiat, mobilele, bijuteriile, orice găsea la îndemână. Şi într-o oră le şi vindea, iar la jumătate de oră după aceea, trăgea pe nas sau înghiţea rezultatele „muncii" sale.

Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu. Era unul dintre versetele care-l salvaseră, până la urmă: unul dintre acele crâmpeie din Biblie pe care toată lumea le ştie, dar nici un om nu le pricepe cu adevărat până ce nu se duce pentru ultima oară la fund, înecându-se cu mizeria proprie.

îşi dădu cu pudră de talc între picioare, unde făcuse o mică iritaţie. Avea pe scrot, în zona sensibilă, câteva jupuituri - de la scărpinat, evident, cu toate că nu-şi amintea să-şi fi crăpat pielea. Miturile erau negricioase şi curate şi aveau să dispară într-o zi, două. Vârfurile urechilor şi zona dintre sprâncene aveau să se cojească, lepădând straturi fine de epidermă albă şi dezvăluind dedesubt o piele nouă, tare şi roz. Stomacul scobit avea să se mai rotunjească dacă mânca zdravăn de câteva ori. Ciuperca dintre degetele de la picioare avea să treacă după câteva aplicaţii ale unguentului pe care i-l dăduse Grainger. Umflăturile de la genunchi şi încheieturi aveau să se diminueze şi ele. Dacă Bea l-ar fi văzut acum, ar fi fost poate alarmată de starea în care se afla. Nu suporta ca pielea lui să păţească ceva. Făcea caz până şi de o zgârietură oarecare pe mână, insista să pună pansamente cu leucoplast pe tăieturi care până seara ar fi fost pe jumătate vindecate. Unul din locurile pe care prefera să i le sărute erau buricele degetelor, când i se mai întâmpla să-şi roadă o unghie până în carne. în clipa asta, ar fi avut mult de sărutat.

încă nu-i scrisese. Erau cel puţin douăzeci şi cinci de mesaje adunate de la ea. Trei sau patru sosiseră în ultimele câteva ore, când calculase Bea că avea să se întoarcă. Nu era gata să dea ochii cu ea, nici măcar prin vălul de cuvinte scrise. Avea nevoie să se reaclimatizeze cu viaţa din afara aşezării oazane.

Trebuia să-şi ajusteze comportamentul la banalitatea complicată a contactelor interumane.

- Aşa, şi cum erau flăcăii din Oraşul Dement?

Tuska zâmbea cu toată faţa, ca să-i indice că nu voia să jignească. Barba îi crescuse bine între timp şi era mai degrabă căruntă, ceea ce-l făcea să arate mai în vârstă, iar gâtul îi era roşu de la frecare, pe unde perii sârmoşi îi atinseseră pielea. Peter îşi dădu seama dintr-o privire că zilele bărbii erau numărate: Tuska avea să şi-o radă foarte curând. De ce aveau oamenii impulsul ăsta să-şi schimbe radical înfăţişarea şi-apoi să revină la aspectul de dinainte? Ce sens putea să aibă?

- Ăă... erau în regulă, răspunse el cu câteva secunde de întârziere. Sunt de treabă.

- Mda? făcu Tuska. După ce îţi dai seama?

Stăteau la masă, în cantina USIC. Tuska se ospăta cu spaghetti bolognese (spaghetti din fină-albă, „carne tocată" din fină-albă, sos de roşii importat, condimente importate), iar Peter mânca o clătită (100% ingrediente locale). Aerul era plin de zgomote: sunetul ploii izbind ritmic în geamuri, conversaţiile amestecate ale celorlalţi angajaţi, zăngănitul tăvilor cu mâncare, râcâitul scaunelor pe podea, sunetul uşilor deschise şi închise, peste care trona vocea lui Frank Sinatra, îngânând „My Funny Valentine". Toate acestea i se păreau nespus de gălăgioase şi agitate lui Peter, însă ştia că problema era percepţia lui şi că trebuia să încerce să joace cum i se cânta. în mod metaforic, fireşte: nici un efort de pe lume n-ar fi putut să-l împace cu Frank Sinatra.

Lângă faţa lui, o mână pocni din degete.

- Peter, mai eşti cu noi? zise Tuska.

- Scuze. Chiar nu-mi place genul ăsta de muzică.

Era un răspuns evaziv, dar adevărat. Lălăiala narcisistă a lui Sinatra, amplificată ca să poată fi auzită peste rumoare, îl agasa dincolo de un anumit prag de toleranţă, ca şi cum un glumeţ l-ar fi împuns în mod repetat cu degetul în coaste.

- Mie nu-mi pasă, spuse Tuska ridicând din umeri. Sunt doar unde în aer, Peter. Molecule care se agită câteva secunde şi apoi se liniştesc iar. N-ai de ce să te oftici.

„în fiecare zi e Ziua îndrăgostiţilor", cântă onctuos Sinatra, în vreme ce Tuska îşi învârtea o nouă furculiţă plină cu spaghetti.
- Cineva îl vorbeşte de rău pe Bătrânu' Ochi Albaştri?
O femeie care stătea la o masă alăturată se răsuci către ei, ţinând în mână o farfurioară cu desert. Era o colegă de-a lui B.G.: aveau o constituţie similară, cu toate că femeia asta era albă şi blondă. îl fixă pe Peter cu o privire glumeţ- cercetătoare.
- Te-am auzind proferând blasfemii la adresa divinului Frank?
- Scuze, murmură Peter. Trebuia să-mi ştiu lungul nasului.
- E apogeul cântecului american, îl informă ea luându-şi o expresie gravă. Neegalat vreodată. Una dintre marile realizări ale omenirii.

Peter încuviinţă umil.

- Poate că n-am vârsta potrivită ca să-l pot aprecia.

- Câţi ani ai?

- Treizeci şi trei.

- Eu am treizeci şi doi!

- Bun, eu sunt englez, e altă chestie care...

- Al Bowlly, Noel Coward, Shirley Bassey?
Rostise numele ca şi cum oricărui om născut în spaţiul britanic i-ar fi crescut inima în piept de mândrie să le audă.
- Măiculiţă, oftă Peter. Sunt... cam depăşit în domeniul ăsta.
Urmă un moment de tăcere, în care Frank Sinatra se lansă într-o recitare despre o furnicuţă şi-o plăntuţă.
- E OK, zise femeia cu indulgenţă. Nu oricui îi plac aceleaşi chestii. Se permite.
îşi amintea acum numele ei: Iris. Iris Berns. Provenea dintr-o familie penticostală şi era atee. îi plăcea să joace cărţi, avusese o soră care se înecase în piscina din spatele casei, avea cu B.G. o glumă despre forţa centrifugă pe care o repetau mereu şi era, în ciuda aspectului de lesbiană dominantă, heterosexuală. Nimic din crâmpeiele acestea de informaţii nu-i oferea însă baza pentru o remarcă de bun-simţ. Până şi să-i spună pe nume ar fi putut părea o încercare de a se lăuda cu ceva

ce-şi amintise prea târziu, plus că, oricum, ea probabil că ar fi vrut să fie strigată Berns, cum îi spuneau toţi ceilalţi.
De ce era până şi cea mai superficială conversaţie umană atât de presărată cu primejdii şi calibrări complicate? De ce nu puteau oamenii ăştia să tacă până în momentul în care chiar aveau ceva esenţial de comunicat, ca oazanii?
- Mai scuteşte-l, zise Tuska. Tocmai s-a întors după o şedere lungă în Oraşul Dement.
- Mda? făcu Berns punându-şi în faţă farfuria şi aşezându-se la masă. Data viitoare să-ţi iei o loţiune de bronzat.
- Aşa o să fac, promise Peter.
îşi dădea seama că era mai roşu la faţă decât ar fi trebuit, fiindcă se îmbrăcase, prosteşte, cu un pulover peste tricou. Atunci i se păruse o idee bună: un semn că era un tip normal, urban, nu vreun dement care sălăşluia prin deşert.
- Mă surprinde că ai avut parte de atâta soare, zise Berns agitând o sticluţă cu sirop negricios pe deasupra substanţei de consistenţa iaurtului din castronaşul ei, până ce albul deveni roz. Băştinaşii nu-s tocmai genul care să stea mult pe- afară, nu?

Peter trase în jos de gâtul puloverului, ca să permită aerului să intre.

- Lucrează afară aproape în fiecare zi. -Mda?

-Da.

- Şi ce fac?

- Cultivă plantele din care vă prepară vouă de-ale gurii. Berns înghiţi

câteva linguriţe de desert.
- Ştii, am dat ocol aşezării cu maşina şi n-am văzut niciodată vreo plantaţie, vreo seră, nimic.

- Fiindcă sunt exact în mijloc.

- Mijloc?

- în mijlocul aşezării.

Peter trase aer adânc în piept. Simţea că fruntea îl înţeapă de la

transpiraţie.

- N-am mai avut discuţia asta?

- Cred că ai avut-o cu altă femeie, scumpule.

- Nu-l lua cu „scumpule", interveni Tuska, e predicator.
- Terenurile cultivate sunt în interiorul localităţii, explică Peter. Clădirile sunt construite în cerc în jurul lor.
- Are sens, zise Berns.

- Sens? De ce?

- Tare-s secretoşi.

Peter îşi şterse fruntea cu mâneca.

- Nu e fiindcă...
Vocea îi era prea înceată. Un cor de copii îl acompania acum pe Sinatra la refrenul de la „High Hopes". Sub asaltul lor, Peter simţi că-i slăbea motivaţia de a explica relaţia oazanilor cu agricultura.
Berns se ridică şi strigă spre cealaltă parte a încăperii:
- Hei, Stanko! Se poate să pui ceva instrumental? Pastorul nostru are nişte dificultăţi!
- Nu, serios, protestă Peter, fiindcă ochii tuturor celor din sală se întorseseră spre el. N-ar trebui să...
Totuşi, se simţi uşurat când vocile lui Frank şi ale copiilor din corul şcolii dispărură brusc, fiind înlocuite de clinchetele melodioase ale corzilor unui pian şi de zuruitul lent şi languros al unor maracase. Berns se aşeză la loc şi-şi mâncă desertul până la ultima firimitură. Tuska îşi termină şi el ce mai avea din spaghetti. Peter izbutise să consume doar câteva înghiţituri de clătită, dar se simţea ca şi cum s-ar fi îndopat din plin. Când se lăsă pe speteaza scaunului, zumzetul prietenos al conversaţiilor câtorva zeci de persoane îi răsună în urechi, un vălmăşag de jargon ingineresc, pălăvrăgeli despre mâncare, neînţelegeri politicoase legate de tot soiul de probleme practice şi alte

cuvinte şi fraze pe jumătate nedesluşite, amestecate toate cu samba braziliană.

- Ce muzică îţi place totuşi, Peter? îl întrebă Berns. -Ăă...

Mintea i se goli. Numele pe care le-ar fi putut îndeobşte produce la comandă dispăruseră.

- Sincer să fiu, spuse el după ce respiră adânc, nu mă prea dau în vânt după muzica înregistrată. Cel mai mult îmi place când e interpretată live şi sunt acolo s-o ascult. în felul ăsta nu se pune problema să admir un lucru, ci e mai curând vorba despre o sărbătorire a momentului, a oamenilor care fac ceva împreună în public. Ceva ce ar putea ieşi oribil de prost, însă, printr-o combinaţie de talent, încredere şi entuziasm, iese sublim.
- Păi, ar trebui să intri în clubul nostru, în Clubul de Cântări.
- Clubul de Cântări?
- Grupul nostru de interpretare vocală. Câţiva dintre noi ne întâlnim la fiecare o sută optzeci de ore ca să cântăm împreună. E o atmosferă foarte relaxată. Ţi-ar plăcea. Eşti tenor?
- Cred... cred că da.
- B.G. e cel mai bas de bas pe care l-ai auzit vreodată. Trebuie să-l auzi în acţiune.

- Mi-ar plăcea.

- Şi nu cântăm nimic de Sinatra.

- E liniştitor. -Păi... sper că e.

Tonul femeii era sincer. Peter îşi dădu seama deodată că încerca să-l împiedice să se răzleţească de la sânul comunităţii, să treacă de partea băştinaşilor.

- Cât de mare e grupul? întrebă.
- Depinde de câtă treabă avem. Niciodată sub cinci persoane. Uneori până la zece. Oricine e bine-venit, Peter. Face bine la suflet, dacă nu te deranjează că

mă exprim aşa.

- Tuska e şi el cântăreţ? Tuska slobozi un hohot de râs.

- Nici o şansă. Am o voce ca de ventilator de extracţie. Un ventilator

stricat.

- Oricine poate să cânte, insistă Berns. Doar că e nevoie de repetiţii. Şi de încredere în sine.

- Oho, am o groază de încredere în mine, chicoti Tuska. Şi-o voce de ventilator de extracţie.

Bern îl măsură cu o privire plină de milă.

- Vezi că ai şi sos în barbă, scumpule.

- Să-mi bag picioarele... scuze, părinte, făcu Tuska trecându-şi degetele peste părul facial. Gata, până aici: s-a zis cu barba asta.

- îţi stă bine fără, Tuska, zise Berns ştergându-se pe buze cu un şerveţel (unul din material textil, căci USIC nu încuraja folosirea consumabilelor de hârtie), apoi i se adresă lui Peter: Barba ta, apropo, arăta bine. Te-am văzut când te-a adus înapoi Grainger. Destul de elegantă.

- Mulţumesc, dar... pur şi simplu, cât am fost plecat, n-am avut ocazia să mă bărbieresc. Folosesc o maşină electrică... şi acolo nu era...

„Ce tâmpenii vorbesc, îşi zise, asta-i tot ce putem scoate din noi?"

- Deci, urmă Berns, condiţiile din C-2 sunt chiar aşa de primitive cum se zice?

- Cine zice că-s primitive?

- Toată lumea care a fost acolo.

- Cine a fost acolo?

- Grainger...

- Grainger nu trece de marginea aşezării. Conştient că nu-şi putuse masca tonul mustrător al vocii, se corectă: Nu cred că a pus vreodată piciorul într-o locuinţă oazană.

Bern ridică din sprâncene la cuvântul „oazană", dar îşi luă îndată seama.

- Şi cum este? Cum trăiesc?

- Păi... spaţiul lor de locuit e cumva... minimalist. N-aş folosi cuvântul „primitiv". Cred că aşa preferă ei să fie.

- Deci curent electric nu au.

- Nu le trebuie.

- Şi ce fac toată ziua?

îi trebui toată concentrarea de pe lume ca să nu-i arate lui Bern cât de tare îl exasperau aceste întrebări.
- Lucrează. Dorm. Vorbesc unii cu alţii. La fel ca noi.
- Şi despre ce vorbesc ei unii cu alţii?

Dădu să răspundă, dar îşi dădu seama că partea aceea a creierului la care apelase pentru răspuns era plină cu bolboroseli de neînţeles, şoapte abstracte într-o limbă străină. Ce bizar! Cât fusese cu oazanii şi-i auzise discutând se obişnuise într-atât cu felul în care le sunau vocile, încât căpătase impresia că înţelegea ce-şi spuneau.

- Nu ştiu.

- Poţi să zici „Bună, îmi pare bine de cunoştinţă" în limba lor?

- Nu, îmi pare rău.

- Tartaglione încerca asta pe noi mai tot timpul...

Tuska pufni.
- Asta credea el că înseamnă. Nu făcea decât să repete ce i-au spus tipii ăia când s-au întâlnit, nu? La naiba, putea să-nsemne şi „Vino-ncoace, băieţaş, a trecut ceva de când n-am mai păpat mâncare italienească!"
- Fir-ar, Tuska, îl dojeni Berns. Nu poţi să te opreşti din glumele cu canibali? Tipii ăştia sunt total inofensivi.

Tuska se aplecă peste masă, fixându-l pe Peter cu privirea.
- Ceea ce-mi aminteşte că nu mi-ai răspuns la întrebare. Ştii care, de dinainte ca Frank Sinatra să ne întrerupă cu atâta grosolănie.
- Ăă... ai putea să-mi reaminteşti ce...?
- Cum îţi dai seama că tipii ăştia sunt „de treabă"? Ce fac ei, adică, aşa de mişto?

Peter stătu să se gândească. Simţea că pe ceafă i se prelingeau picături de sudoare.

- Mai degrabă... nu fac nimic rău.

- Aşa? Şi-atunci care e rolul tău?

- Rolul meu?
- Mdea. Un predicator are misiunea să facă legătura dintre indivizi şi Dumnezeu, nu? Sau cu Cristos, Isus, în fine. Fiindcă lumea comite păcate şi păcatele trebuie iertate, nu? Deci... care-s păcatele pe care le săvârşesc tipii ăştia?
- N-am văzut să facă de nici unele.
- Păi atunci... nu mă-nţelege greşit, Peter, dar... în cazul ăsta, care-i faza mai exact?
Peter se şterse iarăşi pe frunte.
- Creştinismul nu înseamnă doar să fii iertat. înseamnă să trăieşti o viaţă împlinită şi plină de bucurie. De fapt, să fii creştin e o chestie tare: asta nu pricepe multă lume. E o satisfacţie deplină. E să te trezeşti în zori aşteptând cu ardoare fiecare minut care ţi se întinde în faţă.
- Mdea, făcu Tuska defel impresionat. Parcă şi vezi cum radiază asta din gagiii care locuiesc în Oraşul Dement.
Temându-se ca Tuska şi Peter să nu se angajeze într-o dispută mai serioasă, Berns atinse antebraţul lui Peter şi-i îndreptă atenţia spre farfuria cu cina.
- Ţi se răceşte.
Peter privi către clătita rulată. Se uscase, iar acum aducea cu un os de cauciuc pentru câini.
- Cred că o să renunţ la restul.
Când se ridică în picioare, îşi dădu seama că era cuprins de o somnolenţă insuportabilă şi că greşise presupunând că ar fi fost în stare să socializeze. Depunea eforturi extreme ca să se mişte lin şi să nu se bălăngăne ca un beţiv.
- Cred că am nevoie să mă întind un pic, zise. Vă rog să mă scuzaţi.
- Odihneşte-te, îi spuse Berns, apoi, în vreme ce el se târa spre ieşire, adăugă: Să mai vii pe la noi.
Când ajunse la el în cameră, se prăbuşi pe pat şi dormi cam jumătate de oră, după care se trezi cu nevoia imperioasă de a vomita. Elimină clătita nedigerată în vasul de toaletă şi bău nişte apă, ceea ce-l făcu să se simtă mai bine. îşi dorea să fi avut o bucată de xjd să mestece, să-şi ţină gura proaspătă fără să trebuiască să bea lichide. în aşezare se obişnuise să bea foarte puţine lichide, probabil mai puţin de un litru, cu toată arşiţa. Dacă bea mai mult, avea senzaţia de preaplin, ca şi cum ai turna o găleată de apă într-o sticluţă.

Corpul nu era destul de mare ca să reţină totul; organismul era silit să descopere o cale ca să scape de surplus.
Dishdasha era încă umedă, dar pe cale să se usuce. Aşteptând momentul când putea iar s-o îmbrace, se dezbrăcă, rămânând în chiloţi, însă după câteva minute îi dădu jos şi pe aceia. îl iritau.
Peter, de ce nu-mi scrii, spunea Bea într-unui dintre mesajele recente. Ştiu că eşti probabil foarte ocupat, dar lucrurile sunt dificile pe-aici şi mi-e greu să mă descurc fără sprijinul tău. Pur şi simplu nu sunt obişnuită să petrec zi după zi fără nici o veste. Recunosc, probabil că sarcina mă face să mă simt excesiv de vulnerabilă. N-aş vrea să trec drept o femelă din aia nevolnică, plină de hormoni; pe de altă parte, tăcerea ta e asurzitoare.
Simţi cum sângele îi urcă în obraji, până în vârful urechilor. îşi dezamăgea soţia. îşi dezamăgea soţia. Promisese că va scrie zilnic. Fusese ocupat şi uluit, iar Bea înţelegea asta, dar... îşi încălcase promisiunea şi continua, iarăşi şi iarăşi, să şi-o încalce. Iar acum, îmboldită de supărarea pe care i-o produsese, Bea i-o spunea pe de-a dreptul.
Ah, dacă i-ar fi trimis doar acel prim paragraf - un mesaj din cinci rânduri - poate că ar fi fost şi el în stare să încropească un răspuns de cinci rânduri. O injecţie rapidă, alinătoare. însă era mai mult. Mult mai mult.
Nu sunt la lucru azi. Am mâna dreaptă bandajată şi, în afară de problema igienei, nu pot să mă ocup de bolnavi cu o singură mână. Nu e grav, dar o să dureze ceva să se vindece. A fost vina mea prostească. Geamul de la baie e spart, cum ştii, şi Graeme Stone a zis c-o să vină să-l repare, dar au trecut câteva zile şi, fiindcă nu mai apărea, l-am sunat. Mi-a răspuns, foarte jenat, că s-a mutat din localitate. La Birmingham. „E foarte brusc", am zis. Se pare că mama lui a fost tâlhărită de o bandă şi lăsată aproape moartă în casă. Aşa că s-a mutat cu ea ca s-o îngrijească şi să repare stricăciunile. în fine,
am sunat la o firmă de reparaţii din apropiere, dar mi-au zis că au o listă de aşteptare imensă din cauza furtunilor şi a vandalismului din ultimul timp, şi că s-ar putea să dureze mult. Baia noastră e un dezastru, e plină de igrasie, prea friguroasă să te poţi spăla, aşa că m-am spălat la chiuveta din bucătărie. Vântul trânteşte uşile prin toată casa. Şi nici nu mai sunt în siguranţă, oricine s-ar putea sui pe acolo.

Aşa că m-am gândit să pun în locul geamului spart o folie de plastic şi nişte scotch, însă, până să mă dezmeticesc, m-am trezit cu o ditai tăietura pe mână. Sânge mult, cinci copci. în dimineaţa asta m-am spălat cu mâna stângă la chiuveta din bucătărie, cu vântul vuind prin casă, cu geamurile încă întregi zdrăngănind şi uşa de la toaletă trântindu-se continuu. M-a buşit un pic plânsul, recunosc. Apoi mi- am amintit de suferinţele extreme şi de nefericirea care există pe lume. N-ai avut de unde să afli, dar o erupţie vulcanică a distrus unul dintre cele mai populate oraşe din Guatemala. N-o să încerc să scriu numele oraşului, dar sună ca o zeitate aztecă. în fine, un vulcan pe nume Santa Maria a erupt şi a scuipat cenuşă şi lavă pe sute de kilometri în jur. Locuitorii au fost avertizaţi cu douăzeci şi patru de ore înainte, lucru care n-a făcut decât să înrăutăţească situaţia. Puzderie de maşini au rămas blocate pe drumuri, toată lumea încerca să scape cu cât mai mult calabalâc cu putinţă. Portbagaje pe acoperiş cu jumătate de casă cocoţată pe ele, biciclete cu leagăne de copii puse deasupra, lucruri din astea fără sens. Maşini care încercau să găsească scurtături prin prăvălii, maşini care încercau să se suie pe alte maşini, şoferi blocaţi care-şi spărgeau singuri parbrizele şi ieşeau fiindcă nu-şi mai puteau deschide portierele. Armata a vrut să demoleze nişte clădiri ca să lărgească spaţiile de acces, dar erau prea mulţi oameni în cale. Nu era loc pentru decolarea sau aterizarea avioanelor, şi întreaga zonă a ajuns o imensă groapă comună. Oameni care mai aveau o secundă de trăit filmau lava cu telefoanele şi trimiteau înregistrarea rudelor lor de departe. Şi fii atent la asta: NU SE FAC ÎNCERCĂRI DE SALVARE. îţi imaginezi una ca asta? Nu e nimeni şi nimic de salvat. Oraşul a încetat să existe, acum e parte din vulcan, e o formă de relief. Toţi oamenii ăia, cu atâtea motive să existe, ce-au ajuns? Nişte urme chimice.

Norul de cenuşă e colosal şi a blocat zborul avioanelor, nu doar în America Centrală, ci peste tot în lume. Abia se reluaseră zborurile după bombardarea aeroportului din Lahore, şi acum s-au suspendat iarăşi. Compania care te-a

dus în SUA a dat faliment. Mi s-a strâns stomacul când am aflat vestea. Falimentul companiei ăsteia mi s-a părut simbolic. Ca un semn că n-o să poţi veni acasă.

Lucrurile, peste tot, se duc de râpă. Instituţii care existau dintotdeauna au fost puse la zid. Vedem că asta se întâmplă de nişte ani deja, ştiu,

dar acum, deodată, procesul s-a accelerat. Şi, de data asta, nu doar amărâţii suferă, în vreme ce elitele o scot la capăt. Acum, elitele sunt lovite la fel de rău. Şi nu vorbesc doar de falimente. Unii dintre cei mai înstăriţi oameni din America au fost ucişi săptămâna trecută, târâţi afară din case şi omorâţi în bătaie. Nimeni nu ştie exact de ce, dar s-a întâmplat în timpul unei pene de curent în Seattle, care a durat patru zile. Toate sistemele care făceau oraşul să funcţioneze s-au oprit. Nu s-au mai eliberat fluturaşi de salariu, n-au mai mers bancomatele, casele de marcat, încuietorile electronice, televizoarele, semafoarele şi nici alimentarea cu benzină (nu ştiam că pompele au nevoie de electricitate ca să funcţioneze, dar se pare că aşa stau lucrurile). în patruzeci şi opt de ore jafurile au devenit ceva la ordinea zilei, apoi oamenii au început să se omoare între ei.

Nici aici, în Regatul Unit, situaţia nu-i stabilă. S-a înrăutăţit rapid de când ai plecat tu. Uneori am senzaţia că din cauza plecării tale s-a făcut totul zob!

Şi altele încă. Şi încă, în mesajele dinainte. O trecere în revistă a lucrurilor care nu funcţionau în casă. Plângeri despre dificultăţile ridicole întâmpinate cu companiile de utilităţi. Brusca imposibilitate de a obţine ouă proaspete. Revolte în Madagascar. Joshua făcând pipi pe pat; maşina de spălat prea mică pentru o plapumă mare; închiderea spălătoriei locale. Renunţarea la creşa pe care biserica o organizase pentru copiii participanţilor la slujba duminicală. Legea Marţială declarată în Georgia (Georgia din Federaţia Rusă, ori Georgia din Statele Unite? Nu-şi mai amintea dacă Bea clarificase asta şi nu avea chef să parcurgă iarăşi toată polilogia ca să verifice.) Mirah şi soţul ei emigraseră în Iran, lăsând neplătită datoria de trei sute de lire pe care o aveau la Bea. Un scurtcircuit care arsese toate becurile din casă. „Experţi în nutriţie" angajaţi de guvern care erau de acord cu scumpirea galopantă a laptelui integral. Geamuri sparte şi anunţuri cu „De vânzare" la restaurantul indian de peste drum. Greţurile matinale ale lui Beatrice şi ceea ce lua ca să le calmeze.

Demiterea unui cunoscut ministru din guvernul de la Londra care, într-un interviu dat unui ziar, descrisese Marea Britanie drept „o ţară complet fututâ". Pofta nesatisfăcută a lui Bea pentru plăcintă cu brânză dulce şi ciocolată şi pentru intimitate cu bărbatul ei. Veşti despre cunoştinţe ale căror feţe Peter nu şi le mai amintea.

Prin toate acestea se insinua durerea uluită că el nu-i scria.

în dimineaţa asta m-a cuprins aşa o agitaţie din cauza ta... eram sigură că ai murit. Am numărat orele până la revenirea ta din aşezare şi, imediat ce am socotit eu că te întorseseşi, am început să mă uit la mesaje, din două în două minute. Dar... nimic. Am avut viziuni cu tine murind de vreo boală exotică, ori otrăvit cu ceva sau asasinat de cei cărora le predici. Aşa mor majoritatea misionarilor, nu? Nu mă puteam gândi la vreun alt motiv pentru care m-ai fi lăsat să orbecăi fără veşti atâta vreme. N-am mai rezistat până la urmă şi i- am scris câteva rânduri tipului ăluia de la USIC, Alex Grainger - şi am primit aproape imediat răspuns. Zice că eşti bine, că ţi-ai lăsat barbă. îţi imaginezi cum m-am simţit să implor un străin să-mi zică şi mie ce mai face soţul meu? Am înghiţit multe în viaţă, dar pilula asta a fost teribil de amară. Sigur nu eşti supărat pe mine, în adâncul inimii, fiindcă am rămas însărcinată? A fost urât din partea mea să nu mai iau contraceptive fără să-ţi spun, o ştiu. Te rog, te rog, iartă-mă. Am făcut-o din iubire pentru tine şi din teama că o să mori şi n-o să mai rămână nimic din tine. N-a fost un gând egoist, trebuie să mă crezi. M-am rugat şi m-am tot rugat cu gândul la asta, încercând să-mi dau seama dacă era doar o hachiţă de femeie care vrea să procreeze. Dar nu văd asta în inima mea. Nu văd decât iubire pentru tine şi pentru copilaşul care, pe viitor, va duce mai departe ceva din tine. OK, am încălcat înţelegerea noastră că vom aştepta, aici am greşit, dar, dacă mai ţii minte, am avut o înţelegere şi că n-o să mai pui gura pe băutură, iar tu ai dat bir cu fugiţii de la Casa de Rugăciune Penticostală din Salford şi eu a trebuit să fac curat după tine. înţeleg de ce ţi-ai pierdut atunci controlul, am trecut peste asta şi sunt enorm de mândră de tine, dar ideea e că ai făcut o promisiune solemnă şi ai încălcat-o, şi totuşi, viaţa a continuat, aşa cum şi trebuie. Deşi nu pretind sub nici o formă că am avantajul moral aici, când te- ai dus să-ţi bei minţile în Salford n-ai făcut-o din iubire, în vreme ce sarcina
mea din iubire a fost.
Dar să lăsăm asta. îmi zvâcneşte mâna de la atâta tastat, iar ţie îţi zvâcneşte probabil capul de la atâta citit. îmi pare rău. S-o mai las cu cele triste. Un muncitor de la firma de reparaţii bocăneşte la etaj, reparând baia. îmi pierdusem speranţa şi, recunosc cu ruşine, renunţasem chiar să mă şi rog pentru asta, dar ce să vezi: dis-de-dimineaţă, tipul ăsta a apărut şi-a zis că şeful i-a cerut să-şi schimbe

programul şi să se ocupe mai întâi de casa noastră. Dumnezeu nu uită nimic!

Dragul meu Peter, te rog, scrie-mi. Nu trebuie să fie cine ştie ce dare de seamă, câteva rânduri m-ar face tare fericită. Ba chiar şi un rând. Doar zi- mi un „salut", acolo.

A ta soţie iubitoare,

Bea

Se simţea febril şi deshidratat. Se duse la frigider şi bău o gură de apă, apoi rămase un minut cu fruntea apăsată pe carcasa rece a agregatului. în cele din urmă, se aşeză pe marginea patului. La picioare zăceau paginile răsfirate ale unui capitol din Biblie pe care-l adapta pentru turma sa. Luca 3. Ioan Botezătorul anunţând că urma să vină cineva, curând, „căruia nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua de la sanda". Cuvântul acela ciudat, „curea". Şi versiunile lui şi mai nepotrivite, „baretă" şi „şiret". Se gândise la „bandă de piele", dar încălţămintea oazană nu avea nici barete şi nici şireturi, aşa că întregul concept ar fi necesitat explicaţii, lucru care s-ar fi dovedit mai complicat decât merita, teologic vorbind. Dacă s-ar fi putut gândi la ceva echivalent cu care să înlocuiască povestea cu sandalele... „căruia nu sunt vrednic să-i (ceva) de la (ceva)..." Fireşte, să te joci cu metaforele şi analogiile lui Isus era inacceptabil, însă aici era vorba despre Ioan, un simplu muritor, deloc mai divin decât oricare alt misionar, ale cărui cuvinte nu erau cu nimic mai sacre decât cele ale lui Peter însuşi. Sau erau? Oazanii arătaseră limpede că preferau ca Scriptura să fie cât mai literală cu putinţă, şi încercările sale defel nimerite de a traduce „mana" prin „fină-albă" cauzaseră

murmure de.

CE PIZDA MĂ-TII FACI?

Tresări speriat. Vocea - joasă, masculină şi sonoră - vorbise chiar lângă urechea lui. Se răsuci. Nu intrase nimeni în cameră. Şi Dumnezeu, fireşte, nu folosea cuvinte obscene.

Dragă Bea, se apucă să scrie,

îmi pare tare rău că am tăcut atâta. Am avut de lucru, însă nu din pricina asta nu ţi-am scris. Adevăratul motiv e greu de explicat, dar cu siguranţă nu are a face cu furia şi SUB NICI O FORMĂ nu înseamnă că nu te iubesc.

Misiunea asta s-a dovedit a fi foarte diferită de ce mă aşteptam. Lucrurile cu care mă gândisem c-o să am mult de furcă au mers uimitor

de bine, însă mă simt depăşit de situaţie în privinţa unor lucruri pe care nu mi le-am putut închipui. Eu presupusesem că o să duc o bătălie încrâncenată ca să le aduc oazanilor cuvântul Domnului, şi că urma să dureze săptămâni, poate luni ca să pot construi fie şi cea mai fragilă, mai provizorie punte între aceste minţi/inimi atât de străine şi iubirea lui Dumnezeu care-i aşteaptă de cealaltă parte. însă ce m-a încercat dincolo de puterile mele este abisul ce s-a deschis între noi doi. Nu e vorba de o distanţă emoţională, nu se pune problema ca simţămintele mele în ce te priveşte să se fi schimbat cumva. Mă refer la bariera pe care împrejurările au ridicat-o între noi. Sigur că, fizic, suntem la o distanţă imensă unul de altul. Asta joacă un rol important. Dar problema principală cu care trebuie să mă confrunt e că relaţia noastră, până acum, a depins total de faptul că am fost întotdeauna împreună. Mereu am făcut şi văzut lucrurile ca o echipă, mereu am discutat totul, zi cu zi, minut cu minut - chiar secundă cu secundă. Şi-acum, deodată, ne aflăm pe căi diferite. Iar calea ta a apucat-o într-o direcţie înfricoşător de stranie.
Toate dezastrele astea care se abat asupra lumii - cutremurele, valurile seismice, crizele financiare şi ce-o mai fi - mi se par cu totul străine de viaţa mea de aici. Nu-mi par reale. Mi-e ruşine să admit asta deoarece, fireşte, pentru cei cărora li s-au întâmplat nenorocirile ele sunt cât se poate de reale, dar am dificultăţi mari să le pot cuprinde cu mintea. Şi ajung iute la un punct unde gândesc: „Dacă-mi mai zice de vreun dezastru o să-mi stea mintea în loc". Sigur că această lipsă de compasiune mă îngrozeşte, dar cu cât fac eforturi mai mari s-o depăşesc, cu atât devine mai pronunţată.
O altă problemă este că mi se pare aproape imposibil să vorbesc despre oazani cu persoanele care nu-i cunosc. Nu doar cu tine, ci şi cu tipii de la USIC. Comuniunea mea cu noii fraţi şi surori întru Cristos pare să se petreacă pe un plan diferit, de parcă le-aş vorbi limba, cu toate că n-o vorbesc. A încerca să descriu asta e ca şi cum aş încerca să explic cum arată un miros sau ce gust are un sunet.
însă trebuie să încerc.
Principalul: Biserica e gata. Ne rugăm acolo cu regularitate. I-am învăţat pe oazani versiuni adaptate ale unor imnuri, pe care le pot cânta fără prea multe dificultăţi (pe dinăuntru, capetele lor nu sunt ca ale noastre; au gâtlejuri, dar nu sunt convins că au limbă.) Le-am citit

din Biblie, căreia insistă să-i spună Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate. Manifestă o predilecţie clară pentru Noul Testament în dauna celui Vechi. Aventurile dramatice din VTprecum Daniel în groapa cu lei, Samson şi Dalila, David şi Goliat etc. nu-i impresionează defel. Pun întrebări pentru lămurire, dar se vede bine că nici la nivelul de „ acţiune" nu prea pricep ei cum stau lucrurile. Pe placul lor sunt Isus şi iertarea. Visul oricărui evanghelist.

Sunt un popor blând, bun, smerit şi muncitor. E un privilegiu să trăiesc printre ei. îşi spun Iubitor de Isus Unu, Iubitor de Isus Doi etc. Iubitor de Isus Unu a fost primul convertit, din chiar primele zile ale misiunii lui Kurtzberg. Aş vrea să-ţi pot trimite fotografii, fiindcă mă simt neajutorat când vine vorba să ţi-i descriu. Comportamentul lor nu e aşa distinct ca al nostru, adică nu le-aş zice unora extrovertiţi şi altora introvertiţi, unora binedispuşi şi altora morocănoşi, unora echilibraţi şi altora nebuni etc. Se poartă destul de discret cu toţii, şi diferenţele dintre unul şi altul sunt foarte subtile. Ar fi nevoie de talentul unui romancier ca să surprindă nuanţele astea în cuvinte, însă, cum am descoperit spre ruşinea mea, mie îmi lipseşte cu totul. Mai e şi faptul că, fizic, arată cu toţii foarte asemănător. Material genetic pur, neamestecat. Nu m-am mai gândit la asta până să ajung aici, dar când avem nevoie să marcăm diferenţele dintre oameni primim un ajutor considerabil de la toate amestecurile şi migraţiile care s-au petrecut în istoria omenirii. Ne oferă o varietate atât de bogată de tipologii fizice, că-s aproape caricaturale. Prin „noi" şi „nouă" înţeleg lumea din Vestul cosmopolit, fireşte. Dacă am fi ţărani chinezi şi cineva ne-ar cere să descriem pe altcineva, n-am zice „arepăr negru, drept, ochi căprui-închis şi un metru şaizeci" sau altele asemenea. Ar trebui să intrăm mai mult în nuanţe. Pe când în Vest e atâta diversitate, încât putem spune: „Are un metru optzeci şi cinci, păr blond ţepos şi ochi albastru-deschis" şi asta, imediat, îl separă pe respectivul de restul mulţimii. Bea, am început să bat câmpii, dar ideea e că pentru tine Iubitorii de Isus ar arăta la fel, în afara culorilor robelor. „După roadele lor îi veţi cunoaşte", presupun. într-o scrisoare viitoare o să-ţi spun cu ce a contribuit fiecare Iubitor de Isus la biserica noastră.

Se opri, dându-şi seama că Bea era îndreptăţită să suspecteze că nu avea să-şi ţină promisiunea. începu să-şi stoarcă creierii.

*De pildă,*urmă el, *Iubitor de Isus Cinci mi-a adus în sfârşit pictura pe care a realizat-o pentru tavanul bisericii, unde am pus-o alături de*

celelalte. (O, ce- aş vrea să le poţi vedea!) Tabloul ei le înfăţişează pe Salomeea şi pe cele două Marii lângă mormântul lui Isus, cu Isus înviat arătându-li-se. Mântuitorul are braţele desfăcute şi e ca şi cum ar fi făcut din lumină. E uluitor, nu ştiu cum a izbutit să obţină un asemenea efect doar cu pânză şi pigment; te loveşte în globii oculari ca nişte faruri de maşină când e beznă afară. Ridici ochii spre cer, cântând sau rugându-te, şi vezi creatura în formă de crucifix acolo, strălucind cu putere în penumbră. Aşa stau lucrurile cu Iubitor de Isus Cinci. O doamnă foarte talentată (sau un domn - încă nu sunt sută la sută sigur). Ce să-ţi mai spun? Mă chinui să mă gândesc la ceva, ceea ce e incredibil, fiindcă atâtea lucruri de mare însemnătate s-au petrecut în misiunea asta şi am văzut atâtea dovezi ale harului lui Dumnezeu, în fiecare ceas pe care l- am petrecut în tovărăşia lor. Atât de multe momente, încât, dacă mi-ai fi fost alături, sunt sigur că am fi schimbat o privire însemnând: „Da! Este mâna lui Dumnezeu aici".

Se opri din tastat şi se îndreptă de şale. Era acoperit cu o peliculă de sudoare, de la buricele degetelor până la fruntea unsuroasă. Fesele goale îi scoteau plescăieli umede pe tapiţeria de vinilin a scaunului. Poate că fusese o greşeală să închidă aerul condiţionat şi să lase atmosfera asta îmbâcsită să ocupe spaţiul. Se ridică şi se duse la fereastră. Se apropia încă un rotocol de ploaie, învârtindu-se peste câmpul pustiu către bază. în cinci minute avea să ajungă, să-i bată în geam. Abia aştepta. Deşi era ceva trist să se bucure de ploaie de cealaltă parte a ferestrei. Ar fi trebuit să fie acolo, afară.

Ostenit, se lungi pe pat vreme de un minut. Dishdasha atârna între el şi geam, conturându-se în strălucirea solară a zilei. îşi umbri ochii cu palmele, blocându-şi vederea periferică în aşa fel încât să poată zări dishdasha fără lumina orbitoare din cealaltă parte; veşmântul îşi schimbă culoarea din cenuşiu-închis în alb. Iluzie optică. Subiectivitatea realităţii.

îi veni în minte rochia de mireasă a lui Beatrice. Insistase să se mărite îmbrăcată în alb, într-o biserică, iar el să poarte costum alb la rându-i. O decizie neobişnuită pentru două persoane care, îndeobşte, evitau ostentaţia şi formalismul. Plus că la recepţie urma să se servească alcool. Peter se întrebase dacă n-ar fi fost mai bine să se fi dus pur şi simplu la un oficiu de stare civilă, îmbrăcaţi cu haine obişnuite. Nici vorbă, se opusese Bea. O nuntă la starea civilă ar fi însemnat să cedeze

ruşinii trecutului lor. Ca şi cum ar fi spus: un tip care obişnuia să se târască prin toalete publice mânjite cu căcat n- avea nici un drept să se înveşmânteze într-un costum imaculat; o femeie cu istoria de familie a lui Bea ar fi trebuit să-şi scoată din cap ideea de a intra într-o biserică îmbrăcată în alb. Isus murise pe cruce exact ca să şteargă acest soi de ruşine. Era precum îngerul din Zaharia 3:2-4, când îl dezbracă pe preot de hainele sale murdare: Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea şi te îmbrac cu haine de sărbătoare! Un nou început. Şi nu existase o sărbătorire mai cutezătoare a unui nou început decât nunta lui Beatrice şi a lui Peter.

Până la final, vreo câţiva musafiri se piliseră, însă Peter nu pusese nici un strop de alcool în gură. Cu toţii îşi citiseră discursurile de pe foi pregătite dinainte, dar el nu scrisese nimic; totuşi, când venise vremea, Dumnezeu îl

inspirase, aşa că vorbise despre iubirea sa pentru Beatrice în fraze elegante şi curgătoare care-i făcuseră pe cei prezenţi să lăcrimeze.

Apoi, el şi soţia sa se duseseră acasă. Beatrice se întinsese pe patul lor, în rochia albă, iar el se gândise că se odihnea un pic înainte să se schimbe, însă repede devenise limpede că-l invita să i se alăture. „Dar o să le murdărim, şi- au costat o avere", spusese el. „Cu atât mai mult, nu-i cazul să le vârâm la naftalină după doar o zi, răspunsese ea. E chiar o rochie foarte frumoasă. îmi place cum o simt la atingere." Şi-i călăuzise mâna.

Probabil că purtase acea rochie de vreo douăzeci sau treizeci de ori. întotdeauna în casă, întotodeauna fără înflorituri ceremoniale sau aluzii făcute la simbolistica ei: ca şi cum ar fi decis, pur şi simplu, după chef, să poarte o rochie albă în acea seară şi nu una verde, ceva brodat şi strâns pe trup în loc de o bluză cu decolteu. însă el nu-şi mai purtase costumul de mire.

Ploaia, în sfârşit, lovi în ferestre. Peter se întinse pe pat, lăsându-şi sămânţa să se răcorească pe burtă. Apoi se ridică, mai făcu un duş şi se întoarse la Glonţ.

Cursorul de pe ecran pâlpâia încă sub cuvântul „aici"

.18. Am nevoie să vorbesc cu tine, zise ea

Vestea că doctorul Matthew Everett murise nu însemna nimic pentru Peter. Nu-l cunoscuse. Se ducea la doctori cât mai rar cu putinţă şi, înainte ca testele obligatorii să-l declare apt pentru misiunea pe Oază, trecuse o veşnicie de când nu mai pusese piciorul într-o clinică. Un doctor îl ameninţase cândva că, dacă mai bea, avea să moară în trei luni. Continuase s-o facă încă nişte ani. Alt doctor, care colabora cu poliţia, îi pusese eticheta de psihopat şi se arătase dornic să-l închidă într-un ospiciu. Mai era specialistul de la spitalul lui Bea, care-i făcuse greutăţi pe motiv că dezvoltase „un ataşament neprofesional pentru un pacient cu antecendente de abuz de substanţe interzise şi comportament manipulator".
Nu, doctorii şi Peter nu se aveau la inimă. Asta nu se schimbase nici măcar în anii de după ce devenise creştin. Când medicii auzeau de credinţa ta, nu reacţionau ca majoritatea celorlalţi oameni - cu amuzament sau încrâncenare combativă, gata să înceapă o discuţie despre de-ce-lasă-Dumnezeu-atâta- suferinţă-pe-lume. în loc de asta, continuau să discute banalităţi fără nici o expresie pe chip, dar simţeai că-şi făcuseră o notiţă mentală într-un soi de dosar al stării tale de sănătate: „credinţe religioase iraţionale", imediat sub „blefarită" şi „cuperoză".
„Ar trebui să-i faci o vizită doctorului Everett", îi spuseseră mai mulţi angajaţi USIC de când sosise la bază. Cu asta voiau să zică: „Să verifici dacă ţi-ai revenit complet după Salt" ori „Să-ţi tratezi arsurile alea de la soare". Mormăise politicos şi-şi văzuse de-ale lui. Şi-acum doctorul Everett murise.
Decesul survenise pe neaşteptate şi reducea echipa medicală a USIC la doar cinci persoane: doi paramedici, o asistentă pe nume Flores, un chirurg pe nume Austin şi Grainger.
- E foarte rău că s-a întâmplat asta, zise Grainger când se întâlni cu Peter, lângă farmacie. Foarte rău.

în acea dimineaţă nu-şi luase baticul, iar părul îi era neted şi umed, proaspăt spălat. îi ascuţea trăsăturile şi-i accentua cicatricea de pe frunte. Peter îşi imagină o Alexandra Grainger mai tânără, moartă de beată, prăbuşindu-se cu capul înainte, dând cu fruntea de un robinet de metal, sânge în chiuvetă, sânge pe podea, atât de mult sânge că trebuise curăţat cu mopul după ce ea fusese luată cu targa. „Ai păţit-o şi tu, îşi zise. Şi eu la fel." Beatrice, oricât ar fi iubit-o, nu trecuse prin asta.

- Eraţi apropiaţi?
- A fost un tip de treabă.

Fruntea înnegurată şi tonul preocupat sugera că relaţia ei personală cu Everett era irelevantă pentru consecinţele pe care le avea moartea lui. Fără să mai lungească vorba, îl călăuzi pe Peter pe un culoar ce ducea spre centrul medical.

Clinica era suprinzător de mare pentru numărul de angajaţi pe care-i deservea. Era construită pe două niveluri şi avea multe saloane, dintre care unele erau doar pe jumătate mobilate şi aşteptau să fie dotate cu echipament. Două din trei mese din sălile de operaţie erau înfăşurate în folie de plastic. Un spaţiu mai mare decât celelalte, în care Peter aruncă o privire, era zugrăvit în- tr-un galben voios şi scăldat de o lumină aproape orbitoare ce venea prin fereastra panoramică. încăperea era goală, dacă nu puneai la socoteală nişte cutii depozitate acolo, cu etichete pe care scria citeţ NEONATAL.

Morga lăsa aceeaşi impresie de puţin folosit şi excesiv de spaţios ca restul centrului medical, deşi era probabil mai plină ca niciodată: trei dintre cele cinci cadre medicale rămase erau deja acolo. Peter fu prezentat politicos - strângeri de mână ferme, înclinări din capete - doctorului Austin şi asistentei Flores.

- încântată de cunoştinţă, zise Flores cea cu aspect de cimpanzeu, fără să pară câtuşi de puţin încântată, şi se aşeză la loc, ţeapănă, pe scaunul ei, cu braţele încrucişate peste pieptii uniformei de modă veche. Avea cel mult un metru cincizeci, iar capul părea să-i fi intrat la apă. Codul genetic care o produsese era, fără doar şi poate, foarte diferit de cel care-l produsese pe el. Arăta aproape la fel de extraterestră ca şi oazanii.
- Sunt din Anglia, îi spuse el, fără să-i pese că afirmaţia era complet lipsită de tact. Tu de unde eşti?

- El Salvador, răspunse ea după o scurtă ezitare.

- Nu-i în Guatemala?

- Nu, dar suntem... vecini, s-ar putea spune.

- Am auzit despre vulcanul din Guatemala.
Mintea porni să-i zbârnâie; încerca să-şi amintească suficiente detalii din scrisoarea lui Bea ca să poată duce o conversaţie cu Flores. însă ea ridică o mână scofâlcită şi zise:

- Scuteşte-mă.

- E aşa de oribil să te gândeşti că...

- Nu, serios, scuteşte-mă, repetă Flores, punând astfel capăt discuţiei.
Vreme de câteva clipe, în morgă se lăsă tăcerea, cu excepţia unui hârâit ritmic ce nu era de origine umană. Doctorul Austin îi lămuri că zgomotul venea de la răcitoare, care fuseseră pornite de curând.
- N-avea sens să ţinem răcitoarele în funcţiune atât timp cât erau goale, mai ales că încă n-am rezolvat problema cu utilizarea energiei.
Austin, după accent, era australian, sau poate neozeelandez; atletic, musculos, cu un aspect de vedetă de cinema, dacă nu ţineai cont de cicatricea care i se profila neplăcut pe obraz. El şi Flores nu fuseseră prezenţi la slujba funerară a lui Severin, din câte ţinea Peter minte.
- Mare lucru c-ai rezistat atâta, comentă Peter.
- Să rezist?
- Fără să fie nevoie să dai drumul la răcitoare. Până acum.
Austin ridică din umeri.
- Pe viitor, odată ce se măreşte comunitatea, o să ne trebuiască o morgă în toată puterea cuvântului. Pe viitor, o să avem probabil şi crime, otrăviri, toate minunăţiile de care ai parte când populaţia trece de un anumit prag. Dar acum suntem la început. Sau eram.
Răcitoarele continuau să huruie.
- în fine..., oftă doctorul deschizând compartimentul care-l conţinea pe răposat, de parcă Peter ar fi cerut să-l vadă pe doctorul Everett şi nu trebuia lăsat să aştepte.

Austin trase de mânere, şi targa de plastic alunecă afară, expunând corpul despuiat până la talie. Capul lui Matthew Everett odihnea pe o pernă tratată antibacterian, iar braţele îi fuseseră aşezate pe nişte pernuţe în formă de banană. Era un bărbat prezentabil de vârstă mijlocie, cu păr grizonant, un rid vertical săpat în mijlocul frunţii şi gropiţe în obraji. Ochii îi erau închişi, însă nu pe deplin, iar gura îi era căscată. Pe limbă avea o peliculă albicioasă de spumă şi nişte licăriri subtile de gheaţă pe carnea palidă. în afară de asta, arăta bine.

- Sigur că am mai avut nişte decese de-a lungul anilor, recunoscu Austin. Nu multe; mult sub media unei comunităţi de dimensiunile astea, dar... se mai întâmplă. Oamenii au diabet, probleme cu inima. Patologia preexistentă îi ajunge din urmă. însă Matt era sănătos tun, voinic ca un cal.

- Calul meu a murit, zise Grainger.

- Pardon?

- Aveam un cal, când eram puştoaică. Era minunat. A murit.

Nu mai era nimic de adăugat, aşa că Austin împinse la loc sertarul şi trase zăvorul. Din nou, Peter fu izbit de simplitatea tehnologiei: nu exista vreun sistem computerizat de închidere, accesat cu vreo tastatură sau vreun card, ci numai un sertar cu mânere. îşi dădu seama deodată că acest design simplificat nu era rezultatul vreunei contabilităţi meschine, o bizară discrepanţă dintre averea colosală a USIC şi tendinţa către folosirea unor vechituri depăşite tehnologic. Nu, răcitoarele erau noi. Şi nu doar noi, ci făcute la comandă. Un designer încăpăţânat dăduse bani în plus pentru dispozitive de secol nouăsprezece, mituise fabricantul să renunţe la senzorii computerizaţi, la programele de pe microcipuri, la luminiţele pâlpâitoare şi la alte opţiuni evoluate pe care ar fi trebuit să le conţină o morgă cu tehnologie adusă la zi.

Doctorul Austin se spălă pe mâini în chiuvetă, folosind o bucată de săpun cu miros înţepător. Se şterse cu un prosop obişnuit, curat, apoi desfăcu din ambalaj o lamelă de gumă şi şi-o aruncă în gură. întinse pachetul spre Peter, un gest generos, de vreme ce guma era o marfă de import.

- Nu, mersi, spuse Peter.

- Dumnezeu ştie de ce-oi rumega-o, cugetă cu voce tare Austin. Valoare nutritivă zero, o doză de zahăr, zece secunde, şi glandele salivare dau semnal stomacului că urmează să vină mâncare - când nu-i cazul. O pierdere totală de vreme. Şi a naibii de costisitoare în locul ăsta. dar sunt dependent, asta-i.
- Ar trebui să încerci xjd, zise Peter amintindu-şi senzaţia plăcută a plantei printre degete, izbucnirea de suc dulce pe limbă în clipa când dinţii străpungeau coaja groasă, miezul delicios care mai slobozea aroma cu iz proaspăt şi după jumătate de oră de mestecat. N-o să mai vrei niciodată gumă.

- Pardon? -xjd.

Austin încuviinţă împăciuitor din cap. Adăugând, probabil, „dificultăţi de vorbire" în dosarul medical al pastorului.
Se lăsă tăcerea, ori ce trecea drept tăcere în morga USIC. Lui Peter i se păru că răcitoarele hârâiau mai puţin zgomotos decât înainte, dar poate că doar se obişnuise cu sunetul.
- Doctorul Everett a avut familie? întrebă el.
- N-aş putea să-ţi spun, replică Austin. Nu vorbea despre asta.
- Avea o fată, zise cu voce slabă Grainger, mai mult ca pentru ea.

- N-am ştiut, spuse Austin.

- Se înstrăinaseră unul de altul, zise Grainger.

- Se-ntâmplă, făcu Austin.

Peter se întrebă de ce - dat fiind că întâlnirea aceea nu era tocmai ce s-ar fi numit o pălăvrăgeală între amici - nu-i dădeau un dosar despre Everett şi nu stabileau un termen pentru ceremonie.

- Deci, zise, presupun că o să am de făcut un serviciu funerar? Austin

clipi. Conceptul îl luase prin surprindere.
- Ăă... poate. Dar deocamdată nu. îl ţinem la temperatură negativă. îngheţat, cu alte cuvinte. Până soseşte alt patolog, spuse el aruncând o privire scurtă către compartimentele frigorifice, apoi către fereastră. Principala noastră preocupare este să aflăm dacă în mediul ăsta există ceva ce ne poate îmbolnăvi. A fost încă de la început o problemă.

Respirăm un aer cum n-am mai respirat, consumăm o hrană cu totul nouă pentru sistemele noastre digestive. Până acum, toate dovezile sugerează că ar fi în regulă, însă doar timpul poate spune cum stau de fapt lucrurile. Mult timp. Şi s-ar putea să fie o veste foarte proastă că avem un om fără nici un fel de probleme de sănătate, fără nici un motiv să moară, care totuşi a murit.
Peter începu să tremure. Se îmbrăcase cu cât de multe haine putea să tolereze acum, chiar şi în interiorul bazei USIC - cu dishdasha, un pulover larg, pantaloni de trening şi tenişi -, însă nu era destul ca să poată îndura frigul din morgă. îşi dorea să poată deschide geamul, să lase atmosfera înmiresmată şi liniştitoare să şerpuiască înăuntru.
-Ai făcut... o... ăăă...
Cuvântul îi stătea pe limbă, dar nu şi-l mai amintea. Fără să aibă intenţia, se trezi că despică aerul cu un scalpel invizibil.
- Autopsie? Austin scutură din cap a neputinţă. Matt era cel care se pricepea în zona asta. De aceea şi trebuie să aşteptăm. Aş putea, adică, să fac autopsii în cazuri banale. Puteam să determin cauza morţii lui Severin, nu era nici un mister. Dar dacă nu ai indicii, e mai bine cu un expert. Şi expertul nostru era Matt.
Nu mai vorbi nimeni vreme de un minut. Austin părea pierdut în gânduri. Grainger se uita la pantofii din picioare, care se bâţâiau fără contenire prin aer. Flores, care nu mai scosese un sunet de când se prezentase, se uita lung pe fereastră. Poate o amuţea durerea.
- Păi, e ceva cu care aş putea să vă ajut? se interesă Peter într-un târziu.
- Nu-mi vine nimic în momentul ăsta, spuse Austin. Ne întrebam, de fapt, dacă te putem noi ajuta cu ceva.

- Să mă ajutaţi pe mine?

- Nu cu asta... cu evanghelizarea, evident, zâmbi doctorul. Ci medical.

Degetul lui Peter se duse spre frunte, atingând pielea sensibilă de

acolo.
- O să fiu mai atent data viitoare, promit. Grainger mi-a dat o loţiune de bronzat excelentă.

- Loţiune de protecţie solară, îl corectă Grainger pe un ton iritat. Cu factor de protecţie 50.
- Eu mă refeream la băştinaşi, zise Austin. Oazanii, cum îi numiţi. Le-am furnizat medicamente de bază încă de când am ajuns aici. E singurul lucru pe care par să-l vrea de la noi. Cu un zâmbet afectat, ţinu să arate că respecta totuşi misiunea lui Peter: Bine, aproape singurul. Dar să ştii, nici unul n-a apărut aici la tratament. Nici unul! Ceea ce înseamnă că nici unuia nu i s-a făcut vreun consult şi nici nu i s-a pus un diagnostic cum trebuie. Tare ne-ar plăcea să ştim ce-i cu ei.
- Ce-i cu ei? întrebă ca un ecou Peter.
- Ce-i doare, zise Austin. Ce-i face să moară.
Peter avu o imagine vie a congregaţiei sale, cu toate culorile acelea vii, cântând imnuri şi legănându-se în ritm, umăr lângă umăr.

- Cei cu care am avut de-a face mi se par mai degrabă sănătoşi.

- Ştii ce pastile iau? insistă Austin.

întrebarea îl agasă pe Peter, dar încercă să n-o arate.
- Nu ştiu să ia de nici unele. Unul dintre Iubitorii mei de Isus - din congregaţia mea - a avut o rudă apropiată care a murit nu demult. Nu l-am cunoscut. Altcineva are un frate - sau poate o soră - care suferă continuu de dureri, se pare. îmi închipui că acolo se duc o parte dintre analgezice.
- Da, îmi închipui că da.
Tonul lui Austin era neutru - chiar vioi. Nu se simţea în el nici pic de sarcasm. însă, din nou, Peter simţi că tovărăşia sa cu oazanii era evaluată prin prisma unor prejudecăţi. Intimitatea pe care o împărtăşea cu Iubitorii de Isus era una profundă, clădită pe o fundaţie de mii de probleme rezolvate, neînţelegeri lămurite, istorii comune. însă, din perspectiva personalului USIC, intimitatea lui cu locuitorii din Oraşul Dement nici nu începuse încă să înflorească. Nimic din ce făcea creştinul ăsta dubios nu merita respectul unei persoane raţionale. Oameni precum Austin aveau liste cu întrebări care trebuiau să primească răspunsuri înainte să se poată pronunţa cuvântul „progres". Dar nu la asta erau întotdeauna atât de pricepuţi cei fără Dumnezeu? Să pună întrebări greşite. Să caute progres prin locuri nepotrivite.

- îmi dau seama de ce eşti curios, zise Peter. Doar că oazanii pe care-i văd zilnic nu sunt bolnavi. Şi cei care sunt bolnavi nu vin la biserica noastră.
- Dar nu faci... ăăă...
Austin îşi flutură o mână într-o rotire vagă, ca să indice evenghelizarea din uşă în uşă.
- în mod normal aş face-o, spuse Peter. Când am ajuns aici, am presupus că o să am case de vizitat, că o să-mi fie greu să stabilesc legături. Dar ei sunt cei care au venit la mine. O sută şase erau cu toţii, ultima oară când ne-am întâlnit. E o parohie mare pentru un singur pastor, şi e în creştere. Le ofer toată atenţia mea, toată energia, şi încă sunt multe pe care le-aş putea face dacă aş avea timp - şi asta înainte să mă gândesc măcar să bat pe la uşile celor care s-au ţinut departe până acum. Nu că ar avea uşi.
- Bun, zise Austin, dacă găseşti vreunul bolnav care ar fi dispus să vină aici şi, ei bine... să ne lase să-l consultăm... ori s-o consultăm...
- Sau în fine..., completă Flores.
- O să mă străduiesc, zise Peter. Problema e că nu am pic de habar de medicină. Nu-s sigur nici măcar că aş putea recunoaşte o boală anume la unul dintre noi, darămite la un oazan. Semnele şi simptomele, adică.
- Nu, sigur că nu, oftă Austin.
Infirmiera Flores vorbi iarăşi, cu faţa simiană luminată pe neaşteptate de o inteligenţă vie:
- Deci cei cu care ai de-a face ar putea să fie toţi bolnavi şi n-ai şti. Ar putea să fie toţi bolnavi, până la unul.
- Nu cred, zise Peter. Am clădit o încredere solidă între noi. îmi spun ce-i preocupă. Şi lucrez alături de ei, îi văd mişcându-se. Sunt înceţi, grijulii, dar aşa le e felul. Cred că aş putea să-mi dau seama dacă ar fi vreo problemă gravă.

Flores dădu neconvinsă din cap.

- Soţia mea e asistentă, continuă Peter. Aş vrea să fi fost aici cu mine.

Austin ridică dintr-o sprânceană.
- Ai o soţie?
- Da, Beatrice.

Menţionarea numelui ei i se păru disperată cumva, o încercare de a-i conferi un statut individual pe care nu l-ar fi putut avea cu adevărat pentru aceşti străini.
- Şi este..., ezită Austin... mai este în peisaj?
Peter se gândi la asta o clipă, amitindu-şi de conversaţia cu Tuska: „Ai vreo persoană specială în viaţa ta?" „Nu, n-aş putea spune că am."
Austin îşi înclină capul într-o parte, intrigat.
- Nu se întâmplă prea des să avem pe cineva care are... asta... un partener care să-l aştepte acasă. Un partener care să fie, adică...

-în peisaj.

-Mda.

- I-ar fi plăcut mult şi ei să poată veni, spuse Peter.
Pentru prima dată după secole parcă, în minte îi apăru o imagine clară, completă şi recentă a lui Beatrice, stând lângă el la biroul USIC, încă îmbrăcată în uniforma de asistentă, strâmbându-se dezgustată după ce sorbise dintr-un ceai oribil de tare. într-o microsecundă îşi adaptase expresia pentru a da de înţeles că ceaiul era doar extrem de fierbinte şi se întorsese zâmbind către examinatorii USIC.
- Ar fi avut o mare însemnătate pentru mine şi pentru întreg proiectul, explică el. Dar cei de la USIC n-au fost de acord.
- Probabil că a eşuat la testele de compatibilitate, zise Austin cu un aer plin de înţelegere.
- Nu i s-au făcut teste de nici un fel. Am participat împreună la două interviuri, apoi ni s-a indicat clar că restul interviurilor erau doar pentru mine.
- Ascultă ce-ţi spun, nu şi-a luat ESST-ul. Era şi Ella Reinman la interviuri?

O femeie slabă, micuţă, cu păr cărunt, foarte scurt? -Da.
- Ea face ESST-urile. La asta se referă toate întrebările ei. Soţia ta a fost analizată pe loc şi descalificată, ascultă ce-ţi zic. Lucrul care mă uimeşte e că tu ai fost acceptat. Probabil că aţi dat răspunsuri foarte diferite.
Peter simţi că roşise. îi era, deodată, prea cald.
- Bea şi cu mine facem împreună totul. Totul. Suntem o echipă.

- îmi pare rău să aud asta, zise Austin. îmi pare rău, vreau să spun, că n-a putut să vină cu tine.
Se ridică. Flores şi Grainger se ridicară şi ele. Era vremea să iasă din morgă.
Nu-i mai rămase nimic de făcut decât să se ducă în apartamentul lui, iar apartamentul ăla îl deprima. Nu era depresiv defel. Autodistructiv, da, asta fusese mereu. Dar nu genul căruia-i tot ninge şi plouă. Era în încăperea asta de la baza USIC ceva care-l storcea de energie şi-l făcea să se simtă prizonier. Poate era simpla claustrofobie, deşi nu mai fusese până atunci claustrofob, ba chiar odată îşi făcuse culcuş într-un container de gunoi industrial, cu capacul tras peste el - şi se simţise recunoscător pentru adăpostul acela. încă îşi amintea cum se minunase când, în puterea nopţii, movila de gunoi pe care stătea întins începuse să se încingă, cuprinzându-i în căldura sa trupul pe jumătate îngheţat. Această generozitate neaşteptată, puţin obişnuită, din partea unei entităţi non-umane fusese o mostră timpurie a felului în care avea să se simtă la sânul lui Cristos.
Locuinţa sa de la USIC nu-i inspira un asemenea sentiment. Camera era, fireşte, spaţioasă şi curată, dar i se părea posomorâtă şi de prost gust - chiar şi când ridica jaluzelele şi lumina de afară conferea pereţilor şi mobilierului o strălucire orbitoare. Cum se putea ca un loc să fie scăldat de soare şi totuşi posomorât?
Nu reuşea nici să regleze temperatura. închisese aerul condiţionat, care-i dădea literalmente fiori, însă de atunci fusese prea cald. Nu era indicat să ai parte de căldura de pe Oază fără mângâierea compensatorie a curenţilor de aer. Domnul ştiuse ce făcea când alcătuise această lume, aşa cum ştiuse ce făcea când le crease şi pe celelalte. Climatul era un sistem de o armonie desăvârşită, înzestrat cu o capacitate impresionantă de autoreglare. Era o neghiobie să i te opui. De vreo câteva ori, Peter se aşezase la fereastră cu palmele lipite de sticlă, închipuindu-şi că apăsa atât de tare, încât geamul se spărgea şi un val de aer dulce şi înmiresmat pătrundea prin spărtură.
Jaluzelele îi permiteau să simuleze câteva ore de interval nocturn ori de câte ori simţea nevoia, lucru care nu era posibil în aşezare, unde soarele strălucea peste şaptezeci de ore fără întrerupere. în teorie, asta ar fi trebuit să însemne că dormea mai bine la baza USIC, însă nu, dormea de fapt mai rău. Se trezea cu dureri de cap precum cele de mahmureală, simţindu-se iritat câte o oră, apoi ceva mai bine.

înfruntându-şi lipsa de chef, se apuca să lucreze la traducerea Scripturilor şi la alcătuirea de fascicule pentru Iubitorii de Isus, dar descoperise că o făcea cu mai puţină tragere de inimă decât în aşezarea oazană. Acolo putea să depăşească bariera epuizării şi să rămână productiv timp de optsprezece, nouăsprezece ba chiar douăzeci de ore, însă în camera de la USIC era gata s-o lase baltă după douăsprezece sau treisprezece. Şi nu-i venea uşor să doarmă. Se întindea pe salteaua fermă, elastică şi se holba la tavanul cenuşiu numărând locurile pe unde se cojise zugrăveala, şi de fiecare dată când îl lua somnul se trezea, înghiontit înapoi la starea de veghe de o străfulgerare de nedumerire: De ce era tavanul atât de gol? Ce se alesese de tablourile cele frumoase?

Cititul mesajelor de la Bea era singurul lucru pentru care baza USIC se dovedea esenţială. Chiar dacă nu răspundea la ele atât de des cât ar fi trebuit, tot voia să le primească. Cât despre laxitatea lui, ei bine, asta se datora parţial şi depresiei pe care o simţea în camera aceea. Se vedea bine că ar fi trebuit să-i scrie lui Beatrice de pe teren, unde se desfăşura acţiunea. De câte ori nu- şi dorise să-i poată trimite un mesaj la iuţeală, îndată după vreo experienţă de căpătâi cu oazanii, când încă o avea proaspătă în gând? De zeci de ori! Poate de sute! Şi totuşi, avea o bănuială că USIC aranjase intenţionat lucrurile astfel încât să nu poată lua legătura cu ea din altă parte. Dar de ce? Trebuia să fie o cale de a instala un generator electric sau un releu în aşezarea oazană! Oamenii ăştia puteau construi dispozitive de centrifugat ploaia, pentru numele Providenţei - ar fi trebuit să fie în stare să rezolve o problemă de o dificultate moderată cum era aceea. Trebuia să discute mai concret cu Grainger despre asta. Tot îi plăcea ei să-i spună că era acolo ca să ajute. Păi atunci să ajute.

Dacă ar fi putut să comunice cu Bea de pe teren, ar fi avut parte de ce era mai bun în amândouă lumile. în misiune, printre localnici, mintea îi era mai clară, era mai relaxat. Plus că, la un nivel practic, se folosea mai bine de timpul pe care-l avea la dispoziţie. Erau periodic momente când putea accepta că ziua se terminase (indiferent de cât de tare ar fi strălucit soarele) şi că trebuia să se întindă în patul de după amvon, trecând în revistă ultimele progrese şi pregătindu-se de somn. Uneori nu făcea decât să zacă ore în şir, când trupul îi era ostenit, dar mintea refuza să-i dea stingerea. Atunci ar fi fost clipele ideale ca să-i scrie lui

Beatrice. Dacă ar fi avut un Glonţ amplasat în biserică, i-ar fi putut scrie pe larg, zi de zi - adică o dată la un interval de douăzeci şi patru de ore. Ori mai des chiar. Comuniunea lor ar fi adus mai mult cu o conversaţie şi mai puţin cu... cu ce ameninţa acum să devină.

Dragă Peter,

Am primit scrisoarea ta cu o enormă plăcere şi uşurare. Mi-a fost aşa de dor de tine... mai ales că-mi dau seama cât de incredibil de rar este - şi cât de incredibil de NECESAR, totuşi - să ţii legătura cu măcar o persoană pe lumea asta, pe care o poţi iubi şi în care poţi să ai încredere. Sigur, discutăm cu colegii la muncă, îi ajutăm pe cei aflaţi în nevoie, stăm de vorbă cu străini, cu vânzătorii de la prăvălii şi cu „prieteni" pe care-i ştim de ani buni, dar de care nu ne simţim defel apropiaţi. E în regulă, în principiu, dar uneori simt că-mi lipseşte jumătate de suflet.

Te rog, nu-ţi bate capul cu ce ar TREBUI să scrii - doar SCRIE. Nu te reţine! Ori de câte ori decizi să nu menţionezi vreo întâmplare petrecută, rămâne invizibilă, iar eu rămân în întuneric. Orice amănunt micuţ pe care-l descrii iluminează o părticică preţioasă din tine.

Sună totul fascinant şi încântător. Şi uluitor. Chiar să fie oazanii aşa de benigni cum sugerezi? N-au nici o parte întunecată? Presupun că sunt dornici să-ţi facă o impresie bună, dar cine ştie ce-o să iasă la iveală după ce se relaxează şi „scot la lumină" diverse laturi de-ale lor. Sunt sigur că o să descoperi că sunt mult mai individualişti şi excentrici decât par la prima vedere. Orice făptură e aşa. Chiar şi nişte pisici de aceeaşi rasă, care arată absolut la fel, vădesc, atunci când le cunoşti mai bine, caractere foarte diferite.

Apropo de asta... Joshua devine FOARTE nevrotic. Perioada în care geamul de la baie a fost spart şi uşile se trânteau prin toată casa nu i-a făcut deloc bine. Tresare la orice sunet nefamiliar şi în ultima vreme a ajuns să doarmă sub pat. îl aud cum sforăie, cum se mai frământă printre pantofi, şerveţele, deşteptătoare stricate şi ce mai e pe dedesubt. Am încercat să-l scot de-acolo, dar se târăşte imediat înapoi. E nervos şi când mănâncă, la fiecare câteva înghiţituri se tot opreşte să arunce câte o privire în spate. Acum, scriindu-ţi, îl ţin în poală; chiar trebuie să fac pipi, dar nu vreau să-l clintesc de-aici, în caz c-o să dispară pentru tot restul nopţii. Ieri eram în bucătărie, m-am aşezat pe scaun să citesc o scrisoare de neînţeles de la compania de gaze, iar Joshua mi-a sărit în braţe. Nu m-am mişcat o veşnicie, am stat aşa fără

să fac nimic, cu picioarele reci ca gheaţa. Apoi a trecut o ambulanţă pe lângă casă, cu sirena pornită, şi dragul de el a sărit pe podea. Să-l duc oare la un psihiatru de pisici? în momentul ăsta toarce. Aş vrea să-l auzi. Aş vrea ca EL să te audă pe TINE şi să înţeleagă că n-ai plecat pentru totdeauna.

Ce mi-ai mai zis în scrisoare... O să încerc să nu mai spun atât de multe despre lucrurile groaznice care se petrec în momentul ăsta pe lume. înţeleg că tu, acolo, eşti într-un spaţiu mental foarte diferit şi că ţi-e greu să absorbi detaliile şi implicaţiile evenimentelor de-aici. Atâta vreme cât îţi dai seama că nici pentru mine nu-i uşor să absorb genul ăsta de chestii. Şi pentru mine e la fel de copleşitor, veştile astea mă zguduie şi mă înspăimântă.

Astăzi însă e o zi bună. Mâna e mai bine, se vindecă frumos. Sper că săptămâna viitoare o să mă întorc la lucru. Şi am primit o scrisoare de la compania de asigurări care, dacă interpretez eu bine limbajul lor ezoteric, lasă de înţeles că are de gând să plătească pentru pagube. Ceea ce e o mare surpriză, slavă Domnului! Tabloidele au dat drumul la o campanie de „făcut de râs" companiile de asigurări care nu onorează cererile - sunt o mulţime de poveşti ilustrate despre persoane cumsecade şi obeze din clasa muncitoare care au plătit asigurări piperate toată viaţa, iar acum sunt lăsate cu ochii-n soare când casele le sunt distruse de vandali sau de forţele naturii. EPIDEMIA DE TRĂDARE, zice un titlu de articol. Cuvinte mari pentru pagina întâi din Daily Express! Mă întreb dacă nu e cumva prima dată când au avut un titlu de pagina întâi format din trei cuvinte. Ce-a mai ajuns şi lumea asta! (Scuze, am promis c-o s-o las mai moale, nu?)

Cum ştii, nu citesc de obicei tabloide, însă Daily Express a promis un baton Bounty gratis fiecărui cititor, şi trecuse prea mult de când nu mai mâncasem unul. Ciocolata (sau lipsa ei) e acum un lucru de căpătâi în viaţa mea şi am ajuns expertă în a-mi face rost de doza trebuincioasă. Batoanele pe bază de biscuiţi ca Twix şi Kit Kat sunt relativ uşor de procurat, şi mai sunt şi o mulţime de imitaţii de Snickers, pe ambalajele cărora textul e scris în arabă. Dar interiorul unui baton de Bounty are ceva aparte - acel iz camforos careţi urcă pe sinusuri - pentru care nu există înlocuitor. Nu dacă eşti însărcinată, cel puţin. Dar a ieşit la iveală că povestea cu „pentru fiecare cititor" era mai degrabă o escrocherie.

Era vorba de un cupon cu care trebuia să te duci în anumite magazine care prin zona noastră nu există.

Cu excepţia batonului de Bounty, astăzi sunt destul de mulţumită în privinţa alimentaţiei. Tocmai am băgat o porţie mare de omletă cu ciuperci şi şuncă. Ouăle şi şunca le-am luat de la o tarabă de pe stradă, un fel de piaţă ţărănească ce-a fost înjghebată în parcarea de lângă locul unde-a fost cândva Tesco. Ouăle nu-s ştampilate sau datate, au şi forme diferite şi urme de pene şi găinaţ. Sunt proaspete şi delicioase şi tare mă îndoiesc că fermierii ăştia au voie, legal, să le vândă direct consumatorilor. Iar şunca era tăiată destul de grosolan şi înfăşurată într-o foaie de ziar - tăiată de chiar mâna fermierului, cu cuţitul! Asta, din nou, încalcă probabil regulile. Piaţa vindea cu spor, chiar dacă nu i s-a făcut reclamă. Fermierii îşi umpleau periodic măsuţele cu produse scoase din dube, şi prin dube nu prea mai rămăsese cine ştie ce. Norocul lor, zic. Poate că prăbuşirea marilor corporaţii n-o să fie aşa de dezastruoasă cum se tot spune. Poate că oamenii obişnuiţi o să facă comerţ local, şi gata - cum şi TREBUIA făcut în tot acest timp. Mereu mi s-a părut că să cumperi o şuncă ce-a fost transportată tocmai din Danemarca e demenţă curată.

N-ar trebui să mănânc deloc şuncă, presupun. Billy mi-a ţinut o prelegere despre mâncatul de carne pe drumul spre expoziţia de pisici. E vegetarian. La fel era şi Rachel, dar a avut o recădere. Ăsta-i cuvântul folosit de Billy. El şi cu soră-sa se ceartă întruna - poate ăsta-i unul dintre motivele pentru care Billy e atât de deprimat. Sheila zice că trăieşte doar cu fasole, pâine prăjită şi banane, fiindcă, de fapt, legumele nu-i plac cine ştie ce. Un vegetarianism foarte englezesc, atunci! Dar are dreptate cu suferinţa animalelor crescute în cuşti infecte.

E aşa de complicat, nu? Animalele suferă, dar Isus a mâncat carne şi s-a întovărăşit cu pescari. Mi-a fost poftă de peşte în ultima vreme - probabil că am nevoie de vitamina D - şi nu simt pic de vinovăţie când pun o sardină pe o felie de pâine prăjită, chiar dacă-i văd ochişorii cum se holbează la mine. Peştii ne hrănesc copilul, asta-i scuza pe care o găsesc.

N-ai vorbit prea mult despre personalul bazei USIC. Le eşti pastor şi lor, sau te concentrezi exclusiv asupra oazanilor? Nu uita că cei reticenţi şi cei neinteresaţi sunt la fel de preţioşi ca şi aceia care şi-au dat deja inimile lui Cristos. îmi închipui că trebuie să fie probleme

serioase prin comunitatea USIC, cu lucratul atât de departe de casă, în condiţii pe care mi le imaginez extrem de stresante. Există multe cazuri de abuz de alcool? De droguri? Jocuri? Hărţuiri sexuale? îmi închipui că da.

Am sunat-o pe Rebecca, să discutăm despre întoarcerea mea la lucru, şi a menţionat că în ultimele zile a avut treabă mai mult pe la Urgenţe, fiindcă a fost o creştere şocantă a violenţei şi accidentelor pe fond de consum de alcool. Scuze, asta se trece la calamităţi ce se abat asupra lumii? Nu-i tocmai pe acelaşi nivel cu cutremurele şi falimentul giganţilor corporatişti. Dar e foarte vizibilă pe străzile orăşelului nostru, când ies dimineaţa să fac o plimbare. Sunt sigură că înainte nu erau băltoace de vomă la TOATE colţurile. Aş vrea ca bătrânii şi copiii să nu trebuiască să vadă asta. M-am gândit foarte serios să pun mâna pe o găleată şi să dau cu mopul prin zonă. Ieri chiar am umplut o găleată cu apă şi săpun, dar când am încercat s-o ridic de jos mi-am dat seama că nu-i o idee bună. Aşa că m-am mulţumit să şterg voma din faţa verandei noastre. Orice om trebuie să-şi poarte povara înainte de a o purta pe a altuia, cum se zice în Galateni, ori ceva de genul ăsta. Tu ştii probabil versetul exact, nu am nici o îndoială.

Se aşeză în faţa Glonţului şi-şi flexă degetele. Pornise iarăşi aerul condiţionat, şi încăperea se răcorise. Era îmbrăcat cu dishdasha, şosete şi un pulover, simţindu-se îndeajuns de confortabil, chiar dacă întru câtva ridicol. Se rugase. Dumnezeu îi confirmase că nu era nimic mai important sau mai urgent de făcut acum decât să ia legătura cu soţia lui. Misiunea mergea bine; ar fi putut să meargă şi mai bine dacă i-ar fi dedicat fiece minut al fiecărei zile, dar Dumnezeu nu se aştepta la un asemenea devotament suprauman. într-un alt loc, departe de acesta, Dumnezeu unise un bărbat şi o femeie, iar bărbatul îşi permisese să-şi neglijeze nevasta. Era vremea să îndrepte lucrurile.

Dragă Bea,

Ţi-am scris prea puţin şi cu prea multă întârziere. îmi pare rău, te iubesc foarte mult. Aş vrea să fii aici, cu mine. Astăzi am descoperit că Ella Reinman - femeia cea slăbănoagă de la întâlnirile USIC, ce semăna cu o suricată - era un fel de psiholog care te evalua pe tine, şi ea e cea care te-a descalificat pentru venirea aici. M-a deranjat teribil să aflu asta. M-am simţit indignat, în numele tău. Cine se crede ea ca să-ţi judece competenţa pentru o misiune ca asta pe baza unei conversaţii schematice? Nu te-a văzut decât de vreo două ori, când veniseşi direct

de la lucru şi nu apucaseşi să te relaxezi, încă o am pe femeia aia, pe Reinman, clar în faţa ochilor - capul ăla ciudat ieşindu-i din bluza de caşmir. Judecându-te.
Soarele se duce la culcare pe-aici. în sfârşit. E o perioadă foarte plăcută a zilei, care ţine mai multe ore.
O să fac eforturi mai mari să-ţi zugrăvesc o imagine de ansamblu. A fost şocant pentru mine să văd cât de prost îmi ies descrierile. N-am observat asta până acum, cât am fost împreună neîncetat. M-a făcut să citesc Epistolele într-o lumină nouă. Pavel, Iacob, Petru şi Ioan n-au zis prea multe depre contextul în care se aflau, nu? învăţaţii trebuie să sape printre rânduri ca să descopere până şi cel mai vag indiciu despre viaţa apostolilor din acele timpuri. N-a putut şi Pavel să irosească vreo câteva cuvinte ca să-şi descrie închisoarea...
Apropo de asta, apartamentul meu mă aduce în pragul
Se opri, apoi şterse propoziţia neterminată. Să i se plângă de condiţiile de locuit lui Beatrice, care avusese parte de atâtea neplăceri şi deranj în ultimul timp, ar fi fost de prost gust.
Apropo de Pavel, încercă iarăşi, versetul la care făceai trimitere este puţin diferit în forma originală, şi nu ştiu dacă „să-ţi duci mai întâi povara ta" este chiar lucrul la care se referă Galateni 6:5. E un capitol care dă de furcă, şi accentul se schimbă de pe un verset pe altul, dar cred că, până la urmă, Pavel vorbeşte acolo despre atingerea unui echilibru între a-i descuraja pe alţii să păcătuiască şi aducerea aminte a faptului că suntem noi înşine păcătoşi. Nu-i pasajul cel mai transparent pe care l-a scris la viaţa lui (iar ăsta a fost şi scris de mână, nu dictat, precum alte epistole!), şi trebuie să admit că dacă aş încerca să-l parafrazez pentru oazani, mi-aş găsi naşul cu treaba asta. Din fericire, sunt multe alte pasaje în Biblie al căror sens e mult mai transparent şi pe care, am toată încrederea, noii mei prieteni întru Cristos vor şti să le aprecieze.
Se opri iarăşi. Fotografii. Bea avea nevoie de fotografii? Unde erau fotografiile?
Stau în faţa ecranului, îmbrăcat cu dishdasha, cu puloverul oliv şi şosete negre. Arăt ca un gogoman, îmi imaginez. Părul mi se tot lungeşte. M-am gândit să-l mai scurtez cu foarfeca sau să stabilesc o relaţie cu frizerul USIC, dar am decis să-l las aşa până ce o să mă întorc la tine. Tu ştii să mă tunzi mai bine decât oricine. Pe lângă asta e şi un

simbol a ceea ce facem unul pentru celălalt. Nu vreau să pierdem ritualurile astea mărunte.
Se mai gândi un pic.
Mă bucur mult să aflu că mâna ţi se vindecă. Ai nevoie de mâna aia, şi nu doar la muncă! Tare-mi doresc s-o simt iarăşi pe ceafă! Mâna ta e caldă şi e întotdeauna aşa de uscată... nu zic asta în sens negativ. Atâta că nu-i niciodată lipicioasă, e mereu moale şi uscată, ca pielea cea mai fină. Ca o mănuşă incredibil de scumpă, fără cusături. Măiculiţă, ce groaznic sună! N- am nici un viitor ca poet al iubirii metafizice, aşa e? îmi pare rău să aud ce-mi spui despre Joshua. Bietul de el, cum a ajuns! Pot spune doar, ca să ne dea speranţă, că, deşi pisicile sunt creaturi ataşate de obişnuinţe, obişnuinţele nu rămân obligatoriu aceleaşi. Mai ţii minte cum a trecut Joshua prin faza în care îţi ataca/muşca pantofii de serviciu, apoi cum i-a trecut brusc şi s-a apucat de altele? Şi mai ţii minte când îl aveam pe bătrânul Titus şi cum ne-am gândit să-l ducem înapoi la adăpostul pentru animale fiindcă trecea printr-o fază de urlat noaptea şi eram absolut extenuaţi? Şi apoi, într-o zi, s-a oprit pur şi simplu. Aşa că să nu ne pierdem nădejdea în privinţa lui Joshua. Pe bună dreptate, geamul spart şi vântul l-au băgat în sperieţi, dar acum, că e din nou cald şi linişte în casă, sunt sigur că o să-şi revină. Cred că ai făcut bine să nu-l scoţi cu de-a sila de sub pat. O să iasă el singur când e pregătit. Şi nici nu cred că e nevoie să stai încordată când e la tine în poală, temându-te să te mişti ca să nu sară de-acolo. O să simtă că eşti neliniştită, şi asta s-ar putea să-i întărească propria nelinişte. Sfatul meu este să-l alinţi un pic când îţi sare în poală prima oară. Bucură-te de el. Apoi, când simţi nevoia să te duci la toaletă sau să aduci ceva din altă cameră, spune-i cu blândeţe că trebuie să te scoli, ridică-l uşurel şi pune-l jos pe podea. Mângâie-l pe cap o dată sau de două ori şi du-te. Obişnuieşte-l să înţeleagă că întreruperile astea sunt temporare şi nu-s mare lucru.
Rolul meu pastoral aici, la baza USIC, a fost destul de limitat, trebuie să admit. Am făcut o slujbă funerară, cum ştii, şi după aceea am avut o discuţie bună cu câţiva îndoliaţi care au rămas la urmă, mai ales cu o femeie pe nume Maneely, care a zis că a simţit prezenţa lui Dumnezeu şi părea dornică să vorbească despre senzaţia asta. Dar de atunci n-am mai văzut-o, afară de o singură dată pe coridor, venind din sala de mese, şi a zis „salut" pe un ton gen mă-bucur-să-te-văd-dar-sunt-ocupată-acuma. Toată lumea e ocupată pe- aici. Nu la modul frenetic, ci

doar îşi văd de-ale lor. Nu sunt aşa de liniştiţi ca oazanii, dar e cu siguranţă mai puţin stres decât te-ai aştepta.
De fapt, trebuie să spun că personalul USIC se dovedeşte uimitor de binecrescut şi tolerant. Nu se iau la harţă mai deloc. Se mai tachinează un pic, mai bârfesc uneori, cum te-ai aştepta în orice context în care persoane foarte diferite încearcă să se înţeleagă. Din câte îmi dau seama - şi mi-am dat seama chiar acum, vorbind cu tine -, pe aici nu există poliţie. Şi lucrul ciudat este că nu pare deloc ciudat, dacă înţelegi ce vreau să spun. Toată viaţa, umblând pe străzi, la muncă ori la şcoală, am simţit cât de instinctiv, cât de INTENS e sentimentul de respingere. Toată lumea era mereu la capătul răbdării, pe cale să-şi piardă cumpătul. Simţi potenţialul pentru violenţă. Aşa că ideea de forţă de poliţie pare logică şi necesară. însă într-un context unde toţi sunt adulţi care nu fac decât să-şi vadă de sarcinile repartizate, cui îi trebuie o gaşcă de tipi în uniforme să dea ture pe-aici? Pare absurd.
Sigur, o parte din merit aparţine regimului fără alcool. Teoretic, alcoolul este disponibil aici - costă ridicol de mult, o parte substanţială din salariul săptămânal - însă nu-l cumpără nimeni, nu fac decât să se împungă unii pe alţii în privinţa procurării de băutură, cam în felul în care oamenii glumesc despre cum o să facă sex cu persoane cu care n-o să facă sex, de fapt, niciodată. însă, când e vorba de trecut la fapte, nu pare să le trebuiască. Unii bărbaţi mai aduc vorba şi despre droguri uneori. M-am lămurit că e doar lăudăroşenie masculină, sau poate afirmaţii despre cei care-au fost cândva, dar nu mai sunt acum. Miros drogurile de la o poştă, şi-aş fi dispus să pun rămăşag că pe-aici nu se găseşte aşa ceva. Şi nu că echipa de la bază ar fi alcătuită din obsedaţi de mers la sală sau de alimentaţie sănătoasă - sunt un amestec de specimene foarte diverse, unii la limita obezităţii, alţii sfrijiţi şi destui care arată ca şi cum obişnuiau să se pedepsească fizic fără cruţare. Dar acum sunt în altă fază (cum va fi şi Joshua curând, cu voia lui Dumnezeu!)
Despre ce mai voiai să ştii? A, jocurile de noroc. N-am văzut să existe pe- aici. Am întrebat o mulţime de oameni cum îşi petrec timpul. „Muncim", îmi zic de fiecare dată. Şi când întreb, ţintit: „Dar ce faceţi în timpul liber?", mi se recită activităţi nevătămătoare - citesc cărţi de specialitate, răsfoiesc reviste vechi, se duc la sală, înoată, joacă adesea cărţi (fără bani), îşi spală hainele, tricotează tot soiul de feţe complicate

de pernă, stau prin sala de mese şi vorbesc cu colegii despre muncă. Am asistat la discuţii dintre cele mai neobişnuite. Un nigerian negru ca antracitul şi un suedez albicios şi blond, umăr lângă umăr, bând cafea şi schimbând idei despre termodinamică, neîncetat, vreme de o oră, într-un vocabular din care înţelegeam cam trei cuvinte din zece. (Mai mult „şi", „dacă" şi „deci"!) La capătul orei respective, suedezul a conchis: „Deci ideea mea e moartă şi- ngropată, eh?"- la care celălalt tip a ridicat din umeri şi i-a zâmbit larg. E ceva normal pentru o seară de marţi pe-aici! (Folosesc „marţi" ca figură de stil, fireşte. N-am nici cea mai vagă idee ce zi mai este.)

A, şi încă o activitate recreativă. Vreo câţiva cântă într-un cor - club de cântări, aşa îi zic. Cântece vechi, uşoare, cunoscute. (Fără Frank Sinatra, m- a asigurat o doamnă care m-a îndemnat să particip, şi nici piese triste ori dificile.) N-am văzut vreo dovadă că vreunul dintre ei ar scrie povestiri, ar picta sau ar sculpta. Sunt oameni obişnuiţi, fără mari înclinaţii artistice. Când zic „obişnuiţi", nu mă refer la inteligenţa medie, fiindcă e limpede că sunt deştepţi şi foarte specializaţi. Vreau să zic că-i interesează doar aspectele practice.

Cât despre hărţuirea sexuală

Se auzi o bătaie în uşă. Salvă ce scrisese într-un document-ciornă şi se duse să-şi întâmpine vizitatorul. Era Grainger. Avea ochii injectaţi şi umflaţi de plâns, iar priveliştea lui stând lângă uşă, îmbrăcat cu cămăşoaie, pulover şi şosete, nu era îndeajuns de comică pentru a-i aduce un zâmbet pe buze. Grainger părea să aibă nevoie disperată de o îmbrăţişare.

- Am nevoie să vorbesc cu tine, zise ea.

19. Avea s-o înveţe cu orice preţ

Pe patul lui Peter erau o grămadă de lucruri pe care Grainger nu izbuti să le identifice. Sau, cel puţin, nu putea pricepe ce căutau acolo chestiile alea.

- Să te ajut, zâmbi Peter. Sunt gheme de lână.

Femeia nu comentă, nu zise nici măcar un „aha", ci se mulţumi să rămână nemişcată, holbându-se la pat. în camera lui Peter erau doar trei locuri posibile în care să se aşeze un musafir - cele două scaune şi patul. Un scaun era aşezat în faţa Glonţului, al cărui ecran înfăţişa corespondenţa privată cu soţia sa, celălalt era ocupat de un teanc mare de hârtii, iar pe pat trona o movilă de gheme multicolore de lână.

Liliachii, galbene, albe, bleu, stacojii, cenuşii, verde-deschis şi de multe alte soiuri. Fiecare ghem avea înfipt în el un ac mare de cusut, prin urechile căruia trecea un fir pufos.

- Fac cărticele, explică el arătând spre teancul de foi.

Apucă una terminată şi-o desfăcu sprijinind-o de piept, arătându-i că fusese legată cu fire de lână prin partea pliată din mijloc.

Ea clipi iute, amuzată.

- Puteam să-ţi dăm un capsator.

- Am încercat, răspunse el. Şi am descoperit că oazanii se tem să nu se înţepe în capse. „Ac-ac ascuns de deget", cum ar zice ei.

- Lipici?

- Lipiciul s-ar dizolva în atmosfera aceea umedă.

Grainger continua să se uite la gheme. Peter ghici că i se păreau prea multe culori, prea multă lână, pentru scopul declarat.

- în felul ăsta, fiecare Iubitor de Isus poate avea un exemplar personal al Scripturii. Firele de culori diferite fac ca fiecare exemplar să fie unic. Asta şi... tehnica mea de cusut alandala.

Grainger îşi trecu o mână prin păr, parcă zicând: „Treaba asta e tare ciudată".

Peter aruncă broşura peste grămada de lână şi se grăbi să ia de pe scaun vraful de foi imprimate cu Scripturile, după care îi făcu semn musafirei sale să ia loc. Grainger se aşeză. îşi sprijini coatele pe genunchi, îşi încleştă degetele unele într-altele şi îşi fixă privirea în podea. Urmară treizeci de secunde de linişte, perioadă care ar fi putut părea lungă în alte împrejurări. Când vorbi în sfârşit, o făcu pe un ton înecat, fără inflexiuni, de parcă ar fi gândit cu voce tare.

- îmi pare rău că Austin ţi-a arătat cadavrul. Nu ştiam c-o să facă asta.

- Am mai văzut cadavre, zise el blând.

- E oribil cum încă arată ca persoana respectivă, dar persoana dispare.

- Persoana nu dispare niciodată. Dar da, e trist.

Grainger înălţă o mână la gură şi, cu o vehemenţă bruscă, precum o pisică, apucă între dinţi unghia degetului mic. Apoi, la fel de brusc, îi dădu drumul.

- De unde ai făcut rost de lână?

- Mi-a dat-o un angajat USIC.

- Springer?

- Fireşte.

- E mai gay decât culoarea roz, tipul ăsta.

- Asta nu-i o problemă pe-aici, nu?
Grainger oftă şi-şi lăsă capul în piept.
- Nimic nu-i o problemă pe-aici, n-ai observat?
Îi mai dădu jumătate de minut, însă era ca şi cum mocheta ar fi hipnotizat-o. Pieptul i se ridica şi-i cobora. Purta o bluză albă de bumbac, ale cărei mâneci nu erau îndeajuns de lungi pentru a-i acoperi cicatricele de pe antebraţe. Ori de câte ori trăgea aer în piept, sânii i se lipeau de pânza subţire a bluzei.

- Ai plâns, zise Peter.

- Ba nu.

- Ai plâns.

Grainger îşi săltă capul şi-l privi în ochi. -OK.

- Ce-ţi produce durerea asta? Ea izbuti să surâdă a lehamite.

- Tu să-mi spui, doctore.

El îngenunche la picioarele ei şi se făcu comod.
- Grainger, nu mă pricep la jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica. Ai venit aici să vorbeşti cu mine. Sunt disponibil. Inima ta e mâhnită. Spune-mi, te rog, de ce.

- Cred că e din cauza a ce s-ar numi... probleme de familie, murmură ea mişcând nervos din degete.
Peter îşi dădu seama că fusese fumătoare cândva şi bâjbâia acum inconştient după pachet, căutând confortul unei ţigări - lucru care-l făcu să observe uimit că nimeni dintre ceilalţi angajaţi USIC nu mai exhiba asemenea gesturi, deşi era extrem de probabil ca unii dintre ei să fi fost fumători cândva.
- Lumea îmi tot zice pe-aici că nimeni n-are rude despre care să vorbească, spuse el. „La Légion Étrangère", cum formulează Tuska. Dar da, n-am uitat. Mă rog pentru Charlie Grainger în fiecare zi. Ce mai face?
Grainger strănută şi, fiindcă abia se oprise din plâns, nişte muci îi poposiră pe buze. Cu un icnet de iritare, îşi şterse faţa cu mâneca.

- Dumnezeu nu-ţi spune?

- Ce să-mi spună?

- Dacă oamenii pentru care te rogi sunt bine.
- Dumnezeu nu-i... angajatul meu. Nu-i obligat să-mi trimită rapoarte informative. Pe lângă asta, El e pe deplin conştient că nu-l cunosc pe tatăl tău. Să fim sinceri: Charlie Grainger e doar un nume pentru mine, până ce nu-mi spui mai multe despre el.
- Zici că Dumnezeu are nevoie de mai multe date ca să...?
- Nu, nu, zic că Dumnezeu n-are nevoie să-i spun eu cine e Charlie Grainger. Dumnezeu îl ştie şi-l înţelege pe tatăl tău, până la... până la moleculele dintr- o geană. Scopul rugăciunii mele nu este să-l aduc pe tatăl tău în atenţia Lui. E ca să exprim... Peter se chinui să găsească cuvântul potrivit, cu toate că mai avusese conversaţia asta, mai mult sau mai puţin, cu multă lume în trecut. Era de fiecare dată altfel. în cele din urmă zise: E ca să-i transmit lui Dumnezeu dragostea mea pentru o altă persoană. Este o ocazie de a-mi arăta solemn grija pentru oamenii de care-mi pasă.
- Dar tocmai ai zis că tata e doar un nume pentru tine.
- La tine mă refeream, îmi pasă de tine.
Grainger rămase rigidă, fără să clipească. Ochii îi licăriră înlăcrimaţi, apoi picurii începură să cadă. Câteva secunde păru că avea să înceapă să se vaiete, dar se strădui să-şi vină în fire - şi deveni iritată. Iritarea,

îşi dădu Peter seama, era mecanismul ei de apărare, o ţepoşenie care-i proteja zonele sensibile, ca la un porc spinos.

- Dacă rugăciunea e doar o cale de a-ţi arăta grija, ce rost are? E ca politicienii care se arată „îngrijoraţi" de războaie, încălcări ale drepturilor omului şi alte rele în privinţa cărora au de gând să stea frumuşel şi să le lase oricum să se întâmple. Vorbe goale şi atât, care nu schimbă nici un rahat.

Peter clătină din cap. Parcă trecuseră ani de când avusese parte de o asemenea încercare. Acasă, în parohie, asta se întâmpla aproape în fiecare zi.

- înţeleg cum te simţi. Dar Dumnezeu nu-i politician. Sau poliţist. E creatorul universului. E o forţă de o imensitate inimaginabilă, de o mie de miliarde de ori mai mare decât sistemul solar. Şi, desigur, când lucrurile ne merg prost în viaţă, e firesc să ne înfuriem şi să facem responsabil pe cineva. Cineva care să nu fim noi. Dar să dai vina pe Dumnezeu... e ca şi cum ai da vina pe legile fizicii că permit suferinţa, ori pe gravitaţie pentru un război.

- N-am zis că „dau vina", replică Grainger. Şi distorsionezi întregul argument. Nu m-aş pune în genunchi să mă rog la legile fizicii, fiincă legile fizicii nu mă pot auzi. Dumnezeu ar trebui să fie pe fază.

- Îl faci să pară...

- Aş vrea doar ca Dumnezeului ăstuia magnific şi fabulos al tău să-i pese măcar atâtica.

Cu un icnet, nemaiputând să se stăpânească, izbucni în hohote de plâns. Peter se lăsă spre ea, încă în genunchi, şi-i cuprinse cu braţul spinarea, care se cutremura de spasme. Era o poziţie cam incomodă, însă ea se aplecă în scaun şi-şi lăsă capul mic pe umărul lui. Părul lui Grainger îi gâdila obrazul, exicitându-l şi încurcându-l cu moliciunea sa intimă şi mirosul străin. Simţi că îi era dor de Bea, cu o intensitate dureroasă.

- N-am spus că nu-i pasă, murmură Peter. îi pasă foarte mult de noi. Aşa de mult încât a devenit unul dintre noi. A luat formă umană. îţi poţi închipui? Creatorul a tot şi toate, făuritorul galaxiilor, s-a născut sub forma unui copil uman şi a crescut într-o familie din pătura de jos într-un sătuc din Orientul Mijlociu.

încă suspinând de plâns, ea râse cu faţa îngropată în pulover, posibil pătându- 1 cu secreţii nazale.

- Nu poţi să crezi asta pe bune.

- Ba da, cum să nu? Ea râse iarăşi.

- Eşti nebun de legat.

- Nu mai mult decât toţi ceilalţi de pe-aici, presupun.

Rămaseră aşa vreme de un minut, fără să se mişte şi să vorbească. Grainger, acum că se eliberase de furie, se relaxa. Peter se simţi reconfortat de trupul ei cald - mai mult decât se aşteptase când întinsese braţul ca s-o cuprindă. Nimeni, de când B.G. şi Severin îl săltaseră din găoacea de pe navă, nu luase contact cu pielea lui altfel decât pentru a-i strânge cordial mâna. Oazanii nu erau genul care să se atingă prea mult, nici chiar între ei. Se mai întâmpla să- şi aşeze pe umerii cuiva palmele înmănuşate, dar asta era tot; nici buze nu aveau, ca să poată săruta cu ele. Trecuse mult - prea mult - de când nu mai avusese acest gen de contact cu cineva din aceeaşi specie.

Acum însă, spatele începea să-l doară din cauza poziţiei neobişnuite; îşi folosea arareori muşchii din acea zonă. Dacă nu se desprindea curând din îmbrăţişare, avea să-şi piardă echilibrul. Braţul, pe care acum îl ţinea încurajator pe după mijlocul ei, avea s-o apese deodată cu toată greutatea corpului lui.

- Zi-mi câte ceva despre tatăl tău, o îndemnă.

Grainger se îndreptă de spate în scaun, îngăduindu-i să se retragă fără să pară c-o făcuse intenţionat, aşa cum sperase. îi aruncă o privire scurtă, încredinţându-se că plânsul în hohote nu-i făcuse nici o favoare - avea faţa înroşită, puhavă şi nefeminină, ceea ce ea ştia prea bine. Avu politeţea de a se uita în altă parte, lăsând-o să-şi şteargă ochii cu mâneca, să-şi îndrepte părul cu degetele şi să încerce să-şi revină.

- Nu ştiu multe despre taică-meu, zise ea peste câteva clipe. Nu l-am mai văzut de când a murit mama. Asta a fost acum douăzeci şi cinci de ani. Eu aveam cinşpe.

Peter calculă în minte. Nu era momentul potrivit pentru complimente, însă Grainger arăta mult mai tânără de patruzeci de ani. Chiar şi după un episod de boceală.

- Dar ştii că e bolnav? Mi-ai zis că o să moară curând.

- Aşa presupun. E bătrân de-acum. N-ar trebui să-mi pese. A trăit suficient, făcu ea schiţând iarăşi gestul de a învârti între degete un pachet de ţigări. Dar e tata.
- Dacă n-aţi ţinut legătura atâta timp, nu e posibil să fi plecat deja dintre cei vii? Sau poate stă pe undeva la pensie şi se bucură de o bătrâneţe sănătoasă şi fericită.
-Nu.
-Nu?
- Nu, zise ea aruncându-i o privire neîncrezătoare, apoi îşi îmblânzi căutătura, dorindu-şi parcă să-i mai dea o şansă. Ai vreodată intuiţii?
- Intuiţii?
- Când ai un sentiment despre ceva, ceva ce eşti sigur că se întâmplă în exact secunda aia, şi n-ai cum, tehnic, să ştii asta, dar pur şi simplu ştii. Şi după aceea, peste puţin timp, afli că... obţii dovezi clare, de la altcineva poate, un martor ocular, că ceea ce ai crezut tu că se întâmplă chiar s-a întâmplat exact cum te-ai gândit, exact în felul în care ţi-ai imaginat. Ca şi cum ţi-ar fi fost transmis direct în creier pe calea undelor.
El îi susţinu privirea, rezistând reflexului de a încuviinţa din cap. Părea să nu existe un răspuns acceptabil la întrebarea ei, în afară de a se arăta de acord şi a începe să toarne anecdote despre intuiţii puţin probabile care se dovediseră adevărate. Problema era că nu fusese niciodată interesat de fenomenele psihosenzoriale; observase adesea, cu Bea, că genul de oameni prinşi în
mrejele parapsihologici erau totodată şi cel mai puţin capabili să discearnă motivele absolut strigătoare la cer pentru care vieţile lor erau un haos total. Nu-i putea spune asta lui Grainger, fireşte. Era pe cale să comenteze diplomatic, asemănând credinţa cu o intuiţie care nu depindea de coincidenţe rare, când ea continuă:
- în orice caz, acum câteva luni am avut intuiţia asta despre tata. L-am văzut cu ochii minţii. Era dus pe o targă cu roţi pe culoarul unui spital, foarte repede, de un grup de medici care strigau ceva gen: „Faceţi loc!" A fost aşa de clar, de parcă eram şi eu acolo, alergând în spatele lor. El era conştient, dar confuz, deşi avea o perfuzie în braţ, se tot foia ca să ajungă la buzunarul pantalonilor, căutându-se de portofel. „Pot plăti, pot plăti!" Ştia că a dat de belea şi era îngrozit că o să i se refuze tratamentul. Faţa... nu-i era cum i-o ţineam minte, era de nerecunoscut, arăta ca un cerşetor bătrân abia cules de pe străzi. Dar ştiam că e tata.

- Şi ai mai avut vreo... intuiţie despre el de atunci?

Grainger închise ochii, extenuată de amintiri ori de această intimitate

cu el.

- Cred că încă o mai duce. Nu părea defel sigură.

- Atunci, zise Peter, o să mă rog pentru el.

- Chiar dacă pentru făuritorul galaxiilor e totuna, ha?

- Grainger..., începu el, însă formalismul numelui de familie îl făcu să simtă o exasperare subită. Nu pot să-ţi spun Alex? Sau Alexandra, dacă de acolo vine?

Femeia încremeni, de parcă Peter şi-ar fi băgat pe neaşteptate capul între picioarele ei.

- De unde ai...?

- I-ai scris nevestii-mii, mai ţii minte?

Ea chibzui o clipă.

- Rămâi la Grainger, spuse, însă nu cu răceală, apoi, văzându-i chipul nedumerit, explică: Numele de familie merg mai bine aici. Pur şi simplu ne reamintesc că avem cu toţii treburi de făcut.

Peter simţi că Grainger voia să pună capăt întâlnirii. Obţinuse, sau nu, lucrul pentru care venise. îşi dorea numai să fi avut ocazia de a-i explica mai în detaliu cum funcţiona rugăciunea. Că nu însemna să ceri lucruri, iar cererile să-ţi fie acceptate sau respinse, ci să-ţi adaugi energia - nesemnificativă în sine - energiei mult mai grandioase care era dragostea lui Dumnezeu. Era, de fapt, o afirmare a apartenenţei la Dumnezeu, un aspect al spiritului Său găzduit temporar de un trup. Un miracol similar, în principiu, cu cel care-l făcuse pe Isus să capete formă umană.

- Ai vorbit ca un adevărat soldat, zise. Dar spune-mi, Grainger, care crezi tu că e treaba mea?

Se gândea că discuţia putea fi totuşi cârmită către apele credinţei.

- Să-i ţii pe oazani fericiţi, spuse ea, ca să ne ajute şi mai departe să amenajăm locul ăsta. Sau măcar să nu ne stea în cale.

- Asta şi nimic mai mult? Grainger ridică din umeri.

- Să-i luminezi lui Springer ziua interesându-te de colecţia lui scârboasă de feţe de pernă împletite.
- Hei, e un tip încântător, protestă Peter. Şi foarte prietenos.
- Sigur, sigur că da. Prietenos-prietenos. Suntem toţi prietenoşi nu? Motănei, cum zicea Tuska. Făcu o pauză de efect, apoi, cu o voce de un calm dezgustat care-i trimise un fior rece în suflet lui Peter, adăugă: Motănei distruşi la creier. Cu coaiele tăiate.
După câteva minute, rămas singur şi deloc în largul lui, Peter îşi continuă scrisoarea către Bea.
Cât despre hărţuiri sexuale, nu pare să fie cazul nici de aşa ceva.
Se holbă la ecran o vreme, încercând să-şi dea seama cum să continue. Simţea compasiune pentru Grainger, fireşte, şi voia s-o ajute, însă trebuia să admită că lupta cu spiritul ei tulburat îl sleise. Ciudat lucru, fiindcă acasă, în parohie, fusese expus zilnic la spirite tulburate şi nu simţise niciodată că-l oboseau. Se simţise mai degrabă energizat de gândul că dialogul cu un suflet ce se apăra cu înverşunare putea duce la o deschidere. Se putea întâmpla oricând. Nu puteai prevedea momentul când o persoană avea să-şi dea seama în sfârşit că-şi respinsese propriul Creator, că se împotrivise Iubirii înseşi. Ani de zile umblau năuci prin viaţă, împiedicându-se în armura greoaie ce-ar fi trebuit să-i apere, dar într-o bună zi o vedeau drept ceea ce era, o povară chinuitoare, o piedică fără folos, şi se descotoroseau de ea, îngăduindu-i lui Isus să le intre în inimă. Momentele acelea făceau ca totul să merite osteneala.
Am petrecut ceva timp cu Grainger, scrise socotind că trebuia să-i împărtăşească lui Beatrice experienţa cât încă mai era proaspătă. Care, în ciuda a ce ai presupus într-unui dintre mesajele tale, este femeie. Dar nu mă lasă să-i spun pe numele de botez. Nimeni nu face asta aici. Chiar şi cei mai prietenoşi preferă să rămână la numele de familie.
în orice caz, Grainger e de departe cea mai vulnerabilă persoană pe care am cunoscut-o la baza USIC. Poate fi într-o dispoziţie bună la un moment dat şi- apoi, deodată, ca şi când ai fi apăsat pe butonul greşit, se schimbă radical. Nu se poartă urât, e doar iritată sau retrasă. Dar astăzi şi-a deschis inima mai mult decât în alte ocazii. Are nişte răni adânci, nevindecate încă, şi o să treacă mult până să le dea de capăt, nici o îndoială în privinţa asta. De fapt, e uluitor că a fost selectată pentru echipă. Trebuie să fi părut mult mai cu

picioarele pe pământ şi mai relaxată pe parcursul interviurilor decât pare acum. Sau poate că ERA mai cu picioarele pe pământ pe atunci. Sunt perioade în vieţile noastre când ne simţim indestructibili chiar dacă o mulţime de lucruri merg prost, şi alte perioade când totul merge bine, însă ne simţim neliniştiţi şi fragili din clipa în care ne trezim. Nici cel mai dârz dintre creştini nu e imun la misterele echilibrului. Oricum, principala sursă a problemelor lui Grainger pare să fie o relaţie dificilă cu tatăl ei, pe care nu l-a mai văzut de douăzeci şi cinci de ani. Sunt sigur că poţi empatiza cu asta! Cred, chiar, că ai fi persoana ideală ca să discuţi lucrurile astea cu ea, dacă ai fi aici.

Apropo de asta, am descoperit adevăratul motiv pentru care NU eşti aici. Acum câteva ore m-am întâlnit

în timpul cât îşi căută în minte numele doctorului Austin, constată că scrisese deja despre asta la începutul mesajului, înainte ca Grainger să-l întrerupă. Şterse cuvintele redundante, simţindu-se, cu fiecare clipă ce trecea, tot mai obosit.

O să-ţi spun la revedere şi-o să trimit mesajul. Rămăsese neterminat când a venit Grainger, şi mi-e ruşine că te-am făcut să aştepţi atât de mult între răspunsuri. Ai dreptate să mă cerţi pentru perfecţionism. O să mă străduiesc mai mult de-acum înainte! (Glumă.) O să-mi grăbesc răspunsurile. îţi trimit valvârtej scrisoarea asta şi mă apuc de următoarea pe loc.

Cu drag,

Peter

Ţinându-şi promisiunea, trimise mesajul, apoi deschise încă una dintre scrisorile lui Bea. De data asta decise să renunţe la ideea că trebuia să răspundă conştiincios la fiecare întrebare de-a ei. Bea nu avea nevoie de asta.

Avea nevoie de două lucruri simple: să ştie că el citise scrisoarea ei şi să primească ceva de la el, un mesaj, în schimb. Ochii lui Peter se luminară la partea unde-şi descria rana aproape vindecată de la mână: roz-albicioasă, unsuroasă de la pansamente, dar arată bine! începu imediat să compună răspunsul.

Dragă Bea,

Mă bucur mult să aflu că mâna ţi se vindecă aşa de bine. Am fost îngrozit să aud că te-ai tăiat. Te rog, nu te grăbi să te întorci la lucru. Trebuie să te faci bine pe deplin înainte să poţi avea grijă de alţii. Plus

că-s tot soiul de germeni prin spital, cum ştii prea bine - şi nu mă refer doar la

Stătu pe gânduri un minut sau două, încercând să-şi amintească un alt nume care-i scăpa, dar nu izbuti, în ciuda faptului că el şi cu Bea menţionaseră acea persoană zilnic, probabil în ultimii doi ani.

colega ta paranoică, tipa cu păr creţ.

Chiar dacă fac progrese însemnate, îţi simt lipsa şi-mi doresc să fi venit cu mine. Mă supără că ai fost descalificată. Mi-ar prinde bine să fii aici, din punctul meu egoist de vedere, fireşte, dar şi gândindu-mă la imaginea de ansamblu. Din colectivul ăsta lipseşte exact cineva ca tine. Atmosfera e prea... cum să formulez? Prea copleşitor de masculină. Sunt, adică, suficiente femei prin zonă, dar asta nu schimbă cu nimic starea de spirit care domină, spiritul de echipă, dacă vrei. E un soi de camaraderie pe care ai asocia-o cu forţele armate sau poate cu şantierul unui proiect de mare importanţă (ceea ce şi este, presupun.) Femeile nu încearcă să mişte ceva, nu încearcă să feminizeze locul, nu fac decât să se adapteze şi să se integreze.

Poate căeo generalizare nedreaptă. Până la urmă, femeile n-ar trebui să se conformeze preconcepţiilor despre feminitate pe care le am eu în cap. Chiar şi aşa, trebuie să admit că baza asta nu-i un mediu în care mă simt confortabil; sunt convins că totul s-ar îmbunătăţi semnificativ dacă s-ar mai adăuga în compoziţie câteva femei ca tine.

Prin asta nu vreau să sugerez că ar fi multe femei ca tine pe lume! Eşti singura, fireşte.

Cât despre politicile de gen printre oazani, ăsta e un subiect foarte spinos, încă nu m-am lămurit cu sexul lor - ei nu-mi înţeleg întrebările pe tema asta, iar eu nu le înţeleg răspunsurile! Din ce-am observat, nu au organe genitale pe unde te-ai aştepta să le aibă. Au copii, totuşi - nu foarte frecvent, dar se mai întâmplă, aşa că unii dintre Iubitorii mei de Isus sunt mame. N-aş spune că mamele se poartă mai matern decât ceilalţi. Sunt CU TOŢII foarte grijulii şi implicaţi. în felul lor. Am ajuns să mă ataşez mult de ei. Şi cred că şi tu te- ai fi ataşat, dacă ai fi putut să împărţi cu mine aventura asta.

Ar trebui spus despre ei că sunt foarte buni la inimă. Foarte grijulii. La început nu iese în evidenţă, după care vine un punct în care începi s-o pricepi. Cântam împreună, la ultima noastră adunare în biserică, şi deodată unul din tablourile de pe tavan (nu se ţinea destul de bine - e greu când n-ai voie să foloseşti cuie, şuruburi sau alte obiecte ascuţite!)

a căzut exact pe mâna lui Iubitor de Isus Cinci. Ne-am speriat tare cu toţii. Din fericire, tabloul nu era foarte greu, şi Iubitor Cinci n-a păţit mare lucru, alegându-se doar cu o vânătaie. însă felul în care ceilalţi s-au strâns în jurul ei a fost extraordinar. Au îmbrăţişat-o şi i-au atins umerii cu cea mai caldă dragoste. N-am mai văzut un asemenea şuvoi de iubire şi grijă colectivă. Iar ea s-a ruşinat - în condiţiile în care de obicei vorbeşte destul de mult! E preferata mea.

Se opri iarăşi. Laudele aduse altor persoane de sex feminin - fie ele umane sau nu - erau poate contraindicate, dacă soţia lui nu se simţea în siguranţă. El şi Bea avuseseră mereu genul acela de căsnicie în care fiecare era liber să comenteze trăsăturile demne de admirat ale oricui, indiferent de sex, având siguranţa că propria lor relaţie era tare ca piatra şi de nedesfăcut. Chiar şi aşa... Şterse „preferata mea" şi scrise „cea cu care comunic mai bine".

Tot era ceva în neregulă.

Dar evident că nimic din toate astea nu contează pentru mine la fel de mult ca preţioasa noastră relaţie, scrise. Nu de mult am avut o amintire extrem de vie a nunţii noastre. Şi m-am gândit la rochia ta de mireasă, pe care ai mai purtat-o multă vreme după aceea.

Te rog să-mi scrii iar, repede. Ştiu că ai scris mult deja, pe când eu am fost foarte neglijent cu răspunsul, însă asta nu înseamnă că nu preţuiesc veştile de la tine. Mi-e teribil de dor de tine. Şi îmi pare rău că ţi-am lăsat impresia că anumite subiecte sunt deplasate. Scrie despre ce vrei tu, draga mea. Sunt soţul tău. Trebuie să ne sprijinim unul pentru altul.

Cu drag,
Peter

Cuvintele erau sincere, însă păreau cam forţate. Le-ar fi putut rosti spontan dacă ar fi avut-o pe Bea în braţe, cu capul lipit de pieptul lui, sub umăr, dar... să le scrie pe un ecran şi să le trimită în spaţiu era altceva. Procesul schimba culoarea şi tonul sentimentelor aşa cum o copie ieftină a unei fotografii nu poate reproduce atmosfera şi toate detaliile. Nu avea talentul de a-şi zugrăvi dragostea atât de vie şi de reală pe cât era.

Deschise o a treia scrisoare de la Bea, gata să trimită un al treilea răspuns, dar chiar în timp ce citea „Dragă Peter", anticipând momentul în care urma să tasteze „Dragă Bea", începu să se teamă că ea l-ar fi putut bănui că-şi dădea atâta silinţă doar ca să primească laude. Nu

cumva ar fi avut dreptate? Trecu rapid cu privirea peste mesajul de la Bea, unul lung. Era ceva în al doilea paragraf despre un teanc de corespondenţă ce ajunsese recent, conţinând şi o scrisoare de la primărie prin care i se solicita să se reînscrie în circumscripţia electorală. Exista şi un formular de completat, deoarece „situaţia dumneavoastră s-a schimbat". De unde ştiau ei? Bea nu-şi dădea seama dacă era vorba doar de o verificare de rutină făcută pe un ton mai agresiv ori o
ameninţare reală ce putea avea consecinţe. Dar ce putea face el în privinţa asta? Şi ce conta? îşi imagina Bea că el se temea să nu-şi piardă dreptul de vot la alegerile următoare? Ca să aleagă între diverşi birocraţi fără chip, unul mai incompetent ca altul? De ce-i spunea asta? „Scrie despre ce vrei tu, draga mea", tocmai îi spusese. Ar fi putut foarte bine să adauge: „în afara chestiilor cu care nu vreau să am de-a face".
Se săltă de pe scaun, îngenunche pe podea, îşi împreună mâinile şi se rugă.
- Doamne, ajută-mă, te rog. Sunt obosit şi încurcat, iar încercările prin care trec mi se par mai presus de puterile mele. Dă-mi tărie, limpezime în minte şi... echilibru. Minunata mea Bea e singură şi o sâcâie supărările: dă-i şi ei energie şi concentrare. Mulţumesc, Doamne, pentru că i-ai vindecat mâna. îţi mulţumesc şi pentru că te-ai arătat lui Iubitor de Isus Paisprezece în ceasul ei de restrişte. O să fie bine acum, sper. Mă rog pentru Iubitor de Isus Treizeci şi Şapte, al cărui frate încă îl respinge pentru credinţa în Tine. Adu-i alinare. Mă rog ca, în timp, şi fratele să vină la noi. Ascute-mi gândurile şi înţelegerea când mă mai întâlnesc cu Iubitor de Isus Opt. Vrea ceva de la mine, dar e prea timid ca s-o spună, şi eu sunt prea prost ca să ghicesc. Mă rog pentru Sheila, Rachel şi Billy Frame - mai ales pentru Billy, care încă are de furcă cu divorţul părinţilor săi. Mă rog de alinare pentru Ray Sherwood, dacă i s-a înrăutăţit Parkinsonul.
Şovăi. Poate că Ray era mort de-acum. Trecuse mult timp de când nu mai ştia nimic despre el. Ani în şir, Ray şi boala lui fuseseră o parte mereu prezentă în rugăciunile sale, fără alt motiv decât acela că i se părea o grosolănie să nu se mai roage pentru el doar fiindcă nu mai ţineau legătura. în plus, lui Peter îi păsa de prietenul său. Faţa lui Ray, zâmbitoare, dar însemnată cu frica de viitorul spre care se îndreptau el şi corpul său trădător, îi apăru clară în amintire.

- Mă rog pentru Charlie Grainger, continuă Peter. Mă rog să-şi poată revedea fiica la un moment dat. Mă rog pentru Grainger. Simt că e în primejdia de a fi otrăvită de amărăciune. Şi Tuska: o viaţă de dezamăgiri i-a îngroşat pielea. Subţiază pielea asta, Doamne, dacă binevoieşti. Mă rog pentru Maneely. Mă rog pentru ca acea clipă în care a simţit o frântură din nevoia de Tine să se dovedească mai mult decât un impuls trecător. Fă-o să devină o căutare
hotărâtă a lui Cristos. Mă rog pentru Coretta, care a dat numele acestui loc şi a sperat atâta că viaţa ei va fi mai bună. Fă-i viaţa mai bună, Doamne.
Stomacul îi chiorăia. Ştia însă că nu-i arătase Domnului sinceritatea dezgolită pe care acesta o voia. Dacă se oprea aici, rugăciunea ar fi sunat ca un text învăţat pe de rost, izvorât din creier, nu din inimă.
- Mă rog pentru oamenii din Maldive, Coreea de Nord şi... ăăă... Guatemala. Nu sunt reali pentru mine ca persoane şi mi-e ruşine de asta. Dar pentru Tine sunt reali. Iartă, Doamne, micimea şi egoismul minţii mele. Amin.
încă nemulţumit, luă Biblia şi o deschise la întâmplare, lăsându-l pe Dumnezeu să decidă ce pagină avea să-i cadă sub ochi. Făcuse asta de mii de ori, probabil că uzase cotoarele câtorva biblii. Azi, pagina aleasă de Atotputernicul era 1267, şi primele cuvinte pe care le văzu fură: Fă lucrul unui evanghelist şi îndeplineşte-ţi bine slujba. Era din Epistola lui Pavel către Timotei, din anul 68, dar era şi sfatul Domnului pentru el însuşi, acum. Să-şi îndeplinească bine slujba? Ce însemna îndeplinirea slujbei? Nu făcea oare cât de mult putea? Se vedea bine că nu, altfel Dumnezeu nu i-ar fi îndreptat privirea spre versetele acelea. Se uită pe pagina de alături, 1266, şi un alt verset îi sări în ochi: Caută, să te înfăţişezi înaintea Domnului ca un om încercat. Să caute ce? Să caute în Biblie? îşi dedicase multe ore căutatului în Biblie. Aşadar... ce-i spunea Dumnezeu să caute?
Se duse la fereastră şi privi afară. Soarele se înălţase, dar încă nu urcase mult pe cer, şi aproape că-l orbea cu strălucirea. îşi umbri fruntea cu palma. Văzu, pe asfaltul pustiu, o iluzie optică: o legiune de corpuri umane înaintând, apropiindu-se dinspre o aripă depărtată a bazei. Clipi ca să facă iluzia să dispară. Nu dispăru.
Câteva minute mai târziu, se alătură puzderiei de angajaţi USIC. Era de parcă întreaga populaţie a bazei ieşise şi înainta în masă către câmpia

de dincolo de asfalt. Peter crezu mai întâi că era un exerciţiu de incendiu sau că se petrecuse cine ştie ce accident care umpluse baza cu fum toxic, dar toată lumea părea relaxată şi binedispusă. Unii încă aveau în mâini ceşti cu cafea.
Un bărbat negru îi zâmbi, înclinând capul: era tipul care-i aruncase o brioşă în prima zi, dar al cărui nume (Rude? Rooney?) Peter nu-l reţinuse Două femei cărora nu le fusese prezentat îi făcură din mână. Un murmur însufleţit se un- dui ca un val prin mulţime. Era ca la o coadă la bâlci sau la un concert.
Peter se întoarse către cea mai apropiată cunoştinţă, care se întâmplă să fie Hayes, inginera lipsită de fantezie care le ţinuse discursul de inaugurare al Unităţii Energetice şi de Centrifugare. Mai stătuse de câteva ori de vorbă cu ea de atunci şi ajunsese să-i placă felul ei plicticos de-a fi. Plicticoşenia ei era atât de perfectă, încât evoluase transcendental până la nivelul de excentricitate, iar faptul că ea însăşi nu-şi dădea deloc seama de asta era amuzant şi, cumva, înduioşător. Erau şi alţii prin echipa USIC care aveau aceeaşi impresie, observase el. Când Hayes se pornea pe bombănit, le apărea o sclipire în ochi.
- Pentru ce am ieşit? o întrebă.
- Nu ştiu pentru ce-ai ieşit tu. Pot spune numai de ce-am ieşit noi.
La altcineva, asta ar fi însemnat iritabilitate ori sarcasm. La Hayes, era cea mai onestă strădanie de a rămâne între limitele unui subiect de discuţie astfel încât să se poată exprima în cunoştinţă de cauză.

- OK, zise, potrivindu-şi pasul cu ea. De ce ai venit aici?

- Am primit un telefon de la echipa care-i de serviciu la Mama. -A, da?
îi luă câteva secunde să-şi dea seama că se referea la Marele Sutien. Nimeni nu-i mai spunea Mama în afară de ea, dar repeta termenul ori de câte ori avea ocazia, sperând c-o să prindă.
- Ne-au spus că nişte animale se îndreaptă încoace. O hoardă. Sau poate au zis o turmă, încruntă ea din sprâncene. în orice caz, un număr mare.
- Animale? Ce fel de animale?
Femeia îşi evaluă iarăşi limitele cunoştinţelor.
- Animale locale.
- Credeam că nu există aşa ceva!
Hayes îi confundă surescitarea cu scepticismul.

- Sunt sigură că cei de la Mamă, colegii noştri, sunt nişte martori oculari de încredere. Nu cred că ne-ar face o farsă. Am discutat despre farse la şedinţele USIC şi am căzut de acord că sunt contraproductive şi prezintă un pericol potenţial.

Peter încuviinţă plecând bărbia, în vreme ce-şi îndrepta atenţia asupra terenului din faţă. Vizibilitatea era slabă, nu doar din cauza luminii solare intense, ci şi fiindcă vălătuci denşi de ceaţă se învârtejeau la nivelul solului, răsfirându-se pe sute de metri ca un gogoloi rotitor de mărăcini spectrali. Ochii îi jucau feste: erau lucruri nedesluşite ce păreau să înainteze, ieşind din ceaţă, numai pentru a se dezvălui, peste o clipă, drept un petic de vegetaţie cu rădăcinile înfipte în pământ.

Grupul de oameni trecu de capătul porţiunii asfaltate, iar solul începu să se simtă moale sub încălţări. Peter cercetă rândurile din faţă şi observă cine înainta cu mai multă hotărâre. Era Stanko, tipul din sala de mese. Silueta subţiratică avea o alură sportivă, braţele lungi i se mişcau degajat, cu relaxare. Peter îşi dădu seama cât de ciudat era, în asemenea circumstanţe, faptul că Stanko nu avea o armă. De fapt... nimeni nu avea. De fapt... văzuse măcar vreo armă de când venise pe Oază? Era posibil ca asta să fie o comunitate fără arme? Putea să existe aşa ceva? Uluitor, dacă aşa stăteau lucrurile... dar, pe de altă parte, nu era o neghiobie să te arăţi atât de indiferent la pericol? Nu erau şi momente când era o nebunie să porneşti aşa, haihui, fără o puşcă în mână? Cine autorizase această aventurare în grup, înarmată doar cu curiozitate? Se îndreptau spre moarte cu toţii, osândiţi să fie zdrobiţi ori făcuţi bucăţele de nişte animale sălbatice?

Nu dură mult până să primească răspunsul. O suflare de vânt spulberă ceaţa, şi o zonă mare de câmpie se înfăţişă limpede, dezvăluind dintr-odată turma, hoarda de făpturi care înaintau - optzeci sau o sută, poate. Personalul USIC icni, chiui sau mormăi, fiecare după felul lui de-a fi. Apoi, inevitabil, se auziră râsete. Animalele erau de mărimea unor pui. Pui mici.

- Ia te uită la asta, bolborosi Stanko, luminat la faţă.

Creaturile păreau pe jumătate păsări şi pe jumătate mamifere. N-aveau pene, ci o piele roz şi lucioasă, cu dâre cenuşii. Capetele ca de raţă se legănau în ritmul mersului. Nişte cioturi, vestigii ale unor aripi, li se bălăngăneau pe părţi; păreau flasce, ca buzunarele unor pantaloni atârnând întoarse pe dos. Aveau trupurile remarcabil de grase - rotunde ca nişte ceainice. Pasul le era solemn şi amuzant.

- Nu pot să creeeeed! se auzi vocea lui B.G.
Peter se uită după el prin mulţime, însă avea vreo duzină de oameni în cale şi ar fi fost nepoliticos să-şi facă loc cu coatele.
înţelegându-se fără cuvinte, oamenii se opriră din înaintare, ca să nu sperie animalele. Hoarda se apropia din ce în ce mai mult, părând netulburată de privitorii de pe altă planetă. Corpurile grase ţineau ritmul, înaintând încet, dar inexorabil. De la distanţă, nu se văzuse bine câte membre aveau creaturile sub burtă: două sau patru. Observară acum că aveau patru picioruşe groscioare, masive şi musculoase, care nu aduceau defel cu cele de pasăre. Labele pufoase, ca nişte vâsle, mult mai cenuşii decât restul corpului, lăsau impresia că animalele purtau încălţăminte.
- Drăgălaş la puterea zece, spuse cineva.
- Drăgălaş la puterea o sută, zise altcineva.
Văzute de aproape, capetele animalelor nu mai aduceau atât de bine cu cele de raţă. Ciocurile erau mai cărnoase şi uşor căzute, ca boturile câinilor. Ochii minusculi şi inexpresivi erau foarte apropiaţi, lăsând o impresie de prostie fără egal. Nu ridicau privirile, nu se uitau în jur, ci doar drept înainte. Traiectoria lor avea să-i ducă chiar pe lângă baza USIC. Nu emiteau nici un sunet în afara unui fâşâit slab scos de labele lor la contactul cu solul.
- Cum să le spunem lighioanelor ăstora? întrebă cineva.

- Puiuraţe.

- Răţonaşi.

- Ce ziceţi de umflăţei?

- Balonuţi.

- Xenomamifere.

- Iepurei.

- Prânzul!

Se auziră hohote de râs, însă cineva strigă imediat:

- Las-o baltă, Powell.

- N-am putea să încercăm doar unul? protestă Powell.

- S-ar putea să fie extrem de inteligenţi.

- Glumeşti.

- S-ar putea să fie socotiţi sacri. De băştinaşi.

- Cine zice că-s comestibili? se auzi vocea unei femei. Ar putea fi otrăvitori ca naiba.
- Se îndreaptă spre Oraşul Dement, spuse Stanko arătând cu degetul. Dacă sunt comestibili şi-i în regulă să-i mâncăm, probabil că o să căpătăm şi noi până la urmă. Adică o să ne dea ei. Şi o să fie cuşer.
- Cum adică „cuşer"?
- N-am vrut... adică... fără să facem noi vreo şmecherie. Doar parte din învoiala obişnuită.
- Sunteţi dezgustători cu toţii, bombăni o femeie. Cum să te gândeşti să mănânci aşa ceva? Sunt atât de adorabili!
- Adorabili ca nişte legume. Uite la ochii ăia. Trei celule nervoase, maximum.
- Poate muşcă.
Continuară să trăncănească, bucuroşi ca nişte copii, în vreme ce exotica procesiune se îndepărta.
- Hei, Peter! Care-i mişcarea, frăţie?
Era B.G. îl prinsese într-o dispoziţie jovială, chiar dacă ar cam fi trebuit să-şi dea hainele la spălat. Ieşirea asta neaşteptată din bază îl întrerupsese în vreme ce mânca ori bea ceva alb, cu spumă, judecând după mustaţa de caimac de pe buza de sus.
- Sunt bine, B.G. Un pic obosit. Tu?
- Pe cai mari, omule, pe cai mari. Nu-s grozavi băieţii ăştia? zise negrul indicând hoarda de animale, ale căror funduri dolofane se legănau, în formaţie, pe drumul spre aşezarea oazanilor
- E un deliciu să vezi aşa ceva, încuviinţă Peter. Mă bucur că nu le-am pierdut. Nu mi-a spus nimeni.
- S-a anunţat în boxe, frăţie. Tare şi limpede.
- La mine în cameră nu.

- Ah, cred că ţie ţi-au închis chestia, omule. Din respect. Ai chestiile tale aparte, spirituale, pe care să te concentrezi. Nu vrei să auzi cum te bârâie la cap, de cincizeci de ori pe zi, o voce cu: „Ar putea cutare să vină la camera 25, vă rog?", „Personalul disponibil să se prezinte la camera 25, vă rog", „Vă rugăm să vă prezentaţi la zona de încărcare", „într-o oră începe programul de tuns la camera 9", „Hei, toată lumea, mişcaţi-vă curul la intrarea de est, fiindcă e-o gaşcă de tipi mititei şi ciudăţei care se-ndreaptă spre noi!"

Peter zâmbi, dar îl deranja vestea că fusese exclus din sistemul de comunicaţii publice. Şi aşa era cam deconectat de la viaţa angajaţilor USIC.

- Ei bine, nu mi-ar fi plăcut deloc să pierd aşa ceva.
- Dar nici n-ai pierdut, frăţie, n-ai pierdut, zise B.G. numai zâmbet, ridicând din sprâncene către ceruri. Cred că ţi-a dat careva de ştire, aşa-i?
- Poate.

Peter se simţea stors de vlagă, apăsat de hainele îmbibate de sudoare şi de senzaţia persistentă că nu era la locul lui acolo. Instrucţiunile enigmatice ale lui Dumnezeu despre nevoia de a căuta mai mult şi de a-şi îndeplini bine slujba i se materializară iarăşi în minte.

B.G. ajunse la subiect: motivul pentru care îşi făcuse loc printre colegi ca să ajungă la Peter.

- Ia zi, cum i-ai numi tu?
- Pe cine?
- Pe amicii noştri drăgălaşi de coloşa, zise B.G. arătând cu mâna spre armata în retragere.

Peter se gândi o clipă.

- Oazanii trebuie să aibă un cuvânt pentru ei.
- Nu-i de folos, frăţie, spuse B.G. schimonosindu-şi faţa, scoţând prosteşte limba şi băgând-o la loc. După o secundă, cu aplombul unui comediant profesionist, îşi alcătui pe chip o mască a demnităţii. După ce-a dispărut Tartaglione, nu mai e pe-acilea nimeni care să priceapă zgomotele pe care le fac tipii ăia. Ştii povestea a' veche cu canguru', Peter?
- Nu, B.G., zi-mi povestea a' veche cu cangurul.

Hoarda de animale îi depăşise între timp cu totul, continuându-şi drumul fără oprire. Unii angajaţi USIC rămaseră să se uite după vălmăşagul de animale care se pierdea încet în zare, însă majoritatea o porniră agale înapoi spre bază.

B.G. îşi lăsă un braţ peste umărul lui Peter, indicând astfel că ar fi trebuit să meargă împreună.

- Era odată, demult, un tip, un explorator pe care-l chema căpitanu' Cook. Specialitatea lui era să acosteze pe loturi imobiliare noi-nouţe de peste ocean şi să le cureţe de gagiii negri care locuiau pe-acolo. în fine, ideea e că a ajuns tocmai până în Australia. Ştii unde-i asta?

Peter făcu semn că ştia.

- O groază de lume-i cam varză la geografie, zise B.G. Mai ales dacă n-au mai fost pe-acolo. în fine, căpitanu' a pus picioru-n Australia şi-a văzut nişte animale incredibile ţopăind de colo colo. Nişte dihănii mari şi păroase cu picioare gigantice de iepure, buzunar pe burtă, stând în două picioare şi chestii. Şi i-a întrebat pe gagiii negri, „Cum îi spuneţi voi la creatura asta?", iar ăia cică i-au zis: „Canguru'".

- Îhî, făcu Peter simţind că se pregătea poanta.

- Ani după asta, un tip s-a apucat să studieze limba gagiilor negri, şi ce să vezi? „Canguru'" însemna: „Ce zici tu coloşa, frăţie?"

B.G. râse bubuitor, zguduindu-şi trupul masiv de atâta ilaritate, în vreme ce-l escorta pe pastor înapoi la civilizaţie. Peter râse şi el, însă chiar când gura i se modelă în forma corectă şi gâtlejul său produse sunetele potrivite, ştiu ce voia Domnul de la el. Avea să înveţe limba oazanilor. Avea s-o înveţe cu orice preţ.

20. Totul avea să fie bine dacă izbutea s-o facă

Şi începură. Lipiţi unul de celălalt, Peter şi Beatrice nu se mai puteau vedea. Gurile le erau una, ochii închişi, cu pleoapele strânse, trupurile ar fi putut fi ale oricăror oameni de la crearea lumii încoace.

Se trezi de-a binelea la câteva minute după aceea. Bea era la un miliard de kilometri distanţă; porni împleticit spre maşina de spălat, ţinând în braţe lenjeria de pat, murdărită şi făcută ghem. Pe geam se vedea aceeaşi după- amiază însorită ca atunci când adormise. Camera se îmbăia în lumină aurie la fel ca înainte, de parcă timpul însuşi era uscat ca argila la soare, în vreme ce undeva, departe, zilele şi nopţile soţiei sale treceau fulgerător, nevăzute.

îşi lepădă aşternuturile în cuva metalică. Plăcuţa cu ECONOMISIŢI APA - N-AŢI PUTEA S-O FACEŢI MANUAL? îi împungea conştiinţa, dar nu-şi mai amintea ca sperma să-i fi mirosit vreodată atât de înţepător şi se

temea că, dacă încerca să spele de mână cearşaful, mirosul avea să i se insinueze în cameră şi să fie simţit de orice vizitator care ar fi intrat. Ca, de pildă, Grainger.
Puse în maşină nişte fulgi de săpun din tubul de plastic ce i se furnizase. Fulgii erau de consistenţa cerii, de parcă ar fi fost răzuiţi de pe o bucată de săpun clasic. Cu siguranţă nu erau sintetizaţi chimic. Oare erau fină-albă, întruna dintre multiplele sale forme? Vârî nasul în tub şi adulmecă, dar îl distrăgea mirosul propriului corp. închise cuva maşinii şi-o porni.
Ciudat lucru, dar când era printre oazani nu se masturba şi nici nu avea vise erotice. Era ca şi cum natura sa sexuală ar fi hibernat. Era mascul şi echipamentul masculin îi atârna din pelvis, însă era doar acolo, la fel de irelevant ca pavilionul urechii. Doar când revenea la baza USIC îi reînvia sexualitatea, aşa cum doar când se afla în baza USIC simţea întreaga povară a
singurătăţii.
Fără să se îmbrace, se apropie de Glonţ. Ecranul era rece şi întunecat, deşi nu ţinea minte să-l fi închis. Probabil se stinsese singur cât dormise el, ca să economisească energie. Spera că izbutise, înainte ca epuizarea să-l doboare, să trimită mesajelepe care i le scrisese lui Beatrice. Mintea îi era opacă, nu mai ştia ce spusese el, nici ce spusese ea. îşi amintea vag ceva despre mochetele din sufragerie, care trebuiseră scoase şi aruncate. Sau poate că draperiile. Şi şobolanii. Ceva despre şobolani. A, da: Bea se dusese la colţul străzii, să mai adauge o pungă cu gunoi la containerul care deja dădea pe dinafară (golirea pubelelor îşi pierduse din regularitate) şi avusese parte de şocul vieţii când de-acolo ţâşnise un şobolan, cât pe ce să-i sară drept în faţă.
„Şobolanul era probabil la fel de speriat ca tine", îi scrisese ca s-o linişteascǎ. Sau ceva de genul ăsta.
închis în cabina de duş, se săpuni bine şi se spălă, în vreme ce alături aşternuturile se învârteau cu un zumzet domol. Urmele opărite ale ADN-ului său se scurseră bolborosind în canalizare.
împrospătat, se aşeză în faţa Glonţului şi întinse mâna ca să caute alte mesaje de la Bea, când observă o picătură de sânge ce i se prelingea pe partea de sus a braţului. Se spălase pe cap şi, masându-şi scalpul, desprinsese o coajă de pe vârful urechii. Arsurile solare se vindecau frumos, dar urechile erau puternic vascularizate şi trebuiau lăsate în pace cât timp se refăceau celulele epidermei. Se uită împrejur după

hârtie igienică; îşi aminti că USIC nu furniza aşa ceva. Erau nişte pansamente adezive pe undeva; o picătură proaspătă îl gâdilă pe umăr, dar n-avea chef să se uite prin geantă. Preferă să apuce o pereche de boxeri şi şi-i potrivi pe cap, astfel ca pânza să-i atingă urechea sângerândă.
„Doamne, fă să nu intre acum Grainger, pe nepusă masă..."
Se aşeză iarăşi la Glonţ. Se încărcase un nou mesaj. îl deschise, vizualizând deja cuvântul „Dragă" înainte ca acesta să se manifeste pe ecran.
Peter,
Mie aşa de ciudă pe tine! Eşti soţul meu şi te iubesc, dar mă simt rănită şi furioasă. în tot tinpul de când suntem departe unul de altul n-ai menţionat NICI UN CUVÂNT despre copilaşul nostru. încerci să-mi dai o lecţie, ori chiar nu-ţi pasă? Am lăsat nişte indicii amintindu-ţi că sunt însărcinată, da n-am insistat prea tare, fiindcă tu trebuie să decizi dacă vrei sau nu să fi implicat.
Ori de câte ori vorbeam despre conceperea unui copil, găseai tot felul de motive de amânare - „nu încă". M-ai asigurat întotdeauna că întro bunăzi o să-ţi placă la nebunie şi că trebuia doar să apară momentul potrivit. Ei, îmi pare rău dacă n-am nimerit momentul, dar eram îngroztă că n-o să te întorci şi eşti singurul bărbat cu care vreau copii. Da ştiu că par confuză, dar nu chiar ca tine. îmi dau seama acum că ai evitat să fi tată toţi anii ăştia. E un pas care sperie, toată lumea ştie asta, dar uite că lumea face slatul în întuneric, şi aşa merge mai departe rasa umană. însă misiunile tale au fost mereu mai atrăgătoare, nu? Atâtea prvocări. Ziua şi provocarea. Provocări care de fapt nu-s aşa de grele. Fiindcă putem încerca să-i ajutăm cât mai bine pe străini, dar până la urmă străinii ăştia sunt responsabili de propria soartă, nu? Nui putem ajuta, e trist, mergem mai departe să căutăm pe altcineva. Dar un copil nu-i aşa. Nu când e al tău. Soarta copilului contează mai mult ca orice. Nu-ţi PERMIŢI să greşeşti chiar dacă probabil aşa o să fie, şşi de aia e atât de înspăimântător. Dar ştii ce? Milioane de ani oamenii au fost suficient de proşti sau curajoşi ca să încerce fără să-şi bată atâta capul. Simt presiunea asta acum, purtând copilul nostru în mine.
Şi tu clar nu eşti interesat.
Peter îmi pre rău dacă-ţi las impresia că nu rezonez cu greutăţile pe care evident le înfrunţi în misiune. Dar nu mi-ai spus nimic despre greutăţile alea. Aşa că pot doar să-mi imaginez. Sau, mai la obiect, să

NU-MI imaginez. Nu văd, din cele câteva părticele pe care mi le-ai spus tu, decât că trăieşti o mare aventură acolo. Ai parte de cel mai delicat tratament pe care l-a avut vreodată un misionar creştin din toată istoria evanghelizării. Alţi misionari au fost aruncaţi în închisoare, scuipaţi, loviţi cu suliţe şi cu pietre, ameninţaţi cu cuţite şi pistoale, ciopârţiţi cu macetele, crucificaţi cu capul în jos. în cel mai rău caz au fost ignoraţi şi umiliţi în toate felurile cu putinţă. Din câte-mi dau eu seama, tu ai fost întâmpinat ca un erou. Cei de la USIC te duc la oazani cu maşina şi te aduc înapoi când eşti gata să te odihneşti. Congregaţia ta îl iubeşte deja pe Isus şi crede că eşti cel mai tare din parcare şi nu vrea de la tine decât studierea Bibliei. Supervizezi construcţii de clădiri în timp ce te bronzezi, şi din când în când mai vine cineva cu un tablou de pus pe tavan. Parcă ţi-ai strânge de-o Capelă Sixtină acolo! Pe deasupra, în ultimu mesaj îmi scriai c-ai văzut o paradă de animăluţe drăguţe.
Peter, ştiu că nu vrei să auzi asta, dar AM PROBLEME. Lucrurile se deteriorează cu o viteză înfricoşătoare. Deunele ţi-am spus, de altele, multe, nu. Orice soţ, dacă înţelegea ce se petrece pe-aici, se oferea deja să vină acasă. Sau cel puţin făcea caz de asta.
Scriu asta la cinci dimineaţa după o noapte nedormită şi aproape halucinez de stres şi probabil c-o să regrt că ţi-am trimis asta după ce-o să dorm un pic. Dar tu ai fost mereuu de partea mea în trecut şi acum mă răneşti şi nu ştiu încotro s-o apuc. Te-ai GÂNDIT MĂCAT UN PIC la cum m-aş simţi când mă informezi că Grainger, perosana care pare săţi fie cea mai apropiată acolo, e femeie de fapt şi că „ tocmai ai petrecut ceva timp cu ea" şi că-i „foarte vulnerabilă", dar anunţi cu bucurie că azi „s-a deschis" mai mult decât până acum ? Sunt sigură că o să fie o mare reliazare pentru amândoi când o să te lase să-i zici pe numele mic şi-o să „dai de capăt" în sfârşit motivului pentru care suferă (poate o să coincidă cu ziua fericită când şi cealaltă femeie pe care o păstoreşti acolo, Manetă sau cum îi zice, e gata să „facă încă un pas") dar Peter te-ai gânsit vreo clipă că s-ar putea să fiu şi eu unpicuţ „vulnerabilă"? Ştiu că mă iuvbbeşti şi-s sigură că nu faci nimic rău cu Grainger dar aş vrea să ai mai mlută grijă la ce limbaj floseşti când vorbeşti despre ea şi tine. îţi dedici atâta timp şi energie ca să găşeşti cele mai potrivite cuvinte pentru paragrafele din Biblie pentru Iubitorii de Isus, dar când vine vorba să comunici cu mine, atemnţia ta infinită la nuanţe te lasă baltă.

E drăguţ că-ţi aminteşti aşa de bine de la nunta noastră dar ar fi mult mai bine pentru mine dacă ţi-ai aminti mai degrabă de femeia pe care ai lăsat-o în urmă acum cteva luni şi la ce i-ar trebui ei acm.
în lacrimi,
Bea
Mai era un mesaj, trimis după încă două minute. îl deschise, sperând să fie vreun soi de retractare sau atenuare a loviturii - nu chiar o cerere de iertare, ci un pas înapoi, o răzgândire, poate o recunoaştere că era beată. însă de data asta nici nu-i menţiona numele.
Cât despre şobolan, HAI TE TOG să nu ne prefacem - NU era la fel de speirat ca mine. Sunt sgur că se distra de minune în şobolănia lui, tare bucuros că ne sfocăm în gunoie pe-aici. Pur ş simplu nu ştiu ce să fac. Multă lume îşi duce gunoiul în alte părţi ale oraşului şi-l aruncă peunde pote, cred că nu-i prinde nimeni. Nu mar mira dacă mult din mizeria caare-i pe strada noastră ar veni de la ăştia care aruncă. Poliţia pare să nu-i poată opri. Nu pare să poată opri nimic. Nu fac decât să se-nvrâtă în maşinile lor, să vorbească în staţii. La cei bun asta? Pentru cei plătim? Doar se uită cum ne scufundăm.
Maşina de spălat bolborosi gălăgios, eliminând o încărcătură de apă ca să facă loc alteia. O mulţime de clăbuci albi şi denşi se prinseseră de geamul frontal. Prea mult săpun. Vina lui.
Se ridică de pe scaun şi începu să umble fără ţintă prin încăpere. Inima îi bătea tare şi-şi simţea intestinele grele ca argila în pântece. Un vraf de broşuri stăteau gata lângă pat, cusute frumos cu aţă colorată, o trudă de multe ore pe parcursul căreia se lăsase în voia unei binecuvântate neştiinţe a oricărui lucru rău.
Dragă Bea, scrise.
Mesajul tău m-a devastat; îmi pare rău că te-am rănit în aşa măsură. Sper,
pentru binele tău - pentru binele amândurora - că magnitudinea supărării tale se datora în parte stării în care te aflai atunci. Toate greşelile acelea de ortografie (care nu-ţi stau în obicei) mă fac să mă întreb dacă n-ai băut cumva. Asta nu înseamnă că mâhnirea ta nu e justificată, ci doar că sper că nu te simţi atât de rănită şi furioasă mereu.
Dar fireşte că vina este a mea. Nu pot explica sau scuza felul în care m-am purtat cu tine. Pot spune doar că expediţia asta -prima dată când suntem despărţiţi pentru mai mult de câteva zile odată - a scos la iveală

o lipsă care mă îngrozeşte. Nu mă refer la o atitudine nesimţită (deşi se vede bine că aşa o vezi tu), ci la o problemă cu felul în care-mi funcţionează creierul. Mi se pare aproape imposibil să ţin lucrurile sub control dacă lucrurile nu-s pe orbita mea imediată. Noi am înfruntat mereu împreună viaţa, şi cred că tovărăşia noastră a mascat lipsa asta. Când m-ai cunoscut, îmi bombardam organismul cu orice substanţă toxică pe care puteam pune mâna, şi odată ce m-am eliberat de asta, mi-am zis voios că alcoolul şi drogurile nu provocaseră daune permanente, însă mă văd silit să accept că probabil au făcut-o. Ori poate că am fost mereu aşa. Poate că asta m-a trimis de la bun început pe calea respectivă. Nu ştiu.

Cum să te liniştesc în privinţa copilaşului nostru? E drept, în trecut m-am întrebat cu îngrijorare dacă sunt făcut să fiu părinte. E drept, responsabilitatea asta mă înfioară. Dar nu e drept să spui că n-am avut niciodată de gând să am copii cu tine. Vreau asta foarte mult. Până o să mă- ntorc acasă, presupun că sarcina ta o să fie avansată şi sper că o să fii de acord să-ţi iei liber de la muncă. N-ar trebui să ridici chestii grele şi să înduri toată atmosfera stresantă de la spital când porţi un copil în pântece. Ce-ar fi să intri în concediu de maternitate imediat ce mă întorc? Putem să ne relaxăm şi să pregătim totul cum trebuie.

Un aspect pe care nici unul din noi nu l-a mai adus în discuţie în ultimul timp e cel financiar. Nu pe asta ne-am concentrat când a apărut ocazia cu misiunea - eram amândoi încântaţi de proiect doar fiindcă ne plăcea. Pe de altă parte, o să fiu plătit cu o sumă frumuşică - mai mult decât am câştigat vreodată amândoi. Pe vremuri, odată ce ne acopeream cheltuielile de trai, puneam mereu în slujba Domnului ce ne mai rămânea din câştig. Şi aşa am clădit o mulţime de lucruri care meritau. însă şi copilul nostru merită, şi sunt

sigur că Dumnezeu va înţelege dacă mai amânăm celelalte proiecte. Iată ce- ţi propun: hai să folosim banii aduşi de misiunea asta ca să ne mutăm. Din câte mi-ai spus, devine foarte neplăcut, ba chiar periculos să stai în oraş. Deci hai să ne mutăm la ţară. Ar fi un mediu mult mai potrivit pentru anii de formare ai copilului nostru. Cât despre biserica noastră, când o să mă întorc, vor fi trecut deja şase luni în care s-au descurcat fără mine, şi sunt sigur că Geoffva fi încântat să continue ca pastor; dacă nu, va prelua altcineva rolul ăsta. Bisericile n-ar trebui să se fixeze prea mult pe un călăuzitor anume.

Totul mi se clarifică în minte în timp ce-ţi scriu. îţi spuneam că ar fi bine să- ţi iei concediu de maternitate, dar acum, că m-am mai gândit, ar avea mai multă logică să-ţi dai demisia şi gata. Oamenii care conduc spitalul ăla ţi-au frânt de atâtea ori inima, de-a lungul anilor, şi n-o să fie mai bine niciodată. Poţi să te lupţi cu ei până la ultimul strop de energie, şi tot aşa o s-o ţină. Păi atunci să-i lăsăm cu ale lor. Să ne dedicăm amândoi meseriei de părinte şi să începem o perioadă nouă a vieţilor noastre.
Toată dragostea mea,
Peter
- *Salut, zise Maneely. Pari să ai o rană la ureche.*
- E OK, a prins coajă de-acum.

Femeia i se alăturase în sala de mese, unde Peter sorbea din ceai, încercând să se convingă să comande ceva de mâncare. O întâmpină cu un zâmbet, dar ştia că greaţa şi supărarea i se citeau limpede pe chip. Ea, în schimb, părea proaspătă şi relaxată. Se tunsese într-un fel care-i venea bine. Poate că-şi şi vopsise părul, fiindcă şi-l amintea gri, iar acum era blond, de nuanţa mierii. Pe de altă parte, lumina din sală avea aceeaşi nuanţă. Ceaiul lui lucea portocaliu-deschis, ca o bere bine făcută.
- Te-am cam evitat în ultima vreme, spuse Maneely. Scuze.
- Am presupus că eşti ocupată, replică el împăciuitor.

Asta avea să fie ziua în care ea îl accepta pe Isus în inimă? Nu se simţea în stare să facă faţă la aşa ceva.
Maneely sorbi cu paiul nişte lapte de soia cu aromă de zmeură, apoi se înfipse într-o porţie mare de imitaţie de cârnat şi piure de cartofi.

- îţi vine bine tunsoarea, zise el.

- Mersi. Nu mănânci?

- Azi... iau lucrurile mai uşurel.

Ea dădu din cap a înţelegere, ca şi cum ar fi tolerat un bărbat mahmur. Câteva bucăţi generoase de cârnat se făcură nevăzute în gura ei, urmate de o gură zdravănă de lapte de soia.
- M-am tot gândit la discuţia noastră de după ce l-am înmormântat pe Severin.

„Acuma vine, îşi zise Peter. Doamne, dă-mi te rog harul tău."

- Păi... ştii că sunt aici pentru tine. Ea zâmbi răutăcios.

- în afară de dăţile când eşti în Oraşul Dement să-ţi prăjeşti urechile.

- Nu-i aşa de rău. Trebuie doar să fiu mai atent. Femeia îl privi drept în

ochi, din nou serioasă.

- Uite, îmi pare rău de ce-am spus.

- Pardon?

- Cred că te-am cam stârnit.

- Stârnit?

- Severin îmi era tovarăş, cumva. Nu într-un fel romantic, dar... rezolvam multe probleme amândoi. Pe fel de fel de proiecte. Şi moartea lui m-a lovit ca un ciocan în moalele capului. M-a pus într-o postură foarte vulnerabilă. Ai ţinut un discurs grozav la serviciul funerar, şi cumva m-am trezit pe jumătate convinsă de... ştii tu... toată faza asta cu Dumnezeu şi Isus. Dar nu-i de mine. M-am gândit ce m-am gândit şi nu-i de mine. îmi pare rău.

- Nu-i nevoie de scuze. E ca şi cum ţi-ai cere scuze de la gravitaţie ori de la lumină. Dumnezeu e pur şi simplu acolo, fie că vrem noi să acceptăm asta sau nu.

Ea scutură din cap şi mai luă câteva înghiţituri.

- O secundă am crezut că te compari cu forţa gravitaţiei sau cu lumina.

Peter se strâmbă nemulţumit.

- Uneori nu mă exprim foarte bine. Sunt doar... trec prin...

Se simţea, ştiind-o pe Beatrice furioasă, ca şi cum o infecţie i-ar fi umblat prin organism. I se părea că era pe cale să leşine.

- Am probleme şi eu, ca toată lumea.

- Sper să se rezolve, zise Maneely. Eşti băiat bun.

- Nu mă simt aşa de bun în clipa asta. Ea îl blagoslovi cu un zâmbet

frăţesc.

- Hei, o să te simţi mai bine curând. Totul ţine de percepţie. De chimie chiar. Te simţi bine, te simţi trist, e un ciclu. Te trezeşti într-o dimineaţă, şi întreaga chestie arată altfel. Crede-mă.
- îţi apreciez încurajările, dar să te ocupi de probleme care trebuie rezolvate nu e o chestie de... nu poţi fi atât de pasiv. Avem responsabilităţi. Trebuie să încercăm să îmbunătăţim situaţia.
Maneely sorbi cu zgomot ultimele picături de lapte de soia şi dădu paharul deoparte.
- Are de-a face cu situaţia de acasă, aşa-i?
- Acasă? făcu Peter înghiţind în sec.
- Când mă stresez din pricina unor lucruri pe care nu le pot controla, îmi amintesc de un poem străvechi. Are, gen, o mie de ani. Sună aşa: „Dă-mi seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a schimba ceea ce pot şi înţelepciunea de a şti care-i diferenţa dintre ele".
- Scris de un tip pe nume Reinhold Niebuhr, zise Peter. Doar că, de fapt, a scris „Doamne, dă-mi".
- Ei, poate, dar merge la fel de bine şi fără. Privirea ei era pătrunzătoare, trecea fără oprelişti prin pedanteria lui. Nu-ţi bate capul cu ce-i acasă, Peter. Aici e acasă acum.

- O să mă-ntorc curând. Maneely ridică din umeri.

- Cum zici tu.

îşi petrecu următoarele două ore plimbându-se pe afară, dând roată bazei. Se gândi să meargă pe jos până la aşezarea oazană. Cât i-ar fi luat? Probabil săptămâni. Era o idee nebunească, nebunească. Trebuia să fie acolo, să primească următorul mesaj de la Bea. Care probabil că dormea acum. Şi avea să mai doarmă câteva ore. Ar fi trebuit să doarmă împreună. Despărţirea fusese o uriaşă prostie. Simplul fapt de a sta unul lângă altul, întinşi, aducea mai mult unei relaţii decât vorbele.

Un pat cald, un cuib de intimitate animală. Cuvintele se puteau înţelege greşit, în vreme ce tovărăşia iubitoare clădea încredere.
Se întoarse în apartamentul său şi se apucă de lucru la paragrafele din Biblie, dar în scurt timp îl năpădi deznădejdea. Junghiurile de foame erau intercalate cu episoade în care simţea nevoia să vomite. Trecură mai multe ore. în sfârşit,
după ce verificase în van Glonţul de cel puţin o sută de ori, primi ce aşteptase:
Dragă Peter,
Nu-i vreme de scris o scrisoare lungă fiindcă trebuie să mă duc la o înmormântare, dar sunt încă foarte amărâtă şi exasperată din cauza ta. Fac totuşi un efort special să-mi verific ortografia, ca să nu mă acuzi iarăşi că m- am îmbătat. Nici nu am apucat să-mi revin după faza aia, că mi-ai şi servit-o pe următoarea: propui acum să devin o gospodină de la ţară, fără serviciu!
Scuză-mă, ştiu că sarcasmul nu ajută.
O să-ţi mai scriu când mă întorc de la înmormântare. Deşi mai întâi s-ar putea să trebuiască să stau un pic cu Sheila. Trece prin chinurile iadului.
Te iubesc totuşi, aşa nebun cum eşti,
Bea
Răspunse pe loc:
Dragă Bea,
M-am bucurat nespus când te-am auzit (în scris) zicând că mă iubeşti. De supărare, din cauza neînţelegerii dintre noi, abia dacă am reuşit să funcţionez astăzi. Eşti cu mult mai importantă pentru mine decât misiunea.
Deşi n-o spui cu cuvintele astea, e evident din mesajul tău că Billy Frame s-a sinucis până la urmă, în ciuda preocupării noastre pentru el şi a eforturilor tale recente de a-i oferi sprijin. încă pot să mi-l imaginez cum strălucea de mândrie arătându-ne colajul pe care ni-l făcuse împreună cu ceilalţi copii. Ce oribil trebuie să fie pentru Sheila! Pot doar să-mi închipui cât te-au
mâhnit şi pe tine toate astea. Faptul că ai folosit cuvântul „iad" ca să transmiţi alt sens decât eterna separare de Dumnezeu e extrem de grăitor.
îmi pare rău că mi-ai interpretat propunerile de mutat la ţară ca pe un complot menit să te transforme într-o casnică. Sunt sigur că se vor găsi

slujbe acolo - posibil chiar de asistentă medicală, mai puţin oribile (probabil) decât cea de acum. Şi nici nu sugerez că o să stau cât e ziua de lungă să cioplesc în lemn sau să cultiv legume (deşi pe-aici am ajuns un agricultor bunicel). S-ar putea să fie şi vreo biserică ce are nevoie de pastor. Dar orice ocazie de muncă va fi (sau nu), trebuie să lăsăm asta în mâinile Domnului.

Regret cu toată sinceritatea modul necugetat în care am vorbit despre Grainger şi Maneely. Da, sunt persoane de sex feminin, însă rolul meu în viaţa lor este strict pastoral - sau ar fi dacă şi-ar deschide sufletul pentru harul Domnului, ceea ce nu par să intenţioneze. Maneely tocmai mi-a spus, în termeni fără echivoc, că nu e interesată.

Cuvintele sunt profesia mea, dar nu le folosesc întotdeauna cu înţelepciune şi nici nu cred că sunt întotdeauna cea mai bună cale de a o scoate la capăt. Aş vrea pur şi simplu să te strâng în braţe, să te pot îmbărbăta. Te-am mai dezamăgit în trecut, în chipuri mai rele decât o fac acum, însă am trecut peste toate fiindcă ne iubim. Iubirea asta se bazează pe comunicare, dar totodată şi pe ceva aproape imposibil de descris, un sentiment că totul e aşa cum trebuie când suntem unul lângă celălalt, un sentiment pe care-l încercăm doar când suntem cu alţi oameni care nu sunt potriviţi pentru noi. Mi-e tare dor de tine, draga mea.

Cu toată dragostea,

Peter

- Ce vrei tu n-o să fie uşor de aranjat, îi zise Grainger la puţin timp după aceea.

- Dar e posibil?

Ingenuitatea întrebării o râcâi.

- Totul e posibil, dacă pui la bătaie suficientă muncă şi resurse.

- Nu vreau să întorc USIC cu susul în jos, spuse Peter, dar e foarte important pentru mine.

- De ce nu vii tu la bază la intervale mai scurte? Te-ai menţine într-o formă mai bună dacă ai face aşa.

- N-ar merge. Oazanii trăiesc după ritmul lor. Trebuie să fiu printre ei, să particip la viaţa lor. Nu pot mereu să apar ca din senin şi după aceea s-o şterg. Dar dacă aş avea un Glonţ acolo...

- ... s-ar putea să nu te mai vedem niciodată.

- Te rog. Soţia mea are nevoie de sprijinul meu. Mi-e dor de ea. Şi poate că acea chestie pe care o să trebuiască s-o construiţi ca să meargă Glonţul o să fie folositoare, după aceea, şi la altceva. Odată instalată.
Grainger miji ochii. Ruşinat, Peter îşi dădu seama că n-o întrebase cum se simţea şi nici alte lucruri politicoase înainte de a o bombarda cu solicitarea lui.
- O să văd ce putem face, zise ea în cele din urmă.
Dragă Peter, citi de îndată ce reveni în cameră.
Aş vrea să te fi oferit să te-ntorci acasă în loc să-mi reaminteşti câţi bani o să avem dacă rămâi. Da, ştiu că a fost nespus de dificil şi scump pentru USIC să te invite acolo. Dacă ai fi propus să pleci acum, probabil că te-aş fi convins să n-o faci. Dar ar fi fost drăguţ să-ţi pese destul încât să te gândeşti la posibilitatea asta, lucru pe care, vezi bine, nu l-ai făcut. E clar că eşti pe deplin hotărât să-ţi termini misiunea. înţeleg, e o ocazie care apare o dată în viaţă.
îndemnurile tale să ne mutăm la ţară mi-au stârnit nişte emoţii, fiindcă e
firesc, nu, ca oricine aflat în situaţia mea să-şi dorească din răsputeri să scăpăm odată de toată nebunia asta şi s-o luăm de la început într-un peisaj idilic. Dar apoi cobor cu picioarele pe pământ şi mă enervez. Ai vreo idee cum arată acum zona rurală? Ai mai citit vreun ziar? (întrebare retorică, ştiu că doar eu am obiceiul ăsta sordid.) E un pustiu de fabrici părăsite, ferme falimentate, şomaj de lungă durată, supermarketuri urâte şi magazine cu produse la mâna a doua. (Hei, mă întreb dacă supermarketurile mai au prin depozite ciocolată nevândută... asta abia ar fi o momeală...) Banii pe care o să-i iei de la USIC sunt o sumă substanţială, dar nu o avere, iar nouă ne-ar trebui o avere ca să ne aranjăm. încă mai există ici-colo peisaje idilice, cu oameni înstăriţi, unde sunt sigură că odrasla noastră ar avea o viaţă mai bună decât în oraş, însă locurile astea costă de te îndoaie. în cazul în care copilul nostru ajunge îngropat într-un orăşel uitat de Dumnezeu, unde jumătate din populaţie e alcoolică sau ia droguri, iar şcolile sunt pline de elevi lipsiţi de orice motivaţie, săraci lipiţi, n-o să ne fie mai bine. Tu zici să lăsăm asta în mâinile Domnului, dar a cui ar fi decizia mutatului? A ta.
în orice caz, oricât de supărată sunt pe felul în care merge treaba la spital, încă sunt devotată acelui loc şi simt că încă sunt lucruri pe care le pot face ca să ajut. Pe de altă parte, mă tem că, dacă renunţ la

serviciul ăsta, n-o să- mi mai pot găsi altul, fiindcă nivelul şomajului creşte pe măsură ce economia se duce de râpă.

Apropo de asta: mai sunt doar câteva zile până ce trebuie să mă-ntorc la muncă şi, ţac-pac, am primit o scrisoare de la Goodman. Trebuie să spun că nimeni în istoria lumii n-a avut un nume care să i se potrivească mai puţin[3]*, şi e criminal că o asemenea persoană poate decide cum să-şi aloce resursele spitalul nostru. în fine, scrisoarea e de fapt o ameninţare. Face aluzie la unele situaţii în care am luat apărarea pacienţilor şi dă de înţeles că în „circumstanţele actuale" spitalul nostru nu-şi poate permite să dedice personal şi fonduri „disproporţionate" unor „clienţi care au şanse mai degrabă mici să răspundă optim îngrijirilor noastre". Prin asta, Goodman vrea să spună că: N-ar trebui să ne pierdem vremea cu oricine e bolnav psihic, recalcitrant, prea bătrân sau prea grav rănit/mâncat de cancer ca să poată măcar să dea mâna cu doctorul şi să zică Salutare şi Mersi Pentru Tot. Goodman ar vrea numai operaţii de reparat buze de iepure, mai mulţi tipi robuşti cu fracturi, copii cu arsuri de gradul doi, femei tinerele care-şi scot*

noduli etc. Şi vrea promisiunea mea că n-o să fac probleme! Dă de înţeles că dacă nu-i garantez că o să mă port mai bine, s-ar putea să mă „ reevalueze " şi să nu mă mai primească înapoi!

Peter, mă bucur că te-am înviorat spunându-ţi că te iubesc, dar te porţi ca un băieţel care simte că s-a prăbuşit lumea când mămica e supărată pe el, însă are impresia că-i totul bine iarăşi când mămica îi zice că-l iubeşte. Sigur că te iubesc - am investit amândoi ani de implicare şi intimitate în relaţia asta care s-a integrat total în minţile şi inimile noastre. Dragostea noastră nu poate fi dărâmată de un pic de nefericire. Dar asta nu înseamnă nici că dragostea noastră poate vindeca nefericirea. în momentul ăsta, în viaţa mea se petrec lucruri cumplite pe care le înfrunt de una singură, în parte fiindcă tu nu eşti fizic aici şi în parte fiindcă eşti incapabil sau prea puţin dornic să- mi oferi sprijin emoţional. înţeleg ce zici despre abuzul de droguri, despre leziunile pe creier. Poate că ai dreptate, în care caz implicaţiile pentru relaţia noastră nu au darul să mă binedispună, însă o altă posibilitate e că asta ar fi o scuză foarte convenabilă pentru tine, nu? Ţi-ar plăcea să fii interesat de ce se întâmplă-n viaţa mea - sau în lumea largă, de ce nu - doar că nu poţi, deoarece creierul ţi-a fost afectat. Şi atunci e totul în regulă.

îmi pare rău că vorbesc cu atâta amărăciune. Dar sunt copleşită, copleşită rău. Ce-ar fi să dăm amândoi vina pe factori fizici - tu ai leziuni pe creier şi eu pocnesc de hormoni? De când sunt însărcinată, mă simt mai vulnerabilă. Dar fireşte că-s o groază de lucruri şocante care se-ntâmplă şi care nu au nimic de-a face cu hormonii mei.

Şi aici ajung la înmormântarea la care am fost. Concluzia pe care te-ai grăbit s-o tragi ca fiind „ evidentă " - că Billy s-a sinucis - a fost greşită, dar de înţeles. Şi eu am crezut la fel când m-a sunat Sheila. Dar adevărul e şi mai neplăcut. A fost Rachel. Copilul în privinţa căruia nu-şi făcea nimeni griji. Nu a fost nici un semn de avertisment clar, ori, dacă a fost, i-a scăpat Sheilei. Poate că a fost prea preocupată de depresia lui Billy ca să observe. Acum, fireşte, îi vine să se sfâşie pentru asta, încearcă să-şi amintească orice lucruşor pe care l-a spus sau făcut Rachel. Dar din câte-mi dau seama, Rachel se purta destul de normal pentru o adolescentă - se ducea la şcoală, bârfea cu frate-său, asculta muzică pop proastă, îşi aranja părul în fel şi chip, ţinea diete la modă, se declara vegană într-o zi şi într-alta se punea pe hăpăit pui fript Fireşte că Sheila vede acum toate astea ca pe nişte semnale de alarmă, dar dacă ţii seama cât de dificile pot fi fetele de doisprezece ani, cred că se învinovăţeşte prea tare. N-o să ştim în veci ce-i trecea cu adevărat prin cap lui Rachel. Ştim doar că într-o dimineaţă s-a dus pe un maidan cu maşini părăsite de pe lângă casă, s-a băgat printr-o gaură din gardul de sârmă (locul era abandonat) şi s-a ascuns într-o grămadă mare de cauciucuri. A luat o mulţime de pastile - cele de dormit ale maică-sii, analgezice, chestii pe care le ţii prin casă în mod obişnuit, însă cu zecile. Le- a dat pe gât cu lapte şi s-a cuibărit între cauciucurile alea, n-a fost găsită timp de trei zile. N-a lăsat nici un bilet în urmă.

Billy se descurcă bine, cred. Are grijă de Sheila, în felul lui.

Aş putea scrie despre ce s-a întâmplat în Pakistan, însă e un subiect prea vast şi mă cam îndoiesc, oricum, că ai vrea să auzi despre asta. Joshua s-a tupilat sub masă, de parcă ar crede c-o să-l lovesc cu piciorul. Aş vrea să se ghemuiască odată în coşuleţul lui şi să se culce. Adică, hai să fim sinceri, viaţa nu-i aşa de rea pentru o pisică. Dar el nu face decât să se furişeze pe-aici. Şi nu mai doarme cu mine, aşa că n-am nici confortul prezenţei lui fizice.

Trebuie să mă odihnesc. Azi e o zi importantă. îţi scriu iarăşi mâine. Tu o să- mi scrii?

Cu drag,

Bea

Peter vomită, apoi se rugă. Capul îi era limpede, în măruntaie îi poposise o amorţeală liniştitoare, febra - de care abia acum îşi dăduse seama - îi scăzuse. Dumnezeu era cu el. Ce îndura Bea acum înduraseră amândoi de multe ori în trecut. Nu acele circumstanţe întocmai, ci senzaţia că viaţa devenise insuportabil de complicată, o plasă încurcată de probleme insolubile, fiecare necesitând ca toate celelalte să fie rezolvate înainte ca orice fel de progres să fie posibil. Ţinea de natura unui suflet tulburat să privească asta drept realitate obiectivă, să se agaţe de faptele dure ce ieşeau la iveală odată ce se dădeau jos ochelarii roz. însă era o distorsiune, o tragică neînţelegere. Era frenezia moliei care se izbeşte de bec atunci când alături e fereastra deschisă. Dumnezeu era acea fereastră deschisă.

Lucrurile care o preocupau pe Bea erau reale şi oribile, însă nu dincolo de puterea lui Dumnezeu. Cât trăiseră împreună, Peter şi Bea se confruntaseră cu hărţuielile poliţiei, dezastrul financiar, ura încrâncenată a tatălui lui Beatrice, opoziţia consiliilor locale, procesele intentate din răutate, actele de vandalism, ameninţările de la cuţitari, furtul maşinii (de două ori) şi o spargere în casă care-i mai lăsase doar cu cărţile şi un pat fără aşternuturi. în fiecare caz apelaseră la mila Domnului. în fiecare caz, El descâlcise sârma ghimpată a necazurilor cu o mână fermă, invizibilă. Poliţia îşi ceruse pe neaşteptate scuze, un donator anonim îi salvase de la faliment, proprietarul îşi schimbase părerea, tatăl lui Bea murise, un avocat creştin se luptase în locul lor cu consiliul şi câştigase, ameninţările cu procese rămăseseră vorbe goale, vandalii fuseseră prinşi în flagrant de Peter şi ajunseseră să se alăture bisericii, gangsterii intraseră la închisoare pentru viol, o maşină furată fusese găsită intactă, iar cealaltă fusese înlocuită de un enoriaş şi, când spărgătorii îi lăsaseră fără de nici unele, congregaţia dovedise o asemenea bunătate şi generozitate, încât încrederea lui Peter şi a lui Bea în bunătatea umană ajunsese la un nivel extatic.

Dragă Bea, scrise,

Nu mai folosi, te rog, expresia „uitat de Dumnezeu". Ştiu că eşti amărâtă, şi pe bună dreptate, dar trebuie să afirmăm ori de câte ori avem prilejul că nimeni nu este cu adevărat uitat de Dumnezeu. La cât eşti de mâhnită, am senzaţia că nu-ţi cauţi sprijinul la El cu destulă nădejde. Nu uita sutele de dăţi când eram la capătul răbdării şi am scos-o la capăt prin El. El ne oferă tot ce ne trebuie. Filipeni 4:6 ne

asigură de asta: „Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci, în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri".
îmi pare rău că nu m-am oferit să vin acasă mai devreme. Ideea mă ispitea, dar, în loc să ţi-o spun, m-am luptat cu ea în minte înainte să-ţi scriu. Pe lângă tot restul, n-am vrut să-ţi dau false speranţe în caz că USIC mi-ar fi spus că nu-i posibil. E deja o navă pe drum, din câte am înţeles, unde se află (printre alte lucruri, fireşte) un alt doctor care să-l înlocuiască pe cel mort.
Nu sunt atât de ataşat de locul ăsta pe cât crezi. E drept, misiunea e o ocazie extraordinară, răspândirea cuvântului lui Dumnezeu are o viteză şi durată anume şi sunt sigur că oazanii ar putea face lucruri minunate singuri, din câte am văzut până acum. Realitatea e că oricum va trebui să-i las peste câteva luni şi că tot vor rămâne multe de făcut. Viaţa creştină e o călătorie, nu un proiect intern. Le dau tot ce am, dar, când va fi să plec, voi pleca, şi privirea-mi va fi aţintită asupra vieţii noastre de acasă.
încearcă, rogu-te, să refaci legătura cu dragostea şi protecţia pe care Dumnezeu ni le-a arătat altădată şi care aşteaptă să-ţi fie şi acum scut. Roagă-te Lui. Nu va trebui să aştepţi mult ca să vezi semnele prezenţei Sale. Şi dacă, peste câteva zile, tot te simţi apăsată, voi face tot ce-mi stă în puteri să vin acasă la tine, chiar dacă asta înseamnă să renunţ la o parte din banii ce mi s-ar cuveni. Orice s-ar întâmpla, sunt sigur că voi fi tratat cu corectitudine. Oamenii ăştia sunt bine intenţionaţi, n-am simţit nici o clipă altceva. Instinctele mele în privinţa lor sunt bune. Cât despre viaţa la ţară, îmi admit ignoranţa. Dar în calitate de creştini - şi din nou cu ajutorul Domnului -, avem puterea de a influenţa atmosfera dintr- un loc anume. Nu spun că n-o să fie probleme, dar am avut probleme mari şi în oraş, iar tu te simţi groaznic acum, crezi deci că s-ar putea şi mai rău? Mi-am petrecut mare parte din timp umblând în aer liber, de ici-colo, şi e ceva nespus de liniştitor în asta. Mi-ar plăcea să ne plimbăm la soare şi aer proaspăt. Şi gândeşte-te cât o să-i placă lui Joshual

Când vei citi asta, va fi deja dimineaţă. Sper că ai dormit bine.

Cu dragoste,

Peter

După ce trimise mesajul, îşi dădu seama că era cleios de la sudoare. Şi că-i
era o foame de lup. Făcu duş, îşi puse haine curate, după care se duse la cantină şi-şi comandă o porţie de cârnaţi cu piure.

La întoarcere, îşi continuă lucrul la fasciculele din Biblie. Câţiva dintre Iubitorii de Isus îi puseseră întrebări despre parabola Bunului Păstor, a Argatului şi a Oii. îi îndemnase cu blândeţe să se aplece asupra altui episod, fiindcă acela implica oi şi lupi, două creaturi pe care nu le văzuseră niciodată şi, în plus, era plin de sunete sibilante. însă ei insistaseră, parcă îngrijoraţi că limitările lor naturale i-ar putea împiedica să priceapă ceva de-o importanţă crucială. Aşa că-şi făcea de lucru cu asta. în loc de oaie putea să pună fină- albă. Dumnezeu putea fi Bunul Fermier, care are grijă ca recoltele să fie bine îngrijite şi adunate la vremea potrivită; Argatul putea fi... ce putea fi Argatul? Oazanii nu ştiau nimic despre bani şi nu recunoşteau nici o diferenţă între slujbă şi vocaţie. Şi cum rămânea cu concluzia istorisirii, în care Păstorul îşi dă viaţa pentru oaia lui? Un fermier n-avea cum să-şi dea viaţa pentru recoltă. întreaga parabolă era intraductibilă. Şi totuşi, Iubitorii de Isus nu se lăsau înduplecaţi. Trebuia să-i înveţe despre oi, lupi, păstori şi argaţi. Era o provocare absurdă, deşi se putea dovedi rodnică dacă-i ajuta pe oazani să ajungă la conceptul de Miel al lui Dumnezeu.

încercă, pe o foaie de hârtie, să deseneze o oaie. Expresia artistică nu era unul dintre punctele lui tari. Animalul schiţat acolo avea un corp de oaie credibil, însă capul semăna mai mult cu al unei pisici. Se strădui să-şi amintească dacă văzuse vreodată o oaie cu ochii lui sau în fotografii. în afara unei senzaţii vagi de rotunjime lânoasă, nu-i venea în minte nici un amănunt despre urechi, bot, ochi şi aşa mai departe. Se vedea mandibula. Poate că avea să găsească ceva despre asta la biblioteca USIC. Era drept că multe cărţi aveau pagini rupte, dar îşi imagina că, dacă existau ilustraţii cu oi, avea să le găsească intacte.

Cu mintea haihui, din obişnuinţă, verifică dacă primise mesaje noi şi văzu că se încărca unul de la Bea. Până la urmă, nu se dusese la culcare.

Peter, te rog N-O MAI ŢINE LANGA CU FANTEZIA ASTA RURALĂ, reuşeşti doar să mă faci să mă simt şi mai rău. NU pari să-ţi dai seama

cât de repede, înfricoşător şi MULT s-au schimbat lucrurile. Piaţa imobiliară s-a
PRĂBUŞIT. Cum s-a prăbşit mai totul în ţara asta. KAPUT. N-ai putut să-ţi dai seama? Nu e evident, după toate lucrurile pe care ţi le-am spus? Crez că vreun cuplu drăguţ o să vină să se uite la casa noastră, cu un cec în mână? Toate cuplurile astea drăgţe din Regat sunt îngheţate de TEROARE. Toată lumnea stă în aşteptare, sperând că lucrurile o să îndrepte cândva. Şi eu stau lafel, cu nădejda că până la urmă o să vină măcar un camion să adune mormanele puturoase de gunoi din faţa casei noastre.
Cât despre folositul lui „ uitat de Dumnezeu", sunt sigură că Dumnezeu mă poate ierta. întrebarea e: tu poţi?
Vehemenţa loviturii îl luă prin surprindere. în minutul care urmă, prin creier îi trecură învolburări de tristeţe, indignare, ruşine şi teamă. Ea greşea, el fusese înţeles greşit, ea era la ananghie şi el n-o putea ajuta, ea era surdă la asigurările sale că o iubea şi o sprijinea, ea vorbea pe un ton pe care el nu izbutea să-l recunoască. Oare i se trăgea de la sarcină? Sau adunase resentimente şi frustrări de-a lungul anilor? Propoziţii pe jumătate alcătuite i se iviră în minte, scheme de apărări şi analize, mijloace de a-i demonstra că nu ajuta pe nimeni purtându-se astfel, modalităţi de a face aluzie la efectele negative ale hormonilor şi sarcinii fără s-o înfurie şi mai tare.
însă, cu cât se gândea mai mult, cu atât îi scădea cheful de controverse, până ce nu mai rămase decât iubirea. Nu conta, pentru moment, că ea îl judeca greşit. Era copleşită, se simţea rău, avea nevoie de ajutor. Că avea sau nu dreptate era ceva neînsemnat. Ceea ce conta era să-i dea putere. Nu trebuia să se plângă de felul în care se înstrăinase de el. O problemă mai importantă era faptul că Bea părea înstrăinată de Dumnezeu. O barieră de suferinţă născută din lipsa deprinderii cu singurătatea îi slăbise credinţa. Mintea şi inima ei erau închise precum pumnul unui copil străfulgerat de durere. Retorica şi argumentele erau nefolositoare şi, în circumstanţele date, crude. Trebuia să-şi aducă aminte că, atunci când se aflase pe marginea abisului, un singur verset din Biblie îl trăsese înapoi. Dumnezeu nu glăsuia mai mult decât trebuie.
Bea, te iubesc. Roagă-te, te implor. Ce se întâmplă în jurul tău e cumplit,

ştiu. Dar roagă-te, şi Dumnezeu te va ajuta. Psalmul 91: Voi zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred. El te va acoperi cu penele Lui şi te vei ascunde sub aripile Lui."

Şi gata, mesajul era trimis. îşi împreună degetele şi se rugă ca ea să se roage. Totul avea să fie bine dacă izbutea s-o facă

.III. AŞa Şi în

21. Nu există Dumnezeu, scria

- SBDFtDH, spuse el.

- SBDFPDH, îl corectă ea.

- SBDFtDH, încercă iarăşi.

- SBDFPDH, fu din nou corectat.

- SBDFPDH.

în jurul lui se stârni un zgomot ca şi cum un stol de păsări ar fi dat din aripi. Nu erau păsări. Era sunetul aplauzelor scoase de zeci de palme înmănuşate. Oazanii - nu mai erau oazani pentru el, ci Slm - îl informau că făcea progrese excelente în limba lor.
Era o după-amiază perfectă, absolut perfectă. Aerul era mai puţin lipicios decât fusese până atunci vreodată, sau poate că se obişnuise el, în sfârşit, cu umiditatea. îşi simţea corpul liber şi uşurat, aproape o parte a atmosferei, fără vreo distincţie între pielea lui şi cerul înconjurător (ciudat lucru cum fusese mereu încurajat să conceapă cerul ca pe ceva ce începea undeva departe de el, în vreme ce cuvântul Slm pentru el - S - arăta că acesta porneşte imediat de la pământ.)
El şi cu Slm stăteau afară, lângă biserică, după cum le era obiceiul când activităţile lor nu erau legate strict de credinţă. Biserica era pentru cântat, pentru slujbe (deşi Peter nu-şi numea aşa discuţiile biblice) şi

pentru contemplarea picturilor dedicate de prietenii săi gloriei lui Dumnezeu. Afară puteau vorbi despre alte lucruri.
Astăzi erau în număr de treizeci. Nu fiindcă Iubitorii de Isus s-ar fi împuţinat, ci fiindcă doar anumiţi membri ai congregaţiei se simţeau suficient de siguri
pe ei pentru a-şi instrui pastorul. Unii dintre cei care-i erau mai dragi nu erau acolo, şi îşi clădea noi relaţii personale cu alţii care până atunci fuseseră pentru el ca nişte cărţi închise. Iubitor de Isus Şaizeci şi Trei, de pildă - în general atât de timid şi de stângaci - se arăta iscusit în rezolvarea unor probleme lingvistice, tăcând perioade lungi şi apoi, când toţi ceilalţi se blocau, rostind cuvântul pe care-l căutaseră cu toţii. Prin contrast, Iubitor Unu - primul convertit întru Cristos şi, aşadar, influent printre credincioşi - nu dăduse curs invitaţiei lui Peter de a lua parte la lecţii. Nu dăduse curs? „Respinsese" ori „refuzase" era poate mai bine spus; Iubitor Unu se opunea oricăror încercări de-ale lui Peter de a dilua ciudăţenia Cărţii Lucrurilor Noi şi Ciudate.
- Lasă deoparte cartea pentru o clipă, zisese Peter, însă Iubitor Unu era atât de pornit, încât, pentru prima oară, îl întrerupsese.
- NiciodaPă nu uiţi CarPea. Deloc, deloc. E Pemelia, nădejdea, eliberarea.
Erau chiar cuvintele lui Peter, alese anume pentru ca băştinaşii să le poată rosti mai uşor, dar cu cât îi auzea mai des pe Slm rostind cuvinte precum „eliberare", cu atât se întreba mai mult ce credeau ei oare că înseamnă.
- N-am vrut... Eu nu ziceam că..., se fâstâcise el, după care spusese: Vreau doar să vă cunosc mai bine.
- CunoşPi deSPul, replicase Iubitor Unu. Noi avem nevoie de şPiuP mai mulP, mai mulPe vorbe de ISuS. Vorbe de ISuS bune. Vorbele noaSPre nu.
Oricât încercase, nu-l putuse convinge de contrariu.
Aşa că iată-i acolo, o congregaţie în interiorul unei congregaţii, implicaţi într- o activitate ce avea un statut oarecum discutabil - ceea ce, fireşte, o făcea şi mai importantă. Se aşezaseră pe o porţiune care la început fusese umbrită, însă acum nu mai era. De câte ore stăteau acolo? Nu ştia. Suficient pentru ca soarele să se fi deplasat semnificativ pe cer. Numele soarelui, aflase, era Y. în baza USIC, vârâtă într-un sertar din camera la Peter, se afla o foaie imprimată pe care i-o pregătise vreun şoarece de bibliotecă bine intenţionat, cu perioadele de

apus şi răsărit ale soarelui pe parcursul ciclului de 72 de ore. Cerul fusese redus la o schemă geometrică, cu USIC în centru; orele zilei erau reprezentate prin numere de neînţeles, cu multe cifre, iar soarelui nu i se acorda onoarea unui nume. Nici nu se aşteptase la altceva.

Acum, sub soarele acela, se bucura cu tovarăşii săi de una dintre cele mai frumoase şi plăcute zile din câte apucase acolo. îşi imagină scena de deasupra - nu foarte de sus, ci aşa cum ar fi observat-o un salvamar de la postul său. Un bărbat înalt, blond şi sfrijit, îmbrăcat în alb, înconjurat de siluete mărunte în robe de toate culorile curcubeului. Cu toţii uşor aplecaţi în faţă, atenţi, trecându-şi uneori un clondir cu apă din mână în mână. Comuniune în cea mai pură formă.

Nu se mai simţise aşa de când avea şase ani şi părinţii îl duseseră la dunele din Snowdonia. Acea vară fusese cea mai fericită din viaţa lui, findcă se răsfăţase nu doar cu aerul cald şi îmbălsămat, ci şi cu împăcarea părinţilor, care erau numai alinturi, îmbrăţişări şi cuvinte drăgăstoase. Până şi numele „Snowdonia" părea magic, mai degrabă nume de regat fermecat decât de parc naţional din Wales. Stătuse ore întregi printre dune, îmbibându-se de căldură şi de bucuria părinţilor de a fi împreună, ascultându-le trăncăneala blajină, fără sens pentru el, şi vuietul valurilor, uitându-se îndelung către largul mării pe sub pălăria de paie supradimensionată. Nefericirea era un test pe care trebuia să-l treci, iar el îl trecuse şi totul, de-acum înainte, avea să fie în regulă. Ori aşa crezuse până ce ai lui divorţaseră.

Limba poporului Slm era un chin la pronunţie, dar uşor de învăţat. Avea bănuiala că în vocabularul lor existau doar câteva mii de cuvinte - cu siguranţă mai puţine decât sfertul de milion de cuvinte din engleză. Gramatica era logică şi transparentă, fără excentricităţi şi capcane. Nu existau cazuri, distincţii între singular şi plural sau genuri. Aveau doar trei timpuri: trecut, prezent şi viitor. Până şi să le numeşti timpuri era o forţare: Slm nu gândeau aşa. Un lucru putea să nu mai fie, să fie acolo sau era aşteptat să apară.

- De ce aţi plecat din prima aşezare? îi întrebase la un moment dat. Locul unde locuiaţi când a venit USIC. L-aţi părăsit. S-a întâmplat ceva rău între voi şi USIC?
- SunPem aici acum, venise răspunsul. Aici bine.
- Dar a fost vreo problemă?
- Nu problemă. Aici acum.
- Probabil că a fost foarte dificil să construiţi din nou totul, din nimic.

- ClădiP nu e problemă. Fiecare zi puţin muncă. Puţin muncă peSPe puţin muncă, zi după zi, apoi munca gapa.

încercase o abordare nouă.

- Dacă USIC n-ar fi venit, aţi mai fi stat în aşezarea de la început?

- Aici bine.

Erau evazivi? Nu putea fi sigur. Limba Slm nu părea să conţină forme pentru condiţional. Nu exista „dacă".
„Lăcaşul Domnului are încăperi după încăperi după încăperi", se spunea întruna dintre parafrazele sale după Biblie, refăcute ca să evite cuvinte greu de pronunţat precum „Tată" sau „casă". Cât despre următoarea bucată din Ioan, „iar dacă nu, v-aş fi spus", renunţase la ea cu totul şi trecuse direct la „vă voi aranja un loc vouă" - lucru care, retrospectiv, se dovedise o decizie înţeleaptă, fiindcă Slm n-ar fi înţeles ce ar fi trebuit să însemne asigurarea lui Ioan, cu „iar dacă nu, v-aş fi spus". Unul dintre cele mai afirmative şi mai limpezi versete din întreaga Biblie era aici un nonsens obscur.
Şi totuşi, oricare ar fi fost problemele avute de Slm cu engleza, stabiliseră de comun acord că Peter avea să vorbească şi mai departe despre Dumnezeu şi Isus în propria limbă. Turma lui nu voia altminteri. Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate nu era traductibilă, ştiau asta. Puterea exotică a cărţii se ascundea în frazele străine din care era alcătuită. însă existenţa mai era şi altceva decât Dumnezeu şi Isus, iar Peter voia să ia parte la activităţile lumeşti ale băştinaşilor. La doar câteva zile de când se apucase să înveţe limba, auzise fără să vrea doi Iubitori de Isus discutând şi fusese încântat să desluşească, prin susurul fără noimă, o referire la un copil care refuza să mănânce la micul dejun, sau poate nu tocmai refuza, ci făcea
ceva ce adulţii dezaprobau. Era un detaliu neînsemnat, şi faptul că-l înţelegea nu schimba lucrurile cu nimic, însă adusese o uriaşă schimbare în felul în care se simţea. în clipa aceea de înţelegere, fusese într-o mai mică măsură un străin de pe altă planetă.
„Micul dejun" se rostea „YSF PH QB" - cu sensul literal de „prima mâncare după somn". Multe cuvinte Slm erau compuse din alte cuvinte. Sau poate erau expresii, greu de spus. Băştinaşii nu făceau distincţie. Asta însemna că se exprimau vag? Ei bine, da şi nu. Avea senzaţia că

exista câte un cuvânt pentru orice - însă doar câte unul. Poeţilor le-ar fi venit tare greu acolo. Şi un singur cuvânt se putea referi totodată la o activitate, la un concept şi la un loc anume, ca în gkr, ce se referea la câmpurile de fină-albă, la fină-albă în general şi la câmpul de pe care se recolta. Pronume nu existau; nu făceai decât să repeţi substantivul. Multe lucruri se repetau.

- QBP SL? o întrebase într-o zi pe Iubitor de Isus Douăzeci şi Opt, mândru că putea rosti „Copilul tău?" în limba localnicilor.

O persoană măruntă, cu siguranţă nu un adult, pierdea vremea pe lângă biserică, aşteptând ca ea să termine cu rugăciunea şi să se întoarcă acasă.

- H, confirmase ea.

Uitându-se la micuţ, se întristase că în congregaţia lui nu existau copii. Toţi Iubitorii de Isus erau adulţi.

- De ce nu-l ţii cu tine? o întrebase. E bine-venit alături de noi.

Trecuseră douăzeci, treizeci de secunde de când se uita la copilul care, la rându-i, îi privea atent. O pală de vânt îi suflase în glugă, şi acesta ridicase mâinile minuscule să şi-o potrivească la loc.

- El nu iubeşPe ISuS, zisese Iubitor de Isus Douăzeci şi Opt.

- Poate mai încolo.

- PoaPe. Am nădejdea.

Şi ieşise din biserică, în căldura ce făcea aerul să se unduiască. Mamă şi fiu porniseră fără o vorbă. Nu se ţineau de mână, dar Slm arareori făceau asta.

Cât de mult o mâhnea lipsa de credinţă creştină a fiului? Cât de dispreţuitor sau tolerant era băiatul cu credinţa mamei? Peter nu putea spune. Şi dacă-ar fi întrebat-o pe Iubitor Douăzeci şi Opt, probabil că nu s-ar fi lămurit cine ştie ce. Lipsa de concentrare asupra sinelui pe care o observase la localnici, din felul în care se purtau, se vădea şi în limbaj: nu existau cuvinte pentru majoritatea emoţiilor cărora oamenii le dedicau, pentru a le descrie, o energie nesfârşită. Genul de trăncăneală intimă la care se dedau prietenele vechi, analizând dacă un

sentiment era Iubire Adevărată sau doar dorinţă fizică, afecţiune, dragoste la prima vedere, obişnuinţă, disfuncţie, bla ba bla, ar fi fost de neconceput aici. Nu putea fi sigur nici dacă exista un cuvânt pentru furie sau dacă „PDH" nu denota decât dezamăgire sau o acceptare neutră a faptului că viaţa nu mergea aşa cum ar fi fost de dorit. Cât despre „uFH", cuvântul pentru credinţă... sensul său nu era tocmai precis. Credinţă, speranţă, intenţie, obiectiv, dorinţă, plan, viitorul, drumul care se întinde în faţă... acestea toate păreau să fie acelaşi lucru.

Pe măsură ce le învăţa limba, Peter înţelegea mai bine cum funcţionau sufletele noilor săi prieteni. Trăiau aproape exclusiv în prezent, concentraţi asupra a ceea ce aveau momentan de făcut. Nu exista cuvânt pentru „alaltăieri" în afară de „alalPăieri". Asta nu însemna că Slm aveau memorie proastă, ci doar că o utilizau diferit. Dacă cineva scăpa un vas şi-l spărgea, în următoarea zi îşi amintea că vasul era spart, însă, în loc să retrăiască incidentul cu spargerea vasului, era mai degrabă preocupat de necesitatea de a face un vas nou. Localizarea unui eveniment trecut într-un timp măsurat era ceva ce făceau cu mare greutate, ca favoare specială, dar Peter îşi dădea seama că nu vedeau rostul acestui demers. De ce ar fi contat de câte zile, săptămâni, luni sau ani murise o rudă? O persoană era ori acolo, în viaţă, ori în pământ.

- îi simţi lipsa fratelui tău? o întrebă pe Iubitor de Isus Cinci.

- FraPe aici.

- Voiam să spun cel care a murit. Cel care e... în pământ.

Ea nu scoase un sunet. Dacă ar fi avut ochi pe care să-i poată recunoaşte, ar fi văzut-o privindu-l cu nedumerire, se gândi Peter.

- Simţi durere că-i în pământ?
- El nu Simţi durere în pământP. înainPe Simţi durere. Durere, mulP durere.
- Dar tu? Tu simţi durere? Nu în trup, ci în spirit? Când te gândeşti la el, mort?

Ea se cutremură uşor.

- SimP durere, recunoscu după vreo jumătate de minut. SimP durere.

Smulgerea acestei mărturisiri îi provocase un sentiment de triumf amestecat cu vinovăţie. Ştia că Slm aveau emoţii puternice, inclusiv

tristeţe. Că nu erau organisme exclusiv practice. Nu puteau să fie, altfel n-ar fi avut o asemenea nevoie intensă de Cristos.

- Ţi-ai dorit vreodată să fii moartă, Iubitor de Isus Cinci?

îi ştia de-acum numele adevărat, ba chiar reuşea să i-l pronunţe mulţumitor, însă ea îl informase că prefera să fie chemată pe supranumele creştin.

- Eu da, continuă el sperând să obţină un progres. în diferite momente proaste din viaţă. Uneori durerea e atât de mare, încât ni se pare că ar fi mai bine să nu fim în viaţă.

Ea tăcu vreme îndelungată.

- Mai bine în viaţă, spuse într-un târziu, privindu-şi palma înmănuşată ca şi cum ar fi conţinut un secret profund. MorP nu-i bun. Viu e bun.

Faptul că începuse să le prindă limba nu-l adusese mai aproape de a înţelege originile civilizaţiei Slm. Nu aduceau niciodată vorba despre ce se întâmplase în trecutul lor colectiv şi păreau să nu priceapă ideea de istorie veche - a lor sau a oricui altcuiva. De pildă, ori nu înţelegeau, ori li se părea irelevant că

Isus păşise pe Pământ cu câteva mii de ani în urmă; ar fi putut la fel de bine să fie şi săptămâna trecută.

Din punctul ăsta de vedere, fireşte, se arătau a fi nişte creştini

excelenţi.

- Spuneţi-mi despre Kurtzberg, le ceru.

- KurPSberg plecat.

- Unii dintre lucrătorii de la USIC fac afirmaţii grave despre asta. Eu nu cred că vorbesc serios, dar nu pot fi sigur. Zic că l-aţi omorât voi.

- OmorâP?

- L-aţi făcut mort. Ca romanii pe Isus.

- ISuS nu morP. ISuS viu.

- Da, dar a fost ucis. Romanii l-au bătut, l-au pironit pe cruce, iar el a

murit.

- Dumnezeu e minune. ISuS nu mai morP.

- Da, încuviinţă Peter, Dumnezeu e minune. Isus nu mai e mort. Dar ce s-a întâmplat cu Kurtzberg? E viu şi el?

- KurPSberg viu.

O mână fragilă, înmănuşată gesticulă către peisajul pustiu.

- Merge. Merge, merge. Altă voce rosti:

- Ne-a lăSaP cu nevoie de el.

- Pu nu ne laşi, spuse altcineva.

- O să trebuiască să plec la un moment dat, zise Peter. înţelegeţi asta.

- AcaSă aici.

- Soţia mea mă aşteaptă.

- Soţia Bea. -Da.

- Soţia Bea: una. Noi SunPem mulţi.

- O observaţie de care John Stuart Mill ar fi fost mândru.

Băştinaşii zvâcniră din umeri, arătându-şi nedumerirea. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Nu se prindeau la glume sau ironii. Aşa că de ce se obosise?

Poate că i-o spusese lui Beatrice, ca şi cum ar fi putut să-l audă. Adevăr solemn: dacă Bea n-ar fi fost în regulă, el n-ar fi venit. Şi-ar fi amânat vizita, ar fi rămas la bază. Să-şi dezamăgească turma ar fi fost mult mai puţin grav decât să-i provoace nefericire femeii pe care o iubea. Dar, spre enorma lui uşurare, ascultase de implorările sale şi se rugase.

Şi, fireşte, Dumnezeu intervenise.

M-am băgat în pat speriată, furioasă şi simţindu-mă singură, trebuie să mărturisesc, scrisese Bea. Mă aşteptam să mă trezesc într-o stare de panică reprimată, ca de obicei, cu braţele peste faţă ca să ţin departe

surprizele urâte pe care mi le pregătea ziua cea nouă. Dar, în dimineaţa următoare, întreaga lume era altfel.

Da, asta putea să facă Dumnezeu. Bea o ştiuse mereu, însă uitase, iar acum aflase din nou.

Poate că ţi-am zis (mai probabil nu), continua scrisoarea ei de după rugăciune, că centrala a tot scos pocnete/ gâlgâieli/zdrăngăneli, zi şi noapte, de săptămâni bune. Ei bine, deodată nu se mai auzea nici un sunet. M-am gândit că a cedat probabil, dar nu, era în regulă. Totul mergea fără probleme. De parcă Dumnezeu însuşi ar fi pus degetul pe ea şi i-ar fi zis: „Poartă-te frumos". Joshua părea mult mai relaxat, a venit să se frece de picioarele mele cum era obişnuit. Am făcut nişte ceai şi mi-am dat seama că nu mai am greaţă matinală. Am auzit o bătaie în uşă. M-am gândit c-o fi poştaşul, până ce mi-am amintit că poşta, când vine, vine de obicei după- amiaza. însă erau patru tineri cu feţe proaspete, cam pe la douăzeci şi cinci de ani, foarte macho. M-am speriat o clipă c-o să mă violeze şi-o să mă jefuiască. S-au întâmplat multe din astea în ultimul timp. Dar ce să vezi? Voiau să ridice mormanele de gunoi împuţit! Aveau un camion cu tracţiune integrală şi o remorcă. Accente est-europene, cred. Făceau asta peste tot în împrejurimi.

- Sistemul s-a dus naibii! a zis unul cu ditamai rânjetul pe faţă. Noi suntem sistemul nou!

I-am întrebat cât mă costă. Mă aşteptam să zică două sute, sau ceva de genul ăsta.

- Dă-ne douăj' de lire!

- Şi o sticlă de ceva bun! Le-am zis că n-am alcool în casă. -Atunci...

treij' de lire!

- Şi în mintea ta să gândeşti că suntem nişte tipi puternici şi fantastici!

în nici două minute au făcut lună. Se dădeau mari, aruncau sacii cu o singură mână în remorcă, ţopăiau pe containere, din astea. Afară era urât rău, eu tremuram în pardesiu şi tipii ăştia umblau cu tricouri subţirele, mulate, ca să li se vadă bine muşchii.

-Am venit să te salvăm, ha?

- în fiecare zi te gândeşti când o să vină cineva, şi azi... am venit noi!

- Să nu crezi ce zice guvernul, e rahat. Ei zic: vreţi mizeria curăţată, dar e prea mare problemă. Rahat! Nu-i problemă. Muncă de cinci minute! Tipi puternici! Terminat!

Radia de încântare şi era transpirat, părea să nu-i fie frig deloc.

Le-am dat o bancnotă de cincizeci. Mi-au dat douăzeci rest şi-au pornit-o cu gunoiul, făcându-mi din mână. Strada arăta şi mirosea civilizat pentru prima oară după săptămâni întregi.

Voiam să spun cuiva ce se întâmplase, aşa că am sunt-o pe Claire. A fost cât pe ce să nu - am folosit rar telefonul în ultima vreme, mereu se aud pocnete hidoase pe fir, abia de-l poţi auzi pe celălalt. Doar că de data asta... nici un zgomot. Mi-am zis c-o fi mort de-a binelea, dar mergea cum trebuie. Claire n-a fost surprinsă de ce i-am povestit; auzise şi ea de tipii ăştia. Cică fac o avere, fiindcă se duc pe la câte patruzeci de case pe zi, la douăzeci de lire fiecare. Ciudat cum un serviciu pentru care eşti învăţat să plăteşti câţiva bănuţi (incluşi în taxe) pare deodată ieftin când costă de o sută de ori pe- atâta.

Dar să ştii că lucrurile se îmbunătăţesc în toate direcţiile. Claire a zis că imaginea mea îi stăruie în minte de aseară când s-a băgat în pat - „ ca şi cum mi-ar fi pus-o în cap cineva", aşa a zis. Ea şi Keith se mută în Scoţia (au obţinut pe casă o treime din cât au dat pe ea şi se simt norocoşi c-au putut-o vinde) într-un loc mult mai mic şi mai prăpădit (cuvintele lui Claire) fiindcă măcar acolo au o reţea de sprijin. Ideea era că şi-au făcut bagajele şi Claire a decis că nu-i mai trebuie jumătate dintre hainele pe care le-a adunat de-a lungul anilor. Aşa că, în loc să le pună într-unui dintre coşurile pentru caritate, lucru riscant, din moment ce lumea le foloseşte drept pubele, a adus încoace trei gentoaie pline. „Ia ce vrei penru tine, Bee Bee, iar restul poate să meargă la biserică", mi-a zis. Când am deschis genţile, aproape c-am dat un chiot. Claire are exact aceleaşi măsuri ca mine, dacă-ţi mai aminteşti (probabil că nu), şi întotdeauna i-am admirat gusturile vestimentare. Nu-s eu genul să-mi doresc lucruri, dar în genţile alea erau chestii după care tânjeam

când le vedeam purtate de Claire. Ei bine, port unul chiar acum! - un pulover liliachiu de caşmir care e aşa de moale, că-ţi tot vine să-l atingi ca să te convingi că-i adevărat. Probabil costă de zece ori mai mult decât orice am avut vreodată pe mine, în afară de rochia de mireasă. Şi mai sunt şi nişte pantalonaşi foarte de fiţe - brodaţi minunat, operă de

artă, ce mai. Dacă ai fi aici, ţi-aş face o paradă a modei. Mai ţii minte măcar cum arăt? Nu, să numi răspunzi.
Mâine reîncep serviciul. Rebecca îmi spune că Goodman a plecat în vacanţă! Astea da, veşti bune! Şi mâna mi s-a vindecat fără urmă. Simţeam nişte înţepături uşoare în nervi, dar acum au dispărut complet.
Azi m-am dus la magazin, şi pe rafturi era marfă cum n-a mai fost de secole, l-am făcut observaţia asta şefului de magazin şi mi-a zâmbit extraordinar de frumos. „Scopul nostru e să vă facem pe plac", a zis. Mi-am dat seama deodată prin ce coşmar a trecut omul ăsta; e un supermarket amărât, dar e copilaşul lui. Apropo de asta - am mai zis că N-am Avut Greţuri Matinale? Doar pofte, pofte, pofte. în supermarket, să ştii, am pus laba pe - aşteaptă un pic (eu ştiu că am aşteptat!) - o prăjitură cu cremă de ciocolată! Presupun că e trivial să susţin că Dumnezeu îţi trimite ciocolată când ai mare, mare nevoie de asta. Dar poate că aşa face.
Ciocolată şi pulovere de caşmir. Tare ciudate şi exotice i se păreau acolo, sub vastitatea cerului de pe Oază, observând cum Y se mişca treptat dintr-o parte într-alta a bolţii. Şi fireşte că-şi amintise de Matei 6:25 când citise scrisoarea de la Bea. Dar o ştia sensibilă în ultima vreme, şi poate că nu i-ar fi plăcut să i se amintească de avertismentele lui Isus în privinţa preocupărilor excesive legate de mâncare şi haine. Lucrul de căpătâi era că se simţea încurajată şi întărită. Se aflase în pericolul de a se depărta de protecţia Domnului, însă acum îşi regăsise locul. „Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, Doamne", se rugă, încredinţat că la fel făcea şi ea.
Cei de la USIC îi promiseseră că aveau să construiască foarte curând un transmiţător pentru accesul la Glonţ, poate chiar înainte de următoarea sa vizită în C-2. Aceasta era deci ultima oară când avea să se afle în deplasare fără ocazia de a-şi transmite impresiile zilnice către Beatrice. Odată ce
Glonţul era amplasat, nici el şi nici ea nu aveau să mai fie de negăsit. Menţiunea lui Bea despre Claire şi Keith îl pusese cumva pe gânduri. Nu-şi amintea să-i fi cunoscut pe cei doi. Erau membri ai bisericii, sau cunoştinţe de altundeva? Oameni de la spitalul lui Beatrice? Ea se exprima ca şi cum identitatea lor nu avea nevoie de explicaţii. Claire, se părea, avea un corp aproape identic cu al soţiei sale. Se strădui să şi-o

amintească stând alături de o altă femeie care arăta foarte asemănător. O femeie în pulover liliachiu de caşmir. Nu-i veni în minte nimic.
Iubitor de Isus Nouă se apropie de el cu paşi molcomi, ducând în palme un vas mic cu dulciuri din fină-albă. înclină vasul înainte, indicându-i: „Ia o bucată". Luă o bucată. Era delicioasă, însă marinată într-o pastă groasă ce-i lăsă pe degete urme cafenii. Mănuşile lui Iubitor Nouă erau soioase; trebuia să le spele după ce ajungea acasă. Şi straiul îi era mânjit. Destui Slm erau astăzi cam murdari, fiindcă înainte de lecţia de limbă săpaseră o groapă pentru transformator.
„Nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei", gândi Peter.
Comuniunea se sfârşi, iar Slm se întoarseră pe la casele lor; Peter intră în biserică şi dormi un pic. Cât de mult? Un timp, un timp. Nu mai ştia dacă tehnic era zi sau noapte sau „2200 plus" sau alte formule stupide pe care oamenii de la USIC se aşteptau să le folosească, însă era acordat la ritmurile Slm de-acum, aşa că la trezire simţi că trebuia să fie dimineaţă, foarte devreme, şi probabil că aşa şi era.
0 geană de lumină îi punea în evidenţă partea de jos a corpului, accentuându-
1 conturul ascuţit al pelvisului şi valea concavă de sub coaste. Era numai piele şi os, ca un dansator sau un prizonier într-un lagăr de concentrare. Pielea întinsă îi pulsa la fiecare bătaie a inimii. însă nu-i era foame, doar sete. Lumina se juca pe abdomenul lui. De ce pâlpâia? Probabil că se pregătea o ploaie. Decise să lase sticla cu apă neatinsă lângă pernă, aşteptând să se deschidă cerurile.
Afară, gol, rămase în picioare, cu părul fluturându-i de la forţa vântului care aducea ploaia. Avea să fie o aversă deosebit de puternică, putea să-şi dea seama. Patru vârtejuri de apă gigantice, aşezate într-o imensă structură piramidală, se îndreptau către el, ameninţând neîntrerupt să se unească, dar reuşind cumva să rămână distincte. Trei dintre ele se răsuceau alene, maiestuos, a patra se rotea cu frenezia unei centrifuge. Era mai bine dacă se ţinea de ceva. Se sprijini de zidul bisericii.
Când izbi potopul, senzaţia fu minunată, dar şi înfricoşătoare. Vântul dădu buzna pe lângă el către biserică, şi auzi pocnete şi zăngăneli de obiecte căzute. O rafală mai că-l ridică de la pământ. însă ploaia era răcoroasă, curată şi îmbelşugată. Deschise gura şi-o lăsă să toarne. Era

ca şi cum s-ar fi scufundat şi-ar fi înotat - apoi ar fi ieşit la suprafaţă, mereu la suprafaţă - fără să trebuiască să încordeze vreun muşchi. Când se isprăvi, rămase amorţit, copleşit, clătinându-se pe picioare. O scurtă cercetare a interiorului bisericii arătă că nu erau pagube serioase. Pictura lui Iubitor de Isus Şaptesprezece, sosită de curând şi pe care nu apucase s-o prindă de tavan, fusese aruncată pe podea şi marginile pânzei se destrămaseră, însă tabloul însuşi era nevătămat. O floare pictată în manieră expresionistă, se gândise iniţial, văzând pictura, dar nu: ce i se păruse că aducea cu nişte petale era un cerc de siluete în straie lungi aplecate cu uimire în faţă, şi ce percepuse drept stamina florii era un bărbat care se ivea din pământ: Lazăr.

Puse pictura înapoi după amvon, în aşteptarea momentului când avea să fie fixată pe perete. Aversa îl lăsase cu o stare de mulţumire trupească, şi, simţind furnicături plăcute pe piele, se simţea tentat să se întindă un pic. Ştia însă că avea de lucru. Nu lucrul Domnului, ci muncă manuală. Câmpurile de fină-albă erau îmbibate cu apă, şi în nici două ore multe plante aveau să se umfle, devenind mature, în vreme ce altele riscau să se transforme în terci noroios. Acum era vremea să acţioneze.

- Dumnezeu binecuvânPeze regăsirea noaSPră, părinPe PePer.

Le făcu din mână, însă nu pierdu timp să-i salute pe toţi cunoscuţii. Mulţi
Slm adunaţi aici pentru recoltă nu erau Iubitori de Isus, şi mai aveau până să-l accepte în mijlocul lor. Era diplomatic să amâne conversaţiile pentru mai încolo. Se puse în genunchi şi, în câteva clipe, avea mâinile înfipte până la cot în noroiul cleios.

Plantaţia se transformase într-un smârc mare, ca o crescătorie de porci. Solul reţinea mai bine umezeala aici decât în afara aşezării şi mai erau şi o mulţime de plante de fină-albă putrezite, rămăşiţe ale tulpinilor dezrădăcinate data trecută. O pâclă fină, aproape imperceptibilă, începea să se înalţe din pământ, înceţoşându-i vederea, dar nu conta. Planta din faţa ta era tot ce trebuia să vezi.

Lui Peter îi plăcea să lucreze la câmp. îi amintea de zilele din tinereţe, când aduna zmeură ca să mai facă un ban, doar că de data asta era vorba de o trudă cinstită, n-o făcea fiindcă fugise de amicii consumatori de droguri ai căror bani îi furase. Iar munca nu era doar efort fără minte, fiindcă trebuia să evaluezi fiecare plantă în parte, să decizi dacă-i dădeai pace, dacă rupeai bucăţi din ea sau dacă o scoteai cu totul.

Slm culegeau răbdători, cu o hotărâre calmă, mai degrabă ca nişte grădinari decât ca nişte şerbi pe plantaţie. Purtau, ca de obicei, mănuşile. Ori de câte ori acestea se înnoroiau, se opreau puţin ca să şteargă de pe ele pământul sau să şi le potrivească mai bine. Uneori făceau o pauză de odihnă. Când strângeau un coş plin cu plante, îl duceau la marginea câmpului, unde erau întinse şase plase. Pe aceste plase se distribuiau diversele părţi ale plantelor, fiecare potrivit destinaţiei sale. îi luase destul timp lui Peter să priceapă ce bucăţi trebuiau puse în fiecare morman, dar credea că acum învăţase. Nu mai era veriga slabă a grupului, ci un tovarăş lucrător. Şi lucra mai mult şi mai repede decât oricare dintre ceilalţi.
După o oră sau două, în ciuda faptului că o mulţime de plante muribunde se mai ascundeau încă printre cele mai rezistente, culegătorii - cunoscându-şi limitele puterilor - trecură la următoarea fază. Era partea care-i plăcea cel mai mult lui Peter, fiindcă era cu adevărat nevoie de vigoare şi rezistenţă - două calităţi pe care Slm nu le posedau într-o măsură prea mare. Nu aveau vreo problemă să care recolta de pe câmp în aşezare, deoarece fiecare plasă putea fi dusă încetişor, cu opriri dese, de câte persoane era nevoie, în funcţie de greutate. Exista însă o sarcină care nu îngăduia zăbava: facerea cărnii. Fripturi de vită, miel, şuncă, viţel: înlocuitoarele acestora, realizate cu iscusinţă, erau preferate de personalul carnivor al USIC, însă nu erau uşor de obţinut. Necesitau un efort violent - nu uciderea vreunui animal, ci bătutul neîntrerupt al plantelor de fină-albă aflate în pragul morţii. Doar cele mai umflate şi bătrâne specimene erau alese. Când tulpinile pline cu apă erau izbite cu o piatră, capilarele slăbite ale plantei emanau o mireasmă caracteristică din terciul organic. La fiecare izbitură, terciul se făcea tot mai elastic şi omogen, până ce putea fi lăsat să se solidifice sub forma unor boţuri dense care, tăiate şi aromatízate, arătau şi aveau un gust nefiresc de apropiat de cel al cărnii. Slm băteau uşurel, câte o lovitură sau două odată. Peter izbea ca un automat.
Atât de absorbiţi erau Peter şi localnicii de munca lor, încât nu observară decât prea târziu sosirea roiului.
Unul dintre băştinaşi strigă ceva ce Peter înţelese doar pe jumătate, deoarece conţinea acelaşi cuvânt-rădăcină pentru „străin/din altă parte/neaşteptat/ciudat" ce apărea şi în Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate. Zâmbind bucuros la această dovadă a progresului său

lingvistic, se uită încotro arăta respectivul. La marginea perimetrului plantaţiei, abia desluşindu-se dintr-o ceaţă joasă, cenuşiu-rozalie, era hoarda de făpturi ca nişte păsări pe care Peter o zărise trecând în marş pe lângă baza USIC.
Primul său impuls fu să chiuie încântat şi să-şi îndemne prietenii să se bucure de spectacol, dar Slm erau vizibil alarmaţi - şi pe bună dreptate. Valul de lighioane se întinse tăcut către fina-albă şi, în câteva clipe, o bucată mare din câmp fu acoperită de trupurile ce se legănau. Peter alergă printre răsaduri ca să se uite mai bine, însă ştia, ştia deja. Animalele, creaturile acelea adorabile, iepureii, balonuţii, puiuraţele sau ce alte nume drăgălaşe mai căpătaseră, erau dăunători rapace, veniţi să înfulece recolta.
Lipsiţi de cuget precum viermii, se năpustiră asupra plantelor zemoase, fără să facă distincţie între cele bătrâne şi cele tinere, între mugurii tari şi frunzele pleoştite, flori sau tulpini. Muşchii pulsau în căpşoarele moi şi cenuşii în vreme ce lighioanele mestecau şi plescăiau. Corpurile sferice se cutremurau şi înghiţeau şi nu se mai săturau.
Instinctiv, Peter întinse mâna în jos, apucă cea mai apropiată lighioană şi o trase de pe ospăţ. îndată, braţul i se zgudui de un şoc electric. Sau aşa simţi când creatura frenetică îşi răsuci capul şi-şi înfipse colţii în carnea lui. O azvârli departe, împrăştiind o dâră lungă, circulară din sângele lui. încercă să lovească creaturile cu piciorul, dar în afară de sandale nu-l proteja nimic, şi o muşcătură nemiloasă pe una din gambe îl făcu să bată în retragere. Erau, oricum, prea mulţi. Dacă ar fi avut o bâtă sau o armă... o mitralieră sau un nenorocit de aruncător de flăcări! Adrenalina îl punea în legătură cu un Peter mai tânăr şi mai furios, un Peter precreştin care era capabil să rupă nasul cuiva cu un pumn, capabil să facă zob un şir de bibelouri de pe o poliţă într- un gest convulsiv de ură, doar că de data asta nu mai era capabil de nimic şi adrenalina nu-i era de nici un folos, fiindcă tot ce putea face era să dea înapoi şi să se uite cum hoarda consuma roadele muncii tovarăşilor săi.
Acei Slm care nu erau Iubitori de Isus aveau lucruri mai bune de făcut decât să stea şi să se uite. Soarta plantaţiei era evidentă. Se grăbiră spre grămezile de fină-albă culese şi luară pe umeri plasele, săltându-le de la pământ. Ştiau că dăunătorii aveau să înfulece sistematic de la un capăt la altul al câmpului, aşa că mai era încă timp să ducă de-acolo ce se afla deja în traistă, dacă se putea spune aşa. Iubitorii de Isus se

frământau neliniştiţi înainte şi înapoi, sfâşiaţi între nevoia de a-şi salva recolta şi preocuparea pentru Peter. Se apropie de ei cu intenţia de a-i ajuta să ducă greutatea, dar păreau să strângă din umeri şi să se agite şi mai tare. Un sunet bizar, tulburător le ieşi din capete, un sunet cum nu mai auzise până atunci. Intuiţia îi spuse că era un vaiet de durere. Din braţul lui, întins spre ei, picura sânge. Muşcătura nu era doar o înţepătură, ci desprinsese şi o fâşie de piele. Şi piciorul îi era însângerat.

- O Să mori, o Să mori! gemu Iubitor de Isus Cinci.

- De ce? Sunt otrăvitoare chestiile alea?

- O Să mori, o Să mori! O Să mori, o Să mori! O Să mori, o Să mori! Alţi

câţiva Iubitori de Isus se alăturaseră jelaniei. Glasurile lor ascuţite,

amestecate, atât de diferite de felul blând în care vorbeau de obicei,

fără să se întrerupă unii pe alţii, îl descumpăneau.

- Otravă? întrebă el cu voce clară şi tare, arătând spre roiul de dăunători, dorindu-şi să cunoască cuvântul Slm pentru „otravă". Medicament prost?

Fără să-i răspundă, se grăbiră să se depărteze. Doar Iubitor Cinci ezita. Cât ţinuse culesul, se aflase într-o stare ciudată, abia dacă lucrase, mai mult privise, folosindu-şi când şi când o singură mână - cea stângă - ca să facă treburi foarte simple. Veni acum la el, păşind împleticit, ca un beţiv. îşi lăsă palmele - cu o mănuşă mânjită şi alta curată - pe şoldurile lui, apoi îşi apăsă faţa, tare, în poala lui. Nu era nimic sexual în acel gest; Peter se îndoia că ştia măcar pe unde sau ce erau organele lui genitale. Se gândi că era o formă de a- şi lua adio. Apoi Iubitor Cinci se grăbi să-i ajungă pe ceilalţi.

în câteva minute rămase singur în câmpul de fină-albă, simţind usturime şi durere în braţul şi piciorul rănit, cu urechile pline de zgomotul hidos al sutelor de rozătoare crănţănind tulpinile unsuroase care, cu doar câteva minute în urmă, fuseseră menite să se transforme în pâine, carne de miel, paSPă de fasole, ravioli, ceapă, ciuperci, unP de arahide, ciocolaPă, Supă, Sardine, Scorţişoară şi atâtea altele.

Când Peter se întoarse şchiopătând la biserică, găsi acolo o camionetă parcată şi pe un angajat USIC pe nume Conway sorbind dintr-o sticlă cu apă la cincizeci de dolari bucata. Bărbatul scund, chel, purtând o salopetă imaculată de culoarea lămâii verzi şi bocanci negri lustruiţi, se afla într-un contrast remarcabil cu aspectul murdar şi însângerat al lui Peter.

- Eşti bine? zise Conway, apoi râse de absurditatea întrebării.

- Am fost muşcat, spuse Peter.

- Ce te-a muşcat?

- Ăă... nu ştiu cum aţi decis să le spuneţi până la urmă. Iepurei? Balonuţi? în fine.

Conway îşi trecu degetele prin părul inexistent. Era inginer electrician, nu medic. Arătă spre ceva din spatele bisericii, o structură nouă-nouţă ce aducea cu o maşină de spălat peste care fusese suit un turn Eiffel în miniatură.

- Releul tău pentru Glonţ, îi explică.

în circumstanţe normale ar fi fost de aşteptat să reverse cantităţi însemnate de mulţumiri şi expresii admirative, iar Peter văzu că inginerului Conway îi venea greu să lase să treacă momentul în care ar fi trebuit să-şi primească binemeritatele laude.

- Cred că ar fi bine să mă tratez pentru chestia asta, zise Peter arătându-şi braţul sfârtecat.

- Ar fi bine, încuviinţă Conway.

Până ce ajunseră la bază, câteva ore după aceea, sângerarea se opri, însă carnea dimprejur căpătă o culoare albastru-închis. Necroză? Probabil doar o vânătaie. Fălcile dăunătorului îl străpunseseră cu forţa unui capsator pneumatic. Pe drum, avusese timp mai mult decât suficient să-şi cerceteze braţul şi nu văzuse nici un os să iasă în afară, aşa că presupunea că rana putea fi clasificată drept superficială. îşi potrivise la loc fâşia de piele care atârna, dar era nevoie de copci ca s-o ţină acolo.

- Avem un doctor nou, zise Conway. Tocmai a sosit.

- A, da? făcu Peter.

Simţea că-i amorţeşte piciorul sfâşiat.

- Un tip de treabă. Şi e şi bun la ce face.

Părea o remarcă fără sens: toţi cei aleşi de USIC erau de treabă şi buni profesionişti.

- Mă bucur să aud asta.

- Deci, urmă Conway, hai să-i facem o vizită. Acum.

însă Peter refuză să meargă direct la infirmerie, insistând că mai întâi trebuia să treacă prin camera lui. Conway nu era tocmai de acord.

- N-o să conteze deloc pentru doctor cum eşti îmbrăcat, argumentă inginerul. Şi oricum o să te cureţe cu dezinfectant şi alte chestii.

- Ştiu, spuse Peter. Vreau să văd dacă n-am mesaje de la soţia mea.

Conway clipi, uimit şi amuzat.

- Nu poate să aştepte?

- Nu, nu poate.

- OK, făcu Conway învârtind cu putere de volan. Spre deosebire de Peter, care nu putea deosebi o faţadă de beton de alta, ştia exact încotro se îndrepta. N-o să cazi lat, sper?

- Sunt bine.

Atmosfera în complex era glacială, un vid dres cu oxigen răcit şi steril căruia îi lipseau celelalte ingrediente naturale care l-ar fi făcut să fie aer. Ori de câte ori inspira îl dureau plămânii. Lumina părea tulbure ca într-un buncăr, apăsătoare. Dar nu se simţise aşa ori de câte ori stătuse un timp afară, în misiune? De fiecare dată trebuia să se aclimatizeze.

Până să ajungă la el în cameră, Conway devenise deja foarte agitat.

- Te aştept afară, spuse. Şi încearcă să-ţi faci rapid treaba. Nu vreau să am un predicator mort în cârcă.

- O să fac tot ce pot, îi promise Peter înainte de a închide uşa.

Febra, sau altă afecţiune, îi umfla vasele de sânge din cap, iar dinţii îi clănţăneau atât de tare, încât făceau să-l doară obrajii şi falca.

Ameţeala şi letargia veneau în valuri, încercând să-l doboare.

Când deschise Glonţul, se întrebă dacă nu cumva risipea secunde preţioase în care viaţa i-ar fi putut fi salvată. Se îndoia însă. Dacă muşcătura îl otrăvise, clinica USIC n-avea, cel mai probabil, un antidot.

Otrava avea să facă ce ştia să facă, şi asta urma să se întâmple indiferent dacă nişte feţe îngrijorate îl priveau de sus ori dacă se afla în intimitatea propriului său spaţiu. Poate că mai avea doar câteva ore de trăit. Poate că avea să fie prima încercare pentru noul patolog, un cadavru plin de venin extraterestru.
Dacă aşa stăteau lucrurile, voia, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, să mai citească o dată că Bea îl iubea şi că era bine. Glonţul se trezi la viaţă licărind şi o liniuţă verde din josul ecranului porni să pâlpâie, indicând că o reţea invizibilă scana prin univers după cuvintele soţiei sale.
Mesajul ei, când apăru pe ecran, fu scurt.

Nu există Dumnezeu, scria

.22. Singură cu tine alături

- Tâmplar, auzi o voce plutind deasupra. -Mm?
- Când eram copil, lumea credea c-o să mă fac tâmplar. Aveam talent. Dar na... toate astea-s păcăleală, să ştii.
- Păcăleală?
- Aerul sofisticat în care-i ambalată medicina. Doctorul magician, marele chirurg. Tâmpenii. Reparatul corpului uman nu necesită chiar atâta fineţe. Ce trebuie să ştii, abilităţile... crede-mă, trebuie să fii tâmplar, instalator, cusător.

Doctorul Adkins îşi proba spusele împingând un ac de cusut prin carnea lui Peter, adăugând încă o copcă de aţă subţire şi neagră la şir. Aproape terminase. Copcile formau un model elegant, ca un tatuaj cu o lebădă în zbor. Peter nu simţea nimic. I se administrase o porţie generoasă de analgezice, pe lângă două injecţii cu anestezic local, iar acestea, adăugându-se la extenuare, îl situau dincolo de durere.
- Crezi că am fost otrăvit? întrebă el.

Sala de operaţii părea să se expandeze şi să se contracte uşurel, în acelaşi ritm cu pulsul său.
- Nimic din sângele tău nu pare să lase impresia asta, zise Adkins legând ultimul nod.
- Dar cu doctorul... ăăă... i-am uitat numele. Doctorul care a venit aici să... ăăă... cel care a murit...
- Everett.
- Everett. S-a stabilit ce l-a omorât?

- Mda, moartea, zise Adkins. Aruncă acul pe tăviţă, care fu imediat luată de asistenta Flores.
Peter îşi lăsă braţul împodobit cu broderie peste şervetul de in alb ce-i acoperea pieptul. Voia să doarmă.
- Dar cauza?
Doctorul Adkins strânse din buze.
- Un accident cardiovascular - cu accentul pus pe „accident". Bunicul lui a murit la fel, se pare. Asemenea lucruri se mai întâmplă. Poţi tu să mănânci sănătos, să te ţii în formă, să iei vitamine... dar uneori mori şi gata. îţi vine vremea, spuse medicul ridicând dintr-o sprânceană. Presupun că tu ai numi asta o întâlnire cu Dumnezeu.

Peter îşi flexă degetele, cercetându-şi iarăşi tatuajul din copci.

- La un moment dat am crezut că mi-a venit mie vremea. Adkins chicoti.
- Mai ai de trăit şi de predicat. Şi când te întorci, în caz că mai dai peste urâţii ăia, uite care-i sfatul meu. îşi împreună palmele, mimând executarea unei lovituri laterale, şi explică: Ia cu tine o crosă de golf.
Peter era prea sedat ca să poată merge, aşa că cineva îl scoase din sala de operaţii într-un scaun cu rotile. Două mâini palide apărură din spate şi-i întinseră o pătură de bumbac peste genunchi, i-o potriviră pe la şale şi-i puseră în poală o pungă de plastic transparentă în care se aflau sandalele lui.
- Mulţumesc, oricine eşti, zise el.
- Cu plăcere, îi răspunse Grainger.
- Fir-ar, îmi pare rău. Nu te-am văzut în sală.
Ea îi împinse scaunul, drept şi ferm, de-a lungul coridorului însorit, către uşile mari, duble.

- Eram în sala de aşteptare. Nu-mi plac chestiile sângeroase. Peter

înălţă braţul arătându-şi bandajul imaculat.

- Totul s-a reparat.
Simţi însă că nu era deloc impresionată. încheieturile mâinilor ei, ţinând mânerele scaunului cu rotile, erau încordate - mai încordate decât era nevoie.

- Când te duci acolo n-ai grijă de tine, bombăni ea. Pentru numele lui Cristos, eşti uscat ca un ţâr. Şi da, ştiu că rostesc blasfemii. Dar uită-te la tine.
Peter se uită la încheieturile lui, care fuseseră întotdeauna osoase. Poate nu chiar atât de osoase. Bandajul gros îi făcea braţele să arate cumva şi mai slăbănoage. Cât de enervată era Grainger? Doar un pic exasperată? Furioasă? Distanţa dintre centrul medical şi camera lui ar fi luat câteva minute să fie parcursă, vreme lungă atunci când erai în mâinile cuiva supărat pe tine. Slăbit de analgezice şi de şocul mesajului de la Bea - care-i tot revenea în minte, iarăşi şi iarăşi, ca un val de greaţă - se simţi cuprins brusc de o credinţă pe care alţi bărbaţi i-o descriseseră când le oferise sfaturi pastorale - o convingere profundă, descurajantă că, orice ar fi făcut, indiferent cât de bune le- ar fi fost intenţiile, erau sortiţi să le dezamăgească teribil pe femei.
- Hei, am făcut un efort ca de data asta să nu-mi ard urechile, zise el. Dă-mi şi tu nişte puncte pentru că am încercat.
- Nu mă lua de sus. Grainger îl împinse prin uşile duble şi-l răsuci cu bruscheţe spre dreapta. Kurtzberg era la fel. Şi Tartaglione. Pe la sfârşit arătau ca nişte schelete ambulante.
Peter oftă.

- Toţi arătăm ca nişte schelete la sfârşit. Grainger mormăi iritată. Nu

terminase cu mustrările.
- Ce se-ntâmplă aiurea acolo, în Oraşul Dement? E din cauza ta, sau dintr-a lor? Nu-ţi dau de mâncare, aşa-i? Ori nici măcar nu mănâncă, şi cu asta, basta?
- Sunt foarte generoşi, protestă Peter. Ei niciodată... n-am simţit niciodată că aş răbda de foame. Doar că nici ei nu mănâncă prea mult. Cred că mare parte din ceea ce cultivă şi... ăă... procesează e pus deoparte pentru hrana personalului USIC.
- Uau, super! Deci acum îi şi exploatăm? făcu Grainger rotindu-l pe după încă un colţ. îţi zic, ne-am dat peste cap să fim corecţi. Peste cap ne-am dat. E prea mare miza ca s-o dăm în bară cu un fiasco imperialist.
Peter îşi dori să fi avut conversaţia asta cu ea mult mai devreme, sau s-o poată păstra pe mai târziu - oricând, doar acum nu.
- Ăă... păi care-i miza? întrebă el străduindu-se să stea drept în scaun.

- Hristoase, nu ţi se pare evident? Eşti chiar aşa uşor de dus de nas?

„Fac doar munca lui Dumnezeu; soţia mea pune întrebările pătrunzătoare", era pe cale să spună. Era adevărat. Bea era întotdeauna cea care trebuia să ştie de ce, care scormonea dincolo de suprafaţa lucioasă a discursurilor, care refuza să joace jocul pe care-l jucau cu toţii. Era cea care citea rândurile scrise cu litere mici în contracte, care-i explica de ce un chilipir aparent era o păcăleală, cea care vedea o escrocherie chiar şi când era învelită în ambalaj creştin. Grainger avea dreptate: era uşor de dus de nas.

Nu aşa se născuse, evident. Se transformase în asta de unul singur, prin puterea voinţei. Erau multe căi de a deveni creştin, însă calea care funcţionase pentru el fusese să-şi blocheze capacitatea pentru cinism, s-o închidă ca pe un comutator electric. Nu, era comparaţia nepotrivită... aprinsese lumina încrederii. Şi după atâţia ani în care manipulase, profitase de toţi cei pe care-i întâlnea, furase, minţise şi câte şi mai câte, se reconstruise în chip de inocent.

Dumnezeu ştersese totul cu buretele. Bărbatul care altădată-şi împăna conversaţia cu interjecţii profane gen „Hristoşii mă-sii" devenise bărbatul care zicea „fir-ar". Altfel nu se putea. Fie erai un alcoolic fără măsură, fie nu te atingeai deloc de pahar. La fel şi cu cinismul. Bea se putea descurca să fie moderată. El nu.

Şi-acum asta: „Nu există Dumnezeu". De la Bea. „Doamne, rogu-te, nu. Nu de la Bea", se gândi.

Şi Bea îi împinsese cândva scaunul cu rotile, la spitalul unde se cunoscuseră, întocmai cum îl împingea Grainger acum. îşi rupsese ambele glezne sărind de la geamul unui depozit şi-şi petrecuse câteva zile în salonul lui Beatrice cu picioarele atârnate în aer. Apoi, într-o după-amiază, ea îl dezlegase din chingi, îl dusese la un scaun rulant şi-l împinsese până la radiologie pentru o examinare postoperatorie.

- N-ai putea să-mi faci un pic vânt până la vreo ieşire, să trag şi eu o ţigară? o întrebase.

- N-ai nevoie de nicotină, frumosule, replicase ea dintr-un spaţiu cu miros dulce aflat în spatele şi deasupra lui. Ai nevoie să ţi se schimbe viaţa.

- Ei, uite c-ai ajuns, zise Grainger. Casa ta cea departe de casă.

Se aflau lângă uşa pe care scria P. Leigh, PASTOR.

în vreme ce Grainger îl ajuta să se ridice, unul dintre electricienii USIC, Springer, apăru pe coridor.

- Bine ai revenit, părinţele! strigă el. Dacă mai vrei lână, ştii unde să dai de mine.

Acestea fiind zise, o porni agale mai departe.

Buzele lui Grainger erau aproape de urechea lui Peter. îi spuse

încetişor:

- Doamne, ce urăsc locul ăsta! Şi pe toţi care lucrează aici.

„Te rog, nu mă urî şi pe mine", îi zise în gând Peter pe când intrau. Atmosfera ce-i întâmpină era stătută şi un pic râncedă după două săptămâni fără aer condiţionat. Particule de praf, tulburate de intruziune, se învârteau într-o rază de lumină. Uşa se închise cu zgomot după ei.
Grainger, care-şi ţinea un braţ pe spătarul scaunului, ca nu cumva Peter să-şi piardă echilibrul, îl cuprinse peste piept cu celălalt. Cu creierul înceţoşat cum era, îşi dădu cu greu seama că-l îmbrăţişa. Şi nu era doar asta: era un altfel de îmbrăţişare decât cealaltă. Aici era pasiune şi nevoie femeiască.

- îmi pasă de tine, zise ea lăsându-şi greu capul pe umărul lui. Nu muri.

El o atinse stângaci cu palma.

- N-am de gând.
- O să mori, o să mori şi-o să te pierd. O să te faci ciudat şi distant şi-apoi, într-o zi, o să dispari.
Acum plângea.
- Ba nu, promit.
- Ticălosule, gemu ea strângându-l şi mai tare în braţe. Nemernicule, mincinos de... Dintr-odată, Grainger se rupse din îmbrăţişare. Pânza deschisă la culoare a veşmântului ei avea urme de noroi de pe câmpurile cultivate ale Slm. Nu te mai duc cu maşina să-i vezi pe demenţii ăia, îi zise ferm. N-are decât s-o facă altcineva.

- îmi pare rău, cum crezi, spuse Peter. însă Grainger plecase deja.

Nu mai era nici un alt mesaj de la Bea. La comanda sa, o reţea cu tehnologie ingenioasă scormoni cosmosul în căutarea gândurilor ei, dar nu găsi nimic. Doar acel ţipăt de dezolare lucind încă pe ecran, acele trei cuvinte oribile atârnând acolo într-un vid cenuşiu, fără context. Fără vreun nume, nici al ei şi nici al lui. Doar cuvintele acelea crude.

Se aşeză la Glonţ şi se rugă să aibă tărie. Ştia că dacă nu răspundea acum, scurt, avea şanse mari să cadă inconştient, cu fruntea pe tastatură.

încercă să-şi facă degetele neîndemânatice să tasteze cuvintele Psalmului 14: Nebunul zice în inima lui: nu este Dumnezeu. însă apoi Domnul îi pătrunse în inimă şi-l avertiză că ar fi fost o neghiobie să facă asta. Orice se întâmplase cu Bea, nu-i trebuiau critici acum.

Poate se mai produsese vreun dezastru natural? Ceva groaznic, într-o ţară străină, care-i împuiase capul cu durerea unei empatii nefolositoare? Sau poate se întâmplase ceva mai aproape de casă, în Marea Britanie? O catastrofă care lăsase mii de oameni fără adăpost, distruşi, îndoliaţi?

Din nou, Psalmii îi veniră în ajutor: Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopţii, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întunerec, nici de molima care bântuie ziua nămeaza mare. O mie să cadă alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia.

Dar dacă... dacă se apropiase de Bea? Dacă o lovise un cutremur sau potop? Dacă, chiar în clipa asta, era neajutorată şi buimacă printre ruinele casei lor? Dar nu, n-ar fi fost logic, casa le era probabil intactă, altfel n-ar fi putut să-i scrie. USIC le dăduse un Glonţ care fusese montat în biroul de la etaj, conectat la un server de mărimea unui fişet. Existenţa mesajului dovedea că Bea era în siguranţă. Doar că o persoană înstrăinată de Dumnezeu nu putea fi nicicând în siguranţă.

în vreme ce morfina, cloroprocaina şi extenuarea îl trăgeau cu tot mai multă insistenţă spre somn, începu să intre în panică. Trebuia să scrie, şi totuşi, nu izbutea. Trebuia să spună ceva, să rupă tăcerea, dar dacă alegea cuvinte greşite avea să regrete asta pe vecie.

în cele din urmă lăsă baltă ideea de a cita versete biblice sau de a da poveţe. Era soţul ei, ea era soţia lui: era singurul lucru de care putea fi sigur.

Bea, nu ştiu ce te-a adus în punctul ăsta, dar te iubesc şi vreau să te ajut dacă pot. Spune-mi, te rog, ce nu-i bine şi iartă-mă, te rog, dacă-i vorba de ceva ce-ar fi trebuit deja să ştiu. Tocmai am ieşit din operaţie. Câteva copci, nimic serios. Am fost muşcat pe teren. Îţi explic mai târziu. O să mă-ntind un pic acum, dar te rog, mă îngrijorezi, te iubesc, ştiu că sună absurd, dar sunt aici pentru tine, chiar sunt.

Trimise mesajul şi se prăvăli pe pat.

Peste puţin, fără să rostească o vorbă, Grainger se întoarse şi se întinse lângă el. îşi odihni capul pe pieptul lui gol, iar umărul îi era într-o asemenea poziţie, încât ar fi fost nenatural să nu i-l cuprindă în palmă. Aşa că i-l cuprinse în palmă. Ea se lipi şi mai tare de el, lăsându-l să-i simtă căldura cărnii. Degetele ei mici îi alunecară pe abdomen, palma urmă adâncitura de unde începeau coastele. Apoi îi apucă penisul, care era deja în erecţie. Până să apuce să spună ceva, apăru acolo şi Bea, încredinţându-l din priviri că era totul în regulă. Grainger îşi ridică tunica. Avea pistrui pe sânii palizi. Peter sărută un sân, în vreme ce Bea termina cu dezbrăcatul şi se suia în pat. Grainger îi ţinu penisul drept, îngăduindu-i lui Bea să se lase pe el. Ejaculă în secunda în care o pătrunse.

De îndată ce se trezi, simţi izul trădării. Comisese păcatul adulterului în inima sa şi - mai rău - îşi târâse şi soţia în fantezia-i necinstită, făcând-o complice. El şi Bea îşi fuseseră întotdeauna credincioşi; nu profitase niciodată de femeile vulnerabile care veniseră la el pentru poveţe pastorale. Era bărbatul unei singure femei, şi femeia asta era Bea. Aşa stăteau lucrurile?

Rămase întins o vreme, ferindu-şi ochii de lumina soarelui cu braţul zdravăn. O durere de cap ca o mahmureală îi zvâcnea în tâmple. Limba şi buzele i se uscaseră. Braţul rănit părea în regulă - deşi amorţit -, însă gamba îl durea ca o arsură. Nu ştia cât de mult dormise: cincisprezece minute sau cincisprezece ore. Amintirea visului zăbovea, ispitindu-l cu fantasma sa de iubire, cu mirajul fermecat în care toată mâhnirea, durerea şi înstrăinarea erau nivelate de dorinţa trupească.

Setea îl făcu să se ridice din pat. Bău lacom direct de la robinet, gălăgios ca un câine, până ce stomacul începu să-i clipocească, semn că era plin. Doctorul îi zisese că putea să facă duş fără probleme, să-şi dea cu săpun şi apă pe răni, dar să nu se scarpine pe la suturi dacă-l mâncau; aveau

să se dizolve după ce-şi făceau treaba. Peter îşi desfăcu bandajele, dezvăluind pielea rănită. Bumbacul alb şi moale abia dacă era pătat, leziunile erau curate. Făcu duş, se şterse bine cu prosopul şi se bandajă la loc, apoi îşi puse blugii şi un tricou portocaliu uzat pe care scria OUTREACH TASKFORCE BASILDON. îmbrăcămintea părea prea largă. Scormoni prin rucsac după şosete şi scoase o punguţă al cărei conţinut plescăitor şi semilichid nu reuşi, pentru început, să-l identifice. Era ce mai rămăsese din nişte hrană pe care i-o dăduseră Slm cu mult timp în urmă, înainte să se deprindă cu mâncarea lor: o felie de ceva gras, de consistenţă ceroasă, cu gust de oţet. Temându-se să nu-i jignească, pretinsese că nu-i era foame şi că avea să mănânce mai târziu. Punga îi apăsa în palmă ca un organ de animal extras dintr-o carcasă. Se uită în jur, căutând un recipient în care s-o pună ca să nu mai uite de ea.

Pe masa de lângă frigider băgă de seamă ceva nefamiliar. Un flacon de plastic cu pastile şi un bilet scris de mână. IA DOUĂ LA 4 ORE DACĂ E NEVOIE. G.

Fusese Grainger pe-acolo cât dormise? Sau adusese medicamentele cu ea când îl scosese din operaţie? Nu-şi amintea să fi făcut altceva prin cameră, în afară de îmbrăţişare. Dar poate că apucase mai devreme să pună flaconul acolo, cât era el consultat de doctorul Adkins. Gândire în perspectivă.

Luă flaconul, citi ce conţinea. Pilulele erau mai tari decât orice ai fi putut obţine fără reţetă într-o farmacie din Anglia. însă durerea pe care o simţea nu era trupească.

Căută mesaje noi de la Bea. Nu erau.

Fantoma lui Bing Crosby vorbea când Peter intră în sala de mese. Membranele dintr-un laringe ce fusese cândva adăpostit într-un gâtlej uman, acum de mult răspândite în pământul cimitirului Holy Cross din Los Angeles, scoseseră sunete ce fuseseră capturate pe bandă magnetică în 1945, iar banda, digitalizată şi restaurată cu dragoste, era acum transmisă prin sistemul de
sonorizare al cafenelei. Cei vreo duzină de angajaţi USIC răsfiraţi prin încăpere, pe fotolii şi pe la mese, se arătau cu totul nepăsători şi-şi vedeau de discuţii sau pur şi simplu de mâncat şi de băut. Vocea fără trup a lui Judy Garland - membrane mai mici, vibrând mai entuziast - i se alătură lui Crosby într-o aşa-zisă improvizaţie despre probatul pălăriilor, menită să întruchipeze prăpastia dintre bărbaţi şi femei.

Stanko, în spatele barului, dădu drumul blenderului, înecând vocile străvechi sub hârâitul gheţii pisate cu aromă de cafea.
- Ce-i bun azi, Stanko? întrebă Peter când îi veni rândul.
- Clătite.
Bing Crosby, după ce se lăsase întrerupt de fluxul pălăvrăgelii lui Garland, începuse să cânte iar: „Când te cuprind cu braţul şi ieşim la plimbare, tu taca- tata, taca-taca, taca-taca, neîncetat vorbeşti..."
- Ceva savuros?
Stanko ridică capacul de pe un recipient de metal, lăsând să iasă un iz puternic, aromat.
- Viţel stroganoff.
- Asta vreau. Şi o cană cu ceai.
„Aristotel, matematică, economie, scaune vechi", lălăia Bing. „Clasicii, comicii, dragă, cui îi pasă?"
Stanko îi întinse o farfurie de plastic conţinând o mâncare densă, intens colorată, un pahar de plastic cu apă fierbinte, un săculeţ de hârtie cu lapte praf şi un pliculeţ de ceai cu o imagine minusculă a palatului Buckingham pe ambalaj.
- Mulţumesc, zise Peter.
- Poftă bună, frăţie.
- Arată grozav.
- Cel mai bun stroganoff cu putinţă, afirmă Stanko fără să zâmbească.
Umor sardonic? Poate că vorbea serios. în clipa aceea, Peter se îndoia de propria capacitate de judecată.
Se duse la o masă liberă - mai rămăsese doar una - şi se aşeză cu mâncarea, în vreme ce Bing Crosby se prefăcea c-o agasează pe Judy Garland pălăvrăgind despre golf, Peter se apucă să-şi deguste viţelul, despre care ştia că era fină-albă zdrobită cu un pietroi, apoi uscată şi prăjită. Sosul nu avea gustul potrivit - era prea dulce, prea consistent. Fragmente de tulpină tânără de fină-albă fuseseră vopsite în portocaliu intens ca să aducă a morcovi, iar alte bucăţi albite de fină-albă pe jumătate maturizată jucau rolul cepei. îşi dori ca USIC să renunţe la combinaţiile acelea false şi să prepare fina-albă în felul în care o mâncau Slm. Erau atâtea reţete bune şi sănătoase care rămâneau nefolosite.
„Când muzica se-aude încetişor, gângurea Judy Garland, şi stau pe genunchii tăi, chiar trebuie să taca-taca, taca-taca, taca-taca, bla, bla, bla..
- Te deranjează dacă stau aici?

O voce reală, de femeie vie, în competiţie cu cea a unei femei răposate de mult.

Ridică ochii. Era Hayes. îi făcu semn că n-avea nimic împotrivă, temându-se că urma întrebarea „Ce mai faci?", o întrebare la care nu era sigur că putea răspunde fără să-şi piardă controlul şi să toarne întreaga poveste. însă de îndată ce Hayes luă loc, văzu bine că era interesată doar de tăblia mesei, pe care lăsă un volum gros. Aruncând o privire la paginile acelea în vreme ce mânca, Peter identifică grile de Sudoku, Kakuro, Hitori, Fillomino şi alte jocuri matematice, completate citeţ cu creionul. Hayes se aplecă peste carte ţinând o radieră între degetul mare şi arătător. Cu nespusă grijă, începu să şteargă urmele de creion.

„E aşa plăcut să-ţi lipeşti buzele de ale mele", îngânau Bing şi Judy în armonie perfectă.

Cinci minute mai târziu, farfuria lui Peter era goală, iar cafeaua cu gheaţă a lui Hayes rămânea neatinsă, uitată. Femeia stătea aplecată peste masă, absorbită de sarcina sa. Gura îi era întredeschisă, ochii plecaţi îşi arătau genele moi, de o desime luxuriantă; lui Peter i se păru mai drăguţă şi mai sufletistă decât crezuse. Era emoţionat, foarte emoţionat, mişcat deodată până în străfunduri de truda ei plină de altruism.

- E foarte frumos din partea ta, se auzi rostind.

- Pardon?

- O dovadă de preocupare faţă de comunitate. Ea îl ţintui nedumerită cu privirea.

-Să ştergi urmele de creion, explică el dorindu-şi să nu fi dechis gura. Le dai şi altora ocazia să completeze grilele.

Ea se încruntă.

- Nu fac asta pentru alţii. O să le rezolv tot eu iarăşi, mai târziu. Şi-şi văzu de treabă mai departe.

Peter se lăsă pe spătar şi-şi bău ceaiul. Concentrarea senină a lui Hayes nu i se mai părea atrăgătoare. Avea, în schimb, ceva ce-ţi dădea fiori. OK, personal nu era genul care să rezolve rebusuri, aşa că plăcerea de a umple pătrăţelele acelea era deja misterioasă pentru el, deşi pentru alte minţi reprezenta o provocare plăcută. Dar să rezolvi aceleaşi grile iar şi iar....

Un hohot de râs, venit din cealaltă parte a încăperii, nu reuşi să afecteze concentrarea lui Hayes. Venea dinspre Tuska, Maneely şi tipul care-l escortase pe Peter înapoi din aşezare, cum îl chema... Conway. Păreau să se distreze cu nişte numere de iluzionism rudimentar ce implicau trei pahare de plastic şi o capsă de metal. „Cum ai făcut asta? Cum ai făcut asta?" întreba necontenit Conway, spre încântarea lui Tuska. în restul încăperii, personalul USIC, relaxat în fotolii, răsfoia Fly Fishing, Classic Cartoons, Vogue şi The Chemical Engineer. Peter îşi aminti peroraţia lui Tuska despre „Légion Étrangère": „E mai bine să ai o echipă de indivizi care se pot descurca să
trăiască într-o stare intermediară permanentă. Oameni care să n-o ia razna". Poate că Hayes era un exemplu nimerit de persoană care n-avea s-o ia razna. Cineva care-şi făcea treaba nu cauza probleme în afara unor pagini pe care le mai rupea de prin reviste porno, iar apoi, când se retrăgea în camera ei, putea să-şi omoare timpul, zile şi luni la rândul, rezolvând grile de sudoku şterse şi completate la nesfârşit.

- ... legendara modestie a lui Cosby, care a putut să descrie o asemenea operă de artă sublimă drept ceva „pufos" şi „nouţ", intona DJ-ul. Vom asculta acum o variantă alternativă, care nu apare pe album. Ascultaţi cum Bing se poticneşte la cuvintele „pensie alimentară", ca şi alte dovezi ale repetiţiilor insuficiente. Merită însă pentru faptul că Garland stă acum ceva mai aproape de microfon, permiţându-ne să ne imaginăm că e chiar aici, în aceeaşi cameră cu noi...
- Scuze că te întrerup iar, zise Peter.
- Nici o problemă, făcu Hayes ştergând încă un număr înainte să ridice privirea.

- Mă întrebam despre muzica asta. E veche?

Ea clipi, apoi ciuli urechile ca să înregistreze sunetul.

- Foarte veche. Cântăreţii ăştia... nu cred că mai trăiesc.

- Nu, voiam să zic... emisiunile astea, cu anunţuri şi toate cele, sunt montate de cineva de la USIC sau existau deja?
Hayes îşi aruncă privirea prin cantină.
- Rosen le face. Acum nu-i aici. E topograf şi desenator tehnic. I-ai văzut probabil schiţele cu Unitatea Energetică şi de Centrifugare din Holul Proiectelor. O lucrare incredibil de precisă. Uneori mă mai opresc să mă uit. Ridicând din umeri, continuă: Cu muzica lui mi-e totuna. Pentru mine e doar zgomot de fond. Mă bucur că-i place aşa de mult. Oricui trebuie să-i placă ceva, presupun.
Nu părea convinsă.
Peter fu străbătut de un val proaspăt de durere - amintirea mesajului de la Beatrice.
- „Mama", zise el încercând să-şi vină în fire.
- Pardon?
- Porecla pe care-ai sugerat-o pentru Dispozitivul Energetic şi de Centrifugare.
- E „Unitatea", îl corectă ea cu un zâmbet, închizând cartea cu jocuri şi strecurându-şi radiera într-un buzunar al cămăşii. Nu-i zice nimeni Mama, ştiu asta. Tot Marele Sutien i se spune. Sau mai degrabă M.S. Gata să plece, îşi duse cartea la piept şi adăugă: N-are rost să te oftici. Cum zicea maică- mea, nu-ţi bate capul cu mărunţişuri.
„Când eşti supărat, nu zăbovi în supărare, ieşi din ea." Mottoul lui Bea. Mottoul lor de cuplu, mai exact.
- Ţi-e dor de mama ta?
Gânditoare, Hayes strânse cartea şi mai tare la piept.
- Cred că da. A murit de mult. Ar fi fost mândră de mine, sunt sigură, că am fost aleasă pentru misiunea asta. Dar aveam deja un serviciu bun când a murit, aşa că era deja mândră. Nu eram o scursură, totuşi.
- Eu am fost o scursură cândva, zise Peter menţinând contactul vizual. Alcoolic. Dependent de droguri.
Hayes nu era persoana potrivită căreia să-i facă asemenea confesiuni intime, ştia asta, dar nu se putea abţine. Era, îşi dădu seama într-un târziu, într-o stare defel potrivită să se afle acolo, printre oamenii ăştia. Simţea nevoia să fie inconştient sau printre Slm.
- Nu-i o infracţiune, replică Hayes pe tonul ei sec, lipsit de empatie. Nu judec pe nimeni.
- Am comis infracţiuni, zise Peter. Infracţuni mărunte.
- Unii trec peste asta, se îndreaptă. Nu înseamnă că-s oameni răi.

- Tatăl meu era teribil de dezamăgit de mine, insistă Peter. A murit plin de năduf din cauza mea.
Hayes încuviinţă din cap.
- Se mai întâmplă. Dacă lucrezi aici o vreme, o să afli că mulţi colegi au nişte istorii foarte triste. Iar unii nu au. Nu-s două poveşti la fel... N-are a face, am ajuns cu toţii în acelaşi punct.
- în care punct?
Ea ridică pumnul într-un gest de triumf, dacă „triumf" era cuvântul potrivit pentru un pumn strâns atât de lejer, ridicat atât de amabil, cu atât de puţine şanse de a fi observat în contextul prietenos al cantinei.
- Lucrăm pentru viitor.
Dragă Peter, îi scrise în cele din urmă Bea, după ce Peter îşi petrecuse o eternitate, parcă, rugându-se şi făcându-şi griji.
îmi pare rău că n-am răspuns atâta vreme. Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat, dar îţi datorez o explicaţie. îţi mulţumesc că mi-ai întins o mână de ajutor. Nu schimbă felul în care sunt lucrurile şi nu cred că poţi înţelege în ce poziţie mă aflu acum, dar chiar apreciez ce faci.
Multe lucruri au dus la asta. Biserica noastră a avut de suferit, ca să folosesc o formulare moderată. Geoff a şters-o cu toate fondurile. El şi cu casiera aveau o relaţie şi au fugit împreună, nimeni nu ştie unde. Dar nu mai e nici un bănuţ în conturi. Au luat chiar şi pungile cu donaţii. Mai ţii minte cum ne rugam la Dumnezeu să aleagă un pastor ca să te înlocuiască? Ei bine, Geoff a fost acela. Poţi să înţelegi din asta ce vrei.
Părerile sunt împărţite în privinţa căii de urmat. Unii vor să treacă peste mizeria asta şi să continue, alţii simt că le-ar fi mai bine s-o ia de la capăt cu o biserică nouă. M-au întrebat chiar dacă nu vreau să le fiu pastor. Se potriveşte de minune!
Cu două zile înainte de acest fiasco am început iarăşi munca. Mă gândisem c-o să fie minunat fără Goodman, dar locul nu mai e la fel. E murdar, în primul rând. Duşumelele, pereţii, toaletele. Nu mai există îngrijitori şi nici şanse să găsim. Am luat un mop şi-am început să curăţ într-una dintre băi, iar Moira aproape că mi-a sărit la beregată. „Suntem asistente, n-am venit aici să spălăm podelele", mi-a zis. Iar eu: „Păi şi stafilococii? Rănile deschise?" N-a făcut decât să se holbeze la mine. Şi poate că are dreptate, şi-aşa e destul de greu cu câtă muncă

este. La Urgenţe e haosul de pe lume. Lumea umblă pe-acolo nesupravegheată, se ia la harţă cu personalul, încearcă să-şi vâre prin saloane mamele, taţii şi copiii bolnavi înainte să avem ocazia să-i triem. Toţi pacienţii sunt săraci acum. Nici măcar un specimen educat, din clasa de mijloc, printre ei. Moira zice că toţi cei cu bani au abandonat complet sistemul public. Bogătanii au şters-o în Franţa sau Qatar, cei din pătura mijlocie şi-au găsit clinici private unde se plăteşte per serviciu efectuat (au ieşit precum ciupercile peste tot - comunităţi noi-nouţe se formează în jurul lor). Şi spitalele noastre se aleg cu ciurucurile. Asta-i vorba Moirei pentru ei, dar, sinceră să fiu, asta şi sunt. Proşti, nesimţiţi, gălăgioşi, urâţi şi foarte, foarte speriaţi. Să lăsăm deoparte milostenia - e o luptă şi să-ţi păstrezi calmul când ai de-a face cu un bivol beat, cu tatuaje şterse, răcnindu-ţi în faţă şi împungându-te în umăr cu degetele pătate de nicotină. E o paradă nesfârşită de ochi injectaţi, acnee, nasuri sparte, obraji despicaţi, coaste rupte, copii opăriţi, sinucideri ratate. Ştiu că mă plângeam că Goodman încearcă să ne umple spitalul cu cazuri uşoare, dar e o diferenţă între a oferi acces la servicii medicale tuturor membrilor societăţii şi a lăsa un spital întreg să fie invadat de o gaşcă de cretini ignoranţi.
A trecut timpul, e şase şi jumătate, trebuie să plec la muncă. Nici nu ţi-am spus măcar ce s-a întâmplat de mi-a pus capac, dar e greu şi pentru mine să mă confrunt cu asta, iar scrisul îmi ia timp şi n-am ştiut că o să-ţi scriu atât de mult despre alte lucruri. Mă gândeam că o să-ţi spun de-a dreptul, dar o să te îndurereze teribil, şi tare aş vrea să te scutesc pentru totdeauna de

durerea asta. Trebuie să plec acum.

Cu drag,

Bea
îi răspunse imediat:
Dragă Bea,
Sunt foarte îngrijorat din cauza ta, dar şi uşurat să-ţi aud „vocea". E drept că ne înţelegem greşit unii pe alţii - numai Dmnezeu are înţelegerea perfectă -, dar n-ar trebui să lăsăm supărarea izvorâtă din

această frustrare să ne oprească să încercăm. Munca mea cu oazanii confirmă toate acestea iarăşi şi iarăşi.
Veştile despre Geoff şi biserica noastră sunt deplorabile, însă biserica nu constă în Geoff, casieră sau vreo clădire anume. Piedica asta se poate dovedi o binecuvântare ascunsă. Dacă datorăm bani, îi putem da înapoi; chiar dacă nu putem, sunt doar bani. Lucrul de căpătâi e ce se petrece în inimile şi sufletele oamenilor. E încurajator că enoriaşii noştri vor s-o ia de la început cu o biserică nouă. De obicei, lumea se teme de schimbări, aşa că aici avem un exemplu uimitor de curaj şi gândire pozitivă. De ce să nu înceapă o tovărăşie simplă în sufrageria cuiva? întocmai ca primii creştini. Infrastructura complicată e un lux, cu adevărat esenţiale sunt dragostea şi rugăciunea. Şi e grozav că vor să le fii pastor. Nu te înfuria, cred că te-ai descurca de minune.
Comentariile tale privind schimbările de la spital sunt fireşti, dat fiind stresul tot mai mare, dar îmi confirmă impresia că poate acum n-ar fi un moment potrivit să lucrezi. Ai un copil care creşte în tine. Sau cel puţin aşa sper - ai pierdut sarcina cumva? Asta ţi-a zguduit credinţa în Dumnezeu? Sunt bolnav de grijă. Spune-mi, te rog.
Orice ar fi, te-apurtat într-un loc foarte rău, spiritual vorbind. Acei „cretini ignoranţi" care vin buluc peste tine la spital sunt cu toţii suflete preţioase. Lui Dumnezeu nu-i pasă că cineva are acnee, dinţi stricaţi sau educaţie proastă.
Aminteşte-ţi, te rog, că atunci când ne-am întâlnit eram un jeg alcoolic. O scursură. Dacă m-ai fi tratat cu dispreţul pe care-l meritam, n-aş fi fost niciodată salvat, situaţia s-ar fi înrăutăţit doar, „dovedind" că ăştia de-alde mine sunt dincolo de salvare. Şi cine ştie, poate că unele dintre femeile pe care le vezi în saloane au traume în familie nu foarte străine de ce ţi s-a întâmplat ţie. Aşa că, te rog, oricât ar fi de greu, încearcă să-ţi păstrezi compasiunea. Dumnezeu poate face miracole în spitalul tău. Spui singură că oamenii ăştia sunt înspăimântaţi. Ştiu cu toţii, în adâncul lor, că au nevoie disperată de ceva ce medicina nu le poate da.

Scrie-mi de îndată ce poţi,

Te iubesc,

Peter

Y cobora în sfârşit, colorând orizontul în auriu caramelizat. Urma un apus lent, de o frumuseţe aproape împovărătoare, apoi avea să fie noapte pentru mult timp. Peter îndesă în geantă mâncarea oazană în putrefacţie şi ieşi din complex.
Merse vreo câţiva kilometri, cu speranţa că baza USIC avea să-i dispară din raza vizuală - ori, mai exact, că el avea să dispară din raza vizuală a oricui de la USIC care l-ar fi putut vedea plecând. însă terenul plat, fără forme de relief proeminente, însemna că baza se ţinea cu încăpăţânare la vedere. O iluzie optică o făcea să pară mai puţin depărtată decât era de fapt. Ştia, raţional, că era extrem de puţin probabil să fie urmărit, dar se simţea, instinctiv, supus unei supravegheri continue. Păşi mai departe.
Direcţia pe care o alesese era către vest, în pustietate - adică nu spre aşezarea oazană şi nici spre Marele Sutien. îşi imaginase că în cele din urmă avea să ajungă la munţi, pâraie sau cel puţin vreun teren stâncos ori mlăştinos care să- i arate că era altundeva, însă tundra se întindea cât vedea cu ochii. Pământ cafeniu, plat, adus la viaţă ocazional de câte un mănunchi de fină-albă luminând în crepuscul şi, ori de câte ori întorcea capul, nefirescul miraj de beton al bazei USIC. Ostenit, se aşeză pe pământ şi aşteptă ca Y să se cufunde mai jos de linia orizontului.
Stătu astfel un timp pe care nu-l putea estima. Poate două ore. Poate şase. Conştiinţa i se detaşă de trup, începu să leviteze pe deasupra, undeva în S. Uitase de ce venise până aici. Hotărâse că nu-şi putea petrece noaptea în apartamentul de la bază şi alesese să doarmă în aer liber? Rucsacul i-ar fi putut sluji de pernă.
Când întunericul se făcu aproape deplin, simţi că nu mai era singur. Cătă în întuneric mijindu-şi ochii şi zări o creatură micuţă şi albicioasă la cam cinci metri distanţă. Era unul dintre dăunătorii ce aduceau a păsări care consumaseră fina-albă şi-l muşcaseră. Doar unul, separat de semenii lui. îi dădea târcoale lui Peter, precaut, mişcând din cap în sus şi-n jos. După un timp, Peter îşi dădu seama că nu era vorba despre mişcat din cap, ci despre adulmecat: lighioanei îi mirosea a mâncare. îşi aminti de momentul când din carnea braţului său ţâşnise sânge, îşi aminti durerea ce-i făcuse greaţă în clipa când piciorul îi fusese înhăţat. O convulsie de furie îi tulbură amorţeala tristeţii. Se gândi să ucidă creatura dăunătoare, s- o calce în picioare, să-i strivească sub călcâi

craniul mic, cu colţi ascuţiţi - nu ca să se răzbune, ci ca măsură de autoapărare, sau aşa ar fi putut să pretindă. Dar nu. Făptura era jalnică şi comică, şovăind în beznă, vulnerabilă fiindcă era singură. Şi hrana pe care o adulmeca nu era carnea lui Peter.

încet şi fără zarvă, scoase din rucsac premiul. Creatura se opri din drum. Peter lăsă punga de plastic pe pământ şi se retrase. Lighioana înaintă şi străpunse punga cu dinţii, slobozind o duhoare dulceagă. Apoi înfulecă totul pe nemestecate, inclusiv ambalajul de plastic. Peter se întrebă dacă făptura n- avea să aibă parte de o moarte mai oribilă decât dacă ar fi călcat-o pe cap. Poate asta voiau hinduşii să zică prin karma.

După ce animalul mulţumit îşi văzu de drum, Peter se ridică şi privi lung către luminile depărtate ale bazei, acea „casă departe de casă" cum o numise

Grainger. Se uită până ce, în creierul său, luminile căpătară o calitate abstractă, până ce îşi putu imagina soarele răsărind în Anglia şi pe Bea grăbindu-se către staţia de autobuz prin parcarea spitalului. Şi-o imagină apoi pe Bea urcând în autobuz şi aşezându-se lângă o varietate eterogenă de fiinţe umane, unii ciocolatii, alţii mai galbeni, unii bej sau roz bolnăvicios. îşi imagină că autobuzul mergea pe o stradă înţesată de vehicule şi că oprea apoi în faţa unui magazin cu obiecte de uz casnic, jucării ieftine şi alte chilipiruri la 99 de penny, la capătul unei străzi cu spălătorie în colţ, la o sută cincizeci de metri de o casă lipită de o alta, fără jaluzele la geamurile din faţă, cu o scară interioară acoperită cu mochetă uzată, maro, ducând într-o cameră în care se afla o maşinărie la care Bea putea, când era gata, să scrie cuvintele „Dragă Peter". Se ridică în picioare şi porni înapoi.

Dragă Peter,

Nu, n-am pierdut sarcina şi te rog să nu-mi ţii lecţii despre compasiune. Pur şi simplu nu pricepi cât de imposibil a devenit totul. Totul are de-a face cu magnitudinea problemei şi cu energia disponibilă pentru rezolvarea ei. Când cuiva îi zboară picioarele de la o explozie, te duci repede cu el la chirurgie, opreşti sângerarea, coşi cioturile, pui o proteză, faci fizioterapie, consiliere, ce mai trebuie şi, într-un an, omul ăla poate să alerge la maraton. Dacă o bombă îi zboară picioarele, braţele, organele genitale, intestinele, vezica, ficatul şi rinichii, E ALTFEL. E nevoie ca un anumit procent din lucruri să fie în ordine ca să putem face faţă celorlalte lucruri care nu merg bine. Fie că e vorba de

un corp uman, de o faptă creştină sau de viaţa în general, nu putem s-o ţinem prea mult aşa dacă ceea ce ne trebuie ne este luat.
N-o să-ţi mai povestesc despre alte lucruri care m-au băgat în sperieţi în ultimele săptămâni. Sunt chestii de zi cu zi care te-ar plictisi doar. Războaie noi în Africa, masacre sistematice ale femeilor şi copiilor, foamete în China, proteste înăbuşite brutal în Germania, scandalul ECB, pensia mea care nu mai este, din astea. Nimic n-o să ţi se pară real acolo unde eşti tu. Hrăneşti cu versete biblice gurile flămânde ale oazanilor, apreciez asta.
în fine, ce trebuie să ştii e că săptămâna trecută, din diverse motive, eram încordată şi, ca de obicei când sunt încordată, Joshua îmi preia starea. Se
furişa pe sub mobile, ţâşnea dintr-o cameră într-alta mieunând, se tot învârtea pe lângă picioarele mele, dar nu mă lăsa să-l iau în braţe ori să-l mângâi. Numai de asta n-aveam chef, şi mă scotea din sărite. Am încercat să-l ignor pur şi simplu, să-mi văd de treburi. Mi-am călcat uniforma. Masa de călcat era înclinată aiurea şi cablul nu era destul de lung, iar eu eram prea sleită de puteri ca să mă apuc s-o aranjez altfel, aşa că mi-am ajustat poziţia. Şi la un moment dat am lăsat jos fierul şi s-a dus peste marginea mesei de călcat. Am tresărit şi, instinctiv, am sărit înapoi. Am simţit cum călcâiul mi se lasă tare pe ceva, am auzit un pocnet oribil şi Joshua a ţipat, jur că a ţipat. După care dus a fost.
L-am găsit sub pat, tremurând şi gâfâind tare. Cu ochii măriţi de frică şi de groază. îi rupsesem piciorul din spate. Vedeam asta. Nu era nici pic de încredere în ochii lui, a zvâcnit speriat când am început să-i vorbesc. Eram duşmanul. Am luat mănuşile de grădină, ca să nu mă zgârie ori să mă muşte, l-am apucat de coadă şi l-am tras afară. Era singura cale. L-am dus în bucătărie, l-am pus pe masă şi i-am prins lesa de zgardă. Se mai liniştise. Mi-am zis că-i în stare de şoc, poate că-l durea prea tare ca să poată face altceva decât să stea acolo şi să gâfâie. Am pus mâna pe telefon ca să sun la veterinar. Geamul de la bucătărie era deschis, cum e de obicei. Joshua a zbughit-o pe geam ca din puşcă.
L-am căutat ore bune. M-am învârtit prin aceleaşi locuri, iar şi iar, până ce n-am mai putut merge. Se făcuse întuneric beznă. Apoi a trebuit să mă duc la serviciu (tură de noapte). A fost iad curat. Nu vreau să aud nimic, iad a fost. La ora patru dimineaţa purtam două halate de spital fiindcă uniforma îmi era plină de excremente. Un tip obez şi deranjat mintal se apucase să arunce cu căcat, mânjise grilajul patului,

împroşcase peste tot, răcnea ca o vită înjunghiată. Femeile de serviciu nu lucrau, eram doar eu, micuţa Oyama şi o fată nouă, drăguţă, dar care tot dispărea când îţi era lumea mai dragă. Mama tipului care arunca cu fecale îşi stabilise reşedinţa peste noapte în camera pentru vizitatori - nu izbutise nimeni s-o dea afară. Şi uite că stă acolo cu o cutie de şase doze de pepsi şi nişte mâncare de la fast-food pe jumătate consumată (ar trebui să fie un spital aici, totuşi!) şi bagă întruna capul în salon, să se asigure că ne ocupăm de băiatul ei. „ Căţea ce eşti!", a început să ţipe la mine. „Monstru! Sun poliţie! Nu eşti asistentă adevărat! Unde asistentă adevărat?" Şi din nou, şi din nou, şi din nou. Mă duc acasă, dimineaţa, cu alea două halate pe mine şi cu o jachetă pe deasupra. Arătam probabil ca scăpată de la casa de nebuni. Mă dau jos din autobuz cu două staţii mai înainte ca s-o iau prin parc, în caz că dau peste Joshua acolo. N-aveam cine ştie ce mari speranţe c-o să-l văd, dar o fac totuşi.
Şi-l văd atârnat de coadă de un copac, cu capul în jos. Viu. Doi puşti de vreo doisprezece ani îl suie şi-l coboră cu o sfoară petrecută peste o creangă; îl zgâlţâie ca să se zbată, îl răsucesc. Am văzut roşu în faţa ochilor. Nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea, ce le-am făcut puştilor, mi s-a şters din memorie. Ştiu numai că nu i-am omorât, fiindcă atunci când mi-am revenit nu mai erau acolo. M-am trezit cu sânge pe pumni, sub unghii. Aş vrea să-i fi omorât. Da, da, da, ştiu - copii sărmani, educaţie precară, în mare nevoie să fie iubiţi şi trataţi cu înţelegere, ce-ar fi să veniţi la noi, avem programe educative pentru defavorizaţi, bla bla bla - SCÂRBELE ALEA ÎMPUŢITE ÎL TORTURAU PE JOSHUA!
Şi-l iau de acolo. încă răsuflă, abia-abia. Baza cozii îi e făcută harcea-parcea şi-un ochi pare să-i fi ieşit din orbită, dar e viu şi cred că mă recunoaşte. Zece minute mai târziu ajung la veterinar. încă n-a început programul, dar cred că am bătut cu picioarele-n uşă şi am zbierat, fiincă uşa s-a deschis. îl ia pe Joshua din braţele mele şi-i face o injecţie.

„Gata, s-a făcut, zice. Vreţi să-l luaţi acasă, sau să-l lăsaţi aici?"

„ Cum adică să-l iau acasă? N-aveţi de gând să-i faceţi nimic?"

„ Tocmai am făcut."

îmi spune, după aia, că n-a avut de unde să-şi dea seama că eram dispusă să plătesc oricât pentru operaţie. „Nimeni nu se mai oboseşte

cu asemenea lucruri în ziua de azi. Trec şi câte cinci sau şase ore fără să vină nimeni, apoi, când apare cineva cu un animal bolnav, de obicei nu vrea decât să-i curme suferinţa." Şi mi-l pune pe Joshua într-o pungă de plastic. „Nu vă iau nici un ban."
Peter, o să spun asta o singură dată şi atât. Experienţa asta nu-i educativă. Nu-i instructivă. Nu e Dumnezeu acţionând pe căi misteroase, nu-i
Dumnezeu care ştie exact ce scop ultim, sublim poate fi atins dacă eu calc pe piciorul lui Joshua şi ce-a mai urmat. Mântuitorul în care credeam se interesa de ce făceam şi de cum mă purtam. Mântuitorul în care credeam făcea să se întâmple lucruri şi împiedica lucruri să se întâmple. Mă păcăleam singură. Sunt singură şi înspăimântată şi măritată cu un misionar care o să-mi spună că nebunul a zis în inima lui că nu există Dumnezeu, iar dacă n-o să-mi spui asta e fiindcă eşti diplomat, pentru că în mintea ta eşti de fapt convins că am făcut lucrurile astea să se întâmple cu credinţa mea zdruncinată, iar asta mă face să mă simt şi mai singură. Fiindcă n-o să te întorci la mine, aşa-i? îţi place acolo. Fiindcă eşti

pe Planeta Dumnezeu. Şi chiar dacă te-ai întoarce, tot n-am fi împreună. în sinea ta ai fi tot pe Planeta Dumnezeu, nu? Iar eu aş fi la un miliard de kilometri de tine, singură cu tine alături

.IV. în ceruri

23. Să bea ceva cu tine

Muşcăturile, până la urmă, erau otrăvitoare. Era sigur. Pe sub bandaj, rănile arătau curate, însă răul fusese făcut. Reţeaua de vene şi artere dinăuntrul cărnii îi polua spornic toate organele cu sânge infectat, îi hrănea creierul cu venin. Era doar o chestiune de timp. Mai întâi avea să-l apuce delirul - deja îl simţea -, apoi sistemul avea să dea stingerea, rinichi, ficat, intestine, plămâni, toate acele gogoloaie misterioase de carne ce aveau nevoie de combustibil lipsit de otravă ca să funcţioneze.Trupul avea să-şi expulzeze sufletul.

încă aşezat la Glonţ, ridică faţa spre tavan. Se holbase atâta la cuvintele lui Bea, încât îi ardeau acum pe retină şi-i apăreau iarăşi deasupra, ilizibile, ca o peliculă de mucegai. Becul era unul dintre cele economice, mai mult arătând a bobină decât a bec, ca un segment de intestin radioactiv suspendat de un fir. Deasupra acestuia, capacul subţire al tavanului şi acoperişului, iar şi mai sus... ce? Unde era, în tot universul ăsta, Bea? Era deasupra, în dreapta sau în stânga lui? Dacă ar fi putut să zboare, dacă ar fi putut ţâşni prin spaţiu mai iute decât viteza luminii, la ce i-ar fi folosit? Nu ştia încotro să se ducă.

Nu trebuia să moară în odaia asta. Nu, nu în cubuleţul ăsta steril, închis ermetic într-o clădire cu nimic mai bună decât un depozit din beton şi sticlă. Orice, numai asta nu. Voia să se ducă... acolo. La Slm. Poate că ei aveau vreun tratament. Vreun leac popular. Probabil că nu, după cum se văitaseră când îl văzuseră muşcat. însă trebuia să moară alături de ei, nu aici. Şi să nu se vadă cu Grainger, s-o evite cu orice preţ. I-ar fi risipit puţinul timp pe care- 1 mai avea, ar fi încercat să-l ţină în bază, să-l târască la infirmerie, unde avea să moară ţinut prosteşte sub observaţie şi apoi să fie redus la o problemă de depozitare, vârât într-un sertar din congelatorul unei morgi.

„Cât mai am, Doamne? se rugă. Minute? Ore? Zile?" Dar erau unele întrebări ce nu trebuiau puse Domnului. Cu unele incertitudini făceai mai bine să te descurci singur.
- Bună, îi zise grăsanei cu un şarpe tatuat, ultima piedică în calea evadării lui. Nu cred că mi-ai spus vreodată cum te cheamă. Craig, nu? „B. Craig", cum scrie pe plăcuţa de pe uşa ta. Mă bucur să te văd iar, B.
Femeia îl privi ca şi cum ar fi fost plin de buboaie hidoase.
- Eşti în regulă?
- Doar un pic... nedormit, spuse Peter cercetând din priviri vehiculele parcate.
Erau şase, printre care şi cel pe care-l folosea Grainger pentru transporturile ei de medicamente. Spera că Grainger dormea adânc în pat, cu saliva curgându-i pe pernă, cu braţele acelea drăguţe şi înfricoşătoare în siguranţă sub cearşaf. N-ar fi vrut să se simtă responsabilă pentru ceea ce avea de gând să facă. Mai bine să pună presiune pe Craig, căreia, ca oricui altcuiva, moartea lui i-ar fi fost indiferentă.

- De la ce vine B.? o întrebă. Femeia se încruntă.

- Pot să te ajut cumva?

- Aş vrea să... ăă... solicit un vehicul.
în mintea lui, adunată pe limbă, avea o salvă de argumente menite să-i adoarmă obiecţiile, să-i domolească reticenţa. „Fă ce vreau. Fă ce vreau. Ţi s- a spus de la început că-mi va trebui un vehicul; acuma se-ntâmplă asta şi ţi s- a spus c-o să se întâmple, aşa că nu te lăsa greu, nu rezista, spune doar da."
- Doar vreo oră sau două, adăugă el simţind cum picurii de sudoare îl înţepau în sprâncene. Te rog.
- Sigur, zise femeia întinzând braţul spre o berlină neagră ce-i amintea lui Peter de un dric. Ce zici de ăsta? Kurtzberg îl folosea tot timpul.
Se simţi descumpănit. Victoria era prea uşoară; trebuia să mai fie vreo şmecherie aici.
- îmi convine.
Femeia deschise portiera şi-l lăsă să se strecoare înăuntru. Cheia era deja în contact. Se aşteptase să aibă de semnat hârtii, să i se ceară permisul de conducere sau cel puţin să fie supus unei presiuni

psihologice cum scrie la carte. Poate că Dumnezeu îi înlătura obstacolele din cale. Sau poate doar aşa mergeau lucrurile pe-acolo.
- Dacă n-ai dormit destul, zise Craig, poate n-ar trebui să conduci.
Peter se uită peste umăr. Patul lui Kurtzberg - o saltea mică, o cuvertură cu flori şi o pernă asortată - era chiar acolo, în spate.
- O să dorm cât poftesc în curând, o asigură.
Porni în pustietate, către... Oraşul Dement. Numele oficial nu-i venea în clipa asta. Peterville. Noul Sion. Oskaloosa. „Te rog, scap-o pe Coretta de necazuri, Doamne. Fie ca prezenţa să-ţi fie simţită în Maldive."
îşi simţea creierul umflat, parcă îi ieşea pe ochi. Strânse tare din pleoape ca să-şi păstreze globii oculari în orbite. Era în regulă s-o facă în timp ce conducea. N-avea de ce să se lovească, nici un drum pe care să vireze sau pe care să ţină linia dreaptă. Doar direcţia principală era importantă. Şi nu era, de fapt, sigur că o pornise în direcţia corectă. Vehiculul avea acelaşi sistem de navigaţie ca al lui Grainger, însă habar nu avea să-l folosească, habar n- avea pe ce butoane să apese. Bea şi-ar fi dat seama, să fi avut o...
Apăsă pedala de acceleraţie. „Să vedem cât de repede poate să meargă chestia asta." Erau unele momente când trebuia să fie prudent şi altele în care să se mişte cu adevărat.
Chiar se mişca? Era greu de spus în bezna aceea. Farurile luminau doar un petic abstract de teren, şi nu erau alte forme de relief. Poate avansa cu o viteză periculoasă ori poate că se înţepenise în sol, cu cauciucurile învârtindu- se la nesfârşit, fără să se ducă nici unde. Dar nu: văzu un mănunchi de fină- albă trecând şi îndepărtându-se iute, precum benzile reflectorizante de pe autostradă. înainta deci. Se depărta de baza USIC, cel puţin - nu era sigur că se apropia ori nu de aşezarea Slm.
Să fi fost vehiculul lui o făptură vie, ca un cal ori câine, ar fi adulmecat fără şovăială drumul înapoi către locul pe care Kurtzberg îl vizitase de atâtea ori. Exact ca Joshua când...
Tresări, speriat de un sunet urât. Era un strigăt uman, chiar acolo, în vehicul, lângă el. Era propria voce. Propriul răcnet. Izbi în volan cu pumnii, cât de tare putu, îşi trânti ceafa de mai multe ori de spătarul banchetei. Un zid de cărămidă ar fi fost mai bun.
Se şterse la ochi şi se uită prin parbriz. Departe, abia desluşindu-se, se vedea ceva înălţându-se din pământul tundrei. Un fel de clădire. Abia dacă mersese câteva minute, nu putea deci să fi ajuns la aşezare deja. Asta dacă nu cumva, cuprins de delir, percepuse comprimat timpul,

conducând astfel ore întregi pe care le simţise ca pe nişte secunde, ori dacă nu adormise la volan. Dar nu. Construcţia ce se înălţa acolo era alcătuită din două structuri sferice: Marele Sutien. O pornise în direcţia greşită.
- Cristoase...!
Din nou vocea lui. Pierduse controlul şi uitase să spună „criză". Trebuia să se calmeze. Dumnezeu deţinea controlul.
Apăsă un buton pe tabloul de navigaţie. Acesta se lumină mai tare, bucuros parcă să fie atins. Cuvintele UNIT. CENTR. ENERG. apărură în susul ecranului, cu o săgeată ce întruchipa vehiculul său pulsând dedesubt. Mai apăsă nişte butoane. Nu apăru nici o altă destinaţie, în schimb, primi date despre temperatură, nivelul apei, uleiului, viteză şi consumul de combustibil. Mârâind frustrat, răsuci volanul la nouăzeci de grade, făcând să se ridice o trâmbă de sol umed. Marele Sutien, Centrifuga, Mama sau cum naiba se mai chema chestia se cufundă în întuneric în vreme ce el accelera, pătrunzând pe teritorii necunoscute. Văzu, în doar câteva minute, formele şi culorile aşezării oazane. Nu era posibil, pur şi simplu n-avea cum, trebuia să mai facă o oră până acolo, şi totuşi... arhitectura îngrămădită, uniformă, acoperişurile plate, lipsa oricărei turle, lucirea chihlimbarie... Apropiindu-se, lumină cu farurile cărămizile în formă de capsule. Nu puteau fi confundate. Otrava îi afectase probabil simţul timpului.
Se apropia dintr-o direcţie cu care nu era obişnuit şi nu izbutea să-şi vină în fire. Locul unde oprea Grainger era clădirea cu stea albă şi restul ilizibil al mesajului cu BUN BUN VENIT, scurgându-se pe zid ca o dâră de găinaţ. Dar nu era cu Grainger acum. Nu conta, biserica era adevăratul punct de reper. Separată de oraş, avea să-şi facă apariţia în preria goală, avea să se trezească la viaţă ca o hologramă sub luminile farurilor.
Dădu ocol zonei, căutându-şi biserica. Se învârti fără oprire, însă nu zărea decât pâlcuri albicioase de fină-albă. într-un târziu, observă urme de cauciucuri pe sol: erau ale propriului vehicul. Făcuse un cerc complet fără să vadă nici o biserică. Nu mai era. Fusese distrusă şi toate urmele ei îndepărtate, ca şi cum n-ar fi existat nicicând. Localnicii îl respinseseră, îl alungaseră din cauza vreunui puseu de antipatie absurd, precum cele de care era plină istoria misionarilor - ruperi crude ale oricăror legături ce apăreau ca din senin, dezvăluind că ceea ce crezuseşi că ai înfăptuit nu era decât o iluzie,

0 biserică edificată pe nisipuri mişcătoare, o sământă plantată în praful drumului. Opri vehiculul şi scoase cheia din contact. Avea de gând să se ducă în aşezare, aşa pierdut şi năuc cum era, şi să încerce să găsească o fiinţă care să-
1 lămurească. Avea să-l strige pe Iubitor de Isus... nu, era ridicol. Avea să-l strige pe... BLYtD. Da, pe BLYtD, pe LBYLD, avea să strige toate numele Slm pe care şi le putea aminti. Şi până la urmă cuiva - unui Iubitor de Isus ori, mai degrabă, unuia care nu era Iubitor de Isus - avea să-i atragă atenţia cu răcnetele, şi respectivul avea să vină la el.

Deschise portiera maşinii şi ieşi, poticnindu-se, în noaptea umedă. Nu erau lumini în aşezare, nici semne de viaţă. Nesigur pe picioare, o porni pieziş, aproape izbind cu umărul în peretele clădirii celei mai apropiate. îşi recăpătă echilibrul sprijinindu-şi palma de cărămizile lustruite. Ca întotdeauna, erau calde la pipăit şi cumva vii. Nu vii precum un animal, ci ca un copac, de
parcă fiecare cărămidă ar fi fost un gogoloi de sevă întărită.

Mersese doar câţiva metri când mâna îi pătrunse brusc într-un spaţiu gol. O uşă. Dar fără draperie din mărgele pe ea, ceea ce era ciudat. Doar o gaură mare, dreptunghiulară în cădire, nelăsând să se vadă altceva decât bezna. Se aventură în clădire, ştiind că la celălalt capăt al camerei avea să fie o altă uşă ce se deschidea către o reţea de cărări. Se deplasă cu grijă prin spaţiul negru, claustrofobic, făcând paşi mărunţi ca să nu dea cu faţa în vreun perete interior, să nu fie apucat de mâini înmănuşate sau să se împiedice de vreun obstacol. însă ajunse de partea cealaltă fără să dea peste nimic; odaia părea cu totul pustie. Găsi uşa din dos - din nou, doar o gaură fără perdea - şi ieşi pe o alee. Chiar şi pe lumină, potecile Slm arătau cam la fel; nu le străbătuse niciodată fără călăuză. în întuneric, le simţea mai degrabă ca pe nişte tunele decât ca pe nişte cărări şi înainta cu o încetineală chinuitoare, cu mâinile întinse în faţă, ca un orb. Slm poate că nu aveau ochi, însă aveau altceva ce le permitea să se deplaseze fără şovăială prin acest labirint.

îşi drese vocea, dorindu-şi să strige într-o limbă extraterestră pe care-şi închipuia c-o învăţase destul de bine de-acum; îşi dădu însă seama, într-o clipită, că abia dacă avea noţiuni vagi. îşi aminti Psalmul 23, propria parafrază, concepută cu grijă ca să evite consoanele. îi dăduse mare bătaie de cap, iar acum, nu ştia de ce, îi revenea în minte.

- „Domnul e cel ce are grijă de mine, începu să recite pe când înainta cu paşi mici prin beznă. Doar atât vreau. El mă duce la locuri verzi. El mă duce la râul unde nu e înec. El îmi face sufletul nou. El face ce face fiind Domnul. Da, şi de-aş merge prin coridorul lung şi negru al morţii, nu mă voi înfricoşa de nimic, căci eşti cu mine. Băţul grijii tale mă face netemător la durere. îmi dai hrană şi când oameni răi se uită cu invidie la mine. Pui pe capul meu ulei de vindecare. Paharul meu dă pe dinafară. Bucuria şi îndurarea mă vor însoţi în fiece zi a vieţii mele. Voi locui în lăcaşul Domnului de-a pururi."
- Ehei, da-i bine! strigă o voce necunoscută. E chiar bine!
Peter se răsuci pe călcâie, cât pe ce să-şi piardă echilibrul. în ciuda faptului că acele cuvinte fuseseră rostite pe un ton prietenos, se simţea cuprins de
vâltoarea adrenalinei, de acel instinct fugi-sau-luptă. Prezenţa unui alt mascul (fiindcă vocea era cu siguranţă masculină), a unui mascul din propria specie, a cuiva aflat foarte aproape, însă invizibil i se părea la fel de periculoasă ca un pistol pus la tâmplă sau un cuţit în coaste.
- îmi scot pălăria în faţa ta! Dacă aş avea vreo afurisită de pălărie! adăugă străinul. Eşti profesionist, ce să zic, de mare clasă! Domnul este păstorul meu fără pic de păstor, în mă-sa. Doar vreo câţiva de „s" şi „t" în toată fututa de poveste!
Dacă nesocoteai cuvintele obscene, sinceritatea admiraţiei era evidentă.
- Ai scris asta pentru Slm, nu-i aşa? Gen: „Deschideţi-vă lui Isus, n-o să vă doară. Un banchet cu toate oasele scoase, o masă lichidă, păpică bine mărunţită". Bravo!
Peter ezită. O siluetă vie se materializase din penumbra din spatele lui. Din ce putea desluşi, era umană, păroasă şi goală puşcă.
- Tartaglione?
- Ai nimerit-o din prima! Bate laba, palomino! Come va?
O mână osoasă o înhăţă pe a lui. O mână foarte osoasă. Degetele, deşi puternice, erau scheletice, apăsându-şi falangele ca nişte spiţe în pielea mai moale a palmei lui Peter.
- Ce faci aici? îl întrebă Peter.
- Ei, nu mare lucru, veni replica rostită tărăgănat. Şi eu pe-aici, cu burta la soare. Tai frunză la câini, dar fără câini. O ard aiurea. Dar ce faci tu pe-aici?

- Eu... eu sunt pastorul, zise Peter extrăgându-şi mâna din strânsoarea străinului. Pastorul pentru Slm... Am clădit o biserică... Era chiar aici.
Tartaglione râse, apoi tuşi cu înţeles.
- îmi pare rău să te contrazic, amigo. Pe-aici nu suntem decât de-alde noi, gândacii. N-avem benzină, mâncare, gagici sau distracţie. Nada.
Cuvântul fu lăsat să zboare ca un liliac prin aerul umed, apoi dispăru. în capul lui Peter se făcu deodată lumină. Nu era în C-2 defel: era în aşezarea pe care Slm o abandonaseră. Nu era nimic acolo în afară de aer şi de ziduri. Şi de un nebun în pielea goală care reuşise să se strecoare printre ochiurile plasei civilizaţiei umane.
- M-am pierdut, explică el cu voce sleită. Mi-e rău. Am fost otrăvit. Cred... cred că s-ar putea să fiu pe moarte.
- Pe bune? zise Tartaglione. Atunci hai să ne-mbătăm.
Lingvistul îl ghidă prin întuneric către şi mai mult întuneric, apoi pe o uşă ce dădea spre o casă unde fu pus să îngenuncheze, zicându-i-se să se facă comod. Erau perne pe podea, perne mari şi dolofane ce păreau luate de la o canapea ori fotoliu. Păreau, când le atinse, să aibă o textură mucedă, precum coaja stricată a portocalelor sau a lămâilor. Când se aşeză, pernele pufniră.
- Umilul meu sălaş, zise Tartaglione. Après exod, moi.
Peter îi oferi un mormăit de recunoştinţă şi se strădui să respire pe gură mai degrabă decât pe nas. Interioarele oazane nu miroseau de obicei a nimic în afară de mâncare şi de curenţii de aer cu iz de pepene galben care circulau continuu, intrând pe ferestre şi prelingându-se pe lângă pereţi, însă camera asta izbutea să duhnească a om nespălat şi a fermentaţie alcoolică. în centrul ei se afla un obiect de dimensiuni mari pe care-l luase drept o covată de somn, dar acum îşi dădea seama că era sursa mirosului de băutură. Poate că era o covată de dormit, folosind drept cadă pentru depozitarea alcoolului.

- Nu-i pic de lumină? întrebă el.

- Ai adus vreo făclie, padre? -Nu.

- Atunci nu-i pic de lumină.

Ochii lui Peter nu se puteau obişnui nicicum cu întunericul. Vedea albul

- sau

mai degrabă galbenul - ochilor celuilalt, o zburleală de păr facial, parcă ceva piele emaciată şi organe genitale flasce. Se întrebă dacă Tartaglione căpătase, de-a lungul lunilor şi anilor cât trăise în aceste ruine, vreun soi de vedere de noapte, ca o pisică.

- Ce se-ntâmplă? Te sufoci cumva? îl întrebă Tartaglione.

Peter se cuprinse strâns cu braţele peste piept, ca să oprească vuietul ce venea de acolo.

- Mi-a... mi-a murit pisica, zise el în cele din urmă.
- Ai adus o pisică aici? se minună celălalt. Acum USIC dă voie la animale de companie?

- Nu, a fost... s-a întâmplat acasă. Tartaglione îl bătu uşurel cu palma

peste genunchi.

- Hai acuma, fii un cercetaş de ispravă, nu-ţi pierde punctele de curaj. Nu folosi cuvântul cu A. Cuvântul cu A e verboten! E finito! Distrutto! No essiste!

Lingvistul făcea mişcări teatrale cu palmele, pretinzând că astupa cuvântul „acasă" ori de câte ori acesta scotea capul din vizuină. Peter simţi brusc că-l ura pe amărâtul ăsta nebun, da, ce-l mai ura. Strânse pleoapele şi le deschise iar, văzând cu amară dezamăgire că Tartaglione era încă acolo, că întunericul şi putoarea de alcool încă stăruiau, că ceea ce ar fi trebuit să fie acolo când deschidea ochii era locul pe care n-ar fi trebuit să-l părăsească nicicând, spaţiul lui, lucrurile lui, Bea. Gemu îndurerat:

- Mi-e dor de nevastă-mea...
- Fără aşa ceva! Fără! izbucni Tartaglione sărind ca ars în picioare şi agitând braţele.

în timp ce tălpile goale bubuiau un ritm nebunesc pe podea, din gâtlejul bărbatului ieşea un bizar „ş-ş-ş!" Efortul de a scoate sunetul îi declanşă un val lung de tuse. Peter îşi imagină bucăţele de plămân desprinse, propulsate în aer, învârtindu-se ca nişe confetti nupţiale.

- Sigur că ţi-e dor de nevastă, îngână Tartaglione după ce se mai linişti un pic. Ţi-e dor de absolut orice lucru afurisit. Ţi-e dor de păpădii, de banane, ţi- e dor de munţi, de libelule, de trenuri şi trandafiri şi... şi... căcaturi publicitare în cutia poştală, pentru numele lui Cristos, ţi-e dor de hidranţii de pe stradă, de rahatul de câine de pe pavaj, de apusuri, de unchiu-tău cel prostovan cu gusturi groaznice la cămăşi şi cu dinţi galbeni. îţi vine să-l iei în braţe pe bătrânul naşparliu şi să-i spui: „Unchiule, ce cămaşă grozavă, ce-mi place loţiunea ta după ras, arată-mi colecţia de broaşte de porţelan şi hai la o plimbărică prin cartier, ce zice de treaba asta?" Ţi-e dor de zăpadă. Ţi-e dor de mare, non importa dacă-i poluată, n-are a face, pete de petrol, acid, prezervative, sticle sparte, ce contează, e totuşi marea, e totuşi oceanul. Visezi... visezi la peluze proaspăt tunse, la felul în care mirosea iarba, juri că ai da zece mii de parai sau un rinichi dacă ai putea să mai adulmeci o dată iarba aia.
Ca să-şi sublinieze mesajul, Tartaglione inspiră adânc, un adulmecat de scenă, un adulmecat atât de agresiv, încât lăsa impresia că putea să-l lase damblagit.
- Toată lumea de la USIC e... îngrijorată din cauza ta, zise cu grijă Peter. Ai putea fi transportat înapoi acasă.
Tartaglione pufni dispreţuitor.
- Lungi da me, satana! Quitate de delante de mi! N-ai citit contractul USIC? Poate ai nevoie de-o traducere din jargon? Uite, mă ai la dispoziţie. Dragă marginal cu abilităţi deosebite, sper că-ţi place sejurul pe oază. în seara asta avem pui! Sau ceva foarte asemănător. Aşa că stai blând, nu număra zilele, priveşte imaginea de ansamblu. La fiecare cinci ani, sau mai devreme dacă poţi dovedi că eşti dus rău cu sorcova, poţi face un drum înapoi până la gaura aia împuţită de unde ai venit. Dar am prefera să n-o faci. La ce să te întorci acolo? Ce rost are? Unchiu-tău şi mizeriile alea de broaşte de porţelan o să fie curând istorie. Totul o să fie istorie, nu peste mult. Istoria o să fie istorie.
Se plimba încoace şi-ncolo prin faţa lui Peter, târşâindu-şi labele picioarelor pe podeaua murdară.
- USIC moare de grija mea? Oho, cum să nu. Tipul ăla, chinezoiul cel umflat, am uitat cum îl cheamă, parcă-l văd stând nopţile treaz, căzut pe gânduri: „Oare Tartaglione o fi bine, mă-ntreb? O fi fericit? Ia destule vitamine? Aud un clopot bătând, a fost o bucată de pământ inundată de ape, s-a dus vreo parte de continent, oare sunt ţinut cu

capul sub găleată pe-aici?" Mda, simt iubirea. Cine-i astăzi de serviciu la iubire?
Peter simţi că-şi pierdea cunoştinţa preţ de o clipă sau două. Pielea frunţii îi era lipită de craniu, parcă apăsa în os. îşi aminti că avusese odată febră, un soi de gripă de două zile, şi că zăcuse neajutorat în pat în vreme ce Bea se afla la muncă. Trezindu-se în miez de zi, dezorientat şi mort de sete, simţise cu uluire o palmă pe ceafă, ridicându-i capul de pe pernă, şi un pahar de apă cu gheaţă apropiindu-i-se de buze. Mult mai târziu, când se însănătoşise, aflase că Bea făcuse tot drumul până acasă ca să-i dea de băut atunci, apoi din nou tot drumul până la spital, în ceea ce ar fi trebuit să fie pauza ei de prânz.
„Dar aş fi supravieţuit", protestase. „Ştiu. Dar te iubesc", răspunsese ea.
Când Tartaglione vorbi iarăşi, tonul îi era filosofic, aproape apologetic.
- N-are rost să plângi pentru ce-i dus pe apa sâmbetei, prietene. Ce e dus rămâne dus, tu trăieşte pentru mañana. Mottoul neoficial al USIC, cuvinte înţelepte, tare înţelepte, ar merita tatuate pe toate frunţile. Se opri o clipă, apoi continuă: Drăcie, locul ăsta nu-i aşa de rău. Adică locşorul ăsta de-aici: casa mia. E mai vesel pe timp de zi. Şi, dacă ştiam că vii, aş fi făcut o baie, să ştii. Poate chiar mi-aş fi scurtat bătrâna barba, oftă lingvistul. Cândva am avut de toate aici. Tutte le comodità moderne. Todo confort. Lanterne, baterii, aparat de bărbierit pentru mutra mea drăguţă, hârtie ca să-mi şterg curul. Am avut şi pixuri. Ochelari am avut, dioptrii de trei jumate. întreaga lume era a mea.
- Ce s-a întâmplat?
- Umezeală, spuse Tartaglione. Timp. Uzură şi stricăciune. Lipsa suspectă a unei mulţimi de indivizi dispuşi să lucreze continuu ca să mă ţină aprovizionat cu bunătăţi. Dar! începu să caute împrejur până se auzi un zăngănit, apoi plescăitul unui obiect cufundat în covata plină cu lichid. Dar înainte să dispară, micuţele zâne în halate de baie m-au învăţat unul dintre
secretele lor. Cel mai important, corect? Alchimia. Cum să transform nişte plante plicticoase şi obosite în pileală.
Un alt plescăit. Tartaglione îi înmână o cană şi, după ce sorbi din a lui, îşi continuă discursul dement:
- Ştii care-i cea mai trăsnită chestie cu baza USIC? Lucrul cel mai şi cel mai sinistru? îţi spun eu: n-are distilerie. Şi nici bordel.
- Sunt două lucruri.
Tartaglione îl ignoră, încălzit de-acum.

- Nu-s eu vreun geniu, dar câteva adevăruri pot înţelege. înţeleg substantivele şi verbele, fricativa labială, înţeleg natura umană. Şi ştii ce încep imediat să caute oamenii, la cinci minute după ce sosesc într-un loc nou? Ştii ce-i în mintea lor? îţi spun: fie să şi-o tragă, fie să găsească nişte substanţe care alterează judecata. Asta dacă-s normali. Şi ce face USIC, în infinita-i înţelepciune? Răscoleşte o lume întreagă ca să găsească oameni care n-au nevoie de chestiile alea. Poate că odată ca niciodată au avut nevoie, dar acum nu le mai trebuie. Sigur, mai fac ei glume cu cocaină şi fofoloancă - l-ai cunoscut pe B.G., presupun.
- L-am cunoscut pe B.G.
- O sută cincizeci de kile de praf în ochi. Tipul ăsta şi-a omorât în el orice fel de dorinţă naturală cunoscută umanităţii. Nu vrea decât o slujbă şi-o juma' de oră sub umbrela aia mare şi galbenă ca să-şi încordeze muşchii. Toţi ceilalţi, Mortellaro, Mooney, Hayes, Severin, le-am uitat toate căcaturile de nume... dar cui îi pasă, toţi sunt o apă şi-un pământ. Crezi că eu sunt dus? Crezi că eu sunt nebun? Uită-te la zombii ăia, măi omule!
- Nu-s zombi, replică Peter cu voce cumpătată. Sunt oameni de treabă. Fac tot ce le stă în puteri.
Tartaglione vărsă nişte suc de fină-albă fermentat în spaţiul dintre ei.
- în puteri? în puteri? Lasă jos pompoanele de majoretă, padre, şi uită-te ce-a
adus USIC pe-aici. Care-i punctajul când măsori vibraţia? Doi jumate din zece? Doi? S-a oferit să te înveţe cineva tango ori ţi-a trimis vreo scrisoare de dragoste? Şi cum merge secţia de obstetrică a USIC? Se-aud ceva tropoteli de piccoli piedi?
- Soţia mea e însărcinată, se auzi Peter rostind. Şi n-au vrut s-o lase să vină şi ea.
- Sigur că nu! Caută doar zombi!
- Nu sunt...
- Câscaras, recipiente goale, toţi până la unul! declară Tartaglione aşezându- se cu o indignare atât de vehementă, încât îi scăpă un vânt. întregul proiect e... nefasto. Nu poţi crea o comunitate înfloritoare, darămite o nouă civilizaţie, adunând laolaltă o sumedenie de indivizi care nu fac probleme! Scusi, îmi pare rău, mami, dar nu merge. Vrei Paradisul, trebuie să-l clădeşti pe război, pe sânge, pe invidie şi lăcomie pură. Cei care-l clădesc trebuie să fie egoişti şi lunatici, trebuie să poftească asta aşa de mult, încât să fie în stare să te calce în picioare,

trebuie să fie charismatici şi fermecători şi mai trebuie să- ţi ia nevasta de sub nas, după care să te-nţepe c-un împrumut de zece parai. USIC crede că poate să alcătuiască o echipă de vis, ei na, chiar este un vis şi chiar ar fi cazul să se trezească din el şi să-şi miroasă pijamalele ude. USIC crede că poate parcurge o mie de cereri şi-i poate alege de acolo pe unicul bărbat şi pe unica femeie care se pot înţelege cu oricine, în stare să-şi facă treaba fără să dea bătăi de cap, fără să se lase apucaţi de pandalii astfel încât să dărâme toată şandramaua. USIC caută oameni care se pot simţi acasă oriunde, chiar şi în ditamai pustietatea cum e aici, oameni cărora să nu le pese, să nu facă figuri, nici o problemă, păstrăm calmul, hey ho, hey ho, la muncă am pornit, cui îi trebuie un cămin până la urmă, cui îi pasă că a luat foc casa în care ai copilărit, cui îi pasă de cartierul tău care-i sub ape acum, cui îi pasă dacă ai tăi sunt înjunghiaţi, cui îi pasă dacă o duzină de netrebnici îţi violează fiica, toată lumea moare odată şi-odată, corect?

Tartaglione gâfâia. Corzile sale vocale nu erau antrenate pentru o asemenea folosire intensivă.

- Chiar crezi că lumea se apropie de sfârşit? îl întrebă Peter.

- Isuse, la naiba, padre, ce fel de creştin mai eşti şi tu? Nu ăsta-i tot scopul, în pizda mă-sii? Nu asta ai aşteptat mii de ani?

Peter se lăsă pe spate, îngăduind corpului trudit să se cufunde în pernele putrede.

- Nu trăiesc de atâta vreme.

- Oo, asta a fost o remarcă acidă? Mi s-a părut că aud o remarcă acidă. Avem de-a face aici cu un îndumnezeit mai înfoiat, nu-i aşa?

- Te rog... nu-mi spune îndumnezeit.

- Eşti unul dintre creştinii ăia fără cofeină, padre? Un biscuit pentru diabetici? Fără doctrină, aport redus de vinovăţie, Judecata de Apoi degresată, cu sută la sută mai puţin din a Doua Venire, fără adaos de Sfârşitul Lumii? Poate conţine urme de evreu crucificat?

Vocea lui Tartaglione era îmbibată de silă.

- Marty Kurtzberg... da, el era un om cu credinţă. Rugăciune înainte de masă, „O Fortăreaţă Tare este Domnul", fără rahăţişuri gen Krishna-e-şi-el- înţelept, mereu cu sacou pe el, pantaloni la dungă şi pantofi lustruiţi. Şi, dacă- 1 zgândăreai destul, îţi spunea: „Astea-s zilele de pe urmă".

Peter înghiţi în sec, iar gura îi fu năpădită de fiere. Chiar dacă era pe moarte el însuşi, nu credea că acestea erau ultimele zile rămase pentru

restul lumii. Dumnezeu n-ar fi lăsat din mână aşa de uşor o planetă pe care o iubea. Că doar îşi oferise propriul fiu ca s-o salveze.
- încerc doar... să mă port cu lumea în felul în care s-ar fi purtat Isus. Ăsta-i creştinismul pentru mine.
- Păi atunci, toate bune şi frumoase. Molto ammirevole! Mi-aş scoate pălăria în faţa ta, dacă aş avea pălărie. Haide, omul lui Dumnezeu, bagă nişte pileală, e bună.
Peter încuviinţă din cap şi închise ochii. Discursul încrâncenat al lui Tartaglione despre USIC începea să-şi facă efectul în mintea lui.
- Deci... motivul pentru care sunteţi cu toţii aici... misiunea USIC... nu e să încerce să extragă... nu e... ăă... să găsească noi surse de... ăă...
Tartaglione tuşi tare, lăsând să se răspândească prin aer alte fragmente de plămân.
- Toatea asta-s gata, palomino! Gata! Avem camioanele, dar nu şi autobaza, capisce? Avem navele, dar nu şi portul. Avem erecţia şi cheful, dar femeia e moartă. Foarte curând, toate femeile o să fie moarte. Pământul s-a săturat. Am săpat toate minele, am exploatat toate exploatările, am mâncat toate mâncărurile. E finito!
- Dar aici, pe Oază? Ce-ar trebui să se petreacă aici?
- Aici? Păi n-ai primit tricoul cu Veselul Explorator? Ar trebui să creăm un cuibuşor, o creşă, un loc unde s-o luăm de la capăt. Ai auzit de înălţarea la cer? Eşti genul de îmbisericit care crede în înălţarea la cer a credincioşilor?
Peter ridică iarăşi cana spre gură. Se străduia să rămână treaz.
- Nu chiar, oftă el. Cred că se bazează pe o interpretare greşită a Scripturii...
- Ei bine, proiectul ăsta, declară Tartaglione dispreţuitor, e un soi de comitet de înălţare la cer. înălţare S.R.L. Te preocupă halul în care-a ajuns lumea? Oraşul tău natal tocmai a fost făcut una cu pământul de un uragan? Şcoala copiilor tăi e plină de gangsteri şi traficanţi de droguri? Mămica ta tocmai a crăpat în propria merda în vreme ce asistentele erau ocupate să dosească morfina? N-ai benzină la maşină şi prăvăliile arată cam zen? S-a stins lumina şi nu se mai trage apa la veceu? Viitorul aduce a un mare morman de caca? Hei, non dispera! E o cale de ieşire. Vino în frumoasa noastră Oază. Fără infracţiuni, fără nebunie, fără chestii naşpa, o casă nouă-nouţă, casă, dulce casă în sălbăticie, fără căprioare sau antilope, dar na, să punem accent pe lucrurile pozitive, acolo nu se aude niciodată o vorbă de descurajare, nu

te violează nimeni şi nici nu încearcă să aducă vorba despre Parisul la vremea primăverii, ce rost are să bagi nasul în voma aia veche, corect? Taie-ţi legăturile, şterge tabla, las-o baltă cu Auschwitzul, cu Alamo şi cu... căcaţii de egipteni, pentru numele lui Dumnezeu, cui îi trebuie, cui îi pasă, concentrează-te pe ziua de mâine. Tot mai sus şi tot înainte. Vino în frumoasa Oază. Totul e sustenabil, totul funcţionează. Totul e pregătit, nu lipseşti decât tu.

- Dar... pentru cine e? Cine o să vină?

- Aha! făcu Tartaglione, luat de valul unui extaz batjocoritor. Asta-i întrebarea de cinci milioane de ruble, este? Cine o să vină... Cine o să vină. Muy interesante. Nu putem îngădui vipere în cuibuşor, corect? Nu putem permite accesul nebunilor, paraziţilor şi sabotorilor. Trebuie să candideze doar oameni de treabă, echilibraţi. Doar că - fii atent - o să trebuiască să-ţi plăteşti drumul. E o vreme pentru plantat şi o vreme pentru cules, nu? USIC nu poate investi continuu, ar fi momentul să şi scoată nişte bani. Deci... cine o să vină? Prăpăditul care lucrează la non-stop? Nu prea cred. USIC o să trebuiască să-i ia pe tipii putred de bogaţi - dar nu scârbele sau ăi de-o fac pe divele, nu-nu-nu, pe ăia simpatici, cu valori sănătoase şi umaniste. Multimilionari care-ţi cedează locul în autobuz. Rechini financiari care-şi spală de mână tricourile fiindcă, ce să vezi, nu vor să facă risipă de curent electric. Mda, acum văd totul clar. Haideţi, rezervaţi-vă un loc pe Tărâmul de Apoi!

Creierul lui Peter se închidea însă, pe măsură ce aluneca în neant. îşi aminti de coridoarele curate ale centrului medical USIC, de echipamentul chirurgical încă ambalat în plastic, de încăperea zugrăvită în galben plină de cutii însemnate cu NEONATAL.

- Dar când... când ar trebui să se întâmple asta?

- Cât de curând! Niciodată! Cine naiba ştie? răcni Tartaglione. După ce contruiesc un stadion de baseball? După ce-şi dau seama cum să facă îngheţată de fistic din unghii tăiate? îndată ce reuşesc să crească o narcisă? Imediat după ce Los Angeles alunecă în Pacific? N-am habar. Tu ai vrea să trăieşti aici?

Peter se închipui stând cu picioarele încrucişate lângă biserică, cu Iubitorii de Isus strânşi în jurul lui, toţi cu fasciculele biblice legate cu lână deschise la o pagină cu o parabolă. După-amiaza lungindu-se la nesfârşit, scăldaţi cu toţii

în soare, Iubitor Cinci oferindu-i hrană celui mai nou venit în comunitate - Bea, soţia părinPelui PePer, aşezată alături de el.
- Eu... ar depinde... îngăimă Peter. E un loc frumos.
în încăpere se lăsă tăcerea. După un timp, răsuflarea lui Tartaglione deveni puternică, şuierătoare şi ritmică, până ce Peter îşi dădu seama că zicea: „A-a, a-a, a-a" din nou şi din nou. Apoi, cu o voce plină de dezgust, adăugă:
- Frumos. Am priceput.
Peter era prea ostenit ca să înceapă o discuţie în contradictoriu. Ştia că acolo nu erau păduri ecuatoriale, munţi, cascade, grădini cu sculpturi delicate, peisaje urbane care să-ţi taie răsuflarea, catedrale gotice, castele medievale, cârduri de gâşte, girafe, leoparzi de zăpadă, în fine, toate animalele alea ale căror nume nu şi le putea aminti, toate acele obiective turistice la care-i văzuse pe alţii atât de nerăbdători să ajungă, toate punctele de atracţie ale vieţii pământene de care, sincer să fie, nu avusese nicicând parte. Măreţia Pragăi nu era pentru el decât amintirea ştearsă a unei fotografii; flamingii erau doar o înregistrare pe film; nu fusese nicăieri, nu văzuse nimic, Oaza era primul loc de care-şi îngăduise să se simtă legat. Primul loc pe care-l iubise vreodată.
- Da, frumos, oftă el.
- Ţi-ai ieşit din minţi, padre, zise Tartaglione. Eşti deranjat mental. Loco- loco-loco. Pe-aici e frumos ca un mormânt, frumos ca viermii. Aerul e plin de voci, ai observat? Sunt ca urechelniţele, se vâră acolo, se prefac că ar fi doar oxigen şi umezeală, dar sunt mai mult de-atât, mai mult de-atât. Opreşte motorul maşinii, opreşte orice conversaţie, opreşte-l pe căcatul de Bing Crosby şi ce auzi, în loc de tăcere? Vocile, omule. Nu te lasă niciodată în pace, sunt un lichid, un limbaj lichid care tot zice şop-şop-şop în canalele auditive, pe gâtlejul tău, prin cur. Hei, ai adormit cumva? Hai, nu-mi muri acuma, amigo, noaptea e lungă, şi mi-ar prinde bine ceva tovărăşie.
Mirosul înţepător al singurătăţii lui Tartaglione limpezi întru câtva pâcla din creierul lui Peter. Se gândi la o întrebare pe care ar fi trebuit s-o pună deja, o întrebare care, neîndoielnic, i-ar fi venit îndată în gând lui Bea.
- Kurtzberg e şi el aici?

- Ce? făcu lingvistul, scos brusc din fluxul peroraţiei sale.

- Kurtzberg. Trăieşte şi el aici? Cu tine? Urmă un minut întreg de

tăcere.

- Ne-am ciorovăit, spuse Tartaglione într-un târziu. Poţi spune că a fost... o neînţelegere filosofică.

Peter nu mai putea vorbi, dar reuşi să scoată un sunet prin care să-şi exprime nedumerirea.

- Cu privire la Slm, îi explică lingvistul. Scârbele alea dubioase, insipide, fără puţă, pupătorii ăia mici de cur în haine pastelate. Un sorbit din cană, o gâlgâitură pe esofag, apoi: îi iubea.

Mai trecu un timp. Aerul şoptea moale, făcându-şi nesfârşitele tururi de recunoaştere a perimetrului şi a pustietăţii camerei, testând tavanul, împungând îmbinările pereţilor, măturând podeaua, măsurând corpurile, pieptănând părul, lingând pielea. Cei doi bărbaţi respirau, unul cu gâfâieli, celălalt abia sesizabil. Se părea că lingvistul zisese tot ce avea de gând să spună şi se pierduse acum în propria deznădejde stoică.

- Pe lângă asta, adăugă el în clipele de dinainte ca Peter să-şi piardă cunoştinţa, nu suport un tip care nu vrea să bea ceva cu tine.

24. Tehnica lui Isus

Noaptea ar fi trebuit să dureze mai mult. Mult, mult mai mult. Bezna ar fi trebuit să-l ţină captiv sute, ba chiar mii de ani înainte ca învierea să vină şi Domnul să ridice toţi morţii din pământ.

Asta îl nedumeri atunci când deschise ochii. Ar fi trebuit să fie sub pământ ori ascuns sub o pătură într-o casă neluminată dintr-un oraş abandonat, cu trupul încă nedescompus, doar un boţ de material inert ce nu putea simţi ori vedea. N-ar fi trebuit să fie lumină. Cu siguranţă nu o asemenea lumină albă, orbitoare, mai strălucitoare decât cerul. însă nu era lumina Vieţii de Apoi, ci neoanele unui spital. Da, acum îşi amintea. îşi rupsese gleznele fugind de braţul legii şi fusese adus la spital şi umplut cu anestezice, astfel ca misterioase siluete mascate să-i poată drege oasele făcute ţăndări. Nu mai avea de ce să fugă, trebuia să îndure ce-l aştepta. Dintr-odată, chipul unei femei i se arătă în faţa ochilor. Chipul unei femei frumoase. Aplecată asupra sa ca şi cum ar fi fost un sugar în leagăn. Pe piept avea un ecuson pe care scria Beatrice. Era asistentă. O plăcea instinctiv, de parcă ar fi aşteptat de-o viaţă să i

se ivească în cale. Poate că într-o bună zi avea să se şi însoare cu ea dacă spunea da.
- Bea, rosti el răguşit.
- Mai încearcă, spuse femeia.
Faţa i se rotunji, ochii îşi schimbară culoarea, gâtul i se scurtă, părul se rearanjă singur într-o tunsoare băieţească.
- Grainger.
- Te-ai prins, zise ea cu voce ostenită.
- Unde sunt?
îl dureau ochii de la lumină. întoarse capul într-o parte şi dădu cu ochii de o pernă verzuie.
- La infirmerie, îl lămuri Grainger. Oo, nu mişca braţul ăla, ai o perfuzie în el.
Se conformă instrucţiunilor. Un tub subţire se legănă, atingându-i obrazul.
- Cum am ajuns aici?
- Ţi-am promis c-o să am mereu grijă de tine, nu? zise Grainger. Şi asta-i mai mult decât poţi spune despre Dumnezeu.
Peter îşi lăsă braţul la loc pe cuvertură şi zâmbi.
- Poate că Dumnezeu lucrează prin tine.
- Mdaa? Păi, să ştii că avem, de fapt, medicamente pentru gânduri din astea. Lurasidon. Asenapin. Pot să-ţi scriu o reţetă oricând eşti gata.
Cu ochii încă mijiţi de la tăria luminii, îşi răsuci capul ca să privească punga ce-i alimenta tubul intravenos. Lichidul era transparent. Glucoză ori soluţie salină, nu sânge.
- Otrava, îngăimă el. Ce s-a întâmplat?
- Nu ai fost otrăvit, zise Grainger cu o nuanţă de exasperare în voce. Te-ai deshidratat doar, atâta tot. N-ai băut destule lichide. Puteai să mori.
El râse, apoi râsul i se transformă în hohote de plâns. îşi lăsă degetele pe piept, cam pe unde era crucifixul de tuş, sau pe unde fusese. Pânza era lipicioasă şi rece. îşi turnase băutura scârboasă a lui Tartaglione pe bărbie şi peste piept, prefăcându-se că o bea. Aici, în aerul condiţionat steril, duhoarea dulceagă de fermentaţie era suficientă cât să-i taie răsuflarea.
- L-aţi adus înapoi şi pe Tartaglione?
- Tartaglione?
Vocea lui Grainger fu însoţită de exclamaţii înfundate de uimire: nu erau singuri.
- Nu l-aţi văzut?
- Era acolo?

- Da, era acolo. Acolo locuieşte. în ruine. Nu se simte bine. Probabil că ar trebui să se ducă acasă.
- Acasă? Ia te uită, pufni Grainger pe un ton sarcastic. Cine s-ar fi gândit?
Ieşind din raza vederii sale, femeia făcu ceva ce Peter nu izbuti să identifice, un gest care provocă un zgomot ca un zăngănit.
- Eşti bine, Grainger?
O voce masculină, pe jumătate înţelegătoare şi pe jumătate alarmată. Doctorul din Noua Zeelandă. Austin.
- Nu mă atinge, zise Grainger. Sunt bine. Binebinebine.
Peter îşi dădu seama dintr-odată că alcoolul pe care-l mirosea nu emana exclusiv din hainele lui. Mai era un iz în aer, un iz de spirtoase, care ar fi putut fi creat prin deschiderea câtorva zeci de feşe sterile, însă la fel de bine ar fi putut să provină de la câteva duşti de whisky. Whisky consumat de Alex Grainger.
- Poate că Tartaglione e fericit acolo unde e.
De data asta, o voce de femeie. Flores, asistenta. Vorbea calm, ca unui copil, de parcă o pisică ar fi fost zărită într-un copac şi un puşti naiv ar fi insistat să se suie cineva după ea şi s-o salveze.
- Mda, sunt sigură că pocneşte de fericire, se răţoi Grainger, al cărei sarcasm creştea cu o asemenea iuţeală, încât Peter nu mai avu nici un dubiu că era dezinhibată de băutură. Fericit cât e ziua de lungă. Hei, îţi place? „Cât e ziua de lungă." E-o poantă, nu? Sau nu chiar o poantă... Poate ironie? Cum i-ai spune, Peter?
- Poate ar fi mai bine să lăsăm pacientul să se mai refacă un pic, sugeră Austin.
Grainger îl ignoră.
- Tartaglione era un italian adevărat, ştiaţi asta vreunul? Autentic, gen. A crescut în Ontario, dar s-a născut în... am uitat numele... mi-a zis la un moment dat...
- Poate că nu-i foarte relevant pentru ce facem noi acuma? zise Austin.
Deşi masculină, vocea sa căpătase o nuanţă plângăcioasă. Nu era învăţat să aibă de-a face cu colegi nerezonabili.
- Bun, bun, oftă Grainger. Nici unul dintre noi nu vine de nicăieri, am uitat, scuze. Suntem Legiunea Străină a pulii, cum tot zice Tuska. Şi, până la urmă, cine-ar vrea să se întoarcă acasă? Cine ar vrea să se ducă acasă când totul acolo e aşa de dat peste cap, în timp ce aici e aşa de fantastic? Ar trebui să fii nebun, nu-i aşa?

- Te rog, Grainger, o avertiză Flores. Nu-ţi face asta singură. Grainger

începu să se smiorcăie.

- Nu sunteţi umani, voi ăştia. Pur şi simplu nu sunteţi naibii umani.

- Nu-i nevoie de toate astea, zise Flores.

- Ce ştiţi voi despre nevoie? începu să ţipe Grainger, care devenise isterică. Jos mâinile de pe mine, lua-v-ar dracu'!

- Nu te atingem, nu te atingem, o asigură Austin.

Se auzi un alt zăngănit de echipament răsturnat: un suport metalic pentru perfuzie intravenoasă, poate.

- Unde-i tăticu' meu? scânci Grainger ieşind cu mers împiedicat din încăpere, îl vreau pe tati!

După ce uşa se trânti în urma ei, în infirmerie se lăsă liniştea. Peter nu era sigur dacă Austin mai era de faţă, însă o auzea pe Flores umblând de colo colo, în afara razei lui vizuale. Avea gâtul înţepenit, şi o durere de cap îi bubuia în creier. Lichidul din pungă i se scurgea fără grabă în venă. Când se termină, cu punga de perfuzie atârnând pleoştită şi încreţită ca un prezervativ, ceru să fie lăsat să plece.

- Doctorul Austin voia să discute ceva cu tine, zise Flores în vreme ce-i scotea acul. Trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

- Poate mai târziu, spuse Peter. Acum chiar trebuie să plec.

- Ar fi mai bine să nu.

Strânse pumnul. Din locul de unde tocmai fusese extrasă branula se prelinse sânge de un roşu intens.

- Poţi să-mi pui un bandaj cu leucoplast pe asta?

- Sigur, zise Flores apucându-se să caute printr-un sertar. Doctorul Austin a zis că o să fii foarte... nerăbdător să staţi un pic la taclale. Despre un alt pacient pe care-l avem aici.

- Cine?

Peter abia aştepta să scape de acolo; trebuia să-i scrie lui Bea cât mai curând cu putinţă. Ar fi trebuit s-o facă de mult, în loc s-o ia razna cu maşina printr-o pâclă de melodramă.

- N-aş putea zice, spuse Flores încruntându-se în felul ei, asemănător cu al unei maimuţe. Dacă ai vrea să aştepţi un pic...

- Scuze, făcu Peter. Mă întorc. Promit.

Ştiu, chiar când rosti cuvintele, că era posibil să fi spus o minciună, însă obţinu efectul dorit: asistenta Flores dădu înapoi şi-l lăsă să plece. Fără vreun semn al încercărilor prin care trecuse în afara unui ghemotoc micuţ de vată prins cu leucoplast de încheietură, porni spre apartamentul lui, nesigur pe picioare, dar încăpăţânat de viu. Angajaţii USIC pe care-i întâlni pe drum îi priveau întrebător aspectul demn de milă. La doar câţiva metri de uşa camerei sale dădu peste Werner.
- Salut, făcu Werner ridicând în treacăt două degete dolofane: un salut prea leneş ca să folosească mâna întreagă, o aproximare neglijentă a simbolului păcii, un ecou inconştient al vreunei binecuvântări creştine. Cel mai probabil nu avea nici o semnificaţie în afara hotărârii lui Werner de a-şi vedea de inginerie, hidraulică sau ce-o fi fost, fără să trebuiască să se preocupe de indivizi ciudaţi cu mutre disperate.
„Ei, fii şi tu binecuvântat", îi veni lui Peter să strige după chinezul care se depărta. însă trebuia să evite sarcasmul, era un păcat fie şi să se gândească la aşa ceva, o scăpare, ceva nedemn. Trebuia să se menţină sincer. Atât îi mai rămăsese. în suflet nu trebuia să aibă amăreală, iar în vorbe nu trebuia să aibă spini. Să iubeşti fără discriminare, să doreşti binele tuturor făpturilor, chiar şi unui câine turbat ca Tartaglione, chiar şi unei fiinţe inutile ca Werner: asta-i era datoria sacră de creştin şi singura salvare ca persoană. Deschizând uşa camerei lui, îşi propuse să-şi scoată din inimă toată neplăcerea pe care i-o provoca Werner. Werner era un biet mieluşel, preţios în ochii Domnului, un dubios fără farmec care nu putea fi decât un dubios fără farmec, un orfan tocilar care, crescând, devenise un fel aparte de supravieţuitor. „Suntem cu toţii forme aparte de supravieţuitori, îşi zise Peter spre aducere-aminte. Ne lipseşte ceea ce ne trebuie în mod fundamental şi, totuşi, ne năpustim cu capul înainte, ne ascundem rănile grăbiţi, ne deghizăm inepţia, ne păcălim ca să ne mascăm slăbiciunile." Nimeni - şi mai ales un pastor - nu trebuia să piardă acest adevăr din vedere. Orice făcea, oricât de adânc se scufunda, trebuia să creadă că toţi bărbaţii îi erau fraţi.
Şi toate femeile.
Şi toţi Slm.
Dragă Bea, scrise,
Nimic din ce aş putea spune n-o să facă să pară ce s-a întâmplat cu Joshua altfel decât obscen de nedrept. Era o făptură minunată, şi mă doare să-l ştiu mort şi să-mi imaginez cum şi-a pierdut viaţa. E oribil să mi se reamintească într-un fel atât de brutal că noi, creştinii, nu avem

imunitate magică la acţiunile răuvoitoare ale ticăloşilor. Credinţa în Cristos duce la binecuvântări minunate şi la o viaţă în care providenţa îţi ţine partea, cum am observat amândoi de multe ori, dar lumea rămâne un loc periculos, şi, pur şi simplu, prin faptul că suntem oameni, rămânem vulnerabili la ororile pe care le pot provoca semenii noştri.

Şi eu sunt furios. Nu pe Dumnezeu, ci pe nenorociţii bolnavi la cap care l-au torturat pe Joshua. Ar trebui să-i iubesc, dar îmi vine să-i omor, deşi dacă i- aş omorî nu l-aş aduce înapoi pe Joshua. Am nevoie de timp să-mi domolesc stările astea impulsive, sunt sigur că şi tu la fel. N-o să-ţi spun să-i ierţi pe băieţii ăia, fiindcă nici eu nu-i pot ierta încă. Doar Isus a fost capabil de nivelul ăsta de har. N-o să spun decât că le-am provocat multă întristare altora şi că am fost iertat. Odată am jefuit o casă în dormitorul căreia se aflau cutii de medicamente contra cancerului, vrafuri întregi. Am scormonit prin ele sperând să găsesc ceva ce-aş fi putut folosi. Am furat o cutie cu analgezice şi restul l-am lăsat în dezordine pe jos. în anii următori m-am gândit adesea la oamenii ăia, prin ce-au trecut când s-au întors de la spital sau de unde erau plecaţi. Nu mă refer la dispariţia analgezicelor, pe alea le puteau înlocui destul de repede, presupun. Mă refer la faptul că, pe lângă situaţia pe care o aveau de îndurat, li se mai spărsese şi casa; descopereau că nu există milă, că nu li se oferă nici o păsuire pentru soarta lor şi-aşa imposibilă. Băieţii care l-au torturat pe Joshua ne-au făcut asta nouă. Ce să mai zic? Nu sunt Isus.

Dar rămân bărbatul tău. Am trecut prin atâtea amândoi. Nu doar în calitate de echipă creştină bărbat-şi-femeie, dar şi ca două animale care a încredere unul în altul. Ori de câte ori mă gândesc la înstrăinarea care s-a instaurat între noi, mă cuprinde o mâhnire teribilă. Te rog, acceptă-mi iubirea.

Uneori, în predici, le-am povestit oamenilor cum ceea ce m-a fermecat, în acel salon de spital unde ne-am cunoscut, a fost lumina lui Cristos care emana din tine. Credeam asta când am zis-o, dar acum nu mai sunt aşa de sigur. Poate că te-am subevaluat ca să marchez un gol evanghelic. Ai o lumină care face parte din fiinţa ta lăuntrică, un spirit extraordinar care ar sălăşlui în tine chiar dacă n-ai fi creştină, un spirit ce va continua să te facă specială chiar şi dacă respingerea lui Dumnezeu de către tine se va dovedi permanentă. Te iubesc şi te

doresc indiferent de credinţa ta religioasă. Mi-e dor de tine. Nu mă lăsa.
îmi pare rău că ţi-am lăsat impresia că nu mă interesează ce se petrece în lume - în lumea noastră adică. Spune-mi, te rog, mai multe. Tot ce-ţi vine în minte, tot ce ţi se pare demn de interes. Pe aici nu există ştiri - nu avem ziare, nici măcar vechi, nici acces la vreo informaţie despre evenimentele curente, nu avem cărţi de istorie ori cărţi de orice fel, doar fascicule cu integrame şi rebusuri şi reviste lucioase despre preocupări de timp liber şi informare profesională. Şi până şi acelea sunt cenzurate. Da, există un mic şi zelos cenzor USIC care aprobă revistele şi rupe paginile cu care nu e de acord!
L-am întâlnit în cele din urmă pe Tartaglione, lingvistul care dispăruse. E un individ foarte tulburat, dar mi-a zis adevărul despre intenţiile USIC. Contrar bănuielilor noastre, ei nu sunt aici din motive imperialiste sau comerciale. Cred că vine sfârşitul lumii şi vor un nou început pe Oază. Pregătesc locul. Pentru cine, asta nu ştiu. Nu pentru de-alde tine, evident.
Se opri din tastat, reciti ce scrisese, se gândi să şteargă totul după Nu mă lăsa. Până la urmă renunţă la Nu pentru de-alde tine, evident, adăugă Cu drag, Peter şi apăsă butonul de transmitere.
Câteva minute, ca de obicei, cuvintele sale tremurară pe ecran, aşteptând să fie slobozite. Apoi, supraimprimată peste text ca un marcaj cu fierul roşu, o avertizare concisă se arătă cu litere albicioase pe ecran:
NU SE APROBĂ - SOLICITAŢI ASISTENŢĂ.

Se opri în faţa uşii lui Grainger şi bocăni.

- Grainger! Grainger! Deschide, sunt eu, Peter! Nici un răspuns.

Fără să se uite măcar în stânga şi-n dreapta ca să verifice dacă nu-l vedea cineva, deschise uşa şi dădu buzna în camera femeii. Avea de gând s-o tragă din pat dacă era adormită. Nu cu violenţă, desigur. Dar trebuia să-l ajute neapărat.
Spaţiul ei de locuit era identic cu al său, conceput la fel de spartan. Grainger nu era acolo. Patul era făcut, mai mult sau mai puţin. Un şal alb atârna pe frânghia de rufe prinsă de tavan. O constelaţie de picuri de apă licărea pe dinăuntrul cabinei de duş. O sticlă de bourbon pe jumătate goală, pe care scria simplu BOURBON cu litere mari şi roşii

de tipar pe fond alb, cu preţul de şase sute cincizeci de dolari, se afla pe masă. Tot pe masă era şi fotografia unui bărbat cu faţă aspră, de vârstă mijlocie, purtând haine groase de iarnă şi cu o carabină în mână. în spatele lui, sub un cer gri, ce nu promitea nimic bun, se vedea ferma familiei Grainger acoperită de zăpadă.

O găsi pe fiica lui Charlie zece minute mai târziu, în farmacie, loc unde era şi firesc să se afle, de vreme ce era, până la urmă, farmacista USIC. Era aşezată la o tejghea, îmbrăcată ca de obicei, cu părul pieptănat şi încă un pic umed. Când intră Peter, ea scria într-un dosar de modă veche, cu arc, ţinând creionul cu stângăcie între degetele scurte. Nişte rafturi modulare în formă de fagure, mai mult goale, dar punctate ici şi colo cu sticluţe de plastic şi cutii de carton, se înălţau deasupra ei.

- Hei, n-am vorbit serios când am zis de medicamentele antipsihotice, glumi ea când îl văzu.

„Nu aduce vorba despre ce am zis în infirmerie", îl rugau ochii ei.

- Am nevoie să mă ajuţi, spuse Peter.

- Nu te duci nicăieri, îi replică ea. Nu cu mine, cel puţin.

Avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că se referea la condusul maşinii către o destinaţie care nu-i făcea bine la sănătate.

- Tocmai am încercat să-i trimit soţiei mele un mesaj şi a fost blocat. Trebuie să-l fac să treacă. Te rog.

Ea lăsă jos creionul şi închise dosarul.

- Nu-ţi face probleme, Peter, pot să rezolv asta. Probabil. Depinde de cât de neascultător ai fost.

Se ridică în picioare, iar Peter observă din nou că nu era prea înaltă. însă în acel moment se simţea mai scund decât ea; era băieţelul căruia i se furase bicicleta nouă-nouţă, era făptura jalnică trântită pe o sofa pătată de vomă în azilul de noapte penticostal, era misionarul febril care ajunsese la capătul puterilor - şi toţi aceşti Peter nu puteau decât să se lase la mila unei femei care suferise mult, o mamă care să-l asigure că era mai preţios decât orice cadou scump, o soţie care să-l asigure că avea să-l iubească mai departe chiar dacă încălca o promisiune sacră, o prietenă care să-l poată scoate din ultima sa criză. Când se trecea la lucruri practice, nu mai era vorba despre Isus, ci despre aceste femei la mila cărora se lăsa şi care trebuiau să decidă dacă nu cumva întinsese prea mult coarda.

Camera lui, în care intrară amândoi, era un dezastru. Rucsacul, murdar de la drumurile pe teren, zăcea în mijlocul încăperii, pe jos, înconjurat

de gheme deşirate de lână ce căzuseră de pe scaun. Pe masă erau împrăştiate pastile, iar pe lângă ele flaconul de medicamente desfăcut şi biletul lui Grainger despre ce să ia în caz de nevoie, lucru ciudat, fiindcă nu-şi amintea să fi desfăcut flaconul. Patul îi era în ultimul hal: cearşafurile erau atât de încurcate, încât s-ar fi zis că acolo se duseseră lupte corp la corp.

Grainger, ignorând haosul, se aşeză pe scaun şi citi scrisoarea către Bea. Pe chipul ei nu se citea nici o emoţie, deşi strânse uşor din buze o dată sau de două ori. Poate că cititul nu era punctul ei tare şi era tentată să îngâne cuvintele? Se opri lângă ea şi aşteptă.

- O să am nevoie de permisiunea ta ca să fac unele modificări, zise Grainger când termină.

- Modificări?

- Să scot câteva... afirmaţii problematice. Ca să treacă de Springer.

- Springer?

Peter presupusese că mesajul îi fusese blocat de un soi de program pe computer care scana automat textul.

- Adică Springer mi-a citit toate scrisorile?

- E treaba lui, zise Grainger. Una dintre treburi. Avem sarcini multiple pe- aici, cum poate că ai observat. Sunt câteva persoane care verifică Glonţul. Sunt destul de sigură că acum e tura lui Springer.

O ţintui cu privirea. Pe faţa ei ostenită nu se citeau ruşine, vinovăţie sau nevoia de a se apăra. Nu făcea decât să-l informeze despre un detaliu legat de activitatea cotidiană a USIC.

- Faceţi cu rândul să-mi citiţi corespondenţa personală?

Abia acum părea să devină conştientă de posibilitatea ca, în universul altor oameni, aranjamentul acesta să fie ciudat.

- E aşa o mare chestie? pufni cu insolenţă. Dumnezeu nu-ţi citeşte gândurile? Peter dădu să protesteze, însă nu reuşi să vorbească.

- în orice caz, continuă ea trecând la un ton pragmatic. Vrei să fie trimis mesajul, deci hai s-o facem. Uite, chestiile despre cum cenzurează USIC

revistele trebuie să dispară, spuse după câteva clipe, apăsând tastatura cu unghiile boante.

Literă cu literă, cuvintele „şi până şi acelea sunt cenzurate" dispărură de pe ecran.

- La fel şi fazele despre sfârşitul lumii.

Alte apăsări. Se uită lung la textul licăritor, evaluându-şi amendamentele. îi mai atraseră atenţia câteva cuvinte pe care le elimină. Avea ochii injectaţi şi părea cuprinsă de tristeţea cuiva mult mai în vârstă.

- Fără sfârşitul lumii, murmură pe un ton de mustrare blândă. Nţţ.

Mulţumită de ce făcuse, apăsă butonul de trimitere. Textul tremură pe ecran atâta vreme cât, altundeva în complex, o altă pereche de ochi osteniţi examinau cele scrise. Apoi dispăru.

- încă cinci mii de parai daţi pe gârlă, zise Grainger strângând din umeri.

- Pardon?

- Fiecare dintre mesajele tale cu Glonţul costă cam cinci mii de dolari trimisul. Şi la fel şi ale soţiei tale, evident, ca să le primeşti. îşi şterse faţa cu palmele şi răsuflă adânc, încercând să absoarbă din mâinile proprii mult-ne- cesara energie, apoi spuse: Alt motiv pentru care personalul de-aici nu comunică zilnic cu o puzderie de amici de-acasă.

Peter încercă să facă un calcul mental. Matematica nu era punctul său forte, însă ştia că numărul era înspăimântător de mare.

- Nu mi-a zis nimeni.

- Ni s-a cerut să nu-ţi spunem. Nici o cheltuială nu-i prea mică pentru misionarul nostru.

- Dar de ce?

- USIC te voia cu tot dinadinsul. Ai fost, gen, primul nostru VIP.

- N-am cerut niciodată...

- Nu trebuia să ceri. Mi s-a... indicat să-ţi ofer tot ce vrei. în limitele decenţei. Fiindcă, ştii, înainte să apari tu lucrurile se cam... blocaseră.

- Lucrurile?

Nu-şi putea imagina ce fel de lucruri. O criză spirituală în rândurile personalului USIC?

- N-am mai primit provizii de mâncare un timp. Gata cu fina-albă de la micuţii noştri prieteni, zise Grainger zâmbind acru. Ţi se par aşa de blânzi şi de umili, nu? Dar pot fi foarte decişi atunci când vor. Le-am promis un înlocuitor pentru Kurtzberg, însă li s-a părut că soseşte prea greu. Cred că Ella Reinman a citit dosarele a un milion de preoţi şi pastori, i-a tot stârnit ca să vadă ce au în ei, ca să le facă vânt apoi. „Următorul pastor, vă rog! Care-i fructul tău preferat? Cât de mult o să-ţi lipsească Philadelphia? Să prăjeşti răţuşte de vii - OK sau ne-OK? Ce te-ar face să-ţi pierzi răbdarea şi să vrei să-mi frângi gâtul slăbănog?" Mâinile lui Grainger mimară acţiunea, strivind cu degetele mari beregata anchetatoarei.
- între timp, în Oraşul Dement, micii noştri prieteni n-au mai putut să aştepte. Şi-au încordat singurul muşchi pe care-l puteau încorda ca să-i facă pe cei de la USIC să se grăbească şi să te găsească pe tine.
Observând uluirea de pe faţa lui, dădu din cap pentru a-i indica faptul că era cazul să nu mai consume energie pe scepticism, ci pur şi simplu s-o creadă.

- Cât de rău a fost? o întrebă Peter. Aţi suferit, adică, de foame? Pe

Grainger o irită întrebarea.
- Sigur că n-am suferit de foame. Doar că mâncarea s-a cam... scumpit o vreme. Mai scumpă decât ai vrea să te gândeşti.
Peter încercă să se gândească la asta şi descoperi că femeia avea dreptate.
- Blocajul ăsta n-ar fi fost mare chestie, continuă Grainger, dacă ne-am fi putut cultiva singuri cele trebuincioase. Şi Dumnezeu ştie c-am încercat. Grâu. Porumb. Cereale. Cânepă. Fiece sămânţă cunoscută omenirii a intrat în solul ăsta. însă ce-a ieşit nu-i foarte impresionant. Grădinărit de dragul grădinăritului, aşa ai putea să-i spui. Şi fireşte c-am încercat să creştem şi fină-albă, dar era aceeaşi poveste. Câte un bulb pe ici, pe colo. Parcă creşteam orhidee. Pur şi simplu nu ne dăm seama cum pot tipii ăia s-o facă să crească în cantităţi mari. Ce naiba fac, cu ce fertilizează? Cu praf de zâne, presupun.
Tăcu, încă aşezată în faţa Glonţului. Vorbise pe un ton posac, fără vlagă, de parcă subiectul ar fi fost unul depăşit, o umilinţă prea mizerabilă şi plictisitoare ca s-o mai aducă iar în discuţie. Coborându-şi privirea

către faţa ei, Peter se întrebă cât trecuse - câţi ani - de când fusese cu adevărat, pe deplin fericită.
- Vreau să-ţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat. Eram... într-o stare proastă. Nu ştiu ce mă făceam fără tine.
- Luai pe altcineva să te ajute, presupun, zise ea fără să-şi mute ochii de la ecran.
- Nu mă refer doar la mesaj. Adică... ai venit după mine. Puteam să mor, cum ai zis şi tu.
Ea oftă.
- De fapt, să mori nu-i lucru uşor. Corpul uman e conceput să nu cedeze. Dar da, am fost îngrijorată când te-am văzut că o iei aşa cu maşina, bolnav fiind.
- Cum m-ai găsit?
- Asta n-a fost greu. Toate vehiculele noastre au zgărzi cu clopoţei, dacă- nţelegi unde bat. Partea grea a fost să te duc până la maşina mea, fiindcă nu era chip să te pot trezi. A trebuit să te-nfăşor într-o pătură şi să te târăsc pe pământ. Şi nu-s foarte puternică.
Imaginea a ce făcuse pentru el i se aprinse în minte ca o vâlvătaie, deşi nu-şi amintea nimic. îşi dorea să-şi fi putut aminti.
- Of, Grainger...
Femeia se ridică brusc.

- Chiar o iubeşti, nu? Pe soţia ta.

- Da. Chiar o iubesc.

îi venea s-o cuprindă în braţe, dar ezita. Grainger se dădu un pas mai

încolo.
- Scrie-i cât de mult vrei. Nu-ţi face griji pentru costuri. USIC îşi poate permite. Şi, oricum, ne-ai salvat pielea. Ne-ai salvat şi puiul, şi pâinea, crema de ou, scorţişoara etc. etc. etc.
Pe la spate, îşi puse palmele pe umerii ei, tânjind să-i arate cum se simţea. Fără să se uite înapoi, Grainger îi luă mâinile într-ale ei şi i le apăsă tare pe piept, nu chiar peste sâni, ci pe lângă stern, unde-i bătea inima.
- Şi nu uita, îi mai spuse. Când aduci vorba de USIC, vorbeşte frumos. Fără acuzaţii şi fără sfârşitul lumii.

„O să revin", îi zisese lui Flores doar ca să-i închidă gura, doar ca să scape din locul ăla, însă acum, gândindu-se la asta, i se părea că o promisiune rămâne o promisiune. Grainger plecase, mesajul către Bea fusese trimis. Trebuia să afle ce avea în minte doctorul Austin.
Făcu duş, se spălă pe cap, îşi masă scalpul plin de cojiţe jupuite. Apa ce-i susura în jurul picioarelor era maronie, se scurgea în canalizare precum ceaiul. Cu ocazia celor două internări ale sale la infirmeria USIC, adusese probabil mai multe bacterii în mediul lor steril decât avuseseră în toţi anii de dinainte. Mare minune că nu-l vârâseră într-o cadă cu dezinfectant, mare cât covata de băutură a lui Tartaglione, înainte de a consimţi să-l trateze.
Odată duşul terminat, se şterse atent cu prosopul. înţepătura branului se vindecase deja. Avea pe trup felurite zgârieturi pe cale de cicatrizare. Muşcătura de pe braţ arăta bine; cea de pe picior îl înţepa un pic şi părea puţin umflată, însă, dacă situaţia se înrăutăţea, un tratament rapid cu antibiotice avea să rezolve totul. îşi schimbă pansamentele şi-şi puse blugii şi
un tricou. Dishdasha îi era atât de puturoasă de la poşirca lui Tartaglione, încât se gândi să renunţe la ea, dar până la urmă o băgă în maşina de spălat. Plăcuţa cu ECONOMISIŢI APA. N-AŢI PUTEA S-O FACEŢI MANUAL? era încă la locul ei, cu tot cu adaosul TE OFERI, TANTI? Aproape că se aşteptase ca inscripţia să fi fost ştearsă de vreun intrus, vreun inginer multicalificat sau un electrician pus să inspecteze camerele tuturor în căutare de chestii care ar fi insultat valorile USIC. Nimic nu l-ar mai fi surprins.
- Mă bucur să te văd, zise Austin cercetându-i îmbrăcămintea convenţională cu ochi aprobatori. Arăţi mult mai bine.
- Sunt sigur că şi miros mai bine, râse Peter. Iartă-mă că ţi-am împuţit sala de operaţie.
- Altfel nu se putea, spuse suav doctorul. Alcoolul e o chestie rea.
Atât de departe era dispus să meargă cu menţionarea ebrietăţii deloc profesionale a lui Grainger.
- Păşeşti un pic cam ţeapăn, observă medicul când se deplasară amândoi de lângă uşă spre cabinetul de consultaţii. Ce-ţi fac rănile?
- Sunt bine. Doar că m-am dezobişnuit să port haine - genul ăsta de haine.
Austin zâmbi nesincer; cu siguranţă, tocmai îşi ajustase evaluarea profesională în privinţa stării de sănătate a lui Peter.

- Da, sunt zile când mi-ar plăcea şi mie să vin gol la serviciu, glumi el, dar sentimentul trece.
Peter zâmbi la rându-i. Se simţea cuprins de una dintre acele intuiţii pastorale, precum cea pe care i-o inspirase tristeţea inconsolabilă a lui Iubitor Unu: doctorul ăsta, masculul ăsta arătos din Noua Zeelandă, bărbatul pe nume Austin, nu avusese niciodată o relaţie sexuală cu altcineva.
- Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru că ai luat în serios conversaţia noastră, spuse Austin.
- Conversaţia?
- Despre sănătatea băştinaşilor. Rugămintea de a-i lămuri să vină aici ca să-i examinăm, să le diagnosticăm bolile. Se vede bine că ai dus mesajul. Şi zâmbi iar, ca să arate că era conştient cât de evanghelic sunase fraza. în cele din urmă a venit unul.
„în cele din urmă." Peter se gândi la distanţa dintre baza USIC şi aşezarea Slm, timpul cât dura să mergi cu maşina acolo, timpul cât ar fi durat ca să străbaţi distanţa pe jos.
- Fir-ar să... E aşa de departe!
- Nu, nu, îl linişti Austin. îl mai ţii minte pe Conway? Bunul tău samaritean? Se pare că nu era mulţumit cu puterea semnalului unei chestii pe care a instalat-o la biserica ta. Aşa că s-a dus iar acolo şi, ţin-te bine... s-a întors cu un pasager. Un... prieten de-al tău, din câte înţeleg.

- Prieten?

Austin întinse mâna şi arătă spre coridor.

- Vino cu mine. E la Terapie intensivă.

Termenul îl izbi pe Peter ca un cuţit în burtă. îl urmă pe Austin afară, câţiva paşi pe hol şi într-o altă încăpere marcată cu „TI".
Un singur pacient se afla în salonul impecabil, cu douăsprezece paturi. Suporturi mari pentru perfuzii intravenoase, lucind de noi ce erau, cu acoperitori transparente de plastic încă îmbrăţişându-le tijele de aluminiu, stăteau de strajă lângă fiecare pat gol. Unicul pacient nu avea perfuzie pusă şi nici nu era ataşat la alte tentacule ale tehnologiei medicale. Stătea cu spatele drept, sprijinit în perne, învelit până la brâu în cearşaful de un alb imaculat, cu capul chel, aducând cu un miez uriaş

de nucă, fără glugă. Pe salteaua mare, dreptunghiulară, concepută pentru trupuri americane de dimensiunile lui B.G., arăta jalnic de mărunt. Roba şi mănuşile îi fuseseră înlocuite cu un halat subţire de spital, verzui ca un broccoli veştejit, culoare pe care Peter o asocia cu Iubitor de Isus Douăzeci şi Trei, lucru care nu însemna că era vorba despre Iubitor de Isus Douăzeci şi Trei, fireşte. Cu o ruşine atât de intensă încât se apropia de panică, Peter îşi dădu seama că n-avea nici o cale ca să-şi dea seama despre cine era vorba. Nu ştia decât că mâna dreaptă a băştinaşului era înfăşurată într-un cocon umflat de tifon alb. în mâna stângă avea o borsetă de toaletă ponosită... nu, nu era borsetă, era... un fascicul de Biblie, unul dintre înjghebările cusute de el. Hârtia fusese umezită şi uscată de atâtea ori, încât căpătase textura pielii; firele lăbărţate de lână erau galbene şi roz.
Când îl văzu pe Peter, nativul Slm îşi lăsă capul pe-o parte, nedumerit parcă de veşmintele nefamiliare ale predicatorului.

- Dumnezeu binecuvânPeze reunirea noaSPră, părinPe PePer.

- Iubitor Cinci? -Da.

Peter se întoarse spre Austin.

- Ce-i în neregulă cu ea? Ce caută aici?

- Ea? clipi doctorul. Pardon. întinse mâna după un suport de documente de care era prinsă o singură filă şi, cu o mişcare a pixului, modifică sexul pacientului. Ei bine, cum poţi vedea după bandaje, continuă el escortându-l pe Peter către patul lui Iubitor Cinci, s-a rănit la o mână. O leziune foarte gravă, trebuie spus, zise Austin arătând spre bandajul de tifon. Pot?
Ultima întrebare o adresase pacientei.
- Da, zise ea. AraPă.
în vreme ce bandajul era desfăcut, Peter îşi aminti de ziua în care se lovise Iubitor Cinci: tabloul căzând de pe tavan, vânătaia de pe mână, înduioşarea febrilă pe care i-o arătaseră ceilalţi Slm. Şi cum, de atunci, îşi protejase acea mână de parcă amintirea rănii refuza să se şteargă. Umflătura albă scăzu în dimensiuni; Austin desfăcu ultima bucată de tifon. Un miros dulceag, fermentat se răspândi în încăpere. Mâna lui Iubitor Cinci

nu mai era o mână. Degetele se contopiseră într-un boţ putred, cenuşiu-albăstrui. Arăta ca un măr lovit ce fusese lăsat cu săptămânile pe undeva.
- Doamne, Dumnezeule, icni Peter.
- Vorbeşti limba lui... limba ei? îl întrebă Austin. Fiindcă nu sunt sigur cum se obţine aici consimţământul pacientului. în orice caz, nu există alternativă la amputare, dar până şi să explic ce-i ăla un anestezic general ar fi...
- Doamne... Dumnezeule...
Iubitor Cinci ignora conversaţia celor doi, ignora masa putredă de carne de la capătul încheieturii sale. Cu mâna sănătoasă deschise fasciculul biblic, folosind cu iscusinţă trei degete ca să ajungă la o pagină anume. Cu voce limpede, nepoticnită (mulţumită pastorului ei) în prea multe consoane imposibile, recită:
- *Dumnezeu le dădu forţă în durere, iarăşi făcându-i cum erau. Apoi trecu la altceva, de pe aceeaşi pagină de fragmente mobilizatoare din Psalmi şi Luca: Oamenii aflau de noua cale, cea bună, şi îl urmau. El îi primea cu bunăvoinţă, sprijinindu-i în a-l afla pe Domnul, lecuind pe cei în nevoie.*
Ridică apoi capul, fixându-şi atent ochii asupra lui Peter. Umflăturile de pe faţa ei, asemănătoare genunchilor de fetuşi, părură să lucească.
- Am nevoie de lecuire, zise. Ori mor.
Apoi, după o tăcere scurtă, în caz că mai era vreo nelămurire ce trebuia clarificată:
- Aş vrea, Pe rog, Să PrăieSc.
- Doamne... Dumnezeule... continua să repete Peter, la zece metri distanţă pe hol, în vreme ce Austin, cu braţele încrucişate stingher la piept, se sprijinea de un colţ al biroului din cabinet.
Medicul era tolerant cu incontinenţa emoţională a pastorului - n-ar fi îndrăznit să-i spună că nu se obţinea nimic prin gemete, prin strâns pumnii şi prin ştergerea agitată a feţei. Chiar şi aşa, după un timp, hotărî că trebuiau să discute despre ce se putea face în continuare.
- O să aibă cea mai bună îngrijire posibilă, zise el încercând să-l liniştească pe Peter. Avem de toate aici. N-aş vrea să mă ridic singur în slăvi, dar sunt un chirurg bunicel. Doctorul Adkins e şi mai bun încă. îţi aminteşti ce lucrare fantastică a făcut cu tine? Dacă te linişteşte cu ceva, să ştii că poate să se ocupe şi de ea la fel de bine.

- Dar nu-ţi dai seama ce înseamnă asta? se tângui Peter. Nu-ţi dai în pizda mă-sii seama ce înseamnă?
Doctorul tresări la înjurătura neaşteptată venită de la un om ce era, din câte ajunsese să priceapă el, un pastor creştin bona fide.
- Păi... înţeleg că eşti supărat, dar nu cred că ar trebui să trecem direct la concluzii pesimiste.
Peter clipi, alungându-şi lacrimile din ochi, şi izbuti să-şi aţintească privirea asupra feţei doctorului. Cicatricea în zigzag de pe falca lui Austin era la fel de dubioasă ca întotdeauna, dar acum, în loc să se întrebe cum de se alesese Austin cu ea, Peter fu izbit de natura ei esenţială: nu era o desfigurare, era un miracol. Toate cicatricele de care avuseseră parte toţi, în întreaga istorie a omenirii, nu erau suferinţă, ci triumf: triumf împotriva deteriorării, triumf împotriva morţii. Rănile de pe braţul şi piciorul lui (care încă se vindecau), cojile de pe urechi (pe care nu le mai avea acum), toate zgârieturile neînsemnate, arsurile, eczemele şi vânătăile, miile de leziuni avute de-a lungul anilor, până la oasele pe care şi le rupsese în săptămâna de dinainte s-o cunoască pe Bea, genunchii jupuiţi de când căzuse pe bicicletă, copil fiind, mâncărimea de la scutece de care suferise probabil în pruncie... nimic din toate astea nu-l oprise să se afle acolo în acel moment. El şi Austin erau tovarăşi întru norocul acesta uluitor. Despicătura de pe obrazul medicului, care trebuie să fi fost o chisăliţă sângerândă când căpătase rana, nu-i transformase întreg capul într-un gogoloi unsuros; se transformase, ca prin minune, în carne nouă, roz.
Nimic nu-ţi va face rău, zicea Luca. Când vei păşi prin foc, nu te vei arde, zicea Isaia. Domnul îţi vindecă toate bolile, zicea în Psalmi. Aici era la

vedere, precum cicatricea de pe chipul acestui doctor mulţumit de sine: omniprezenta tămăduire pe care oazanii o numeau Tehnica lui Isus

.25. Unii dintre noi mai au şi treabă

Afară, cerul se întunecă, deşi erau în plină zi. Nori rău prevestitori se formaseră cu zecile, aproape perfect circulari, ca nişte luni uriaşe de

vapori. Peter se holbă la ei pe geamul camerei. Iubitor Unu îl asigurase cândva că nu există furtuni pe Oază. Părea că asta avea să se schimbe. Globurile uriaşe de umezeală, înaintând, deveneau deodată mai familiare, dar şi mai alarmante. Erau vârtejuri de ploaie, doar ploaie, cu nimic diferite, în mişcarea lor, de vârtejurile de ploaie pe care le văzuse de multe ori înainte, însă relaţia lor cu cerul dimprejur nu mai era atât de subtilă şi fragilă ca de obicei; acum era de parcă fiecare adunare vastă de picături ar fi fost ţinută laolaltă de o forţă gravitaţională internă, ca o planetă ori vreun corp ceresc gazos. Iar sferele erau atât de dense, că-şi pierduseră o parte din transparenţă şi aruncau o umbrire apăsătoare peste ceea ce fusese până atunci o dimineaţă luminoasă.

„Se apropie nori de ploaie", se gândi să-i scrie lui Bea, dar îl lovi o dublă mâhnire neputincioasă, stârnită atât de amintirea stării în care se afla soţia lui, cât şi de inadecvarea scrisorilor sale. Dacă s-ar fi descurcat mai bine să descrie prin câte trecuse, poate că ea nu s-ar fi simţit atât de abandonată. O, dacă darul vorbirii cu care Dumnezeu îl înzestra când i se cerea să vorbească în public unor străini i-ar fi venit în ajutor când îi scria soţiei sale!

Se aşeză la Glonţ şi căută mesaje noi. Nimic.

Adevărul era la fel de gol ca ecranul pustiu, pe care cândva licăriseră cuvinte: Bea nu vedea nici un rost în a-i răspunde acum. Ori era incapabilă să răspundă - prea ocupată, prea supărată sau la ananghie. Poate că ar fi trebuit să-i scrie oricum, să nu aştepte un răspuns de la ea, ci să trimită mesaj după mesaj. Cum făcuse ea la început, când abia ajunsese pe Oază, mesaje după mesaje pe care el le lăsase fără răspuns. îşi scormoni prin minte după vorbe care să-i dea speranţă lui Bea, poate ceva în genul „Speranţa e unul dintre cele mai puternice lucruri din Univers. Imperiile pot să se prăbuşească, civilizaţiile se spulberă ca f u m u l . . - dar nu: retorica de predică era una, iar realitatea crâncenă a vieţii soţiei sale era alta. Civilizaţiile nu dispăreau uşurel şi graţios; imperiile nu apuneau precum soarele: imperiile colapsau în haos şi violenţă. Oameni reali erau supuşi silniciilor, bătuţi, tâlhăriţi, lăsaţi pe drumuri. Vieţi reale se duceau pe apa sâmbetei. Bea era speriată şi rănită; n- avea nevoie de predicile sale.

Bea, te iubesc, scrise. îmi fac multe griji din cauzaa ta.

Era în regulă să cheltuie cinci mii de dolari din banii USIC numai pentru a trimite zece cuvinte neputincioase prin spaţiu? Cu o ezitare de

o clipă doar, apăsă butonul de transmisie. Literele tremurară pe ecran două, trei, patru minute, făcându-l să se teamă că sentimentele îi erau judecate de vreun lucrător plin de lehamite de prin clădire şi socotite greşite, păcate împotriva valorilor USIC, încercări de a submina măreaţa misiune. Cu privirea fixată pe ecran şi broboane de sudoare formându-i-se pe frunte, observă greşeala de tastare - doi a în loc de unul. întinse mâna să repare, dar cuvintele se evaporară.

APROBAT. TRANSMIS, apăru îndată pe ecran. Slavă Domnului pentru

asta. Afară se auzi un tunet.
Peter se rugă.
în viaţa fiecărui creştin apare un moment în care el sau ea trebuie să ştie circumstanţele exacte în care Dumnezeu este dispus să vindece un bolnav. Peter atinsese acum acel punct. Până azi se descurcase cu acelaşi amestec de credinţă, medicină şi bun-simţ pe care se cam bazau mai toţi enoriaşii lui din Anglia: şofează atent, ia pastilele conform instrucţiunilor, toarnă apă rece peste pielea opărită, fă operaţie ca să-ţi scoţi chistul, nu uita că un creştin diabetic are nevoie de insulină la fel ca un diabetic ateu, consideră un infarct drept un avertisment, nu uita că toate fiinţele umane trebuie să moară, dar ţine
minte totodată că Dumnezeu e milostiv şi-ţi poate smulge viaţa înapoi din ghearele morţii dacă... dacă ce? Ce?
La câteva sute de metri, ţintuită pe un pat de metal, stătea Iubitor Cinci, atât de mică şi de neajutorată în spaţiul uriaş etichetat drept Terapie intensivă. Nimic din ce aveau de oferit doctorii de la USIC nu-i putea vindeca putregaiul cărnii. Amputarea mâinii sale ar fi fost ca şi cum ar fi tăiat partea stricată a unui măr; era doar pentru a face fructul să arate mai bine în vreme ce murea.
însă Dumnezeu... Dumnezeu putea să... putea ce? Dumnezeu putea lecui cancerul, se demonstrase asta de multe ori. O tumoare inoperabilă putea, prin forţa rugăciunii, să se micşoreze miraculos. Condamnările la moarte puteau fi amânate ani buni şi, cu toate că Peter nu era de acord cu şarlatanii care se pretindeau vindecători prin credinţă, văzuse persoane trezindu-se din come aşa-zis fatale, văzuse supravieţuind copii născuţi prematur, fără vreo şansă, văzuse chiar şi o femeie oarbă recăpătându-şi vederea. Dar de ce o făcea Dumnezeu pentru unii creştini şi pentru alţii nu? Era o întrebare simplă, prea naivă pentru ca

teologii să se ostenească s-o discute în sinoadele lor. Totuşi, care era răspunsul? Până în ce măsură se simţea Dumnezeu obligat să respecte legile biologiei, lăsând oasele calcifiate să se sfărâme, ficaţii otrăviţi să fie copleşiţi de ciroză, arterele retezate să gâlgâie de sânge? Şi dacă legile biologiei pe Oază erau întocmite astfel încât Slm nu se puteau vindeca, dacă mecanismul pentru vindecare nici nu exista măcar în trupurile lor, avea vreun sens să se roage lui Dumnezeu pentru ajutor?
„Doamne sfinte, te rog, n-o lăsa pe Iubitor Cinci să moară."
Era o rugăciune peste poate de infantilă, felul în care s-ar fi rugat un copil de cinci ani.
Dar poate că asemenea rugăciuni erau cele mai bune.
îi fu greu, cu bubuiturile tunetelor şi zarva grijilor din minte, să recunoască bătaia la uşă, dar în cele din urmă deschise.
- Cum te simţi? îl întrebă Grainger, îmbrăcată pentru ieşire.

„Ca dracu'", fu cât pe ce să zică.

- Sunt foarte supărat şi îngrijorat pentru prietena mea.

- Dar fizic?

- Fizic?

- Eşti în stare să mergi afară cu mine?

Vocea ei era fermă şi demnă; îşi revenise la normal. Ochii îi erau limpezi, fără margini înroşite; nu mirosea a alcool. Era, de fapt, frumoasă, mai frumoasă decât o văzuse vreodată până atunci. Pe lângă obişnuitul batic pe care-l folosea la condus, purta o tunică albă cu mâneci largi, care abia îi treceau de coate, lăsând la vedere reţeaua de cicatrice albicioase de pe antebraţe. „Ia-mă aşa cum sunt", acesta era mesajul.
- Nu-l putem lăsa baltă pe Tartaglione. Trebuie să-l aducem înapoi.
- Dar nu vrea să se întoarcă, spuse Peter. Simte un dispreţ imens pentru toţi cei de aici.
- E numai gura de el, zise nerăbdătoare Grainger. îl cunosc. Aveam obiceiul să stăm de vorbă. E un tip foarte interesant, foarte deştept şi plin de farmec. Şi sociabil. O s-o ia razna acolo.
Un bau-bau dezgolit, desprins parcă din descrierile medievale ale celor damnaţi, i se înfăţişă în memorie lui Peter.

- Deja a luat-o razna. Grainger îşi miji ochii.

- Te cam... grăbeşti să-ţi dai cu părerea, nu crezi?

Peter îşi feri privirea, prea preocupat ca să aibă chef de dezbateri. Cu stângăcie, se prefăcu că-şi face de lucru cu scoaterea rufelor din maşina de spălat.

- în orice caz, continuă Grainger, eu o să vorbesc cu el, tu nu trebuie. Doar să-l convingi cumva să iasă din ascunziş. Chestia pe care-ai făcut-o data trecută... fă-o iar.

- Păi, mă împleticeam prin beznă, delirând, convins că-s pe moarte, recitând cu voce tare o parafrază la Psalmul 23. Dacă de asta-i nevoie, nu sunt sigur că aş putea să... ăăă... repet circumstanţele.

Ea îşi puse mâinile în şolduri, provocator.

- Deci asta înseamnă că nu eşti dispus să faci o încercare?

Aşa că porniră. Nu în maşina de teren cu care prefera Grainger să-şi facă transporturile de medicamente şi mâncare, ci în breakul ce aducea a dric pe care-l luase Peter, cel cu patul din spate. Lui Grainger îi trebui un timp să se deprindă cu comenzile vehiculului, adulmecând mirosuri cu care nu era obişnuită, bâjbâind pe la butoanele cu care nu era învăţată, sucindu-şi fundul pe forma nefamiliară a scaunului. Era o fiinţă învăţată cu rutina. întreg personalul USIC era învăţat cu rutina, îşi dădu Peter seama. Nu aveau printre ei nici un aventurier necugetat: procesul de selecţie al Ellei Reinman garanta acest lucru. Poate că el, Peter, avea temperamentul cel mai aventuros dintre toţi cei cărora li se îngăduise să vină acolo. Sau poate că Tartaglione. Şi de aceea şi înnebunise.

- Mă gândesc că sunt şanse mai mari să se arate dacă vehiculul e acelaşi, îi spuse Grainger. Probabil că te-a văzut venind de hăt, departe.

- Era noaptea.

- Maşina avea lumini de poziţie. Putea să le vadă de la un kilometru.

Lui Peter i se părea puţin probabil. Era mai înclinat să creadă că Tartaglione se uitase mai degrabă la luminiţele din covata sa cu rachiu, că-şi privise amintirile înceţoşate deteriorându-i-se în minte.

- Dacă nu-l găsim?

- îl găsim, zise Grainger aţintindu-şi privirea către peisajul lipsit de relief.

- Dar dacă nu-l găsim? Grainger zâmbi.

- Trebuie să ai credinţă.

De sus, se auzi un vuiet de tunet.

Câteva minute mai târziu, Peter întrebă: - Pot să verific Glonţul? Grainger scormoni sub bord, neştiind sigur unde se afla Glonţul pe vehiculul acela. Un sertar alunecă afară ca o limbă, oferind vederii două obiecte dezgustătoare ce arătau ca nişte limacşi mari, mumificaţi, însă, dacă te uitai mai bine, se vădeau a fi nişte trabucuri mucegăite. Un alt sertar dezvălui câteva foi de hârtie imprimată ce căpătaseră toate culorile curcubeului şi se uscaseră devenind un ţesut fragil, precum frunzele căzute toamna. Era limpede că personalul USIC se folosise prea puţin de dricul lui Kurtzberg de la dispariţia acestuia. Poate că-l socotiseră blestemat, purtător de ghinion, ori poate că luaseră anume decizia de a-l lăsa neatins, în caz că pastorul s-ar fi întors cândva. Degetele lui Grainger descoperiră în cele din urmă Glonţul. l-l puse lui Peter în poală, iar el îl porni: totul funcţiona conform aşteptărilor. Căută mesaje de la Bea. Nimic. Poate că maşinăria asta nu era configurată precum celelalte. Poate că promisiunea că se conecta era o iluzie. Verifică iar, gândindu-se că, dacă Bea trimisese totuşi un mesaj, câteva secunde în plus puteau însemna o diferenţă uriaşă: între încă-netransmis şi dej a-transmis.

Nimic.

Cerul continua să se întunece pe măsură ce avansau. Nu era tocmai negru ca veşmintele de doliu, însă, cu siguranţă, apăsător. Tunetul bubui iarăşi.

- N-am mai văzut aşa vreme, spuse Peter.

Grainger îşi aruncă privirea în treacăt pe geamul lateral.

- Eu da, zise, apoi, simţindu-i scepticismul, adăugă: Sunt aici de mai mult timp decât tine. închise ochii şi respiră adânc. De prea mult timp.

- Ce se întâmplă?

- Să se întâmple ce?

- Când se întunecă aşa. Grainger oftă.

- Plouă. Plouă şi-atât. La ce te aştepţi? Locul ăsta e un mare anticlimax.

Peter deschise gura să spună ceva. Să apere minunăţiile acestei planete sau să comenteze cumva proiectul USIC. Dar n-apucă să-şi dea seama ce anume voia să zică, fiindcă în clipa în care buzele i se desfăcură, un trident de fulger spintecă văzduhul, în geamuri se aprinse o strălucire orbitoare şi vehiculul fu izbit parcă de un pumn colosal.

Cutremurându-se de tăria loviturii, maşina se opri din mers. *- I-suuuse!*

ţipă Grainger.

Era vie. Amândoi erau vii. Şi nu doar atât: se ţineau de braţ unul pe celălalt, strângând tare. Instinct animalic. Stânjeniţi, după câteva clipe, îşi slăbiră strânsoarea.

Nu păţiseră nimic, nu li se clintise nici un fir de păr din cap măcar. Glonţul din poala lui Peter devenise întunecat, iar ecranul îi reflecta acum chipul osos. De pe tabloul de bord dispăruseră toate cuvintele şi simbolurile lucitoare.

Grainger întinse mâna să pornească motorul, dar îşi dădu seama exasperată că acesta nu izbutea să revină la viaţă.

- N-ar trebui să se întâmple aşa ceva, zise ea cu ochii un pic măriţi, probabil din cauza şocului. Totul ar trebui să funcţioneze normal. Continuă să învârtă cheia, dar fără rezultat. Pe parbriz începură să se strivească stropi mari.

- Fulgerul a stricat ceva, probabil, spuse Peter.

- Imposibil. N-are cum.

- Grainger, e şi-aşa destul de uimitor că am supravieţuit. Ea nici nu voia să audă.
- O maşină e cel mai sigur loc în caz de descărcări electrice. Caroseria acţionează ca o cuşcă Faraday. Observându-i pe chip nedumerirea, adăugă: Chestii de ştiinţă care se predau în gimnaziu.
- Cred că am chiulit de la şcoală în ziua aia, spuse el în vreme ce Grainger examina comenzile, apăsa pe butoane şi atingea cadrane care se vedea bine că-s moarte.
Duhoarea de circuite arse se insinua treptat în cabină. Potopul de-afară se izbea de geamuri, care începură să se aburească, izolându-i pe Peter şi Grainger într-un container opac.
- Nu pot să cred, bombăni Grainger. Toate vehiculele noastre sunt concepute să reziste în condiţii extreme. Sunt construite cum se făceau maşinile odată, înainte să se-apuce unii să le umple cu tot soiul de rahaturi tehnologice care se strică mereu.
îşi trase de pe creştet baticul. Avea faţa îmbujorată şi gâtul ud de sudoare.
- Trebuie să ne gândim la ce-i de făcut, zise Peter cu blândeţe.
Grainger se lăsă cu ceafa pe spătar, cu privirea aţintită spre tavanul maşinii.
Ploaia răpăia în ritm militar, precum soldaţii dintr-un mileniu de mult apus mărşăluind în bătălie cu tobele atârnate la şold.
- Am mers doar vreo câteva minute. S-ar putea ca baza să fie încă vizibilă.
Nevrând să iasă din maşină şi să fie udată leoarcă, se răsuci în scaun şi încercă să se uite pe lunetă. Nu era nimic de văzut în afară de geamul aburit şi patul din spate. Deschise portiera, lăsând un val rotitor de aer umed să intre, şi ieşi în ploaie. Rămase lângă maşină cam douăzeci de secunde, cu hainele fluturând, împroşcate de năvala stropilor, apoi se aşeză iarăşi la volan şi închise portiera.
- Nici o urmă.
Tunica udă îi devenise transparentă. Peter văzu linia sutienului, îi desluşi sfârcurile prin ţesătură.
- Şi nici un semn de C-l. Probabil că suntem exact la jumătatea drumului, zise ea plesnind frustrată volanul cu palma.
Ploaia trecu. Cerul se limpezi. O lumină perlată le cădea acum pe trupuri. Vinişoare de aer se strecurau pe sub mânecile lui Grainger,

ridicând vizibil pânza îmbibată cu apă, pătrunzând dedesubt ca nişte vene umflate. Pătrunseră şi prin hainele lui Peter, îi intrară în tricou, urcară pe crăcii pantalonilor, îl gâdilară în spatele genunchilor. Curenţii de aer păreau dornici mai ales să treacă de aglomerarea strâmtă de bumbac gros care-i înconjura organele genitale.

- Dacă o pornim pe jos, o să ne ia o oră, zise Grainger, cel mult două.

- Cauciucurile au lăsat urme pe pământ? Grainger coborî iarăşi, să

verifice.

- Da, îi spuse la întoarcere. Drepte şi clare.

Mai încercă o dată să întoarcă cheia în contact, ca din întâmplare şi fără să se uite, sperând parcă să păcălească motorul.
- S-ar părea că Tartaglione a făcut o înţelegere cu Dumnezeu, oftă ea în cele din urmă.
Se pregătiră cu grijă de drum. Grainger umplu o plasă de pânză cu materiale pentru prim ajutor. Peter găsi o servietă mucegăită şi veche de-a lui Kurtzberg, scoase de-acolo un Nou Testament ce devenise un bloc compact şi-l înlocui cu două sticle de apă de doi litri fiecare.
- Aş vrea să am şi o curea de umăr, zise el testând greutatea servietei. Sunt grele sticlele astea.

- O să se facă mai uşoare când o să bem din ele, remarcă Grainger.

- O să mai plouă încă de două ori până ajungem la bază, profeţi Peter.

- Şi la ce-o să ne ajute?

- Trebuie doar să ridici capul şi să căşti gura. Aşa fac Slm - nativii.

- Dacă nu te superi, aş prefera să nu fac cum fac nativii.

Exteriorul maşinii, observară, era pârjolit. O reţea de arsuri tatua capacele metalice ale roţilor, iar cauciucurile erau toate dezumflate. Vehiculul încetase să mai fie vehicul şi îşi începuse metamorfoza în altceva.

Peter şi Grainger se luară după urmele de cauciucuri, pornind înapoi spre complexul USIC. Grainger era o drumeaţă de nădejde, cu picioare mai scurte decât tovarăşul ei, dar cu pasul îndeajuns de iute cât să nu-l oblige să încetinească. Parcurseră o distanţă decentă într-un timp relativ scurt şi, în ciuda peisajului plat, vehiculul lăsat în urmă se micşoră iute, după o vreme dispărând cu totul. Pe măsură ce înaintau, urmele deveneau tot mai greu de desluşit pe solul muiat de ploaie; exista o ambiguitate între urmele lăsate de om şi şanţurile apărute în mod natural. întunecimea apăsătoare a văzduhului se evaporă, şi soarele începu să strălucească cu putere. Grainger sorbea dintr- o sticlă cu apă; Peter simţea că mai putea să aştepte. îi era mai degrabă foame decât sete, iar împunsătura acestei senzaţii era destul de puternică încât să-l facă neatent la drum.
Terenul nu era cel mai indicat pentru mersul pe jos, însă parcurseră probabil vreo trei kilometri în prima oră. în a doua oră, poate cam la fel. Totuşi, baza USIC refuza cu încăpăţânare să apară la orizont. Toate urmele drumului lor cu maşina fuseseră între timp şterse. Erau, fireşte, pierduţi fără vreo speranţă.
- Dacă ne-ntoarcem pe urme până la maşină, USIC s-ar putea să trimită pe cineva să verifice la un moment dat, sugeră Peter.
- Mda, făcu Grainger. La un moment dat. Când o să fim morţi deja.
Amândoi fură descumpăniţi de rostirea atât de prematură a acelui cuvânt. Deşi greşeala pe care o făcuseră plutea evidentă în aer, exista o anumită conduită optimistă ce trebuia respectată.

- Tu ai venit după mine, îi aminti Peter. Ea râse în hohote de naivitatea

lui.

- Asta a fost iniţiativa mea, fără vreo legătură cu USIC. Tipii ăia nu şi-ar salva nici mamele. La modul propriu, adică. De ce crezi că sunt aici de la bun început? Fiindcă oamenii sunt foarte relaxaţi, ar putea să-şi şi tatueze RAHATURILE SE-NTÂMPLĂ pe frunţi.
- Dar o să-ţi observe lipsa.
- Da, sigur. Cineva o să vină la farmacie pentru unguent contra negilor, eu n- o să fiu acolo şi-o să-şi zică: „Ei, ce mare chestie, cîţiva negi acolo nu-s aşa de naşpa". Şi când n-o să apar mâine să testez mâncarea: „Ei na, e doar o formalitate, o mâncăm oricum. Poate să aducem vorba despre asta la următoarea întrunire".

- Nu cred că-s chiar aşa de nepăsători, zise Peter nu foarte convins.
- îi ştiu eu. Ştiu cum acţionează. Au observat că Kurtzberg şi Tartaglione lipseau - după Dumnezeu ştie cât timp. Şi ce-au făcut? Au trimis vehicule în toate direcţiile, au condus zi şi noapte până au acoperit fiecare palmă de
pământ pe o rază de optzeci de kilometri? Las-o baltă, puişor. Calmează-te şi ia o revistă la citit. încordează-ţi un biceps. Căcatul de lume se duce de râpă, şi totuşi, nimeni nu vede c-ar fi o urgenţă. Chiar crezi c-o să intre în panică din cauza noastră?
- Aşa sper.
- Ehei, frumos lucru e speranţa, oftă ea.

Mai merseră un timp, până începură să obosească.

- Poate ar trebui să ne oprim din mers, propuse Peter.

- Şi să facem ce, în loc?

- Să ne odihnim un pic.

Se aşezară pe jos şi se odihniră un pic. Două mamifere roz, înfăşurate în bumbac, eşuate pe un ocean întunecat de sol. Ici şi colo creşteau pâlcuri de fină-albă, asudând în bătaia soarelui. Peter apucă o plantă aflată chiar lângă piciorul lui, rupse o bucăţică şi-o băgă în gură. Avea gust rău. Ce ciudat că o substanţă care ingenios procesată, gătită şi condimentată era delicioasă într- atâtea feluri se putea dovedi atât de neplăcută în starea ei naturală.
- îţi place? îl întrebă Grainger.
- Nu prea.
- Eu o să aştept până ajungem la bază, zise ea pe un ton glumeţ. Astăzi avem bunătăţi în meniu. Pui cu curry şi îngheţată.
Zâmbi, dornică să-l facă să uite deznădejdea ei de mai devreme.
Fără să se simtă mult mai odihniţi, îşi continuară drumul. Merseră şi merseră. Grainger băuse deja jumătate din sticla ei cu apă. Peter îşi luă porţia direct
din cer când, aşa cum prevestise, o nouă aversă de ploaie îi udă până la piele.
- Hei! strigă la el Grainger când, cu capul lăsat pe spate, cu mărul lui Adam mişcându-i-se şi cu gura larg deschisă, se proţăpi în calea ploii torenţiale. Arăţi ca un curcan!

Peter zâmbi larg. Era limpede că Grainger intenţionase să fie amuzantă, dar zâmbetul îi pieri când îşi dădu seama că uitase cum arată un curcan. Ştiuse o viaţă întreagă, de prima oară când părinţii îi arătaseră, într-o carte, o ilustraţie cu respectiva pasăre. Acum, în depozitul creierului său, unde sălăşluiau atâtea pasaje din Biblie bine conturate, gata să fie citate, căută o imagine care să se potrivească cu „curcan", însă nu găsi nici una.
Grainger observă. Observă şi nu se arătă deloc mulţumită.
- Nu-ţi mai aminteşti, aşa-i? spuse ea la următorul popas. Ai uitat cum arată un curcan.
El confirmă cu o înclinare a bărbiei, ca un copil obraznic prins asupra faptului. Până atunci, doar Bea fusese în stare să ghicească la ce se gândea.
- Blocaj mental, zise.
- Se întâmplă, rosti solemn Grainger. Aşa-i cu locul ăsta, aşa funcţionează. E ca o doză imensă de Propranolol, şterge tot ce-am ştiut vreodată. Nu trebuie să permiţi să fii doborât.
Brusca ei vehemenţă îl descumpăni.
- Eu... probabil că doar îmi umblă mintea la altceva.
- La asta trebuie să fim atenţi, zise ea cuprinzându-şi genunchii şi contemplând tundra pustie ce-i înconjura. La absenţă. La scurgerea înceată, neobservată a... tot. Uite, vrei să ştii ce s-a discutat la ultima întrunire a personalului USIC? în afară de chestii tehnice şi de mirosul urât din depozitul de după aripa H? Hai să-ţi spun: dacă chiar avem nevoie de tablourile alea atârnate pe pereţi. Ca doar fac probleme cu curăţatul, nu? O poză veche dintr- un oraş de pe Pământ de undeva, făcută demult, cu nişte tipi luându-şi
prânzul pe o grindă de oţel, ce drăguţ, dar am văzut-o de-un milion de ori trecând pe lângă ea, s-a învechit, şi oricum tipii ăia au murit toţi, e ca şi cum te-ai uita la o gaşcă de tipi morţi, aşa că e cam destul. Ziduri albe, curate şi simple: s-a terminat povestea.
Grainger îşi trecu degetele prin părul umed într-un gest de iritare.
- Deci... Peter... să-ţi aduc aminte ce-i ăla un curcan. E o pasăre. Are un soi de guşă de carne care-i atârnă sub cioc, arată ca un muc mare care se bălăngăne sau ca... un prezervativ. Pasărea are capul roşu, cu nişte mici umflături, ca pielea de şopârlă, şi gâtul în formă de S, şi face aşa..., zise ea imitând mişcarea de du-te-vino lipsită de graţie a gâtului păsării.

Şi gâtul ăla subţire, ca un şarpe, e prins de un corp mare, gras şi plin de pene cenuşii. Privindu-l în ochi, îl întrebă: îţi sună cunoscut?

- Da, ai... l-ai adus la viaţă pentru mine. Mulţumită, Grainger îşi îngădui

să se relaxeze.

- Asta e, asta trebuie să facem. Să păstrăm amintirile vii.

Se aşeză mai confortabil pe pământ, întinzându-se de parcă ar fi făcut plajă şi folosind plasa pe post de pernă. O insectă de un verde strălucitor i se puse pe umăr şi începu să-şi mişte ritmic partea inferioară a trupului. Grainger părea să nu-şi dea seama de prezenţa gâng aniei. Peter se gândi s-o alunge, dar îi dădu pace.

O voce rosti în capul lui: O să mori aici, în pustietate. N-o s-o mai vezi niciodată pe Beatrice. Terenul ăsta plat, pâlcurile rare de fină-albă, cerul ăsta străin, insectele care aşteaptă să-şi depună ouăle în carnea ta: din asta ţi-e alcătuită ultima parte a vieţii. Vocea vorbea clar, fără să aibă accent sau sex: o mai auzise de multe ori înainte şi mereu fusese sigur că nu-i aparţinea. Copil fiind, îşi spusese că era vocea conştiinţei; când devenise creştin, se încredinţase că era vocea lui Dumnezeu. Orice ar fi fost, îi spusese întotdeauna ce avusese nevoie să i se spună.

- Care-i cea mai veche amintire a ta? vru Grainger să ştie.

- Nu ştiu, zise el după ce se gândi un timp. Mama, fixându-mă pe un scaun special de plastic pentru copii la un restaurant turcesc, poate. E greu de spus care amintiri sunt adevărate şi pe care le construieşti mai târziu din poze vechi şi istorii de familie.

- Hai, nu fi aşa, făcu ea pe acelaşi ton pe care l-ar fi folosit dacă Peter ar fi declarat că iubirea nu e altceva decât o întâlnire oarecare între un spermatozoid şi un ovul. Tuska e adeptul ideii ăsteia. Nu există amintiri din copilărie, zice el. Nu facem decât să ne jucăm cu neuronii, să-i azvârlim prin hipocamp, să construim basme în care apar personaje numite după cei cu care am trăit cândva. „Tăticul tău e doar o bâzâială de activitate moleculară în lobul tău frontal", o să-ţi zică rânjind în felul ăla superior al lui. Ce nenorocit!

întinse mâna. Peter nu era sigur ce voia de la el, aşa că-i dădu sticla cu apă. Grainger bău. Nu mai rămânea prea multă.

- Tăticul meu, continuă ea, mirosea a praf de puşcă. Stăteam la o fermă, în Illinois. Şi mereu împuşca iepuri. Erau ca gândacii pentru el,

nişte gândaci mari şi blănoşi. Eu mă învârteam cu bicicleta pe-acolo şi dădeam numai peste iepuri morţi. Apoi, mai târziu, mă lua în braţe şi mă ridica şi-i simţeam mirosul de praf de puşcă de pe cămaşă.
- O amintire cu... emoţii foarte amestecate, zise Peter cu grijă.
- E o amintire adevărată, asta-i important. Ferma era reală, iepurii morţi erau reali, mirosul de pe cămaşa tatei era de praf de puşcă şi nu de tutun, vopsea ori loţiune după ras. Ştiu, am fost acolo.
Vorbea pe un ton sfidător, de parcă s-ar fi iscat vreun dubiu asupra faptului că se aflase acolo cândva, de parcă personalul USIC ar fi conspirat ca s-o reinventeze drept un copil de oraş din Los Angeles, ori fata unui dentist ucrainean sau o chinezoaică din Germania. încă două insecte se aşezaseră pe ea, una pe păr şi cealaltă pe un sân. Grainger nu le dădea atenţie.
- Ce s-a întâmplat cu ferma ta? întrebă din politeţe Peter, când deveni limpede că discuţia se poticnea.
- Dă-te dracului din faţa mea! exclamă ea acoperindu-şi ochii cu palmele.
El zvâcni înapoi, gata să-şi ceară scuzele cele mai profunde, însă Grainger nu i se adresase lui. Nici măcar insectelor nu li se adresase. Cu un ţipăt de dezgust, îşi scoase o aşchiuţă sclipitoare mai întâi dintr-un ochi, apoi din celălalt. Lentilele ei de contact.
- Afurisitul ăsta de aer! încerca să se bage sub lentile, să le ridice pe la margini. Mă bagă-n sperieţi.
Clipi. O petală de hidrogel îi nimerise pe gheată, cealaltă ajunsese pe pământ.
- Nu trebuia să fac asta, nu văd prea bine fără ele. S-ar putea să trebuiască să mă călăuzeşti pe drum. Ce spuneam?

Cu efort, Peter înnodă iţele naraţiunii.

- Urma să-mi spui ce s-a întâmplat cu ferma. Grainger se frecă la ochi,

apoi privi în jur de probă.
- Am rămas faliţi. Ferma a fost vândută şi noi ne-am mutat la Decatur. înainte locuiserăm la Bethany, nu eram aşa de departe, dar ne-am luat o căsuţă în oraş, chiar lângă râul Sangamon. Nu chiar cât să mergi pe jos până la apă, dar făceai puţin cu maşina.

- Aha, făcu Peter, dându-şi seama, cu un fior dureros de melancolie, că nu era câtuşi de puţin interesat.
Cam atât cu iubirea lui de semeni... dacă supravieţuia, dacă se întorcea la civilizaţie. Cariera sa de predicator era terminată. Amănuntele vieţilor altora - locurile în care trăiseră, numele rudelor lor, ale râurilor din apropiere, complexităţile mundane ale slujbelor în care lucraseră şi frecuşurile domestice pe care le înduraseră - nu mai aveau nici o însemnătate pentru el.
- Decatur e acum un loc cam plictisitor, reflectă Grainger. Dar are o istorie destul de uimitoare. Altădată i se spunea Capitala Mondială a Culturii de Soia. Ai auzit de Abraham Lincoln?
- Sigur. Cel mai faimos dintre preşedinţii americani.
Ea expiră cu recunoştinţă, de parcă ar fi dat împreună o lovitură ignoranţei, de parcă ar fi fost singurii doi oameni educaţi dintr-o colonie de filistini.
- Lincoln a stat în Decatur, prin secolul optâşpe sau când o fi fost. Era avocat. Abia mai târziu a ajuns preşedinte. E o statuie a lui în care pune piciorul gol pe un ciot de copac. Mă aşezam pe ciotul ăla când eram copil. Nu mi se părea că-i lipsă de respect sau ceva; eram doar obosită.
- A-ha, făcu Peter.
Insectele începeau să se aşeze şi pe el de-acum. în vreo săptămână - poate în câteva zile doar - amândoi aveau să fie ţărână. Poate, când venea timpul ultimei suflări, ar fi trebuit să şi-o dea unul în braţele celuilalt.
- Mi-a plăcut mult ce-ai zis la înmormântare.
- Ce înmormântare?
- La slujba funerară a lui Severin. L-ai făcut aşa de real... şi nici măcar nu-mi plăcea de el.
Peter se strădui să-şi aducă aminte ce zisese despre Severin, dar abia dacă şi-l amintea pe Severin însuşi.
- Habar n-am avut că te-am impresionat.
- A fost o frumuseţe.
Grainger se lăsă cuprinsă de amintirea compasiunii sale, vreme de câteva clipe. Apoi se încruntă.
- Prea frumoasă pentru... tăntălăii ăia, asta-i sigur. După aceea a fost o întrunire pe tema asta, unde toată lumea a fost de acord că ai depăşit o limită şi că, dacă o să mai moară şi alţii pe viitor, cel mai bine ar fi să fii ţinut la distanţă de întreaga poveste.

Insectele se întorceau. Una, de culoarea jadului lustruit, se puse direct pe fruntea ei, însă lui Grainger nu părea să-i pese.
- Eu te-am apărat, zise ea cu privirea aţintită spre cer.
- Mulţumesc.
Sprijinit într-un cot, o privi cu atenţie. Sânii i se ridicau şi-i coborau la fiecare răsuflare, două grămăjoare de ţesut gras prinse de coşul pieptului, două pungi de lapte concepute pentru a hrăni copii care n-aveau să se nască niciodată, însă, pentru el, pieptul acela era de o drăgălăşenie îmbătătoare, o minunăţie estetică, iar mişcarea lui ritmică îl făcea s-o dorească. Totul, în privinţa ei, era miraculos: părul umed dat pe după ureche, simetria claviculelor, buzele moi, îmbujorate, chiar şi cicatricele neregulate de pe braţe. Nu era sufletul său pereche, în privinţa asta nu-şi făcea nici o iluzie. Intimităţile pe care le împărtăşise cândva cu Bea erau imposibile cu ea; l-ar fi socotit repede ridicol, iar el ar fi considerat-o o bătaie de cap prea mare. De fapt, ca majoritatea bărbaţilor şi femeilor care făcuseră dragoste de la începuturile lumii, n-aveau aproape nimic în comun. Cu excepţia faptului că erau mascul şi femelă, puşi împreună de circumstanţe şi, cel puţin pentru momentul de faţă, vii. Peter ridică mâna şi o ţinu suspendată în aer, pregătit să-şi lase palma blând pe sânul ei.
- Spune-mi despre soţia ta.
Ochii lui Grainger erau închişi acum. Era obosită, pleoştită de căldură şi un pic ameţită de licoarea amintirii.
- S-a întors contra mea, zise Peter retrăgându-şi mâna. Ne-am înstrăinat.
Deşi nu intenţiona decât să descrie sec faptele, cuvintele aveau o tonalitate plângăcioasă, defensivă, amintind de reproşurile tipice ale oricărui adulterin. Putea face mai bine de-atât.
- A avut greutăţi oribile acasă, totul se duce de râpă, numai dezastre de tot felul, iar ea... şi-a pierdut credinţa în Dumnezeu. Motanul nostru, Joshua, a fost omorât, torturat, şi cred că asta a fost prea de tot. E speriată şi singură. Nu i-am oferit sprijinul de care are nevoie.
Grainger îşi schimbă poziţia ca să stea mai bine. Un braţ şi-l aşeză sub cap, pe celălalt şi-l întinse peste piept. Nu deschise ochii.
- Nu mi-ai zis nimic despre Bea, ci doar ce se-ntâmplă între voi. Vorbeşte-mi despre ea. Cum arată. Ce culoare au ochii ei. Cum i-a fost copilăria şi aşa mai departe.
Peter se întinse lângă ea cu capul lăsat pe braţe.

- Numele ei este Beatrice. E cu câţiva ani mai în vârstă decât mine, are treizeci şi şase. N-o deranjează ca oamenii să-i afle vârsta. E cea mai... puţin vanitoasă persoană pe care o ştiu. Nu mă refer la felul în care arată. E frumoasă şi se îmbracă cu gust. însă nu-i pasă ce cred alţii. Se mândreşte cu ea însăşi. Nu-i genul ăla de mândrie gonflată, doar... stimă de sine. Şi asta-i ceva rar. Incredibil de rar. Majoritatea oamenilor au suferit traume şi se resimt. Iar Bea chiar ar trebui să se resimtă, la ce copilărie a avut. Un tată abuziv, un obsedat de control. De mai multe ori i-a ars tot ce avea, orice lucruşor, adică absolut totul, nu doar jucăriile şi cărţile şi lucrurile speciale, ci totul. Ţine minte cum s-a dus cu maică-sa la Tesco, un supermarket din parcul industrial care era deschis non-stop. Era cam două dimineaţa, Bea avea poate nouă ani şi era în pijama, cu picioarele goale, albăstrii de frig fiindcă era în ianuarie, ningea şi trebuise să meargă pe jos de la maşină până la magazin. Maică-sa a dus-o la raionul de copii şi i-a cumpărat chiloţei, şosete, tricouri, pantofi, pantaloni, de toate. Şi asta s-a întâmplat de mai multe ori.
- Uau, făcu Grainger fără să se arate vizibil impresionată.
Peter ghici că făcea o comparaţie între ce păţise Bea în copilărie şi ce îndurase ea însăşi, concluzia fiind că suferinţele celeilalte nu erau mare lucru. Asta aveau cam toţi tendinţa să facă, dacă nu erau Slm.
- Cum arată? întrebă Grainger. Descrie-mi-o.
- Are părul castaniu. Şaten.
Era chinuitor să invoce o viziune a părului lui Beatrice aşa cum era în realitate; îşi amintea doar că-i menţionase culoarea în alte conversaţii.
- E înaltă, aproape cât mine de înaltă. Ochi căprui, subţire.
Detaliile erau generale, fără putere evocativă, s-ar fi potrivit unui milion de
femei. Dar ce putea face? Să-i descrie aluniţa de sub sânul stâng? Forma precisă a buricului?
- E bine făcută, lucrează ca asistentă medicală. Ne-am cunoscut la spital. îmi rupsesem gleznele sărind de pe un zid.
- Au. Ai încercat să te sinucizi?
- Nu, încercam să scap de poliţie. Pe-atunci eram dependent de droguri, făceam tot soiul de furtişaguri. Şi-n ziua aia mi s-a terminat norocul. Sau ar fi mai nimerit să spun că am avut noroc.

Grainger mormăi aprobator.

- Şi-a pierdut serviciul din cauza ta?

- De unde-ai ştiut?

Nu-i spusese asta niciodată, era destul de sigur.

- Am ghicit doar. Asistentă care se încurcă cu pacientul, care e şi dependent de droguri, şi infractor. Nu arată prea bine. Ai fost vreodată la închisoare?
- Nu chiar. Am mai fost arestat, o dată am stat două săptămâni la răcoare aşteptând procesul fiindcă n-avea cine să mă scoată pe cauţiune... cam atât.

Abia în clipa aceea îl izbi faptul că i se arătase o îngăduinţă

extraordinară.

- Era de aşteptat, zise Grainger pe un ton filosofic.

- Ce era de aşteptat?

- Eşti un tip norocos, Peter. Ai primit la naştere iarba fiarelor.

Se simţi atins, nu ştia de ce, de spusele ei. Voia să-i explice că suferise şi el la fel de mult ca oricine.
- Am umblat pe străzi vreo câţiva ani. Am mâncat bătaie.
Ar fi vrut să vorbească liniştit şi demn, să nu se tânguie, dar nu-i ieşise prea bine.

- Toate au făcut parte din aventura vieţii, nu? zise Grainger.

în vocea ei nu era sarcasm, ci doar o tristeţe obosită, îngăduitoare.

- Ce vrei să spui? Femeia oftă.

- Unii trec prin chestii dure. Luptă în războaie. Ajung la puşcărie. încep o afacere şi sunt împuşcaţi de gangsteri. Ajung să hoinărească fără ţintă prin ţări străine. E o listă lungă de obstacole şi umilinţe. însă toate astea nu-i ating, nu cu adevărat. Au parte de o aventură. E ceva gen: Şi mai departe ce urmează? Şi-apoi mai sunt oamenii care încearcă pur şi simplu să trăiască liniştiţi, care încearcă să nu aibă probleme, care au

zece sau paisprezece ani şi, într-o vineri, la ora 9.35, li se întâmplă ceva, ceva particular, ceva care le frânge inima. Pe vecie.
El rămase tăcut, absorbindu-i spusele. Peste câteva clipe murmură:
- Aşa m-am simţit eu când Bea mi-a spus că s-a terminat.
începu iarăşi să plouă. Fără adăpost, n-avură ce face decât să rămână unde erau şi să fie udaţi ciuciulete. Grainger închise ochii. Peter îi văzu sutienul materializându-se iarăşi sub tunică, urmări cum se profilau contururile sânilor. Grainger îşi trase mânecile în sus, lăsând vederii vechile răni de pe braţe. De fiecare dată când petrecuseră mai mult timp împreună îşi dorise s-o întrebe despre tăieturile acelea autoprovocate. N-avea să mai fie un un moment mai potrivit ca acum. încercă să alcătuiască întrebarea, dar nici unul dintre cuvintele fireşti - „de ce" sau „când" - nu voia să i se deplaseze din creier până la limbă. îşi dădu seama că nu mai voia să ştie ce produsese acele cicatrice. Durerile lui Grainger erau în trecut şi n-avea nici un rost să le zgândărească. Astăzi, acum, întinsă lângă el, era o femeie cu nişte crestături abia sesizabile pe braţe: dacă-i mângâia cu blândeţe pielea, le putea simţi. Atâta tot.
După ce aversa se duse altundeva şi soarele începu iar să-i încălzească, Grainger zise:

- V-aţi căsătorit la biserică sau la primărie?

- La biserică.

- Şi a fost o nuntă mare, fastuoasă?

- Nu chiar. Din nici o parte nu aveam părinţi sau membri de familie, din diverse motive. Erau câteva persoane de la biserica pe care-o frecventa Bea, care până la urmă a devenit şi a mea.
Nu-şi amintea, de fapt, mai nimic despre evenimentul în sine, reţinea însă razele soarelui trecând prin ferestre, felul în care o după-amiază cenuşie de noiembrie fusese pe neaşteptate transformată de lumină.
- A fost plăcut. Cred că toată lumea s-a simţit bine. Şi a mai fost şi-o cantitate considerabilă de alcool, dar n-am băut, nici măcar tentat n-am fost. Lucru care chiar a fost o realizare pentru mine, fiindcă, ştii... sunt alcoolic.

- Şi eu la fel.

- Nu poţi niciodată să scapi de asta. Ea zâmbi.

- E ca Dumnezeu, ha? Mai loial decât Dumnezeu.

Rămaseră tăcuţi un timp. Două insecte mici din aceeaşi specie se întâlniră pe abdomenul lui Grainger şi se apucară să se împerecheze.

- Pun rămăşag că Ella Reinman e-n secret o sugativă, zise ea.
- Pardon?
- O sugativă. Un cuvânt american pentru alcoolici. Credeam că-l ştii şi pe ăsta.
- Niciodată nu-i prea târziu să-ţi lărgeşti vocabularul.
- Se crede tare deşteaptă, a naibii. Crede că poate să se uite drept prin tine şi să-şi dea seama dac-o să mai pui băutură în gură. Ei bine, cu noi n-a nimerit- o, aşa-i?

Peter tăcu. N-ar fi câştigat nimic dacă-i spunea că băutura pe care o mirosise pe el când îl scosese din bârlogul lui Tartaglione fusese doar vărsată pe haine. Mai bine să creadă că recăzuseră amândoi. Mai bine să creadă că-şi călcase promisiunea sacră, că-şi pierduse ultima fărâmă de demnitate. Era mai blând aşa.

- Eram o altă persoană când am dat interviul ăla, zise ea. A fost acum un milion de ani. Oamenii se mai schimbă.

- Da, oamenii se schimbă. Insectele terminară şi-şi luară zborul.

- Povesteşte-mi despre rochia de mireasă a soţiei tale, îi ceru Grainger.
- Era albă, răspunse Peter. Exact cum ţi-ai imagina o rochie de mireasă, convenţională, fără nimic neobişnuit. Doar că era o imensă declaraţie simbolică. Albeaţa ei. Bea a avut un trecut groaznic, sexual vorbind. A fost... hai să spunem că a fost folosită şi maltratată. Şi a refuzat să se lase distrusă de asta.

Grainger îşi scărpină braţele. Episoadele repetate de ploaie îi activaseră o alergie în zona cicatricelor.

- Nu aşa de mult despre simbolism. Zi-mi despre rochie.

Peter îşi azvârli mintea în urmă. Şi-o azvârli peste galaxie, ţintind dormitorul casei sale din Anglia.

- N-avea o trenă din cele lungi, care se târăsc pe covor. Era o rochie normală, în care te puteai mişca. Avea perniţe la umeri, nu era umflată nicicum, doar elegantă, şi era strânsă pe braţe, cu o textură ca de

broderie, până jos la încheieturile mâinilor. Era broderie şi pe... ăă... abdomen, şi mai era pe
guler, dar pe piept materialul era neted şi mătăsos. Era lungă până la glezne, nu atingea pământul.
Grainger dădea din cap aprobator, scotea sunete de încuviinţare. Căpăta ce dorise.
- Unul dintre lucrurile uimitoare în privinţa lui Bea, continuă Peter, e că după aceea a mai purtat rochia de multe ori. Acasă. Doar pentru noi.
- E aşa de romantic.
în ochii lui Grainger erau lacrimi.
Peter fu cuprins de deznădejde. Amintirea cruntei dezamăgiri pe care i-o provocase lui Bea era mai recentă decât aceste amintiri scumpe pe care le împărtăşea cu Grainger.
- Presupun că-i doar o poveste pe care mi-o zic singur, cum spune Tuska. O poveste de demult. Bea nu mai e aceeaşi persoană. Să ştii că i-am scris recent despre rochie, despre cât de mult îmi plăcea s-o văd îmbrăcată aşa, iar ea... ea a zis că-s sentimental, că mă concentrez asupra unei amintiri cu ce-a fost odată, nu asupra situaţiei de acum.
Grainger scutură din cap.
- Ce rahat, zise ea cu o anumită duioşie în glas. Ascultă la mine, Peter, îi creşte inima când vorbeşti despre rochie. Ar fi devastată dacă ar crede că ai uitat de rochie. Nu-ţi dai seama? Toţi sunt sentimentali, toată lumea. Cred că- s vreo cincizeci de oameni pe toată planeta aia afurisită care să nu fie aşa. Şi toţi au venit aici.

Râseră amândoi.

- Ar trebui să mai încercăm o dată să găsim drumul spre bază, propuse

Peter.

- OK, zise ea săltând în picioare.

Mişcările îi erau mai rigide decât înainte. Ale lui la fel. Erau forme de viaţă pe bază de carbon şi rămâneau fără combustibil.
O oră mai târziu, cu toate că baza USIC încă rămânea ascunsă, dădură peste un alt fel de structură. O văzuseră strălucind de departe şi, pe când se îndreptau spre ea, dezbătuseră posibilitatea să fie un miraj. însă se dovedise îndeajuns de reală: erau rămăşiţele scheletice ale unui

cort mare. Pilonii de metal erau intacţi, închipuind perimetrul unei case, genul de casă pe care ar fi desenat-o un copil. Pânza era făcută bucăţi.

înăuntrul cortului nu găsiră nimic. Nici provizii, nici aşternuturi, nici vreo unealtă. Un petic pătrat de pământ, o tablă goală pe care s-o umple imaginaţia.

în spatele cortului, înfiptă în pământ şi doar puţin înclinată, o cruce. O cruce de lemn, de dimensiuni foarte mici, cam până la genunchi de înaltă. De unde provenea lemnul? Nu de pe Oază, asta era sigur. Trebuie să fi fost transportat într-o navă împreună cu medicamentele, revistele de inginerie, stafidele şi oamenii, miliarde de kilometri de punctul de origine. Doar două şipci de pin, care nu fuseseră menite să fie bătute în cuie în acest fel, două scânduri solide, lăcuite ca să aducă a esenţă veche de stejar. Două cuie fuseseră trecute prin lemn: unul ca să prindă laolaltă cele două şipci şi altul, bătut prost şi îndoit, ca să ţină laolaltă două cerculeţe de metal. Aur. Verigheta lui Kurtzberg şi cea a soţiei, pe care o pierduse în altă galaxie cu multă, multă vreme în urmă. Pe şipca orizontală a crucii, predicatorul săpase un mesaj, apoi se chinuise să înnegrească fiecare literă cu flacăra unei brichete sau vreo unealtă similară. Peter se aşteptă să vadă un motto în latină, o aluzie la credinţă, la Cristos ori la Viaţa de Apoi, însă cuvintele gravate erau:

PENTRU TOT CE AM AVUT ŞI AM VĂZUT, MULŢUMESC DIN SUFLET

Rămaseră să se uite câteva minute la cruce, în timp ce rămăşiţele zdrenţuite ale cortului se zvârcoleau cu zgomot în bătaia vântului.

- O să plec acasă, anunţă Grainger cu vocea tremurândă de plâns. Vreau să-l găsesc pe tata.

Peter o cuprinse cu braţul pe după umeri. Era momentul în care i se cerea să spună ce trebuie; nimic altceva decât lucrul cel mai potrivit în situaţia dată. Ca bărbat sau ca misionar al Domnului, încercarea era aceeaşi pentru el: să-i împace pe amândoi cu soarta care-i aştepta. N-avea să se ducă nimeni acasă; nu exista nici un tată pe care să-l poată regăsi Grainger; erau pierduţi şi îi aştepta, curând, moartea. Fuseseră loviţi de trăsnet şi nu reuşiseră să-i înţeleagă mesajul.

- Grainger..., începu, cu mintea pustiită, sperând că inspiraţia avea să-i aducă vorbele pe buze.

înainte să poată continua, vuietul înfundat pe care-l socotiseră amândoi a fi vântul agitând zdrenţele de pânză ale cortului se făcu deodată mai

puternic şi o maşină militară de teren, măslinie, trecu pe lângă ei, se opri şi întoarse.
Un cap cafeniu cu ochi albi şi dinţi albi se iţi pe geam.

Aţi terminat p-acilea, oameni buni? răcni B.G. ambalând motorul. Că unii dintre noi mai au şi treabă

.26. Ştia doar că datora mulţumiri

Pe tot drumul de întoarcere, Peter auzi - fără să vadă - plânsul în hohote, respiraţia întretăiată şi izbucnirile de anxietate şi furie, unori incoerente, alteori lucide. Era pe scaunul din stânga lui B.G., aproape umăr în umăr cu bărbatul solid, cu toate că propriul său umăr părea sfrijit în comparaţie cu mormanul acela de carne şi muşchi. Invizibilă în spaţiul dintre ei, Alexandra Grainger trecea prin chinurile iadului.
B.G. conducea în tăcere. Figura lui cu aspect îndeobşte blajin era acum o mască crispată, îngheţată sub o peliculă de sudoare; se concentra, sau aşa pretindea, asupra drumului - drum care nu era drum defel. Doar privirile îi trădau o anumită încordare.
- Ar face bine să nu-ncerce să mă oprească, zicea Grainger. Nu mă pot ţine aici. Nu-mi pasă cât costă. Ce-o să-mi facă? Să mă dea în judecată? Să mă omoare? Trebuie să plec acasă. N-au decât să-mi reţină salariul. Patru ani pe degeaba. Suntem chit, nu? Trebuie să-mi dea voie să plec. Tata încă trăieşte. Ştiu că-i aşa. Simt.
B.G. aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Poate, din poziţia lui, reuşea să vadă mai bine. Peter nu zărea decât un dreptunghi îngust de tapiţerie neagră care, prin vălul distorsionat al curenţilor de aer prinşi în habitaclu, părea să pulseze şi să zvâcnească.
- Patru ani farmacistă, continua să se vaite Grainger, patru ani în care le-am tot dus medicamente dubioşilor ălora mititei: cât valorează asta, B.G.? Valorează un drum cu nava?
B.G. făcu o grimasă. Nu era obişnuit să aibă de-a face cu crize de personalitate.
- S-o laşi moale, Grainger, asta te-aş sfătui, zise pe un ton meditativ. N-are a
face cât costă. Eu m-am întors, Severin s-a-ntors şi el de vreo două ori, au mai fost şi alţi gagii care şi-au luat câte-o pauză. Nu le-a dat

nimenea-n cap cu factura. Dacă tre' să mergi, atunci tre' să mergi. Nu-i mare chestie.
- Chiar crezi?
Vocea lui Grainger tremura, era vocea unei fete de la ţară din Illinois, care se simţea ruşinată până în străfunduri să arunce pe copcă milioane de dolari din banii altora ca să-şi domolească propria suferinţă.
- Banii nu înseamnă nici un căcat, replică B.G. Jucăm, aşa, un joculeţ: zece parai pentru un baton de ciocolată, cincizeci de parai pentru o sticlă de pepsi deductibili din salariu, bla, bla, bla. E doar un joc de cărţi, Grainger, e Monopoly, e şeptic, e distracţia unor plozi care pun rămăşag pe alune. Şi leafa-i un joc. Unde-o să cheltuim noi atâtea parale? Nu ne ducem nicăierea.

- Dar tu te-ai dus acasă, făcu Grainger. Nu cu mult timp în urmă. De ce?

B.G. strânse tare din buze. Era clar că nu voia să discute despre asta.

- Treburi neterminate.

- Familie?

Negrul scutură din cap.
- Pur şi simplu... chestii rămase neisprăvite. Un gagiu care face ce fac io are nevoie de minte limpede. Aşa c-am făcut nişte faze şi-am limpezit-o. Şi m-am întors la treabă nou-nouţ.
Vorbele lui o făcură să tacă preţ de câteva secunde. Apoi o cuprinse iarăşi agitaţia.
- Dar asta-i... asta-i toată ideea: te-ai întors, nu ţi-ai dat demisia. Eu trebuie să-mi dau demisia, pricepi? Trebuie să plec şi să nu mă mai întorc. Niciodată, deloc.
B.G. îşi împinse bărbia în faţă.
- Niciodată să nu zici niciodată, Grainger. Niciodată să nu zici niciodată. E şi-n Biblie pe undeva, aşa-i, Peter?
- Nu-s sigur, mormăi Peter, deşi ştia prea bine că Biblia nu zicea nimic de felul ăsta.
- Tre' să fie coloşa în capitolul Unu, afirmă B.G. Poveţele lu' Dumnezeu pentru Moise şi toată echipa: Nu irosiţi timpul! Pe cai mari, flăcăi!

Peter îl privi pe B.G. cum ridică mâna de pe volan şi-o înălţă în aer strânsă într-un pumn triumfal. Cu mult timp în urmă, într-o altă viaţă, era neîndoielnic că se aflase printre alte făpturi cu piele închisă la culoare din frăţia sa islamistă, ridicând cu toţii pumnul în acest fel. Sloganele lor i se amestecaseră în minte cu felurite pasaje răzleţe din Coran şi Biblie, manuale de autoperfecţionare, reviste şi emisiuni TV, devenind un terci în toată puterea cuvântului. Un terci din care stima sa de sine se nutrea şi creştea sănătoasă şi puternică.
Biblia depozitată în mintea lui Peter era pură, nealterată; nici un cuvânt din ea nu putea fi încurcat cu orice altceva. Şi totuşi, pentru întâia oară, se simţea ruşinat de cartea sfântă cu a cărei propovăduire îşi petrecuse atâta timp din viaţă, căci avea un neajuns crucial: nu se pricepea să ofere încurajări sau speranţe celor care nu erau religioşi. Cu Dumnezeu nimic nu va fi peste putinţă, proclama Luca, şi acest mesaj, despre care Peter crezuse mereu că era cea mai pozitivă şi voioasă alinare pe care ţi-o puteai dori, se întorcea acum cu picioarele-n sus precum o insectă muribundă, devenind: Fără Dumnezeu totul va fi peste putinţă. La ce i-ar fi folosit asta lui Grainger? La ce i-ar fi folosit lui Bea? După cum mergeau lucrurile, probabil că erau nevoite să se descurce fără un salvator; probabil că aveau să caute, să scormonească în căutarea unui viitor în care s-o scoată singure la capăt. în creştinism, odată ce întrebai ce-ţi poate aduce un viitor fără credinţă, Scripturile se spălau pe mâini de tine. Deşertăciune, totul este deşertăciune.

- Cum a fost, B.G.? spuse Grainger. Haide, zi-mi, ce se petrece pe-

acasă?

- Asta e acum casa mea, o informă el atingându-şi pieptul cu degetele.

Poate că nici nu se referea la Oază, ci mai degrabă la propriul corp,

oriunde ar
fi fost localizat acesta în spaţiu.
- OK, în regulă, zise Grainger abia controlându-şi iritarea, dar spune-mi totuşi, fir-ar al naibii! Nu mă cruţa, B.G., treci peste politeţuri, livrează-mi-o direct. Cum e pe-acolo?
B.G. ezită, cântărind dacă era înţelept să-i răspundă.
- Ca întotdeauna, zise peste câteva clipe.

- Nu-i adevărat! ţipă Grainger, devenind brusc isterică. Nu mă minţi! Nu mă lua de sus! Ştiu că totul e varză!
„De ce nu mă-ntreabă pe mine?" se gândi Peter. îl trata ca şi cum n-ar fi existat.
- Totul a fost întotdeauna varză, afirmă calm B.G.
în tonul său nu era nimic defensiv: faptele erau prea evidente pentru a fi subiect de dispută.
- Planeta Pământ e fututǎ grav de hăăăăt, demult, scuzaţi-mi franceza.
- Nu asta voiam să zic, scânci Grainger. Voiam să... ce s-a ales de cartierul tău, de locul unde-ai crescut, de rude, de casa ta...
B.G. miji ochii la întinderea pustie de-afară, apoi se uită la indicatoarele de navigaţie de pe bord.
- Grainger, am o altă zicală veche şi-nţeleaptă pentru tine. Auzi colea: Nu te mai poţ' întoarce acasă iar.
„Thomas Wolfe, aproximativ 1940", gândi neajutorat Peter.
- Mdaa? Ei, stai numai să mă vezi, făcu Grainger, beligerantă în frica sa. Stai numai să mă vezi, fir-ai al naibii.
B.G. tăcu, socotind că era prea sensibilă ca s-o incite la alte discuţii. însă tăcerea o provoca la fel de mult.
- Ştii ce eşti tu? spuse cu o voce gâjâită, rea, îmbibată parcă în alcool. Eşti un băieţel. Fugit de acasă. Un tip mare şi tare care nu poate înfrunta realitatea. Nu poţi decât să te prefaci că nu se-ntâmplă.
B.G. clipi încetişor. Nu-şi pierdu cumpătul. Nu mai avea cumpăt de pierdut. Aceasta era tragedia şi totodată pecetea demnităţii sale.
- Am înfruntat toată realitatea care se poate înfrunta, Grainger, zise el fără să ridice vocea. Nu ştii tu ce-am făcut io şi ce n-am făcut; nu ştii de unde-am venit şi de ce-am plecat; nu ştii pe cine-am rănit şi cine m-a rănit pe mine; nu mi-ai văzut tu scoru' şi n-o să ţi-l arăt. Vrei o fază de să cazi pe spate despre tăticu' meu? A murit când avea exact vârsta mea de-acu'. I s-a blocat un vas de sânge-n inimă şi gata: pa-pa, Billy Graham senior. Şi tre' să mai ştii despre mine că, dacă am moştenit aceeaşi venă şi-o să mor săptămâna viitoare, atuncea... sunt OK cu treaba asta.
B.G. schimbă viteza, încetinind. Se apropiau de bază.
- Până una-alta, Grainger, ori de câte ori ai nevoie să te-aducă careva din deşert încoace, sunt omu' tău.
După asta, Grainger nu mai deschise gura. Roţile vehiculului trecură de la pământ la asfalt, dând iluzia aterizării unui avion. B.G. opri în umbra

complexului, chiar în faţa intrării celei mai apropiate de apartamentul lui Grainger, apoi dădu ocol maşinii şi-i deschise portiera: un cavaler desăvârşit.
- Mulţumesc, zise ea.
Nu dăduse atenţie prezenţei lui Peter pe toată durata drumului. Peter se răsuci pe banchetă ca s-o mai zărească un pic, în vreme ce Grainger se chinuia să-şi extragă trupul ostenit şi ţeapăn din maşină. B.G. întinse un braţ ca o bară de metal; îl apucă şi reuşi să se ridice. Când uşa se trânti după ea, Peter continuă să privească prin geamul înceţoşat: doi angajaţi USIC înveşmântaţi în alb, o imagine care se înceţoşa şi se limpezea iarăşi, precum cadrele de pe un film degradat. Se întrebă dacă aveau de gând să intre împreună, dar, de îndată ce se puse pe picioare, Grainger lăsă braţul colegului său şi dispăru înăuntru.
- Io cred că de la trăsnet i se trage, zise B.G. odată întors la maşină. Nu se

poate să fie bine când te prăjeşte aşa. O să-i treacă sigur, cu timpu'.

Peter încuviinţă. Nu era convins însă că avea să-i treacă lui.

Doctorul Adkins îl descoperi pe Peter la uşa salonului de Terapie intensivă, în genunchi. De fapt, o descriere mai potrivită ar fi că se-mpiedicase de el. Netulburat, chirurgul se uită la corpul lui Peter, evaluând în câteva secunde dacă vreo parte a acestuia avea nevoie urgentă de îngrijiri medicale.
- Eşti bine?
- încercam să mă rog, răspunse Peter.
- OK, OK, zise Adkins uitându-se peste umărul lui Peter spre capătul coridorului, de parcă ar fi spus: „N-ai putea să-ncerci altundeva, unde să nu-şi rupă lumea gâtul dând peste tine?"
- Am venit s-o văd pe Iubitor de Isus Cinci, explică Peter ridicându-se de la podea. Eşti la curent cu situaţia ei?
- Fireşte, e pacienta mea, zâmbi doctorul. E plăcut ca din când în când să mai ai şi câte un pacient real. în loc de ţac-pac-te-am-rezolvat cu cineva care are conjunctivită ori şi-a dat cu ciocanul peste deget.
Peter îi scrută îndelung chipul, căutând vreo urmă de empatie.
- Am rămas cu impresia că doctorul Austin nu prea pricepe ce s-a întâmplat cu Iubitor Cinci. Pare să creadă că tu ai putea să-i ameliorezi starea.

- Vom face tot posibilul, zise Adkins cu o expresie impenetrabilă pe

figură.

- O să moară.

- Să nu ne pripim.

Peter îşi împreună mâinile şi băgă de seamă că încercările sale febrile de rugăciune îi lăsaseră urme pe pielea sensibilă dintre degete.

- Fiinţele astea nu se vindecă, nu pricepi? Nu se pot vindeca. Organismele noastre... al tău, al meu... noi trăim într-un miracol continuu. Să lăsăm deoparte religia, suntem un miracol al naturii. Ne putem lovi la un deget cu ciocanul, ne putem face o gaură în piele, ne putem arde, fractura oasele, ne putem umfla cu puroi şi, la scurt timp după aceea, totul se rezolvă! Suntem noi-nouţi! Incredibil! Imposibil! Dar adevărat. Acesta este darul ce ni s-a oferit. însă Slm - oazanii - n-au căpătat darul acesta uluitor. Au o şansă... o singură şansă... corpul cu care s-au născut. Fac ce ştiu mai bine ca să aibă grijă de el, dar, când e afectat, asta e... asta e.

Doctorul Adkins încuviinţă din cap. Era un om blând şi nu lipsit de inteligenţă. Lăsă o palmă pe umărul lui Peter.

- S-o luăm uşor, din aproape în aproape, cu... doamna. O să-şi piardă mâna. Asta-i evident. în afară de asta... o să-ncercăm din toate puterile să găsim o soluţie.

Pe Peter îl usturau ochii de la lacrimi. Tare mult voia să creadă!

- Uite, continuă Adkins, îţi aminteşti că, atunci când ţi-am făcut sutura, ţi-a spus că medicina e doar tâmplărie, cârpeală şi cusut. Ceea ce, îmi dau seama, nu se aplică în cazul doamnei cu pricina. Numai că am uitat să-ţi spun: e şi chimie. Ei iau analgezice, iau cortizon, iau o mulţime de alte medicamente de la noi. Nu le-ar consuma, an după an, dacă nimic n-ar avea nici un efect.

Peter dădu din cap a aprobare, sau cel puţin încercă s-o facă; era mai degrabă un tremur facial, o bâţâială a bărbiei. Cinismul pe care-l crezuse izgonit pentru totdeauna îi circula acum prin organism. „Placebo, totul e placebo." înghiţi pastila şi te simţi revigorat în vreme ce înăuntrul tău celulele mor. Aleluia, pot păşi pe picioarele astea

infectate, durerea s-a dus, aproape că n-o mai simt, e chiar uşor de suportat, lăudat fie Domnul.
Adkins se uită lung la palma pe care o pusese pe umărul lui Peter cu un minut în urmă, ca şi cum în ea s-ar fi aflat o fiolă cu ser magic.
- Această... Iubitor Cinci a dumitale ne deschide calea. N-am avut niciodată ocazia, până acum, să studiem un băştinaş. O să învăţăm multe şi-o să învăţăm repede. Cine ştie, poate o să reuşim s-o salvăm. Sau, dacă n-o putem salva pe ea, poate reuşim să-i salvăm copiii. Apoi, după o pauză: Au copii, nu-i aşa?
Mintea lui Peter derulă iarăşi imaginea nou-născutului ca un viţeluş, mulţimea ovaţionând, ceremonialul îmbrăcării, frumuseţea nepământeană a micului QBDP, dansând stângaci în ziua inaugurală a vieţii sale, fluturându-şi mânuţele înmănuşate.
- Da, au.
- Păi uite, de asta, zise Adkins.
Iubitor Cinci, ţinută la pat în salonul puternic luminat, arăta la fel de micuţă şi de singură ca şi înainte. Dacă ar fi fost măcar vreun lucrător USIC cu un picior rupt pe unul dintre paturile celelalte, sau câţiva Slm sănătoşi aşezaţi în apropiere, stând de vorbă cu ea în limba lor, ar fi fost mai puţin groaznic. Groaznic pentru cine? se întrebă Peter. Ştia că era spre binele lui, ca şi spre al ei, să-şi dorească mai puţină emotivitate. în toată cariera sa de misionar, vizitase multe saloane de spital, însă niciodată, până atunci, nu trebuise să aibă de-a face cu o persoană pentru a cărei moarte iminentă să se simtă responsabil.
- Dumnezeu binecuvânPeze revederea noaSPră, părinPe PePer, zise ea de îndată ce Peter intră.
De când n-o mai văzuse, luase un prosop de baie USIC şi şi-l înfăşurase cu iscusinţă în jurul capului, ca pe o glugă improvizată. îi dădea un aspect mai feminin, ca un hijab sau o perucă. îşi vârâse capetele prosopului sub marginea cămăşii de spital şi-şi trăsese pătura până la subsuori. Mâna stângă îi era încă dezgolită, pe când dreapta îi era bine cuprinsă într-o teacă de bumbac.
- Iubitor Cinci, îmi pare rău, aşa de rău, zise el simţind că glasul începea deja să-i tremure.
- Scuze nu SunP neceSare, îl linişti ea.
Rostirea acestor cuvinte de iertare însemna o cantitate absurdă de efort. Care îi agrava starea.

- Tabloul care ţi-a căzut pe mână..., spuse Peter aşezându-se pe marginea patului, lângă umflătura măruntă a genunchiului ei. Dacă nu aş fi cerut eu să...
Cu mâna liberă, ea făcu un lucru surprinzător, un lucru pe care nu-şi imaginase că l-ar fi putut săvârşi cineva din neamul ei: îl obligă să tacă lipindu-i degetele de buze. Era pentru prima oară când pielea dezgolită a unui Slm îl atingea fără intermedierea materialului moale al mănuşilor. Buricele degetelor ei erau netede şi calde şi miroseau a fructe.

- Nimic nu cade dacă Dumnezeu nu are plan de cădere. Uşor, îi

cuprinse palma într-a lui.

- N-ar trebui să spun asta, dar dintre toţi ai tăi... la tine ţin cel mai

mult.
- ŞPiu, spuse ea cu o ezitare abia simţită. Dar Dumnezeu nu are preferaP. Dumnezeu ţine la Poţi la fel.
Aluziile ei constante la Dumnezeu îi băteau parcă un piron în suflet. Avea de făcut mărturisiri însemnate, confesiuni despre credinţa sa, despre calea pe care avea de gând s-o urmeze în continuare.
- Iubitor Cinci..., începu. Eu... nu vreau să te mint. Eu...
Ea încuviinţă cu o mişcare lentă a capului, ca să-i arate că nu trebuia să-şi ducă la capăt gândul.
- Simţi... fără Dumnezeu. Simţi că nu mai poţi fi părinPe.
Se întoarse într-o parte şi se uită la uşa pe care intrase el, uşa ce dădea spre lumea de afară. Undeva, în direcţia aceea, era aşezarea unde-l primise întâi pe Isus în inimă, aşezarea care acum zăcea pustie şi abandonată.
- PărinPele KurPSberg ajunS şi el la Sparea aSPa. FurioS, vorbea Pare, ziS: Nu mai SunP părinPe acum. GăSiţi alt părinPe.
Peter înghiţi în sec. Cărţulia cu extrase din Biblie pe care o cususe zăcea încreţită pe pătură, lângă fundul lui nefolositor. în cameră mai erau încă multe gheme de lână viu colorată aşteptând să fie folosite.
- EşPi... Iubitor Cinci se opri să caute cuvântul potrivit, apoi spuse: EşPi om. Doar om. Dumnezeu mulP mai mare ca Pine. Duci cuvânPul lui

Dumnezeu o vreme, apoi cuvânP Se face prea greu, greu de duS, şi PrebuieSă odihneşPi. înţeleg, mai zise, lăsându-şi mâna pe coapsa lui.
- Soţia mea... începu Peter.
- înţeleg, repetă ea. Dumnezeu a uniP soţia Pa şi pe Pine. Acum SunPeţi neuniţi.
într-o clipită, Peter îşi aminti ziua nunţii sale, lumina străbătând ferestrele bisericii, tortul, cuţitul, rochia lui Bea. Reverii sentimentale, pierdute fără întoarcere, ca o uniformă de cercetaş mâncată de molii, aruncată la gunoi şi ridicată de gunoieri. Se strădui să se gândească, în loc de asta, la cum era casa lui acum, înconjurată de mizerie şi de resturi, cu interiorul cufundat în beznă şi, pe jumătate ascunsă în penumbrele acelea bântuite, silueta unei femei pe care n-o putea recunoaşte.
- Nu-i doar că suntem separaţi, zise. Bea are necazuri. Are nevoie de ajutor.
Iubitor Cinci încuviinţă. Mâna aceea bandajată ţipa, mai tare decât orice contraargument, că nu putea fi vorba de un necaz mai mare decât al ei.
- Deci vei împlini cuvinPele lui ISuS. Luca: Vei lăSa pe cele nouăzeci şi nouă în puSPie şi vei căuPa pe cea care S-a pierduP.
Peter se înroşi ca para focului când parabola îşi atinse ţinta. Probabil că Iubitor Cinci o învăţase de la Kurtzberg.
- Am vorbit cu doctorii, zise el amărât. O să încerce tot ce pot, pentru tine şi pentru... ceilalţi. N-o să-ţi poată salva mâna, dar s-ar putea să-ţi salveze viaţa.
- SunP ferriciP dacă SalvaP.
Peter se foi stingherit pe marginea patului. Fesa stângă îi amorţea şi simţea că-l apuca durerea de spate. în câteva minute, avea să fie în camera lui şi corpul avea să-şi recapete poziţia normală, circulaţia avea să revină la normal, pacificând activitatea neurologică deranjată, alinând muşchii întinşi prea tare, în vreme ce ea avea să rămână acolo, contemplându-şi carnea putredă.

- Pot face ceva pentru tine acum? o întrebă. Ea cugetă câteva clipe.

- CânPă. CânPă doar cu mine.

- Ce să cânt?

- CânPec de primire pentru părinPele PePer. Vei pleca, şPiu. Apoi Pe înPorci, Sper, repede. Şi când Pe înPorci vom cânPa acelaşi cânPec iar.
Fără vreun alt preludiu, începu: O, haaaar măreeeeţ...
I se alătură fără să stea pe gânduri. Vocea lui, răguşită şi înfundată când vorbea, găsi forţă când fu solicitată să cânte. Acustica din salonul de Terapie intensivă era mai bună decât cea din biserică, unde atmosfera umedă şi mulţimea de trupuri făceau ca sunetul să se audă înăbuşit; aici, în această cavitate rece de beton, doar cu paturi goale, maşinării adormite şi suporturi pentru perfuzii drept tovarăşi, „O, har măreţ" reverbera cu un sunet bogat şi limpede.
- Oorb eu eram, intonă, dar văăăd acum...
Suflul ei amplu, cu toate că se străduia să-l scurteze de dragul lui, făcu melodia să dureze mult timp. La final se simţea extenuat.
- MulţumeSc, zise Iubitor Cinci. Acum mergi. Eu rămân înPoPdeauna... fraPele Pău.
Nu găsi nici un mesaj de la Bea.
O terminase cu el. Renunţase.
Sau poate... poate îşi curmase zilele. Halul în care era lumea, pierderea lui Joshua, pierderea credinţei, prăpastia din căsnicia lor... erau toate poveri teribile, pe care poate că nu mai fusese în stare să le îndure. în adolescenţă avusese tendinţe sinucigaşe. Aproape că o pierduse atunci, fără măcar să ştie că putea fi pierdută.
Deschise o pagină nouă pe ecranul Glonţului. Trebuia să aibă încredere că era încă vie, încă în stare să-i primească mesajele. Ecranul gol părea uriaş, copleşitor: atâta goliciune gata să-nconjoare orice cuvânt cu sens pe care ar fi încercat să-l aşeze acolo! Se gândi să citeze sau să parafrazeze bucata din 2 Corinteni, capitolul 5, despre casa „care nu-i făcută cu mâinile" şi care ne aşteaptă dacă locuinţa pământească este distrusă. Sigur, era un citat din Biblie, dar poate că era relevant şi într-un context nonreligios, aşa cum B.G. se bătuse în piept ca să arate că o casă nu-i cărămizi şi mortar, o casă poate fi oriunde.
O voce îi spuse tare în minte: Nu fi prost.
Vin acasă, scrise. Atâta tot.
Acum că-şi anunţase întoarcerea, îşi dădea seama că n-avea habar cum să facă asta. Dădu clic pe logoul verde, iar Glonţul înfăţişă, în meniu, trei opţiuni penibile: Mentenanţă (reparaţii), Admin şi Grainger. Nici una nu părea să fie ce-i trebuia. Dădu clic pe Admin şi scrise:

îmi pare rău, dar trebuie neapărat să plec acasă. Cât mai curând cu putinţă. Nu ştiu dacă voi fi capabil să mă întorc cândva în viitor. Dacă da, va trebui să fiu împreună cu soţia mea. Nu încerc să vă şantajez, spun doar că e
singurul fel în care aş putea-o face. Vă rog să răspundeţi şi să-mi confirmaţi data plecării. Cu sinceritate, Peter Leigh (Pastor)
Reciti ce scrisese şi şterse tot de la e singurul fel în care aş putea-o face încolo. Prea multe cuvinte, prea multe explicaţii. Mesajul esenţial, cel care solicita acţiune, era mai simplu de-atât.
Se ridică şi-şi flexă articulaţiile. O înţepătură dureroasă în picior îi aminti de rana de acolo. Rana se vindeca bine, însă pielea era rigidă pe linia suturii. Avea să-i rămână o cicatrice permanentă şi câteodată avea să-l doară. Existau limite în ce putea repara miraculosul organism uman.
Dishdasha lui, atârnată pe frânghia de rufe, se uscase. Urmele neclare ale crucifixului de tuş aproape că dispăruseră, ajungând de un liliachiu abia sesizabil. Poalele erau atât de ferfeniţite, încât păreau să fi fost făcute aşa intenţionat, cu franjuri inegale. „Nu crezi că-iprea femeiască, nu?" îl întrebase Bea când scoseseră veşmântul din ambalaj. îşi amintea nu doar cuvintele, ci şi cum suna vocea lui Bea, căutătura ochilor ei, lumina de pe-o parte a nasului: totul. Şi mai zisese: „Poţi să umbi gol pe dedesubt, dacă vrei". Era soţia lui. O iubea. Cu siguranţă că pe undeva prin universul acesta, prin voia legilor timpului, spaţiului şi relativităţii, trebuia să se găsească un loc în care asta să mai fie încă posibil.
- închipuie-ţi că eşti într-o bărcuţă mică, gonflabilă, pierdut pe mare, îi sugerase Ella Reinman pe parcursul acelor nesfârşite interviuri ţinute la etajul al zecelea al hotelului luxos. Undeva, în depărtare, se vede un vas; nu-ţi dai seama dacă se apropie sau se depărtează de tine. Ştii că, dacă încerci să te ridici şi să agiţi braţele, bărcuţa o să se răstoarne. Dar dacă nu faci nici o mişcare n-o să te vadă nimeni şi n-o să fii salvat. Ce faci atunci?
- Rămân pe loc.

- Eşti sigur? Dar dacă e limpede că nava se depărtează?

- O să trebuiască să accept asta.

- Ai sta să te uiţi şi atâta tot?

- M-aş ruga lui Dumnezeu.

- Şi dacă n-ar fi nici un răspuns la rugăciune?

- Mereu este un răspuns.

Calmul său îi impresionase. Refuzul de a-şi asuma gesturi sălbatice, impulsive îl ajutase să treacă testul. Era calmul vagabondului, calmul Slm. Fusese întotdeauna, fără s-o ştie, un extraterestru onorific.

Acum însă se plimba de colo colo, frenetic, prin cameră, ca un animal în cuşcă. Trebuia să se ducă acasă. Să se ducă, să se ducă, să se ducă. Acul din venă, femeia zicând: „O să te-nţepe un pic", apoi bezna. Da! Hai odată! Orice minut de întârziere era un chin. învârtindu-se prin încăpere, fu cât pe ce să dea peste un pantof rătăcit; îl apucă şi-l azvârli de perete. Poate că Grainger, la ea, făcea la fel. Poate că trebuia să-şi consume turbarea împreună, să împartă sticla de băutură. Tare mai voia să bea ceva!

Verifică Glonţul. Nimic. Oricum, cine ar fi trebuit să citească mesajul? Vreun inginer aflat în timpul liber, vreun ajutor la bucătărie? Ce rahat de sistem mai era şi ăsta, cu nimeni la conducere, nimeni la vreun birou unde să poată da buzna, nimeni căruia să-i înfigi mâna în piept? Mai umblă o vreme prin cameră, gâfâind. Podeaua, tavanul, fereastra, mobilierul, patul: totul era aiurea, aiurea, aiurea. Se gândi la Tuska, la cum îşi livra discursul cu Legiunea Străină, la toate poveştile cu tipii slabi care înnebuniseră, se suiseră pe pereţi, imploraseră să fie lăsaţi să „plece acaaa-să". încă simţea gustul sarcasmului lui Tuska. Ce nemernic plin de sine!

Optsprezece minute după aceea, pe ecranul Glonţului apăru un răspuns de la Admin.

Salutare. Am transmis solicitarea ta la sediul USIC. Răspunsul tipic e în 24 de ore (până şi mahării trebuie să doarmă uneori), dar prevăd că vor spune da. Diplomatic ar fi fost să aduci vorba despre cum o să te-ntorci ca să-ţi termini misionariatul, dar hei, nu-i treaba mea să-ţi spun cum să-ţi faci prieteni & să influenţezi lumea. Nu eram programat cu următorul zbor decât peste o lună, dar ce mama naibii, o să-mi scot pârleala, poate-mi iau nişte tenişi noi, cumpăr ceva îngheţată, mă duc să bag un cârnat la restaurant. Ori la un bordel! Glumeam. Ştii doar că-

s un pelerin de nădejde. Ţin-te bine şi-ţi dau eu semn când e vremea plecării. Au revoir, Tuska.

îndată ce termină de citit, Peter sări în sus, răsturnându-şi scaunul, şi se porni să ţopăie exaltat, cu pumnul strâns, ca un sportiv care a obţinut victoria în ciuda şanselor nefavorabile. Ar fi răcnit şi-un „Aleluia", dacă n-ar fi fost spasmele dureroase care-i străbăteau piciorul rănit. înlăcrimat de durere, hohotind de uşurare, căzu pe podea, se ghemui ca un gândac, sau ca un hoţ ce-şi rupsese picioarele sărind, sau ca un soţ îmbrăţişându-şi cu putere soţia.

„Mulţumesc, şopti, mulţumesc..." Dar cui îi mulţumea? Nu ştia cui. Ştia doar că datora mulţumiri

.27. Rămâi unde eşti

Numele său era Peter Leigh, fiu al lui James şi Kate Leigh (născută Woolfolk), nepot al lui George şi June. Se născuse în Horns Mill, Hertford, Hertfordshire. Numele pisicilor lui, în ordinea în care le avusese, erau Mokkie, Silky, Cleo, Sam, Titus şi Joshua. La întoarcerea acasă, avea să aibă altă pisică, luată de la un adăpost de animale, dacă mai existau asemenea locuri. Cât despre copilul său, avea să-l cheme, sau s-o cheme, cum voia Bea. Sau poate Kate. Aveau să discute asta când venea vremea. Poate-l aşteptau să se nască, astfel încât să vadă ce personalitate avea. Oamenii erau indivizi încă din Ziua întâi.

Se ţinu cât de drept putu în încăperea distrugătoare de suflet de la baza USIC şi se cercetă în oglindă. Era un bărbat englez de treizeci şi trei de ani, bronzat puternic, ca şi cum ar fi fost într-o vacanţă lungă la Alicante ori în vreo altă staţiune mediteraneeană. însă nu arăta în formă. Bărbia şi pomeţii erau îngrijorător de ascuţiţi, sculptaţi de dieta inadecvată. Era prea sfrijit pentru dishdasha, deşi în haine occidentale arăta încă şi mai rău. Pe faţă avea câteva cicatrice mărunte, unele datând din anii săi de alcoolism, altele mai recente şi cu cruste curate. în ochii injectaţi i se citeau frică şi tristeţe. „Ştii ce te-ar rezolva?" îi zisese cândva un tovarăş drojdier, pe când stăteau în ploaie aşteptând să se deschidă un adăpost pentru vagabonzi. „O nevastă." Când Peter îl întrebase dacă vorbea din experienţă, bătrânul machitor zâmbise doar şi clătinase din capul încăruntit.

Coridoarele USIC, ce-i păruseră cândva aidoma unui labirint, îi erau familiare acum - prea familiare. Familiaritatea unei închisori. Posterele înrămate atârnau la locurile lor, marcându-i avansarea prin bază. Pe când păşea către garaj, imaginile de sub sticlă îl măsurau orbeşte cu privirea: Rudolph Valentino, Roşie de la uzină, câinele în coş cu raţele, personajele zâmbitoare ieşite la picnic din tabloul lui Renoir. Stan şi Bran încremeniţi, stoici, întrerupţi pentru totdeauna în încercarea lor fără speranţă de a construi o casă. Şi muncitorii aceia din anii '30 ai secolului douăzeci suspendaţi la înălţime, deasupra New Yorkului... acolo aveau să rămână, suspendaţi pentru eternitate, fără să-şi termine vreodată prânzul, fără să cadă de pe grindă, fără să îmbătrânească.
Când împinse ultima uşă, fu întâmpinat de mirosul de ulei de motor. Pentru vizita de adio în aşezarea Slm voia să călătorească singur, nu ca pasager în maşina altcuiva. îşi aruncă ochii peste garaj, căutând persoana care era de serviciu în ziua aceea, sperând să fie cineva necunoscut, cineva care nu ştia nimic despre el cu excepţia faptului că era misionarul VIP căruia trebuia să i se dea tot ce dorea, în limita bunului-simţ. însă persoana care stătea aplecată peste motorul unui jeep, umbrită de capota deschisă, avea ditamai fesele, pe care le recunoştea. Era iarăşi Craig.
- Bună, îi zise, ştiind chiar din clipa în care deschisese gura că oratoria n- avea să-l ducă nicăieri.
- Bună, răspunse ea băgându-l doar pe jumătate în seamă şi continuând să aplice lubrifiant din belşug în măruntaiele motorului.
Negocierea fu scurtă şi amabilă. Nu prea putea s-o învinuiască pentru că refuza să-i încredinţeze un vehicul, după ce se întâmplase ultima oară. Poate că fusese criticată de alţi tovarăşi USIC pentru că-i îngăduise - deşi se vedea bine că nu era în toate minţile - să plece în noapte cu dricul lui Kurtzberg doar ca să aibă mai târziu nevoie să fie salvat, în vreme ce vehiculul trebuise adus la bază într-o remorcă. Craig era numai zâmbete şi gesturi relaxate, dar subtextul era: „Eşti ca un ghimpe în coastă".
- O să aibă loc un schimb de medicamente şi mâncare în doar câteva ore, zise ea ştergându-şi mâinile cu o cârpă. De ce n-ai merge şi tu?
- Fiindcă îmi iau adio. Le spun la revedere Slm.
- La revedere ce?
- Oazanilor. Băştinaşilor.

„Demenţii din Oraşul Dement, idioată grasă", îi explică în gând. Ea

stătu să rumege informaţia câteva clipe.

- Şi-ţi trebuie un vehicul numai pentru tine din care să le spui la

revedere? Frustrat, Peter îşi plecă fruntea.

- Dacă-s împreună cu membri ai personalului USIC, ar putea să pară că vă folosesc pe voi ca... gărzi de corp. Gărzi de corp emoţionale, dacă pricepi ce vreau să zic.

Privirea neclintită a lui Craig îi spuse că nu, nu pricepea.

- Ar părea că nu vreau să am de-a face cu ei singur.

- OK, zise Craig, scărpinându-şi alene tatuajul.

Odată cu trecerea secundelor deveni evident că OK-ul ei nu însemna: „Atunci o să-ţi dau o maşină"; nu însemna nici măcar: „înţeleg de ce te-ar putea îngrijora asta"; însemna: „Asta e treaba".

- în plus, insistă el, nu-s sigur că Grainger o să vrea să meargă în aşezare astăzi.

- N-o să fie Grainger, spuse cu voioşie Craig, întorcându-se să consulte o listă imprimată. Grainger nu mai e de serviciu până... Răsfoi paginile, căutând numele. Până la noi ordine, încheie ea. O să fie... Tuska şi Flores.

Peter se uită peste umărul ei la toate vehiculele gresate pe care le-ar fi putut conduce dacă nu i-ar fi stat ea în cale.

- Tu alegi, rânji Craig, iar el înţelese că uneori nu este loc pentru vreo alegere.

- Te văd stând pe malul unui lac uriaş, zisese Bea ultima oară când o ţinuse în braţe. E noapte şi cerul e plin de stele.

îi împărtăşise viziunea ei, în care Peter apărea predicând unor făpturi nevăzute, în bărci de pescuit ce se legănau pe ape. Poate că ştiuseră amândoi că nu era decât un vis, că nimic de acest fel n-avea să se întâmple cu adevărat. Era încă o zi senină şi fierbinte pe Oază, iar băştinaşii aţipeau în coveţile lor, spălau haine sau petreceau timp cu copiii, sperând că aveau să scape nevătămaţi până la căderea serii şi că

aveau să se poată cuibări iarăşi, înfofoliţi, în coveţile lor. Poate că se rugau.
în aşteptarea orei stabilite pentru plecare, Peter se gândi ce să ia cu el, dacă era să ia ceva. Un vraf de cărticele pe jumătate finalizate se afla pe masă, lângă nişte gheme de lână. O luă pe cea mai apropiată, o parafrazare a Apo- calipsei lui Ioan, capitolul 21. Redusese numărul S-urilor şi scăpase de T-uri aproape cu totul: probabil că mai mult de-atât nu se putea face.
Şi acolo vedea un cer şi o glie nouă, fiindcă cerul şi glia dintâi nu mai erau. Şi o voce a strigat de deasupra: Priviţi, Domnul va locui cu voi, veţi fi ai săi, iar Domnul vă va fi Dumnezeu. Şi nici pieire nu va mai fi, nici alean, nici durere. Iar Domnul, de pe jilţ, a zis: Priviţi, fac nou orice lucru.
Ca să evite nevoia de explicaţii care n-ar fi dus nicăieri, omisese Ierusalimul, marea, tabernacolul, pe apostolul Ioan, mireasa şi mirele, oamenii şi alte câteva lucruri. în versiunea sa, Dumnezeu nu mai ştergea ochii înlăcrimaţi, în parte pentru că băştinaşilor le era greu să pronunţe şi-n parte fiindcă, după atâta timp, încă era un mister pentru el dacă Slm aveau ochi sau plângeau. îşi aminti cât de mult se străduise să găsească o alternativă la „ adevărat". Atâta trudă, şi pentru ce? Singurele cuvinte pe care avea să le rostească acum erau „scuze" şi „la revedere".
- Frumoasă zi, spuse Tuska, şi aşa şi era. Atmosfera se dădea în spectacol pentru ei, parcă onorând o ocazie însemnată. Două coloane uriaşe de ploaie încă necăzută, una către vest şi cealaltă la est, alunecaseră una spre cealaltă şi-şi combinau acum creştetele, formând un arc sclipitor în văzduh. Ploaia era încă departe, la mai mulţi kilometri, dar lăsa impresia că erau pe cale să treacă printr-un portal imens făcut din nimic mai consistent decât picurii de apă.
- Trebuie să recunosc, aşa, ca imagine, e de nota nouă din zece, comentă Tuska.
- Geamurile din spate-s închise, sper, zise Flores. N-aş vrea să plouă pe medicamentele alea.
- Da, sunt închise, confirmă Peter.
Tuska şi Flores, aşezaţi în faţă, abia dacă-i adresaseră câte-un cuvânt de când ieşiseră din bază. Se simţea ca un copil îndesat în spate, căruia i se îngăduise să vină doar pentru că nu putea fi lăsat nesupravegheat şi

a cărui singură speranţă în cursul acelei călătorii era că părinţii n-aveau să se ia la harţă.
Sigiliul ermetic de aer condiţionat pe care se străduia cu atâta osârdie să-l menţină Grainger nu era şi stilul lui Tuska. Acesta ţinea geamurile din faţă deschise când conducea, lăsând aerul să pătrundă nestingherit în habitaclu. Agitaţiei languroase a atmosferei i se adăuga curentul artificial datorat vitezei vehiculului.
- Unde-i Grainger? întrebă Peter.
- A luat o pauză, zise Tuska, din al cărui corp Peter zărea doar umărul şi braţul de pe volan.

- E beată şi incapabilă, completă Flores, care nu se vedea deloc.

- A fost o farmacistă bună în toţi anii ăştia, remarcă Tuska.

- Mai sunt şi alţi farmacişti pe lume, bombăni Flores.

- Ei, păi să vedem ce ne-aduce Moşul în loc, nu? zise Tuska, iar Flores

tăcu.
Arcada strălucitoare de pe cer se apropiase, aşa că Peter întinse gâtul ca să se uite pe geamul portierei. Peisajul, pe care ajunsese să-l iubească, avea încă o frumuseţe austeră, dar astăzi îi vedea cu alţi ochi simplitatea, fapt care-1
tulbura. îşi imagina o fată de la fermă, asemenea lui Grainger, cercetând pustietatea senină a terenului, căutând degeaba animale sau plante ori viaţă de orice fel care să-i aducă aminte de locurile unde-şi petrecuse copilăria.
- Grainger are nevoie să se ducă acasă, zise el, şi cuvintele îşi luară zborul înainte să-şi fi dat seama măcar că le articulase.
- Mda, făcu Tuska, aşa cred.
- Curând.
Peter îşi aminti, pentru prima oară în ani buni, că intitulaseră aşa, el şi cu Bea, un fascicul biblic destinat iubitorilor de Isus din Arunachal Pradesh. într-o fracţiune de secundă, cu ochii minţii, văzu mâinile sale şi pe-ale lui Bea mişcându-se unele lângă altele pe masa din bucătărie: mâinile sale împăturind fasciculul în trei, cu titlul Curând pe prima pagină; mâinile lui Beatrice strecurând foile într-un plic, închizându-l,

adăugând adresa vreunui muntean Adivasi cu nume de nepronunţat. O mulţime de cutii de carton pline cu pamfletele Curând fuseseră trimise peste ocean la intervale de şase luni, o cheltuială absurdă în era electronică, însă nu toată lumea de pe faţa pământului avea un computer şi, pe lângă asta, era o senzaţie aparte să ţii texte biblice în mână.
Ce mult trecuse de-atunci! Mâna lui, ţinând o broşură intitulată Curând, întinzându-se peste masă către mâna lui Bea.
- Am transmis şi solicitarea ei, zicea Tuska. Presupun c-o să plecaţi împreună. Două extracţii simultane din micul nostru paradis! Ştiţi voi ceva ce nu ştiu eu? De fapt, dacă mă gândesc mai bine, nu-mi spune.
- Nu-i nimic în neregulă cu locul ăsta, zise Peter întorcându-se să se uite iar pe fereastră. îmi pare rău că dezamăgesc pe toată lumea.
- Unii pot s-o ducă, alţii nu, glumi Tuska. Nu poţi refolosi un GFCE.
- Pardon?
- Un generator de flux de compresie cu explozie.
Cuvintele acelea, care erau pentru Peter la fel de bizare şi de neinteligibile precum ar fi fost orice pasaj nelămurit din Scriptură pentru gazdele sale, fură ultimele care se rostiră un lung răstimp. Iluzia că erau pe cale să treacă pe sub o vastă arcadă sclipitoare se diminuă treptat, fiindcă cele două coloane de apă se separară şi căpătară alte forme, lipsite de simetrie. Ploaia răpăi pe capota maşinii şi pe parbriz, cu ritmul ei straniu dintotdeauna, determinat de legi ale fizicii dincolo de înţelegerea umană. Apoi aversa trecu şi ştergătoarele de parbriz începură să chiţăie iritant pe sticla curată, până ce Tuska le opri.
Faţadele de culoare caramel ale Oraşului Dement erau acum la doar câteva sute de metri distanţă, iar Peter izbuti să desluşească o siluetă micuţă aşteptând la locul stabilit.
- Când ajungem, spuse el din spate cu voce piţigăiată, am nevoie de câteva minute singur cu persoana aceea.
- OK, zise Tuska, schimbând viteza pentru ultima porţiune de drum. Dar să nu vă pupaţi cu limba.
Iubitor de Isus Unu aştepta în faţa clădirii însemnate cu steaua albă. Când îl zări pe Peter, corpul i se zgudui de uimire, dar izbuti să-şi revină în cele câteva secunde ce trecură între această uluitoare descoperire şi descinderea din maşină a lui Peter însuşi.
- EşPi viu.

- Aşa sper, zise Peter, însă regretă pe loc: Slm nu vorbeau de dragul vorbitului, iar micuţa lui glumă nu făcea decât să-i îngreuneze lui Iubitor Unu adaptarea la miraculoasa lui însănătoşire, după ce fusese rănit mortal.
- Poţi alţi cred că eşPi mort, zise Iubitor Unu. Eu Singur cred că viu. Eu Singur am credinţă.
Peter se strădui să găsească un răspuns potrivit la asta. O îmbrăţişare afectuoasă nu intra în discuţie.
- Mulţumesc, spuse.
Pe după perdelele de mărgele din uşile clădirilor se adunaseră, în umbră, siluete.
- zk ov, strigă o voce.
Peter ştia destul din limba lor ca să-şi dea seama că însemna „Sarcina e încă adormită". Sau, ca să parafrazeze, „Ocupă-te tu de asta".
Iubitor Unu îşi reveni din transă şi-şi acceptă rolul oficial. Se întoarse către vehicul aşteptând s-o întâmpine pe femeia cu baticul Grainger, care nu-i suporta pe el şi neamul său.
Din vehicul ieşi asistenta Flores. Când se apropie de oazan, deveni limpede că nu era, între dimensiunile sale şi ale ei, cine ştie ce diferenţă. întâmplător, veşmintele - uniforma ei, roba lui - erau de aproape aceeaşi culoare.
Iubitor Unu se arătă vizibil mişcat de aceste echivalenţe neaşteptate. O cercetă pe Flores ceva mai multe secunde decât ar fi fost politicos, însă ea îi răspunse privindu-l fără să plece ochii.
- Pu şi eu, zise Iubitor Unu, niciodaPă până acum.
Şi păşi înainte, atingându-i uşurel încheietura cu vârfurile înmănuşate ale degetelor.

- Vrea să spună „Bună, nu ne-am mai întâlnit", explică Peter.

- Mă bucur să te cunosc, spuse Flores.

Poate că era o exagerare, dar nu părea la fel de dezgustată ca Grainger.

- Aduci medicamenPe? întrebă Iubitor Unu.

- Sigur, zise Flores şi se duse în spate să le scoată din maşină.

Mai mulţi oazani se aventurară afară din adăposturi, apoi încă vreo câţiva. Asta era ceva neobişnuit: doi sau trei fusese numărul maxim, din experienţa lui Peter de până atunci.
Flores luă cutia în braţele sale vânoase. Părea mai mare şi mai plină decât ultima oară, poate fiincă era ea mai micuţă decât Grainger. O ducea însă fără efort şi i-o întinse unui oazan cu încredere liniştită.
- Cui să-i dau explicaţii? se interesă apoi.
- Eu înţeleg mai mulP, făcu Iubitor Unu.
- Atunci ţie, zise Flores pe un ton prietenos, dar care sugera că era pusă pe treabă.
Cutia, ca întotdeauna, era plină ochi cu un amestec de medicamente de firmă sau generice. Flores extrase pe rând fiecare sticlă de plastic, pachet de carton şi tub, ridicându-le ca pe un ciocan de licitator câtă vreme le descria modul de utilizare, apoi lăsându-le la loc.
- Nu-s farmacist, dar e scris oricum totul pe etichete şi pe foile cu instrucţiuni. Principala chestie e ca voi să ne spuneţi ce funcţionează şi ce nu. Să mă iertaţi, dar e prea mult mister pe-aici. Ce-ar fi să mai lăsăm misterul şi să-ncercăm o abordare mai ştiinţifică? Credeţi că puteţi face asta?
Iubitor Unu rămase tăcut câteva secunde, concentrat asupra creaturii de aceeaşi înălţime cu el.
- SunPem recunoScăPori pentru medicamenP, spuse într-un târziu.
- Foarte drăguţ, zise Flores fără intonaţie. Dar uite ce: am aici un pachet de Sumycin. E un antibiotic. Dacă faceţi vreo infecţie la rinichi sau la măruntaie, vă poate ajuta. Dar dacă-n trecut aţi luat o mulţime de Sumycin s-ar putea să nu mai meargă aşa de bine. Ar fi mai bine să luaţi asta de-aici, amoxicilină. Astea două pachete de amoxicilină sunt generice.
- Nume de unde PoaPe alPe nume vin, zise Iubitor de Isus Unu.
- Aşa. Acuma, amoxicilina e bună dacă n-aţi mai luat înainte, dar dacă organismul a devenit rezistent la ea, e mai indicat antibioticul ăsta vişiniu, Augmentin, care are nişte extra chestii în el ca să depăşească rezistenţa aia.
Flores puse Augmentinul la loc în cutie şi se scărpină la nas cu un deget ca de maimuţă.
- Ştiţi ce, putem sta aici cât e ziua de lungă vorbind despre avantajele şi dezavantajele tuturor antibioticelor din cutia asta. Dar ce ne trebuie

cu adevărat e să potrivim fiecare medicament cu o anumită problemă. Tu, de pildă. Eşti bolnav?

- MulţumeSc Domnului, nu.

- Păi adu pe cineva care este bolnav şi-apoi vorbim. Urmă o pauză.

- SunPem recunoScăPori pentru medicamenP, zise Iubitor Unu. Avem mâncare penPru voi.

Tonul îi era neutru, dar în el se ghicea încăpăţânare, ba chiar o notă de ameninţare.

- Super, mersi, ajungem şi la asta într-un minut, făcu Flores neimpresionată. Dar ne-am putea vedea mai întâi cu cineva care crede că are nevoie de antibiotice? Nu-s farmacist, cum ziceam. Şi nici doctor. Aş prefera să vă cunosc mai bine, atâta tot.

în vreme ce stăteau amândoi acolo, fără să cedeze teren, alţi oazani se aventurară din adăpostul lor. Peter îşi dădu seama că fuseseră acolo mereu, cu alte ocazii, ori de câte ori avuseseră loc tranzacţii, însă le lipsise curajul de a ieşi la iveală. Ce era cu Flores? Mirosul, poate?

Peter se întoarse spre Tuska. Tuska făcu din ochi.

- Ascultaţi-o pe Flores cea preaputernică, zise el hâtru. Sau pân-aici v-a fost.

Odată ce deveni limpede că împărţirea avea să dureze ceva timp, Peter se scuză şi porni peste câmpie către biserica lui. Ziua era cam vântoasă şi dishdasha i se lipea de glezne, însă briza era de folos pentru că reducea din umiditate, dând iluzia că aerul ar fi fost mai bogat în oxigen. în sandale, picioarele îi erau deja lunecoase de la sudoare. îşi coborî privirea asupra lor, amintindu-şi senzaţia umblatului prin zăpadă proaspătă, în bocanci cu talpă groasă, într-o dimineaţă friguroasă de ianuarie prin parcul Richmond, cu tatăl proaspăt divorţat lângă el, fumând o ţigară. Imaginea îi apăru în minte ca o străfulgerare şi se şterse îndată.

Se uită peste umăr din când în când, în drum spre biserica înălţată de turma sa de credincioşi, în caz că Iubitor Unu l-ar fi urmat. însă nu-l urmase; siluetele micuţe de lângă vehiculul USIC deveniră indistincte curând, prin pâcla de curenţi de aer ce se întrepătrundeau.

Când ajunse la biserică, întinse braţele şi împinse uşile, aşteptându-se ca locul să fie gol. Dar nu. Erau cincizeci sau şaizeci de oazani în veşminte viu colorate acolo, aşezaţi deja în bănci, ca şi cum reuniunea ar fi fost un lucru stabilit din timp. Nu întreaga congregaţie, dar un număr însemnat - mai ales dacă ţineai seama că se adunaseră să se

roage singuri, fără pastor. Destui dintre ei lucraseră la câmpul de fină-albă în ziua accidentului şi fuseseră martori la străpungerea cărnii sale, văzuseră dinţii dăunătorului mutilându-l atât de grav că nu putea fi nădejde de supravieţuire, chiar şi cu Tehnica lui Isus. Poate că adunarea era un serviciu în memoria părinPelui PePer, iar el apăruse pe nepusă masă.
Un murmur de uluire se iscă din mulţime. Apoi un val de încântare publică se înălţă în aer, ocupând un spaţiu palpabil, apăsând pereţii, ameninţând să ridice tavanul cu totul.
- Dumnezeu să ne binecuvânPeze adunarea, părinPe PePer, exclamară ei, mai întâi unul câte unul, apoi în cor.
Credinţa lor sporise până la cer, iar el venea acum să-i doboare la pământ iarăşi, dezamăgindu-i.
Uşile se închiseră cu un bufnet scurt în spatele lui, ajutate de vânt în mişcarea lor lină. Prin ferestre venea lumină din belşug, iluminând capetele cu glugi ale Iubitorilor de Isus, care păreau să licărească precum flăcăruile unor
lumânări comemorative. Păşi printre rânduri, simţind că-l copleşeau, apăsătoare, picturile de pe tavan. Isusul cel de un roz strălucitor al lui Iubitor Doisprezece, de mână cu un Lazăr ce emana un halou cenuşiu, Scena Naşterii, în albastru şi galben, zugrăvită de Iubitor Paisprezece, Maria Magdalena a lui Iubitor Douăzeci alungând diavoli de ectoplasmă, Toma Necredinciosul al lui Iubitor Şaizeci şi trei... şi, fireşte, pictura lui Iubitor Cinci, cu Isus înviat şi femeile, bine prins la locul său, ţintuit cu grijă de tavan după accidentul care-o schilodise. Sperietoarea de ciori cu legătură peste mijloc, atât de diferită de întruchipările blânde ale tradiţiei creştine, devenise brusc terifiantă. Explozia de lumină din locul unde ar fi trebuit să-i fie capul şi găurile în formă de ochi de pe mâinile ca nişte stele de mare, pe care cândva Peter le socotise o dovadă că Dumnezeu nu putea fi cuprins de iconografia unei singure specii, îl izbeau acum drept proba unei prăpăstii de netrecut.
îşi luă locul la amvon. Observă că Slm îi aranjaseră patul, îi spălaseră, uscaseră şi împăturiseră aşternuturile, curăţaseră cizmele pe care le cususe pentru el Iubitor Cinci şi aşezaseră un creion rătăcit pe pernă, unde să poată fi admirat, ca o relicvă sacră, de generaţiile viitoare. Acum, binecuvântaţi cu miraculoasa lui întoarcere, îl înconjurau cu

neabătută atenţie, cu cărticelele din Biblie alături, aşteptând semnul pentru a începe să cânte primul imn, care putea fi, potrivit obiceiului, „în Grădină" sau „A lui Dumnezeu fie Slava". îşi drese vocea. Spera că inspiraţia avea să se ivească de undeva, cum se întâmplase mereu până atunci.

- SBLYtD, zise. BssLY. SBL DF SLDPt LurL DFPHs HDssFPHL.

Unii membri ai congregaţiei îşi zguduiră umerii, făcând acele mişcări pe care le interpretase întotdeauna drept râs. Spera că era râs, provocat de pronunţarea lui stângace, dar nu ştiuse niciodată cu siguranţă ce însemnau de fapt mişcările.

- SBssLY PtL SssBD SB Isus BLYtDs, continuă să spună.

Le simţea amuzamentul la auzul unei vorbiri atât de chinuite şi de copilăreşti, deloc necesară când ei abia aşteptau să asculte limba sfântă a regelui Iacob. însă voia să li se adreseze, măcar o dată, într-un chip pe care enoriaşii lui să-l înţeleagă pe deplin. Le datora atâta lucru: demnitatea lor, cu preţul demnităţii
sale.

- tDss Isus SPt Slm SB SB BL.

Termină să-şi numere credincioşii, lucru pe care-l făcea din reflex: erau cincizeci şi doi. N-avea niciodată să ştie câte suflete se adăposteau în aşezare, cât de departe fusese de a aduce întreaga comunitate la Cristos. Ştia doar că recunoştea absolut orice persoană de-acolo, şi nu doar după culoarea veşmintelor.

- P BLYtDss SLDB LurL SL, zise, LYtDss SLHLDB Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate.

Extrase Biblia din rucsac şi, în loc să răsfoiască paginile cu margini aurite şi să aleagă un pasaj de citit cu voce tare, coborî de la amvon şi duse cartea spre Iubitorii de Isus din primul rând. Cu lentoare blândă - nu din respect pentru carte, ci preocupat de fragilitatea trupurilor aflate înaintea sa - i-o înmână lui Iubitor Şaptesprezece, care o adăposti în poală.

Se întoarse la amvon şi zise:

- SL sp P SL. DB BssL SssSP Dumnezeu. SL Dumnezeu BD SB BLYtDss DFP tDss HFPH.

Turma sa era cuprinsă de o rumoare consternată. Capetele se înclinau, mâinile se agitau. Iubitor Cincisprezece lăsă să-i scape un ţipăt.

- BLSL YSBss tDss D Dumnezeu DF BLY PHL tDss, continuă Peter. DB tSL P PDB SL PDS L SLDB BssLY tDss Iubitor de Isus Cinci...

Vocea i se frânse şi trebui să se apuce de marginea amvonului ca să nu tremure din tot corpul.

- Iubitor de Isus Cinci Slm SL tDl piL Slmb SPt PHL. BD SB SLP HFPH USIC.

Respiră adânc, spasmodic.

- SLPttSP SPY BPLYtD P SLPt LurL. BL BY PHL tSPLY SB Bea. PtL SB Dss.

Şi asta fu tot: mai departe nu putea merge, deoarece cuvântul care-i trebuia, cuvântul de căpătâi, era unul pe care nu-l ştia în limba Slm. înclină capul şi se refugie, în cele din urmă, în propria-i limbă.

- ... iertare.

Ieşi de după amvon, luă cizmele galben-canar, câte una în fiecare mână, şi porni rigid printre rânduri, către ieşire. Preţ de câteva secunde, care i se părură lungi cât minutele, păşi în tăcere, singur. Apoi Iubitorii de Isus se ridicară de pe scaune şi se strânseră cu toţii în jurul său, atingându-l blând pe umeri, pe spate, pe abdomen, pe fese, pe coapse, oriunde puteau, zicând, cu voci limpezi, neşovăielnice, „IerPare".

- IerPare.

- IerPare.

- IerPare.

- IerPare.

- IerPare, fiecare pe rând, până ce ieşi năucit pe uşă în soarele nemilos.

*

Pe când se întorcea în aşezare, cu rucsacul gol, pleoştit, frecându-i-se de umăr, se uită de mai multe ori la biserica sa, profilată pe fondul strălucitor al cerului. Nu mai ieşise nimeni. Credinţa era un loc pe care oamenii nu-l părăseau decât dacă n-aveau încotro. Slm fuseseră dornici să-l urmeze către împărăţia Cerurilor, însă nu erau dornici să-l urmeze în valea îndoielii. Ştia că într-o zi - poate foarte curând - aveau să aibă un alt pastor. De la el luaseră ce le trebuise, iar căutarea mântuirii avea să se desfăşoare şi mai departe, mult timp după plecarea lui. Până la urmă, sufletele lor îşi doreau cu ardoare nespusă o sălăşluire mai lungă în carne, o durată mai lungă a conştiinţei. Şi era firesc, fiindcă doar oameni erau.

Lângă jeepul USIC, treaba nu stătuse pe loc. Iubitor Unu nu se vedea pe nicăieri, medicamentele fuseseră distribuite şi mâncarea era încărcată în vehicul. Mai mulţi Slm ca de obicei erau implicaţi, un număr destul de mare chiar. Tuska şi Flores stăteau gata să primească recipientele, sacii şi vasele care li se aduceau, dar, observă Peter, se vedea de departe că Slm se apropiau mai întâi de Flores şi se abăteau către Tuska doar dacă ea era ocupată deja. în cele din urmă, îşi dădu seama: o plăceau. Cine s-ar fi gândit? O plăceau pe Flores.

- Lasă-mă să iau eu asta, spuse Tuska atunci când Flores puse mâna pe un sac cu aluat de fină-albă ce părea mai greu decât alţii.

- Mă descurc, zise ea.

Părul îi era lipit de cap de la sudoare, accentuându-i micimea craniului, iar pe frunte i se umflau vene albăstrii. Partea de sus a corpului îi era leoarcă de transpiraţie. Se distra de minune.

După ce ajunseră tustrei iarăşi în maşină şi Tuska porni înapoi spre bază, lăsând în urmă aşezarea, Flores zise:

- O să-i despicăm, Joe.

- Să-i despicăm?

- O să descoperim ce-i mişcă pe ei.

- Mda? făcu Tuska, evident nu foarte interesat de perspectiva

menţionată.

- Da. Şi-apoi, dacă vrea bunul Dumnezeu, o să-i reparăm.

Peter fu surprins să audă asemenea vorbe rostite de un angajat USIC. Dar apoi chipul lui Flores apăru în spaţiul dintre scaunele din faţă, ca un cap de gargui iţindu-se de pe un zid gotic, căutându-l din priviri pe pastorul aşezat în spate.

- Doar o figură de stil, înţelegi, îi explică ea. Voiam să zic: dacă avem noroc.

Chipul îi dispăru iarăşi, însă nu terminase de vorbit. Presupun că nu crezi că există noroc, sau din astea, nu?

Peter întoarse faţa şi se uită pe geam. La viteza cu care conducea Tuska, pământul întunecat putea fi confundat cu asfaltul, iar pâlcurile de fină-albă ce apăreau când şi când treceau iute, nedesluşite, precum

liniile de demarcaţie albe ale unei autostrăzi. Dacă se străduia suficient, putea să-şi imagineze că vedea şi semnele de circulaţie de pe M25, ce indicau distanţa până în Londra.
- Sper să existe, îi răspunse cu o întârziere destul de mare.
Era destul de sigur că „norocul" nu apărea nicăieri în Biblie, dar asta nu însemna că nu exista. Grainger zisese despre el că era norocos. Şi chiar fusese, având-o pe Bea alături în cea mai frumoasă parte a vieţii sale.

Când ajunse la el în cameră, văzu că primise în sfârşit un mesaj de la

Bea. începea aşa:

Peter, te iubesc. Dar te rog, nu veni acasă. Te implor. Rămâi unde eşti

.28. Amin

- Ce-mi place la locul ăsta, zise Moro mişcându-se energic pe bandă, e că în fiecare zi e ceva un pic diferit, dar în acelaşi timp la fel.
Ea, B.G. şi Peter făceau sport în foişor. Era încă o zi pe Oază, încă o pauză programată, încă o oră de relaxare înainte ca munca la marele proiect să fie reluată. Acoperământul îi ferea de soare, dar în această perioadă a după- amiezii lumina era atât de intensă, încât pătrundea prin pânză, colorându-le pielea într-o nuanţă portocalie.
Moro lucrase deja din greu şi asudase bine; ţesătura şalvarilor părea parcă sculptată pe coapse când păşea pe bandă, iar mijlocul gol îi lucea. Mai avea de făcut trei sute de paşi ca să-şi facă norma propusă şi era probabil cam la jumătate, nepierzând nici o clipă ritmul. îşi încleştă pumnii pe mânerele aparatului, ca şi cum ar fi ambalat motorul unei motociclete.
- Ar trebui să-ncerci doar cu picioarele, fără să te ţii, o povăţui B.G., care se odihnea între două serii de flotări. E mai bine pentru muşchii coapselor, ai gambelor, tot tacâmu'.
- Eu îl iau şi ca exerciţiu pentru mâini, zise Moro. Oamenii care-şi pierd un deget îşi lasă adesea mâna aia să se blegească. Am luat o decizie: eu n-o să fac asta.
Peter ridica un sac de nisip pe un scripete, sau cel puţin încerca. Braţele îi deveniseră puternice şi vânoase de la muncitul la câmp, la

fină-albă, însă muşchii pe care şi-i întărise acolo erau probabil alţii decât cei pe care-i folosea acum.

- Nu-ţi da sufletu' când ridici, îl sfătui B.G. E la fel de bine şi când cobori, încetişor, cât de-ncet poţi.

- încă e prea greu pentru mine, cred, oftă Peter. Ce-i în sacul ăsta, că doar n-o fi nisip?

Nu-şi imagina că USIC ar fi aprobat trimiterea unui sac cu nisip când, la aceleaşi costuri, puteau transporta un sac cu zahăr ori o persoană.

- Pământ, zise B.G. arătând către terenurile pustii din jurul zonei de antrenament.

îşi scoase tricoul fără mâneci şi-l făcu ghem în pumn. Un arc de cicatrice încreţite se trezi la viaţă lângă subsuoara sa stângă, impietând asupra perfecţiunii netede a pectoralului său. îşi puse tricoul la loc.

- N-am putea să mai scoatem nişte pământ din el? întrebă.

- Nu prea cred, frăţie, zise B.G.

Pe chip avea o expresie serioasă, lipsită de zâmbet, însă era amuzat. Fiinţele umane erau destul de uşor de citit odată ce ajungeai să le cunoşti un pic. Totul era în ton, cadenţe, sclipirile din ochi, atâţia factori subtili ce sfidau descrierea ştiinţifică, însă pe care, dacă doreai, îţi puteai clădi o prietenie de-o viaţă.

Peter încercă să ridice iarăşi sacul. Izbuti, de data asta, să-l salte până la nivelul genunchiului înainte ca bicepsul să înceapă să-l doară.

- O parte din problema ta e că-ţi trebuie o poziţie mai echilibrată, îi spuse B.G. apropiindu-se de el. Desfăcu sacul de pe scripete, îl ridică la piept fără efort, apoi îl sprijini de un braţ. Cel mai important muşchi e creierul tău. Trebuie să plănuieşti ce-o să faci, să te-nveţi cu asta. Găseşte un exerciţiu care te-mpinge până la limită, da' nu dincolo. Cu sacu' ăsta aş sugera un cărat vertical.

- Pardon?

B.G. veni lângă Peter şi-i transferă sacul din braţele sale, grijuliu ca şi cum ar fi fost vorba de un copilaş adormit.

- Strânge-l la piept, zise. Ia-l în braţe şi mergi. De la un capăt la altu', şi iar,
şi iar, de câte ori poţi, până nu mai poţi. După aia lasă-l frumuşel pe pământ.

Peter făcu întocmai. B.G. îl privea atent. La fel şi Moro, care-şi terminase cei trei sute de paşi şi bea ceva de-un verde palid dintr-o sticlă de plastic, posibil apă de ploaie, posibil o băutură răcoritoare ce valora o mică avere, provenind de la o corporaţie multinaţională aflată

hăt, departe. Peter se grăbi să treacă pe lângă ei cu sacul, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Se descurcă rezonabil cu căratul, dar, când îşi atinse limita, partea cu lăsatul sacului jos nu-i ieşi prea bine.

- Mai trebuie să repet, zise gâfâind.

- Eh, oftă B.G., n-o să mai apuci prea mult, nu-i aşa?

Era pentru prima oară când făcea aluzie la iminenta plecare a lui Peter.
- S-ar putea să mai apuc, spuse Peter aşezându-se pe un piedestal de lemn al cărui scop nu-l putea ghici. Nu mă opreşte nimeni să car un sac cu nisip după ce ajung acasă. Ba chiar s-ar putea să trebuiască, dac-o fi vreo inundaţie. Au fost o mulţime de inundaţii în ultimul timp.
- Păi să-şi gândească mai bine prăpăditu' de sistem de gestiune a apelor, bombăni B.G.
Moro se ridică şi-şi netezi hainele. Pauza de exerciţii se terminase şi-o chema datoria.

- Poate ar trebui să faci ce ai de făcut şi-apoi să vii repede înapoi.

- Nu fără soţia mea.

- Păi... poate îi dau voie să vină şi ea.

- USIC, se pare, a decis că nu se poate.
Moro ridică din umeri, şi o îmbuj orare sfidătoare îi animă chipul îndeobşte impasibil.
- USIC... ce să zic. Ce-i, până la urmă, USIC? Noi suntem USIC. Noi, aici.
Poate că-i vremea ca testele de eligibilitate să se mai relaxeze un pic.
- Da, sunt dure, confirmă B.G. pe un ton melancolic, pe jumătate mândru că el unul izbutise, pe jumătate întristat pentru toţi potenţialii fraţi şi surori care nu reuşiseră să treacă. Prin urechea acului, fir-ar să fie! Asta-i în Biblie, parcă?
Aproape din reflex, Peter dădu să conceapă un răspuns diplomatic, apoi îşi dădu seama că n-avea de ce.
- Da, B.G., este. Matei, capitolul 19, versetul 24.
- O să ţin minte, zise B.G. după care rânji cu toţi dinţii, ca să arate că era cât se poate de conştient că n-avea să ţină.

- Echipă din soţ şi soţie, spuse Moro băgându-şi sticla în geantă. Cred că ar fi cumva romantic.
Vocea îi trăda o anume melancolie, de parcă dragostea romantică ar fi fost ceva exotic şi bizar ce putea fi observat într-un trib de maimuţe sau într-un cârd de gâşte sălbatice, nu la vreunul dintre cunoscuţii ei.
Peter închise ochii. Mesajul final al lui Bea şi răspunsul lui îi erau imprimate acolo la fel de clar ca orice verset din Scriptură:
Peter, te iubesc, scrisese ea. Dar, te rog, nu veni acasă. Te implor. Rămâi unde eşti. E mai sigur aşa şi vreau să te ştiu în siguranţă.
E ultimul mesaj pe care o să ţi-l pot trimite, n-o să mai pot sta în casa asta. O să locuiesc cu alţi oameni, străini. Nu ştiu exact unde. O să ne tot mişcăm. Nu-ţi pot explica, doar crede-mă pe cuvânt că aşa-i cel mai bine. Nimic, aici, nu-i cum era când ai plecat. Lucrurile se schimbă cu o viteză uimitoare. E iresponsabil din partea mea să aduc un copil în lumea asta putredă, însă alternativa e să-l omor, şi pur şi simplu n-am curajul să fac asta. Mă aştept ca oricum lucrurile să se sfârşească prost, şi ar fi mult mai bine pentru tine să nu asişti la asta. Dacă mă iubeşti, nu mă face să te văd cum suferi.
Ce ciudat, cu ani în urmă, când ne-am cunoscut, lumea m-a avertizat, mi-a spus că eşti un exploatator pervers şi nemilos care-i manipulează întotdeauna pe ceilalţi ca să-l placă, dar eu ştiu că, în adâncul inimii, eşti un copil inocent. Planeta asta e prea crudă pentru tine acum. O să mă simt consolată cu gândul că eşti într-un loc sigur, cu o şansă la o viaţă fericită.
Beatrice
La care răspunsese fără să stea nici o clipă pe gânduri:
în siguranţă sau nu, fericit sau nefericit, locul meu e alături de tine. Nu te lăsa. O să te găsesc.
- Să ai grijă de tine, OK? zise B.G. Te-ntorci într-un loc foaaarte rău. Ţin-te tare. Mintea limpede. îmi promiţi?
Peter zâmbi.
- Promit.
El şi uriaşul îşi strânseră mâinile, formal şi decorativ, ca nişte diplomaţi. Fără strâns în braţe, fără bătut palma. B.G. ştia cum să-şi adapteze gesturile la ocazie. Se întoarse şi plecă, urmat îndeaproape de Moro.
Peter le urmări corpurile micşorându-se la distanţă şi dispărând în exteriorul urât al bazei USIC. Apoi se aşeză pe un aparat de făcut tracţiuni, apucă uşurel lanţurile şi plânse un pic. Fără bocete, nici

măcar cu zgomot, nimic din ceea ce Iubitor Cinci ar fi putut numi un „cântec foarte lung". Doar lacrimi pe obraji, care fură absorbite de atmosferă înainte să cadă pe pământ.
Se apropie de sacul cu nisip şi îngenunche lângă el. Fără multă greutate, şi-l săltă pe genunchi, apoi, cuprinzându-l bine cu braţele, îl ridică la piept. Era probabil mai greu decât Bea, deşi nu putea fi sigur de asta. Ridicatul unei persoane părea cumva mai uşor. Şi n-ar fi trebuit să fie, fiindcă şi unul, şi celălalt, se supuneau gravitaţiei; din asta nu era scăpare. Şi totuşi, încercase să ridice un trup inconştient, o ridicase pe Bea în braţe, şi exista o diferenţă. Iar un copil... un copil ar fi fost şi mai uşor, mult mai uşor.
Rămase aşa, cu sacul în braţe, până simţi că-l dureau genunchii şi că muşchii braţelor îl înţepau dureros. Când îl lăsă în cele din urmă să alunece la pământ şi o văzu pe Grainger, nu-şi dădu seama cât stătuse aceasta lângă el, privindu- 1.

- Am crezut că te-ai supărat pe mine, îi spuse.

- Aşa că ai fugit?

- Am vrut doar să-ţi dau spaţiu. Ea râse.

- Am mai mult spaţiu decât îmi trebuie.
Peter o cercetă, sperând că nu se uita prea insistent. Grainger părea trează, îmbrăcată normal, gata de lucru.

- Şi tu pleci acasă, aşa-i?

- Aşa-i.

- O să mergem împreună, zise el. Cuvintele liniştitoare nu-i schimbară

dispoziţia.

- în aceeaşi navă, da, numai că n-o să fim conştienţi de asta.

- O să ne trezim amândoi la capătul celălalt.

Ea îşi feri privirea. Destinaţiile le erau diferite şi amândoi o ştiau.

- Există vreo... dădu el să spună, dar se blocă. Există vreo parte din tine care regretă plecarea asta?

Grainger strânse din umeri.

- O să-şi facă rost de alt farmacist. Şi de alt predicator. Oricine e

înlocuibil.

- Da. Şi totodată de neînlocuit.

Huruitul unui motor le atrase atenţia. Nu departe, un vehicul ieşise din bază şi se îndrepta către Marele Sutien. Era breakul negru pe care-l folosise Kurtzberg. Mecanicii îl reparaseră, dovedind că, dacă erai automobil, te putea lovi şi trăsnetul, puteai fi declarat mort şi apoi readus la viaţă. Nu tocmai nou- nouţ, dar salvat de la groapa de gunoi de harul experţilor. Partea din spate a breakului era plină de un soi de ţevi, care, neîncăpând în portbagaj, fuseseră legate cu funie. Probabil că patul fusese scos. Fireşte, acum că personalul USIC ştia sigur că pastorul murise, nu se mai simţeau obligaţi să-i păstreze maşina în starea în care-i plăcuse, ţinând-o într-un loc de parcare permanent marcat cu „Pastor", şi deciseseră s-o dea în uz general. „Să nu risipeşti şi să nu duci lipsă." Şi, până la urmă, Kurtzberg se ocupase şi de propria îngropăciune în loc să le dea dureri de cap murind la bază. Un tip pe cinste.

- încă te rogi pentru tata? vru Grainger să ştie.

- Mi-e greu să mă rog pentru oricine acum, răspunse Peter apucând cu blândeţe o insectă de un verde intens care-i poposise pe mânecă şi lansând-o în aer. Dar spune-mi... Cum o să-l găseşti?

- O să-mi dau eu seama. Trebuie doar să mă-ntorc. Apoi o să ştiu ce-i de făcut.

- Ai rude care te-ar putea ajuta?

- Poate, zise ea pe un ton ce sugera că existau la fel de multe şanse să fie ajutată de o echipă de fotbal tibetană, de o turmă de bizoni vorbitori sau de un cor de îngeri.

- N-ai fost căsătorită niciodată, rosti el.

- De unde ştii asta?

- încă te cheamă Grainger.

- O mulţime de femei nu-şi schimbă numele la căsătorie. Oportunitatea

de a discuta în contradictoriu cu el părea s-o înviorează.
- Soţia mea şi l-a schimbat, spuse Peter. Beatrice Leigh. Bea Leigh.
Zâmbi stingherit. Sună ridicol, ştiu. Dar îl ura pe tatăl ei.

Grainger scutură din cap.

- Nimeni nu-şi urăşte tatăl. Nu în profunzime. Nu poţi. El te-a făcut.

- Să nu începem cu asta, zise Peter. O să ajungem să discutăm despre

religie.
Dricul lui Kurtzberg era acum doar un punctuleţ la linia orizontului. O constelaţie scânteietoare de ploaie se înălţa chiar deasupra.
- Cum o să-ţi numeşti copilul? întrebă Grainger.
- Nu ştiu. Totul e... încă mi-e greu să concep asta. Mi-e cam frică. Se spune că te schimbă pe vecie. Şi nu că n-aş vrea să mă schimb, dar... vezi ce se- ntâmplă cu lumea, vezi în ce direcţie se îndreaptă lucrurile. Decizia de a pune un copil în pericol, de a expune un copil inocent la Dumnezeu ştie ce - la cine ştie ce...
Vocea îi pieri. Tăcu.
Grainger nu părea să-l asculte. Sări pe bandă şi începu să mişte din şolduri ca o dansatoare, cu picioarele neclintite, ca să vadă dacă dispozitivul pornea. Zvâcni din pelvis. Banda se deplasă vreo câţiva centimetri.
- Puştiul tău o să fie nou-nouţ pe planetă. N-o să se gîndească la toate lucrurile pe care le-am pierdut noi, la locurile care s-au dus naibii, la cei care au murit. Toate chestiile astea o să fie preistorice, ca dinozaurii. Chestii întâmplate înainte să-nceapă timpul. Doar ziua de mâine o să conteze. Doar ziua de azi. Zâmbind, adăugă: Cum ar fi, de pildă, ce-avem la micul dejun?
El râse.
- Ţi-ai făcut bagajul?
- Sigur. N-am venit cu prea multe chestii. Plec la fel.
- Mi l-am făcut şi eu.
Fusese o treabă de trei minute; abia dacă-l putea numi bagaj. Paşaport. Cheile de la o casă ale cărei încuietori, când ajungea, era posibil să fi

fost schimbate. Nişte crâmpeie de creion. Cizmele galbene dăruite de Iubitor Cinci, ale căror cusături fuseseră executate cu infinită grijă, pentru a nu risca să se rănească la mâini. O pereche de pantaloni care cădeau de pe el, câteva tricouri atât de largi încât arăta, în ele, ca un refugiat îmbrăcat cu haine la mâna a doua de la o organizaţie caritabilă. Altceva? Nu tocmai. Celelalte haine cu care venise fuseseră stricate de mucegai ori sacrificate pentru cârpe când se construise biserica. Ştia că acasă, la întoarcere, avea să fie frig, că nu se putea fâţâi în dishdasha fără nimic pe dedesubt, însă asta nu era o problemă urgentă.
Absenţa cea mai ciudată din rucsacul său era cea a Bibliei. Peter avusese Biblia aceea de când se convertise; îl povăţuise, inspirase şi alinase mulţi ani; o răsfoise de mii de ori. Hârtia întărită cu fibră de in conţinea probabil atâtea celule din ADN-ul său, desprinse de pe degete, că un nou Peter ar fi putut fi zămislit din ele. „înainPe să vii", zisese cândva Iubitor Şaptesprezece, „eram Singuri şi Slabi. Acum, împreună, SunPem puPernici." Spera ca ea şi tovarăşii Iubitori de Isus să-şi tragă tăria din scumpa sa Biblie a regelui Iacob, dintr-o Carte a Lucrurilor Noi şi Ciudate numai a lor.
O avea, oricum, în memorie. Părţile importante, cele care i-ar fi putut trebui. Era sigur, chiar şi acum, că putea recita Evanghelia după Matei, toate cele douăzeci şi opt de capitole, cu excepţia chestiilor de la început, cu Ezechia-1- a-născut-pe-Ionatan. Se gândi la Bea, la cum îi citea din capitolul 6 în dormitorul apartamentului lor minuscul unde locuiseră prima dată împreună, cu voce molcomă şi plină de fervoare, vorbind de lăcaşul din ceruri unde lucrurile de preţ erau apărate de primejdie: „Căci acolo unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta". Se gândi la ultimele cuvinte ale lui Matei şi la înţelesul pe care puteau să-l aibă pentru doi oameni care se iubeau:
Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.

Mulţumiri

Un grup restrâns de persoane a citit porţiuni ale acestei cărţi pe parcursul alcătuirii ei, oferindu-mi opinii valoroase. Aş dori să le mulţumesc lui Francis Bickmore, Jamie Byng, Jo Dingley, Viktor Janis, Mary Ellen Kappler, David Kappler-Burch, Lorraine McCann, Paul Owens, Ann Patty, Angela Richardson, Anya Serota, Iris Tupholme şi Zachary Wagman. Soţia mea Eva mi-a fost, ca întotdeauna, cel mai apropiat şi preţios povăţuitor şi colaborator.

Versiunea finală a fost terminată în împrejurări dificile în mansarda Lucindei şi în subsolul librăriei Primrose Hill, care mi-a fost pus la dispoziţie, zi şi noapte, de Jessica şi Marek. Mulţumirile mele.
Aş dori, de asemenea, să-mi exprim aprecierea pentru echipa de scriitori, ilustratori şi desenatori care au lucrat la Marvel Comics pe parcursul anilor '60 şi '70, oferindu-mi atâta bucurie în timpul copilăriei şi de atunci încolo. Toate numele de familie din Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate sunt bazate pe numele lor, uneori uşor modificate sau deghizate, alteori nu. Alegerea numelor a fost guvernată de interese narative şi nu reflectă stima pe care o simt pentru creatorii de benzi desenate pe care i-am omagiat sau nu. Nu s-a dorit nici o similitudine între atributele echipei Marvel şi atributele personajelor din acest roman, cu excepţia unor aluzii la acel pionier al noilor universuri care a fost Jakob Kurzberg (Jack Kirby).
în original, refrenul unui cântec celebru, „I Scream, You Scream, We AII Scream for Ice Cream", reluat în filmul-cult Down by Law de Jim Jarmusch (n.red.)
„Der froliche Wanderer" - cântec german compus de Friedrich-Wilhelm Moller după al Doilea Război Mondial, preluat în repertoriile corurilor din întreaga lume (n.red.)
Goodman se traduce prin „Om bun", (n.tr.)